

J. G. VAJT

SVEDOČANSTVA
za
CRKVU

Knjiga druga
Brojevi 15 - 20.

Naslov originala:

TESTIMONIES
for
The Church
VOLUME TWO

Comprising Testimonies Number 15 to 20
by E. G. White

SVEDOČANSTVO ZA CRKVU

Broj petnaest

UVOD

Moja braća i sestre bez sumnje nisu ovo moje svedočanstvo očekivali tako brzo. No ja imam pri ruci već nekoliko ličnih svedočanstava, od kojih su neka data na sledećim stranicama. I ne znam na koji bih drugi način mogla bolje izložiti svoje poglede na opšte opasnosti, pogreške i dužnosti ovih onih koji ljube Boga i drže Njegove zapovesti, nego objavljivanjem ovih svedočanstava. Možda i ne postoji neposredniji i celishodniji put da iznesem ono što mi je Gospod pokazao.

Izgledalo je veoma važno da svedočanstvo br. 14 dobijete nekoliko dana pre generalne konferencije. Stoga se požurilo sa štampanjem tog broja i ja nisam imala dovoljno vremena da priprelim značajne predmete koji su bili predviđeni za pomenuti broj. U stvari, za njih nije bilo ni mesta u br. 14. I zato vam, raspoložujući sa dovoljno materijala, predajem svedočanstvo br. 15, prizivajući na njega Božji blagoslov za dobro Njegovog naroda.

ZAPISI IZ ISKUSTVA

Od 7. februara 1868, do 20. maja 1868.

Kad smo se vratili kući i kad je nestalo nadahnjujućeg uticaja putovanja i rada, osetili smo koliko je naš rad u istočnoj oblasti bio zamoran. Mnogi su mi pisali i tražili od mene da im javim šta mi je Bog pokazao u odnosu na njih. Bilo je i mnogo takvih kojima nisam odgovorila, a čiji su slučajevi bili isto tako značajni i hitni. Međutim, bila sam toliko zamorena da bi to pisanje prevazišlo moje moći. Obuzelo me je neko obeshrabrenje i nekoliko dana sam bila vrlo slaba, i često gubila svest. Nalazeći se u takvom duševnom i telesnom stanju, počela sam da se pitam da li je zaista moja dužnost da tako mnogo pišem i tolikom broju lica od kojih su neka sasvim nedostojna. Činilo mi se da tu nešto nije bilo u redu.

Petog februara uveče, brat Endrus govorio je narodu u našoj bogomolji. Najveći deo ove večeri provela sam u nesvestici i gušenju. Moj suprug je bio pored mene. Kada se brat Endrus vratio sa sastanka, pomolili su se zajednički za mene pa mi je donekle laknulo. Te noći sam dobro spavala, a izjutra, mada slaba, osećala sam neko čudesno olakšanje i ohrabrenje. Sanjala sam kako mi je neka osoba donela belu tkaninu i zamolila me da od nje iskrojim odela za ljude u svim veličinama zavisno od karakternih osobina i životnih prilika. Rekla mi je da ih skrojim i okačim, kako bi se mogle sašiti odmah čim se ukaže za to potreba. Imala sam utisak da su mnoga ljudi za koje mi je bilo naređeno da skrojim odeću bili nedostojni. Pitala sam da li je to najzad poslednje odelo koje treba da skrojim i dobila odgovor da nije, nego da ću, čim budem završila jedno, dobiti odmah zatim i druga. Shvativši koliki me posao očekuje, izgubila sam hrabrost i prosto zavapih da već više od dvadeset godina krojim odela za druge, da ljudi nisu cenili moj trud i da ne vidim da je moj rad učinio mnogo dobra. Pomenula sam naročito jednu ženu za koju mi je ova osoba naložila da skrojim haljine. Rekla sad! da ih ona neće ceniti i da bi to bilo samo uzaludno trošenje vremena i materijala. Ona je bila vrlo siromašna, malih duhovnih sposobnosti i neuredna, tako da bi ih odmah isprljala.

Ova osoba mi odgovori: „Kroj haljine! To je tvoja dužnost. Gubitak neće pogoditi tebe, nego

mene. Bog ne gleda kao što gleda čovek. On otkriva dužnosti koje treba obaviti, a ti ne znaš kome će to koristiti. Mnoge od ovih jadnih duša ući će u nebo, dok će oni koji uživaju sve blagodati života, imaju dosta razuma i nalaze se u situaciji da stalno napreduju, biti odbačeni. Videće se da su te jadne duše živele prema onoj slaboj svetlosti koju su imale, da su se popravile koliko su im to dopuštale njihove skromne mogućnosti i da je njihov život bio mnogo ugodniji Bogu nego život nekih koji su imali punu svetlost i velike prednosti da se poprave.

Tada pokazah svoje ruke, nažuljane od makaza, i rekoh da mi je mrska i sama pomisao da ovako i dalje radim. Ona osoba opet odgovori:

„Kroj odela“. Još nije došao čas tvoga odmora.“

Sa osećajem premorenosti ponovo se prihvatih posla. Preda mnom su bile nove, sjajne makaze kojima sam počela da se služim. Odjednom nestade svakog osećaja umora i obeshrabrenosti, makaze kao da su same sekle i ja sam srazmerno lako krojila jednu odeću za drugom.

Ovaj san me je ohrabrio i odmah sam se odlučila da pratim svoga supruga i brata Endrusa u okruge Grešet, Sedžino i Taskola, uzdajući se u Boga da će mi podariti snagu za rad. I tako smo 7. februara krenuli od kuće i prešli pedeset i pet milja do Alme, gde smo imali ugovoren sastanak. Ovde sam radila kao i obično i moje reči su bile ubedljive i snažne. Braća u okrugu Grešet pažljivo su nas saslušala, mada su mnogi bili zaostali u zdravstvenoj reformi i uopšte u delu pripreme. Činilo se da kod ovog naroda nema dovoljno reda i usrdnosti koji su potrebni za napredak dela u duhu vesti. Ali brat Endrus ih je posetio posle tri nedelje i bio neobično zadovoljan svojim boravkom među njima. Moram pomenuti da me je ohrabrilo što je jedno. vrlo strogo svedočanstvo koje sam uputila jednoj porodici bilo prihvaćeno i poslužilo im na dobro. Nama je mnogo stalo do ove porodice i naša je žarka želja da ona napreduje u Gospodu. Mada unekoliko strahujemo za delo u okrugu Grešet, mi ćemo uvek pomoći svojoj braći, ako oni osećaju da im je pomoć potrebna.

Sastanku u Almi prisustvovala su i braća iz Sv. Čarlsa i Titabavasija iz okruga Sedžino. Oni nas zamoliše da ih posetimo. Nismo nameravali da idemo u ovaj okrug, nego u Taskolu, ukoliko se za to bude otvorio put. Pošto nismo dobili nikakvih vesti iz Taskole, odlučili smo da posetimo Titabavasi. Istovremeno smo pisali u Taskolu i pitali da li žele da im dođemo. U Titabavasiji smo bili prijatno iznenađeni ugledavši veliku bogomolju koju je sagradio sam narod i koja je bila puna adventista. Braća su bila spremna da prime naše svedočanstvo a mi smo bili orni za rad. Brat A je u tom mestu izvršio veliko i dobro delo. Posle toga, mnogi su se stali protiviti i napadati, ali kako su ljudi dolazili da nas čuju, ovo protivljenje je počelo da malaksava i naš rad je ostavio dobar utisak na sve. Ja sam u ovom mestu za nedelju dana bila na jedanaest sastanaka, govorila nekoliko puta jedan do dva časa i sudelovala i na drugim sastancima. Na jednom sastanku smo se trudili da podstaknemo pojedine adventiste da krenu napred i ponesu krst. Većina od njih trebalo je da se krsti. U ovom poslednjem viđenju zapazila sam mesta u kojima treba propovedati istinu i koja treba posetiti. Jedno od tih mesta bilo je i ovo. Bilo mi je naročito stalo do ovog naroda. Otkrili su mi se slučajevi nekih osoba koje su prisustvovale skupu i obuzela me tako jaka volja za rad da je nisam mogla potisnuti. Radila sam s njima skoro tri časa, upućujući im najusrdnije pozive. Tom prilikom su svi uzeli krst i istupili da se mole. Skoro svi su i govorili. Idućeg dana bilo je kršteno petnaest osoba.

Svako ko bude posetio ovaj narod mora odati priznanje bratu A za njegov usrdni rad. Njegova dužnost je da radi u onim mestima gde istina još nije bila objavljena i ja se nadam da će naš narod prestati da ga odvajava od te dužnosti. On može produžiti ovim putem u smernosti oslanjajući se na ruku Božju, i izbaviti mnoge duše od sila tame. Neka Božji blagoslov uvek bude s njim.

Dok su se naši sastanci u ovom mestu bližili kraju, došao je brat Spuner, iz Taskole, i pozvao

nas da posetimo i taj okrug. On se vratio u ponedjeljak tamo da smo po njemu ugovorili sastanke, a zatim u četvrtak i sami krenusmo u Taskolu, po obavljenom krštenju. U Vasaru smo održiš sastanke u školskoj zgradi u subotu i prvoga dana u sedmici. Ovde se moglo slobodno govoriti i naši naponi su urodili dobrim plodom. Prvog dana popodne pristupilo je tridesetak otpalih a i neka deca koja do tada nisu bila obraćena. Ovaj sastanak je bio neobično koristan i zanimljiv. Neki su se odvajali od dela i mi smo se osećali dužnima da radimo za njih. Ali je vreme bilo kratko i meni je izgledalo da ćemo morati otići ne:dovršena posla. Već smo bili ugovorili sastanke u Sv. Čarlsu i Almi i, da bismo tamo stigli, morali smo u ponedjeljak završiti s radom u Vasaru.

Te noći mi se ponovo javilo u snu nešto što mi je već bilo predočeno o izvesnim osobama u Taskoli, i ja sam stekla još jače ubeđenje da za taj narod nisam učinila sve što sam mogla.

Ipak, shvatala sam da moramo otići na ugovorene sastanke. U utorak smo prešli trideset i dve milje putujući ka Sv. Čarlsu i zastali da prenoćimo kod brata Grigs. Ovde sam napisala pedeset stranica svedočanstva i prisustvovala večernjem sastanku. U sredu ujutro odlučili smo da se vratimo u Taskolu, ukoliko brat Endrus bude hteo sam da ide u Almu. On pristade na to. Tog jutra sam napisala još pedeset stranica, prisustvovala jednom sastanku na kome sam govorila jedan čas, a zatim smo sa bratom i sestrom Grigs prešli trideset i dve milje do brata Spunera u Gaskoli. U četvrtak izjutra otišli smo u Vatrussvil, koji je bio udaljen šesnaest milja. Napisala sam šesnaest strana svedočanstva i prisustvovala jednom večernjem sastanku na kome sam iznela vrlo oštro i jasno svedočanstvo o jednoj prisutnoj osobi. Idućeg jutra sam napisala dvanaest strana pre doručka a zatim se vratila u Taskolu gde sam napisala još osam strana.

U subotu prepodne govorio je najpre moj suprug, a posle njega i ja, puna dva časa, ne uzevši prethodno nikakvu hranu. Zatim se sastanak prekinuo za nekoliko trenutaka i ja sam uzela malo hrane. Onda sam jedan čas govorila na javnom sastanku, iznevši jasna svedočanstva o nekolicini prisutnih osoba. Ova svedočanstva su uglavnom primljena sa smernošću i zahvalnošću. Ipak, ne mogu reći da su baš sva bila primljena na taj način.

Idućeg jutra, kad smo se spremali da napustimo bogomolju i započnemo svoj mučni svakodnevni rad, uđe sa svojim mužem jedna sestra za koju sam dobila svedočanstvo da je nepažljiva i nepouzdana i da ne vlada potpuno svojim rečima i postupcima. Ova je bila uzbuđena i nepomirljiva. Počela je da govori i plače. Malo je gundala, malo priznala, i mnogo se pravdala. Ja sam joj kazala da ima pogrešnu predstavu o mnogim stvarima. Njen ponos je bio povređen zato što sam tako javno iznela njene mane. Očevidno, ovde leži glavna teškoća. Ali, zašto ona to tako prima? Braća i sestre su znali da je ona takva i ja ih, prema tome, nisam obavestila ni o čem novom. Međutim, ne sumnjam da je za nju samu to bilo zaista novo. Ona nije dovoljno poznavala sebe i nije mogla pravilno ocenjivati svoje reči i postupke. To važi i za skoro sve ostale. Stoga je potrebno verno ukoravati u skupštini ovakva lica i razvijati kod svih članova ljubav prema otvorenom svedočanstvu.

Njen muž se izgleda nije mogao pomiriti s tim što sam njene mane iznela pred skupštinu. Tvrdio je da se on ne bi bunio da je sestra Vajt postupila prema uputstvu koje nam je Gospod dao u Mat. 18, 15-17: „Ako li ti sagriješi brat tvoj, idi i pokaraj ga među sobom i njim samijem; ako te posluša, dobio si brata svojega. Ako li te ne posluša, uzmi sa sobom još jednoga ili dvojicu da sve riječi ostanu na ustima dva ili tri svjedoka. Ako li njih ne posluša, kaži crkvi; ako li ne posluša vi crkve, da ti bude kao neznabožac ili carinik.“

Moj muž je tada rekao da se, po njegovom mišljenju, te Gospodnje reči odnose na slučajeve kad neko zgreši pojedincu i da se ne mogu primeniti na slučaj ove sestre. Ona nije zgrešila prema sestri Vajt. Ono što je bilo javno ukoreno, to je javno zlo koje ugrožava napredak zajednice i dela.

Moj muž je dodao da se na ovaj slučaj odnose reči iz 1. Tim. 5, 20: „A koji griješe pokaraj ih pred svima, da i druga imaju strah.“

Brat je priznao svoju grešku kao pravi hrišćanin i izgledalo je kao da prihvata naš stav. Bilo je očigledno da su im posle sastanka u subotu popodne mnoge stvari neistinito prikazane i strašno uveličane. Stoga je predloženo da se rukopis svedočanstva ponovo pročita. A kad smo to učinili, ukorena sestra upita: „Jeste li samo to juče pročitali?“ Odgovorih potvrdno. Ona je bila iznenađena i sasvim pomirena sa svedočanstvom. Dala sam joj to svedočanstvo ne zadržavši za sebe prepis. Tu sam pogrešila. Međutim, osećala sam tako veliku naklonost prema njoj i njenom sudrugu i imala tako veliku želju da im bude dobro da sam u njenom slučaju odstupila od jednog svog utvrđenog načela.

Vreme sastanka je već bilo prošlo i mi požurismo da pređemo jednu i po milju do mesta gde nas je očekivao okup vernih. Čitalac neka sam prosudi da li je ovaj jutarnji događaj mogao da nam pomogne da priberemo svoje misli i da se pripremimo da izađemo pred narod. Ali ko je mislio na to? Neki su možda i pokazivali neko razumevanje, ali su zato neobuzdani i nepažljivi dolazili sa svojim nevoljama i iskušenjima baš pre no što bismo izašli da govorimo ili posle toga, kad smo bili iscrpljeni. Moj muž je ipak prikupio svu svoju snagu i na zahtev drugih govorio o zakonu i jevanđelju. Mene su pozvali da to popodne govorim u novoj bogomolji koju su metodisti nedavno podigli i posvetili. Ova prostrana zgrada je bila tako puna da su mnogi morali da stoje. Ja sam skoro sat i po slobodno govorila o prvoj od dveju velikih zapovesti koje nam je dao Gospod. Bila sam iznenađena kad sam saznala da je pre podne i metodistički: propovednik govorio o ovom istom predmetu. I on i njegovi članovi zainteresovano su došli da čuju šta ću ja reći.

Uveče smo imali jedan dragoceni razgovor kod brata Spunera sa braćom Milerom, Hećom i Haskelom i sestrama Stardžis, Blis, Harison i Malin. Osetili smo da je naš zadatak u okrugu Taskola za sada završen. Stekli smo veliku naklonost prema ovim dragim ljudima, ali smo strahovali da će sestra o kojoj sam iznela jedno svedočanstvo dopustiti da sotona zavlada njome i tako uneti nemir i među druge. Usrdno sam želela da ona sagleda stvar u pravoj svetlosti. Put kojim je pošla gamo je rušio njen ugled u skupštini i van nje. Ali kada bi sad smerno usvojila neophodne opomene i zaželela da se vlada prema njima, skupština bi joj ponovo otvorila svoje srce i ljudi bi je zaista smatrali hrišćankom. I što je najvažnije, zaslužila bi milostivi osmeh našeg Iskupitelja. Ja sam se sa zebnjom pitala da li će ona potpuno prihvatiti svedočanstvo, Bojala sam se da neće i da će time ožalostiti srca svoje braće u ovom okrugu.

Po povratku kući, zatražila sam od nje jedan prepis svedočanstva, i 15. aprila primila sledeće redove koje je pisala 11. aprila iz Denmarke: „Sestro Vajt, primila sam vaše pismo od 23. prošlog meseca. Žalim što ne mogu da izađem u susret vašoj molbi.“

Ja ću i dalje gajiti najlepša osećanja prema toj porodici i biću srećna ako joj budem mogla pomoći. Istina, takvo postupanje od strane onih kojima sam posvetila svoj život izaziva kod mene tugu; ali moj put je tako jasno označen da me ovakve stvari ne mogu odvratiti od dužnosti. Vrativši se sa pošte s pomenutim pismom, vrlo potištena, uzeh Bibliju k otvorih je s molitvom da u njoj nađem utehe i oslonca. Moj pogled se odmah zaustavio na sledećim prorokovim rečima: „Ti dakle opaši se i ustani i govori im sve što ću ti zapovijediti; ne boj se, da te ne bih satro pred njima. Jer evo ja te postavljam danas kao tvrd grad i kao stup gvozden i kao zidove mjedene svoj ovoj zemlji, carevima Judinijem i knezovima njegovijem i sveštenicima njegovijem i narodu zemaljskom. Oni će udariti na te, ali te neće nadvladati, jer ja sam s tobom, veli Gospod, da te izbavljam.“ Jer. 1,17-19.

Vratili smo se s puta baš pre jednog velikog pljuska koji je odneo sav sneg. Zbog te oluje se

nije mogao održati sledeći subotni sastanak, pa sam odmah počela da pripremam materijal za svedočanstvo br. 14. Pored toga, negovali smo i brata Kinga koji je došao u naš dom s jednom strašnom povredom na glavi i licu. Dovezli smo ga u svoju kuću da bi tu umro, ne nadajući se da bi se neko sa tako strašno povređenom lobanjom mogao oporaviti. Ali, blagoslovom Božjim i zahvaljujući vrlo blagom lečenju vodom i strogom dijetom sve dok nije prošla opasnost od groznice, kao i dobrim provetravanjem sobe danju i noću, on se za tri nedelje toliko oporavio da se mogao vratiti svojoj kući i posvetiti uobičajenim poslovima. Za sve vreme trajanja bolesti nije uzeo nijedan gram leka. Mada je bio znatno oslabio usled gubitka krvi iz rane i stroge dijete, oporavio se brzo čim je bio u stanju da uzima obilniju hranu.

Otprilike u to vreme počeli smo da radimo za našu braću i prijatelje u Grenvilu. Kao što je to bio slučaj u mnogim mestima, i ovoj braći je bila potrebna pomoć. Tu je bilo ljudi koji su slavili subotu, ali nisu pripadali zajednici, dok su drugi napustili subotu, i trebalo im je pomoći. Bili smo spremni da pomognemo ovim jadnim dušama, ali su nam raniji a i sadašnji stav vodećih članova skupštine prema ovim osobama skoro potpuno onemogućavali da im se približimo. U svom radu sa zabludelim, neki od naše braće bili su suviše osorni i zajedljivi u svojim primedbama. Kad bi ljudi pokazivali sklonost da odbace savet i da se odvoje od njih, oni su govorili: „Pa dobro, ako hoće da idu, neka idu.“ Kad takozvani sledbenici Hristovi pokazuju takav nedostatak sažaljenja, trpeljivosti i nežnosti, onda je skoro sigurno da će jadne, zalutale i neiskusne duše koje sotona sablažnjava pretrpeti brodolom u svojoj veri. Ma kako veliki bili gresi i pogreške zabludelih, naša braća treba da se uče ispoljavanju ne samo blagosti Velikog Pastira nego i Njegove neumorne brige i ljubavi za jedno zalutalo stado. Naši propovednici rade i muče se nedeljama i raduju se kad nekoliko duša prigrli istinu, dok ova naša braća koja su naučila da brzo donose odluke mogu za pet minuta uništiti njihovo delo, izgovorivši olako reči: „Pa dobro, ako hoće da idu, neka idu.“

Shvatili smo da ne možemo ništa učiniti za raštrkano stado pre no što ispravimo greške kod mnogih članova skupštine. Oni su pustili te jadne duše da odlutaju. Nisu osećali nikakvu dužnost prema njima. U stvari, oni kao da su se zatvorili u sebe i umirali duhovno zbog nedostatka duhovnog rada. Još uvek su osećali ljubav prema delu uopšte i bili voljni da pomognu. Ponekad bi se pobrinuli za sluge Božje. Međutim, nisu se starali za udovice, siročad i nemoćne iz stada. Pored nešto malo interesovanja za opštu stvar, oni su pokazivali ljubav jedino prema svojoj najužoj porodici. Sa tako uskogrudom verom, oni su u stvari umirali duhovnom smrću.

Bilo je nekih ljudi koji su praznovali subotu, prisustvovali sastancima i davali priloge, ali nisu pripadali zajednici. Tačno je da oni nisu bili pogodni za članove. Međutim, ako im vodeći ljudi u skupštini i dalje budu uskraćivali ohrabrenje, ili ga budu pružali samo u najmanjoj meri, oni neće biti u stanju da se prenu u sili Božjoj i da se poprave. Kad smo počeli da radimo sa ovom skupštinom i poučavamo njene članove da moraju pokazati više volje u radu za one koji lutaju, otkrilo mi se mnogo od onoga što sam videla u vezi sa stanjem dela u tom mestu; stoga sam pisala otvorena svedočanstva ne samo za one koji su lutali i bili van skupštine, nego i za članove koji su mnogo grešili zato što nisu išli da traže izgubljene ovce. Način na koji su ova svedočanstva bila primljena, razočarao me je više nego ikad. Kada su oni koji su počinili najveće grehe bili ukoreni najjasnijim svedočanstvima, prihvatili su ih i u suzama priznali svoje greške. Ali su ostali koji su se smatrali velikim prijateljima dela i svedočanstava, jedva mogli i zamisliti da su na tako pogrešnom putu kao što to tvrde svedočanstva. Kad im je rečeno da su se brinuli samo o sebi, odvajajući se sa svojim porodicama od drugih, i da im zato što su se ogradili od svega i pustili jadne duše da propadnu, preti opasnost da postanu oholi i samozadovoljni, - zapali su u veliki nemir i iskušenje.

Ali bilo je potrebno da prođu kroz ovo iskušenje kako bi ubuduće imali više razumevanja za

druge koji preživljavaju slična iskušenja. Mnogi žive u ubeđenju da poštujući Svedočanstva neće nikad zapasti u iskušenje i tako osećaju dok ne dođu na probu. Oni ispoljavaju veliko čuđenje što neko uopšte može da posumnja. Takvi su strogi prema onima koji pokazuju bilo kakvu sumnju i osuđuju ih da bi pokazali svoju revnost za svedočanstva, pri čemu ispoljavaju više samopouzdanja nego smernosti. A kad ih Bog ukori za njihove greške, nepostojani su kao voda. Jedva podnose iskušenja. Sve ovo treba da ih nauči poniznosti, blagosti i nesebičnoj ljubavi prema zabludelim.

Čini mi se da Gospod upućuje zalutalima, slabima i bojažljivima, pa čak i onima koji su otpali od istine naročiti poziv da se vrate u zajednicu. Ali malo je ljudi u našim skupštinama koji ovo uviđaju, a još je manje onih koji hoće da pomognu takvima. Više je onih koji preprečuju put ovim jadnim dušama. Mnogi stalno nešto zameraju. Oni zahtevaju od ovih ljudi da postanu ovakvi ili onakvi pre no što im pruže ruku pomoći. I tako ih stalno drže na izvesnom odstojanju, ne uviđajući da im je dužnost da idu i traže ove izgubljene ovce. Oni ne smeju čekati da one dođu k njima. Pročitajte dirljivu priču o izgubljenom ovci - Luka 15,1-7: „I približavahu se k njemu svi carinici i grijешnici da ga čuju. I vikahu na njega fariseji i književnici govoreći: ovaj prima grješnike i jede s njima. A on im kaza priču ovu govoreći: koji čovjek od vas imajući sto ovaca i izgubivši jednu od njih ne ostavi devedeset i devet u pustinji i ne ode za izgubljenom dok je nađe? I našavši digne je na rame radujući se, i došavši kući sazove prijatelje i susjede govoreći im: radujte se sa mnom: ja nadoh svoju ovcu izgublenu. Kažem vam da će tako biti veća radost na nebu za jednog grješnika koji se kaje, nego li za devedeset i devet pravednika kojima ne treba pokajanja.“

Fariseji su vikali što je Isus primao carinike i grešnike i jeo s njima. U svojoj oholosti oni su prezirali te jadne grešnike koji su rado slušali Isusove reči. Da bi ih ukorio zbog takvog shvatanja i da bi ovima dao značajnu pouku, Gospod je ispričao priču o izgubljenom ovci. Treba naročito uočiti sledeće tačke:

Devedeset i devet ovaca je bilo ostavljeno i marljivo je tražena jedna jedina izgubljena ovca. Čitav trud se ulagao samo za tu jednu nesrećnu ovcu. Isto tako, zajednica treba da se zalaže za one članove koji se odvajaju od stada Hristovog. Iako su možda daleko odlutali, ne čekajte da se vrate, nego pokušajte odmah da im pomognete p pođite za njima u potragu.

Kad je izgubljena ovca nađena, doneta je kući s radošću i priređeno je veliko veselje. Tako je prikazano blagosloveno, radosno delo zalaganja za grešnike. Skupština koja uspešno učestvuje u takvom radu je zaista srećna. Ljudi i žene koji u svojoj duši gaje saosećanje i ljubav prema grešnicima i trude se da ih vrate u stado velikog Pastira - učestvuju u jednom blagoslovenom delu. Kako ova pomisao usrećava dušu; kad se jedan grešnik spase, nebo se više raduje nego za onih devedeset i devet pravednika! Sebične, isključive, sitničarenju sklone duše, koje se boje da priteknu u pomoć onima koji greše da se ne bi same uprljale, ne osećaju slasti misioniskog rada; takvi ne osećaju blagodat koja ispunjava celo nebo radošću zbog spasavanja jedne zalutale duše. Oni su ograničeni svojim uskim gledištima i osećanjima i etoga pusti i neplodni kao gore gelvujske koje nije kvasila ni rosa ni kiša. Ako se jedan snažan čovek odvoji od rada, on postaje slab. Skupština ili osobe koje izbegavaju da ponesu teret za druge, koji se zatvaraju samo u sebe, patiće od duhovne slabosti. Upravo rad čini čoveka snažnim. A duhovni rad, trud i nevolje daće snage zajednici Hristovoj.

U subotu i nedelju, 18. i 19. aprila, prijatno smo proveli vreme s našim narodom u Grinvilu. Sa nama su bila braća A i B. Moj suprug je krstio osam lica. Sa skupštinom u Rajtu bili smo dvadeset petog i dvadeset šestog aprila. Ti dobri ljudi nas uvek rado dočekuju. I ovde je moj suprug krstio osam duša.

Drugog maja naišli smo na veliki skup u bogomolji u Monteriju. Moj suprug je jasno i snažno

ponovio priču o izgubljenj ovci. Njegove reči su bile od velike koristi. Neki su se bili odvojili od skupštine, a niko se nije trudio da im pomogne. Krut, strog i bezosećajan stav izvesne braće bio je sračunat na to da se čak i spreči njihov povratak u skupštinu ako bi oni to poželeti. Ovo pitanje se dotaklo srca sve braće i svi su pokazali želju da ispravno postupe. Prvog dana smo tripud govorili u Oleganu. Bili smo ugovorili da se sastanemo sa skupštinom u Batl Kriku devetog; no shvativši da je naš rad u Monteriju tek počeo, odlučili smo da se vratimo u Monteri i da s tamošnjom skupštinom radimo još nedelju dana. Rad je napredovao preko našeg očekivanja. Kuća je bila puna; nikada ranije nismo imali toliko uspeha u radu u Monteriju za tako kratko vreme. Prvog dana je pedeset lica istupilo da se moli, Braća su duboko saosećala sa izgubljenim ovcama, priznala da su se držala hladno i ravnodušno i zauzela pravilan stav. Braća G. T. Lej i S. Rameri dala su dobra svedočanstva i ostali su ih sa radošću prihvatili. Kršteno je četrnaest lica, među njima jedan čovek srednjih godina koji se ranije protivio istini. Delo se razvijalo uz veliku ozbiljnost, sa ispovestima i suzama, noseći sve pred sobom. Tako je okončan težak rad u godini održavanja konferencije. Ipak, osećali smo da dobro delo u Monteriju još nije sasvim završeno. Dogovorili smo se da ponovo dođemo i provedemo nekoliko nedelja u Oleganu.

Protekla konferencija predstavlja izuzetno značajan period. Moj suprug je veoma mnogo radio na brojnim sednicama i sada mora da se odmara. Naš narod je u toku prošle godine sa razumevanjem gledao na naš rad i na konferenciji nam ukazivao nežnu pažnju, razumevanje i naklonost. Osećali smo kod njih veliku prisnost i rastajemo se u uzajamnom poverenju i ljubavi.

RAD ZA HRISTA

Prema onome što mi je pokazano, adventisti sedmog dana postaju sve sebičniji što im bogatstvo više raste. Njihova ljubav prema Hristu i Njegovoj deci opada. Oni ne vide potrebe siromašnih, niti osećaju njihove patnje i brige; ne uviđaju da zapostavljajući siromašne i patnike zapostavljaju Hrista, a da ublažavati patnje i muke siromašnih, koliko god je to moguće, znači služiti Isusu.

Hristos kaže svom iskupljenom narodu: „Hodite blagosloveni oca mojega; primite carstvo koje vam je pripravljeno od postanja svijeta. Jer ogladnjeh, i daste mi da jedem; ožednjeh, i napojiste me; gost bijah, i primiste me; go bijah, i odjenuste me; bolestan bijah, i obidoste me; u tamnici bijah, i dođoste k meni.

Tada će mu odgovoriti pravednici govoreći: Gospode! kad te vidjesmo gladna, i nahranimo? ili žedna, i napojismo? Kad li te vidjesmo bolesna ili u tamnici, i dođosmo k tebi? I odgovarajući car reći će im: zaista vam kažem: kad učiniste jednome od ove moje najmanje braće, meni učiniste.“

Biti marljiv, strpljivo činiti dobro u samoodricanju, to je slavno delo na koje nebo gleda sa odobravanjem. Bog više ceni veran rad, nego najrevnosnije formalno bogoslužjenje. Istinski služiti Bogu znači raditi zajedno sa Hristom. Molitve, opomene i razgovori su jeftini veštački plodovi, dok dobra dela, briga za siročad, udovice i siromahe predstavljaju istinske plodove koji prirodno rastu na dobrom drvetu.

Čista i besprekorna vera pred Ocem je ova: „Obilaziti sirote i udovice u njihovijem nevoljama, i držati sebe neopoganjena od svijeta.“ Hristos zahteva od nas plodove dobrih dela: ljubazne reči, dobročinstva, nežnu brigu za siromahe i nesrećne. Kad ste naklonjeni onima koji su obeshrabreni i tužni, kad ruka udeljuje siromahu, kad odenete gola i strancu načinite mesta u svom domu i srcu, onda su anđeli veoma blizu, onda dodirujete žicu koja odzvanja na nebu. Svako delo pravde, samilosti i dobročinstva nalazi odjeka na nebu. Otac sa svoga prestola posmatra one koji čine ta dobra dela i ubraja ih u svoje najdragocenije blago. „Ti će mi biti blago, veli Gospod nad vojskama,

u onaj dan kad ja učinim.“ Svako dobro delo učinjeno siromahu i nevoljnom računa se kao da je učinjeno Isusu. Kad pomažete siromahe, kad saosećate s nesrećnima i potlačenima, kad se brinete za siročad, onda postajete srodniji Isusu.

„Tada će reći onima što mu stoje s lijeve strane: idite od mene prokleti u oganj vječni pripravljeni đavolu i anđelima njegovijem. Jer ogladnjeh, i ne dadoste mi da jedem; ožednjeh, i ne napojiste me; gost bijah, i ne primiste me; go bijah, i ne odjenuste me; bolestan i u tamnici bijah, i ne obidoste me. Tada će mu odgovoriti i oni govoreći: Gospode! kad te vidjesmo gladna ili žedna, ili gosta ili gola, ili bosa ili u tamnici, i ne poslužismo te? Tada će im odgovoriti govoreći; zaista vam kažem: kad ne učiniste jednome od ove moje male braće, ni meni ne učiniste. I ovi će otići u muku vječnu, a pravednici u život vječni.“ Mat. 25,41-46.

Isus se ovde izjednačuje sa svojim narodom koji pati. Ja sam bio gladan i žedan. Ja sam bio stranac. Ja sam bio go. Ja sam bio bolestan. Ja sam bio u tamnici. Dok ste se vi naslađivali jelima sa svojih raskošnih stolova, ja sam gladovao u kolibi ili na ulici, nedaleko od vas. Kad ste preda mnom zatvorili vrata, mada nikog nije bilo u vašim lepo nameštenim sobama, ja nisam imao gde glavu da zaklonim. Vaši ormani su bili puni raskošnih haljina, na koje je novac nepotrebno rasipan, a koje ste mogli dati siromasima. Ja nisam imao ugodne odeće. Kad ste vi bili zdravi, ja sam bio bolestan. Nesreća me je bacila u tamnicu i vezala me okovima, slomila moj duh, lišila me slobode i nade, dok ste vi uživali na slobodi. Kako se Isus ovde potpuno izjednačio sa svojim napaćenim učenicima! On deli njihovu sudbinu. Izjednačuje se sa onima koji pate. Zapamtite, sebični hrišćani, svako zapostavljanje siromaha i siročadi predstavlja zanemarivanje Hrista.

Poznajem ljude koji tvrde da ispovedaju istinu, ali čija su srca toliko zatvorena usled sebičnosti da ne shvataju ono što pišem. Oni su celog života mislili i živeli samo za sebe. Žrtvovati se radi dobra drugih, lišiti se nečega da bi drugi od toga imali koristi, to kod njih uopšte ne dolazi u obzir. Njihov idol je sopstveno „ja“. Dragocene sedmice, meseci i godine prelaze u večnost, a na nebu se njima ne upisuje nijedno dobro delo, nikakva žrtva radi dobra drugih; ovi nisu nahranili gladnog, obukli golog niti primili stranca. Nije prijatno izlagati se riziku primanjem nepoznatog. Kad bi oni znali da su svi koji traže njihovo gostoprimstvo dostojni, možda bi i učinili nešto u tom pravcu. Ali i u izlaganju opasnosti ima vrline. Možda ćemo tako ugostiti anđele.

Ima siročadi za koje se treba pobrinuti; međutim, neki neće da se prihvate toga, jer bi morali više da rade i ne bi imali dovoljno vremena da ugađaju“ sebi. Ali kad ih Car bude izveo na sud, onda će te lenje, nedarežljive, sebične duše uvideti da je nebo namenjeno onima koji su bili dobri radnici, koji su se odrekli sebe Hrista radi. Ništa neće ostati za takve koji su ljubili samo sebe i uvek se brinuli samo o sebi. Strahovita kazna kojom Car preti onima s leve strane nije u ovom slučaju, posledica njihovih velikih greha. Oni neće biti osuđeni za dela koja su počinili, nego za ono što nisu učinili. Niste uradili ono što vam je nebo naložilo. Ugađali ste samo sebi i sad delite sudbinu sa onima koji su isto tako postupali.

Sestrama bih želela da kažem: Činite Dobro! Sin čovečiji je došao da traži i spase ono što je izgubljeno. Možda mislite da biste mogli uzeti i pobrinuti se za neko dete koje nema mane; ali Da opterećujete sebe detetom koje greši, da ga odvikavate od mnogih stvari i iznova poučavate, da ga naučite da se savlađuje - tog posla odbijate da se prihvatite. Učiti onoga koji ne zna, sažaljivati i preobraziti nekoga koji je navikao na zlo, nije lak posao. Ali nebo je baš takvu dužnost stavilo na vaš put. To je skriveni blagoslov.

Pre mnogo godina Mi je pokazano da će narod Božji biti prokušavan odnosno otvaranja domova za beskućnike, da će mnogi ostati bez svojih kuća radi istine. Usled progona i ugnjetavanja mnogi vernici će biti lišeni ovog ognjišta i dužnost je onih koji imaju dom da široko otvore vrata

onima koji ga nemaju. Nedavno mi je pokazano da će Bog naročito proveravati svoj narod u vezi s tim. Hristos je nas radi postao siromah, da bismo se mi Njegovim siromaštvom obogatili. On je dao sebe na žrtvu kako bi stvorio utočište za goste i došljake koji u ovom svetu čekaju za boljom, nebeskom domovinom. Da li oni koji uživaju Njegovu milost i nadaju se da će biti naslednici besmrtnosti, smeju da odbiju ili da nerado dele svoj dom sa beskućnicima i siromašnima? Zar mi, Hristovi učenici, smemo zatvoriti vrata svog doma strancima samo zato što se oni ne poznaju sa ukućanima?

Zar reči apostola nemaju više snage u ovom veku: „Gostoljubivosti ne zaboravljajte; jer neki ne znajući iz gostoljubivosti primiše anđele na konak“? Ja sam veoma nesrećna zbog sebičnosti među narodom Božjim. Kod njega se oseća nedostatak. Ljubavi i brige prema onima koji na to imaju pravo. Naš (nebeski Otac postavlja skrivene blagoslove na naš put, ali neki neće da ih dotaknu iz straha da će se odvojiti od svojih uživanja. Anđeli posmatraju da li ćemo iskoristiti priliku koja nam se pruža da učinimo dobro delo i hoćemo li biti na blagoslov drugima, da bi i oni nas mogli blagosloviti. Sam Gospod nas je učinio različitim - neke bogatim, neke siromašnim, a neke nesrećnim - da bismo svi imali prilike da razvijamo svoj karakter. Bog je namerno dozvolio postojanje siromaha da bi nas okušao i da bismo pokazali šta nam leži u srcu.

Čula sam kako se mnogi pravdaju što u svoje domove i srca ne primaju Božje svete: „Eto, ništa nismo spremili, ništa nismo kuvali, moraju otići kod nekog drugog.“ A u tom drugom domu naći će se, možda, neki sličan izmišljeni, izgovor da se ne prime oni kojima je potrebno ukazati gostoprimitstvo, i gost duboko ožalošćen odlazi sa nelagodnim utiskom negostoljubivosti takozvane braće i sestara. Ako nemaš hleba, sestro, ugledaj se na primer koji je izložen u Bibliji. Otidi do svog suseda i reci mu: „Prijatelju, daj mi tri hleba u zajam, jer mi dođe prijatelj s puta i nemam šta postaviti.“ Nigde nema dokaza da nedostatak hleba opravdava odbijanje molbe. Kad je Ilija došao kod udovice u Sareptu, ona je podelila svoj poslednji zalogaj s prorokom Božjim, i on je učinio čudo. Baš zato što je ukazala gostoprimitstvo Gospodnjem sluzi i s njim podelila ono što je imala, bio je sačuvan život i njoj i njenom sinu. To isto će iskusiti i mnogi drugi samo ako radosno čine dobro u slavu Božju.

Neki se izgovaraju slabim zdravljem - rado bi radili da imaju snage. Oni su se tako dugo bavili sami sobom, toliko mislili na svoja jadna osećanja i govorili o svojim patnjama, iskušenjima i nesrećama da se u tome i sastoji cela njihova istina. Oni ne mogu misliti ni, na koga drugog osim na sebe same, ma koliko drugima potrebovala ljubav i pomoć. Za onoga koji pati zbog slabog zdravlja postoji lek. Ako odeneš nagog i uvedeš siromaha koji je došao pred tvoja vrata i daš hleba gladnome, „tada će sinuti vidjelo tvoje kao zora, i zdravlje će tvoje brzo procvasti“. Činiti dobra - to je odličan lek za svaku bolest. Oni koji se posvete našem delu treba da se obrate Bogu, a On je obećao da će ih uslišiti. Njihova duša će biti osvežena u suši a oni će biti kao navodnjeni vrt čije vode nikada ne presušuju.

Probudite se, braćo i sestre. Ne plašite se dobrih dela. „A dobro činiti da nam se ne dosadi; jer ćemo u svoje vrijeme požnjati ako se ne umorimo.“ Ne čekajte da vam se kaže šta vam je dužnost. Otvorite oči i pogledajte one koji se nalaze oko vas; upoznajte se s nemoćnima, ucveljenima i siromašnima. Ne skrivajte se od njih n ne zatvarajte oči za njihove nevolje. Ko svojim životom pruža dokaze o čistoj veri koju pominje Jakov, neukaljanoj sebičnošću i pokvarenošću? Ko nastoji da učini ove što je u njegovoj moći da bi pomogao u velikom delu spasenja? Poznajem jednu udovicu koja mora svojom iglom da izdržava dvoje male dece. Ona je bleđa i izmučena. Cele Zime se borila da bi ishranila sebe i decu. Primila je neku pomoć; no da li bi neko bio oštećen da je još više pažnje posvećeno njenom slučaju? Tu su dva dečaka, jedan od devet a drugi od jedanaest

godina, kojima je potreban dom. Ko je voljan da im to pruži u ime Hristovo? Majku bi trebalo osloboditi ove brige i olakšati joj težak rad. Ovi dečaci žive u jednom selu i o njima se stara jedino njihova majka koja teško radi. Njih bi trebalo poučiti kako da rade poslove koje im dopušta njihov uzrast. Treba ih upućivati strpljivo i s ljubavlju. Možda će neko reći: „O, pa ja bi ih mogao uzeti i učiti nekom zanatu.“ Međutim, ne treba gubiti iz vida da njih treba učiti ne samo nekom zanatu, nego i mnogim drugim stvarima. U njima treba razvijati hrišćanski karakter. Njima je potrebna ljubav i naklonost, potrebno je naučiti ih da budu od koristi ovde i da se najzad pripreme za nebo. Oslobodite se sebičnosti i videćete koliko je ljudi oko vas kojima možete pomoći svojim domom, naklonošću, i ljubavlju, ukazujući im na Jagnje Božje koje uze na sebe grehe sveta. Želite li da podnesete žrtvu radi spasenja duša? Isus, naš dragi Spasitelj, priprema stan za vas; pa zašto i vi ne biste pripremili dom onima kojima je on potreban i na taj način sledili primer našeg Učitelja? Ako niste voljni da tako postupite, kad budete osetili potrebu za stanom u nebu, neće vam se dati. Jer Hristos kaže: „Kad ne učinite jednome od ove moje male braće, ni meni ne učinite.“ Vi koji ste bili sebični, koji ste celog života gledali samo na svoju korist i ugodnost, znajte da se časovi vašeg kušanja brzo bliže kraju. Šta činite da biste iskupili svoj sebični i nekorisni život? Probudite se! Probudite se!

Ako vam je stalo do večnog dobra, prenite se i počnite sa sejanjem dobrog semena. Ono što budete posejali, to ćete i požnjeti. Približava se vreme velike žetve kada ćemo požnjeti ono što smo posejali. Žetva neće omanuti: ona je izvesna. Sad je vreme sejanja. Sad učinite napor da se obogatite dobrim delima: „Neka dobra čine, neka se bogate u dobrijem djelima, neka budu podašni, zajednični, sabirajući sebi temelj dobar za unapredak, da prime život vječni.“ Preklinjem vas, braćo, moja, ma gde se nalazili, da se oslobodite svoje ledene hladnoće. Razvijajte u sebi gostoljublje i spremnost da pomognete onima kojima je potrebna pomoć.

Možda ćete reći da ste primili i pomagali neke koji nisu bili dostojni vašeg milosrđa i da ste usled toga izgubili volju da pomažete nevoljnima. Skrećem vam pažnju na Hrista. On je došao da spase palog čoveka, da donese spas svome narodu, ali oni nisu hteli da ga prime. Oni su prezreli Njegovo milosrđe i najzad oterali u smrt Onoga koji je došao da im donese život. Da li je naš Gospod zbog toga napustio pali ljudski rod? Neka su vaši naponi bili bezuspešni devedeset i devet puta, neka ste primili za uzvrat samo uvredu, prekor i mržnju; ipak, ako stoti put budete imali uspeha i spasete jednu dušu, koliko ste pobedu time zadobili! Jedna duša iščupana iz kandži sotoninih, jedna duša spasena, jedna duša okrepljena. Isus će vam reći: „Kad učinite jednome od ove moje najmanje braće, meni učinite,“ Zar ne bi trebalo da rado činimo sve što je u našoj moći da bismo sledili život našega Gospoda? Mnogi će ustuknuti pri samoj pomisli da se treba žrtvovati za druge. Oni ne žele da pate kako bi mogli pomoći drugima. Takvi se zavaravaju mišlju da se od njih ne traži da škode sebi da bi pomogli drugima. Isus je naš uzor, dovikujemo takvima.

Kad se postavio zahtev da Mu dva sina Zavedejeva sede jedan s desne, a drugi s leve strane u Njegovom carstvu, Isus je odgovorio: „Ne znate šta ištete; možete li piti čašu koju ću ja piti, ;i krstiti se krštenjem kojijem se ja krstim? Rekoše mu: možemo. I reče im: čašu dakle moju ispićete, i krstićete se krštenjem kojijem se ja krstim; ali da sjedete s desne strane meni i s lijeve, ne mogu ja dati, nego kome je ugotovio otac moj.“ Koliko njih može da odgovori: Možemo piti iz te čaše, možemo se krstiti takvim krštenjem - a da im odgovor bude razuman i na mestu? Koliko je onih koji se ugledaju na veliki Uzor? Svi oni koji se smatraju sledbenicima Hristovim tvrde da idu Njegovim putem. Ali život mnogih ljudi koji stalno ističu istinu pokazuje koliko su se malo ugledali na ovaj Uzor i koliko malo žive prema njemu. Oni podešavaju život prema svojim nesavršenim nazorima, a ne ugledaju se na Hristovo samoodricanje i na Njegov život žrtvovanja za dobro drugih.

Među nama ima siromaha, beskućnika i udovica. Čula sam kako jedan bogati zemljoradnik opisuje težak život neke siromašne udovice. On je sažaljivo opisivao njen mučni život i na kraju rekao: „Ne znam kako će preživeti ovu jaku zimu. Ona je sad zaista u teškim prilikama.“ Ovakvi ljudi su potpuno zaboravili na Hrista. Njihova dela govore: „Ne, Gospode, mi ne možemo piti čašu samoodricanja, poniženja i žrtve koju si ti ispio, niti se krstiti patnjom kojom si se Ti krstio. Mi ne možemo živeti za dobro drugih. Mi se brinemo samo o sebi.“ Ko treba da zna kako će udovica živeti, ako ne onaj koji ima pune ambare? Tu je pri ruci sve što je potrebno da bi joj se pomoglo. I zar se oni koje je Bog postavio za svoje pristave, kojima je poverio svoje blago, usuđuju da se oglušaju o siromašne sledbenike Hristove? Ako je zaista tako, onda se oni udaljuju od Isusa. Zar vi očekujete da Gospod sipa žito kao kišu da bi njime ishranio siromahe? Nije li ga dao vama u ruke, da bi preko vas mogao pomoći i blagosloviti? Nije li vas načinio kanalom u tom blagoslovenom delu kako bi vas prokušao i družio vam priliku da tečete blago na nebu?

Decu bez oca i majke dovode u krilo skupštine, a Hristos kaže svojim sledbenicima: „Uzmite ovu siročad, odgojite je za Mene i dobićete svoju platu.“ Videla sam kolika sebičnost vlada u ovom pogledu. Ako nisu sasvim sigurni da će im usvajanje nekog beskućnika doneti naročitu korist, mnogi će odbiti i odgovoriti: ne! Ovi se ljudi izgleda ne brinu da li će se ta stvorenja spasti ili ne. Smatraju da to nije njihov posao i zajedao sa Kajinom odgovaraju: „Zar sam ja čuvar brata svojega?“ Oni neće da podnesu nikakve neprijatnosti ni žrtve radi siročadi i prepuštaju ih ravnodušno svetu koji ih ponekad radije prihvata nego ljudi koji se smatraju dobrim hrišćanima. Kad dođe Božji dan, biće pozvani na odgovornost ovi oni kojima je nebo pružilo mogućnosti da spasavaju druge, a oni su izbegavali svoje dužnosti i nisu hteli da učine nijedno dobro delo ako iz toga ne bi mogli izvući neku korist. Pokazano mi je da će oni koji ne koriste priliku da čine dobro čuti Hristove reči: „Kad ne učinite jednome od ove moje male braće, ni meni ne učinite.“ Molim vas da pročitate 58. poglavlje Isaijine knjige:

„Taki li je post koji izabrah da čovjek muči dušu svoju jedan dan? Da savija glavu svoju kao sita i da stere poda se kostrijet i pepeo? To li će se zvati post i dan ugodan Gospodu? A nije li ovo post što izabrah: da razvežeš sveze bezbožnosti, da razdriješ remenje od bremena, da otpustiš potlačene, i da izlomite svaki jaram? Nije li da prelamaš hljeb svoj gladnome, i siromahe prognane da uvedeš u kuću? Kad vidiš gola, da ga odjeneš, i da se ne kriješ od svojega tijela? Tada će sinuti vidjelo tvoje kao zora, i zdravlje će tvoje brzo procvasti, i pred tobom će ići pravda tvoja, slava Gospodnja biće ti zadnja straža. Tada ćeš prizvati, i Gospod će te čuti; vikaćeš ;i reći će: evo me. Ako izbaciš između sebe jaram i prestaneš pružati prst i govoriti zlo; i ako otvoriš dušu svoju gladnome, i nasitiš dušu nevoljnu; tada će zasjati u mraku vidjelo tvoje i tama će tvoja biti kao podne. Jer će te Gospod voditi vazda, i štitiće dušu tvoju na suši, i kosti tvoje krijepiće, i bićeš kao vrt zaliven i kao izvor kojemu voda ne presiše.“

Pred nama se sada nalazi ova dužnost. Sve naše molitve i odricanje od hrane neće ništa vredeti ako se odlučno ne latimo ovog posla. Na nama leže svete obaveze. Naša dužnost je jasna. Gospod nam je progovorio preko svojih proroka. Misli Gospodnje i Njegovi putevi nisu onakvi kakve ih zaslepljeni i sebični smrtnici vide ili žele. Gospod gleda na srce. Ako u srcu vlada sebičnost, On to zna. Mi se trudimo da sakrijemo svoj pravi karakter od svoje braće i sestara, ali Bog ga poznaje. Od Njega se ništa ne može sakriti.

Opisan je post koji Bog prihvata. On se sastoji u davanju hleba gladnome i primanju siromaha u kuću. Ne čekajte da oni dođu k vama. Nije na njima da vas traže i mole da ih primite u svoj dom. Vi treba da ih potražite i dovedete k sebi. Vaša duša mora da im pohrli u susret. Vi treba jednom rukom da uhvatite onu moćnu ruku koja donosi spasenje a drugom da potražite ucveljene i da im

olakšate. Nemoguće je da se jednom rukom držite ruke Božje, a, da drugu upotrebljavate samo za svoju ličnu korist.

Da li će vam se taj rad milosrđa i ljubavi, ukoliko ga se latite, učiniti preteškim? Mislite li da ćete posustati i pokleknuti pod ovim teretom i tako lišiti porodicu svoje potpore? O, ne. Bog je brižljivo uklonio sve sumnje u tom pogledu obećavši vam svoju zaštitu ukoliko Mu se budete pokoravali. Ovo obećanje može zadovoljiti zahteve i najneskromnijih i najneodlučnijih. „Tada će sinuti vidjelo tvoje kao zora, i zdravlje će tvoje brzo procvasti.“ Samo verujte da je veran Onaj koji je to obećao. Bog može obnoviti telesnu snagu i kaže da će to zaista učiniti. Ali obećanje se time ne završava. „Pred tobom će ići pravda tvoja, slava Gospodnja biće ti zadnja straža.“ Bog će izgraditi tvrđavu oko vas. Obećanje se čak ni ovim ne završava. „Tada ćeš prizivati, Gospod će te čuti; vikaćeš, i reći će: evo me.“ Ako se oslobodite svoje osionosti i taštih reči, ako svoju dušu otvorite siromahu, „tada će zasjati u mraku vidjelo tvoje i tama će tvoja biti kao podne. Jer će te Gospod voditi vazda, i štitiće dušu tvoju na suši, i kosti tvoje krijepiće, i bićeš kao vrt zaliven i kao izvor kojemu voda ne presiše“.

Čitajte 58. poglavlje Isajijine knjige, vi koji tvrdite da ste deca svetlosti. Naročito je pročitajte nekoliko puta vi koji smatrate da je tako naporno pomagati nevoljnima. Pročitajte i vi čija su srca i domovi isuviše tesni da bi primili prognanoga; čitajte vi koji možete da gledate kako se siročad i udovice sagibaju pod teretom siromaštva i tvrdokornošću ljudi ovog sveta. Proučite je i vi koji smatrate da ćete time samo navaliti na sebe i svoju porodicu još jedan teret više. Možda je vaše strahovanje bez osnova, možda će vam to biti blagoslov koji ćete osećati svakoga dana. Ali, ako i ne bude tako, ako bude potrebno da više radite, možete se osloniti na Onoga koji je obećao: „Tada će sinuti vidjelo tvoje kao zora, i zdravlje će tvoje brzo procvasti.“ Videla sam da narod Božji pokazuje nedostatak duhovnosti i vernosti upravo stoga što je sebičnost stegla ljudska srca. Prorok se obraća onima koji praznuju subotu; dakle, ne grešnicima, ne nevernicima, nego onima koji tvrde da su pobožni. Bog ne traži od vas što više sastanaka niti što veći broj molitava, nego da činite ono što je pravo i da to činite u pravo vreme. Treba manje misliti na sebe a više činiti dobročinstva. Naša duša mora imati više širine. Tada će je Bog učiniti zalivenim vrtom čije vode ne presišu.

Pročitajte 1. poglavlje Isajijine knjige: „Zato kad širite ruke svoje, zaklanjam oči svoje od vas; i kad množite molitve, ne slušam; ruke su naše pune krvi. Umijte se, očistite se, uklonite zloću djela svojih ispred očiju mojih, prestanite zlo činiti. Učite se dobro činiti, tražite pravdu, ispravljajte potlačenoga, dajite pravicu siroti, branite udovice. Tada dođite, veli Gospod, pa ćemo se suditi: ako grijesi vaši budu kao skerlet, postaće bijeli kao snijeg; ako budu crveni kao crvac, postaće kao vuna. Ako hoćete slušati, dobra zemaljska ješćete. Ako li nećete, nego budete nepokorni, mač će vas pojesti, jer usta Gospodnja rekoše.“

Pokazano mi je da je ono zlato koje je pomenuo Hristos, Istiniti Svedok, bilo udružena ljubav i vera, pri čemu ljubav dolazi pre vere. Sotona se stalno upinje da uništi ove darove u srcu naroda Božjeg. Svi sudeluju u igri života. Sotona zna vrlo dobro da će ukoliko uspe da iskoreni ljubav i veru a posadi umesto njih sebičnost i neverstvo, ubrzo biti u stanju iskoreniti svojom veštom rukom i ostale dragocene osobine i tako dobiti igru.

Draga moja braćo, zar ćete dozvoliti sotoni da ostvari ovu svoju nameru? Zar ćete dopustiti da izgubite igru u kojoj želite da zadobijete život večni? Ako je Bog ikada govorio preko mene, vi ćete, isto tako neminovno kao što je čvrst presto Božji, ukoliko se ne budete potpuno preobrazili, podleći sotoni, umesto da ga nadvladate. Morate ponovo zadobiti veru i ljubav. Morate se ponovo upustiti u borbu i ponovo osvojiti ove dragocene darove kojih ste skoro sasvim lišeni. Moraćete se truditi revnosnije, istrajnije i neumornije no što ste to činili ikada ranije. Nije dovoljno samo moliti

se i postiti, nego i biti poslušan, osloboditi se sebičnosti, postiti na način koji je Bog izabrao i koji je jedino prihvatljiv. Mnoge će pogoditi ove moje otvorene reči, ali ću ja i dalje govoriti, ako mi to Bog bude stavio u dužnost.

Bog zahteva od onih koji zauzimaju odgovorne položaje da se potpuno posvete delu, jer ako oni pođu pogrešnim putem, ljudi će misliti da i sami mogu ići njihovim stopama. Ako je narod na rđavom putu, a vođi ne dignu svoj glas protiv toga, oni time odobravaju greh i greh pada na njih baš kao i na same prestupnike. Oni koji zauzimaju odgovorne položaje moraju biti pobožni ljudi koji neprestano osećaju da teret dela počiva na njima.

PRODAJA PRVENAŠTVA

Dragi brate D, nameravala sam i ranije, da ti pišem, ali smo tako neprekidno i zamorno radili, da za to nisam imala ni vremena ni snage. U poslednjem viđenju prikazan mi je tvoj slučaj. Ti si se nalazio u teškom položaju. Znao si istinu, shvatao svoju dužnost i radovao se svetlosti istine. Međutim, ta istina se kosi s tvojim zemaljskim težnjama, i ti se nalaziš pred odlukom da žrtvuješ istinu i dužnost svojoj ugodnosti. Brineš se za sadašnjicu, za svoje materijalne koristi, a gubiš iz vida vrednost večne slave. Upravo nameravaš da učiniš ogromnu žrtvu radi laskavih izgleda na zemaljsku dobit. Nalaziš se pred prodajom prvenaštva za činiju sočiva, Ako se odvратиš od istine radi zemaljskog dobitka, to u tvom slučaju neće biti greh iz neznanja, nego smišljen greh.

Isav je čeznuo za omiljenim jelom i žrtvovao prvenaštvo da bi zadovoljio svoju lakomost. Pošto je udovoljio apetitu, uvideo je svoju ludost, ali nije mogao naći mesta pokajanju, mada ga je tražio u suzama. Ima mnogo takvih koji se ponašaju kao Isav. On predstavlja onu vrstu ljudi na čijem se domaku nalazi naročiti, dragoceni blagoslov - besmrtno nasleđe, život trajan kao život Boga, Tvorca vasiona, neizmerna sreća i večna slava - ali koji su tako dugo ugađali svojim prohtevima, strastima i sklonostima, da je njihova moć razlikovanja i procenjivanja vrednosti onoga što je večno i neprolazno oslabila.

Isav je naročito voleo izvesno jelo i do te mere bio navikao da ugađa sebi, da nije mogao da se uzdrži od te primamljive, priželjkivane hrane. On je mislio samo o jelu ne trudeći se da obuzda svoju želju, sve dok ona nije savladala sve obzire i potpuno ovladala njim; smatrao je da će umreti ako ne bude dobio to jelo. Što je više o tome mislio, utoliko je želja postajala jača, dok najzad njegovo sveto prvenaštvo nije izgubilo svaku vrednost i svetost u njegovim očima. On je razmišljao: Ako ga sad prodam, mogu ga lako ponovo otkupiti. Prodao je tako svoje prvenaštvo za jedno omiljeno jelo, zavaravajući se da može njime raspolagati po svojoj volji i povratiti ga kad bude zaželeo. Međutim, kad je pokušao da ga otkupi, čak i po cenu žrtve sa svoje strane, nije bio u stanju da to učini. On se tada gorko kajao zbog svoje prenačljenosti i bezumlja. Kajao se usrdno i u suzama; ali sve je bilo uzalud. On je prezreo blagoslov, i Gospod mu ga je zauvek oduzeo. I ti si mislio da ako sada žrtvuješ istinu i pođeš putem otvorene neposlušnosti, nećeš time raskinuti sve veze i postati ravnodušan, i da ćeš moći, ukoliko se razočaraš u svojim nadama i očekivanjima zemaljskih dobiti, ponovo vratiti istini i pripremati se za večni život. Ali u tome obmanjuješ sam sebe. Da si žrtvovao istinu zemaljskom dobitku, to bi bilo po cenu večnog života.

Pričom o velikoj večeri naš Spasitelj pokazuje da će mnogi izabrati svet, a ne Njega, i da će zbog toga izgubiti nebo. Milostivi poziv našeg Spasitelja bio je prezren. On je uz veliki trud i troškove, uz ogromnu žrtvu izvršio sve pripreme. Zatim je uputio poziv; ali „počeše se izgovarati svi redom; prvi mu reče kupih njivu, i valja mi ići da je vidim; molim te izgovori me. I drugi reče: kupih pet jarmova volova, i idem da ih ogledam; molim te, izgovori me. I treći reče: oženih se, i za to ne mogu doći.“ Luka 14, 16-20. Gospod se zatim okrenuo od bogatih i onih koji ljube svet, od

svih koji su više cenili svoju zemlju, ženu i volove od onog dobra koje bi stekli da su prihvatili milostivi poziv na večeru koji im je On uputio. Gospodar kuće se razgnjevio, okrenuo od onih koji su odbacili njegovu dobrotu, i obratio onima koji nemaju zemlje ni kuće, siromašnima i gladnima, kljastima i slepima, koji će ceniti dobrotu i biti iskreno zahvalni Domaćinu, ukazujući Mu usrdno ljubav i odanost.

Ali mesta još uvek ima. Izdata je zapovest: „Izići na putove i među ograde te nateraj da dođu da mi se napuni kuća. Jer vam kažem da nijedan od onijeh zvanijeh neće okusiti moje večere. Ovde je reč o vrsti ljudi koje je Bog odbacio jer su prezreli domaćinov poziv. Gospod je rekao Iliji: „Jer one ću poštovati koji mene poštuju, a koji mene preziru, biće prezreni.“ Hristos kaže: „Ko meni služi, za mnom neka ide, i gde sam ja ondje i sluga moj neka bude i, ko meni služi onoga će poštovati otac moj.“ S Bogom se nije šaliti. Ako oni koji poseduju svetlost odbace svetlost, ili ne idu za njom, ona će se za njih pretvoriti u tamu.

Ljubljeni Sin Božji je prineo ogromnu žrtvu da bi mogao spasti palog čoveka i postaviti ga sebi s desne strane, načiniti ga naslednikom sveta i sopstvenikom večne slave. Reči su nedovoljne da izraze vrednost besmrtnog nasleđa. Slava, bogatstvo i čast koje nudi Sin Božji tako su bezgranično vredni, da je izvan moći čoveka, pa čak i anđela, da stekne tačnu predstavu o njihovoj dragocenosti, i veličanstvenosti. Ako ljudi potonuli u greh i pokvarenost odbijaju te nebeske blagodati, odbijaju život pokornosti, ako bace pod noge milostivi poziv i izaberu bedne zemaljske stvari zato što su vidljive, i prijatno im je da idu putem greha, Isus će sprovesti u delo ono što je izneto u priči: takvi neće okusiti Njegovu slavu, a poziv će biti upućen drugima.

Oni koji se pravdaju, nastavljaju da greše i da se ugledaju na svet, biće prepušteni svojim idolima. Doći će dan kada više neće tražiti oprostaja, niti će želeći da im se oprost. Kada Hristos bude došao u slavi svojoj i u slavi Oca svojega, okružen bezbrojnim nebeskim anđelima koji će ga pratiti na Njegovom putu s pobedničkom pesmom, uz zvuke najzanosnije muzike, tada neće biti nijednog ravnodušnog posmatrača. Duša tada neće biti zauzeta zemaljskim računima. Gomile zlata kojima je tvrdica napajao svoje oči, neće više biti privlačne. S gnušanjem i prezirom biće napušteni dvorci koje su izgradili oholi ljudi ovoga sveta, i koji su predstavljali idole. Niko više neće isticati da zbog svoje njive i volova, ili žene koju je upravo doveo ne može učestvovati u slavi koja blista pred njegovim začuđenim očima. Svi će želeći svoj deo, ali će osećati da ta slava nije namenjena njima.

Oni će tada usrdnim molitvama preklinjati Boga da ih ne odbaci. Carevi, moćni ljudi, ponositi i gordi, kao i prosti ljudi, svi će se podjednako povijati pod teretom muka, očajanja, neizrecive bede. S njihovih usana će silaziti bolna molitva: Milost! milost! Spasite nas od gnjeva uvređenog Boga! Odgovoriće im glas sa strahovitim jasnoćom, strogošću i veličanstvom: „Što zвах, ali ne htjeste, pružah ruku svoju, ali niko ne mari, nego odbaciste svaki savjet, i karanja mojega ne htjeste primiti; za to ću se i ja smijati vašoj nevolji, rugaću se kad dođe čega se bojite.“

Carevi i plemići, moćni ljudi, siromašni i bedni - svi će gorko plakati. Oni koji su u danima svoga blagostanja prezirali Hrista i Njegove krotke sledbenike, ljudi koji u svom dostojanstvu nisu hteli da se ponize i poklone Hristu, koji su mrzeli Njegov prezreni krst, popadaće ničice na zemlju. Njihove veličine, će odjednom nestati i oni će se bez razmišljanja naći pred nogama svetih. Tada će shvatiti sa strahovitim gorčinom da moraju okusiti plodove sopstvenog života i da su to posledice njihovih postupaka. U svojoj tobožnjoj mudrosti okrenuli su se od uzvišene večne nagrade i odbacili nebeski poziv radi zemaljske dobiti. Očarali su ih sjaj i lažni ukrasi zemaljski, i u svojoj tobožnjoj mudrosti postali su bezumni. Uzvisili su se u svom zemaljskom blagostanju, kao da su zemaljske koristi tako velike da ih mogu preporučiti Bogu i obezbediti im nebo.

Za bezumne na zemlji novac je predstavljao moć, i bio njihov bog; međutim, upravo ih je to blago stanje uništilo. Oni su pred Bogom i Njegovim anđelima izgledali bezumni, dok su ih ljudi sa zemaljskim naklonostima smatrali mudrima. Sad je njihova mudrost postala bezumlje, a njihovo blagostanje donelo im je propast. Čuće se krici užasnog straha koji paraju srce: „I govoraše gorama i kamenju: padnite na nas i sakrijte nas od lica onoga što sjedi na prijestolju, i od gnjeva Jagnjetova. Jer dođe veliki dan gnjeva Njegova. i ko može opstati?“ Ovi će bežati u pećine zemaljske kao u skrovišta, ali ih one tada neće zaštititi.

Dragi brate, pred tobom je život ili smrt. Znaš li zašto su tvoji koraci nesigurni, i zašto nisi istrajao u hrabrosti i odlučnosti? Tvoja savest nije čista. Tvoji poslovi nisu bili sasvim ispravni. Ti moraš nešto preduzeti. Tvoj otac nije posmatrao poslovna načela u ispravnoj svetlosti. Ti gledaš na poslove kao ostali ljudi ovoga sveta, a ne kao što Bog gleda na njih. „Ljubi bližnjega svojega kao samoga sebe“. Jesi li tako postupao? „Ljubi Gospoda Boga svojega svijem srcem svojim, i svom dušom svojom, i svom misli svojom“. Ako se povinuješ toj zapovesti, ona će pripremiti srce da posluša i drugu - „ljubi bližnjega svojega kao samoga sebe“. Svih deset zapovesti sadržane su u tim dvema zapovestima. Prva obuhvata prve četiri koje određuju dužnosti čoveka prema njegovom Tvorcu. Druga obuhvata ostalih šest koje određuju dužnost čoveka prema njegovim bližnjima. O tim dvema zapovestima „visi sav zakon i proroci“. To su dve snažne ruke koje drže svih deset zapovesti, prve četiri i poslednjih šest. Tih zapovesti se svi moraju strogo pridržavati.

„Ako želiš ući u život, drži zapovesti.“ Mnogi koji tvrde da su učenici Hristovi proći će bez teškoća kroz ovaj svet i biti smatrani ispravnim, pobožnim ljudima, a u stvari, u srži svojoj, imaju tamnu mrlju koja baca senku na čitav karakter i kvari njihov verski život. „Ljubi bližnjega svojega kao samoga sebe.“ Time nam se zabranjuje da iskorišćavamo svoje bližnje kako bi pribavili nešto za sebe. Zabranjeno nam je da nanosimo štetu bližnjima bilo u kom pogledu. To pitanje ne smemo posmatrati sa tačke gledišta onih koji su privrženi svetlu. Sa svojim bližnjima moramo postupati u svakoj prilici onako kako bismo želeli da oni s nama postupaju; to je pravilo koje moramo primenjivati u životu. Zakonima Božjim moramo se pokoravati doslovno. U svim svojim odnosima i poslovima s bližnjima, bilo da oni veruju ili ne, moramo se pridržavati toga pravila: „Ljubi bližnjega svojega kao samoga sebe.“

U tom smislu, mnogi koji tvrde da su hrišćani neće odgovoriti Božjem merilu. Kad budu ispitivani na merilima svetinje, biće pronađeni lakim. Dragi brate, „izidite između njih i odvojte se govori Gospod, i ne dohvatajte se nečistote i ja ću vas primiti, i biću vam Otac, i vi ćete biti moji sinovi i kćeri, govori Gospod Svedržitelj“. Kako je to divno obećanje! Ali mi ne smemo izgubiti iz vida činjenicu da se ono zasniva na pokoravanju zapovestima. Bog te poziva da se odvojiš od sveta. Ti ne smeš živeti kako on živi, niti se ugledati na njega ma u kom pogledu. „Nego se promijenite obnovljenjem uma svojega, da biste mogli kušati koja je dobra i ugodna i savršena volja Božija.“

Bog traži odvajanje od sveta. Hoćeš li poslušati? Hoćeš li izaći između njih i ostati odvojen i različit? „Jer šta ima pravda s bezakonjem? Ili kakvu zajednicu ima vidjelo s tamom?“ Ne možeš živeti s taštim ljudima, povoditi se za njihovim primerom, i biti istovremeno Božje dete. Tvorac svemira obraća ti se kao otac pun ljubavi. Ako se u svojim naklonostima budeš odvojio od sveta, ako ne budeš dozvolio da te on ukalja, ako se spaseš pokvarenosti sveta u koju je ovaj zapao usled telesnih želja, Bog će biti tvoj Otac, primiće te u svoju porodicu i ti ćeš postati Njegov naslednik. Umesto ovog sveta, ukoliko budeš živeo u poslušnosti, On će ti dati carstvo nebesko, blaženstvo i večni život.

Tvoj nebeski Otac hoće da te učini članom nebeske porodice, kako bi zahvaljujući Njegovim velikim i dragocenim obećanjima sudelovao u božanskoj prirodi i spasao se pokvarenosti u koju je

zapao svet. ukoliko ,više budeš nalik na čiste, bezgrešne anđele i Hrista, našeg Iskupitelja, to će se više zapažati na tebi pečat božanskog i manje ćeš ličiti na svet. Svet i Hristos su u sukobu, jer svet neće da se sjedini s Hristom. Svet je u sukobu i sa sledbenicima Hristovim. U molitvi upućenoj Ocu, naš Spasitelj kaže: „Ja im dadoh riječ tvoju; i svijet omrznu na njih, jer nijesu od svijeta, kao što ja nisam od svijeta.“

Ti imaš uzvišen poziv da slaviš Boga svojim duhom i telom, koji pripadaju Njemu. Ne treba da sebe upoređuješ s drugama. Reč Božja ti je dala nepogrešni uzor i besprekorni primer. Ti si se uplašio od krsta. Teško je podići krst, a pošto je pokriven rugom i sramotom, ti si ustuknuo pred njim. Moraš živeti prema zdravstvenoj reformi, negovati samoodricanje i jesti i piti u slavu Božju. Uguši u sebi telesnu želju koja vojuje protiv duše. Treba da budeš umeren u svemu. To je krst koji si se ustezao da poneseš. Dužnost ti je da se hraniš jednostavno čime ćeš sačuvati svoje zdravlje. Da si živeo prema svetlosti kojom je nebo obasjalo tvoj put, uštedeo bi mnogo patnje svojoj porodici. Sam si kriv za posledice koje su nastupile. Dokle god budeš išao tim putem, Bog neće doći u tvoju porodicu niti će te blagosloviti i izvršiti čudo da bi spasao tvoju porodicu od patnji. Jednostavna hrana, bez začina, mesa i masti bilo koje vrste, bila bi za tebe blagoslov i spasla tvoju ženu mnogih patnji bola i očajanja.

Ti nisi išao putem koji bi ti obezbedio Gospodnji blagoslov. Ako hoćeš da dobiješ taj blagoslov i osetiš Božje prisustvo u svojoj porodici, moraš se pokoriti njegovoj volji i izvršavati je bez obzira na gubitke, dobitke, i ugodnosti. Ne smeš ići za svojim željama niti težiti za odobravanjem ljudi ovoga sveta koji ne znaju za Boga i ne trude se da Ga proslave. Ako se budeš suprotio Bogu, i On će se okrenuti protiv tebe. Ako budeš imao drugih bogova pored Gospoda, tvoje srce neće biti u stanju da služi jedinom istinskom i živom Bogu koji traži celo srce i nepodeljenu ljubav. Bog traži celo srce i dušu, sav duh i svu našu snagu. On neće primiti ništa manje, jer ne dopušta nikakvu polovičnost i ne prima ništa što nije urađeno svim srcem.

Da bi mogao savršeno služiti Bogu, moraš imati jasnu predstavu o tome šta On zahteva. Moraš se hraniti najjednostavnijom hranom, pripremljenom na najjednostavniji način, da ne bi oslabio i umrtvio nežno moždano tkivo i sebe onesposobio za shvatanje svetih stvari, vrednosti pomirenja i krvi Hristove koja čisti od greha. „Ne znate li da oni što trče na trku, svi trče, a jedan dobije dar? Tako trčite da dobijete. Svaki pak koji se bori od svega se uzdržava; oni dakle da dobiju raspadljiv venac, a mi neraspadljiv. Ja dakle tako trčim, ne kao na nepouzdanu; tako se borim, ne kao onaj koji bježi vjetar; nego morim tijelo svoje i trudim da kako sam drugima propovijedajući izbačen ne budem.“

Kad su ljudi u stanju da se obuzdaju radi prolazne krune koju dobijaju kao nagradu za svoju upornost, koliko bi tek samoodricanja trebalo da pokažu oni koji govore da čeznu ne samo za krunom besmrtnosti nego i životom koji će trajati koliko i Jehovin presto, večnim blagom, neprolaznom slavom. Zar to blago, obećano svima koji trče u hrišćanskoj trci, nije dovoljno da ljude podstakne na samoodricanje i umerenost u svemu, kako bi savladali svoje životinjske prohteve i telo, svoj apetit i strasti? Tada bi postali učesnici u božanskoj prirodi i spasli se pokvarenosti u koju je zapao ovaj svet.

Ako dragocena i slavna nagrada koja nam je obećana nije u stanju da nas navede da radosno podnosimo veća lišavanja i odricanja nego što podnose ljudi ovoga sveta koji teže samo za ništavnim zemaljskim nagradama, za kratkotrajnim lovorom koji donosi pohvalu malog broja ljudi i mržnju mnogih - onda mi nismo dostojni večnog života. Svojom usrdnošću i jačinom revnosti, istrajnošću, hrabrošću, samoodricanjem i žrtvovanjem morali bismo toliko nadmašiti ljude koji se bore za druge ciljeve koliko ciljevi kojima težimo nadmašuju njihove. Blago za kojim težimo je

neprolazno, večito i uzvišeno dok je ono za kojim jure tašti ljudi kratkotrajno i nestaje kao jutarnja magla.

Primi na sebe krst, brate D, i videćeš tom prilikom da u stvari on podiže i podržava tebe. Kroz nevolju, nemaštinu i tugu doći ćeš do snage. Videćeš da je krst sav okićen milosrđem, sažaljenjem, saosećanjem i bezgraničnom ljubavlju. On će ti postati zaloga besmrtnosti. Želela bih da sa Pavlom kažeš: „A ja Bože sačuvaj da se čim drugim hvalim osim krstom Gospoda našega Isusa Hrista, mojega radi razape se meni svijet, i ja svijetu.“

Duh Božji se borio s tvojom ženom jedno vreme. Kad bi prišao Bogu, i tvoja žena bi našla snage da se odluči i pokuša da živi prema istini. Ako se budeš odvojio od istine, nećeš propasti sam: izgubićeš ne samo svoju dušu nego ćeš odvratiti i druge s pravog puta, pa će se krv duša naći na tvojim haljinama. Da si ostao čvrst, tvoja majka, tvoj brat E i još jedna osoba koja se sada nalazi na ivici groba imali bi utehu Duha Božjeg i veliko iskustvo u istini. Imaj uvek na umu da smo odgovorni za uticaj koji vršimo na druge. Mi svojim uticajem sabiramo s Hristom ili pak rasipamo. Mi ili pomažemo dušama na uskoj stazi svetosti, ili predstavljamo prepreku za njih, kamen spoticanja na tom putu, navodeći ih da skrenu s njega. Mnogo cenjeni brate moj, ti nemaš još mnogo vremena. Usrdno nastoj da iskupiš vreme, jer su dani zli. Tvoji prijatelji, društvo u kome se krećeš, bili su samo smetnja za tebe. Izadi između njih i odvoj se. Približi se Bogu i sjedini se s Njegovim narodom. Neka tvoja interesovanja i naklonosti budu usmereni ka Hristu i Njegovim sledbenicima. Ljubi najviše one koji ljube Hrista iznad svega. Raskini lance koji te vezuju za one koji ne vole Boga i Njegovu istinu. „Kakvu zajednicu ima vidjelo s tamom? Kakav dijel ima vjerni s nevjernikom?“

Tebi neizbežno predstoji brodolom vere. Potrebna ti je sva snaga koju možeš dobiti od naroda Božjeg, od ljudi koji imaju nade, hrabrosti i vere. Ali ne zanemari molitvu, tajnu molitvu. Budi usrdan u molitvi, razvijaj u sebi duh prave pobožnosti. Tebe očekuju dužnosti i u tvom poslovnom životu. Ne bih znala tačno da kažem koje; ali nešto tu nije u redu. Ispitaj sve pažljivo. Mi radimo za večnost. Sva naša dela i reči biće odmeravani na merilima svetinje. Pravedni i nepristrasni Bog će proceniti sva naša dela, svaki događaj našeg života. „Koji je vjeran u malom i u mnogom je vjeran, a ko je nevjeran u malom i u mnogom je nevjeran.“

Ne dopusti da te išta omete na tvom putu ka besmrtnom životu. U pitanju je tvoje večno dobro. Moraš izvršiti veliko delo u samome sebi. Moraš se potpuno obratiti, inače nećeš zadobiti nebo. Isus te poziva da ga uzmeš za svoju potporu. On će ti biti stvarna pomoć u svakoj tvojoj teškoći, kao senka velike stene u pustinji. Nemoj se truditi da uspeš u ovome svetu, nego se stalno pitaj: Kako ću zaslužiti bolji svet? Kako ću se spasti? A spasavajući svoju dušu, spašćeš i druge. Uzdižući sebe, uzdići ćeš i druge. Hvatajući se čvrsto za istinu i presto Božji, pomoći ćeš i drugima da osnaže svoju pokolebanu veru Njegovim obećanjima s večnog prestola. Treba da dođeš do tog stupnja da spasenje smatraš važnijim od svakog zemaljskog dobitka a sebe samo sredstvom da zadobiješ Hrista. Tvoje posvećenje mora biti potpuno. Bog neće prihvatiti nikakvo ograđivanje, nikakvu delimičnu žrtvu; ne smeš služiti nijednom idolu. Moraš umreti i sebi i svetu. Svakodnevno nastoj da se što više posvetiš Bogu. Večni život je vredan neumornih napora tokom čitavog života.

Pokazano mi je da je tvoj brat jedno vreme bio prišao istini, ali su ga razni uticaji odvojili od nje. Njegova žena mu je osporavala da živi po sopstvenom ubeđenju. Međutim, ona je u svojoj nevolji potražila Gospoda i našla Ga. Onda je počela da strahuje da li će njen suprug prigrliti istinu kajući se što mu se protivila, što ga je svojom taštinom i ljubavlju prema svetu tako dugo zadržavala da je ne primi. Kao umorno dete kome je potreban odmor, ali ga ne može dobiti, ona se najzad pokorila milostivom pozivu:

„Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni, i ja ću vas odmoriti.“ Njena umorna i opterećena duša čeznula je za Gospodom i ona je s kajanjem, ponizivši se u usrdnoj molitvi poverila svoj bol velikom Nosiocu tereta i našla u Njemu pokoj. Stekla je ubeđenje da je Bog prihvatio njeno usrdno kajanje i da joj je, Hrista radi, oprostio grehe.

Pokazano mi je, brate D, da ti je ostalo samo još kratko vreme za rad. Izvrši valjano svoj zadatak, „iskupi“ vreme. Ne dozvoli da ijedna mrlja padne na tvoj hrišćanski karakter u poslovnom pogledu. Čuvaj svoje haljine da ih svet ne ukalja. Straži i moli se Bogu da ne padneš u napast. Možda će ovuda oko tebe biti iskušenja, ali ti im se ne moraš izlagati. Hristos će ti podariti snage da ostaneš čist u ovom pokvarenom vremenu. „Kroz koje nam se darovaše časna i prevelika obećanja, da njih radi imate dijel u Božjoj prirodi, ako utečete od tjelesnijeh želja ovoga svijeta.“ Imaj stalno pred očima Hrista, božanski Uzor. Ugledaj se na Njegov čisti život i tada ćeš učestvovati u Njegovoj slavi i s Njim naslediti carstvo pripravljeno od postanja sveta.

KLEVETANJE

Bratu F je delo Božje bilo na srcu, ali on je suviše duboko osećao i uzeo na sebe mnoge terete koje nije trebalo da nosi. Time je oštetiio svoje zdravlje. Posmatrao je ponekad stvari u suviše oštroj svetlosti i mnogo mu je bilo stalo da ih i drugi isto tako vide. No, pošto drugi nisu u tome uspevali, on se oseća gotovo skrhan. Njegova osećanja su odviše duboka i on je u opasnosti. da drugima nameće svoje gledište o stvarima.

Sestra F želi da bude hrišćanka, ali nema uzdržljivosti i prave učtivosti. Njeno raspoloženje se brzo menja, žestoka je i samouverena. Ona pokazuje grubu stranu svoga karaktera i to joj nije od koristi. Uvek se upravlja prema osećanjima i radi onako kako oseća, iako su joj osećanja ponekad suviše jaka i idu do razdražljivosti. Osećanja naklonosti i odvratnosti su kod nje odveć izražena, a ona je dozvolila da se ta nesrećna karakterni crta razvija na štetu njenog duhovnog napredovanja i skupštine. Ona suviše govori, i to nepromišljeno, baš onako kako oseća. To je u velikoj meri uticalo na njenog supruga koji se takođe povremeno povodio za osećanjima, umesto da sačeka, i mirno razmotri logično pitanje i proceni ga, što bi bilo bolje i za njega i za skupštinu. Ništa se ne dobija kad se stvari žurno rešavaju, kad se postupa prema trenutnom raspoloženju i jakim osećanjima.

Sestra F postupa po trenutnom osećanju, nalazi zamerke i mnogo šta govori protiv svoje braće i sestara. To bi izazvalo pometnju u svakoj skupštini. Kad bi mogla savladati svoj duh, izvojevala bi veliku pobedu. Kad bi težila nebeskim ukrasima blagog i krotkog duha koji Bog, Tvorac neba i zemlje, naziva mnogocenim, bila bi od stvarne koristi za skupštinu. Kad bi gajila duh Hristov i gradila mir, njena duša bi procvetala i ona bi bila blagoslov za skupštinu ma gde se nalazila. Ako se ne obrati, ako se u njoj ne izvrši potpuna promena, ako sebe ne prevaspita kako više ne bi bila brza na jeziku i brza da se gnjevi, ako ne pokaže istinsku hrišćansku učtivost, njen uticaj će biti štetan i sreća onih koji su oko nje biće pomućena. Ona pokazuje nezavisnost koja je štetna po nju samu i otuđuje od nje prijatelje. Zbog te nezavisnosti imala je mnogo nezgoda i ranjavala svoje najbolje prijatelje.

U slučaju da oni koji raspolažu sredstvima nisu u poslovnim vezama s njenim suprugom toliko naklonjeni njemu koliko ljudima ovog sveta, ona odmah negoduje, govori o tome i stvara nezadovoljstvo tamo gde ranije nije postojalo. Svet je sebičan. Mnoga od onih koji ispovedaju istinu nisu njome posvećeni i nemaju dovoljno srca da smanje cenu proizvoda, makar to bilo i najmanje, kad posluju s kakvim siromašnim bratom, kao što neće da snize cenu ni za ostale. Takvi ne vole svoje bližnje kao same sebe. Bog bi bio zadovoljniji kad bi bilo manje sebičnosti, a više

dobročinstva.

Ako je sestra F i videla sebičnost u kakvom poslu, ona čini još veći greh kad oseća i govori onako, kao što ima običaj. Ona je grešila što je odveć mnogo očekivala. Jezik je neposlušan, nepravedan i neukrotiv. Sestra F je osvetoljubiva što pokazuje svojim držanjem kad je uvređena. Sve to ne valja. Ona je gajila ogorčenost koja je strana duhu Hristovom. Ljutnja, jed i mnoge druge ružne ćudi otkrivaju se kad govorimo protiv onih koji nam se ne dopadaju i kad prepričavamo greške, nedostatke i grehe naših bližnjih. Na taj način ugađamo nedostojnim željama.

Sestro F, ako te žalosti što tvoji bližnji ili prijatelji rđavo rade na svoju štetu, ako su zapali u greške, pridržavaj se biblijskog pravila. „Pokaraj ga među sobom i njim samijem.“ Ako se obraćaš onome koji po tvom mišljenju greši, gledaj da mu se obratiš u duhu krotosti i ljubavi; „jer srdnja ćovječija ne čini pravde Božije.“ Grešnik se može izvesti na pravi put samo u duhu krotosti, blagosti i nežne ljubavi. Budi uzdržljiva u svojim postupcima. Izbegavaj sve što bi u tvom pogledu, pokretu, reći ili glasu podsećalo na gordost ili samopouzdanje. Čuvaj se reći i pogleda koji bi uzdizali tebe ili bi tvoju dobrotu i pravdu isticali nasuprot onima koji greše. Čuvaj se da ni izdaleka ne ispoljavaš potcenjivanje, uobraženost ili prezir. Brižljivo izbegavaj svaki znak ljutnje, i mada treba otvoreno da govoriš, tvoje reći ne smeju biti jetke i uvredljive optužbe, nego znak usrdne ljubavi. I iznad svega, u tvojim rećima ne sme biti ni senke mržnje ili zlovolje, ogorćenja ili grubosti. Iz srca punog ljubavi mogu se izlivati samo dobrota i blagost. Svi ti dragoceni plodovi neće te sprećiti da govoriš najozbiljnije i najsvećanije, kao da oći anđela poćivaju na tebi, i kao da se nalaziš pred Božjim sudom. Imaj na umu da uspeh upozorenja u velikoj meri zavisi od načina na koji je ono dato. Ne zapostavlaj usrdnu molitvu kako bi se tvoj duh ispunio poniznošću, kako bi anđeli Božji delovali na srca do kojih želiš da dopreš i omekšati ih nebeskim uticajem do te mere da tvoji napori urode plodom. Ako usledi uspeh, ne pripisuj to sebi u zaslugu. Samo Boga treba uzvisivati jer je On sve to učinio.

Ti se pravdaš što govoriš zlo o svom bratu, sestri ili susedu pred drugima i što preduzimaš korake koje Bog osuđuje. Ti kažeš: „Eto, nisam nikome govorila dok mi nije tako teško palo da se više nisam mogla uzdržati.“ Šta ti je tako teško palo? Zar to nije zapostavljanje sopstvene dužnosti i onoga „Tako govori Gospod“? Što nisi otišla i iznela prestupniku njegovu grešku u ćetiri oka. Ako nisi tako postupila, ako nisi poslušala Boga, mora ti biti teško, jer bi inaće znaćilo da ti je srce okorelo, da si bacila pod noge zapovest Gospodnju i da u ovom srcu mrziš na brata ili suseda. I kakav put si izabrala da bi olakšala svoj teret? Bog te ukorava za greh što si propustila da ukažeš svome bratu na njegovu grešku, a ti se pravdaš i tešiš drugim grehom - govoriš o greškama ovoga brata drugim licima. Zar je ispravno olakšavati sebi ,na taj način što ćemo učiniti greh?

Možda će svi tvoji napori da spaseš zabludele biti uzaludni. Oni ti mogu vratiti zlo za dobro. Možda će se pre razbesneti nego ubediti se. Šta će biti ako ne poslušaju dobar savet i nastave rđavim putem kojim su pošli? To se često događa. Ponekad ni najblaži, ni najnežniji prekor neće imati nikakvog dejstva. U takvom slućaju, blagoslov koji si želela da predaš drugome savetujući mu da pođe putem pravde, da ne čini zlo nego dobro, vratiće se tebi lićno.

Ako ljudi uporno nastave da greše, budi ljubazna sa njima i prepusti ih svom nebeskom Ocu. Ti si olakšala svojoj duši; njihov greh ne leži više na tebi, niti ti ućestvuješ u njemu. Ali ovako, ako propadnu, njihova krv će pasti na tvoju glavu.

Draga sestro, moraš se potpuno preobraziti; u protivnom, bićeš izmerena na merilima i pronađena lakom. Skupština u _____, naroćito što se tiće žena, mora primiti jednu pouku. „Ako koji od vas misli da vjeruje, i ne zauzdava jezika svojega, nego vara srce svoje, njegova je vjera uzalud.“ Mnogi će se naći lakim kad budu polagali računa o toj stvari koja je od velikog

značaja. Gde su hrišćani koji će se pridržavati toga pravila? Ko će stati na Božju stranu protiv klevetnika? Ko će ugoditi Bogu i postaviti stalnu stražu kod svojih usta? Ne govori zlo ni o kome. Ne slušaj zlo ni o kome. Ukoliko ne bude bilo slušača, neće biti ni opadača. Ako ma ko govori zlo u tvom prisustvu, ukori ga. Nemoj ga slušati, ma koliko njegovo ponašanje bilo prijatno a glas blag. On može izražavati naklonost, a ipak ubacivati prikrivene nagoveštaje i tako uprljati nečiji karakter.

Odlučno odbijaj da slušaš, čak i ako se klevetnik žali da je osećao teret i da je morao progovoriti. I zaista je to bio teret, - teret proklete tajne koja rastavlja najbolje prijatelje. Idite vi koji se osećate opterećenim i oslobodite se toga na način koji je odredio Bog. Najpre idite i ukažite svome bratu na njegove greške u četiri oka. Ako ne bude bilo uspeha, povedite sa sobom jednog ili dva prijatelja i obratite mu se u njihovom prisustvu. Ako i taj korak ostane bez uspeha, saopštite skupštini. Nijedan nevernik ne treba da sazna ni za jednu pojedinost te stvari. Obaveštavanje skupštine je poslednji korak koji treba preduzeti. Takva stvar se ne sme razlašavati neprijateljima naše vere. Oni nemaju prava da bilo šta saznaju o pitanjima skupštine, niti o slabostima i greškama Hristovih sledbenika.

Oni koji se pripremaju za dolazak Hristov moraju biti trezni i budni u molitvi, „jer suparnik vaš, đavo, kao lav ričući hodi i traži koga da proždere; branimo se od njega tvrdom u vjeri.“ „Jer koji je rad da živi i da vidi dane dobre, neka zadrži jezik svoj od zla, i usne svoje da ne govore prijevare; neka se ukloni od zla, i neka učini dobro, neka traži mira i neka se drži njega. Jer oči Gospodnje gledaju na pravednika, i uši njegove na molitvu njihovu.“

SEBIČNOST I LJUBAV PREMA SVETU

Dragi brate i sestro G, nameravala sam još od ranije da vam ovo pišem. Kad se svetlost koju mi je Gospod dao jasno pokazala preda mnom, izvesne stvari su se izuzetno snažno nametnule mome duhu i to dok sam stajala pred narodom u _____. Nadala sam se da ćete ostati na još jednom sastanku i da će započeto delo moći da se nastavi. Međutim, sa žaljenjem uviđam da naša braća, kad dolaze na konferenciju, uglavnom ne shvataju značaj prethodnog pripremanja za sastanak. Umesto da se posvete Bogu pre nego što dođu, oni očekuju da se to delo za njih izvrši na samome sastanku. Oni sa sobom donose svoju „kuću“, i stvari koje su ostavili smatraju važnijim i značajnijim od pripremanja srca za Hristov dolazak. Zbog toga skoro niko ne odlazi sa sastanaka bolji nego što je došao. Da bi se prisustvovalo takvim sastancima potrebni su veliki izdaci, i ako oni koji dođu ne dobiju ništa onda su zaista na šteti. Sem toga, takvi otežavaju trud onih koji već nose teret dela Božjeg. Naš narod je suviše rano napustio tu konferenciju. Mi bi smo bili svedoci naročitog delovanja Božjeg Duha da su svi ostali i učestvovali u radu.

Sestro G, za tebe imam jednu poruku. Ti si daleko od carstva Božjeg. Ljubiš ovaj svet i zbog toga si postala hladna, sebična, cepidlaka i tvrdica. Predmet tvoje pažnje je moćan, silan dolar. Kako malo znaš o tome kako Bog gleda na čoveka koji se nalazi u takvom stanju! U strahovitoj si zabludi. Upravljaš se prema svetlu, umesto da se obnoviš „obnovljenjem uma svojega“. Sebičnost i samoživost otkrivaju se u velikoj meri u tvom životu. Nisi savladala taj veliki nedostatak u svom karakteru. Ako to ne popraviš, izgubićeš nebo i tvoja sreća će biti pomućena. Ovo se već dogodilo. Tamni oblak koji te prati zamaćujući tvoj život postajaće sve mračniji i veći dok se celo tvoje nebo ne prekrije oblacima. Okrenućeš se desno, svetlosti peće biti, ili levo - a, ono ni zračka.

Sama sebi stvaraš nezgode tamo gde ih nema jer ne postupaš ispravno. Nisi posvećena. Tvoj sebični, duh škrtosti čini te nesrećnom i izaziva Božje negodovanje. Čitavog svog života brinula si se o sebi, trudeći se da usrećiš samu sebe. To je jadno delo, nekoristan posao. Što god više u to

ulažeš, veći će biti gubitak. Što manje ulažeš u posao ugadanja samoj sebi, to ćeš više uštedeti za sebe. Tebi je tuđa čista, nesebična ljubav i dokle god ne uvidiš da je greh ne posedovati tu dragocenu osobinu, nećeš se ni potruditi da je stekneš.

Volela si svog supruga i udala se za njega. Znala si da udajom preuzimaš svečanu obavezu da budeš majka njegovoj deci. Ali ja sam zapazila kod tebe jedan nedostatak u tom pogledu. Ne odgovaraš svojim dužnostima. Ne voliš decu svoga supruga, i ako se potpuno ne izmeniš, ako potpuno ne izmeniš i sebe i svoj način ophođenja, biće upropašćeni ti dragulji. Ljubav i nežnost ne spadaju u tvoje osobine. Treba li da ti kažem istinu i da zbog toga postanem tvoj neprijatelj? Ti si suviše sebična da bi volela tuđu decu. Videla sam da plod tvoje veze neće biti napredan ni blagosloven snagom, životom i zdravljem, i da će te Duh Božji prepustiti sebi samoj, sve dok ponovo ne budeš iskušana i ne ispraviš svoje nedostatke. Kao što zbog tvoje sebičnosti venu i suše se mlada srca oko tebe, tako će zbog prokletstva Božjeg uvenuti i sasušiti se zaloga tvoje sebične ljubavi i veze. Ukoliko nastaviš da živiš sebičnim životom, Bog će te i dalje opominjati uklanjajući ispred tebe jednog po jednog od tvojih idola sve dok svoje gordo, sebično, nepokorno srce ne poniziš pred Njim.

Videla sam da ćeš na dan Božji morati da polažeš računa za svoju neispunjenu dužnost. Mnogo zagorčavaš život toj dobroj deci, naročito kćeri. Gde su ljubav, nežnost i strpljivo praštanje? U tvom neposvećenom srcu ima više mržnje nego ljubavi. Ukor silazi s tvojih usana češće nego pohvala i ohrabrenje. Tvoje ponašanje, grub način postupanja i bezosećajna priroda deluju na osetljivu ćerku kao pustošna ledena kiša na nežnu biljku: ona ubija svaki pupoljak dok ne skrši život biljke.

Zbog tvog ponašanja presušuje izvor ljubavi, nade i radosti u tvojoj deci. Na licu devojke ustalio se izraz tuge, ali to kod tebe ne izaziva naklonost i nežnost, već nestrpljenje i negodovanje. Ti bi, samo kad bi htela, taj izraz tuge mogla pretvoriti u izraz života i radosti. „Zar Bog ne vidi? Zar On ne zna?“ - to su bile reči anđela. On će te zbog toga kazniti. Preuzela si dobrovoljno tu odgovornost, ali sotona se koristio tvojom nesrećnom prirodom koja ne daje i ne prima ljubav, tvojim samoljubljem, strogošću i sebičnošću i sve te osobine se sad ispoljavaju u svoj svojoj izopačenosti, nesavladane i neukroćene, okivajući te gvozdanim okovima. Deca čitaju s lica majke, ona znaju da li to lice izražava ljubav ili netrpeljivost. Ti ne znaš šta činiš. Zar ta mala tužna lica, ti teški uzdasi iz srca koje čezne za ljubavlju, ne bude sažaljenje? Ne, u tebi ne bude. To još više udaljuje decu od tebe i povećava tvoje negodovanje.

Videla sam da otac nije zauzeo stav kakav stav treba da zauzme. Bog nije zadovoljan njegovim stavom. Neko drugi je ukrao očevo srce od onih koji su njegova krv i njegove kosti. Brate G, nisi umeo da prosuđuješ. Kao glava kuće, morao si zauzeti drugačiji stav, a ne da dozvoliš da se stvari razvijaju onako kako su se razvijale. Video si da sve ne ide kako treba i bio si zabrinut, ali strah da ćeš izazvati negodovanje svoje sadašnje supruge i neslogu u svojoj porodici naveo te je da čutiš kad je trebalo da govoriš. Ti nisi bez krivice u tom pogledu. Tvoja deca nemaju majke koja će se za njih zalagati i zaštititi ih od osude svojim mudrim rečima.

Tvoja deca, kao i svako siročje lišeno one u čijim grudima cveta materinska ljubav, pretrpela su gubitak koji se nikad ne može nadoknaditi. Ali kad se jedna žena odluči da malom zastrašenom stadu zameni majku, ona uzima na sebe dvostruku odgovornost da pokazuje, ako je moguće, čak i više ljubavi, više praštanja nego rođena majka, i da na taj način nadoknadi gubitak koji su pretrpeli ti mališani. Ti, brate G, kao da si zaspao. Privij decu na svoje grudi obgrli ih svojim zaštitničkim rukama, voli ih nežno. Ako tako ne postupaš, biće zapisano da si pronađen lakim.

Vi oboje morate obaviti jedan posao. Morate za svagda prestati sa gundanjem. Brate, nemoj dozvoliti da škrti, sebični duh tvoje supruge upravlja tvojim postupcima. Ti si zadojen istim duhom

i oboje ste zakidali Boga. Žalite se na siromaštvo, ali nebo zna da je to laž; međutim, vaše reči će se obistinirati, vi ćete zaista postati siromašni ako i dalje budete gajili ljubav prema svetu kao što ste to dosad činili. „Eda li će čovjek zakidati Boga? a vi mene zakidate; i govorite: u čem te zakidamo: u desetku i u prinosu. Prokleti ste.“ Morate otkloniti to prokletstvo što je brže moguće.

Brate G, kao pristav Božji upravljaj svoje oči na Njega. Njemu ćeš polagati račun o tome kako si izvršio svoju dužnost pristava, a ne svojoj supruzi. Ti rukuješ Božjim novcem. On ti ga je samo pozajmio za kratko vreme, da bi te iskušao i video da li ćete biti „bogati u dobrijem djelima, poddašni, zajednički, sabirajući sebi temelj dobar za unapredak, da prime život vječni“. Bog će zahtevati svoju imovinu s dobitkom. Neka ti On pomogne da se pripremiš za sud. Raspni svoje „ja“. Neka dragoceni darovi Duha Svetog žive u tvom srcu. Odreci se sveta i njegovih izopačenih želja. „Ne ljubite svijeta ni što je na svijetu. Ako ko ljubi svijet, nema ljubavi očine u njemu“. Može tvoje ispovedanje vere ići do nebesa, ali ako si sebičan i vezan za ovaj svet, nećeš biti u carstvu sa čistim i svetim bićima. „Jer gdje je vaše blago ondje će biti srce vaše.“ Ako je tvoje blago na nebu, i tvoje Ne se srce tamo nalaziti. Govorićeš o nebu, večnom životu i kruni besmrtnosti. Ako li pak tvoje blago bude na zemlji, govorićeš o zemaljskim stvarima i vodićeš brigu samo o svojim dobitcima i gubicima. „Jer kakva je korist čovjeku ako sav svijet zadobije, a duši svojoj naudi? ili kakav će otkup dati čovjek za dušu svoju?“

Pošto je za tebe i svetlost i spasenje, moraš biti svestan da ćeš ih ili imati, ili propasti. Isus može svakog da spase. Ali, sestro G, ako je Bog ikada govorio preko mene, ti si u strašnoj zabludi i moraš se potpuno obratiti, inače nećeš ući u red onih koji su prošli kroz velike patnje i oprali i očistili svoje haljine u krvi Jagnjeta.

MESO I NADRAŽUJUĆA SREDSTVA

Dragi brate i sestro H, sećam se da sam vas u viđenju zapazila među onim osobama koje moraju da izvrše jedan zadatak pre no što bi se posvetile istinom. Vi ste prigrlili istinu uvidevši da je to jedino ispravno, ali vas ona još uvek ne prožima potpuno. Niste shvatili njen posvećujući uticaj na život. Vaš put je obasjala svetlost zdravstvene reforme i vi znate da je dužnost Božjeg naroda da u ovim poslednjim danima bude umeren u svemu. Videla sam da ćete biti među poslednjima koji će zapaziti ovu svetlost, i koji će se upravljati prema njoj u jelu i piću. Ko bude primio i sledio svetlost istine, doživće potpuni preobražaj ovoga života i karaktera.

Sam tvoj poziv nije takav da ide u prilog usvajanju božanske istine; on ometa razvitak u milosti i poznanju istine. On unižuje čoveka i budi u njemu životinjske sklonosti. Više duhovne sile podležu nižim. Životinjski deo tvoje prirode zadobija vlast nad duhovnim. Oni koji tvrde da se pripremaju za preobraženje ne smeju biti mesari.

U tvojoj porodici se mnogo koristi mesna hrana, usled čega su ojačale životinjske sklonosti, dok su duhovne oslabile. Mi smo sačinjeni od onoga što jedemo, i stoga, ako se pretežno hranimo mesom mrtvih životinja, primamo i njihovu prirodu. Ti si jačao grublju stranu svoga bića, dok je ona finija bila zapostavljena. Braneći ovu sklonost prema mesu, više puta si izjavio: „Ono možda šteti drugima, ali ne i meni, jer sam ga jeo celog života.“ Ali ti i ne znaš kako bi ti dobro bilo da ne jedeš mesa. U tvojoj porodici bolest nije nepoznata. Ti si uzimao i mast životinja, što Bog izričito zabranjuje: „Vječan zakon neka vam bude od koljena do koljena u svijem stanovima vašim: da ne jedete sala ni krvi.“ „Ni krvi ne jedite ni od ptica niti od kojega živinčeta. Svaki koji bi jeo kakvu krv, neka se istrijebi iz naroda svojega.“

Ti si ugojen i to nije dobro. To ti može samo škoditi. Kad bi se privikao na lakšu hranu i izgubio u težini jedno dvanaest do petnaest kilograma, bio bi mnogo otporniji prema bolestima.

Upotreba mesa je štetno uticala na krv. Tvoj organizam se nalazi u nenormalnom stanju i mogu te snaći iznenada bolest i smrt, jer nemaš snage da se odupreš napadima bolesti. Doći će vreme kad će se pokazati da su snaga i zdravlje kojima se hvališ se bili samo slabost. Čoveku ne sme biti glavni cilj da ugađa stomaku. Ti moraš udovoljiti svojim životnim potrebama; ali zar zbog toga treba postati životinja?

Ti svojoj deci svakodnevno daješ nezdravu hranu koja je spravljena na nezdrav način. Davao si im mesa, i kakav je bio ishod? Da li su ona fina, razumna, poslušna, savesna i pobožna? Ti sam znaš da nisu takva, da je u njima sve suprotno ovome. Vaš način života je ojačao ono životinjsko u njihovoj prirodi, a oslabio duhovno. Dao si svojoj deci u nasleđe izopačenu prirodu koja je postala još izopačenija usled tvojih nezdravih navika u jelu i piću. Upravo je tvoja trpeza načinila od njih ono što su sada. Na tvom pragu vreba greh. Ti znaš da ona nisu pobožna da neće ni u čemu da se ograniče, da su neposlušna i da se ne priklanjaju tvojoj očinskoj vlasti. Naročito je pokvaren tvoj najstariji sin u kome ima mnogo životinjskog. U njemu jedva da postoji neki trag božanskog. Vaspitao si svoju decu da ugađaju svojim prohtevima kad god im se to dopadne i po svojoj volji. Učio si ih svojim primerom da čovek živi samo da bi jeo, i stoga je ugađanje prohtevima postalo glavni cilj njihovog života. Pred tobom leži teška dužnost, brate H. Ti kao da si spavao ili bio oduzet. Vreme je da se preneš i učiniš veliki napor kako bi spasao mlađe članove svoje porodice. Na tvoju decu utiče vrlo rdavo tvoj najstariji sin. Očisti svoju trpezu. Nezdrava, nadražujuća hrana jača životinjske strasti kod tvoje dece. Od svih porodica koje poznajem, tvojoj je najpotrebnije da se odrekne mesa i masti i da nauči da kuva na zdrav način.

Sestra H je žena čija je krv pokvarena. Njeno telo je usled stalne upotrebe mesa prepuno nečistih sokova. Tvoja porodica je pokvarila svoju krv upotrebom svinjskog mesa. Sestra H treba da se ograniči na ishranu koja će se sastojati samo iz zrnaste hrane, voća i povrća, skuvanih bez ikakvog mesa i masti. Biće potrebno dosta vremena da popravite svoje zdravlje pravilnim načinom ishrane koja će odgovarati vašim životnim potrebama. Onima koji obilno jedu mesa nije moguće da održe svežim i živahnim svoje duhovne sposobnosti.

Mi vam savetujemo da promenite svoj način života, ali da pri tom postupate obazrivo. Poznajem porodice koje su prestale da jedu meso i počele da uzimaju jednostavniju hranu, ali je tako rdavo pripremaju da to želudac ne prima. Pričali su mi kasnije takvi ljudi kako im zdravstvena reforma ne odgovara i da su izgubili fizičku snagu. To je jedan od razloga što neki nisu imali uspeha u svojim naporima da pojednostave ishranu. Oni su prešli na sasvim oskudnu hranu. Ona se priprema nebrižljivo i suviše je jednolična. Nije potrebno da bude mnogo jela pri svakom obedu, niti bi svi obroci smeli biti sastavljeni iz istih jela. Hranu treba spravljati jednostavno, ali ona mora biti ukusna i izazivati apetit. U vašim jelima ne sme biti masti; ona samo može da pokvari jelo. Jedite što više voća i povrća.

Budući da su usled unošenja malih količina hrane, i to lošeg kvaliteta, izgubili fizičku snagu, neki ljudi zaključuju da je njihov raniji način života bio bolji. Telo se mora hraniti. Ali mi bez ikakvog oklevanja tvrdimo da meso nije potrebno da bismo bili zdravi i snažni. Ko ga uzima, čini to samo zato što su njegovi prohtevi izopačeni te žudi za njim. Uzimajući meso, jačamo svoje životinjske sklonosti i strasti. A kad one jačaju, duhovne i moralne sile moraju opadati. Uzimanje životinjskog mesa goji telo i otupljuje sva finija osećanja.

Da li će narod koji želi da postane svet i čist, kako bi se mogao pridružiti svetim anđelima, produžiti da oduzima život Božjim stvorenjima i da se hrani njihovim mesom kao nekom poslasticom? Prema onome što mi je Bog pokazao, znam da će se to izmeniti i da će Božji izabrani narod postati umeren u svemu. Oni koji jedu velike količine mesa ne mogu izbeći unošenje i mesa

manje ili više bolesnih životinja. Samo tovljenje životinja za prodaju izaziva u njima boleštine; pa čak i ako su tovljene na najzdraviji način, one oboljevaju dok ih doteraju do trga. Sokovi i meso ovih bolesnih životinja prelaze neposredno u krv, struje kroz ljudsko telo i postaju sokovi i meso toga tela. Tako se u organizam unose izazivači bolesti. Ako dotična osoba već ima bolesnu krv, bolest se umnogome pogoršava upotrebom mesa od ovakvih životinja. Čovek desetostruko lakše oboljeva ako jede meso. Duhovne, moralne i fizičke snage opadaju usled upotrebe mesa. Ono izaziva poremećaje u telesnom sastavu, zamračuje razum i otupljuje moralna osećanja. Kažemo vam, dragi brate i sestro, najsigurniji je put da se odreknete mesa.

Upotreba čaja i kafe je takođe štetna po zdravlje. Čaj u izvesnoj meri izaziva trovanje. On ulazi u krvotok i postepeno smanjuje energiju tela i duha. On podstiče i ubrzava kretanje životne mašine, goneći je na neprirodan rad, i na taj način stvara utisak kod onoga koji ga pije da mu čini veliku uslugu ulivajući mu snagu. To je zabluda. Čaj iscrpljuje snagu nerava i slabi ih u znatnoj meri. Kad prestane dejstvo čaja i opadne rad izazvan njegovom upotrebom, šta onda biva? Javljaju se tromost i slabost koje smanjuju veštačku živost izazvanu upotrebom čaja. Kad je to telo već premoreno i kad mu je potreban odmor, upotreba čaja veštački podstiče organizam na neuobičajen, neprirodan rad i tako umanjuje njegovu delotvornu snagu i otpornost, te popušta mnogo ranije no što je to nebo odredilo. Čaj je otrov za zdravlje. Hrišćani ga se moraju odreći. Dejstvo kafe je u izvesnoj meri jednako dejstvu čaja, ali su posledice još gore. Kafa deluje nadražujuće, i dok sa jedne strane izaziva veću živahnost s druge strane prouzrokuje kasnije srazmernu iscrpljenost i klonulost. Oni koji piju čaj i kafu nose znake njihovog uticaja na svom licu. Koža postaje siva i beživotna. Na njihovom licu ne zapaža se odsjaj zdravlja.

Čaj i kafa ne hrane telo. Olakšanje koje oni donose kratkotrajno je, dok ih stomak ne svari. To pokazuje da se snaga koja se prividno javlja zahvaljujući njihovoj upotrebi, u stvari dobija nadraživanjem stomačnih nerava koji taj nadražaj prenose na mozak, a ovaj sa svoje strane izaziva pojačan rad srca i pruža kratkotrajnu energiju čitavom sistemu. Sve je to lažna snaga koja nam samo šteti. U njoj nema ni trunke prirodne energije.

Druga posledica upotrebe čaja je glavobolja, nesanica, neravnomeran rad srca, loše varenje, treperenje nerava i mnoga druga zla. „Molim vas dakle, braćo, milosti Božije radi, da date tjelesa svoja u žrtvu živu, svetu ugodnu Bogu; to da bude vaše duhovno bogomoljstvo.“ Bog traži živu žrtvu, a ne mrtvu ili na umoru. Kad shvatimo zahteve Božje, videćemo da On od nas traži umerenost u svim stvarima. Svrha stvaranja čoveka je da proslavi Boga u svom telu i duhu koji pripadaju Njemu. A da li možemo to činiti ako udovoljavamo apetitu, na štetu svojih fizičkih i moralnih snaga? Bog zahteva da damo svoja tela u živu žrtvu. Stavljeno nam je u dužnost da to telo održimo u najboljem zdravlju kako bi se mogli povinovati Njegovim zapovestima. „Ako dakle jedete, ako li pijete, ako li drugo što činite, sve na slavu Božiju činite.“

Morate se založiti i dovesti svoju kuću c? red. Očistite se od sve prljavštine tela i duha, tvoreći svetinju u strahu Božjem. Morate usrdno nastojati da otkrijete svoje greške n da ih u strahu Božjem, oslanjajući se na Božju moć otklonite. Dragi brate i sestro, morate se reformisati u pogledu rada. Morate negovati ljubav za urednost i čistoću. Bog je Bog reda. On ne odobrava nebrižljivost i neuredne navike u svom narodu. U odevanju, u kući, u svim stvarima moraju se zapažati ukus i urednost. Nas smatraju posebnim narodom. Reformna odeća je u potpunoj suprotnosti sa svetskom modom. Oni koji usvoje tu odeću moraju davati dokaza o dobrom ukusu, urednosti i krajnjoj čistoći u svom spoljašnjem izgledu. Haljina mora biti dobro skrojena i uredno sašivena. Mi ne smemo odbijati nevernike svojom neurednom spoljašnošću. Moramo se oblačiti skromno, vodeći računa o zdravlju i urednosti, kako bi svojim izgledom preporučili takvu odeću čestitim ljudima.

Vama je potreban jasan, energičan um, kako biste procenili uzvišeno obeležje istine i vrednost pokajanja, i pravilno ocenili večne stvari. Ako se i dalje budete držali pogrešnog stava i gajili rđave navike u jelu, slabeći na taj način svoje duhovne sile, nećete pravilno razumeti visoku vrednost spasenja i večnog života, koji bi vas nadahnuli da svoj život usaglasite sa životom Hristovim. Morate se usrdno i samo požrtvovano zalagati da biste se potpuno pokorili volji Božjoj, kako to zahteva Njegova reč, jer vam je to neophodno u cilju moralnog usavršavanja za besmrtnost.

ZAPOSTAVLJANJE ZDRAVSTVENE REFORME

Dragi brate i sestro I, Gospod mi je pokazao izvesne stvari u vezi s vama i smatram za svoju dužnost da vam to napišem. Vi se nalazite među onima na koje mi je ukazano kao na zaostale u pogledu zdravstvene reforme. Svetlost obasjava put kojim ide narod Božji, a ipak svi ne hode u svetlosti i ne idu onako brzo kako je providenje Božje odredilo otvarajući put pred njima. Sve dok tako ne postupe, biće u mraku. Kad je Bog progovorio Svom narodu, On je pri tom želeo da narod čuje i posluša Njegov glas. Prošle subote, dok sam govorila, jasno sam sagledala vaša bleđa lica. Videla sam vaše zdravstveno stanje i bolesti od kojih ste tako dugo patili. Pokazano mi je da niste živeli zdravim načinom života. Vaš apetit je bio nezdrav i vi ste zadovoljavali ukus na štetu zdravlja. Uzimali ste namirnice koje stomak ne može da pretvori u zdravu krv. Na taj način ste preopteretili jetru, jer su vam poremećeni organi za varenje. Vi oboje imate obolelu jetru. Zdravstvena reforma bi vam koristila u velikoj meri, da ste se nje strogo pridržavali. Ali vi to niste učinili. Vaši prohtevi su bolesni; ne hranite se jednostavnom hranom koju sačinjavaju neprosejano pšenično brašno, povrće i voće, pripremljeni bez začina i masnoće, i tako stalno kršite zakone koje je Bog za vas propisao. Dokle god budete tako postupali, bićete kažnjavani, jer je za svaku povredu zakona određena kazna. A vi se pri svem tom čudite što je vaše zdravlje rđavo.

Budite uvereni da Bog neće učiniti nikakvo čudo da bi vas spasao od rđavih posledica vašeg načina života. Vi niste imali dovoljno svežeg vazduha. Brat I je radio u svojoj radnji, posvećujući se potpuno svojim poslovima, uz nedovoljno korišćenje svežeg vazduha i kretanja. Njegov krvotok je usporen. On diše samo vrhovima pluća, i retko upotrebljava trbušne mišiće pri disanju. Stomak, jetra, pluća i mozak pate od nedostataka dubokog, punog udisanja vazduha koji bi oživeo krvotok i dao krvi svetlu, živu boju, koji je jedino može održavati čistom i podariti snagu svakom delu životne mašine.

Dragi brate i sestro, vi biste bili mnogo zdraviji nego sada i izbegli mnoge nezgode samo kad biste bili umereni u svemu - u radu, jelu i piću. Vrela pića su štetna za stomak. Sir nikad ne treba unositi u želudac. Hleb od finog brašna ne daje telu hranu kakvu daje hleb od neprosejanog brašna. Uobičajenom upotrebom hleba od prosejanog pšeničnog brašna ne može se telo održati u dobrom zdravlju. Kod vas oboje jetra ne radi. Upotreba finog brašna samo pojačava tegobe koje osećate.

Ne postoji nikakvo lečenje koje bi moglo olakšati vaše sadašnje tegobe sve dok god jedete i pijete ovako kako to sada činite. Vi biste mogli za sebe učiniti ono što ni najiskusniji lekar ne bi mogao ostvariti. Podesite svoju ishranu. Da biste ugodili ukusu, često pretovarujete svoje organe za varenje uzimajući hranu koja nije zdrava, a ponekad i u prevelikim količinama. To opterećuje stomak i onesposobljava ga da prima čak i najzdraviju hranu. Probavni organi su vam stalno slabi zbog rđavih navika u jelu. Vaša ishrana je suviše bogata. Hranu ne pripremate pa jednostavan, prirodan način; kad je pripremite po svom ukusu, ona je potpuno nepodesna za stomak. Priroda je opterećena i nastoji da se odupre vašim pokušajima da je onesposobite., Jeza i groznica - to su posledice pokušaja da se oslobodi tereta koji ste svalili na nju. Bićete kažnjeni što kršite zakone prirode. Bog je ustanovio zakone vašeg života i ne možete ih nekažnjeno prestupati. Vi ste ugađali

ukusu, ne obazirući se na zdravlje. Učinili ste izvesne izmene, ali to su tek prvi koraci u reformi ishrane. Bog zahteva od nas umerenost u svakom pogledu. „Ako dakle jedete, ako li pijete, ako li drugo što činite, sve na slavu Božju činite.“

Od svih porodica koje poznajem, nijednoj nije toliko potrebna zdravstvena reforma kao vašoj. Vi jadikujete zbog bolova i muka kojima ne vidite razloga nastojeći da to pokorno primite, smatrajući da vam je nevolja dodeljena sudbinski, da je tako odredilo providenje. Da ste mogli otvoriti oči i shvatiti da su vas upravo vaši dosadašnji koraci doveli do slabog zdravlja, bi biste se čudili svom slepilu koje vas je sprečilo da mnogo ranije uvidite u čemu je stvar. Razvijali ste neprirodne prohteve i sada ni upola ne uživete u svojoj ishrani koliko biste mogli da niste zloupotrebljavali svoj apetit. Izopačili ste prirodu i patili od posledica - a to je bilo mučno.

Priroda bez otpora podnosi zloupotrebu dokle god može, a zatim se budi i ulaže moćan napor da se oslobodi tereta i zlostavljanja kojima je izložena. Tada nailaze jeza, groznica, nervoza, oduzetost i druga zla, odveć brojna da bi se sva pobrojala. Pogrešne navike u jelu i piću uništavaju zdravlje a s njim i slast života. O, koliko puta ste ono što nazivate dobrim obrokom kupili po cenu groznice, gubitka apetita i nesаницe! Nemogućnost da se uživa u hrani, besana noć, teški časovi muka - sve to zbog jednog obroka kojim ste hteli da zadovoljite ukus! Hiljade njih su ugađali svojim izopačenim prohtevima i na taj način izazvali groznicu ili neku drugu akutnu bolest, a ponekad i smrt. Takvo uživanje je kupljeno uz ogromnu cenu. Mnogi su baš tako postupali; te samoubice su kasnije, prilikom svoje smrti, bile hvaljene od prijatelja i propovednika i čak uznošene do neba. Kakva pomisao! Proždrljivci na nebu! Ne, ne! Takvi nikad neće ući kroz biserne kapije u zlatni grad Božji. Oni nikad neće biti pozvani da sednu s desne strane Isusa, dragog Spasitelja, mučenika sa Golgote, čiji je život bio satkan od neprekidnog samoodricanja i požrtvovanja. Takvima je mesto među nedostojnima koji ne mogu učestvovati u boljem životu i besmrtnom nasleđu.

Bog traži od svih ljudi da njihova tela budu živa žrtva, a ne mrtva ili na umoru koju oni sami svojim postupcima slabe, ispunjavaju nečistoćom i boleštinama. Bog traži živu žrtvu. On nam kaže da je telo hram Svetog Duha, boravište Njegovog Duha, i zahteva da svi koji nose Njegov lik čuvaju svoja tela kako bi bili u stanju da Mu služe i da Ga slave. „I nijeste svoji“, kaže nadahnuti apostol, „jer ste kupljeni skupo“, i zbog toga „proslavite Boga u tjelesima svojijem i u dušama svojijem, što je Božije.“ Da biste to postigli, morate pokazati „u dobrodjetelji razum, a u razumu uzdržanje, a u uzdržanju trpljenje“. Naša je dužnost da znamo kako treba sačuvati telo u najboljem zdravlju i biti dostojan svetlosti koju nam je Bog milostivo dao. Ako zatvorimo oči pred svetlošću iz straha da ćemo videti greške kojih ne želimo da se odrekemo, naši gresi ne postaju time manji, nego veći. Ako okrenemo leđa svetlosti prvi put, zapostavićemo je i drugi put. Isto je tako greh prekršiti zakone našeg bića kao što je greh prekršiti jednu od Deset zapovesti, jer i na jedan i na drugi način prestupamo zakone Božje. Ne možemo ljubiti Gospoda svim svojim srcem, dušom i snagom ako apetit i ukus stavljamo ispred Gospoda. Mi svakodnevno umanjujemo svoje snage kojima treba da proslavimo Boga, a On zahteva svu našu snagu i sav duh. Usled rđavih navika gubimo životnu silu, a ipak tvrdimo da smo sledbenici Hristovi koji se pripremaju za besmrtnost.

Dragi brate i sestro, vama predstoji rad koji niko ne može da obavi umesto vas. Prenite se iz letargičnog sna i Hristos će vam dati život. Izmenite svoj život u pogledu jela, pića i rada. Sve dok budete išli putem koji sledite već godinama, nećete moći jasno da uočite svete i večne stvari. Vaša osećanja su otupila, a razum vam je zamračen. Niste se razvijali u milosti i poznanju istine kao što ste mogli. Vaša duhovnost se nije razvijala pa ste sve dublje padali u tamu. Suviše ste se žurili da steknete imovinu i nalazite se u opasnosti da preterate, brinući se samo za sopstvenu korist i

nemajući obzira prema drugima onoliko koliko biste želeli da oni imaju za vas. Podsticali ste u sebi sebičnost, što svakako morate savladati. Ispitajte pažljivo svoje srce, ugledajte se na savršeni Uzor, i sve će biti dobro. Sačuvajte čistu savest pred Bogom. U svemu što činite, slavite Njegovo ime. Oslobodite se sebičnosti i sebične ljubavi.

„I ne vladajte se prema ovome vijeku, nego se promijenite obnovljenjem uma svojega, da biste mogli kušati koje je dobra i ugodna i savršena volja Božija.“ Običaji i navike sveta ne smeju biti vaše merilo. Ma kako teške bile vaše prilike, nikad ne smete preterivati u želji za dobitkom. Sotona se nalazi u blizini da bi vas naveo na iskušenje i neće vas ostaviti na miru u tom pogledu. Mogućno je da jedan trgovac bude hrišćanin i da sačuva svoje poštenje pred Bogom. Ali da bi se to postiglo, potrebno je stalno biti na oprezi i usrdno se moliti Bogu da nas sačuva od zlih navika ovog izopačenog veka, kako se ne bismo trudili da koristimo samo sebi, a da drugima nanosimo štetu. Vi se nalazite u takvom položaju da ćete teško napredovati u božanskom životu. Imate načelo, ali se ne oslanjate u potpunosti na Boga. Odviše računate pa sopstvene slabe snage. Vama je u velikoj meri potrebna božanska pomoć, snaga koju ne možete naći u sebi. Postoji Neko kome se možete obratiti za savet, koji poseduje bezgraničnu mudrost. On vas je pozvao da dođete k Njemu i On će zadovoljiti sve vaše potrebe. Ako se u veri potpuno oslonite na Onoga koji se brine i o vrapcu, to neće biti uzalud. Ako se oslonite na Njegova sigurna obećanja i sačuvate svoje poštenje, bićete okruženi Božjim anđelima. Činite dobra dela U veri pred Bogom; tada će vašim koracima upravljati Gospod a Njegova moćna ruka neće vas napuštati.

Kad bi vam se prepustilo da sami određujete svoj životni put, vi biste to pitanje pogrešno rešili i ubrzo doživeli brodolom u veri. Prebacite sve svoje brige i terete na Onoga koji nosi terete. Ali ne dopustite da ijedna mrlja uprlja vaš hrišćanski karakter. Nikad ne smete dozvoliti da vaša životna knjiga na nebu, koju posmatraju svi anđeli i vaš samopožrtvovani Iskupitelj, bude zbog neke lične koristi uprljana tvrdičlukom, samoživošću, sebičnošću ili neispravnim postupcima. Takav stav bi vam mogao doneti koristi s tačke gledišta ovoga sveta, ali posmatran u svetlosti neba, on predstavlja ogroman, nepovratan gubitak. Jer Gospod „ne gleda kao što čovjek gleda“. Ko se stalno oslanja na Boga, bezbedan je i ne mora se stalno bojati budućeg zla. Briga i strahovanja će nestati. Mi imamo nebeskog Oca koji se brine za svoju decu i čija je milost dovoljna u teškim danima. Ali ako sami upravljamo stvarima koje nas se tiču, i ako se u nastojanju da postignemo uspe oslonimo na sopstvenu mudrost, onda ćemo strahovati očekujući opasnost i štetu, pa će nas one sigurno i snaći.

Od nas se traži prava i potpuna posvećenost Bogu. Iskupitelj grešnih smrtnika se radeći i stradajući nas radi, odricao sebe tako da je ceo Njegov život bio neprekidan niz muka i lišavanja. Da je hteo, mogao je proživeti svoje dane na zemlji u ugodnosti i izobilju, i uživati u svim zadovoljstvima i zabavama ovoga života. Ali On to nije učinio. Nije obraćao pažnju na sopstvenu ugodnost, niti je živeo da bi ugađao, sebi nego da bi činio dobro i spasao druge patnji, da bi pomogao onima kojima je pomoć bila najpotrebnija. I istrajao je do kraja. „Kar bješe na njemu našega mira radi“; On je poneo breme greha svih nas. Gorka čaša je bila namenjena nama. Naši gresi su je pripremili. Ali je naš ljubljani Spasitelj skinuo čašu s naših usana i sam je ispio, a umesto nje podario nam čašu milosti, blagoslova i spasenja. O, kako je to velika žrtva bila za pali rod! Zar bismo mi, posle svih tih patnji koje otkrivaju Njegovu ljubav, smeli da ustuknemo pred sitnim iskušenjima kojima smo izloženi? Možemo li ljubiti Hrista, a odbijati da nosimo krst. Možemo li težiti da budemo s Njim u slavi, a ne slediti Ga od sudnice do Golgote? Ako je Hristos u nama nad slave, moramo hoditi onako kako je On hodio. Moramo se ugledati na Njegov život pun požrtvovanja za druge. Moramo ispiti čašu i biti kršteni Njegovim krštenjem. Moramo rado prihvatiti život pobožnosti, iskušenja i samoodricanja Hrista radi. Ma kakve žrtve podneli, nebo

ćemo uvek jeftino dobiti.

LJUBAV PREMA ZABLUDELIMA

Videla sam da sestra J i brat i sestra K zapažaju greške drugih, ali se ne trude da ih isprave i da pomognu onima kojima treba pomoći. Oni su ih prepuštali same sebi i držali na odstojanju smatrajući da neće biti ni od kakve koristi ako ma šta pokušaju da učine za njih. Go je pogrešno. Hristos je rekao: „Jer ja nijesam došao da zovem pravednike no grješnike na pokajanje“. Bog želi da pomognemo onima kojima je pomoć najpotrebnija. Mada zapažate greške i nedostatke drugih, vi ste se zatvorili u sebe i suviše ste sebično uživali u istini. Bog ne odobrava onima koji tako čine i ne podnose nikakve žrtve da bi pomogli i osnažili one kojima je to potrebno. Mi nemamo svi iste osobine, a mnogi nisu ni odgajani kako treba. Njihovo vaspitanje je nepotpuno. Neki su nasledili naglu narav i u detinjstvu nisu vaspitavani da se savlađuju. S tom žestokom naravi često su udružene zavist i ljubomora. Drugi imaju drugačije nedostatke. Neki su neispravni u poslovima, nepošteni u trgovini. Izvesne osobe pokazuju samovolju u svojoj porodici i vole da zapovedaju. Njihov život je daleko od ispravnosti, a vaspitanje im je bilo potpuno pogrešno. Oni nisu bili poučeni da je greh popuštati takvim rdavim osobinama; zbog toga im se greh ne čini tako grešan. Drugi su dobili bolje vaspitanje i odgoj i razvili karakter koji nema toliko nedostataka. Vaspitanje u velikoj meri utiče, u dobrom ili rdavom pravcu, na život svakog hrišćanina.

Naš Zastupnik Isus upoznat je sa svim okolnostima pod kojima živimo i postupa sa nama u skladu sa svetlošću koju smo primili i uslovima u kojima živimo. Neki imaju mnogo bolju prirodu od ostalih. Dok su jedni stalno rastrzani brigama i nezgodama zbog nesrećnih osobina svoga karaktera, i moraju da se bore s unutrašnjim neprijateljima i iskvarenošću svoje prirode, drugi ne moraju ni upola toliko da se bore. Oni žive gotovo bez teškoća protiv kojih ne moraju da se bore njihova braća i sestre koji ne maju tako srećnu prirodu. U mnogim slučajevima takvi ne moraju ni upola onoliko da se zalažu da bi živeli životom hrišćana kao oni drugi koje sam gore pomenula. Ti nesrećnici se uvek nalaze u gorem položaju, dok oni prvi izgledaju mnogo bolji, jer im to omogućuje njihova priroda. Oni ne moraju ulagati ni upola onoliko napora da bi savladali sebe, a ipak upoređuju svoj život sa životom drugih koji imaju nesrećnu prirodu i koji su dobili rdavo vaspitanje laskajući sebi tim upoređenjem. Oni govore o nedostacima i gresima nesrećnika, ne uviđajući da i sami imaju izvesne dužnosti u tom pogledu, da ne treba da govore o tome niti da se klone onih koji su zgrešili.

Istaknuti položaj koji kao porodica zauzimate u skupštini nameće vam dužnost da primite na sebe breme. To ne znači da treba da preuzimate teret onih koji su u stanju da ga sami ponesu pa čak da pomognu i drugima. Međutim, treba da pomognete onima kojima je pomoć najpotrebnija - koji se nalaze u nepovoljnijem položaju, greše i žive u zabludi, koji bi vas mogli uvrediti i zloupotrebiti vaše strpljenje do krajnjih granica. Baš prema takvima Isus pokazuje sažaljenje, jer sotona ima nad njima mnogo veću vlast, stalno se koristi njihovim slabostima i pogađa ih svojim strelama tamo gde su najmanje zaštićeni. Isus pokazuje svoju moć i milost baš u takvim žalosnim slučajevima. Kad je bio upitan ko će imati najveću ljubav, Simon je odgovorio: „Onaj kome najviše pokloni.“ Tako će i biti. Isus se nije klonio slabih, nesrećnih i bespomoćnih već je pomagao svima kojima je pomoć bila potrebna. On nije posećivao i radio samo za razumnije ljude, koji su imali manje nedostataka; nikada On nije zapostavljao grešnike. Nije se pitao da li je prijatno biti prijatelj najzaostalijih i najbednijih. On je tražio njihovo društvo - izgubljenu ovcu doma Izrailjevog.

Vi ste baš taj rad zapostavili. Klonili ste se neprijatnih odgovornosti i niste išli da posećujete zabludele, niste im pokazali razumevanje ni ljubav i niste se srodili s njima. Vi niste praštali kao

Hristos. Zauzeli ste takav stav da svako mora pokorno istupiti pred vas pre nego što ga ogrnete ogrtačem svoje samilosti. Od vas se ne traži da zaklanjate greh, nego da osećate prema zabludelim sažaljenje i onu ljubav kakvu je Hristos imao prema vama.

Vi se nalazite u najpovoljnijim okolnostima za razvoj dobrog hrišćanskog karaktera. Vi niste u položaju da morate trpeti siromaštvo ili da se mučite i očajavate zbog neposlušne i nepokorne dece. U vašoj porodici nema nesklada. Vi imate sve što srce može poželeti. Ali i pored svih tih povoljnih okolnosti, imate nedostataka i grešaka i morate mnogo što šta savladati da biste se oslobodili duhovne gordosti, sebičnosti, pre nagljenosti, ljubomore i nepoverenja.

Brat K ne govori rdavo o ljudima, kao što to mnogi čine, ali nije voljan da pomogne onima kojima je pomoć najviše potrebna. On je sebičan. Voli, svoj dom, voli odmor i mir, izbegava brige, iskušenja i teškoće i tako se uglavnom brine s svojom ugodnošću. Ne nosi teret koji mu je nebo odredilo. Izbegava neprijatne odgovornosti i zatvara oči pred njima da bi mogao živeti u miru. On je darežljiv i širokogrud ali kad je potrebno da žrtvuje nešto od sebe da bi učinio dobro, kad se od njega zahtevaju istinske žrtve, on tu nema iskustva i zato ga mora steći.

On se boji da će se osramotiti ako se bude usudio da pomogne onima koji greše. „Dužni smo dakle mi jaki slabosti slabijih snositi, i ne sebi ugađati. I svaki od vas da ugađa bližnjemu na dobro za dobar ugled. Jer i Hristos ne ugađa sebi, nego kao što je pisano: ruženja onijeh koji tebe ruže padoše na me.“ Svi koji sudeluju u velikom delu spasenja moraju nešto učiniti kako bi pomogli onima koji se drže Siona. Oni ne smeju izvući oslonac ispod njihovih nogu i odbaciti ih pre nego što se uloži napor da im se pomogne da pobede i da se pripreme za suđenje. Ne nipošto! Mi moramo pomoći ovcama koje lutaju oko stada i hrabriti ih i snažiti svim sredstvima koja nam stoje na raspolaganju. U tvojoj porodici vladaju suviše kruta pravila i pojmovi koji se ne mogu primeniti na svaki slučaj. Ti nemaš ljubavi, naklonosti i nežnosti prema onima koji ne mogu ići tako brzo kao što bi trebalo. Ovaj duh je do te mere ovladao tobom da ti više ne cvetaš u Gospodu nego duhovno veneš. Brineš se i misliš samo za svoju porodicu i rođake, i nikada ti nije pala na pamet misao da izađeš iz ovog uskog kruga i da budeš aktivan i van njega. Ti obožavaš svoju porodicu i zatvaraš se u nju. Brineš se samo o tome da spaseš sebe i svoje. Moraš se osloboditi tog sebičnog duha ako želiš da rasteš u Gospodu i napreduješ u duhovnom pogledu. Zajednica će napredovati tek onda ako primi sve one duše koje mogu da se spasu.

Kad je u pitanju rad za druge, svi ste uskogrudi; morate izmeniti svoj način rada. U Božjim očima vaši rođaci nisu ništa manje dragoceni od ma koje druge duše kojoj je potrebno spasenje. Moramo se osloboditi svoje sebičnosti i pokazati onu požrtvovanost i nesebičnu dobrotu koje je Isus ispoljavao dok je boravio na zemlji. Svi treba da se zauzimaju za svoju rodbinu, ali se ne smeju ograničiti samo na nju, kao da su to jedini ljudi koje je Hristos došao da spase.

U SVAKODNEVNOM ŽIVOTU VERA

Brate i sestro L,

Pokazano mi je da na vama leži odgovornost da uvedete red u svojoj kući. Ti, brate L, ne pružaš dobar primer u korist istine. Ti si voleo istinu, ali ona nije posvetila tvoj život. A bez toga, nećeš biti primljen u društvo nebeskih anđela, u carstvo slave. Ti si grub kamen koji treba još mnogo tesati i koji mora ostati u Božjoj radionici sve dok se s njega ne uklone sve oštre ivice i hrapave površine da bi bio pogodan za građevinu.

Moraš paziti da ne govoriš bilo gde o istini. Možeš učiniti mnogo više živeći prema istini, nego govoreći o njoj drugima. Primerom se mnogo postiže. Treba da budeš oprezan u svojim poslovima i da i u njima postupaš prema načelima istine. Budi ispravan i pošten u svom radu, imajući uvek na

umu da je na tebi ne samo pogled tvojih poslodavaca, već i oko Božje, od koga se ne može sakriti nijedan tvoj korak. Anđeli Božji vide tvoje postupke; stoga moraš nastojati da svaki tvoj posao nosi otisak istine i pobožnosti, jer je i to sastavni deo religije. „Koji je vjieran u malom i u mnogom je vjieran; a ko je nevjieran u malom i u mnogom je nevjieran.“

Reči koje upućuješ svojoj ženi i deci nisu mudre ni razborite. Potrebno je da daješ primer plemenitosti i ljubaznosti. Ti ne pružaš svojoj deci najbolji primer i ne utičeš na njih onako kako treba. Ona ne treba da vrše nadzor nad tobom, nego ti nad njima, i to ne osorno i nadmeno nego s čvrstinom i odlučnošću.

Sestro L, tebi predstoji velika bitka koju moraš izboriti, ako želiš da pobediš. Ti si dopustila da tvoje „ja“ odnese pobjedu. Najveći ti je neprijatelj tvoja tvrdoglavost. Ti nisi u stanju da obuzdaš svoju čud niti da vladaš svojim jezikom. Ovaj nedostatak samokontrole naneo je velike štete tebi i tvojoj porodici. U vašem domu je vrlo kratko vreme bilo sreće, spokojstva i mira. Ako ti se neko usprotivi, ti se odmah razdražiš i onda govoriš i postupaš tako kao da je tobom zavladao neki demon. Anđeli okreću svoje lice od prizora nesloge gde se upućuju tako teške reči. Podajući se svojim osećanjima, ti si mnogo puta oterala od svoje porodice nebeske anđele.

Iver ne pada daleko od klade. Tvoje mane su se pojavile i u tvojoj deci. Ona su osetila tako malo ljubavi, nežnosti i plemenitosti, da nije bilo ničega što bi ih moglo pridobiti za istinu ili im uliti poštovanje prema tebi. Oni su tako dugo jeli rdave plodove koje si ti donosila, da su u sebi nakupili dosta gorčine. Ona nisu sasvim iskvarena. Ima dobrih osećanja pod njihovom grubom spoljašnošću, do kojih bi se moglo doći i koja bi se mogla izvući na površinu. Da je tvoj verski život bio ujednačeniji, da si se ugledala na Hristov primer, u tvojoj porodici bi sada izgledalo sasvim drugačije. „Jer šta čovjek posije, ono će i požnjati.“ Kakvo seme seješ, takvu ćeš i žetvu imati. Da su se u tvome domu čule blage reči, ti bi sada primala slične plodove.

Na tebi je teška odgovornost. Kad bi je shvatila, bila bi još kako pažljiva u svojim rečima i postupcima. Kakvo si seme posejala u srcu svoje dece? Imaj stalno na umu da vreme žetve nije daleko. Ne sej pokvareno seme. To će već sotona učiniti. Sej samo čisto, dobro seme.

Ti, si draga moja sestro, bila ljubomorna, zavirljiva i na svima nalazila mane. Smatrala si da te zapostavljaju i preziru. Tebe su zaista mnogo zapostavljali, ali i ti imaš da izvršiš jedan zadatak koji niko drugi ne može izvršiti za tebe. Potrebni su veliki naponi, usrdnost i istrajnost da bi se zadobila pobjeda nad navikama, koje su se tako duboko ukorenile da su ti postale kao druga priroda. Mi gajimo najlepša osećanja prema tebi, pored svih tvojih pogrešaka i mana, i uzimajući slobodu da ti govorimo o tvojim nedostacima, obećavamo ti svaku moguću pomoć.

Pokazano mi je da u tebi nema one kćerinske ljubavi koju bi trebalo da imaš. Zloća tvoje prirode se pokazuje na najneprirodniji način. Ti nemaš nikakve nežnosti niti poštovanja prema svojim roditeljima. Ma kakve mane oni imali, to niukoliko ne opravdava tvoje postupanje prema njima. U tebi nema ljubavi ni poštovanja. Anđeli su okrenuli svoje lice od tebe, govoreći: „Šta čovjek posije, ono će i požnjati.“ Ako se vreme produži, tvoja deca će postupati prema tebi na isti način na koji si se ti ophodila sa svojim roditeljima. Nisi se nikada zapitala kako ćeš svoje roditelje učiniti srećnima niti si pokušala da podrediš tom cilju svoje želje i ugodnost. Njima je preostalo malo dana na ovoj zemlji i ti dani će biti ispunjeni brigom i nemirom, čak i kad bi učinila sve što možeš da bi im pripremila miran silazak u grob. „Poštuj oca svojega i mater svoju, da ti se produlje dani na zemlji, koju ti da Gospod Bog tvoj.“ Ovo je prva zapovest s obećanjem. Ona je obavezna za decu i omladinu, za ljude u godinama i u starosti. Nema nijednog doba u životu kada bi se deci moglo oprostiti što ne poštuju svoje roditelje. Ovoj se zapovesti mora pokoravati svaki sin i kći i njome je uslovljen dug život na zemlji koju će Gospod dati vernima. Preko ovog pitanja se ne može

olako preći jer je ono od neobičnog značaja. Obećanje je uslovljeno poslušnošću. Ako budeš poslušan, živećeš dugo na zemlji koju će ti podariti Gospod Bog tvoj. A ako ne budeš, nećeš produžiti svoj život na zemlji.

O ovome, draga moja sestro, moraš razmišljati s molitvom i veoma usrdno. Ispitaj pažljivo svoje srce u svetlosti večnosti. Ne skrivaj ništa od sebe. Istražuj, ispituju kao da je u pitanju život, okriži samu sebe, izreci presudu nad sobom, a onda u veri zatraži krv Hristovu koja će ukloniti mrlje sa tvog hrišćanskog karaktera. Nemoj laskati sebi, nemoj se pravdati. Budi stroga prema svojoj duši. I kad budeš uvidela koliki si grešnik, onda klekni skrušeno ispod krsta. Isus će te primiti, ma kako bila nečista, i opraće te svojom krvlju; ukloniće svaku nečistotu s tebe i načiniće te pogodnom za društvo svetih anđela u čistom nebu koje je puno sloge i harmonije. Tamo nema nikakvog razdora i nesloge. Sve je samo zdravlje, sreća i radost.

Sestro L, ti nisi bila ravnodušna u pogledu svog spasenja. S vremena na vreme činila si usrdne napore ponizivši se pred skupštinom i pred Bogom, ali nisi primila ono ohrabrenje koje ti je bilo potrebno i koje bi ti Isus pružio da je bio na zemlji. Nema ljubavi u skupštini. Ljubav prema grešnicima je ugušena sebičnošću. Vrlo je malo ove dragocene osobine u Božjem narodu. Ti si mislila da je narod Božji ravnodušan prema tebi i stoga si se pobunila protiv njega. Ljudi nisu mislili niti osećali onako kako treba. Oni nisu pravilno postupili. To im se neće oprostiti. Gnjev neba je na njima. Isus ima sažaljenja prema tebi i poziva te tako umornu i ojađenu, da prideš k Njemu i naučiš se od Njega, jer je On krotak i smeran u srcu; tako ćeš naći mira svojoj duši. Jaram Hristov je blag i Njegovo breme lako. Ako te snađu nevolje, tuga i bol, pohitaj tom Nosiocu tereta i ispovedi mu se. Možda tvoja braća i sestre neće umeti da cene tvoje napore, a možda neće nikada ni saznati kako si se teško borila za pobjedu, ali to ne treba da te obeshrabri. Kad Isus zna za tvoje iskrene napore, treba da budeš zadovoljna.

Moraš izvršiti potpuni preobražaj u svom životu, i promenu u svom duhu. Bog zahteva od svog naroda da ti pomogne jer ti je zaista potrebna pomoć, a ti treba smerno da prihvatiš tu pomoć. Ako dođeš u iskušenje da pustiš jeziku na volju, pomisli samo da anđeo beleži svaku reč. Sva tvoja dela se zapisuju u knjigu i biće ti predočena, ako ne budu oprana krvlju Hristovom. Za sada o tebi postoji rđav izveštaj na nebu. Ali Bog će primiti iskreno pokajanje. Ako ti na usta budu navrle neumesne reči, zatvori usta. Ne izgovaraj nijednu takvu reč. Pomoli se pre no što govoriš i sveti anđeli će ti doći u pomoć i odagnati zle anđele koji te navode da obeščaćuješ Boga, sramotiš Njegovo delo i slabiš svoju dušu.

Naročito ti se stavlja u dužnost da skrušeno ispovediš svoje rđavo postupanje prema roditeljima. Ti nemaš nikakvog razloga da se tako ponašaš prema njima. To je sotonski duh a ti ga gajiš samo zato što tvoja majka nije odobravalala tvoj način života. Ti ne ispoljavaš samo nepoštovanje, nego i mržnju, pakost, i zavist, što se sve ogleda u tvojim postupcima prema njima. Oni zbog toga pate i trpe oskudicu. Ne nastojiš da ih učiniš srećnim, ili bar zadovoljnim. Tvoja su osećanja promenljiva. Srce ti ponekad omekša, ali čim nađeš neku zamerku na njima odmah otvrdne, a onda ni anđeli nisu u stanju da izazovu u njemu osećanje ljubavi za roditelje. Tobom je zavladao neki zao duh i puna si mržnje. Bog je zabeležio sve tvoje pogrdne reči, tvoje rđavo ponašanje prema roditeljima koje, u skladu sa zapovešću, treba da poštuješ, i ako ne uvidiš ovaj veliki greh i ne pokaješ se, padaćeš u sve veću tamu dok ne budeš prepuštena sama sebi na svom zlom putu.

Gospod je spreman da pomogne svima kojima je potrebna pomoć i koji osećaju takvu potrebu. Ako uvidiš svoje siromaštvo i bedu pred Bogom, ako budeš usrdno tražila da ti podari snage, On će ti pomoći, blagosloviće te i podariti snage, kako bi svojim dobrim delima mogla podstaći druge da

slave Oca koji je na nebesima. Hoćeš li zatražiti od Boga da ti podari čistu veru i bez mane? O, kako bi ti ona pomogla da se izvučeš iz tog jadnog stanja u kome se sada nalaziš! Život koji vodiš ne čini te srećnom, a ni one koji su sa tobom. Ti si sama kriva za najveći deo svoje nesreće. Život kojim si dosada živela ne vredi mnogo. Zašto se ne izmiriš s Bogom? Uguši u sebi svoju sebičnost, obrati se i Isus će te izlečiti. On želi da te spase na svoj oprobani način samo ako ti na to pristaneš. Molim se da ti Gospod pomogne da uvidiš i ispraviš sve svoje greške.

Brate L, ti treba više da slušaš, a manje da govoriš i manje da se žestiš. Pazi na svoje reči. Ne dozvoli da sotona od tebe načini kamen spoticanja za druge. Ti si nehatan u svojim poslovima. Omalovažavaš svoj posao. Gledaš da ga što brže završiš, smatraš da je dobro urađen, iako nije tako. Nisi temeljan u svom radu. Sve što radiš treba da bude s ukusom i uredno. Ako nešto vredi uraditi, onda ga treba uraditi valjano. Ako ne budeš bio ispravan u svom poslovnom životu, nećeš biti ni u verskom, te ćeš na dan Božji biti izmeren na merilu svetinje i naći se lak. Ova mana škodi i tvojoj veri. Nevernici gledaju u njoj znak nepoštenja i kažu: „Ako ovakvi ljudi praznuju subotu, bolje je da ne budem među njima.“

Mnogi ljudi, pošto su isprobali tvoje proizvode, našli su da imaju mnogo nedostataka u pogledu trajnosti, lepote i brižljivosti izrade. Zato oni svuda govore da si ti varalica i upućuju mnoge pogrdne reči na tvoj račun. Tvoji proizvodi su bili predmet mnogih psovki i huljenja na Boga. Ti nemaš nameru da budeš nepošten, ali je tvoj rad nesolidan. Ti misliš da tvoje mušterije traže suviše, da znaš isto tako dobro kao i oni šta njima treba i otuda ta nemarnost i površnost u tvom radu. Moraš se popraviti u ovom pogledu. Treba da budeš častan u svim svojim poslovima i da ih vršiš tako da mogu izdržati i Božji sud. Nemoj potcenjivati nijedan rad. Budi veran i u najmanjim stvarima. Pokušaj da pomogneš svojoj ženi u borbi koja joj predstoji. Pazi na svoje reči, neguj blagorodnost, ljubaznost i predusretljivost u ophođenju i bićeš za to nagrađen.

REFORMA U KUĆI

Brate M, prema onom što mi je pokazano, ti imaš da izvršiš jedan veliki zadatak da bi mogao izaći pred lice Božje. Suviše ističeš svoje ja. Po prirodi si plahovit i razdražljiv i despotski vladlaš u svojoj porodici. Sestra M je neuredna i nemarna u kućnim poslovima. U njenom radu nema reda ni čistoće. Ipak, ona može da se popravi u tom pogledu. Ti si, brate M, osoran prema svojoj ženi, ponašaš se tiranski i nemaš one ljubavi koju bi trebalo da imaš. Ona se boji tvoje preke naravi, ali ne preduzima ništa da bi popravila svoje rdave navike koje čine kuću ružnom i neprijatnom.

Brate M, tvoj odnos prema porodici nije ispravan. Deca te ne vole. Ona imaju više mržnje nego ljubavi prema tebi. Žena te ne voli. Ti i ne postupaš s njima tako da bi te mogli voleti. Ideš u krajnost. Ti si strog, nalaziš svemu mane. Govoriš im o istini, ali ne živiš prema njoj u svom svakodnevnom životu. Nedostaju ti trpljenje, uzdržanje i praštanje. Tako si se dugo povodio za svojim sklonostima i tako se lako ljutiš najmanjim povodom da je vrlo ozbiljno pitanje hoćeš li ikada pokušati da stekneš „um Hristov“. Ne poseduješ snagu izdržljivosti, strpljenje plemenitost i ljubav. Moraš imati ove hrišćanske vrline, ako hoćeš da postaneš pravi hrišćanin. Ti čuvaš reči ohrabrenja i svoju plemenitost za one koji na njih nemaju tolika prava kao tvoja žena i deca. Budi ljubazan, nežan i dobar i u svojoj porodici, jer je to od velikog značaja za tvoju sreću. Ne dopusti da reč ukora i srdnje ikada pređe preko tvojih usana. Uguši u sebi želju da vladaš i da gvozdenom petom gaziš sve što možeš. Tvoja je narav vrlo neprijatna i tvoj duh sitničav. Prema nekima si sebičan i tvrdica; drugima pak, zato što želiš da imaju visoko mišljenje o tebi, žrtvovao bi sve, čak i ono što je neophodno potrebno tvojoj porodici. Ti si u takvim slučajevima darežljiv samo zato da bi te ljudi cenili i hvalili. Kad bi mogao zaslužiti nebo nekom velikom žrtvom učinjenom za one

prema kojima želiš da budeš darežljiv, ti bi to sigurno postigao. Ne bi se ustezao da podneseš i najveće teškoće da bi učinio drugima nešto što bi te uzdiglo u njihovim očima. Ti si u tim prilikama spreman na sve žrtve, dok zapostavljaš mnogo važnije stvari, kao što su pravda i ljubav Božja.

Nisi pravedan prema članovima svoje porodice. Moraš se izmeniti u tom pogledu. Prvo pruži svojoj ženi ugodan i srećan život, a potom se pobrini za svoju decu. Postaraj se da se dobro hrane i odevaju. I tada, ako je moguće da to učiniš ne oduzimajući ništa od svoje žene i dece, gledaj da pomogneš onima kojima je potrebna pomoć i da svoju naklonost pokažeš onima koji će je umeti ceniti. Tada će tvoja darežljivost biti za pohvalu. Međutim, prva i najsvetija dužnost je dužnost prema sopstvenoj porodici. Ne smeš od nje oduzimati da bi davao drugima. Budi blagorodan i darežljiv u svojoj porodici. Pruži joj opipljive dokaze svoje ljubavi, brige i interesovanja. Od ovoga umnogome zavisi i tvoja sreća. Prestani da zameraš svojoj ženi za svaku sitnicu i da je grdiš, jer ovim pričinjavaš samo neprijatnosti sebi samome, a njen život pretvaraš u pakao.

U tvojoj porodici neće biti Božjih anđela sve dok se u njoj ne izmeni način života. Nije u pitanju tvoj novac. Pa ipak, kad si bio ukoren, mislio si da je skupštini potreban tvoj novac. Varao si se. Ti si bio darežljiv jer si mislio da ćeš time zadobiti spasenje i ugled u skupštini. Ali ne! Potreban si ti, a ne tvoj mali imetak. Ako hoćeš da se promeniš „obnovljenjem uma svojega“ i da se obratiš, budi iskren pred samim sobom. To je sve što skupština traži. Ti si obmanjivao sebe. Ništavna je vera svakog čoveka koji nije u stanju da zauzda svoj jezik. Postupaj s članovima svoje porodice tako da to nebo može potvrditi i onda će mir ući u tvoj dom. Ti moraš mnogo učiniti za svoju porodicu. Pružio si rđav primer deci. U kući si grdio, karao i žestio se, a u isto vreme upućivao svoje poglede prestolu milosrđa, prisustvovao sastancima i iznosio svedočanstva u prilog istine. Tvoja deca su zato počela da preziru ne samo tebe nego i istinu koju si ispovedao. Ona ne veruju mnogo u tvoje hrišćanstvo i misle da si licemer, dok si ti u stvari jedan gorko obmanut čovek. Ti nećeš doći u nebo ako se potpuno ne izmeniš, baš kao Simon Vračar koji je mislio da može kupiti novcem Svetoga Duha. Članovi tvoje porodice videli su tvoje nepoštenje, spremnost da nadmudriš druge, škrtost prema onima s kojima imaš poslovne veze i zbog toga te preziru, ali će uskoro i sami poći istim pogrešnim putem.

Ti ne radiš onako kako bi trebalo. Teško ti je da postupaš pravedno i pokazuješ milosrđe. Naneo si sramotu delu Božjem svojim životom. Borio se se za istinu, ali ne na ispravan način. Mnoge duše bi prigrlile istinu da ih ti u tome nisi sprečio. Ovi ljudi su se pravdali ukazujući na neke adventiste, i govorili: „Ovi nisu bolji od mene; i oni vole da varaju, preuveličavaju, gnjeve se i hvališu. Takva mi vera nije potrebna.“ Tako neposvećeni život takozvanih adventista postaje kamen spoticanja za grešnike.

Rad koji ti predstoji moraš započeti u svojoj porodici. Ti si učinio velike napore da se popraviš spolja, ali je sve to ostalo na površini i nije doprlo do srca. Dovedi u red svoje srce, ponizi se pred Gospodom i zamoli Ga da ti milostivo pomogne. Nemoj, kako su to činili licemerni fariseji, pokušavati da izgledaš pobožan i pravedan u očima drugih. Razbij srce pred Bogom i znaj da je nemoguće prevariti svete anđele. Oni prate tvoje reči i dela. Namere i pobude tvoga srca otkrivene su njihovom pogledu. Ni najtajnije želje nisu skrivene od njih. Stoga „razderi“ svoje srce i ne trudi se da tvoja braća vide u tebi pravednika kad to nisi! Imaj obzira prema porodici. Stalno gledaš da li će neko pogrešiti; ne budi više takav. Tvoj zadatak je da iskoreniš sopstvene mane, da se boriš sa svojim jakim unutrašnjim neprijateljem. Budi dobar prema udovicama i siročadi, ne pokrивaj svoje postupke plaštom obmane da bi izvesni ljudi imali lepo mišljenje o tebi. Ovaj plašt neće uspeti da pokrije tvoje prave pobude i postupke.

Prestani da se svađaš i nastoj da svuda doneseš mir. Ne pokazuj ljubav samo rečima, nego i na

delu. Tvoji postupci će biti ispitani na suđenju. Hoćeš li biti iskren prema svojoj duši? Imaj na umu da se s Bogom nije šaliti. Oni koji hoće da imaju život večni, moraju učiniti sve što je u njihovoj moći kako bi doveli svoj dom u red. Ovi moraju početi sa svojim srcem i raditi naporno sve dok ne zadobiju ozbiljne pobeđe. „Ja“ mora umreti da bi u tebi živeo Hristos, Izvor žive vode koja teče u život večni. Dodeljeni su ti dragoceni časovi milosti u kojima treba da izgradiš ispravan karakter mada si već zašao u godine. Dato ti je vreme za iskupljenje. Ti nisi u stanju da sopstvenim silama odbaciš sve mane i zablude; one su u tebi rasle godinama, jer ih nisi video u svojoj njihovoj gnusobi, niti ih odbacio u sili Božjoj. Moraš se u živoj veri osloniti na moćnu ruku koja te može spasti. Ponizi svoje jado, gordo i samovoljno srce pred Bogom; pokloni se duboko, i padni pred Njegove noge u svojoj grešnosti. Posveti se delu pripreme. Ne miruj sve dok ne budeš mogao reći: „Moj Iskupitelj živi, i zato što On živi, živeću i ja.“

Ako budeš izgubio nebo, izgubićeš sve, a ako ga budeš dobio, dobićeš sve. Nemoj da se prevariš, preklinjem te. Ovde su u pitanju večni interesi. Budi razborit. Neka te milostivi Bog tako prosvetli da shvatiš vrednost večnosti, i pomoću svetlosti istine uvidiš svoje mnogobrojne greške onakve kakve su. Potruđi se da ih ukloniš kako bi umesto zlih, gorkih plodova donosio dobre plodove za večni život. „Po rodovima njihovijem poznaćete ih“. Kakve će rodove rađati odsad ovo drvo? Plod koji budeš doneo odlučiće da li si ti dobro drvo, ili ona smokva za koju će Hristos reći svome anđelu: „Posijeci je dakle, zašto zemlji da smeta?“

NEMIRNA SAVEST

Dragi brate N, dužnost me nagoni da ti uputim ovo nekoliko redaka. Pokazane su mi neke stvari koje se odnose na tvoj slučaj a koje se ne usuđujem da zatajim. Pokazano mi je da te sotona kuša time što tvoja žena nije prigrlila istinu. Ti si zapao u društvo jedne pokvarene žene čiji put vodi u pakao. Ona je ispoljavala veliko sažaljenje prema tebi zato što je tvoja žena protiv tebe. Kao zmija u Edemu, koristila se svim veštinama. Navela te je da veruješ da te iskorišćavaju, da tvoja žena ne ceni tvoja osećanja i ne odgovara na tvoju ljubav, kao i da je tvoja ženidba neuspela. I ti si počeo da gledaš na svoju zakletvu kojom si se obavezao na doživotnu vernost prema onoj koju si uzeo za ženu kao na okove. Privezao si se za ovog anđela koji je to samo na jeziku. Otkrivao si joj stvari koje si smeo poveriti samo ženi kojoj si se zakleo da ćeš je voleti, ceniti i paziti dokle god budete živeli. Zaboravio si da stražiš i da se moliš kako ne bi došao u iskušenje. Zločin je okaljao tvoju dušu. Ti si na knjizi svoga života, koja se vodi na nebu, ostavio jednu strašnu mrlju. Ipak, Bog će primiti dokaze o dubokoj poniznosti i pokajanju. Krv Hristova je u stanju da opere i ove grehe.

Ti si pao, strašno si pao. Sotona te je Namamio u svoju mrežu i ostavio da se spasavaš iz nje kako znaš. Ti si bio rastrzan, zbunjen i užasno kušan. Ne da ti mira tvoja nečista savest. Ti sumnjaš u sebe i uobražavaš da i drugi nemaju poverenja u tebe. Zavidljiv si i misliš da su i drugi zavidljivi prema tebi. Ne veruješ samom sebi i misliš da ti i druga ne veruju. Sotona ti često iznosi prošlost i došaptava da nema nikakvog smisla živeti prema istini, jer je ova staza za tebe isuviše uzana. Podlegao si iskušenju i sotona se sad koristi tvojim grešnim životom da bi te ubedio kako se ne možeš spasti. Nalaziš se na sotoninom bojištu u ljutoj borbi. Srušio si ogradu koja odvaja svaki porodični krug i posvećuje ga. I sada te sotona gotovo neprekidno saleće, te nemaš mira. Nisi spokojan i pokušavaš da prebaciš na svoju braću odgovornost za ta protivurečna osećanja, sumnju i pakost. Smatraš da oni greše i ne poklanjaju ti pažnju. Međutim, nevolja leži u tebi samom. Ti hoćeš da ideš nekim sopstvenim putem, ne želiš da „razdereš“ srce pred Gospodom i da se skrušeno grešan i okaljani predaš Njemu na milost. Ako se ne izmeniš, tvoji napori da spaseš sam sebe ostaće bezuspešni i ti ćeš neizbežno propasti.

Ostavi se zavidljivosti i iznalaženja mana na drugima. Posveti pažnju sebi i spasi svoju dušu usrdnim kajanjem, oslanjajući se jedino na krv Hristovu. Budi istrajan u svojim nastojanjima da se pripremiš za večnost. Ako se okreneš od istine, propašćete i ti i tvoja porodica. Teško je ponovo podići jednom srušena utvrđenja koja čuvaju svetu prisnost i blagodeti porodičnih odnosa. Međutim, u sili Božjoj, i to samo u Njegovoj sili, možeš to postići. Istina, sveta istina, to je tvoja kotva koja će te spasti da ne potoneš u zločin i propast.

Jednom pokolebana savest u velikoj meri je oslabljena. Njoj je potrebna sila stalne budnosti i neprekidne molitve. Ti si pošao klizavim putem. Potrebna ti je sva snaga koju istina može dati da bi ojačao i spasio se od potpune propasti. Pred tobom se nalaze život ili smrt. Šta ćeš izabrati? Da si se čvrsto oslanjao na načela, da nisi postupao po osećanjima, da se nisi lako obeshrabriovao, već da si uvek bio spreman da podnosiš tegobe, ne bi tako lako podlegao. Povodio si se za svojim osećanjima. Nisi bio voljan da, kao naš bezgrešni Uzor, podnosiš protivljenje grešnika. Od nas se zahteva da se sećamo Onoga „koji je takovo protivljenje protiv sebe od grijehnika podnio da ne oslabe duše vaše i da vam ne dotuži“. Bio si slab kao dete, bez ikakve snage da istraješ. Nisi osećao potrebu da se osnažiš, učvrstiš i izgradiš u veri.

Smatrao si svojom dužnošću da druge poučavaš istini, umesto da si se sam učio. Međutim, moraš pristati da budeš učenik, da primaš istinu od drugih, prestati sa iznalaženjem mana, osloboditi se surevnjivosti i gundanja; moraš u krotosti primiti reč koja je u stanju da spase tvoju dušu. Od tebe samog zavisi da li ćeš biti srećan ili nesrećan. Jednom si popustio u iskušenju, i sad se više ne smeš oslanjati na sopstvenu snagu. Sotona ima veliku vlast nad tvojim umom i nećeš imati na šta da se osloniš ako se budeš odvojio od spasonosnog uticaja istine. To je bio tvoj zaštitni zid koji te je čuvao od zločina i zla. Tvoja jedina nada leži u tome da se potpuno obratiš i okaješ svoju prošlost sređenim životom i pobožnim razgovorom.

Povodio si se za osećanjima. Razdraženo stanje je godilo tvojoj prirodi. Jedini ti je spas da se iskreno pokaješ za svoje dosadašnje prestupanje Božjeg zakona i da očistiš dušu pokoravajući se istini. Moraš imati čistotu misli i duše. Milost Božja daće ti snage da obuzdaš svoje strasti i da savladaš prohteve. Usrdnom molitvom i straženjem steći ćeš pomoć Svetog Duha kako bi usavršio svoje delo i postao sličan svom bezgrešnom Uzoru.

Ako odbaciš sveti uticaj istine, sotona će te zarobiti i voditi po svojoj volji. Doći ćeš u opasnost da se prepustiš svojim prohtevima i strastima, da pustiš uzde lakomosti i zlim željama. Umesto da ti se na licu, kao kod Enoha, ogleda izraz smirene vedrine u iskušenju i patnjama i da zrači nadom i smirenošću, na njemu će se zapažati pečat telesnih misli i želja. Ti ćeš nositi sotonin umesto božanskog pečata.

„Kroz koje se nama darovaše časna i prevelika obećanja, da njih radi imate dijel u Božjoj prirodi, ako utečete od tjelesnijeh želja ovoga svijeta.“ Sad ti se pruža mogućnost da se s poniznim priznanjem i iskrenim kajanjem vratiš Gospodu. Dragocena krv Hristova može te oprati od svega nečistog, ukloniti tvoju pokvarenost i usavršiti te u Gospodu. Milost Hristova ti se još uvek nalazi na domaku, samo ako hoćeš da je prihvatiš. Za ljubav svoje supruge kojoj si naneo nepravdu, za ljubav svoje dece koja su kost tvoje kosti, prestani da činiš zlo i uči se dobro činiti. Ono što seješ to ćeš i požnjeti. „Jer koji sije u tijelo svoje, od tijela će požnjeti pogibao; a koji sije u duh, od duha će požnjeti život vječni.“

Moraš savladati svoju osetljivost i cepidlačenje. Surevnjiv si što ti drugi ne poklanjaju pažnju, kakvu smatraš da bi trebalo da ti poklanjaju. Ne smeš se u svom iskustvu povoditi za osećanjima i predavati se fanatizmu. To je opasno. Oslanjaj se na načela, s potpunim razumevanjem. Proučavaj Sveto pismo i budi svagda gotov na odgovor svakome koji te zapita za tvoje nadanje, s krotošću i

strahom. Tvog samouzdizanja mora nestati. „Očistite ruke, griješnici, popravite srca svoja, nepostojani. Budite žalosni i plačite i jaučite: smijeh vaš neka se pretvori u plač, i radost u žalost.“ Kad te muče iskušenja i zle misli, postoji samo jedan Zaštitnik kome se možeš obratiti za pomoć i podršku. Obrati se Njemu u svojoj slabosti. Kad dođeš u Njegovu blizinu, sotonine strele se lome i ne mogu te više raniti. Iskušenja i nevolje savladani u Bogu očistiće te i skrušiti ne uništavajući tvoju dušu i ne dovodeći je u opasnost.

OPOMENE I UKORI

Dragi brate O, pokazano mi je da si bio obuzet, tamom kroz koju nije prodirao nijedan zrak svetlosti od Isusa. Ti izgleda nisi uviđao opasnost u kojoj si se nalazio, nego si se osećao potpuno bezbednim i bezbrižnim. Zapitala sam za uzrok ovog tvog opasnog stanja. Rečeno mi je da pogledam više godina unazad. Videla sam da ti, mada si primio istinu, nisi bio posvećen njom. Ugađao si apetitu i strastima, tako da si potpuno uništio svoju duhovnost. Videla sam da je Bog preko ljudi koje je postavio u zajednici poslao svetlost i da je dužnost tih ljudi da poučavaju, savetuju, vode, ukoravaju i opominju. Nisi se trudio da živiš prema svedočanstvima mada si govorio kako veruješ da dolaze od Boga. Ne ceniti svetlost znači odbaciti je. Ljudi koji odbacuju svetlost ostaju okovani lancima tame neverstva.

Pokazano mi je kako si uvećao svoju porodicu ne uviđajući odgovornost koju time uzimaš ma sebe. Nisi bio u stanju da pravedno postupaš sa svojom ženom i decom. Tvoja prva žena ne bi umrla da je nisi pretovarao radom i brigama koje su je pre vremena oterale u smrt. Unesrećio si i svoju sadašnju ženu: ona je na izmaku snage. Usled brzog umnožavanja poroda, bio si stalno u siromaštvu, a mati zauzeta brigom oko negovanja dece, nije imala ništa od života. Ona je dojila svoju decu pod najgorim uslovima, kuvajući u pregrejanoj kuhinji. Nije mogla ni da ih poučava onako kako treba, niti da usmeri njihove navike u jelu i radu. Zbog rđave ishrane i nepoštovanja životnih zakona, koje je sam Bog postavio, prva deca su ti poumirala. I tvoj preostali porod je sklon bolestima, a stanje se još više pogoršava uživanjem mesa. Uzimanje svinjskog mesa je na najnepovoljniji način uticalo na ceo organizam. Oduzimao si životne sile svom porodu još pre no što je došao na svet. Nisi umnožavao vrline znanjem, niti poučavao svoju decu kako da sačuvaju zdravlje. Na tvom stolu ne bi nikada smeo da se nađe ijedan komadić svinjskog mesa.

Tvoja deca su divlje rasla, umesto da budu odgajana i vaspitavana za hrišćane. U mnogo čemu postupao si bolje sa svojom stokom, nego sa decom. Nisi ispunio dužnost prema (svojoj deci, nego si ih pustio da odrastu u neznanju. Nisi pojmio koliku odgovornost primaš na sebe donoseći na svet tako brojnan porod, niti si uviđao da si u velikoj meri odgovoran za njegovo spasenje. Ne možeš se osloboditi te odgovornosti. Oteo si od svoje dece ono što im po pravu pripada. Nisi se interesovao za njihovo vaspitanje, niti ih strpljivo i verno učio da svoj karakter obrazuju za nebo. Takvo postupanje je umnogome doprinelo da tvoja deca izgube svako poverenje u tebe. Ti si zanovetalo, osioni tiranin, stalno se ljutiš i grdiš, i time uništavaš njihovu ljubav prema sebi. Postupaš s njima kao da nemaju nikakvih prava, kao da su mašine koje treba da se okreću kako je tebi drago. Dovodiš ih do besa i često im oduzimaš svako pouzdanje. Ne poklanjaš im pažnje ni ljubavi. Ljubav rađa ljubav, nežnost rađa nežnost. Kako budeš postupao sa svojom decom, tako će se i ona ponašati prema tebi.

Nalaziš se u kritičnom stanju, a to ne uviđaš. Nemogućno je da neumeren čovek postane strpljiv. Prvo umerenost, pa onda strpljenje. Živeo si dugo samo za sebe i išao za sklonostima svog srca, da više nisi u stanju da shvatiš šta je sveto. Tobom su vladali tvoji nagoni i strasti. Niži organi su pobedili više, duhovne i zavladali njima. Ojačale su životinjske sklonosti. Smisao za ono što je

sveto uvek se gubi kad nadvladaju niski nagoni. Duh je unižen, osećanja obesvećena a reči i dela svedoče o onome što je u srcu. Vređao si Boga svojim rečima i postupcima. Nisi birao reči; vodio si niske i prostačke razgovore čak i u prisustvu dece i omladine. Vršio si vrlo rđav uticaj u tom pravcu. Ti nisi davao dobar primer; bio si smetnja na putu svoje dece i dece adventista koja su tražila Gospoda. Trebalo bi te najoštrije ukoriti za štetu koju si ovim pričinio. „Jer usta govore iz suviška srca. Dobar čovjek iz dobre klijeti iznosi dobro; a zao čovjek iz zle klijeti iznosi zlo. A ja vam kažem da će za svaku praznu riječ koju reknu ljudi dati odgovor u dan strašnoga suda. Jer ćeš se svojijem riječima opravdati, i svojijem ćeš se riječima osuditi.“ Treba da očistiš i posvetiš svoje srce poslušnošću prema istini. Ništa te ne može spasti osim potpunog preobražaja, — jasne svesti o grešnosti dosadašnjeg života i potpune duhovne obnove.

Ti si uvek tvrdio da ne smemo dozvoliti da se naša dela ne slažu s našim rečima i uzeo si veru kao izgovor da ne pružiš svojoj deci ni najosnovnije obrazovanje. Potrebno je da upoznaš sebe; tek ćeš uvideti koliko ti je to neophodno. I tvojoj deci je potrebno znanje, ali nemaju mogućnosti da ga steknu. Usled ovog velikog nedostatka, ona ne mogu postati korisni članovi društva, a neće imati ni dobro versko vaspitanje. Teška odgovornost leži na tebi. Ti skraćuješ život svojoj ženi. Kako ona može slaviti Boga svojim telom i duhom, koji su Njegovi?

Bog ti je podario svetlost i znanje, za koje si govorio da veruješ da dolaze neposredno od Njega, i poučio te da se odrekneš svojih prohteva. Ti znaš da je On izričito zabranio upotrebu svinjskog mesa, i to ne zato što je želeo da istakne svoju vlast, nego zato što ono može da naškodi onima koji ga budu jeli. Uzimanje svinjskog mesa čini krv nečistom, što izaziva pojavu škrofula i drugih bolesti, i čitav organizam strada. Ovo naročito slabi nežne moždane ćelije i pomućuje duh tako da nije više u stanju da shvati šta je sveto i da ga razlikuje od nesvetog. Svetlost koja ukazuje da bolest nastupa usled upotrebe takve hrane, došla je baš u vreme kad je Božji narod bio spreman da je primi. Da li si se upravljao prema toj svetlosti?

Ti se nisi pokorio vi svetlosti koju je Bog milostivo dao u pogledu uživanja duvana. Popuštanje prohtevima sasvim je pomračilo svetlost koju je nebo dalo. Načinio si boga od ove štetne strasti. To je tvoj idol. Njemu si se klanjao, umesto Bogu. Govorio si da veruješ neograničeno u viđenja, a živio si sasvim suprotno njima. Godinama nisi učinio nijedan korak napred u svetom životu, nego si postajao sve slabiji i zapadao u sve gušću tamu. Tebe je mnogo ojadio brat P čiji se način života kosio sa istinom. Njegovim protivljenjem istini objašnjavao si i jadno stanje u kome se nalazila skupština. Istina je da je on bio velika smetnja napretku dela Božjeg u _____. Ali si ti bio još veća smetnja, mada si stalno govorio da uviđaš istinu i da imaš iskustva u delu Božjem. Da si slušao savete Gospodnje i posvetio se istinom koju si ispovedao, brata P ne bi obuzele sve one sumnje. Ugled koji si uživao kao branilac viđenja bio je u stvari kamen spoticanja za one koji nisu verovali. Pokazano mi je da je tvoj brat pokušao junački da podnese sve one teškoće koje su ga snašle usled jadnog stanja u kome se nalazila skupština, dok se nije skoro srušio pod njima. Videla sam da se Bog brine o bratu i sestri R i da će oni, ukoliko njihova vera ostane nepokolebiva, videti kako Bog šalje spas njihovom domu i skupštini.

Pokazan mi je slučaj dragog brata i sestre S. Oni su prolazili kroz tamne vode i valovi su se skoro sklapali nad njihovom glavom. Ipak, Bog ih ljubi, i ako Mu se budu poverili, izvešće ih očišćene iz ognja iskušenja. Brat S je video sve u mračnim bojama, sumnjao da je dete Božje, pa čak i u svoje spasenje. Videla sam da on ne treba da se trudi da veruje, nego da se poveri Bogu kao dete svojim roditeljima. On suviše strahuje; njega je strah izbacio iz ruku Hristovih i načinio ga metom neprijateljevih kušanja. Bog zna sve slabosti tela i duše i tražiće od njega samo onoliko koliko mu je snage podario. On je pokušao da bude odan i iskren u svojoj veri. Mnogo je puta u

svom životu pogrešio, ali u neznanju. Smatrao je za dužnost da bude strog prema svojoj deci i išao suviše daleko u tome. Strogo je kažnjavao najmanje greške. Ovo je unekoliko oslabilo sinovljevu ljubav prema ocu. Za vreme svoje bolesti, brat S je počeo sasvim pogrešno da gleda na mnoge stvari. Njegovi nervi su bili tako rastrojani da je počeo da veruje da njegova deca nemaju osećanja za njega i ne vole ga kao što bi trebalo. Ali ovo je bila samo posledica bolesti. Sotona je želeo da ga uništi i obeshrabri i dovede u očajanje njegovu sirotu decu. Međutim, Bog to nije upisao u greh. Njegova deca moraju da nose veći teret od mnogo koje starije dece i zaslužuju pažljivo postupanje, razuman odgoj, združen s ljubavlju i velikom nežnošću.

Majci je Bog podario silu i mudrost da hrabri i pomaže svoga supruga, da priveže decu za svoje srce i ojača njihovu ljubav prema roditeljima a i međusobno. Videla sam da anđeli milosti lebde nad tom porodicom, mada je izgledalo da joj predstoje teški dani. Oni koji su imali sažaljenja prema bratu S neće se nikad pokajati za to, jer je on ljubljeno dete Božje. Na njegovo zdravlje je porazno uticalo jadno stanje skupštine. Videla sam da on gleda sve u mračnim bojama, gubi veru u sebe i vidi grob pred sobom. On se ne sme baviti tim mislima, nego se mora ugledati na Isusa, koji je naš savršeni Uzor. On mora, oslanjajući se na Boga, gledati vedro i hrabro u budućnost, govoriti o veri i nadi i ne misliti da se od njega traže suviše veliki naponi koji iscrpljuju. Bog traži jedino poverenje, i želi da on sa svom svojom slabošću i nesavršenošću padne Njemu u naručje. Isus će pomoći bespomoćnom, ojačati i podići slabog. Tako će Bog biti proslavljen u njegovoj slabosti, strpljivosti, veri i pokornosti. Tu će se pokazati koliko je jaka istina koju ispovedamo. To je uteha koja nam je potrebna, čvrst oslonac i onda kad nestanu svi ovozemaljski oslonci.

Pokazan mi je slučaj brata T. On je sam zapao u ropstvo koje mu Bog nije namenio. Bogu nije po volji kad očevi u godinama prepuštaju vođenje kuće neposvećenoj deci, pa čak i ako ova ispovedaju istinu. Ali kad se imetak koji je Bog poverio svome narodu daje u ruke neverne dece koja su neprijatelji Božji, to je huljenje na Boga, jer se ono što bi trebalo da bude u redovima Gospodnjim, prepušta Njegovim neprijateljima.

S druge strane, brat T se ponašao kao varalica. On je pušio, a hteo je da njegova braća veruju da ne puši. Videla sam da ga je taj greh sprečio da napreduje u bogougodnom životu. Njegova je dužnost da se u svom poodmaklom dobu odrekne telesnih prohteva koji vojuju na dušu. On je ljubio istinu i stradao nje radi. Zato bi sada trebalo da pokaže koliko ceni večnu nagradu, besmrtno nasleđe i krunu neprolazne slave, i da se radosno odrekne svojih izopačenih prohteva, održi ono što je postigao i dovrši delo čišćenja tela i duše. Pokazana mi je njegova snaha. Nju Bog ljubi, ali je njeno strahovanje, očajanje, sumnje i neuravnoteženost drže u ropskim lancima. Ova sestra ne sme misliti da mora žrtvovati svoju volju bezbožnoj omladini. Trebalo bi da zna da udaja ne treba da uništi njenu ličnost. Božje pravo na nju jače je od svakog zemaljskog. Hristos ju je kupio svojom krvlju, te stoga ne pripada samoj sebi. Ona ne uspeva da se potpuno osloni na Boga i podređuje svoja ubeđenja i savest osionom mužu, tiraninu preko koga sotona zastrašuje tu nejaku uzdrhtalu dušu. Ona je toliko puta bila izložena potresima da je nervno potpuno propala i predstavlja pravu ruševinu. Da li je to po volji Gospodnjoj da ova sestra bude u takvom stanju, da je Bog lišen njene službe? Ne. Njena udaja je bila sotonina obmana. Međutim, ona se ipak mora truditi da učini najbolje što može, da nežno postupa prema svom suprugu i da ga usreći, a da pri tom ne radi protiv svoje savesti; jer ako on istraje u svojoj pobuni, ovaj svet će za njega biti jedino nebo u koje će ući. Ali nije Božja volja da se ta sestra lišava blagodati sastanaka za ljubav supruga koji ispoljava duh aždaje. On bi hteo da mu se ta zastrašena duša pokorava i da joj on bude utočište. On želi da bude senka velike stene u pustinji. Na njeno troje dece mogla bi uticati istina i Duh Božji. Da se ta deca nalaze u povoljnim okolnostima kao mnoga druga deca adventista sedmog dana, ona bi se obratila i

stupila u vojsku Gospodnju.

Zatim mi je pokazana jedna devojka iz istog mesta koja se odvojila od Boga i zapala u tamu. Anđeo reče: „Ona je izvesno vreme išla ispravnim putem; šta ju je sprečilo da i dalje tako čini?“ Okrenula sam se i zapazila da je promenila okolinu. Počela je da se druži sa omladinom punom veselosti, gordosti i ljubavi prema ovom svetu. Da je poštovala reč Hristovu, ne bi popustila neprijatelju. „Stražite i molite se Bogu da ne padnete u napast.“ Iskušenja se mogu nalaziti ovuda oko nas, ali to ne znači da mi moramo i pasti u iskušenje. Istina je dragocenija od svega. Ona ne ponižava nego prečišćava, oplemenjuje i uzdiže do besmrtnosti i prestola Božjeg. Anđeo reče: „Hoćete li Hrista ili svet?“ Sotona predstavlja svet jadnim smrtnicima u najprimamljivijim i najblistavijim bojama i oni upravljaju svoj pogled u lažne čari čiji bljesak i lažni sjaj zamračuju slavu neba i onaj život koji je večan kao presto Božji. Tako se mir, sreća i neizreciva radost, život u kome neće biti patnje, briga i smrti, žrtvuju kratkotrajnom životu u grehu. Svi oni koji se odreknu zadovoljstva ovog sveta i koji se kao Mojsije odluče da dele sudbinu naroda Božjeg, smatrajući da je reč Hristova veće bogatstvo od sveg zemaljskog blaga, dobiće s vernim Mojsijem neprolaznu krunu besmrtnosti i večnu od svega pretežniju slavu.

Majka ove devojke je nekad bila pod uticajem istine, ali se ubrzo izmenila usled svoje neodlučnosti. Njoj nedostaje čvrstina karaktera, suviše je kolebljiva i pada pod uticaj nevernika. Ona mora negovati odlučnost, snagu i postojanost i ne sme se povijati levo i desno prema prilikama. Ako se ne reformiše u tom pogledu, sotona će je lako uhvatiti u svoju klopku i zarobiti je „za svoju volju“. Ona mora biti istrajna i odlučna u radu na savlađivanju sebe; u protivnom, biće pobeđena i izgubiće dušu. Rad na spasenju nije dečja igračka koja se po volji može uzeti ili baciti. Konačna pobeda će se izvojevati samo stalnim zalaganjem za cilj i neumornim trudom. Biće spaseni samo oni koji izdrže do kraja. Oni koji strpljivo i istrajno čine dobra dobiće večni život i besmrtnu nagradu. Da je ta draga sestra ostala verna svojim ubeđenjima i da je bila istrajna u nastojanjima da postigne cilj, ona bi blagotvorno delovala na porodicu i svoga supruga, i bila bi od velike pomoći svojoj kćeri. Svima koji učestvuju u borbi protiv sotone i njegove vojske predstoji težak rad. Oni ne smeju biti meki kao vosak kome vatra može dati svaki oblik, nego istrajni kao verni vojnici koji stoje na straži i nikad se ne kolebaju.

Duh Božji se trudi oko cele te porodice. On će ih spasiti ako žele da budu spaseni na način koji je On odredio. Sada je čas iskušenja. Sada je dan spasenja. Sada je vreme da Gospod radi. Molimo ih u ime Hristovo da se izmire s Bogom dok još mogu, i da u poniznosti, sa strahom i drhtanjem grade svoje spasenje. Pokazano mi je da sotona održava skupštinu u stanju ravnodušnosti, kako bi omladinu privukao u svoje redove. Videla sam da bi se na omladinu moglo uticati istinom. Kad bi se roditelji posvetili Bogu i usrdno se zalagali za obraćenje svoje dece, Bog bi im se otkrio i proslavio svoje ime među njima.

Zatim mi je pokazan slučaj brata U. Sotona ga vezuje svojim lancima i odvlači od Boga i braće. Brat V je svojim neverstvom u velikoj meri uticao da se zamrače shvatanja pomenutog brata. Pokazano mi je da se s tim bratom ne postupa kako treba. Nema razloga da on ostaje van skupštine. Trebalo ga je ohrabriti, čak nagoniti, da se ujedini sa svojom braćom u skupštini. On se nalazio u povoljnijem stanju da priđe skupštini od mnoge braće koja su se nalazila u njoj. On nije jasno shvatao stvari i neprijatelj je to koristio kako bi mu naškodio. Bog koji vidi srca zadovoljniji je životom i ponašanjem brata U nego životom mnogih koji su prišli skupštini. Volja je Gospodnja da se on približi svojoj braći, da on bude njihova sila i oni njegova.

Istina može dopreti do srca žene brata U. Ona se nalazi u povoljnijem položaju od mnogih ljudi koji govore da veruju u celokupnu istinu. Međutim, ona ne sme gledati na mane i pogreške onih

koji objavljuju vest o boljem svetu, nego se sama mora pitati: „Šta je istina?“ U saradnji sa svojim suprugom, ona može da učini mnogo dobra. Te duše, posvećene istinom mogu biti stubovi zajednice u sili Božjoj i spasonosno uticati na druge. Te drage duše su odgovorne Bogu za uticaj koji vrše. One ili sabiraju s Hristom ili pak rasipaju. Bog zahteva od njih da svoj uticaj stave u službu Njegovog dela i stanu na stranu istine. Isus ih je iskupio Svojom krvlju. Oni ne pripadaju sebi jer su kupljeni skupo. Zato su dužni da slave Boga telom i dušom, koji su Njegovi. Mi radimo za večnost. Stoga moramo gledati da svaki trenutak upotrebimo za službu Bogu i tako steknemo sebi blago na nebu.

Pre dve godine prikazan mi je tvoj slučaj, brate V, u vezi sa stanjem skupštine u _____. Viđenje se odnosilo na prošlost, sadašnjost i budućnost. Prilikom naših putovanja i susreta s ljudima u raznim mestima, Duh Gospodnji mi je jasno otkrivao stvari koje su mi ranije već bile predočene. Pokazano mi je da ti prihvataš subotu, ali se istovremeno protiviš mnogim istinama povezanim sa subotom. Nisi bio učvršćen u celoj istini. Zatim sam videla kako se tvoj duh uputio pravcem neverstva, sumnje i nepoverenja i kako žudi za onim stvarima koje samo još više podstiču neverstvo i tamu. Umesto da tražiš dokaze kojima bi ojačao svoju veru, ti si pošao suprotnim pravcem i sotona se koristi tvojim umom za ostvarenje sopstvenih ciljeva. Voliš da se boriš i pošto udeš na bojište, ne znaš više kada treba ostaviti oružje. Dopada ti se da protivrečiš i toliko si popuštao ovoj svojoj naklonosti da si ostavio istinu, svetlost i Boga i zašao u tamu gde je neverstvo ovladalo tvojim duhom. Sotona te je zaslepio.

Slično nevernom Tomi, smatrao si da treba da sumnjaš sve dok ne budeš dobio nepobitne dokaze koji će ukloniti svaki povod za sumnju. Da li je Isus pohvalio nevernog Tomu pružajući mu dokaze koje je želeo kako bi mogao da veruje? Isus mu je rekao: „I ne budi nevjeran nego vjeran.“ Toma je uzviknuo: „Gospod moj i Bog moj.“ Bio je prosto prinuđen da veruje; nije više bilo mesta sumnji. A Isus je na to rekao: „Pošto me vidje vjerovao si; blago ovima koji ne vidješe i vjerovali.“ Videla sam kako se ujedinjuješ s vođom buntovnika i njegovom vojskom da bi na nadao, zbunjivao, obeshrabriovao i obarao one koji se bore za pravdu stojeći pod krvlju poprskanom zastavom Kneza Emanuila. Videla sam da si svojim uticajem odvratio duše da ne praznuju subotu iz četvrte zapovesti. Iskoristio si svoje darove i sposobnosti da bi napravio oružje i stavio ga u ruke neprijatelja Božjih, koji će ga upotrebiti u borbi protiv onih koji se trude da ugone Bogu pokoravanjem Njegovim zapovestima. Anđeli koji su bili poslani da održe ono što se moglo održati, da savladaju i iskorene tvoj uticaj, gledali su s najdubljim bolom kako obeshrabruješ i rušiš. Naterao si na plač čiste, bezgrešne, svete anđele.

Oni koji žive usred opasnosti poslednjih dana, kada se mnogi okreću od istine Božje radi bajki, moraju budno paziti da ne nasednu varkama koje se susreću na svakom koraku i teže da odnesu pobjedu nad nepriznatom istinom. Ljudi koji nameću drugima takve bajke preziru, mrze i progone sve one koji ih odbacuju radi istine. Sotona ratuje sa ostatkom koji drži zapovesti Božje i ima svedočanstvo Isusovo. Zlim anđelima je stavljeno u zadatak da koriste ljude kao svoje pomagače na zemlji. Preko ljudi sotona može najuspešnije napadati ostatak za koji Bog kaže: „Vi ste izabrani rod, carsko sveštenstvo, sveti narod, narod dobitka, da objavite dobrodjetelji onoga koji vas dozva iz tame k čudnome vidjelu svome.“ Sotona je odlučio da to spreči i iskoristiće svakoga ko je voljan da mu se stavi u službu kako bi Božji narod bio onemogućen da proslavi Onoga koji ga je pozvao iz tame čudnom vidjelu svome. Cilj ovog velikog buntovnika i njegove vojske je da sakriju i uklone svetlost, kako bi narod bio naveden da posumnja u nju. Dok Isus čisti Svoj narod, sotona upinje sve svoje snage da spreči ovo delo i onemogućiti usavršavanje svetih. On se ne trudi oko onih koji su ogrezli u zabludi, opkoljeni bajkama i lažima i koji ne čine nikakve napore da prime istinu u

poslušnosti. On zna da mu oni neće pobeći. Njegov bes i pakost usmereni su protiv onih koji traže istinu i poštuju je. On nije u stanju da ih obeshrabri ove dok se čvrsto drže Isusa; stoga mu je osobito milo kad uspe da ih odvede s puta poslušnosti.

Kad grešimo protiv Boga, onda zaostajemo čitav dan hoda za Isusom; nastojimo da se odvojimo od Njega, jer svaki zrak svetlosti, koji dolazi od Njegovog božanskog bića, otkriva greh koji smo učinili. Sotona tada likuje jer mu je uspelo da navede duše na greh, i gleda da izvuče što je moguće više iz toga. On ukazuje anđelima Božjim na ove greške i ruga im se zbog njih. On je tužitelj braće u svakom pogledu i raduje se svakom grehu i nepravdi koju učini obmanuti Božji narod. I ti si, brate V, sudelovao u tome u velikoj meri. Sve ono što ti se učinilo kao greh, slabost ili nepravda kod adventista sedmoga dana, ti si dostavljao neprijateljima naše vere, a oni su ratovali protiv grupe predvođene od nebeskih anđela i na koju je Isus, kao branilac, prizivao milost Očevu: „Poštedi ih, Oče, jer su plaćeni mojom krvlju“, govori On i podiže prema Ocu svoje ranjene ruke. Ti si mnogo zgrešio pred Bogom. Koristio si se svim onim što boli i tišti narod Božji, koji vidi da su neki iz njegove sredine neposvećeni i često podležu sotoni. Umesto da pomogneš ovim grešnim dušama da se poprave, ti si zlurado ukazivao na njihove greške neprijateljima, koji ih mrze zato što drže Božje zapovesti i veru Isusovu. Ti si mnogo otežavao posao onima koji se bore za spasenje grešnika, izgoneći izgubljene ovce doma Izrailjeva.

Izrailjci su usled svoje nepokornosti i otpadništva od Boga dopadali nevolje; neprijatelji su ratovali protiv njih ne bi li se ponizili i potražili Boga u svojoj nevolji. „Ali dođe Amalik da se bije s Izrailjem u Rafidinu.“ To se desilo čim je Izrailj počeo da gundā i da se nerazumno buni protiv onih koje je Bog osposobio i postavio da kroz pustinju odvedu narod u zemlju hanansku. Gospod ih je vodio putem gde nije bilo vode, da bi ih prokušao i video da li će se, primivši tolike dokaze o Njegovoj sili, poučiti da se Njemu obraćaju u nevolji, i pokajati se za svoje gundanje protiv Njega. Okrivili su Mojsija i Arona da su ih izveli iz Misira samo da bi umorili glađu njih i njihovu decu i prigrabili njihovo blago. Izrailjci su tako pripisivali čoveku ono za šta su dobili nepobitan dokaz da je od Boga, čija je moć neograničena. Bog je hteo da oni, pošto uvide da samo On može izvršiti sva ta čudesna dela, proslave Njegovo ime na zemlji. Gospod ih je više puta dovodio u isto iskušenje, kako bi se uverio da li su prozreli Njegovu nameru i pokajali se za svoju grešnu nepokornost i buntovničko gundanje. U Rafidinu, dok su vapili za vodom, ponovo su ispoljili oholost i time posvedočili da je u njima još uvek zlo srce neverstva, gundanja i pobune. Time su dokazali da još nisu dostojni da uđu u Hanan. Kad nisu proslavili Boga u svojim iskušenjima i nevoljama na putu kroz pustinju ka obećanom Hananu, dok im je tako neprekidno davao dokaze o svojoj sili slavi i brizi za njih, ne bi Ga slavili ni veličali Njegovo ime ni posle dolaska u Hanan, okruženi svim blagodatima i napretkom. Nestašica vode je toliko razgnjevila narod, da se Mojsije pobojavao za svoj život.

Kad su Amalici napali Izrailjce, Mojsije je zapovedio Isusu da se bori s neprijateljem, a on će stajati pred narodom sa štapom Božjim, rukama podignutim k nebu, pokazujući tako buntovnim Izrailjcima da je Bog jedina njihova snaga i oslonac. On je bio njihova sila i izvor snage. U štapu nije bilo nikakve sile; Bog je radio preko Mojsija. Sva sila koju je primio Mojsije došla je odozgo. Kad bi podigao ruke, nadjačao bi Izrailj; kad bi ih spustio, nadjačali bi Amalici. Pošto se Mojsije umorio, moralo se nešto učiniti kako bi mogao stalno držati ruke uzdignute k nebu. Aron i Or su stoga doneli jedan kamen, na koji je Mojsije seo, i držali mu ruke sve do zalaska sunca. Time su ovi ljudi pokazali Izrailjcima da je njihova dužnost da podrže Mojsija u njegovim iskrenim naporima da prima reč Božju za njih, Ovo je takođe trebalo da pokaže Izrailju da jedino Bog drži njihovu sudbinu u svojim rukama i da je On njihov vođ. „Potom reče Gospod Mojsiju: zapiši to za spomen

u knjigu, i kaži Isusu neka pamti da ću sasvijem istrijebiti spomen Amalikov ispod neba . . . I reče: pošto se ruka bješe podigla na prijesto Gospodnji, Gospod će ratovati na Amalika od koljena do koljena.“ „Opominji se šta ti je učinio Amalik na putu kad iđашe iz Misira, kako te dočeka na putu i pobi na kraju sve umorne koji iđahu za tobom, kad si sustao i iznemogao, i ne boja se Boga. Zato kad te Gospod Bog tvoj smiri od svih neprijatelja tvojih unaokolo u zemlji koju ti daje Gospod Bog tvoj da je naslijediš, tada zatri spomen Amaliku pod nebom; ne zaboravi.“

Dok su mi anđeli Božji ukazivali na ove činjenice iz putovanja i iskustva sinova Izrailjevih, bila sam duboko dirnuta tom naročitom brigom Božjom za Njegov narod. I pored svih grešaka, neposlušnosti i pobune, on je ipak bio izabrani narod Božji. Bog ga je posebno počastvovao sišavši iz svog svetog stana na goru Sinaj u svoj slavi i veličanstvenosti, izgovorio deset zapovesti pred celim narodom i zapisao ih svojim prstom na kamenim pločama. Gospod kaže za Izrailja: „Jer si ti narod svet Gospodu Bogu svojem, tebe je izabrao Gospod Bog tvoj da mu budeš narod osobit, mimo sve narode na zemlji. Ne zato što bi vas bilo više nego drugih naroda prihvatiti vas Gospod i izabra vas; jer vas bijaše manje nego ikoga drugoga naroda; nego što vas Gospod miluje i što drži zakletvu kojom se zakleo ocima vašim.“

Pokazano mi je da oni koji se trude da ugone Bogu i da poslušnoću istini očiste svoje duše, sačinjavaju danas izabrani narod Božji, savremeni Izrailj. Bog im poručuje preko Petra: „Vi ste izabrani rod, carsko sveštenstvo, sveti narod, narod dobitka, da objavite dobrodjelji onoga koji vas dozva iz tame k čudnom vidjelu svome.“ Kao što je Amalik učinio zločin iskoristivši slabost i zamor Izrailjaca da bi ih zbunio i obeshrabrio, tako si i ti učinio veliki greh budno motreći da otkriješ slabosti, kolebanja i greh u ojađenom narodu Božjem, da bi to otkrio njegovim neprijateljima. Ti si pomagao delo sotonino, a ne Božje. Mnogi adventisti sedmog dana u _____ bili su neobično slabi. Oni su bili jadni zastupnici istine. Nisu služili na čast delu istine, koje bi bolje napredovalo bez njih. Ti si se izgovarao neposvećenim životom onih koji praznuju subotu i time opravdavao sopstvene sumnje i neverstvo. Tvoje neverstvo je bilo ojačano i time što si video kako neki neposvećeni ljudi tvrde da veruju u viđenja, braneći ih uporno i usrdno od svih napada, iako nisu poštovali pouke koje su im date preko viđenja i živeli u suprotnosti s njima. U tom smislu su oni predstavljali kamen spoticanja za brata V, i svojim ponašanjem nanosili štetu viđenjima.

Brate V, pokazano mi je da imaš gordo srce. Kad ti se učinilo da „Pregled“ potcenjuje tvoje spise, tvoj ponos je bio povređen i ti si počeo borbu koja je ličila na Savlovo „praćati se protivu bodila“. Složio si se s onima koji istinu Božju pretvaraju u laž. Podržao si ruke grešnika i usprotivio se mudrosti Božjoj na štetu svoje duše. Borio si se protiv nečega što uopšte nisi poznavao. Nisi znao šta činiš. Videla sam da se tvoja supruga bori s Bogom u molitvi; svojom verom držala je tebe i istovremeno upravljala svoj pogled prestolu Božjem, moleći se Bogu za ispunjenje Njegovih obećanja. Srce joj se cepalo kad je videla da ne popuštaš u svojoj borbi protiv istine. Videla sam da to činiš u neznanju; sotona te je zaslepio. Dok si vodio tu borbu, nisi se razvijao u duhovnosti i odanosti Bogu. Nemaš dokaza da je Bog zadovoljan tvojim postupcima. Nisi poznavao moj život, jedva da si me i video i ništa nisi znao o mome radu.

Brate V, ti imaš osobine koje bi bile od velike koristi skupštini u _____ ili ma kojoj drugoj, da su tvoji darovi posvećeni širenju dela Božjeg. Videla sam da se tvoja deca sad nalaze u dobu kad je na njih moguće uticati istinom, i da se Isus moli za tebe, brate V: „Poštedi ga još malo.“ Pokazano mi je da ćeš, ukoliko se obratiš istini, postati stub skupštine i da ćeš, posvećen istinom, proslaviti Boga svojim uticajem.

Pokazano mi je da se anđeli milosti okupljaju oko brata V. Videla sam da je u velikoj meri

obmanut u pogledu moralne vrednosti i položaja pred Bogom svih onih koji su se odvojili od zajednice. Među njima se nalazi « mali broj poštenih; oni će biti spaseni. Ali većina je neposvećena u srcu i svedočanstva su za njih predstavljala jaram ropstva. Oni su odbacili jaram i produžili svojim izopačenim putem. Bog te poziva da se odvojiš od takvih koji uživaju u borbi protiv istine Božje. Ako se odvojiš od njih, razviješ ispravan karakter. Oni pripadaju vrsti ljudi koji ljube i tvore laž.

Ako se sav založiš za istinu i delo pripreme za ovo vreme, bićeš posvećen istinom i osposobićeš se za besmrtnost. Nalaziš se u opasnosti da suviše tražiš od svoje dece i nemaš onoliko strpljenja koliko je potrebno. Svi koji ispovedaju istinu moraju raditi na delu pripreme sve dok ne budu mogli stati pred presto Božji bez mane i mrštine ili takoga čega. Bog će te očistiti ako se podvrgneš procesu čišćenja.

SVEDOČANSTVO ZA CRKVU

Broj šesnaest

CILJ SVEDOČANSTAVA POJEDINIM LICIMA

Draga braćo i sestre, Gospod mi se ponovo javio, dok sam govorila braći u bogomolji u Batl Kriku, Mičigen, 12. juna 1868. godine. Duh Božji sišao je na mene i odmah sam bila uzneta u viđenju. Tom prilikom su mi prikazane mnoge stvari. Počela sam da pišem petu svesku knjige „Duhovni darovi“. Međutim, pošto sam imala svedočanstva posebne prirode, koja vam je odmah trebalo da staviti, ostavila sam započeti posao da bih pripremila ovu malu brošuru.

U tom poslednjem viđenju pokazano mi je da je moj stav u vezi sa objavljivanjem svedočanstava upućenih pojedinim licima, potpuno opravdan. Kad Gospod izdvoji pojedine slučajeve i ukaže na greške izvesnih lica, tada oni na koje nije bilo ukazano u viđenju često drže da su na pravom putu. Međutim, kad neko biva ukoren za krivicu, braća i sestre treba pažljivo da ispituju sebe, kako bi uvideli svoje mane i bili sigurni da i oni nisu zapali u isti greh. Ovo treba da učine sa skrušenim srcem. Oni ne postaju pravedni time što ih drugi smatraju za pravednike.

Bog gleda na srce. On na taj način kuša i proverava duše; ukoravajući pojedince za greh, On želi da popravi mnoge. Ali ako ovi ne primenjuju na sebe te ukore i misle da je Bog prešao preko njihovih grešaka zato što nije naročito ukazao na njih, varaju sami sebe. Oni će biti bačeni u tamu, prepušteni da idu putem koji su sami izabrali i da slede željama sopstvenog srca.

Mnogi su neiskreni prema sebi i žive u velikoj samoobmani u pogledu svog pravog stanja pred Bogom. On se služi putevima i načinom koje smatra najboljim da bi postigao svoje ciljeve i ispitao šta se nalazi u srcu onih koji tvrde da su Njegovi sledbenici. On otkriva pogreške jednih da bi opomenuo druge da ih se klone. Ispitujući sebe, oni će možda doći do saznanja da čine baš ono što Bog osuđuje kod drugih. Ako zaista žele da služe Bogu i boje se da Ga ne uvrede, oni neće čekati da se prstom ukaže na njihove pogreške pa da se tek onda ispovede, skrušeno pokaju i vrata Gospodu. Oni će odbaciti sve što izaziva gnjev Božji, prema svetlosti koja je bila data drugima. Međutim, ljudi koji jasno vide da čine iste one greške zbog kojih su drugi ukoreni, a ipak produže da ih čine zato što nisu posebno opomenuti, izlažu svoje duše velikoj opasnosti, jer će ih sotona zarobiti i potčiniti svojoj volji.

O PRELASKU U BATL KRIK

U viđenju koje sam imala 12. juna 1868. pokazano mi je da se mnoge duše mogu dovesti do poznanja čistine, samo ako se ulože ispravni naponi. U svakom gradu, varošici, i selu ima ljudi koji bi primili istinu kad bi im ona bila izložena na pravilan način. Nama su potrebni požrtvovani misionari koji, kao i njihov veliki Uzor, neće gledati da ugode sebi, nego da žive za dobro drugih.

Pokazano mi je da se mi kao narod ne zalažemo dovoljno. Dela koja činimo ne slažu se s našom verom. Naša vera svedoči da živimo u vreme objavljivanja najsvečanije i najznačajnije vesti koja je ikad bila data smrtnicima. Ali, mada smo svesni te činjenice, naši naponi, usrdnost i požrtvovanje nisu ni u kakvoj srazmeri s važnošću dela. Mi treba da ustanemo iz mrtvih i Hristos će nam dati život.

Mnoga naša braća i sestre rado bi živeli u Batl Kriku. Sa svih strana su došle porodice da se u njemu nastane i još više njih se sprema da dođe. Neki od onih koji su došli u Batl Krik imali su razne dužnosti u malim skupštinama iz kojih su se doselili. Tamo je bila potrebna njihova pomoć i snaga. Kad takvi ljudi stignu u Batl Krik i nađu se u društvu brojnih adventista u ovom mestu, često

počinju da osećaju kako njihova svedočanstva nisu potrebna i da su njihove sposobnosti pokopane.

Neki su izabrali Batl Krik zbog prednosti u verskom pogledu, ali su posle nekoliko meseci ustanovili s čuđenjem da njihov duhovni život slabi. Šta je uzrok ovome? Mnogi su došli s namerom da se obogate, — da se bace na poslove koji će im doneti veliku zaradu. Može se desiti da se njihova očekivanja u ovom pogledu i ispune, ali po cenu duhovnog nazadovanja. Oni postaju duhovni patuljci. Ne prihvataju se nikakvih određenih dužnosti, jer smatraju da bi to bilo neumesno s njihove strane. Ne znaju kakvog posla da se late u jednoj tako velikoj skupštini i tako postaju neradnici u vinogradu Gospodnjem. Svi ljudi koji idu ovim putem samo povećavaju teškoće onih na kojima leži breme dela u skupštini. Kao takvi, oni predstavljaju suvišni teret. Mnogo je ljudi u Batl Kriku koji brzo postaju suve loze.

Ima ljudi koji su bili radnici i imaju iskustva u radu za istinu. Pa ipak, kad dođu u Batl Krik, zbacuju sa sebe sav teret. Umesto da osećaju potrebu da se s udvostručenim silama, budnošću i molitvom posvete vršenju svoje dužnosti, oni skoro ništa ne preduzimaju. Zbog toga oni koji su prenatrpani obavezama u Uredu i nemaju vremena za druge dužnosti, često moraju da se prime n odgovornih mesta u skupštini i obavljati važan i zamoran posao; kad god ne bi uradili, ostao bi nezavršen, pošto drugi neće da prime nikakav teret na sebe.

Braća koja žele da promene svoje mesto prebivanja, a imaju u vidu slavu Božju i osećaju dužnost da čine dobra drugima, da budu od koristi i spasavaju duše za koje je Hristos dao svoj dragoceni život, trebalo bi da idu u one gradove i sela gde nema nikakve svetlosti. Tamo mogu zaista biti od velike koristi i doneti blagodat drugima svojim radom i iskustvom. Potrebni su misionari koji će otići u gradove i sela i podići zastavu istine, kako bi svedoci Božji bili rasejani po celoj zemlji i svetlost prodrła tamo gde još nije stigla. Braća ne treba da se grupišu zato što im je tako ugodnije, već da nastoje da odgovore svom visokom pozivu i čine dobro drugama, da budu oruđe kojim će se spasti bar jedna duša. A možda će se spasti i više od jedne.

Naš cilj ne sme biti da steknemo što veću nagradu na nebu. Neki su sebični u ovom pogledu. Imajući uvek pred očima ono što je Hristos učinio za nas i šta je sve prepatio za grešnike, trebalo bi da pođemo za Njegovim primerom iz čiste ljubavi za duše i da žrtvujemo svoja zadovoljstva i ugodnosti radi njihovog dobra. Spasavanje jadnih grešnika bila je radost Hristova koja Ga je podržavala u svim Njegovim patnjama. To treba da bude i naša radost i podsticaj u našim naporima da pomognemo delo Gospodnje. Čineći to, mi dokazujemo svoju ljubav i odanost Bogu kao Njegove sluge. Prvo je On ljubio nas i dao svog ljubljenog Sina za nas u smrt da bismo mi mogli živeti. Istinska ljubav koju pokazujemo prema bližnjima svedoči i o našoj ljubavi prema Bogu. Može naša vera biti uzvišena i čista, ali bez ljubavi neće značiti ništa. Može nas naša vera toliko osnažiti da budemo spremni otići u oganj radi nje, ali bez samopožrtvovane ljubavi koja je živela u Isusu i ogleдалa se u Njegovom životu, mi smo samo zvono koje zvući i praporac koji zveči.

Ima porodica koje ojačaju duhom kad dođu u Batl Krik. Ovo mesto jednima mnogo pomogne, a drugima odmgne. Brat i sestra A pripadaju onoj grupi koji mogu samo dobiti dolaskom u Batl Krik. Gospod ih je i uputio u ovom pravcu. Batl Krik je mesto koje im može mnogo koristiti i, kao što se pokazalo, ovaj dolazak bio je blagoslov za celu porodicu. Došavši ovamo, oni su dobili snage i stali čvrsto na tle istine, i ako budu i dalje smerno produžili putem poslušnosti, radovaće se zbog pomoći koju su primili u Batl Kriku.

UPOZORENJE PROPOVEDNICIMA

U viđenju koje mi je bilo dato 12. juna 1868. dubok utisak je na mene ostavila obimnost rada u cilju pripremanja naroda za dolazak Sina čovečijeg. Videla sam da je žetva velika, ali je malo

radnika. Mnogi koji sada rade u polju i spasavaju duše, slabi su. Nosili su velike terete koji su ih zamorili i istrošili. Ipak, pokazano mi je da neki naši propovednici troše svoje snage više no što je to stvarno potrebno. Neki se mole suviše dugo i glasno, čime iznuravaju svoje ionako slabe snage i troše ih bez potrebe. Drugi govore za jednu trećinu ili polovinu duže no što bi trebalo. Oni se tako prekomerno zamaraju, slušaoci izgube interesovanje još pre završetka propovedi, a oni nisu u stanju da to interesovanje očuvaju budnim. Da je njihov govor bio upola kraći, bilo bi mnogo bolje. Možda je ono što je tu rečeno bilo zaista važno, ali bi uspeh bio mnogo veći kad bi molitve i propovedi bile kraće. Cilj bi se postigao i bez tolikog zamaranja. Oni nepotrebno rasipaju snagu i energiju, koje bi trebalo da štede za dobro našeg dela. Taj suvišni napor najviše iscrpljuje i zamara.

Videla sam da je taj prekomerni rad istrošio životne sile dragog brata Speriya i oterao ga pre vremena u grob. Da je više pazio na svoje zdravlje, živio bi i radio do današnjeg dana. Taj prekomerni rad je takođe iscrpio našeg dragog brata Kransona i uništio njegov tako koristan život.

Kako predugačke molitve i govori, tako je i preterano pevanje neobično zamorno. Naši propovednici, u većini slučajeva, ne bi trebalo da se naprežu više od jednog časa. Treba da izbegavaju nepotrebne uvode, da pređu odmah na stvar i paze da završe propoved kad je interesovanje najveće. Ne bi trebalo da govore tako dugo da njihovi slušaoci priželjkuju kraj. Ovi prekomerni naponi su nekorisni zato što je narod često odveć zamoren da bi se mogao koristiti onim što čuje. A ko je u stanju da kaže koliko je sve ovo škodilo propovednicima koji tako postupaju? I na kraju, ništa se ne postiže zloupotrebijavanjem zdravlja.

Često su snage iscrpljene već na početku ovih prekomernih napora. I baš u onom trenutku kad se može mnogo dobiti ili izgubiti, pobožni propovednik Hristov, koji ima i nameru i volju da radi, ne može da prikupi potrebne sile. Istrošio ih je u pevanju, dugim molitvama i predugačkim propovedima, i tako je pobjeda izmakla usled nedostataka usrdnih, dobro usmerenih, napora u pravo vreme. Dragoceni trenutak je propušten. Posle prvih utisaka nisu usledili dalji rezultati. Bilo bi bolje da se uopšte nije ni probudilo interesovanje kod ljudi, jer vrlo je teško delovati istinom na one koji su već jednom čuli i odbacili opomene.

Pokazano mi je da bi naši propovednici, kad bi štedeli svoje snage, postigli više za jednu godinu razumnog, dobro usmerenog rada, nego mnogim govorima, molitvama i pesmama, koji toliko zamaraju i iscrpljuju. Narod često ne dobija baš onu pomoć koja je preko potrebna u nekim trenucima, zato što je radniku potreban odmor, zato što bi, u slučaju da produži sa ovako napornim radom, izložio opasnosti svoje zdravlje i život.

Naša draga braća Mateson i Burdo grešili su u tome i trebalo bi da izmene način rada. Moraju biti kratki u propovedima i molitvama. Treba odmah da pređu na stvar i da nastoje da se ne iscrpljuju u radu. Obojica će moći da učine više dobra na ovaj način i u isto vreme sačuvati snage. Tako će moći i dalje da ostanu na poslu koji toliko vole, a da se pri tom ne iscrpe do kraja.

GLEDAJTE NA ISUSA

U viđenju koje sam imala 12. juna 1868. pokazano mi je da je za Božji narod opasno što sve stalno očekuje od brata i sestre Vajt, smatra da treba njima da se obrati u svojim nevoljama i od njih traži saveta. Ne bi trebalo da bude tako. Njihov milosrdni Spasitelj ih poziva da dođu k Njemu kad ih savladaju brige. On će im pomoći. U Njemu će naći pokoj. Ako pred Hrista iznesu svoje nevolje i iskušenja, videće kako se ispunjavaju obećanja u pogledu njih. I kad u svojoj nevolji budu osetili olakšanje, koje mogu naći samo u Isusu, steći će i jedno dragoceno iskustvo. Brat i sestra Vajt se bore za čistotu života, bore se da donose plodove svetosti, ali oni su samo grešni smrtnici. Mnogi nam se obraćaju s pitanjem: „Treba li da učinim ovo? Treba li da se upustim u ovaj poduhvat?“ Ili u

pogledu odela. „Treba li da nosim ovo ili ono?“ Ja im mogu samo odgovoriti: Vi kažete da ste sledbenici Hristovi. Proučavajte više Bibliju. Čitajte pažljivo i pobožno o životu našeg dragog Spasitelja dok je boravio među ljudima na zemlji. Ugledajte se na Njegov život i nećete skrenuti sa uske staze. Mi ne pristajemo da budemo vaša savest. Ako vam budemo rekli šta da radite, očekivaćete od nas da vas vodimo, umesto da se obratite Isusu. Vaše iskustvo će imati svoj izvor u nama. Morate sami steći iskustvo, koje će imati svoj izvor u Bogu. Tada ćete moći da opstanete u opasnostima poslednjih dana, bićete očišćeni a ne uništeni ognjem patnje kroz koji moraju da prođu svi sveti da bi se uklonila nečistota iz njihovog karaktera i oni pripremili za besmrtnost.

Mnogi od naše drage braće i sestara smatraju da ne mogu održati nijedan veći skup ako njemu ne prisustvuju brat i sestra Vajt. U mnogim mestima se uviđa da se mora preduzeti neka ozbiljna i odlučna akcija za stvar istine. Postoje propovednici koji rade među njima, ali smatra se da se mora preduzeti nešto ozbiljnije i očekuju da to učine brat i sestra Vajt. Videla sam da to nije po volji Božjoj. Na prvom mestu, i naši propovednici greše u tom pogledu. Oni nemaju istrajnosti. Ne primaju na sebe teret dela niti se trude da pomognu tamo gde je narodu potrebna pomoć. Oni ne vide i ne osećaju gde je potrebno ukoriti, gde ispraviti, a gde podići i ohrabriti. Neki propovednici rade nedeljama i mesecima u jednom mestu, a kad odu iz njega, ostaje neuradenog više nego što je bilo kad su došli. Sporo se napreduje u sistematskom dobročinstvu. Propovednikova dužnost je da neguje i ovaj deo rada, ali neki zanemaruju ovu neprijatnu dužnost. Oni propovedaju istinu na osnovu Reči Božje, ali ne uspevaju da ubede narod da joj se treba pokoravati. Stoga ima mnogo onih koji slušaju, ali malo takvih koji i tvore. Ljudi vide da nešto nedostaje. Kod njih ima dosta nesređenih stvari i zato se obraćaju bratu i sestri Vajt, da oni uklone nedostatke.

Neki od naše braće propovednika su se prepustili da ih nosi voda, ne udubljujući se u svoj rad i ne trudeći se da zadobiju srca ljudi. Teše se mišlju da će brat i sestra Vajt popraviti ono što nije u redu, jer oni imaju naročitu sposobnost za taj posao. Ovi ljudi su radili, ali ne onako kako bi trebalo. Oni nisu nosili terete. Nisu pomogli tamo gde je bilo potrebno pomoći. Nisu ispravljali propuste koje je trebalo ispraviti. Nisu se svim srcem, svom dušom i svom snagom posvetili potrebama ljudi. Vreme je prošlo, a njihov rad nije doneo ploda. Mi moramo da popunjavamo praznine koje nastaju usled njihovih propusta. Oni i uče narod da gleda samo na nas, navodeći ga na misao da se ništa ne može postići bez našeg svedočanstva. Bogu se ovo ne dopada. Propovednici bi trebalo da se prime većih odgovornosti i ne bi smeli da misle kako nisu u stanju da propovedaju ovu vest, koja će pomoći ljudima kojima je potrebna pomoć. Ako ne mogu to da učine, neka čekaju u Jerusalimu dok ne budu primili silu odozgo. Ne smeju se prihvatiti posla koji nisu u stanju da obave. Oni treba da krenu plaćući i noseći sa sobom dobro seme, i da se vrate sa svog zadatka radosni, donoseći zrelo snoplje.

Propovednici treba da upućuju ljude da se i sami potrudu. Nijedna zajednica čiji članovi i sami ne rade, ne može napredovati. I narod treba da se potruži tamo gde se propovednici trude. Videla sam da se ništa trajno ne može učiniti za skupštine u raznim mestima, ukoliko i članovi ne uvide da i na njima počiva odgovornost. Svaki član skupštine treba da zna da spasenje njegove duše zavisi od ličnih napora. Duše se ne mogu spasti bez truda. Propovednik ne može spasti narod. On može biti kanal kojim Bog šalje svetlost, ali ljudi sami moraju prihvatiti svetlost koja im se nudi i predati je drugima. Vernici treba da shvate da se moraju lično postarati ne samo za spasenje sopstvene duše, nego i za spasenje onih koji se još nalaze u tami. Oni ne smeju očekivati da ih brat i sestra Vajt izvedu iz tame, nego se moraju potruditi da sami sebi pomognu. Ako budu revnosno nastojali da pomognu onima koji se nalaze u gorem položaju od njih, izaći će na svetlost brže no ma kojim drugim putem. Ako se narod osloni samo na brata i sestru Vajt, Bog će ih poniziti pred vama i

ukloniti od vas. Morate se obratiti Bogu i Njemu se poveriti. Oslonite se na Njega i On vas neće napustiti. On neće dozvoliti da propadnete. Reč Božja je dragocena. „Pregledajte pisma; jer vi mislite da imate u njima život večni.“ To su reči Hristove. Reči nadahnuća, ako ih budemo revnosno proučavali i ako se budemo upravljali prema njima u životu, pružice nam sve što je potrebno za jedan život pun dobrih dela. I propovednici i narod moraju se obraćati Bogu.

Živimo u zlom vremenu. Oko nas se gomilaju opasnosti poslednjih dana. Bezakonje se umnožilo i stoga se hladi ljubav u mnogim srcima. Enoh je hodio s Bogom tri stotine godina. Vremena malo ima i to treba da nas podstakne da čeznemo za pravdom. Zar je potrebno da nam se iznose strahote dana Božjeg da bismo sebe prinudili da idemo pravim putem? Pred nama je Enohov primer. On je živeo u vremenu iskvarenosti i oko njega je sve bilo izopačeno, ali se vežbao u pobožnosti i težnji za čistotom. Govorio je o nebeskim stvarima. Vaspitao je evoj duh da se kreće u tom pravcu i stoga je na njemu bio pečat božanskog. Lice mu je bilo ozareno svetlošću koja je sijala s lica Isusovog. I Enoh je imao iskušenja kao što ih mi imamo. Ljudi oko njega nisu bili više naklonjeni pravednicima no što je to naša okolina. Vazduh koji je udisao bio je ispunjen grehom i pokvarenošću, kao što je to i danas slučaj. Ipak, on je živeo svetim životom. Njega nisu okaljali najveći gresi doba u kome je živeo. Tako isto i mi možemo ostati čisti i neokaljani. On je simbolično predstavljao svete koji žive u opasnostima i nevaljalstvu poslednjih dana, i bio uznet na nebo zbog svoje nepokolebljive poslušnosti Bogu. Isto će tako biti uznet i verni ostatak i prenet iz grešnog i pokvarenog sveta da uživa u čistim radostima neba.

Put Božjeg naroda treba da ide naviše i sve bliže pobeđi. Neko ko je veći od Isusa Navina predvodi vojsku Izrailjevu. Među nama je sam naš Vojvoda i Spasitelj koji je rekao da bi nas ohrabrio: „I evo ja sam s vama u sve dane do svršetka vijeka.“ „Ali ne bojte se, jer je nadvladah svijet.“ On će nas odvesti u sigurnu pobeđu. Ono što obeća, Bog je u svako doba kadar i da ispuni. On može saradujući sa svojim narodom ostvariti delo koje je otpočeo. Ako budemo živeli u savršenoj poslušnosti, ostvariće se obećanja koja nam je On dao.

Bog zahteva da Njegov narod bude svetlost. u svetu. Ovo se ne traži samo od propovednika, nego i od svakog Hristovog učenika. Njihovi razgovori treba da se odnose na nebeske stvari. Ako budu održavali stalnu vezu sa Bogom, želeće da stupe i u vezu sa svojim bližnjima, kako bi delima i rečima izrazili ljubav Božju koja pokreće njihova srca. Na taj način će oni biti svetu svetlost koja se neće ugasiti, niti će im biti oduzeta. Ona će doduše postati tama za one koje neće da hode u njoj, ali će još blistavije osvetljivati stazu onih koji hoće da slušaju i hode u svetlosti.

Duh, mudrost i dobrotu Božja, otkriveni u Njegovoj Reči moraju se ogledati u učenicima Hristovim i tako osuditi svet. Bog postavlja svom narodu zahteve u skladu s podarenom milošću i istinom. I svi Njegovi pravedni zahtevi moraju biti ispunjeni. Odgovorna bića moraju hoditi u svetlosti koja ih obasjava. Ako tako ne učine, njihova svetlost će se pretvoriti u tamu isto toliko veliku kolika je bila njihova svetlost. Ova svetlost je obasjavala narod Božji, ali mnogi nisu išli za njom i zbog toga se nalaze u stanju velike duhovne slabosti.

Narod Božji ne propada zbog nedostatka znanja. Oni neće biti osuđeni zbog toga što ne poznaju pravi put, istinu i život. Njih će osuditi istina koja se dotakla njihovog saznanja, svetlost koja je obasjavala dušu, ali koju su oni zapostavili ili odbili. Oni koji se nikad nisu nalazili u položaju da odbace svetlost, neće biti osuđeni. Šta bi se više moglo učiniti za vinograd Božji od onoga što je učinjeno? Dragocena svetlost obasjava narod Božji; ali ona ga neće spasti ako on ne pristane da bude njom spasen i ako je ne preda drugima koji se nalaze u mraku. Bog poziva svoj narod na rad. Potrebno je lično zalaganje, priznanje, odbacivanje greha i obraćanje u Gospodu. Taj posao ne može niko izvršiti za drugoga. Versko znanje se uvećalo, i u skladu s tim, povećale su se i obaveze.

Velika svetlost je obasjavala zajednicu, i ona osuđuje one koji su odbili da hode u njoj. Da su bili slepi, bili bi bez greha. Ali oni su videli svetlost i čuli istinu, a ipak nisu stekli ni mudrost ni svetost. Mnogi godinama nisu napredovali u znanju i pravoj svetlosti. Oni su duhovni patuljci. Umesto da napreduju u savršenstvu, oni se vraćaju u mrak i okove Misira. Njihov razum nije izvežban u pobožnosti i istinskoj svetosti.

Hoće li se Izrailj Božji probuditi? Hoće li se svi koji govore o pobožnosti truditi da odbace zlo, priznati Bogu svaki tajni greh i kleknuti pred Njim? Hoće li u velikoj poniznosti ispitati pobude svakog postupka i biti svesni da oko Božje sve vidi i ispituje sve što je skriveno? Neka vaše delo i posvećenost Bogu budu potpuni. On traži da Mu se potčinimo mi i sve što posedujemo. Propovednicima i narodu potrebno je novo obraćenje i preobražaj duha, bez kojih ne možemo biti miris za život, već samo za smrt. Narod Božji uživa naročite prednosti. Njemu je data velika svetlost da bi mogao postići visoko zvanje u Isusu Hristu. Međutim, on nije ono što Bog želi i što je odredio da bude.

ODVAJANJE OD SVETA

Draga braćo i sestre, Bog je odredio da se svetlost zajednice povećava i da sve većma svetli dok ne bude pravi dan. Narodu Božjem su data dragocena obećanja pod uslovom da bude poslušan. Da ste, kao Halev i Isus Navin, slušali Gospoda, On bi u vašoj sredini umnožio dokaze svoje moći. Grešnici bi bili obraćeni a zalutali vraćeni zahvaljujući vašem uticaju. Čak bi i neprijatelji vaše vere, mada se bore i govore protiv istine, morali bi priznati da je Bog s vama.

Mnogi od onih koji ispovedaju istinu i pripadaju narodu Božjem, toliko su se prilagodili svetlu da se više ne razaznaje njihovo naročito obeležje i da je teško praviti razliku „između onoga koji služi Bogu i onoga koji mu ne služi“. Bog bi učinio velike stvari za svoj narod kad bi se ovaj odvojio od sveta. Kad bi dopustili da ih On vodi, proslavio bi ih na čitavoj zemlji. Istiniti Svedok kaže: „Znam tvoja djela.“ Anđeli Božji koji se staraju za one koji će naslediti spasenje, upoznati su sa stanjem u kome se nalazi svako lice i znaju koliko vere ima svaki pojedinac. Neverstvo, gordost, lakomost i ljubav prema svetlu, koji se nalaze u srcu braće i sestara rastužili su bezgrešne anđele. Kad su videli da kod mnogih koji tvrde da su sledbenici Hristovi postoje veliki gresi i da takvi sramote Boga svojim kolebljivim, neispravnim životom, anđeli su plakali. A pri svem tom oni koji najviše greše i uzrok su najveće slabosti u zajednici, koji prljaju svetlu veru, nisu ni najmanje uznemireni niti zabrinuti, nego veruju da su ukorenjeni u Gospodu.

Mnogi misle da se nalaze na zdravim temeljima, jer poznaju istinu. Oni uživaju u njenoj čistoti i hvale se moćnim dokazima odnosno ispravnosti našeg stava. Takvi ubrajaju sebe u izabrani narod Božji, a ipak ne osećaju Božje prisustvo i moć koji bi ih spasli da ne popuste iskušenju i ludosti. Takvi tvrde da poznaju Boga, ali Ga se svojim delima odriču. Kako je duboka njihova tama! Ljubav prema svetlu kod jednih, zavodljivost bogatstva kod drugih, zagušili su njivu sveta i on je postao neplodan.

Pokazano mi je da je skupština u primila duh ovoga sveta i da je postala mlaka do stepena koji zabrinjuje. Kad se ulože naponi da se stvari u toj skupštini srede a narod Božji dovede u ono stanje koje Bog odobrava, samo jedna grupa pokazuje volju da se iz mraka probije u svetlost. Međutim, mnogi se ne trude dovoljno da shvate sveti uticaj istine na njihova srca i život. Brige ovoga sveta toliko obuzimaju njihov duh, da oni zapostavljaju lično ispitivanje i tajnu molitvu. Oni odlažu svoje oružje i sotona im slobodno prilazi otupljujući njihova osećanja, a oni i ne naslućuju njegova lukavstva.

Neki ne pokazuju želju da saznaju svoje pravo stanje i da izbegnu zamke sotonine. Oni su

bolesni i na umoru. Ponekad ih zagreje plamen drugih, ali su ih formalizam, gordost i uticaj ovoga sveta toliko sledili, da ne osećaju potrebu za ma kakvom pomoći.

Ima mnogo takvih kojima nedostaju duhovnost i hrišćanske vrline. Oni svakodnevno treba da osećaju ozbiljnost odgovornosti koja počiva na njima, shvatajući da je vreme u kome živimo opasno i da pokvarenost vlada svuda oko nas. Oni će moći da učestvuju u božanskoj prirodi jedino ako izbegnu pokvarenost ovog sveta. Toj braći je potrebno duboko i potpuno iskustvo u onom što je božansko, a to mogu ostvariti samo ako budu ulagali napore. Položaj koji zauzimaju zahteva od njih usrdnost i neumorno zalaganje da ne bi zaspali na stražarskom mestu. Sotona i njegovi anđeli ne spavaju.

Hristovi sledbedici treba da budu oruđa pravde, istinski radnici, živo kamenje; iz njih treba da zrači svetlost koja će privlačiti nebeske anđele. Oni moraju biti kanali kroz koje će strujati duh istine i pravde. Mnogi su toliko pali pod uticaj taštog sveta, da se u svojim postupcima ne odvajaju od njega. Oni sude o ljudima prema svojim naklonostima, a ne gledaju na karakter. Takvi se u svojim postupcima ne rukovode čistim hrišćanskim načelima i stoga misle samo na sebe, na svoja zadovoljstva i radosti, ne obazirući se na druge. Istina ih nije posvetila pa otuda ne uviđaju osobiti položaj koji Hristovi sledbenici imaju u svetu. Bog najviše ceni one koji imaju najmanje samopouzdanja, koje krase krotost duha, čiji je život čist i nesebičan i čija su srca, usled preobilja Duha Hristovog, pripremljena za pokornost, pravednost, čistotu i istinsku svetost.

Kad bi se svi posvetili Bogu, iz njih bi zračila jarka svetlost koja bi snažno uticala na sve koji s njima dolaze u dodir. Međutim, potrebno je založiti se za sve njih. Neki su daleko od Boga, promenljivi i nestalni kao voda, tako da ne znaju šta znači žrtvovati se. Ako zažele neku prijatnost, zadovoljstvo, ili neki deo odeće, oni uopšte ne pitaju da li je to potrebno i da li se mogu odreći tog zadovoljstva i priložiti dragovoljan dar Bogu. Koliko je onih koji su se zapitali da li se od njih traži neka žrtva? Mada bi ta žrtva bila možda manje vrednosti od žrtve bogataša koji imaju mnogo novca, ona bi ipak bila dragoceni dar, jer bi proisticala iz istinskog samoodricanja. Ona bi divno mirisala i uzdizala bi se sa njegovog oltara kao ugodan miris.

Omladina ne bi smela da raspolaže svojim novcem, ne obzirući se na zahteve Božje. Ona bi morala reći kao David: „Niti ću prinijeti Gospodu Bogu svojemu žrtve paljenice poklonjene.“ Omladina troši veliki deo svog novca na fotografisanje. Kad bi svako od njih izračunao koliko je izdao u tu svrhu, to bi predstavljalo znatnu sumu. A to je samo jedan način na koji ona rasipa novac radi zadovoljenja sopstvenih prohteva, od čega niko nije imao koristi. Ovi izdaci nisu učinjeni ni za ishranu, ni za odevanje, nije ukazana pomoć ni udovicama, ni siročadi, gladni nisu nahranjeni, niti naga odeveni.

Dok se novac rasipnički troši za lična zadovoljstva, Bogu se gotovo protiv volje prilažu škrti darovi. Koliki deo svoje zarade mladi daju u haznu Božju iz koje se pomaže rad spasavanja duša? Mlada daju svake sedmice jedan novčić i smatraju da su mnogo učinili. Međutim, oni ne uviđaju da su kao pristavi Bogu odgovorni za svoje male zarade, baš kao i bogati za svoje velike posede. Oni su potkradali Boga, ugađali sebi, išli za svojim uživanjima, zadovoljavali svoje prohteve, ne misleći da će Bog pažljivo ispitati kako su upotrebili svoju imovinu. Sve dok oni bez kolebanja udovoljavaju svojim prohtevima, ne dajući Bogu ono što su dužni, Bog neće primiti neznatan dar koji oni prilažu, kao što nije primio ni dar Ananije i njegove žene zato što su nameravali da Mu zakinu u svojim darovima.

Opšte uzevši, naša omladina se složila sa svetom. Samo se malo njih bori protiv unutrašnjeg neprijatelja, malo ih je koji usrdno i iskreno žele da saznaju i izvrše volju Božju. Malo je takvih koji su gladni i žedni pravde i koji ma šta znaju o duhu Božjem koji ukorava ili hrabri. Gde su

misionari? Gde su oni koji se odriču sebe i žrtvuju za druge? Gde su oni koji nose krst? Sopstveno ja i sebičnost potisnuli su uzvišena i plemenita načela. Stvari od večnog značaja nemaju nikakvog naročitog uticaja na duh. Bog zahteva od svakog pojedinca da Mu se potpuno pokori. „Ne možete služiti Bogu i mamoni.“ Ne možete služiti sopstvenom ja i istovremeno biti sluge Hristove. Vaše „ja“ i ljubav prema zadovoljstvima moraju umreti. Morate sebi postaviti pitanje: hoće li Bog biti zadovoljan svrhom za koju nameravam da utrošim ovaj novac? Hoću li Ga time proslaviti?

Nama je naloženo da, ako jedemo ili pijemo, ili ma šta drugo činimo, sve u slavu Božju činimo. Koliko je njih savesno' postupalo, iz načela, a ne po svojim osećanjima i koliko ih je doslovno poslušalo ovu zapovest? Koliko je mladih sledbenika u potražilo u Bogu svoj oslonac i iskreno se potrudilo da sazna i izvrši Njegovu volju? Mnogo je slugu Hristovih na rečima, ali ne i na delima. Gde vladaju načela vere, tu postoji malo opasnosti da će se učiniti velike greške, jer je savladana sebičnost koja uvek zaslepljuje i obmanjuje. Iskrena želja da se drugima učini dobro toliko prevlađuje da se zaboravi i sopstveno ja. Biti čvrst u verskim načelima znači imati neocenljivo blago. To je najčistiji, i najuzvišeniji uticaj koji smrtni ljudi mogu posedovati. Takvi ljudi imaju dobru kotvu. Svaki njihov postupak je dobro promišljen da ne bi naškodilo drugima i nekoga udaljio od Hrista. Moramo se uvek pitati: Gospode, kako ću Ti najbolje služiti i proslaviti Tvoje ime na zemlji? Kako treba da živim da bih naveo druge da Te ljube, služe i slave Tvoje ime? Učini da želim i vršim samo Tvoju volju. Pomozi da reči i primer moga Iskupitelja budu svetlost i snaga moje duše. Ako se ugledam i oslonim n(a) Njega, On neće dozvoliti da propadnem. On će biti kruna moje radosti.

Ako mudrost Božju zamenimo ljudskom mudrošću, bezumlje ljudske mudrosti odvešće nas na stranputicu. Toj velikoj opasnosti izlažu se mnogi u _____. Oni nemaju sopstvenog iskustva. Nisu navikli da s molitvom sami razmišljaju, ispravno i bez predrasuda, o mnogim pitanjima i predmetima koji uvek mogu iskrsnuti. Čekaju da vide šta drugi misle. Ako se drugi ne slažu s njihovim mišljenjem, to je dovoljno da ih ubedi da pitanje o kome razmišljaju nema nikakvog značaja. Mada ima mnogo takvih ljudi, to ne menja činjenicu da su oni neiskusni i da su postali malodušni usled dugog popuštanja neprijatelju. Oni će uvek biti nesposobni kao nedorasla deca, povodeći se za svetlošću drugih, živeći od tuđih iskustava, osećati kako drugi osećaju i postupati kako ovi postupaju. Oni se drže tako kao da nemaju sopstveno mišljenje i potčinjavaju svoju ličnost drugima; tako postaju samo senke onih za koje smatraju da su u pravu. Ako ne postanu svesni svog kolebljivog karaktera i ne isprave greške, izgubiće večni život i neće biti u stanju da prebrode opasnost poslednjih dana. Oni se neće moći odupreti đavolu, jer neće ni znati da je to on. Neko se mora nalaziti uz njih da bi ih obavestavao da li se približuje neprijatelj ili prijatelj. Ti ljudi nisu duhovni i stoga ne uviđaju ono što je duhovno. Oni nisu mudri u pitanjima koja se odnose na carstvo Božje. Ni mladima ni starima se ne može oprostiti ako se u pogledu iskustva oslanjaju na druge. Anđeo reče: „Da je proklet čovek koji se uzda u čovjeka i koji stavlja tijelo sebi za mišicu.“ U životu i borbi hrišćaninu je potrebno plemenito samopouzdanje.

Ljudi, žene i omladino, Bog traži od vas moralnu hrabrost, čvrstinu i istrajnost u odlukama, um koji ne prihvata mišljenje drugih, nego koji će sam razgledati pre nego što bude prihvatio ili odbacio nečije mišljenje, koji će proučavati i odmeravati dokaze i iznositi ih Gospodu u molitvi. „Ako li kome od vas nedostaje mudrosti, neka ište u Boga koji daje svakome bez razlike i ne kori nikoga, i daće mu se.“

Ali, evo uslova: „Ali neka ište s vjerom ne sumnjajući ništa; jer koji se sumnja on je kao morski valovi, koje vjetrovi podižu i razmeću. Jer takav čovjek neka ne misli da će primiti što od Boga.“ Naša molitva da nam se podari mudrost ne sme biti lakomislena, ne smemo zaboraviti na nju čim je

izgovorimo. To mora biti molitva koja izražava snažnu, iskrenu želju srca, koja potiče iz svesti da nam nedostaje mudrost pomoću koje bismo razabrali volju Božju.

Ako nam se ne odgovori odmah na ovakvu molitvu, ne smemo se umoriti od čekanja i postati kolebljivi. Ne popuštajte. Držite se čvrsto obećanja: „Vjeran je onaj koji vas dozva, koji će i učiniti.“ Tražite kao ucveljena udovica, ne popuštajte u svom traženju i budite postojani. Da li vam je važno to što tražite? Hoće li imati velikog uticaja na vaš život? Sigurno je da hoće. Onda ne popuštajte, jer se tu kuša vaša vera. Ako je stvar koju tražite od velike vrednosti, onda zaslužuje vaš istrajan trud. Imate obećanje, zato bdijte i molite se. Budite istrajni i dobićete odgovor na svoju molitvu. Zar nije Bog taj koji vam je obećao? Ako morate i platiti nešto da biste primili obećanje, tim ćete više ceniti ono što budete dobili. Jasno vam je rečeno da nećete ništa primiti od Gospoda ako se budete kolebali. Dobili ste opomenu da se ne umorite, već da se čvrsto oslonite na obećanja. Ako budete tražili, Bog će vam dati obilno i neće vas prekoravati.

Ovde mnogi čine grešku. Počinju da se kolebaju i njihova vera slabi. Iz tog razloga i ne dobijaju ništa od Gospoda, koji je Izvor naše snage. Niko ne treba da ide po mraku i da se spotiče kao slep, jer Gospod šalje svetlost onima koji hoće da idu Njegovim, a ne svojim putem. On zahteva od svih nas da savesno ispunjavamo svoje svakodnevne dužnosti. Ovo se naročito zahteva od svih onih koji rade na uzvišenom i važnom poslu u izdavačkom uredu, i to kako od onih na kojima leže veće odgovornosti ovoga posla tako i od onih koji su najmanje odgovorni. Ovo se može postići jedino ako se budu molili Bogu da im podari snage kako bi mogli verno izvršavati sve ono što nebo odobrava, radeći sve tako nesebično, svesni da Božje oko ove vidi i ispituje svaki njihov postupak.

Greh u koji se najviše zapada, koji nas odvaja od Boga i dovodi do prave zaraze poremećaja u duhovnom pogledu, jeste sebičnost. Niko se ne može vratiti Bogu ako se ne odrekne sebe. Mi tu ne možemo ništa postići sami; ali ako nam Bog podari snage, moći ćemo da živimo za dobro drugih i tako se spasti da ne upadnemo u greh sebičnosti. Nije potrebno da idemo u neznabožачke zemlje da bismo na taj način pokazali kako želimo da sve posvetimo Bogu i živimo korisnim, nesebičnim životom. Treba da činimo to i u svom domaćem krugu, u skupštini, među onima s kojima se družimo i s kojima poslujemo. Baš u svojim svakodnevnim postupcima treba da se odričemo svoga ja i da ga držimo u potčinjenosti. Pavle je mogao reći: „Svaki dan umirem.“ To svakodnevno umiranje naše sebičnosti u sitnim stvarima čini nas pobednicima. Treba da zaboravimo sebe u želji da drugima učinimo dobra. U mnogim ljudima nema ove ljubavi prema bližnjima. Umesto da savesno vrše svoju dužnost, oni gledaju kako će pribaviti sebi što više zadovoljstva.

Bog izričito nalaže svim svojim sledbenicima da koriste drugima svojim uticajem i sredstvima, i da od Njega traže mudrosti koja će ih osposobiti da učine sve što je u njihovoj moći kako bi uzdigli misli i osećanja onih s kojima dolaze u dodir. Čineći dobro drugima, osetićemo duboko unutrašnje zadovoljstvo i spokojstvo koje će nam biti dovoljna nagrada. U toj svojoj težnji da činimo dobra drugima naći ćemo istinsku sreću koja izvire iz savesnog ispunjavanja mnogobrojnih dužnosti koje pred nas postavlja život. Ovo će nam doneti i nešto više od zemaljske nagrade, jer anđeli beleže svako nesebično ispunjavanje dužnosti koje će sijati u knjizi našeg života. U nebu neće niko misliti na sebe i težiti za svojim zadovoljstvima, nego će svi iz čiste, prave ljubavi, tražiti blaženstvo u nebeskim stvarima koje će ih okruživati. Ako želimo da budemo u društvu nebeskih bića na obnovljenoj zemlji, moramo se još ovde upravljati po nebeskim načelima.

Svaki čin našeg života donosi drugima dobro ili zlo. Naš uticaj vodi ljude naviše ili naniže, oni ga osećaju, ravnaju se po njemu, i slično postupaju. Ako svojim primerom pomažemo drugima da razviju u sebi dobre osobine, dajemo im time i snage da čine dobro. Oni sa svoje strane isto tako utiču na druge i na taj način mi nesvesno delujemo na mnoge. Ako pak svojim postupcima snažimo

ili dovodimo do izražaja rdave naklonosti ljudi oko nas, mi time učestvujemo u njihovom grehu, i moraćemo polagati računa za dobro koje smo mogli učiniti, ali ga nismo učinili zato što nismo Boga učinili svojom silom, vođom i savetnikom.

ISTINSKA LJUBAV

Istinska ljubav nije jaka, divlja, neobuzdana strast. Naprotiv, ona je u suštini tiha i duboka. Ona ne gleda na spoljašnost, već je privlače samo dobre osobine. Ona je mudra, zna da pravi razliku i njena odanost je stvarna i postojana. Bog nas kuša i proverava u našim postupcima u svakodnevnom životu. U malim stvarima se otkrivaju prave osobine srca. Sreću u životu sačinjavaju male pažnje, mnogobrojni sitni događaji i jednostavne ljubaznosti, dok nedostatak blagih, ohrabrujućih reči i malih usluga čini da život postane žalostan. Na kraju će se uvideti da samoodricanje radi dobra i sreće onih koji su oko nas sačinjava veliki deo knjige našeg života na nebu. Ako se stalno budemo brinuli o sebi, ne obazirući se na dobro i sreću drugih, to neće izmaći pogledu našeg nebeskog Oca.

Brate B, Bog radi za tebe i blagosloviće te i osnažiti na tvom pravednom putu. Ti shvataš istinu i steći ćeš veliko znanje o Božjoj volji i Njegovom delu. Tako ćeš se pripremiti i za odgovornije dužnosti na koje će te On pozvati ako bude video da ćeš time najbolje slaviti Njegovo ime. No potrebno je da stekneš još iskustva. Ti si veoma žustar i okolnosti jako utiču na tebe. Bog je voljan da te okrepi, osnaži i ojača, ako budeš usrdno tražio mudrost od Njega koji je nepogrešiv i koji je obećao da nećeš tražiti uzalud.

Prenoseći istinu drugima ti često govoriš odveć strogo, što ne odgovara tvom malom iskustvu. Ti brzo shvataš stvari i u stanju si da oceniš vladanje ljudi. Nisu svi kao ti, niti mogu tako živeti. Ti nećeš biti spreman da strpljivo i blago čekaš da oni koji ne shvataju tako lako kao ti uvide svu silu dokaza. Bićeš u opasnosti da suviše strogo zahtevaš od drugih da odmah shvate ono što ti shvataš i da osete ono oduševljenje i potrebu rada koje ti osećaš. Ukoliko se tvoja očekivanja ne budu ispunila, možeš izgubiti hrabrost i mir i zaželeći neku promenu. Moraš se boriti protiv svoje naklonosti da sudiš strogo i da okrivljuješ. Čuvaj se svega što bi moglo ličiti na optuživanje. Bogu nije milo da jedan Njegov sluga čak i sa većim iskustvom ima takve sklonosti. Mladost, obdarena skromnošću i unutrašnjim vrlinama treba da pokaže usrdnost, ali je vrlo neprijatno i odbija kad mladić sa samo nekoliko godina iskustva pokazuje tako preteranu revnost i sklonost za optuživanje drugih. Ništa ne može brže srušiti njegov ugled od ovoga. Blagost, plemenitost, uzdržavanje, strpljivost, nadanje u svemu i trpljenje, to su plodovi koji rastu na dragocenom drvetu ljubavi koje je nebeskog porekla. Ako ga budemo negovali, videće se da je ovo drvo uvek zeleno. Njegove se grane neće osušiti, niti će mu lišće uvenuti. Ono je besmrtno i večno, jer ga navodnjava rosa nebeska.

Ljubav je sila. Ona daje duhovnu i moralnu snagu koja je neodvojiva od nje. Moć bogatstva tel^i da pokvari i uništi, a sila ruši. Međutim vrednost je čiste ljubavi u tome što ona uvek čini samo dobro. Što god je učinjeno iz čiste ljubavi, ma koliko to bilo neznatno u očima ljudi, donosi obilan plod, jer Bog više gleda na to s kakvom ljubavlju neko nešto čini, nego koliko čini. Ljubav je od Boga. Srce koje nije obraćeno, ne može odgajati u sebi tu nebesku biljku koja živi i cveta samo gde Hristos vlada.

Ljubav ne može živeti bez dela, a svako delo je uvećava, snaži i širi. Ljubav će zadobiti pobedu tamo gde je nemoćan svaki dokaz, svaki autoritet. Ljubav ne radi za korist ili nagradu, ali je Bog odredio da svakom delu ljubavi pripadne veliki dobitak. Ljubav je sveobuhvatna; ona je tiha u svom radu, ali jaka i moćna u svojoj nameri da savlada velika zla. Njeno dejstvo rastapa srca i obraća ih. Ona je u stanju da pridobije grešnike i omekša njihova srca i onda kad svako drugo sredstvo otkaže.

Gde god budemo primenili samo um, autoritet ili silu bez ljubavi, naići ćemo na opiranje onih koje želimo da pridobijemo i taj otpor će sve više rasti. Isus je bio Knez mira. On je došao u svet da bi uklonio protivljenje i silu i primio na sebe jaram. Mogao je da to postigne i svojom mudrošću i silom, ali je On upotrebio mudrost i silu ljubavi da bi pobedio zlo. Ne dopusti da te išta odvрати od tvog sadašnjeg rada dokle god Bog ne bude zaželeo da ti poveri drugi posao u istom polju. Ne traži sreću, jer ako je tražimo, nećemo je nikada naći. Idi za svojom dužnošću. Neka svi tvoji postupci nose otisak savesnosti i poniznosti.

„Sve dakle šta hoćete da čine vama ljudi, činite i vi njima.“ Blagoslov će doći kao posledica ovakvog života. „Jer kakovijem sudom sudite, onakovijem će vam se suditi.“ Ove reči treba da nas navedu da ljubimo jedan drugog svom snagom svoga srca. Hristos je naš Uzor. On je stalno činio dobro. Živeo je da drugima donosi blagodat. Ljubav je krasila i oplemenjivala sva Njegova dela. Nama nije zapovedeno da činimo sebi ono što bismo hteli da nam čine druge, nego da činimo drugima ono što bismo želeli da oni nama čine u istim okolnostima. Kojom merom budemo merili, onom će se i nama meriti. Čista ljubav je vrlo jednostavna u svom delovanju i razlikuje se od svih ostalih načela ljudskih postupaka. Želja da se uživa dobar glas i poštovanje drugih često može imati za posledicu sreden život i besprekorno ponašanje. Poštovanje samoga sebe može nas dovesti do toga da izbegavamo zlo. Sebično srce može činiti plemenite postupke, priznati istinu i izražavati krotost i usrdnost spoljnim ponašanjem, ali pobude mogu ipak biti lažne, i nečiste; postupci koji proističu iz takvog srca biće ipak bez životne snage i istinske svetlosti, pošto su lišeni čiste ljubavi. Ljubav treba gajiti i negovati, jer je njen uticaj božanski.

RAZONODE U INSTITUTU

Kad su u Institutu počele da se priređuju zabave, pojedinci u _____ pokazali su koliko su površni. Oni su bili naročito zadovoljni, jer je to odgovaralo njihovoj lakomislenoj prirodi. Smatrali su da treba da se koriste stvarima koje su bile preporučene bolesnicima. Doktor C nije dakle kriv za posledice do kojih su doveli saveti koje je on dao svojim pacijentima. U raznim drugim skupštinama, neposvećeni ljudi su se koristili ovim savetima kao dozvolom da se mogu odavati zadovoljstvima i ludostima. Čim se raščulo da su lekari u Institutu preporučili igre i zabave s ciljem da podignu duh bolesnika i da ih navedu na vedrije misli, počela je ova zaraza da se širi kao vatra. Omladina u i drugim skupštinama smatrala je da joj je upravo to potrebno tako da su mnogi zbacili sa sebe oklop pravde. I pošto ih nije niko zauzdavao, odali su se zabavama s tolikom predanošću i energijom, kao da od toga zavisi njihov život. Ovo je omogućilo da se napravi jasna razlika između istinskih sledbenika Hristovih i onih koji su se nalazili u samoobmani. Nekima delo Božje ne leži na srcu. U njihovoj duši nije došlo do istinskog posvećenja. Oni nisu tražili pouzdanje u Bogu. Bili su nepostojani, tako da je bio dovoljan samo jedan talas pa da izgube oslonac i da počnu da lutaju tamo-amo. Ove osobe su time pokazale da imaju malo čvrstine i moralne nezavisnosti. Oni nisu stekli iskustva i stoga su išli za iskrama koji su dolazili od tuđih lučeva. Takvi nemaju Hrista u svojim srcima da bi Ga mogli pokazati ljudima. Govore da su Njegovi sledbenici, dok u stvari zemaljska i kratkotrajna zadovoljstva drže u ropstvu njihova srca.

Bilo je drugačijih ljudi koji su smatrali da im sa te strane ne pretila nikakva opasnost. Oni su tako čvrsto verovali da će Bog sve to urediti, da se nisu ni najmanje uznemiravali. Smatra li su da se saveti koji su bili dati bolesnicima ne odnose na njih i nisu više hteli da se uzbuđuju zbog toga. Njih se nije ticalo šta rade drugi u skupštini i u svetu, jer, kako su govorili, oni se ne ugledaju ni na koga osim na Hrista. On nam je naredio da hodimo Njegovim putem. Mi moramo živeti kao da vidimo Njega, i da sve činimo celim srcem kao Gospodu, a ne ljudima.

U ovakvim prilikama se razvija karakter. Tu se može oceniti prava moralna vrednost. Tada nije teško ustanoviti gde se nalaze oni koji govore o pobožnosti, a jure za zadovoljstvima i radostima ovoga sveta. Njihova osećanja nisu vezana za ono što je gore, nego za ono što je na zemlji na kojoj vlada sotona. Oni idu u tami i ne mogu naći sreću u onom što je nebesko zato što to i ne vide. Otudili su se od života Hristovog, jer im je um zamračen. Za njih su duhovne stvari ludost. Njihova interesovanja su upravljena prema ovome svetu, njihove težnje i sudbina vezani su za svet i zemaljske stvari. Oni su zadovoljni što važe kao hrišćani, a istovremeno služe i Bogu i mamoni. Međutim, naići će događaji u kojima će se otkriti njihova srca. Oni su samo teret i prokletstvo za zajednicu.

Duh koji vlada u zajednici odvodi od Boga i udaljuje od puta svetlosti. Mnogi članovi crkve pripisuju ovo svoje stanje duhovnog slepila uticajima koji proističu iz načela koja se propovedaju u Institutu. Ovo nije sasvim tačno. Da je zajednica poslušala savete Božje, Institut bi bio pod dobrim nadzorom. Svetlost zajednice bi osvetlila i tu granu našeg dela i ne bi se činile greške koje se čine. Pre se može reći da je tama u zajednici dovela do tame i duhovne smrti i u Institutu. Da je zajednica bila zdrava, ona bi upućivala zdravu životvornu silu ovom svom organu. Ali je ona bila bolesna i nije uživala naklonost Božju niti svetlost Njegovog prisustva. Celim telom su tako strujali nezdravi smrtonosni uticaji dok se bolest nije pojavila na svim mestima.

Dragi brat D nije uviđao u kakvom se stanju nalazi njegovo srce. U njemu je carovala sebičnost i nestalo je spokojstva i zdravlja. Brate, tebi nedostaje istinska ljubav prema Bogu i bližnjem. Život kojim danas živiš nije život vere u Sina Božjeg. Oseća se nedostatak poverenja i strahovanje da se prepusti ruci Božjoj, kao da On nije u stanju očuvati ono što smo Mu poverili. Bojiš se da će te snaći neko zlo ako ne budeš zauzeo odbrambeni stav i počeo bitku u svoju korist. Deca Božja su mudra i snažna samo ako se oslanjaju na Njegovu mudrost i silu. Ona su jaka i srećna u onoj meri u kojoj se odvoje od ljudske mudrosti i pomoći.

Danilo i njegovi drugovi bili su robovi u jednoj tuđinskoj zemlji ali Bog nije dozvolio da zavist i mržnja njihovih neprijatelja odnese pobedu nad njima. Pravednici su uvek dobijali pomoć odozgo. Koliko su puta neprijatelji Božji sjedinjavali svoje znanje i snagu da bi uništili karakter i ugled nekolicine skromnih ljudi koji su se oslanjali na Boga. Ali pošto je Gospod bio uz njih, niko ih nije mogao pobediti. Neka se samo sledbenici Hristovi ujedine pa će i oni pobediti. Neka se odvoje od svojih idola i od sveta, i onda ih svet neće moći odvojiti od Boga.

Hristos je naš jedini Spasitelj i pored Njega nam ne treba niko drugi. U Njemu je sve savršeno. Prednost je hrišćana što sigurno mogu znati da je Hristos zaista s njima. „I vjera je naša ova pobjeda koja pobijedi svijet.“ Sve je moguće onome koji veruje, i što god tražimo u svojim molitvama, dobićemo ako u to verujemo. Takva vera će odagnati najgušći mrak i doneti zrake svetlosti i nade uznemirenoj i očajnoj duši. Ako nemamo tu veru, bićemo pometeni, zastrašeni i nepoverljivi prema svima. Bog će učiniti velika dela za svoj narod ako se ovaj bude potpuno oslonio na Njega. „Ali je velika trgovina pobožnost za zadovoljstvom.“ Veru čistu i bez mane treba ostvariti u životu. Onda će se pokazati da je Hristos nepresušan izvor snage, stvarna pomoć u svim časovima nevolje.

NEPREDUSRETLJIVOST PREMA HANI MOR

U slučaju sestre Hane Mor, pokazano mi je da je nepažnja prema njoj isto što i nepažnja prema Isusu. Da je Sin Božji došao na onako skroman i nenametljiv način kao što je išao od mesta do mesta kad je bio na ovoj zemlji, ne bi ni On naišao na bolji prijem. Nama nedostaje veliko načelo ljubavi koje je živelo u srcu Čoveka s Golgote. Da je zajednica živela u svetlosti, ona bi poštovala ovu poniznu misionarku koja je celo svoje biće stavila u službu Gospodnju. Njeni najiskreniji

postupci bili su pogrešno tumačeni. Skromna spoljašnost nije pridobijala oko naviknuto ka ukus i modu, jer su njena štedljivost i siromaštvo ostavili traga i na njenom načinu odevanja. Ona je svoj s mukom stečeni novac odmah izdavala da bi pomogla drugima, da bi donela svetlost onima za koje se nadala da će ih moći privesti krstu istine.

Čak ni takozvana zajednica Hristova, sa svojim uzvišenim načelima i verom, nije zapazila sliku Hristovu u ovom detetu Božjem punom samoodricanja, jer se i sama bila toliko udaljila od Hrista da nije odražavala Njegov lik. Ljudi su sudili prema spoljnjem izgledu, ne trudeći se da sagledaju unutrašnje blago. To je bila žena čiji su izvori znanja i iskustvo u pobožnosti bili veći no kod ijednog vernika u _____ i čiji je način postupanja sa omladinom i decom bio zanimljiv, poučan i koristan. Ona nije bila osorna, nego ispravna i puna saučešća i pokazala bi se kao vrlo koristan radnik na tom polju, kao dobar učitelj 'omladine, razborit i koristan pratilac i savetnik majki, Ona je bila u stanju da pokrene srca ozbiljnim i istinskim prikazima događaja iz svog verskog života koji je bila posvetila službi za Iskupitelja. Da se zajednica oslobodila tame i obmane i da je izašla na svetlost, ljudi bi osetili naklonost prema ovoj usamljenoj strankinji. Nebo je videlo i čulo njene molitve i suze i njenu tugu kad je videla da se pred njom ne otvara nikakav put da koristi drugima. Gospod je ponudio svom narodu jednu darovitu pomoćnicu, ali su oni svojim postupcima govorili: Bogat sam, i obogatio sam se i ništa ne potrebujem. Okrenuli su joj leđa i odbacili blagodat koja će im kasnije ustrebat. Da je starešina E posedovao jasnu svetlost Božju i da je bio ispunjen Njegovim Duhom kad je ova sluškinja Isusova, usamljena, zapostavljena i željna da vrši neko delo za svog Gospodara, došla pred njega, duh bi odgovorio duhu kao što lice odgovara licu u ogledalu; njegovo srce bi se otvorilo za tu učenicu Hristovu i on bi je razumeo. Isto bi tako postupila i skupština. Međutim, ljudi su bili u takvom duhovnom slepilu da nisu prepoznali glas Pravog Pastira, već su poslušali glas jednog tuđinca koji ih je odvojio od Hrista.

Mnogi se brinu o velikom delu koje treba izvršiti za narod Božji i upućuju Bogu svoje molitve da pomogne u velikoj žetvi. Ali ako ova pomoć ne dođe onako kako su je oni očekivali, oni je ne primaju, nego je odbacuju kao što su Jevreji odbacili Hrista zato što ih je razočarala Njegova spoljašnost. On je došao kao siromašan i smeran i oni su Ga u svom ponosu odbacili iako je došao da im podari život. Bog hoće da članovi zajednice ponize svoja srca i uvide koliko je potrebno da poprave svoj put, kako ih ne bi pohodio svojim gnjevom. Mnogi koji govore o pobožnosti polažu mnogo više na spoljni izgled nego na unutrašnje blago. Da se zajednica ponizila pred Gospodom, da su ljudi ispravili greške svoje prošlosti, kako bi mogli poznati „misao Gospodnju“, ne bi toliko pogrešili u oceni moralne vrednosti karaktera.

Nestalo je svetlosti sestre Hane, iako je mogla goreti i osvetljivati put mnogih koji idu mračnim stazama greha i pobune. Bog poziva zajednicu da se prene iz sna i da se u dubokoj usrdnosti zapita koji je uzrok što su mnogi članovi čije je ime zapisano u knjizi zajednice zapali u samoobmanu. Sotona ih obmanjuje i zavarava u velikom pitanju spasenja. Nema ništa podmuklije od obmane greha. Bog ovog sveta mnoge obmanjuje, zaslepljuje i vodi u propast. Sotona ne stupa u borbu sa svim sredstvima prevare koja mu stoje na raspolaganju. On ih skriva pod plaštom dobronamernosti. On čini da ludosti i zabave dovedu i do nekih malih poboljšanja i obmanute duše koriste ovo kao izgovor da bi još dublje tonule u njih, u nadi da će izvući još neke koristi. Ovo je sve samo prevara; sotona dobro prikriva svoje paklene veštine. Zavedene duše čine prvi korak kojim se pripremaju i na drugi. Mnogo je lakše ići za naklonostima svoga srca, nego stojati u odbrambenom stavu, odupreti se prvom iskušenju lukavog neprijatelja i tako onemogućiti njegove dalje pokušaje. O, kako sotona željno očekuje da vidi kako se zagriža njegov mamac i kako duše idu onim putem ko}n im je on lukavo pripremio! On ne želi da ljudi napuste molitve i vršenje svojih verskih dužnosti, jer

mogu korisnije poslužiti kad to čine. Zato ujedinjuje svoje izopačenosti i zamke s njihovim ispovedanjem vere i postiže velike uspehe. Licemerni fariseji molili su se i postili, držali se svih spoljnih oblika pobožnosti, ali su bili pokvareni u srcu. Tada se sotona ruga Hristu i Njegovim anđelima, govoreći. „Ulovio sam ih! Moji su! Pripremio sam za njih svoje varke. Tvoja krv je ovde bezvredna. Tvoje posredovanje, moć i tvoja čudesna dela ništa ne znače. Oni su moji! I pored toga što tvrde da su sluge Hristove, i što su nekada hodili u Njegovoj svetlosti, pridobiću ih za sebe pred očima samog neba, o kome toliko govore. Baš pomoću ovakvih ljudi mogu najbolje pridobiti i druge“. Solomun kaže: „Ko se uzda u svoje srce, bezuman je“, a takvih ima na stotine među onima koji tvrde da su pobožni. Apostol kaže: „Jer znamo šta on misli.“ O, koliko' je veštine, i okretnosti utrošeno da bi se sledbenici Hristovi ujedinili sa taštım svetom i potražili sreću u zabavama, misleći da će doći do nekog dobra! Tako neoprezni upadaju u mrežu, ubeđeni da u njihovim postupcima nema ničeg rđavog. Ovi ljudi nailaze često na naklonost i ljubav i to im daje povoda da veruju da su deca Božja. Oni se upoređuju s drugima i zadovoljno zaključuju da su bolji od mnogih istinskih hrišćana. Ali gde je ona duboka hrišćanska ljubav koja treba da zrači iz njihovog života i da donosi blagodat drugima? Gde je njihova Biblija, i koliko je oni proučavaju? Gde se nalaze njihove misli? Jesu li upravljene nebu i onom što je nebesko? Njihove misli nisu prirodno upravljene u tom pravcu. Njih ne zanima proučavanje Božje Reči. U njoj nema onoga što uzbuđuje i nadražuje duh, i njihovo neobnovljeno srce više je naklonjeno drugim knjigama nego Reči Božjoj. Njihova pažnja je usredsređena na njihovo „ja“. Oni ne čeznu duboko i iskreno za uticajem Duha Božjeg na njihova srca i duše. Bog se ne nalazi u svim njihovim mislima.

Kako ću podneti misao da će najvećem delu omladine ovoga veka biti uskraćen večni život! O, kad bi prestali zvuci muzike i kad oni ne bi više gubili dragoceno vreme ugađajući svojim ćudima! Kad bi manje vremena posvećivali oblačenju i praznim razgovorima i usrdno se molili Bogu da im podari zdravo rasuđivanje! Veoma je potrebno da pažljivo ispitaju sami sebe u svetlosti Reči Božje. Neka svako postavi sebi pitanje: „Jesam li u srcu zdrav ili pokvaren? Jesam li obnovljen u Hristu, ili sam još uvek telesan i samo spolja obučen u novu haljinu?“ Očistite se za sud i proverite u svetlosti Božjoj da ne postoji kakav tajni greh koji ljubite, kakav idol koji niste žrtvovali. Molite se kao što se nikada dosad niste molili, kako vas ne bi zavele sotonine obmane i zahvatio bezbrižan, neobazriv i tašt duh, i ispunjavajte verske dužnosti da biste imali mirnu savest.

Hrišćani ni u jednom veku nisu smeli ići za zadovoljstvima, a utoliko pre danas, kad će se uskoro završiti istorija ove zemlje. Morate čvrsto postaviti temelje nade na večni život. Dobro vaše duše i večna sreća zavise od toga da li ćete svoje temelje izgraditi na Hristu. Dok drugi teže za zemaljskim uživanjima, vi treba da čeznete za nepobitnim obećanjem ljubavi Božje, moleći se usrdno i iskreno. Ko će me naučiti kako da utvrdim svoj poziv i izbor? Jedan od znakova poslednjih dana je i to, što takozvani hrišćani više teže zadovoljstvima nego Bogu. Ispitajte usrdno i brižljivo svoju dušu. Koliko će njih posle iskrenog ispitivanja moći podići oči k nebu i reći: „Ja nisam od onih koji su tako opisani? Ja ne ljubim zadovoljstva više nego Boga!“ Kako malo njih može reći: „Ja sam mrtav za ovaj svet. Sada živim novim životom vere u Sina Božjeg!

Moj život je skriven s Hristom u Bogu i kad se javi On koji je moj život, onda ću se i ja javiti s Njim u slavi.“ O, ljubavi i milosti Božja, dragocenija od žeženog zlata! Ona uzdiže i oplemenjuje duh više nego sva ostala načela i upravlja težnje k nebu. Dok oko nas tašti svet tone u zadovoljstva i ludosti, „naše je življenje na nebesima, otkuda i Spasitelja očekujemo“. Duša se obraća Bogu za oprostaj i mir, za pravdu i istinsku svetost. Opštenjem s Bogom i razmišljanjem o nebeskim istinama naša duša se preobražava i postaje slična Hristu.

MOLITVA ZA BOLESNE

U slučaju sestre F potrebno je izvršiti jedno veliko delo. Mora se učiniti nešto i za one koji su se molili za nju. Da je Bog uslišio njihove molitve, to bi bila njihova propast. U takvim slučajevima, kad sotona vlada duhom ljudi, svaki mora pre molitve ispitati sebe i videti da ne postoje kakvi gresi koje treba okajati, priznati i moliti za oprostaj. Potrebna je duboka poniznost duše pred Bogom i čvrsto oslanjanje na krv Hristovu. Postom i molitvom neće se ništa postići ako je srce udaljeno od Boga usled rđavog načina života. „A nije li ovo post što izabrah: da razvežeš sveze bezbožnosti, da razdriješ remenje od bremena, da otpustiš potlačene, i da izlomite svaki jaram? Nije li da prelamaš hljeb svoj gladnome, i siromahe prognane da uvedeš u kuću? kad vidiš gola da ga odjeneš, i da se ne kriješ od svojega tijela?“ „Tada ćeš prizivati, i Gospod će te čuti; vikaćeš, i reći će: evo me. Ako izbaciš između sebe jaram i prestaneš pružati prst i govoriti zlo; i ako otvoriš dušu svoju gladnome, i nasitiš dušu nevoljnu; tada će zasjati u mraku vidjelo tvoje i tama će tvoja biti kao podne. Jer će te Gospod voditi vazda, i sitiće dušu tvoju na suši, i kosti tvoje krijepiće i bićeš kao vrt zaliven i kao izvor kojemu voda na presiše.“

Gospod traži dobra dela koja proističu iz srca punog ljubavi. Svako treba brižljivo i smerno da prouči gornje stihove i da ispita svoje pobude i postupke. Obećanje Božje je uslovljeno poslušnošću svim Njegovim zahtevima. „Viči iz grla“, kaže prorok Isaija, „ne usteži se, podigni glas svoj kao truba, i objavi narodu mojemu bezakonja njegova i domu Jakovljevu grijeha njihove; premda me svaki dan traže i radi su znati putove moje, kao narod koji tvori pravdu i ne ostavlja suda Boga svojega; ištu od mene sudove pravedne, žele približiti se k Bogu. Zašto postimo, vele, a ti ne pogleda, mučismo duše svoje, a ti ne htje znati?“

Ove reči su upućene narodu koji veruje, moli se i želi približiti se Bogu; a ipak tu nešto nedostaje. Narod uviđa da njegove molitve nisu uslišene; njegovi usrdni i iskreni naponi ne nalaze odziva u nebu i on se iskreno pita zašto mu Gospod ne odgovara. S Božje strane nema propusta. Greška je kod naroda. Mada govori o pobožnosti, on ne donosi plodove na slavu Božju; njegova dela nisu onakva kakva treba da budu. Narod u svom životu zapostavlja određene dužnosti. Sve dok se te dužnosti ne ispune, Bog ne može uslišiti njegove molitve. U pogledu molitava koje su upućivane za sestru F postojala je zbrka osećanja. Neki su bili fanatični i postupali prema svojim osećanjima. Oni su bili usrdni, ali to nije bilo u skladu s naukom. Neki su očekivali da će se u vezi s tim slučajem izvršiti veliko delo i likovali pre no što je pobjeda izvojevana. Tu se pokazao duh Jujev: „Hajde sa mnom, i vidi moju revnost za Gospoda.“ Umesto tog velikog samopouzdanja, trebalo je slučaj izneti pred Boga u poniznosti i krotosti, sa slomljenim srcem punim pokajanja.

Videla sam da u slučaju bolesti, kada je jasno da se treba moliti za bolesnika, slučaj valja izneti pred Gospoda u staloženoj veri, a ne u buri uzbuđenja. Samo je Njemu poznat prošli život obolelog i samo On zna kakav bi mu bio budući život. On poznaje srca svih ljudi i zna da li će dotično lice, ako ozdravi, veličati Njegovo ime ili Ga osramotiti skretanjem s pravog puta i otpadništvom. Nama samo preostaje da se molimo Bogu da podigne bolesnika, ako je to u skladu s Njegovom voljom, verujući da On čuje razloge koje mi iznosimo i naše žarke molitve. Gospod će uslišiti naše molitve ako smatra da će to biti Njemu na slavu. Ali ako se molimo za ozdravljenje bolesnika ne pokoravajući se Njegovoj volji — mi ne radimo kako treba.

Bog je u stanju da u svako doba ispuni ono što je obećao i da u zajednici sa svojim narodom ostvari delo koje je otpočeo. Ako narod živi u skladu sa svakom rečju Božjom, na njemu će se ispuniti svaka dobra reč i obećanje. Ali ako narod nije poslušan, onda se velika i dragocena obećanja uskraćuju i neće se ispuniti.

Sve što možemo učiniti za bolesnike jeste da se usrdno molimo Bogu za njih, i s potpunom

sigurnošću poverimo stvar u Njegove ruke. Ako je zlo skriveno u našem srcu, Bog nas neće uslišiti. On može činiti šta hoće s onim što je Njegovo. Bog se može proslaviti radeći preko onih koji Ga u potpunosti slede; tako će se znati da je Gospod to učinio i da su dela njihova u Bogu učinjena. Hristos je rekao: „Ko meni služi onoga će poštovati otac moj.“ Kad dolazimo k Njemu, moramo se moliti da shvatimo i ostvarimo Njegove ciljeve, da naše želje i težnje nestanu pred Njegovim željama i težnjama. Moramo pokazati da prihvatamo Njegovu volju; ne smemo se moliti da On učini po našoj volji. Za nas je bolje da Bog ne odgovori uvek na naše molitve i ne na način na koji mi to želimo. On će za nas više i bolje učiniti nego što je ispunjenje naših želja, jer je naša mudrost — ludost.

Mi smo se sjedinjavali u usrdnoj molitvi oko bolesničke postelje ljudi, žena i dece i osetili da su nam oni vraćeni iz smrti na naše usrdne molitve. Smatrali smo da u tim molitvama moramo biti određeni, i da u veri ne smemo tražiti ništa drugo do život. Nismo se usuđivali da kažemo: „Ako je u slavu Božju“, bojeći se da bi to moglo ličiti na sumnju. Brižljivo smo bdili nad onima koji su nam bili vraćeni iz smrti. Videli smo da su neki od onih koji su ozdravili, naročito omladina, zaboravljali Boga i postajali razuzdani, da su uzrok brige i strahovanja svojih roditelja i prijatelja i sramote one koji su se za njih molili. Oni ne žive na čast i slavu Božju, nego da Ga sramote svojim grešnim životom.

Mi više ništa određeno ne tražimo, niti se trudimo da privolimo Gospoda da prihvati naše želje. Ako će bolesnik svojim životom proslaviti Boga, mi se molimo da on živi, ali opet ne kako mi hoćemo, nego kako Bog hoće. Naša vera će biti čvršća i postojanija ako svoje želje iznesemo pred premudrog Boga, i ako se bez grozničavog strahovanja, u savršenom poverenju oslonimo na Njega. Mi imamo obećanje. Znamo da nas Bog čuje ako tražimo ono što je u skladu s Njegovom voljom. Naše molitve ne smeju imati oblik zapovesti, već molbe da Bog učini ono što želimo. Ako je skupština složna, ona će dobiti snagu i moć; ali ako je jedan njen deo ujedinjen sa svetom, a mnogi obuzeti pohlepom čega se Bog gnuša, On ne može mnogo učiniti za takvu skupštinu. Neverstvo i greh udaljuju članove od Boga. Mi smo tako slabi da svoj duhovni napredak, dobrotu i pravdu pripisujemo sebi misleći da smo time zaslužili Božji blagoslov, iako je sve to dar velike milosti i ljubavi našeg milosrdnog Oca, a ne dobrote koja je u nama.

Mi moramo uvek vršiti posvećujući uticaj na one koji su oko nas. Ali taj spasonosni, plemeniti uticaj je bio veoma slab u _____. Mnogi su se mešali sa svetom i primili njegov duh i uticaj; prijateljstvo prema svetu odvojilo ih je od Boga. Zaostali su za Isusom za čitav dan hoda. Oni više ne čuju Njegov glas saveta i opomene, i vladaju se po sopstvenoj mudrosti i sudu. Takvi idu putem koji je po njihovom mišljenju ispravan, ali koji će se kasnije pokazati kao put ludosti. Bog ne dozvoljava da se u Njegovo delo upliću metode ovog sveta. Lukavi ljudi koji rade samo iz računa «e mogu zauzimati vodeće položaje u ovom najozbiljnijem i najsvetijem delu. Oni se moraju ili obratiti, ili poći putem koji odgovara njihovim ovozemaljskim sklonostima i nema veze sa onim što je večno. Bog nikad neće stupiti u zajednicu sa onima koji ljube svet. Hristos daje svakome da bira: Hoćeš li Mene ili svet? Hoćeš li da podnosiš rug i sramotu, da budeš osobit, revnostan u dobrim delima, da nosiš Moje ime, ili ćeš izabrati poštovanje, čast, ugodnost i koristi koje ti svet može dati, a da nemaš dela sa Mnom? „Ne možete Bogu služiti i mamoni.“

HRABROST U PROPOVEDNIŠTVU

Dragi brate G, pokazano mi je da ne odgovaraš svojim dužnostima propovednika. Tebi nedostaju bitne osobine. U tebi nema misionarskog duha, viti želiš da svoju ugodnost i zadovoljstvo žrtvuješ radi spasavanja duša. Ima ljudi, žena i mladih koji bi se mogli privesti Hristu i koji bi

prigrlili istinu kad bi im bila izneta svetlost. U tvojoj neposrednoj blizini nalaze se takvi koji imaju uho da čuju.

Videla sam da si se trudio da neke od njih poučiš. Ali baš u trenutku kad su ti bile potrebne istrajnost, hrabrost i energija, ti si postao malodušan, nepoverljiv, obeshrabren i napustio rad. Težio si ugodnosti i dozvolio da probuđeno inetresovanje ponovo splasne. Duše su mogle biti prikupljene; ali zlatna prilika je propuštena, jer ti je nedostajala energija. Videla sam da ćeš morati napustiti svoj poziv propovednika i izabrati neki drugi, ako ne odlučiš da uzmeš „sve oružje Božje“ spreman budući da podnosiš patnje kao dobar vojnik Hristov, koji se zalaže za privođenje duša Hristu.

Ti se nisi svom dušom posvetio delu. Ne prihvataš se tereta dela. Želeo bi da imaš lakšu sudbinu od one koja je određena Hristovom propovedniku. Hristos nije cenio svoj život niti je ugađao sebi, nego je živio radi dobra drugih. Nije težio uzvišenju, nego je zauzeo stav sluga. Nije dovoljno samo vešto prikazati narodu dokaze naše vere. Hristov propovednik mora imati neumornu ljubav za duše: duh samoodricanja i samopožrtvovanja. On mora biti spreman da i svoj život položi, ako je to potrebno, radi spasavanja svojih bližnjih za koje je Hristos umro.

Treba da se promeniš u delu Božjem. Potrebni su ti mudrost i zdravo rasuđivanje, kako bi mogao prionuti na posao i usmeriti svoje napore. Tvoj rad nije neophodan u skupštinama. Ti bi trebalo da ideš u nova mesta i da se pokažeš na delu. Pođi s verom i radi na pridobijanju duša za istinu. Ako osećaš vrednost duša, n najmanji znak dobre volje obradovaće tvoje srce i ti ćeš istrajati, ma kako naporan i težak bio tvoj rad. I kad negde izneseš istinu, ne odlazi odatle ako postoji i najmanji znak uspeha. Nadaš li se žetvi bez truda? Misliš li da će sotona lako dozvoliti svojim podanicima da pređu iz njegovih redova u redove Hristove? On će ulagati sve moguće napore da ih zadrži u okovima mraka pod svojom crnom zastavom. Zar očekuješ da pridobiješ duše za Hrista bez ozbiljnih napora, a imaš pred sobom takvog neprijatelja?

Moraš imati više hrabrosti i usrdnosti, moraš uložiti više truda, ili ćeš biti prinuđen da priznaš da si promašio svoj poziv. Propovednik koji lako gubi hrabrost samo škodi stvari kojoj želi da pomogne i čini nepravdu samom sebi. Svi oni koji se smatraju propovednicima Hristovim, treba da steknu mudrost proučavanjem života Čoveka iz Nazareta, Martina Lutera i drugih reformatora. Njihov rad je bio mučan, ali su oni podnosili tegobe kao verni vojnici Hristovi. Ne treba da se kloniš odgovornosti. Valja da budeš skroman i voljan da prihvatiš savet i pouku. A ako si već primio savet od mudrih i razložnih, postoji još jedan Savetnik čija je mudrost iznad svega. Ne propusti da Mu prikažeš svoj slučaj i zatražiš od Njega savet. On je obećao da će ti darežljivo dati mudrosti ako je nemaš i neće te prekoriti. Ozbiljno i uzvišeno delo kome smo se posvetili traži srčane, potpuno obraćene ljude čiji je život čvrsto povezan sa životom Hristovim. Oni primaju sok i hranu od živog čokota i napreduju u Gospodu. Mada uviđaju veličinu dela, tako da moraju uzviknuti: „Za ovo ko je vrijedan?“, oni neće ustuknuti pred naporima i teškoćama, nego će usrdno i nesebično raditi na spasenju duša. Ako pomoćni pastiri budu verni u ispunjavanju evih svojih dužnosti, ući će u radost Gospodara svojega i imaće zadovoljstvo da na nebu vide duše spasene njihovim predanim radom,

TVRDIČLUK U TRGOVAČKOM POSLU

Brate X, čekala sam priliku da ti napišem, pošto sam stalno bila nečim sprečena. Posle mog poslednjeg viđenja osećala sam za dužnost da ti odmah izložim ono što mi je Gospod pokazao. Ukazano mi je na prošlost i videla sam da je u tebi 'od pre mnogo godina, još pre tvoje ženidbe, postojala jaka sklonost da u trgovini zarađuješ na tuđ račun. Bio si pohlepan na novac i sklon tvrđičluku u svojim poslovima, što je štetno delovalo na tvoje duhovno napredovanje i u velikoj

meri rušilo tvoj ugled. Porodica tvoga oca gledala je na ovo sa tačke gledišta ovog sveta, ne držeći se onog uzvišenog merila koje je pomenuo naš Spasitelj „Ljubi Gospoda Boga svojega svijem srcem svojijem, i svom dušom svojom, i svom misli svojom a bližnjega svojega kao samoga sebe.“ Ti nisi ovo postigao. Bogu nije ugodio ovo škrtarenje i neispravno postupanje u po slovima. On neće preći preko zabluda i grehova učinjenih u ovom pravcu ako sve ne priznaš i ako se ne pokaješ.

Skrenuta mi je pažnja na nehat s kojim si gledao na ove stvari u prošlosti. Gospod je naročito ukazao na trgovinu stokom koja je bila tako propala da se nije mogla upotrebiti za rad, nego je prodavana za ljudsku ishranu. Meso je neko vreme bilo i za našim stolom, kada smo u danima svog siromaštva morali hraniti svoju veliku porodicu. Nisi samo ti bio za to kriv. Krivi su i ostali iz tvoje porodice. Nije bitno to da li je to meso trebalo da kupujemo i jedemo mi, ili je ono bilo namenjeno svetu. Ovakva trgovina nije Bogu po volji. Ti si prekršio Njegovu zapovest. Nisi ljubio svog bližnjeg kao sebe samog, jer ti ne bi želeo da se ovo tebi dogodi. Bio bi uvređen. Tvoja škrtost te je navela da prekršiš hrišćanska načela i da se upustiš u ovu vrstu trgovine u kojoj se ljudi bogate na račun drugih.

Kad mi je pre pet godina bilo prikazano pitanje upotrebe mesa i kad sam videla kako malo ljudi znaju šta u stvari jedu kao meso, pokazana mi je i tvoja trgovina. Uzimanje mesa od ovih obolelih životinja prouzrokuje krvna oboljenja, slabost i grozničavost. Pokazano mi je kako nesavesni ljudi svakodnevno čine ovakve prestupe. Ti, dragi moj brate, nisi na to gledao kao što Gospod gleda. Nisi nikad shvatio da je to bio veliki greh sa tvoje strane. U tvom životu su se događale mnoge slične stvari i ti ćeš videti da ih je anđeo verno zabeležio. A s tim izveštajem ćeš morati da se suočiš jednoga dana ukoliko ne budeš ispravio svoje greške priznanjem i pokajanjem,

Rečeno mi je da čekam i gledam. Naloženo mi je da govorim jasno, da iznesem opšta načela a da prepustim tebi da iz njih izvučeš pouku za sebe. Pokazano mi je da Bog neće često ukazivati na pojedinačne grehe svog naroda, već želi da se ljudima izlože opšta načela, određene i jasne istine, a oni onda treba da zaključe da li su njihovi postupci ispravni ili ne. Ti nisi bio savestan niti si imao obzira prema sopstvenoj duši. Anđeo je rekao: „Ja ću ga prokušati i ispitati. Ići ću mu nasuprot ove dok ne bude u tome video ruku Božju.“

Videla sam da za vreme tvog prebivanja u _____ oni koji su bili u vezi s tvojom porodicom nisu išli ispravnim putem. Ti si pokazao svu svoju škrtost i gledao da se na nepošten način obogatiš. Nisi mogao učiniti ništa dobro u tom mestu, jer nisi iskupio svoju prošlost potpunom izmenom svog ponašanja prema svojim bližnjima. Tvoja svetlost je bila tama za ljude i tvoj uticaj je naneo veliku štetu stvari istine. Tvoje ponašanje je osramotilo istinu, a tvoje ime je ušlo u priču. Ti si u pogledu poštenja u poslovima bio gori od mnogih nevernika. Starešina I ne može učiniti ništa dobro u _____.

Njegove reči se ne slušaju zato što se udružio s tobom u toj nepoštenoj trgovini. On je u svojim poslovima postao u mnogo čemu sličan nevernicima. Brzo se pretvarao u tvrdicu i sebičnjaka. Kao da je svojim postupcima namerno hteo da pokopa svoj ugled, i nije išao putem propovednika Hristovog. U viđenju koje mi je bilo dato 1866. godine u Ročesteru, anđeo je rekao: „Moja će ga ruka voditi u nevolje. On može sticati, ali ja ću rasturiti, dokle god ne bude iskupio prošlost i pripremio se za večnost.“ Svaki istinski hrišćanin treba da pazi da ga ne obuzme taj niski, trgovački duh nevernika.

Ti nisi tvrdica. Voliš da budeš darežljiv, otvoren, širokogrud. Ono što ne valja kod tebe, to je duh koji sam pomenula u ovom pismu, to što ne voliš bližnjeg kao sebe samog, ne uviđaš svoje greške i ne ispravljaš ih, mada ti jasna svetlost istine obasjava put kojim treba da ideš. Ti si gostoljubiv i Bog neće dopustiti da te prevari veliki obmanjivač ljudskog roda, ali će doći k tebi i

ukazati na tvoje greške kako bi se mogao popraviti. On te poziva da okaješ prošlost, dase uzdigneš na viši stepen i ne dozvoliš da knjiga tvoga života bude uprljana tvrđičlukom i srebroljubljem.

Ako se ne budeš posvetio Bogu, svaki tvoj postupak u zemaljskim stvarima postaće ludost. Ni ti ni tvoja žena niste pobožni. Tvoja osećanja nisu onakva kakva bi Bog želeo da budu. Ti si postao kao oduzet, a imaš mogućnosti da s velikim uticajem radiš za Boga i Njegovu istinu. Treba samo da svoju veru potkrepiš primernim životom i pobožnim razgovorom. Često padaš u užurbanost i postaješ nestrpiljiv i nervozan, želeći da ti se odmah sve učini po volji. Ovo je štetno po tvoj duhovni napredak.

Vreme je kratko. Ne smeš više odlagati sa pripremom svoga srca za ozbiljan i istinski rad na spasenju sopstvene duše, svojih prijatelja i suseda i svih onih na koje možeš uticati. Uvek teži za tim da živiš u svetlosti, kako bi mogao blagotvorno delovati na one s kojima imaš poslovne veze i koje srećeš u svakodnevnom životu. To je punina u Hristu. Dobićeš snagu od Njega i biti osposobljen da hodiš kao što je On hodio. Ali zato mu moraš pokloniti svu svoju ljubav. On traži celoga čoveka — duh, dušu i telo. Ako sa svoje strane budeš učinio sve što On zahteva. On će raditi za tebe i blagasloviće te i okrepiti svojom bogatom milošću.

TLAČENJE NAJAMNIH RADNIKA

Draga brate J, posle viđenja koje mi je bilo dato u petak uveče, 12. juna 1868, nalazila sam se u stanju izuzetne ozbiljnosti. Pokazano mi je da ti ne poznaješ samoga sebe. Nisi se pomirio sa svedočanstvom koje je bilo dato o tebi, niti si se potrudio da se popraviš. Ukazano mi je na reči proroka Isaije: „A nije li ovo post što izabrah: da razvežeš sveze bezbožnosti, da razdriješ remenje od bremena, da otpustiš potlačene, i da izlomite svaki jaram? Nije li da prelamaš hljeb svoj gladnome, i siromahe prognane da uvedeš u kuću? kad vidiš gola, da ga odjeneš, i da se ne kriješ od svojega tijela?“ Ako budeš ovako činio, dobićeš obećane blagoslove.

Možda ćeš zapitati: „Zašto postismo?“ „a ti ne pogleda, mučismo duše svoje, a ti ne htje znati?“ Bog je pokazao zašto tvoje molitve nisu bile uslišene. Ti si smatrao da su drugi za to krivi, pa si im i prebacivao zbog toga. No ja sam videla da je uzrok u tebi samome. Tvoja je dužnost da ispitaš svoje srce. Treba da shvatiš da moraš početi od sebe. Bio si nemilosrdan prema siromasima i koristio si se njihovom bedom. Zakidao si im novac i bio nepravedan. Nisi bio blag, plemenit i širokogrud kao što bi trebalo da bude svaki sledbenik Hristov. Zakidao si platu najamnicima. Imao si pred sobom bedno odevenu radnicu koja je naporno radila i za koju si znao da je poštena i bogobojažljiva, a ipak si se bogatio na njen račun jer ti je to bilo moguće. Videla sam da su tvoje nerazumevanje, bezobzirnost i škrtost zapisani na nebu kao da su učinjeni samom Isusu u licu jednog od Njegovih svetih. Ono što si pričinio najmanjem Hristovom učeniku, učinio si Njemu. Nebo je videlo svu tvoju škrtost prema onima koji su služili u tvojoj kući, i ono što je zapisano govoriće protiv tebe, sve dok se ne budeš pokajao i sve popravio. Jedan rđav postupak povlači za sobom zlo koje se ne može ispraviti godinama i kad bi onaj ko ga čini mogao sagledati svu veličinu zla, njegova duša bi se ispunila strahom. Ti si sebičan u pogledu novca. U slučaju brata K andeo Božji je ukazao na tebe i rekao: „Što god učiniš jednom od Hristovih učenika, učinio si Njemu samome.“

Slučajevi koje sam pomenula nisu jedini, Želela bih kad bi mogao videti stvari onako kako ih je nebo prikazalo. Ljudi se nalaze u teškoj obmani. Tebi je potrebna vera Hristova. On nije ugađao sebi, nego je živeo za dobro drugih. Ti moraš izvršiti svoju dužnost i ne smeš gubiti vreme. Moraš se poniziti u srcu pred Bogom i potražiti oprostaj za svoje grehe, da bi očistio mrlje sa svog hrišćanskog karaktera. Tada ćeš se moći posvetiti dedu spasavanja drugih a da pri tom ne praviš tolike greške.

Šta si uradio za sve vreme koje si proveo u radu za koji te Bog nije opunomoćio? Vršio si na ljude takav uticaj da će trebati mnogo truda da se to iskoreni. Duše će lutati u tami, pometenosti i neverstvu i neko se nikada neće moći izlečiti. Skruši svoju dušu postom, usrdnim molitvama, dubokim istraživanjem srca i strogim ispitivanjem sebe; nemoj se kloniti kritičkog ispitivanja. I tada, kad u tebi umre tvoje ja i kad budeš s Hristom skriven u Bogu, podnesi smerno svoje molbe. Ako budeš i dalje gajio nepravdu u svom srcu, Gospod te neće uslišiti. Da je uslišio tvoje molitve, ti bi se poneo. Pored tebe je stajao sotona, spreman da što bolje iskoristi prednost koja mu se pružila.

O kako je važno da pokažemo pobožnost u svim svojim postupcima i potpunu ispravnost u ovom životu, da uvek imamo na umu da anđeli Božji vide svako naše delo! Ono što činimo drugima vratiće nam se istom merom. Budi uvek na oprezu da se ne pokažeš nepravedan i sebičan u svojim postupcima. Bog će nam putem bolesti i nevolja oduzeti mnogo više no što možemo steći na račun siromaha. Pravedni Bog ocenjuje tačno sve naše pobude i postupke.

Pokazani su mi brat i sestra L. Kod njih je ljubav prema svetlu do te mere onemogućila istinsku pobožnost i pomračila duhovne sile, da istina nije mogla imati nikakvo blagotvorno dejstvo na život i karakter. Ljubav prema svetlu je zatvorila njihovo srce za milosrđe prema nevoljama drugih, i odvojila ih od Boga. Brate i sestro, vi se morate osloboditi taštine ovoga sveta, morate uložiti velike napore kako biste se oslobodili ljubavi prema njemu, sebičnosti i uskogrudosti. Ovi gresi leže kao prokletstvo na Božjem narodu. Ukazano mi je na skupštinu u kojoj ste živeli pre no što ste se preselili u _____. Vi ste tu zakidali, tvrdili i gledali svakom prilikom da izvučete što više koristi. Pokušala sam da nađem u vašem životu primer plemenitog samopožrtvovanja i dobrodetelji, ali nisam uspela; bilo ih je tako malo. Vaša svetlost je tako uticala na druge da su osetili odvratnost i prema vama i vašoj veri. Vaš tvrdi čluk i nepoštenje u poslovima bili su na sramotu istini. Neka bi vam Bog pomogao da vidite sve ovo i da omrznete zlo kao što ga On mrzi. Neka bi vaša svetlost tako obasjavala druge da, pobuđeni dobrim delima koja vi činite, slave vašeg Oca koji je na nebesima. Život koji vodite ne dopada se Bogu, jer je bio obeležen sebičnošću. On je još uvek nezadovoljan vama i osudiće vas ukoliko se ne oslobodite sebičnosti i uskogrudosti i ne budete se posvetili istinom. Sama vera, bez dela, je mrtva. Ona vas neće spasti, ako je ne dokažete delima. Bog od vas zahteva da budete bogati u dobrim delima i spremni na davanje, kako biste se obezbedili za vreme koje dolazi i zaslužili život večni.

Pokazano mi je da ste zakidali plate svojim nadničarima, koristili se prilikama i obezbedili radnu snagu po najnižoj ceni. Ovo nije po volji Božjoj. Morali ste vašim pomoćnicima dati sve što im pripada. Bog vidi i zna. Onaj koji ispituje srca poznaje sve naše misli, namere i ciljeve. Svaki dinar koji budete zaradili na taj način biće utrošen u bedi i nevolji koja će vas snaći. Svet, svet i svet, — to je kod vas bilo stalno na dnevnom redu. Spasenje duša je dolazilo tek na drugo mesto. O, kad biste u svetlosti večnosti mogli videti kako Bog gleda na sve to, uhvatio bi vas strah i ne biste mirovali dok sve ne nadoknadite.

Imali ste svetlost o zdravstvenoj reformi, ali je niste prihvatili niti ste živeli prema njoj. Ugađali ste apetitu i iskvarili svog dečaka dajući mu da jede što god bi i kad god bi mu se prohtelo. U svojoj ljubavi prema svetlu niste znali šta je dosta. Bog je povukao svoju ruku i vi ste bili prepušteni nemoći. Tada ste se oboje teturali na ivici groba, ali ništa niste naučili iz pouka koje vam je Bog dao. Sačuvali ste svoju ljubav prema taštom svetlu. Niste odbacili svoje sebično srebroljublje, uskogrudost i tvrdi čluk. Niste cenili ljubav, brigu i nežnost one koja se brinula o vama u vašoj bolesti. Jer da ste je cenili, ovo bi probudilo u vama plemenitu blagodarnost prema ženi koja vam je bila tako odana. Zakidali ste siromasima i bili nepravedni. „Jedan prosipa, i sve više ima; a drugi tvrduje suviše, i sve je siromašniji.“

Kad mi je ovo bilo pokazano, učinilo mi se da sotona ima toliku moć da zaslepi ljude ljubavlju prema svetu, da čak i pobornici hrišćanstva potpuno zaboravljaju da postoji Bog i da njegovi anđeli verno beleže sve postupke ljudi. Svaki dan uvećava izveštaj o neispunjenim dužnostima, o nehatu, sebičnosti, prevari, zatajivanju i nepoštenju. Koliko se mnogo zlih dela gomila za poslednji sud! Kad Hristos bude došao, „plata je njegova kod njega i djelo njegovo pred njim“. On će nagraditi svakoga prema delima. Šta će se sve tada otkriti! Kako će se mnogi zaprepastiti kad se budu pokazala dela njihovog života!

„Čujte, ljubazna braćo moja, ne izabra li Bog siromahe ovoga svijeta da budu bogati vjerom, i našljednici carstva koje obreče onima koji Njega ljube.“ „Kakva je korist, braćo moja, ako ko reče da ima vjeru a djela nema? Zar ga može vjera spasiti? Ako, na priliku, brat ili sestra goli budu? Ili nemaju šta da jedu, i reče im koji od vas: idite s mirom, grijte se, i nasitite se, a ne da im potrebe tjelesne, šta pomaže? Tako i vjera, ako nema djela, mrtva je po sebi.“ Možete verovati u celu istinu ali ako ne živite po njenim načelima, vaša vera vas neće spasiti. I Sotona veruje i drhti. On radi. Pošto zna da mu je vreme kratko, on s velikom silom čini zla dela jer je to u skladu s njegovom verom. Međutim, takozvani narod Božji, ne potvrđuje svoju veru delima. Ljudi veruju da je vreme kratko, ali se pohlepno grabe za zemaljska zadovoljstva kao da će svet ostati još hiljadu godina ovakav kakav je danas.

Životni put mnogih ljudi je obeležen sebičnošću. „Koji dakle ima bogatstva ovoga svijeta, i vidi brata svojega u nevolji, i zatvori srce svoje od njega, kako ljubav Božja stoji u njemu? Dječice moja! Da se ne ljubimo rečju ni jezikom, nego djelom i istinom. I po tome doznajemo da smo od istine, i pred njim tješimo srca svoja, jer ako nam zazire srce naše Bog je veći od srca našeg i zna sve. Ljubazni! Ako nam srce naše ne zazre, slobodu imamo pred Bogom. I što god zaištemo, primićemo od Njega, jer zapovesti Njegove držimo i činimo što je Njemu ugodno.“

Oslobodite se sebičnosti i temeljno se pripremite za večnost. Okajte prošlost i svetu istinu koju ispovedate ne predstavljajte ovde onako kako ste je prikazivali u mestu gde ste ranije živeli. Neka vaša svetlost blista tako da oni koji budu videli vaša dobra dela slave Oca nebeskog. Uzdignite se do visine večne istine. Saobrazite sve svoje poslovne radnje u životu s Rečju Božjom.

UKORENA RATOBORNOST

Dragi brate M, kad smo te sreli u _____; bilo nam je stalo da ti pomognemo a bojali smo se da nećeš primiti pomoć koja ti je bila potrebna. Predložila sam da dođeš u naše mesto i da se pridružiš nama i ostaloj dragoj deci Božjoj. Tu bi mogao primiti pouke koje su veoma važne za tebe, da bi našao snage da izdržiš u iskušenjima i opasnostima ovih poslednjih dana. Sećam se da mi je Gospod ukazao na tebe kao na čoveka koji se bori da bi pobedio svoje rđave navike. One neće dovesti samo do tvoje telesne propasti, nego, kasnije, i do duhovne. Ti si zadobio pobedu, ali moraš zadobiti i veće. Moraš se boriti sa svojim unutrašnjim neprijateljem koji će, ako ne bude savladan, srušiti tvoju sreću i sreću onih koji su povezani s tobom.

Moraš savladati rđave crte svog karaktera. Moraš se ozbiljno prihvatiti posla i ponizno se obratiti Bogu u molitvi. Treba da uvidiš koliko si nemoćan bez Njegove naročite milosti. Vera u istinu je već izvršila preokret u tvome životu, ali on nije onako dubok kako bi morao biti da bi odgovorio zahtevima Božjim. Ti ljubiš istinu, ali ona mora jače prodreti u tvoj život i imati više uticaja na tvoje reči i postupke. Imaš još mnogo da učiš i ne smeš gubiti vremena. Nisi se naučio da vladaš sobom. Ovde moraš zadobiti pobedu. U tvom karakteru ima više odlika rata nego mira. Trebalo bi da neguješ predusretljivost i istinsku hrišćansku učtivost. „Čašću jedan drugog većeg činite.“ „Ništa ne činite uz prkos ili za praznu slavu; nego poniznošću činite jedan drugoga većeg od

sebe.“

Ti si veoma ratoboran i uvek nakostrešen, spreman da nasrneš na ljude čim ti se za to ukaže prilika. Ne trudiš se da uskladiš svoja mišljenja s mišljenjem drugih ljudi, nego gledaš da se odvojiš od njih kad god ti se pruži mogućnost. Ovo škodi tvojoj duši, usporava tvoj duhovni razvoj i ne samo da vreća i žalosti one koji bi inače bili tvoji iskreni prijatelji, nego ih i odbija, tako da im je tvoje društvo neprijatno. Za tebe je više nego prirodno da svoje poglede i mišljenja uvek stavljaš iznad tuđih. Pri tom si često u velikoj zabludi, jer nemaš svu onu mudrost i znanje koje ističeš da imaš. Često misliš da znaš bolje od onih koji imaju mnogo veće iskustvo od tebe i kojima priliči više no tebi da upućuju ljude i da im daju mudre savete. Ali ti ne zapažaš ove svoje rđave osobine, pa zato nisi u stanju ni da vidiš njihove zle i gorke plodove. Suviše si dugo dopuštao da tobom vlada borben i nepomirljiv duh. Ti likuješ kad možeš da budeš u opoziciji.

Bio si rđavo vaspitavan, te nisi mogao steći dobre verske osobine. Moraš skoro sve iznova da učiš, a i od mnogo čega da se odučiš. Imaš preku narav koja odbija tvoje prijatelje i svete anđele i nanosi štete tvojoj duši. Sve je to u suprotnosti s duhom istine i pravom svetošću. Moraš naučiti da budeš skroman u rečima, da savladaš svoje ja i držiš ga u pokornosti. Hrišćanin se ne sme prepirati i nadmetati čak ni s najgorim nevernicima. Koliko je tek onda strašno ponašati se tako prema onima koji veruju u istinu i teže za mirom, ljubavlju i slogom? Pavle kaže: „Imajte mir sa svijem ljudima.“ Ovaj ratoborni duh je u suprotnosti sa svim načelima neba. Hristos kaže u svojoj besedi na gori: „Blago onima koji mir grade, jer će se sinovi Božji nazvati.“ „Blago krotkima, jer će naslijediti zemlju.“ Imaćeš neprilika gde god budeš bio, ako ne primiš pouku koju ti Bog upućuje. Treba da budeš manje uporan i samouveren u svom mišljenju i da primaš pouke kao učenik. „Bolji je spor na gnjev nego junak, i gospodar od svoga srca, bolji je nego onaj koji uzme grad.“ „Ko je spor na gnjev, velika je razuma; a ko je nagao pokazuje ludost.“ Jakov kaže: „Za to, ljubazna braćo moja, neka bude svaki čovjek brz čuti a spor govoriti i spor srditi se; jer srdnja čovečija ne čini pravde Božje.“

Ta samouverenost je posledica tvog načina života. Da si imao više iskustva o onom što je božansko, uvideo bi da rađaš rđave plodove. Oni nemaju nikakve hranljivosti, i ispunjavaju gorčinom sve one koji ih okuse. Moraš savladati svoju sklonost za uzdizanjem i zapovedanjem. Ja se, dragi brate, čvrsto nadam da ćeš ti, pošto si pokazao toliku hrabrost usprotivivši se neprijatelju koji je u tebi i boreći se protiv pohlepe i rđavih navika koje su te stezale kao gvozdeni lanci, i ovde učiniti ono što treba i zadobiti pobedu. Bio si nerazborit, smatrao si da se niko ne brine o tebi, da je skoro svaki čovek tvoj neprijatelj i da je stoga svejedno šta će biti od tebe.

Kad ti je otkrivena istina, bio si u bednom stanju. Video si u njoj silu koja će te uzdići i pružiti snagu i moć koju nisi imao. Prihvatio si zrake svetlosti koja je padala na tebe; i ako se sada potpuno potčiniš uticaju istine, obratićeš se i posvetiti, i tako pripremiti za besmrtnost. Ti imaš mnogo dobrih osobina i dobro srce. Bog želi da budeš ispravan. Ti ne voliš da ti drugi zapovedaju i da te upućuju, već želiš sam da zapovedaš. Međutim, trebalo bi da budeš krotkog i poniznog duha, predusretljiv, strpljiv, pun plemenitosti i milosrđa.

Nama je stalo do tebe i želimo da ti pomognemo. Molim te da primiš ove redove kako treba i da ih usvojiš u životu.

Odgovor

Sestro Vajt, Svedočanstvo koje sam juče primio smatram za sasvim zaslužen ukor i veoma sam ti zahvalan na njemu. Iskreno se nadam da ću pobediti. Potpuno sam svestan veličine zadatka koji je preda mnom, ali se ipak nadam da ću uz pomoć Božje milosti biti u stanju da pobedim.

ONI KOJI NOSE TERETE U ZAJEDNICI

Dragi brate i sestro N, 12. juna 1868, videla sam neke stvari koje se odnose na vas. Vi imate da izvršite jednu dužnost, ali to ne uviđate; niste nosili nikakav teret. Morate se više založiti za delo Božje. Ljubav prema svetlu vas je tako zaslepila, da ne vidite koliko moć taj tašti svet ima nad vama. Niste shvatili da na vama leži naročita odgovornost, niti uviđate važnost ovog vremena i dela koje treba izvršiti. Živite kao u snu. Jedinstvo je snaga. Velika slabost zajednice dolazi otuda što ima mnogo takvih koji zaostaju i ne prihvataju se nikakvog tereta. Vi niste „Hristu pomagači“. Uticaj taštog sveta čini vas neosetljivim za istinu.

Sad je važno da se svi prihvate posla i da kao živi rade na spasenju duša koje propadaju. Kad bi svi iz zajednice došli u pomoć Gospodu, zapazili bismo oživljavanje u Njegovom delu i to u većoj meri nego ikada dosad. Bog zahteva ovo od vas i od svakog člana zajednice. Nije na vama da odlučite da li se treba pokoriti tom Božjem pozivu. Bog zahteva poslušnost, i ako Ga ne po slušate, bićete u gorem položaju nego da ste neutralni. Ako se ne udostojite Božjeg blagoslova, primićete Njegovo prokletstvo. On zahteva od vas da budete poslušni i pokorni, i kaže da ćete onda jesti „dobra zemaljska“. Strašno prokletstvo je izrečeno nad onima koji ne dođu u pomoć Gospodu: „Proklinjite Miroz, reče anđeo Gospodnji, proklinjite stanovnike njegove; jer ne dođoše u pomoć Gospodu, u pomoć Gospodu s junacima.“ Sotona i njegovi anđeli su na bojištu da bi ometali napredovanje naroda Božjeg; stoga je potrebna pomoć svih nas.

Brate i sestro N, vaši prijatelji nevernici više utiču na vas nego što vi to uviđate. Oni vam ne donose snagu, nego mrak i neverstvo. Vama predstoji rad u vinogradu Gospodnjem. Odviše ste mislili o sebi i brinuli za sebe. Dovedite u red svoja srca i budite usrdni. Upitajte: „Gospode, šta želiš da činim?“ Bog zahteva od vas da iskreno pohitate k Njemu. On traži da ispitajte svoja srca, da u njima otkrijete sve što vas sprečava da donosite bogat rod i ono što je neprolazno. Vi ne posedujete u dovoljnoj meri Duha Božjeg zato što ne nosite radosno krst Hristov. Pokazano mi je u poslednjem viđenju da i ne shvatate koliko je jaka vaša ljubav prema ovom svetlu. Ovozemaljske brige i lažna privlačnost bogatstva ugušuju reč Božju i vi ostajete bez roda. Bog traži od nas da rađamo bogat rod. On neće dati zapovesti a da uz njih ne podari i moć da se one izvrše. Bog neće obaviti naš deo posla, ali neće tražiti ni da mi uradimo Njegov deo. On deluje u nama, ali mi sami sa strahom i drhtanjem moramo graditi svoje spasenje. „Tako i vjera ako nema djela mrtva je po sebi.“ Vera mora biti potkrepljena delima; upravo će oni koji čine dobra dela biti opravdani pred Bogom. Bogu nije ugodno kad govorite o svom siromaštvu, a u stvari živite u izobilju. Sve što imate pripada Bogu. On vas je postavio za pristave za kratko vreme, i kuša vas. Kako ćete izdržati tu probu? Gospod će tražiti svoje s dobitkom.

Upravlјate svoj pogled na ono što ste uložili u razne poduhvate, i to vam se čini mnogo. No da ste učinili i mnogo više, da su se vaša srca otvorila za delo Božje a ruke delile potrebnima, sve bi to bila samo vaša dužnost, i bili biste mnogo srećniji. Gospod traži od vas da prinesete svoje darove na oltar, i to ne da ih držite na domaku, nego da ih položite na njega. Oltar posvećuje darove tek tada, ne ranije.

Vi se niste odvojili od sveta onako kako to Bog traži od vas, ne uviđate i ne shvatate opasnost u kojoj se nalazite. Vaša ljubav prema svetlu navela vas je da skrenete s pravog puta. Oboje se morate više napajati na Izvoru istine. Ako se u vama ne izvrši promena kako biste slavili Boga svojim uticajem i životom, navući ćete na sebe Njegovo prokletstvo. Vi ćete sakupljati, a On će rasturati. Umesto da iz vas izbija zdravlje, postaćete kao sasušene loze. Gospod traži radnike koji mogu i hoće da se založe za spas duša i koji će sve žrtvovati za to delo. Ovo niko drugi ne može izvršiti za

vas. Darovi drugih, ma kako bili obilni, ne mogu zameniti vaše darove. Morate se pokoriti Bogu, a to niko drugi ne može učiniti umesto vas. Samo vas sila Duha Božjeg, uz snažnu veru, može osposobiti da odolite mnogim zamkama koje vam sotona stavlja pred noge. Reči i primer Iskupitelja biće svetlost i sila u vašim srcima. Ako idete za Njim i pouzdate se u Njega, On neće dozvoliti da propadnete. Odveć strahujete da ćete izazvati negodovanje onih koji ne ljube Boga i ne služe mu. Zašto želite da sačuvate prijateljstvo neprijatelja Gospodnjih? Zašto padate pod njihov uticaj? „Ne znate li da je prijateljstvo ovoga svijeta neprijateljstvo Bogu?“ Kad bi srce bilo ispravno, došlo bi do odlučnog odvajanja od sveta.

Gospod bi učinio veliko i dobro delo u vašoj okolini prošlog proleća, da su svi osećali potrebu za tim i pritekli Mu u pomoć. Međutim, nije bilo jedinstva u radu. Nisu svi osećali potrebu da se usrdno založe u delu. Nisu se svi pokorili Bogu. Videla sam da ste uznemireni i zbunjeni, da vas okružuju tama i magla. Sumnjali ste i niste bili u stanju da se sami osnažite niti da osnažite druge. Ovo je ozbiljno, strašno vreme. Danas nije trenutak za obožavanje idola, i nema mesta savezu s đavolom ili prijateljstvu sa svetom. Oni koje Bog prihvata i posvećuje moraju biti marljive i verne sluge, odvojiti se od sveta i posvetiti se Njemu. Pobožnost na rečima ili ime zapisano u spisku skupštine ne predstavljaju „živi kamen“ u duhovnoj zgradi. Ako se preobražavamo u pogledu saznanja « istinske svetosti, ako smo raspeti za svet, a živi u Hristu, onda se naša duša ujedinjuje s Bogom. Sledbenici Hristovi imaju kao glavni cilj jedno veliko delo — spasavanje bližnjih. Tom cilju treba podrediti sve ostalo i ovo delo iziskuje najusrdnije napore i najveće interesovanje.

Bog traži od svojih sledbenika da Ga ljube i da Mu služe ovim srcem, svom dušom i svom snagom svojom.

Njegove zapovesti i milost prilagođene su našim potrebama i bez njih ne možemo biti spaseni, pa ma šta činili. On traži poslušnost i neće prihvatiti ni darove ni službu ako nisu učinjeni od srca. Volja se mora potčiniti. Gospod zahteva ozbiljnije posvećenje, ozbiljnije odvajanje od duha i uticaja ovog sveta.

„A vi ste izbrani rod, carsko sveštenstvo, sveti narod, narod dobitka, da objavite dobrodetelji onoga koji vas dozva iz tame k čudnome vidjelu svome.“ Hristos vas je pozvao da budete Njegovi sledbenici, da se ugledate na Njegov život pun samoodricanja i požrtvovanosti, da učestvujete u velikom delu iskupljenja palog roda. Vi nemate pravu predstavu o delu, koje Bog traži da izvršite. Hristos je vaš uzor. Nedostaje vam ljubav. Po tom čistom i svetom načelu razlikuju se karakter i ponašanje hrišćana od onih koji pripadaju ovom svetu. Božanska ljubav ima moćan i oplemenjujući uticaj. Ona se može naći samo u obnovljenim srcima i prirodno se izliva na bližnje.

„Da imate ljubav među sobom“, kaže naš Spasitelj, „kao što ja imadoh ljubav k vama. Od ove ljubavi niko veće nema, da ko dušu svoju položi za prijatelje svoje.“ Hristos nam je pružio primer čiste, nesebične ljubavi. Još niste shvatili nedostatak u tom pogledu i veliku potrebu za tim božanskim dostignućem, bez kojeg sve vaše dobre namere i usrdnost — čak i kad bi ste razdali sve imanje svoje, i predali telo svoje da se sažeže, ne znače ništa. Vama je potrebna ljubav koja dugo trpi, ne srdi se, sve snosi, sve veruje, svemu se nada i nikad ne prestaje. Bez ljubavi niko ne može biti sličan Hristu. S tim živim načelom u duši niko ne može biti sličan svetlu.

Ponašanje hrišćana je slično ponašanju njihovog Gospoda. On je podigao zastavu i ostavio nama da odlučimo hoćemo li se okupiti oko nje. Naš Gospod i Spasitelj napustio je svoje carstvo, bogatstvo i slavu i potražio nas, kako bi nas mogao spasti i učiniti sličnim sebi. On se ponizio i primio našu prirodu da bismo mogli učiti od Njega i, ugledajući se na Njegov život dobročinstva i samoodricanja, slediti ga korak po korak do neba. Ne možete biti isti kao Uzor, ali Mu možete biti slični i prema svojim sposobnostima postupati kao On. „Ljubi Gospoda Boga svojega svijem srcem

svojijem, i svom dušom svojom, i svom misli svojom, i bližnjega svojega kao samoga sebe.“ U vašem srcu mora postojati takva ljubav da uvek budete gotovi da se odreknete sveg blaga i počasti ovoga sveta, ako bi ste na taj način mogli pridobiti jednu jedinu dušu za službu Hristovu.

Bog vas poziva da se jednom rukom koja predstavlja veru držite Njegove moćne ruke, a drugu koja predstavlja ljubav, pružite dušama koje propadaju. Hristos je put, istina i život. Idite za Njim. Ne idite za telom, nego za Duhom. Hodite onako kao što je On hodio. Volja Božja je da se posvetite. Delo koje morate izvršiti sastoji se u tome da činite volju Onoga koji održava vaš život u svoju slavu. Ako radite samo za sebe, to vam ništa neće koristiti. Ako radite za dobro drugih, ako niste sebični i sve usrdno posvećujete Bogu, On će to prihvatiti i vratiće vam svojom milošću.

Bog vam nije odredio da se brinete i starate samo za sebe. Od vas se traži da se postarate i pobrinete i za druge; to će vam pomoći da u svom karakteru pronađete rđave osobine koje treba ispraviti i slabe tačke u kojima treba da ojačate. To spada u okvir dela koje moramo izvršiti, i to ne nestrljivo, srdito i nerado, nego sa zadovoljstvom da bismo dostigli hrišćansko savršenstvo. Mi ne idemo za Hristom ako se klonimo onoga što nam nije prijatno. Morate veoma revnovati za čast Božju. Kako biste obazrivo morali postupati! Međutim, vi idete putem kojim ne bi trebalo da idete. Bili biste iznenađeni i uznemireni kad biste mogli videti prečiste anđele kako upiru svoje svetle oči ispitujući vas, pazeći kako hrišćani slave svoga Gospoda. Ili kad biste videli uvredljivo, podsmešljivo likovanje zlih anđela koji vas zavode na krive puteve, ukazuju na Sveto pismo koje je prestupljeno i upoređuju vaš život sa Svetim pismom kojega se vi rečima pridržavate ali ga se delima odričete. Čovek se sav mora založiti kako bi postao valjan hrišćanin. O, kako smo mi slepa i kratkovida stvorenja! Kako teško razaznajemo ono što je sveto i slabo shvatamo bogatstvo Njegove milosti!

Želela bih da vam naročito ukažem na jednu stvar. S vama su tesno povezani sotonini posrednici i oni očevidno utiču na vas, jer se ne nalazite dovoljno blizu Boga da biste uživali podršku svemoćnih anđela. Vi ste se suviše čvrsto povezali s neprijateljima Gospodnjim i ne uviđate da se nalazite u opasnosti da pretrpите brodolom u svojoj veri. Ako i najmanje podstičete kušanja sotonina, onda prelazite na njegovo bojište i borba će biti duga i teška pre nego što izvojujete pobedu u ime Isusovo koji je pobedio sotonu.

Sotona ima velike prednosti. On ima čudotvornu intelektualnu moć anđela, koju malo ko može da pojmi. Sotona je bio svestan svoje moći, inače se ne bi upuštao u borbu sa svemoćnim Bogom, večnim Ocem i Knezom mira. Sotona pažljivo prati događaje i kad nađe nekoga ko se naročito snažno protivi istini Božjoj, on će mu otkriti još neostvarene događaje samo da bi sebi obezbedio mesto u njegovom srcu. Onaj koji se nije kolebao da stupi u borbu sa Gospodom koji sve stvoreno drži u svojoj ruci, raspolaže lukavošću kojom progona i obmanjuje. Sotona i danas drži smrtnike u svojim zamkama. On nije izgubio ništa od svoje veštine i lukavstva u periodu od skoro šest hiljada godina. Čitavo to vreme on je pažljivo posmatrao sve što se odnosi na naš rod.

Sotona upotrebljava kao svoje medijume one koji su se ogorčeno protivili istini Božjoj. On se takvima pojavljuje prurušen u kakvu drugu ličnost, možda u prijatelja svojih žrtava. On učvršćuje njihovo ubeđenje služeći se rečima toga prijatelja, iznoseći događaje koji će se dogoditi ili koji su se stvarno dogodili, a o kojima medijum nije ništa znao. Ponekad, pre nečije smrti ili kakvog nesrećnog slučaja, sotona izaziva snove ili prurušivši se u drugu ličnost razgovara se medijumom, pružajući mu izvesna saznanja putem sugestije. Ali to je mudrost odozdo, a ne nebeska. Sotonina mudrost je oprečna istini a on se, da bi ostvario svoje ciljeve, na izgled obavija svetlošću koja okružuje anđele. On izvesne ljude navodi da veruju u jedan deo istine u koju veruju sledbenici Hristovi, a da ostalo odbace kao opasnu i sudbonosnu zabludu.

Sotona je veliki majstor. On uspešno primenjuje svoju mudrost. Spreman je i sposoban da pouči one koji odbacuju savet Božji na štetu sopstvene duše. Mamac koji je on pronašao privući će mnoge duše u njegovu mrežu; on će ih dograbiti u svoje kandže, okitiće se svim dobrim osobinama i načiniće se što privlačnijim. Svi oni koji upadnu u zamku uvideće, ali kasno, ludost koju su sebi dopustili prodajući nebo i besmrtnost za obmanu koja je sudbonosna po svojim posledicama. Našom protivniku, đavolu, ne nedostaju mudrost i snaga. On je kao lav koji riče i traži koga na proždere. On će se služiti „svakom silom i znacima i lažnijem čudesima, p sa svakom prijevarem nepravde među onima koji ginu: jer ljubavi istine ne primiše, da bi se spasli“. Zbog toga što su odbacili istinu, „Bog će im poslati silu prijevare, da vjeruju laži; da prime sud svi koji ne vjerovaše istinu, nego volješe nepravdu“. Mi imamo moćnog, lukavog neprijatelja s kojim se borimo i jedina naša bezbednost leži u Onome koji će doći, koji će uništiti tog lukavog obmanjivača snagom svoje reči i sjajem svoga dolaska.

Ovo vam preporučujem u strahu Božjem i preklinjem vas da ustanete iz mrtvih i Hristos će vam dati život.

OHOLOST KOD MLADIH

Draga sestro O, nameravala sam da razgovaram s tobom pre no što otputujem iz _____, ali me je zauzetost sprečila. Pišem ti ali ne s mnogo nade da će ovo pismo izazvati neku naročitu promenu tvog stava u verskom životu.

Zbog tebe sam bila veoma neraspoložena. Na sastancima koji su održani u _____ isticala sam opšta načela i težila da utičem na srca iznoseći svedočanstvo koje će, kako sam očekivala, učiniti promenu u tvom verskom životu. U Svedočanstvu br. 12. pokušala sam da pišem o opasnostima kojima je izložena omladina. To gledište sam iznela u Ročestru. Tom prilikom mi je pokazano da je u tvom vaspitanju učinjena greška još u ranom detinjstvu. Tvoji roditelji su smatrali, i pred tobom govorili, da si ti po prirodi hrišćanka. Tvoje sestre su prema tebi gajile ljubav koja je podsećala na idolopoklonstvo, a ne na posvećenost. Tvoji roditelji su imali neposvećenu ljubav prema svojoj deci, koja ih je učinila slepim za njihove nedostatke. Ponekad, kad bi se malo prenuli, došlo bi do neke promene. Međutim, uglavnom si bila mažena i hvaljena, što je naškodilo tvojim večnim interesima.

Videla sam da ne poznaješ samu sebe. Ti gajiš osećanje samopravednosti koje te održava u obmani odnosno tvojih duhovnih postignuća. Ponekad na tebe utiče Duh Božji, ali ti ne poznaješ preobražaj putem obnavljanja uma svojega. „Ne vladajte se prema ovome vijeku, nego se promijenite obnovljenjem uma svojega, da biste mogli kušati koja je dobra i ugodna i savršena volja Božija.“ Ti nisi to iskusila i stoga nemaš kotve. Nisi hrišćanka premda ti je celog života govoreno da imaš hrišćansku prirodu. Smatrala si da je kod tebe sve u najboljem redu, dok si bila veoma daleko od toga da te Bog prihvati. Ta obmana je rasla s tvojim godinama i jačala s tvojom snagom, i može te dovesti do propasti. Tvoji roditelji su bili ponosni na svoju decu i kad bi im se ona potužila na kakvu sitnu uvredu, oni bi se odmah pobunili i povlašćivali svojoj deci i na taj način jednostavno kočili njihov duhovni napredak.

Ti i tvoja sestra P gajile ste oholost koja će se u dan Božji pokazati kao slama. Kod vas je preovlašćivalo samoljublje, sujeta, ponositost na odeću i spoljni izgled. Sebičnost vas je udaljavala od dobra. Obe se morate potpuno obratiti, potpuno obnoviti svoj um, morate se sasvim preobraziti, inače nećete imati nikakvog dela u carstvu Božjem. Vaš spoljni izgled, vaša lepota i haljine neće vam doneti naklonost Božju. Veliki Bog zapaža samo moralne vrednosti. Nema prave lepote ličnosti ili karaktera bez Hrista; nema pravog savršenstva u ponašanju i držanju bez darova krotosti,

ljubavi i prave svetosti.

Pokazano mi je da tvoj uticaj i primer vodi duše u propast. Ti si primila svetlost i darove i moraćeš da položiš račun za njih. Ti nisi po prirodi pobožna i religiozna i stoga se moraš naročito potruditi da misliš na veru. U tebi prevladuje tvoje ja. Imaš vrlo visoko mišljenje o sebi, ali treba da znaš da nebo gleda na unutrašnju vrednost čoveka i ceni karakter po duhovnim osobinama koje ga krasi, po smernosti i blagosti koje Bog veoma ceni. Raskošno odelo, lična privlačnost — sve to postaje beznačajno u poređenju s dragocenim svojstvima, smernošću i blagošću. Tvoja ljubav prema svemu što ti donosi prijetnosti i rasonode, tvoja nedovoljna posvećenost i pobožnost naškodile su mnogima. Nisi mogla pomoći onima koji su skrenuli s puta jer si živela životom ovoga sveta.

Oni koji dođu u _____ odlaze iz njega s utiskom koji si na njih ostavila ti i ostala omladina koja ne pokazuje istinsku veru u svom životu, sa utiskom da religija nije stvarnost. Njihova sujeta biva podstaknuta a ljubav za ukrašavanjem, lakomislenost i zabavu ojačana, dok se svete misli gube iz vida. Oni tada stiču utisak da su bili isuviše savesni i strogi. Jer ako je svečana istina imala tako malo dejstva na one koji žive u samom centru velikog dela, zašto bi onda samo oni bili tako strogi prema sebi? Zašto bi se klonili zabave, kad se njima odaju oni za koje se smatra da imaju više iskustva u _____?

Uticaj mladih se oseća gde god se čuje o njima, tako da njihov neposvećen način života često ulazi u poslovicu. A ničiji primer nije jače delovao u pogrešnom pravcu nego vaš. Vi ste osramotile svoju veru i bile ste jadni predstavnici istine. Istiniti Svedok kaže: „Znam tvoja djela da nijesi ni studen ni vruć. O da si studen ili vruć! Tako, budući mlak, i nijesi ni studen ni vruć, izbljuvaću te iz usta svojih.“ Da ste hladne, postojala bi izvesna nada da ćete se obratiti. Ali kad se neko odene sopstvenom pravdom, umesto pravde Hristove, i tako teško odbacuje samopouzdanje, onda je takav slučaj veoma težak. Neobraćeni, bezbožni grešnik nalazi se u povoljnijem položaju od takvih lica.

Vi ste kamen spoticanja za grešnike. Kod vas se zapaža nedostatak posvećenosti. Odvajate se od Hrista, umesto da Mu se približujete; ako mi Bog pomogne da zderem s vas odeću sopstvene pravde, onda bih se mogla nadati da ćete se pokajati i živeti primernim životom. S vremena na vreme biste se i prenule, a zatim ponovo nastavljale raniji život nerada i samopouzdanja, svrstavajući sebe u žive, dok ste u stvari bile mrtve. Vaša oholost može vas dovesti do propasti. Bog vam je govorio o tome. Ako se ne obratite, zadesiće vas teška nevolja i vaša radost će se pretvoriti u patnju dok ne ponizite svoja srca pod rukom Božjom. Bog ne prima vaše molitve. One dolaze iz srca punog oholosti i sebičnosti. Ti si tašta, draga moja sestro. Živela si besciljnim životom, a da si bila krotka i živela za dobro drugih, bila bi blagoslov i za sebe i za svoju okolinu. Neka Bog oprostí tvojim roditeljima i sestrama što su te načinili takvom da te Bog ne može primiti; ukoliko se ne izmeniš, vatra će te progutati u dan Božji kao slamu.

Kad mi je pokazana sebičnost onih koji rade u Uredu, i da se među njima nalaze neki koji rade samo za platu kao da su zaposleni u kakvom običnom preduzeću, i vas dve ste se nalazile u tom broju. Vi ste obe sebične i samožive. Uvek ste se trudile da ugađate sebi i dobijete veće plate. Takav duh je značio prokletstvo za Ured i izazivao gnjev neba protiv vas. Mnogi su se suviše trudili da se domognu novca. Sve je to rđavo. Primljen je svetski duh, a Hristos izagnan. Neka bi se Bog smilovao svom narodu. Nadam se da ćete se obratiti.

Bila si lakomislena, tašta i površna u svojim razgovorima. O, kako je retko Hristos bio spomenut! Nisi pominjala sa zahvalnošću i hvalom Njegovu ljubav koja iskupljuje, nisi upotrebljavala izraze koji veličaju Njegovo ime i besmrtnu, samopožrtvovanu ljubav. Šta je bio predmet tvojih razgovora? Kakvim mislima si se bavila s najvećim zadovoljstvom? Istini za volju, u

tvojim mislima nije bilo mesta za Isusa i Njegov život pun požrtvovanja, za Njegovu dragocenu milost i iskupljenje koje je tako skupo platio tebe radi. Međutim, tvoje misli su se bavile površnim stvarima. Da sebi ugadaš, da stvaraš sebi zadovoljstvo u životu — time se bave tvoje misli. Volela bih da ne govoriš da si vaskrsela s Hristom, jer nisi ispunila zahtev: „Ako dakle vaskrsnute s Hristom, tražite ono što je gore gdje Hristos sjedi s desne strane Boga. Mislite o onome što je gore, a ne što je na zemlji. Jer umrijeste, i vaš je život sakriven s Hristom u Bogu.“ Upitaj sebe: Jesam li odgovorila zahtevima koje je postavio nadahnuti apostol? Jesam li svojim životom dokazala da sam umrla za svet i da je moj život sakriven s Hristom u Bogu? Da li se oslanjam na pomoć i podršku Onoga koji je obećao da će mi pružiti pomoć kad god mi je potrebna? Ti imaš formalnu veru, ali ne osećaš svoju slabost, izopačenost i bezvrednost svoje prirode.

„Hrišćanka po prirodi!“ Ta obmana je mnogima poslužila kao haljina sopstvene pravde i mnoge navela da se nadaju Hristu, ne trudeći se da išta saznaju o Njemu, o Njegovim iskušenjima i životu punom samoodricanja i samopožrtvovanja. Njihova pravda na koju toliko računaju predstavlja samo nečistu haljinu. Naš dragi učitelj Hristos kaže: „Ako ko hoće za mnom ići, peka se odreće sebe i uzme krst svoj i ide za mnom.“ Da, idite za Njim u zlu i dobru, pomažite onima kojima je pomoć najviše potrebna i onima bez prijatelja. Idite za Njim i zaboravite pa sebe, činite dela samopožrtvovanja i samoodricanja za dobro drugih. Budite puni ljubavi i saučešća prema palom rodu. On nije smatrao svoj život odviše dragocnim, nego ga je dao nas radi. Idite za Njim od skromnih jasala do krsta. On je bio naš Uzor. On vam kaže da morate uzeti prezreni krst i poći za Njim, ako hoćete da budete Njegovi učenici. Možete li piti iz Njegove čaše? Možete li biti kršteni Njegovim krštenjem?

Vaši postupci pokazuju da ne, poznajete Hrista. „Eda li može isti izvor točiti slatko i gorko? Može li, braćo moja, smokva masline rađati ili vinova loza smokve? Tako nijedan izvor ne daje slane i slatke vode. Ko je među vama mudar i pametan neka pokaže od dobra življenja djela svoja u krotosti i premudrosti. Ako li imate grku zavist i svađu u srcima svojijem, ne hvalite se, ni lažite na istinu. Ovo nije ona premudrost što silazi odozgo, nego zemaljska, ljudska, đavolska. Jer gdje je zavist i svađa ondje je nesloga i svaka zla stvar. A koja je premudrost odozgo ona je najprije čista, a po tom mirna, krotka, pokorna, puna milosti i dobrih plodova, bez hatera, i nelicemerna. A plod pravde u miru sije se onima koji mir čine.“

Ovde su nabrojani plodovi koji predstavljaju očevidan dokaz da se kod nekog u punoj snazi života dogodila tako velika promena da je prikazana smrću. Iz živog, aktivnog života, u smrt! Kako je to upečatljiv simbol! Niko ovde ne treba da se obmanjuje. Ako niste iskusili taj preobražaj, nemojte mirovati. Tražite Gospoda svim srcem svojim. Neka to bude najvažniji posao u vašem životu.

Ti moraš položiti račun odnosno dobra koje je trebalo da učiniš u svom životu da si živela onako kako je Bog želeo da živiš i kako ti je pružio mogućnost da živiš. Ali ti nisi slavila Boga na zemlji niti si spasavala duše oko sebe, jer se nisi koristila milošću i snagom, mudrošću i znanjem koje ti je Hristos dao. Znala si Njegovu volju, ali je nisi činila. Vi se obe morate potpuno obratiti, inače nikad nećete čuti od Isusa reči: „Dobro, slugo dobri i vjerni.“

Uveče 12. juna, pošto sam pročitala skupštini ovo što je napred izloženo, pokazano mi je da si bezbrižna, ohola, sebična i ravnodušna u pogledu spasavanja duša, dok smrt radi svoj posao. Mnogi prolaze pored tebe i silaze u grob. Kako si uticala na one koji su dolazili na tvoje društvene skupove? Šta je rečeno ili učinjeno da bi se duše privele Hristu? Jesi li u svakom trenutku vršila svoju dužnost? Jesi li spremna da na sudu Božjem izađeš pred one s kojima si se družila na svojim društvenim skupovima a naročito sa onima koji su lali pod tvoj uticaj i umrli bez Hrista? Možeš li

reći da tvoje haljine nisu poprskane njihovom krvlju? Pomenuću slučaj G. Zar njen ukor neće pasti na tebe koja si u svojoj kući bila okružena dobrim uticajem i imala povoljnu priliku da razvijaš dobar hrišćanski karakter, ali nisi osećala teret za duše? Podsticala si oholost, taštinu i ljubav prema zadovoljstvima, postupala si tako da si sramotila svoju veru i navodila jadne duše koje je sotona udarao, da posumnjaju u stvarnost istine i čistotu hrišćanske vere.

Tvoji površni razgovori sa mladim osobama bili su odvratni. U tvojim mislima nije bilo ničeg plemenitog i uzvišenog. To su bila obična brbljanja i ogovaranja, prazan tašti smeh i šale. Anđeli su zapisali sve ono što si toliko puta činila. S obzirom da ti je upućen najozbiljniji poziv, da si bila ukoravana, upozoravana i opominjana, ti zaslužuješ veću osudu od ostalih mladih. Imala si duže iskustvo i veće znanje o istini. Najduže si živela u _____. Bila si među prvima koji su tvrdili da veruju u istinu i da su Hristovi sledbenici. Tvoja taština i oholost više su uticali na život omladine u tom mestu nego ma šta drugo. Ti si one koji su bili obraćeni istinom, tako reći, uzela za ruku i privela ih svetu.

Velika odgovornost leži na tebi i tvojim roditeljima koji su laskali tvojoj oholosti i ludosti. Kad bi dobila ukor, bili su na tvojoj strani i smatrali da ga nisi zaslužila. Ti si sestro O, verovala da si lepa. Tvoji roditelji su ti laskali. Tražila si poznanstva s nevernicima. Bez obzira na tvoje verovanje, ovi postupci nisu priličili jednoj čednoj, skromnoj devojci. Međutim, kad se uzme u obzir da si sebe smatrala sledbenicom krotkog i blagog Isusa, onda to znači da si osramotila svoju veru. O sestro moja, misliš li da ljudi ne vide kroz lažni sjaj kojim si se zaogrнула? Misliš li da su tako opčinjeni tvojim lepim licem, da ne vide ispod površine i ne uočavaju tvoj izveštačeni karakter? Kad si na svoju glavu stavila ukras pozajmljen iz trgovine sestre R, i pokazivala se pred ljudima kao na izložbi, zar si mislila da se to nije znalo? Zar si zaboravila da su anđeli Božji bili blizu i da su svojim čistim očima čitali tvoje misli, osećanja i težnje tvoga srca, da su zapažali svaki tvoj postupak i uočavali tvoj pravi, površni karakter? Dok si se upuštala u prazan razgovor s prodavcem koji te je očarao, jer je laskao tvojoj sujeti, mogla si, da si stajala pred ogledalom, videti podgurkivanje i šaputanja među onima koji su te posmatrali i koji su se smejali tvom nepristojnom ponašanju. Ti nanosiš sramotu istini. Da si se neopaženo vratila u tu trgovinu ubrzo pošto si iz nje izašla i da si čula razgovor, saznala bi neke stvari o kojima ranije nikad nisi ni pomišljala. Uvredilo bi te i ponizilo da saznaš šta o tebi misle čak i površni prodavci. Baš onaj koji ti je u lice laskao smeja se sa svojim drugovima tvojoj taštini.

Ti bi mogla vršiti dobar uticaj u _____ i proslaviti svog Iskupitelja. Ali umesto toga, ti si predmet razgovora i prodavaca i golobradih mladića. Mnogi su primetili tvoje neprirодно ponašanje, i oni koji su zapazili tvoju taštinu, mada su nevernici i pretvaraju se da te poštuju, preziru te u srcu. Ti ideš tragom S, i ako se tvoji roditelji ne osveste i ne otvore oči za tvoje ludosti, biće isto tako krivi. Na njima i na tvojim sestrama leži greh, jer su podsticali tvoju oholost i laskali tvojoj sujeti i time te naveli na put kojim si pošla. Da ste ti i tvoja sestra pripravljene za spasenje, vi biste shvatile opasnost koja preti onima koji nisu spaseni. Ako u vama ne bude izvršena velika promena, doći će dan kad ćete s mnogih usana čuti: „Družio sam se sa tim hrišćankama, a one me nikad nisu upozoravale na opasnost u kojoj se nalazim. One me nikad nisu opominjale. Mislio sam da neće imati mira ni danju ni noću dok mi ne ukažu na stanje izgubljenosti u kome se nalazim. A sad sam izgubljen. Da sam ja bio na njihovom mestu i video da se neko nalazi u takvoj opasnosti, ne bih mirovao dok ga ne bih upozorio i ukazao na Onoga koji ga može spasti.“ Ti si bila dobar i poslušan sluga sotonin, iako si tvrdila da si sluga Hristov.

Sestro O, ti si imala tako visoko mišljenje o sebi, da nisi bila svesna mišljenja koje su posmatrači imali o tvom površnom karakteru. Oni su te ubrajali u kaćiperke, i ti si sasvim zaslužila

takav glas. Za tebe bi bilo mnogo bolje da si poslušala apostolov poziv: „Vaša ljepota da ne bude spolja ... nego u tajnome čovjeku srca, u jednakosti krotkoga i tihoga duha, što je pred Bogom mnogocjeno.“

Tvoji roditelji su mnogo grešili u vaspitanju svoje dece. Dozvolili su da ona budu oslobođena od tereta, a bilo je veoma važno da ih nose. Omogućavali su deci da ugađaju sebi, da ostaju u postelji i prodremaju najlepše i najprijatnije jutarnje časove, dok su roditelji rano ustajali i mučili se s nedaćama života. Ta deca nisu poučavana da se odupiru svojim naklonostima, da se bore protiv želja. Ona nisu navikavana da podnose nevolje. Bila su u velikoj meri zaštićena od domaćih poslova, a to je bilo štetno po njih. Ona nisu naučila na samoodricanje i samopožrtvovanje. Nikad se nisu prihvatila dužnosti koja im ne bi bila po volji. Njihovo vaspitanje je u velikoj meri bilo neispravno. A ipak tašta, hvalisava oholost puni njihova srca. Sestra O je smatrala da je iznad svojih drugarica, da one nisu dostojne njene pažnje i učtivosti. Pored toga, ona ima upornu volju i radi ono što hoće bez obzira na želju, ugodnost i potrebu drugih. Njena narav je nezgodna i ako je potpuno ne savlada, to će umnogome zamračiti njen put i zagorčati život njenim najboljim prijateljima.

DUH OVOG SVETA U ZAJEDNICI

Draga braćo i sestre u _____, 12. juna 1868. pokazano mi je kako ljubav prema Bogu u velikoj meri ustupa mesto ljubavi prema svetu. Vi živite u jednom lepom kraju koji vam pruža mogućnosti da steknete zemaljsko blago. Stoga se nalazite u stalnoj opasnosti da posvetite svu svoju pažnju ovozemaljskim stvarima, sticanju blaga na zemlji. Vaše će srce biti tamo gde je i vaše blaga. Izloženi ste iskušenjima koja vas sve dublje mame u svet, da biste gomilali bogatstvo. Obuzeti ovim mislima i brigama, vi ćete izgubiti pojam o pravoj pobožnosti. Malo je ljudi koji uviđaju taštinu i varljivost bogatstva. Oni koji su se posvetiti sticanju bogatstva tako su obuzeti ovim ciljem, da im Hristova vera dolazi tek na drugo mesto. Oni ne cene duhovne interese niti čeznu za njima, jer im je srebroljublje skrenulo pogled s nebeskog blaga. Kada bi se vrednost večnog života cenila po usrdnosti, istrajnosti i upornosti koju pokazuju hrišćani, ona ne bi vredela ni upola toliko koliko zemaljski imetak. Uporedite njihove napore radi sticanja zemaljskih vrednosti sa slabim, beživotnim i nedelotvornim naporima da steknu duhovnost i nebesko blago. Zato nije ni čudo što ne osećamo na sebi skoro nikakvo dejstvo svetlosti iz nebeske svetinje. Naše želje nisu upravljene tom cilju, nego zemaljskim stvarima. Mi žudimo za ovim svetom, a ne za večnim. Zemaljski uspeh zaslepljuje oči i obmanjuje dušu. Bog govori, ali ništavni zemaljski interesi sprečavaju nas da čujemo Njegov glas.

Naš stari brat T vezan je za zemaljsko blago iako bi trebalo da se odvoji od njega i da se pripremi za nebo. On bi sada morao da živi verom u Sina Božjeg, pogleda upravljenih ka onoj boljoj zemlji. Trebalo bi da se sve više odvaja od zemaljskih stvari i da se posveti svim svojim bićem večnosti. Uskoro će isteći vreme njegovog kušanja. O, kako mu je malo vremena ostalo da posveti Bogu! On nema više snage, Njegov duh je skrhan i pored najbolje volje može dati samo jedan mali doprinos; međutim, ako to bude činio od srca i potpuno, njegova služba će biti prihvaćena. Ti si, brate T, s godinama postajao sve sebičniji i sve si se grčevitije držao blaga ovog bednog sveta.

Sestra T voli ovaj svet. Ona je sebična po prirodi. Mnogo je patila od telesnih bolesti. Bog je dozvolio da je ta muka snađe, ali neće dopustiti da sotona uzme njen život. Njegova je namera da kroz oganj nevolje oslabi njenu pohlepu za zemaljskim blagom. Ovo se može postići samo patnjom. Ona je jedna od onih osoba čiji je organizam bio zatrovan lekovima. Uzimajući ih bez mere i potrebe, ona je dovela sebe u položaj u kome se sad nalazi. Ali Bog nije dozvolio da izgubi život,

nego joj je produžio vreme milosti i patnje da bi se posvetila istinom, očistila i prokušala, da bi se u ognju iskušenja oslobodila troske i postala dragocenija od zlata ofirskog. U srcu tog brata i sestre Ljubav prema svetu se tako duboko ukorenila da su potrebni veliki naponi da bi se to izmenilo. Dragi brate i sestro, u vas nema odanosti Bogu. Vaša ljubav prema svetu je nerazumna. Uticaj koji svet ima na vas toliki je da je uspeo da vas priveže za sebe, dok ono što je duhovno i nebesko nema moći da preobrazi vaš duh.

Vi, ljudi i žene u _____, koji govorite da ste Hristovi sledbenici, zašto i ne idete za Njim? Zašto zapadate u ludilo sticanja zemaljskog blaga, koje vam nesreća može tako lako opet oduzeti, a zanemarujete nebo, koje je besmrtno i večno blago?

Pokazan mi je slučaj žene brata U. Ona želi da ide pravim putem, ali često skreće s njega i nanosi time mnogo bola sebi i svojim prijateljima. Suviše mnogo govori. Nema iskustva u onom što je božansko i ukoliko se ne obrati i ne izmeni „obnovljenjem uma svojega“, neće moći da izdrži nevolje poslednjih dana. Ona treba da očisti svoje srce. Onda će i njen jezik biti posvećen. Preterana govorljivost je greh i treba je izbegavati. Ona treba da postavi jednog strogog stražara pred vratima svojih usta i da zauzda jezik, jer će inače iz njenih reči proizaći bezbožnost. Neka prestane da govori o tuđim greškama i slabostima. Svaka osoba koja ovako čini, za osudu je. Od toga nema nikakve koristi i to je greh koji vodi samo zlu. Neprijatelj zna da Hristovi sledbenici ovim otvaraju vrata Njegovim zlodelima.

Videla sam da je sotona uvek prisutan kad se sastanu sestre koje vole mnogo da govore, jer mu se tu pruža prilika za rad. On dolazi da bi razdražio duhove i izvukao što više koristi iz prednosti koja mu je data. On zna da sve to ogovaranje, prepričavanje, otkrivanje tajni i pretresanje tuđih grešaka udaljuje duše od Boga. To je smrt za duhovnost i za blagi verski upliv. Sestra U mnogo greši svojim jezikom. Trebalo bi da svojim rečima utiče na dobro, ali ona često govori na prazno. Pokatkad prikazuje novosti drugačije no što su u stvari. Ponekad pak preteruje. Sem toga, u njenim rečima ima i neistine. Ona nema namere da govori neistinu, ali je navikla mnogo da govori; pričajući o nepotrebnim stvarima, odvikla se da pazi na svoje reči tako da često ni sama ne zna šta govori. Sve to škodi njenom ugledu, kojim bi inače mogla učiniti mnogo dobra. Krajnje je vreme da se izmeni u ovom pogledu. Kad bi se odvikla od grešne govorljivosti, ona bi bila mnogo prijatnija no što je sad i mnogi bi tražili njeno društvo.

Hrišćani treba da paze na svoje reči. Oni ne smeju nikada prenositi ružne reči koje bi jedan njihov prijatelj izgovorio o drugome, naročito ako znaju da ovi nisu u dobrim odnosima. Svirepo je praviti razne nagoveštaje i davati na znanje da znate mnogo šta o ovom ili onom prijatelju ili poznaniku što drugi ne znaju. Ti nagoveštaji se uveličavaju i ostavljaju mnogo gori utisak nego što bi imalo jedno otvoreno iznošenje činjenica bez preterivanja. Koliko je samo Hristova zajednica stradala zbog ovoga! Ona je usled neobazrivi i nedostojnih postupaka svojih članova postala izuzetno slaba. Mnogi članovi iste skupštine zloupotrebili su poverenje, ali krivci nisu bili pozvani na odgovornost. Nemudri izbor predmeta razgovora učinio je mnogo zla. Trebalo bi govoriti o duhovnim i božanskim stvarima, ali se nije tako postupalo. Ako u društvu svojih prijatelja hrišćana budemo govorili samo o onome što uzdiže um i srce, nećemo kasnije nikada zažaliti, nego ćemo se uvek sa zadovoljstvom sećati ovih razgovora. Ali ako čitave sate budemo trošili na prazne i tašte razgovore, na pretresanje života i karaktera drugih ljudi, iz ovoga će proizaći samo zlo i mi ćemo biti mirio smrtni za smrt.

Ne mogu se tačno setiti svih ljudi u vašoj skupštini koji su mi bili prikazani, ali sam videla da mnogima predstoji jedan veliki posao koji moraju obaviti. Skoro svi suviše govore, a malo razmišljaju i mole se. Mnogi su preterano sebični. Oni misle na sebe, a ne na dobro drugih. Velika

je moć koju sotona ima nad vama. Ipak, vi posedujete dragocenu svetlost a među vama ima i takvih koji hoće da žive prema volji Božjoj. Oholost i ljubav prema svetlu su zamke koje predstavljaju veliku smetnju za duhovni život i napredovanje u milosti.

Ova zemlja nije hrišćansko nebo, već samo Božja radionica u kojoj se osposobljavamo za sjedinjenje s bezgrešnim anđelima na svetome nebu. Treba stalno da privikavamo svoj duh na plemenite, nesebične misli. Ovo vaspitanje je potrebno da bismo stavili u pokret sile koje nam je Bog podario i proslavili Njegovo ime na zemlji. Moraćemo da položimo računa za sve dobre osobine koje nam je Bog podario. Ako ove sposobnosti upotrebimo na način koji On nikako ne odobrava, pokazaćemo se kao niski nezahvalnici. Služba Bogu traži sve sile našega bića. Nećemo ispuniti volju Božju ako ne vaspitamo i oplemenimo sve sile, ako ne naučimo da s ljubavlju mislimo o nebeskim stvarima i ne ojačamo i usavršimo sebe ispravnim životom, posvećenim slavi Božjoj.

Žene koje tvrde da su pobožne obično propuste da vaspitaju svoj duh. One ne vladaju njim, tako da se on okreće kuda mu je drago. Ovo je sasvim pogrešno. Mnoge kao da nemaju nikakvih duhovnih sposobnosti. One nisu naučile svoj mozak da misli; i pošto to nisu učinile, smatraju da i ne treba da misle. Razmišljanje i molitva su neophodni za naš razvitak na putu istine. Ženska nestalnost je posledica male duhovne kulture i nedostatka razmišljanja. One neće da zamaraju svoj mozak i prepuštaju drugom da za njih misli, predviđa i pamti i tako se sve više zapuštaju. One moraju vežbom vaspitati svoj mozak. Treba da ga prisile da misli. Ako budu i dalje prepuštale da neko drugi misli za njih i rešava njihove probleme, one će uvek biti nesposobne da to same čine. Svaki se čovek mora truditi da razvije svoj duh.

Pokazano mi je da brat V mora imati više duhovnosti. Ti nemaš onog mirnog poverenja u Boga, koje on zahteva od tebe. Ti ne privikavaš svoje misli da se kreću stazom duhovnosti. Provodiš mnogo vremena u taštini i praznim razgovorima koji nanose štetu tvojoj duši i ruše ti ugled, Moraš imati više duhovne snage i čvrstine. Suviše se lako uzbuđuješ, jako si podložan svojim osećanjima i ne biraš reči u iskazivanju svojih simpatija i antipatija. Potrebna ti je istinska vera koja će te smiriti. Pozvan si da se učiš od Isusa koji je bio smeran i krotak u srcu. To je dragocena pouka. Ako je budeš prihvatio, ona će preporoditi sav tvoj život. Lakomislenost i ništavni razgovori škode tvom duhovnom napretku. Treba da nastojiš da usavršiš svoj karakter i da služiš Bogu svojim rečima i delima. Treba usrdno da tražiš Gospoda i da dublje zahvatiš iz vrela istine koje će posvetiti tvoj život. Tvoj duh je mnogo vezan za ovaj svet. Treba da misliš o onom boljem životu. Nemaš mnogo vremena, požuri se i iskoristi ovo nekoliko časova milosti.

U tvojoj ženi je mnogo oholosti i sebičnosti. Bog je provodi kroz oganj patnje kako bi uništio ove njene osobine. Ona mora dobro da pazi da taj oganj nevolje ne gori uzalud. On treba da ukloni trosku i da je privede bliže Bogu učinivši je duhovnijom. Njena ljubav prema svetlu mora umreti. Ona mora pobediti samoljublje i potčiniti svoju volju Božjoj.

Pokazano mi je da je ljubav prema svetlu u velikoj meri izagnala Hrista iz zajednice. Bog poziva da se izmenimo — da Mu se predamo. Ukoliko ne budemo vaspitali svoj duh da se bavi pitanjima vere, on će se pokazati slabim u tom pogledu. Međutim, biće jak kad se bude radilo o ovozemaljskim poduhvatima jer je u tom smislu negovan i ojačan vežbom. Ljudima je teško da žive verskim životom zato što ne privikavaju svoj duh na pobožnost. On je naučen da ide u suprotnom pravcu. Ako se naš duh ne bude stalno vežbao u sticanju duhovnog saznanja i razumevanja tajne pobožnosti, on će biti nesposoban da ceni večne istine, jer je bez iskustva u tom pravcu. To je razlog što mnogi smatraju da je teško služiti Gospodu.

Ako je srce podeljeno i bavi se poglavito zemaljskim stvarima a vrlo malo božanskim, nećemo

napredovati u duhovnoj sili. Naš zemaljski život traži da mu posvetimo veći deo svojih umnih sposobnosti, te mu etoga moramo posvetiti i više svojih osećanja. Usled toga ostaje sve manje za Boga. Duša ne može napredovati bez molitve. Nije dovoljna samo molitva u porodici ili u Božjem domu. Vrlo je važna i tajna molitva. U samoći, duša je otkrivena sveznajućem oku Božjem, koje ispituje sve naše pobude. Tajna molitva! Kako je ona dragocena! Opštenje duše s Bogom! Tajnu molitvu treba da čuje samo Bog. Nijedno radoznalo uho ne sme čuti teret duše molitelja. U tajnoj molitvi duša je slobodna od spoljnih uticaja i uzbuđenja. Ona se smerno, ali žarko uzdiže k Bogu. Glasna molitva često gubi u svojoj delotvornosti i prijatnosti zbog veoma bučnog glasa. Umesto blagog, smirenog poverenja, umesto tihog, smernog opštenja duše s Bogom, ističe se povišeni ton glasa, uzbuđenje raste a molitva gubi svoj blagi, sveti uticaj. Nastaje bura osećanja i reči, usred koje je nemoguće čuti onaj tihi, tanak glas koji govori duši u tajnoj, istinskoj usrdnoj molitvi. Tajna molitva, ako se pravilno primenjuje, rađa mnogo dobra. Ali molitva pred celom porodicom i susedima nije tajna molitva, makar je mi smatrali takvom i ona nam ne daje božansku snagu. Blagotvoran i trajan će biti uticaj koji dolazi od Onoga koga tražimo u tajnosti, jer je Njegovo uho otvoreno za molitvu koja dolazi od srca. Duša opšti sa Bogom pomoću spokojne, jednostavne vere, skupljajući zrake svetlosti koja će je osnažiti i podržati u sukobu sa sotonom. Bog je naša tvrđava.

Isus nam je uputio reči: „Stražite dakle; jer ne znate kad će doći gospodar od kuće, ili u veče, ili u ponoći, ili u pijetle ili ujutru; da ne dođe iznenada i da vas ne nađe a vi spavate. A što vam kažem, svima kažem: Stražite.“ Mi moramo stražiti čekajući dolazak Gospoda koji će nam doneti jutro ako nas, dolazeći iznenada, ne nađe da spavamo. Na koje se, dakle, vreme ovo odnosi? Ne na dolazak Hristov na oblacima nebeskim. Ne, nego na Njegov povratak sa službe u svetinji nad svetinjama, na trenutak kad bude skinuo svoju sveštenu odeću i obukao haljinu osvete i kad se budu čule reči: „Ko čini nepravdu, neka čini još nepravdu; ko je pogan, neka se još pogani; ko je pravedan, neka još čini pravdu; i ko je svet, nek se još sveti.“

Kad Isus bude prestao sa delom posredovanja, sudbina svih ljudi biće zauvek odlučena. To je vreme obračunavanja sa slugama. Za one koji se nisu pripremili da u čistoti i svetosti dobrodošlicom dočekaju svoga Gospoda, sunce će potamneti i neće se više nikada pojaviti. Završava se vreme milosti, prestaje Hristovo posredništvo na nebu. Ovaj trenutak će sve iznenaditi i oni koji se nisu posvetili poslušnošću prema istini, biće zatečeni kako spavaju. Oni su se zamorili od čekanja i straženja, postali su ravnodušni prema dolasku svoga Gospoda. Razočarali su se u svom iščekivanju, i možda će se opet razočarati. Zaključili su da ima još vremena i hteli da obezbede sebi zemaljsko blago. Želeli su da izvuku od ovog sveta sve što mogu, i u toj težnji izgubili svako interesovanje za dolazak Gospodnji. Postali su ravnodušni i bezbrižni, kao da će On doći tek u dalekoj budućnosti. Ali dok oni zaboravljaju na večnost idući za svojim zemaljskim dobitcima, završiće se delo u nebeskoj svetinji, a oni će ostati nepripremljeni.

Da su oni znali da će se delo Hristovo u nebeskoj svetinji tako brzo završiti, kako bi se drugačije ponašali? Kako bi usrdno stražili! Predviđajući sve to, Gospod ih je na vreme opomenuo i u svom nalogu o straženju. On im je jasno nagovestio da će iznenada doći. On ne određuje vreme, da ne bismo ijednog trenutka zanemarili straženje i u svojoj nebrižljivosti odlagali pripremu. „Stražite dakle; jer ne znate kad će doći.“ Ipak, ta neizvesnost i najavljeno iznenađenje nisu nas preneli iz otupelosti niti su nas podstakli na budnost u očekivanju Gospoda. On će iznenaditi u neverstvu one koji nisu čekali i stražili. Gospodar dolazi i umesto da se njihova srca odmah otvore pred Njim, ona su zaključana u ovozemaljskom snu i konačno izgubljena.

Nasuprot opisanoj, pokazana mi je jedna druga grupa. Oni su čekali i stražili. Njihove oči su bile upravljene k nebu a na usnama su im bile reči njihovog gospodara: „Što vam kažem, svima

kažem: Stražite dakle; jer ne znate kad će doći gospodar od kuće, ili uveče, ili u ponoći ili u pijetle ili ujutru; da ne dođe iznenada i da vas ne nađe a vi spavate.“ Gospod je najavio oklevanje pre svanuća. Međutim, On ne želi da oni popuste usled zamora ili da prestanu sa usrdnim straženjem zato što jutro nije svanulo onda kada su očekivali. Videla sam da oni koji čekaju gledaju u nebo. Oni su se uzajamno hrabрили ponavljajući ove reči: „Prošla je prva i druga straža. Sad smo u trećoj straži, čekajući na povratak našeg Gospodara. Sad nam predstoji još kratko vreme straženja.“ Videla sam da su se neki zamorili; oni su gledali dole, bili obuzeti zemaljskim stvarima i nisu budno stražili. Govorili su: „U prvoj straži očekivali smo Gospodara, ali smo se razočarali. Mislili smo da će sigurno doći u drugoj, ali i to je prošlo, a On nije došao. Možda ćemo se opet razočarati.

Ne moramo biti tako pažljivi. Možda neće doći ni u toku sledećeg straženja. Sad smo u trećoj straži i smatramo da je najbolje da sakupljamo blago na zemlji kako bismo se obezbedili od nemaštine.“ Mnogi su spavali zamoreni brigama ovoga sveta, odvučeni prevarom bogatstva sa svog stražarskog mesta.

Videla sam da anđeli naročito pažljivo posmatraju umorne verne stražare i paze da se ovi ne bi suviše zamorili od nevolja i patnji, dvostruko težih zato što su njihova braća prestala da straže, opijena brigama ovoga sveta i omamljena bogatstvom. Nebeski anđeli su ožalošćeni što oni koji su nekad stražili, sada svojom ravnodušnošću i neverstvom povećavaju iskušenja i teret onih koji se iskreno i istrajno trude da čekaju i straže.

Videla sam da je nemoguće poklanjati ljubav i pažnju ovozemaljskim stvarima, povećavati zemaljsko blago, a ujedno čekati i stražiti kao što je Spasitelj naložio. Anđeo reče: „Oni mogu zadobiti samo jedan svet. Ako hoće da steknu nebesko blago, moraju žrtvovati zemaljsko. Oni ne mogu imati oba sveta.“ Videla sam kako je neobično važno stalno stražiti jer se samo tako mogu izbeći sotonine zamke. On navodi one koji bi trebalo da čekaju i straže da se približe bar jedan korak taštom svetu. Oni nemaju namere da idu dalje, ali ih je taj korak mnogo udaljio od Hrista i zato im je sad lakše da učine još jedan. Tako se korak po korak približuju svetu, dok na kraju ne iščezne svaka razlika između njih i sveta. Oni tako gube svoj sveti karakter i razlikuju se od sveta oko sebe samo na rečima.

Videla sam kako je u prošlosti jedna straža smenjivala drugu. Da li se danas sme popustiti u budnosti? O, ne! Sad je još veća potreba za neprekidnom budnošću, jer ima manje vremena nego pre prolaska prve straže. Sada je vreme čekanja nesumnjivo kraće no prvi put. Kad smo onda tako neumorno stražili, koliko je to potrebnije u ovoj poslednjoj straži! Prošla je druga straža, došla treća i sada bi bilo neoprostivo kad bismo popustili u svojoj revnosti. Treća straža zahteva tri puta veću usrdnost. Postati sada nestrpiljiv značilo bi izgubiti sve ono što je postignuto istrajnošću ranijih straženja. Duga noć čekanja je puna iskušenja; Bog je u svojoj milosti odložio dolazak jutra, jer kad bi sad došao, mnogi bi bili nepripremljeni. Razlog odlaganja je to što Bog neće da Njegov narod propadne. Ipak pred nama je dolazak jutra za verne i noći za neverne. Božji narod treba ovim čekanjem i straženjem da pokaže svoj osobiti karakter i odvojenost od sveta. Mi moramo svojim straženjem pokazati da smo zaista gosti i došljaci na ovoj zemlji. Razlika između onih koji ljube svet i onih koji ljube Hrista jasna je i vidljiva. Dok se tašti ljudi trude da steknu zemaljsko blago, dotle se Božji narod odvaja od sveta i pokazuje svojim usrdnim čekanjem i straženjem da se obratio i da ovaj svet nije njegov dom, jer teži za boljom, novom zemljom.

Nadam se, draga braćo i sestre, da nećete samo pročitati ove reči već i ozbiljno razmisliti o njihovom značaju. Dok su ljudi Galilejci stajali, gledajući za svojim Spasiteljem koji se uznosio k nebu, dva čoveka u belom — nebeski anđeli koji su poslali da ih uteše zbog odlaska Spasiteljevog — stala su kraj njih i upitala: „Ljudi Galilejci! Šta stojite i gledate u nebo? Ovaj Isus koji se od vas

uže na nebo tako će doći kao što vidjeste da ide na nebo.“

Bog želi da Njegov narod upire pogled u nebo, očekujući veličanstvenu pojavu našeg Gospoda i Spasitelja Isusa Hrista. Dok je pažnja sveta upravljena na razne poduhvate, naša pažnja treba da bude usredsređena na nebo. Naša vera treba da prodire sve dublje u veličanstvene tajne nebeske riznice kako bi dragoceni, božanski zraci iz nebeske svetinje osvetljavali naša srca kao što su obasjavali lice Isusovo. Podrugljivci se smeju onima koji čekaju i straže, govoreći: „Gde je obećanje dolaska Njegova? Razočarani ste. Podite s nama i uspećete u ovozemaljskim stvarima. Doći ćete do dobitka i do novca i bićete poštovani u svetu.“ Oni koji čekaju odgovoriće gledajući u nebo: „Mi stražimo.“ I pošto su se odvojili od zemaljskih zadovoljstava, slave ovog sveta i obmane bogatstva, dokazuju time da zaista straže. Stražeći postaju snažni, savlađuju lenjost, sebičnost i ljubav prema ugodnosti. Oganj nevolje se pali oko njih i čekanje izgleda dugo. Oni ponekad očajavaju i vera im se koleba; ali se zatim ponovo skupljaju, savlađuju strahovanja i sumnje, upiru pogled u nebo i govore svojim protivnicima: „Stražim i čekam povratak svoga Gospoda. Hoću slavu u mucu, patnji i odricanju.“

Želja je Gospodnja da stražimo kako bi smo Mu mogli odmah otvoriti kad zakuca na naša vrata. Blago jedino onim slugama koje On zatekne na straži. On će se „zapregnuti i posadiće ih i pristupiće te će im služiti“. Koga će među nama tako počastvovati Gospodar u ovim poslednjim danima? Jesmo li spremni da Mu odmah otvorimo vrata i da Ga pozdravimo? Stražite, stražite, stražite! Gotovo su svi prestali da čekaju; nismo spremni da Mu odmah otvorimo vrata. Ljubav prema svetu je toliko obuzela naše misli, da nam pogled nije upravljen nebu, nego zemlji. Žurimo se, usrdno i predano ulažemo napore u razne poduhvate, a zaboravljamo na Boga i ne cenimo nebesko blago. Ljubav prema svetu i bogatstvu pomračuje našu veru i mi ne čeznemo za dolaskom našeg Spasitelja. Suviše se staramo za sopstveno ja. Uznemireni smo i nemamo čvrstog poverenja u Boga. Mnogi brinu i rade, muče se i kuju planove bojeći se da ne osiromaše. Takvi nemaju vremena da prisustvuju verskim sastancima i brinući se sami za sebe ne pružaju Bogu priliku da se pobrine za njih. Oni preterano brinu o sebi, vrlo se malo oslanjaju na Boga i veru.

Ljubav prema svetu silno obuzima narod kome je Gospod zapovedio da straži i da se moli, kako ga, došavši iznenada, ne bi zatekao na spavanju. „Ne ljubite svijeta ni što je na svijetu. Ako ko ljubi svijet, nema ljubavi očine u njemu. Jer sve što je na svijetu, tjelesna želja, i želja očiju, i ponos života, nije od Oca nego je od ovoga svijeta. I svijet prolazi i želja njegova; a koji tvori volju Božiju ostaje do vijeka.“

Videla sam da se narod Božji koji veruje u istinu ne nalazi u stanju čekanja i straženja. On uvećava svoje bogatstvo i sakuplja sebi blago na zemlji. Bogati se u ovozemaljskim stvarima, a ne u Bogu. Oni ne veruju da je vreme kratko, da se kraj svemu bliži i da je Hristos na vratima. Oni ispovedaju veru, ali obmanjuju sopstvenu dušu, jer su im postupci na visini vere koju poseduju. Njihova dela svedoče kakva im je vera, a onima oko njih da Hristos neće doći u ovom pokolenju. Dela su dakle u skladu sa njihovom verom. Oni se pripremaju da ostanu u ovom svetu. Kupuju kuću za kućom i njivu za njivom i građani su ovoga sveta.

Položaj siromašnoga Lazara koji se hranio mrvama sa trpeze bogataša povoljniji je od položaja ovakvih vernika. Kad bi oni posedovali istinsku veru, oni bi, umesto da uvećavaju svoje blago na zemlji, sve rasprodali, oslobodili se tereta, i svoje blago poslali ispred sebe na nebo. Onda bi tamo bila i njihova srca, jer je srce čovečije tamo gde mu je i blago. Mnogi koji tvrde da veruju u istinu pokazuju da se ono što najviše cene nalazi u ovom svetu. Za to se oni brinu, strahuju i muče. Oni svoj život posvećuju čuvanju i uvećanju toga blaga. Oni su tako malo sakupili blaga na nebu, da njihovu dušu ne privlači ta bolja zemlja. Mnogo su uložili u zemaljske poduhvate i ti ulozi kao

magnet odvajaju njihov um od nebeskih neprolaznih stvari privlačeći ih zemaljskom i raspadljivom. „Jer gde je vaše blago ondje će biti i srce vaše.“

Mnogi su se opasali sebičnošću kao gvozdenim obručem: to je moje imanje, moja trgovina, moja roba. Oni ne vode računa čak ni o običnim zahtevima čovečnosti. Ljudi koji tvrde da čekaju dolazak Gospodnji zatvorili su se sami u sebe. Oni su se odvojili od svega onoga što je plemenito i božansko. Ljubav prema svetu, telesne želje, želje očiju tako su ih obuzele da su oslepili. Svet ih je iskvario, a to ne uviđaju. Oni govore o ljubavi prema Bogu, ali njihovi rodovi nisu izraz ljubavi o kojoj govore. Oni Mu zakidaju desetak i darove i na njima leži prokletstvo Božje. Istina je osvetljavala njihovu stazu sa svake strane. Bog je čudesno radio za spas duša u njihovim domovima; međutim, gde su njihovi darovi koje je trebalo da Mu prinesu u radosnoj zahvalnosti za sve znake Njegove milosti? Mnogi od njih su tako nezahvalni kao nerazumna stvorenja. Žrtva podneta čoveka radi bila je ogromna, neshvatljiva čak i za najjači um, a ipak su oni koji žele da budu učesnici u tim nebeskim blagodatima, kupljenim za njih po tako visokoj ceni, isuviše sebični da bi podneli ma kakvu stvarnu žrtvu za Boga. Njihove misli su upravljene samo na ovaj svet. U četrdeset i devetom psalamu čitamo: „Koji se uzdate u silu svoju, i hvalite se velikijem bogatstvom svojim! Čovjek neće nikako brata osloboditi, neće dati Bogu otkup za nj. Velik je otkup za dušu, i neće biti nigda.“ Kad bi svi takvi bar donekle pojмили veličinu žrtve koju je Hristos podneo, postideli bi se svojih strahovanja i strašne sebičnosti. „Ide Bog naš i ne muči; pred Njim je oganj koji proždire, oko Njega je bura velika. Doziva nebo ozgo i zemlju, da sudi narodu svojemu: „Skupite mi svece moje, koji su učinili sa mnom zavjet na žrtvi.“ Bog je zaboravljen zbog sebičnosti i ljubavi prema svetu; duše mnogih su bez ploda i vape: „Moja neplodnost! Moja neplodnost!“ Bog je pozajmio svom narodu sredstva da bi ga prokušao, da bi proverio dubinu njegove ljubavi prema Bogu. Neki će se odvojite od Njega i radije se odreći sveg nebeskog blaga nego da smanje svoje zemaljsko imanje i da učine s Njim zavet na žrtvi. On ih poziva da se žrtvuju. Adi ljubav prema svetu zatisnula je njihove uši i oni neće da čuju.

Gledala sam ko će od onih koji očekuju Hristov dolazak rado prineti Bogu žrtvu od svog izobilja. Videla sam nekoliko smernih siromaha koji su, kao siromašna udovica, odvajali od usta i prilagali i svoj novčić, Svaki takav dar Bog smatra dragocenim blagom. Ali, daleko su zaostali oni koji zgrću silna sredstva i uvećavaju svoje imanje. Oni u stvari ne čine ništa prema onome što bi mogli učiniti. Oni zakidaju i pljačkaju Boga iz straha da će pasti u siromaštvo. Ne usuđuju se da se oslone na Boga. To je jedan od razloga što mnogi među nama, narodom Božjim, tako pate i odlaze u grob. Među nama ima pohlepnih kao i onih koji ljube ovaj svet. Mnogi su zakidali najamniku od njegove nadnice. Takvi se ponašaju škrto i nepravedno prema ljudima koji nemaju ništa na ovom svetu i žive ad ovog rada. Onaj koji ljubi ovaj svet, nemilosrdna lica i još nemilosrdnija srca, nerado isplaćuje neznatnu sumu zarađenu teškim radom. Tako oni postupaju i prema svom Gospodaru, mada tvrde da su Njegove sluge. Isto tako nerado prilažu i u haznu Božju. Čovek iz priče nije znao gde da uloži svoja dobra i Gospod je skratio njegov beskorisni život. Na taj način će postupiti s mnogima. Kako je teško čoveku u ovom pokvarenom veku da se sačuva od sebičnosti i ljubavi prema svetu! Kako je lako postati nezahvalan prema Darodavcu svih dobara! Da bismo sačuvali dušu, potrebna je velika budnost i usrdna molitva. „Stražite dakle, jer ne znate dana ni časa u koji će Sin čovečji doći.“

SVEDOČANSTVO ZA CRKVU

Broj sedamnaest

HRISTOVE PATNJE

Da bi se potpuno razumela vrednost spasenja, potrebno je shvatiti plaćenu cenu. Usled pogrešnih pojmova o Hristovim patnjama mnogi ne cene dovoljno veliko delo pomirenja. Bog je u svojoj bezgraničnoj ljubavi stvorio veličanstveni plan za spasenje čoveka. U tom planu se ogleda čudesna ljubav Božja prema palom rodu. Ta ljubav, ispoljena prilikom darovanja ljubljenog Sina čovečanstvu, začudila je svete anđele. „Po tom se pokaza ljubav Božija k nama što Bog Sina svojega jednorodnoga posla na svijet da živimo kroza nj.“ Ovaj Spasitelj je svetlost slave svoga Oca i verna slika Njegova. On poseduje božansko veličanstvo i savršenstvo. On je ravan Bogu. „Jer bi volja očina da se u NJ useli sva punina.“ „Koji, ako je i bio u obličju Božijemu, nije se otimao da se isporedi s Bogom; nego je ponizio sam sebe uzevši obličje sluge, postavši kao drugi ljudi i na oči nađe se kao čovjek. Ponizio sam sebe postavši poslušan do same smrti, a smrti krstove.“

Hristos je pristao da umre umesto grešnika kako bi čovek, živeći u poslušnosti, izbegao kaznu Božjeg zakona. Njegova smrt nije stavila zakon van snage; nije oslabila njegove svete zahteve, niti umanjila njegovu veličinu. Hristova smrt je potvrdila da je Božji zakon, koji kažnjava prestupnika, pravedan. On je primio na sebe kaznu, da bi opasao palog čoveka od kletve zakona. Smrt ljubljenog Sina Božjeg na krstu pokazuje nepromenljivost zakona Božjeg. Ona čini zakon velikim i slavnim ukazujući čoveku na njegovu neizmenljivost. Iz božanskih usta čuli smo reči: „Ne mislite da sam ja došao da pokvarim zakon ili proroke: nijesam došao da pokvarim, nego da ispunim.“ Hristova smrt je ispunila zahteve zakona.

U Hristu je sjedinjeno čovečansko i božansko. Njegov zadatak je bio da izmiri čoveka s Bogom. To je bio jedini put kojim se pali čovek mogao uzdići, da se pomoću krvi Hristove udostoji da učestvuje u božanskoj prirodi. Primajući na sebe ljudsku prirodu, Hristos je mogao da shvati patnje i nevolje čoveka i sva iskušenja kojima je on izložen. Anđeli koji ne znaju za greh nisu u stanju da shvate čoveka u njegovim iskušenjima. Hristos je pristao da primi na sebe ljudsku prirodu i bio izložen istim iskušenjima. Samo je tako mogao da pomogne onima koji će biti kušani.

Primivši na sebe ljudsko obličje, osećao je da Mu je potrebna snaga od Oca. Odabrao je posebna mesta za molitvu. Voleo je da opšti sa svojim Ocem u samoći planine. Time je Njegova sveta čovečanska duša bivala osnažena za dužnosti i iskušenja nastupajućeg dana. Naš Spasitelj je uzeo na sebe naše nevolje i slabosti i tako se svake noći pojavljivao pred Bogom, moleći se Ocu da mu podari snage za susret sa sutrašnjim dužnostima i iskušenjima. On je naš uzor u svemu i brat u našim slabostima, mada nije bio podložan našim strastima. Njegova bezgrešna priroda nije bila sklona zlu. U ovom grešnom svetu uspešno je podnosio duševne borbe i muke. Za Njegovu ljudsku prirodu molitva je predstavljala neophodnost i prednost. Bila Mu je potrebna sva potpora i uteha koju je Otac bio voljan da Mu podari zato što je radi čovekovog dobra ostavio nebesko blaženstvo i sišao da živi u hladnom i nezahvalnom svetu. Hristos je nalazio utehe i radosti u opštenju sa Ocem. Pred Njim je mogao osloboditi svoje srce tuge koja Ga je morila. On je bio čovek bola i patnje.

Tokom celog dana činio je dobro drugima, trudeći se da spase ljude od propasti. Lečio je bolesne, tešio žalosne, donosio radost i nadu očajnima, podizao mrtve u život. Svakoga dana po završenom poslu, napuštao je gradsku vrevu i u nekom usamljenom vrtu molio se, duboko pogružen, svom nebeskom Ocu. S vremena na vreme mesečevi zraci obasjali bi Njegov lik. Zatim bi oblaci i tmina odagnali svetlost. Po Njegovoj kosi i bradi, dok je tako klečao u molitvi, padala je noćna rosa. Često bi se tako molio čitavu noć. On je naš uzor. Kada bismo ovo imali na umu i

sledili Njegov primer, bili bismo mnogo jači u Gospodu.

Kad je Spasitelj, obdaren božanskom silom, osećao potrebu za molitvom, koliko to više moramo osećati mi, nejakim, grešnim smrtnicima! Kad je bio najviše saletan iskušenjima, Hristos nije ništa jeo. Obraćao se Bogu i zahvaljujući usrdnoj molitvi i savršenom potčinjavanju volji svoga Oca, izlazio kao pobednik. Oni koji propovedaju istinu u ovim poslednjim danima, moraju se više od svih takozvanih hrišćana ugledati na Njega u ovom pogledu.

„Dosta je učeniku da bude kao učitelj njegov i služi kao gospodar njegov.“ Na našoj trpezi se često nađu đakonije koje nisu ni zdrave ni potrebne, jer te stvari više volimo od samoodricanja, više od zdravlja duha i tela. Isus je usrdno tražimo snage od Oca. To je uzvišeni Sin Božji smatrao dragocenijim od sedenja za najbogatijom trpezom. On nam je pokazao da je molitva neophodna kako bismo dobili snage da se borimo sa silama tame i da izvršimo delo koje nam je namenjeno. Naša snaga je slabost, ali ona sila koju Bog daje bezgranična je, i svaki ko je dobije postaće više nego pobednik.

Dok se Sin Božji klečeći molio u Getsimanskom vrtu, agonija Njegovog duha isterivala je kroz Njegove pore znoj u vidu krupnih kaplji krvi. Tu Ga je obuzeo užas od velike tame koja ga je okruživala. Na Njemu su bili gresi celog sveta; On je patio umesto čoveka, kao prestupnik Očevog zakona. To je bilo istinsko iskušenje. Božanska svetlost povlačila se ispred Njegovih očiju, i On je padao u ruke sila tame. U svojim duševnim mukama ležao je ničice na hladnoj zemlji. Shvatao je Očev gnjev. On je uklonio čašu patnji sa usana grešnog čoveka; hteo je sam da je ispije, a da čoveku pruži čašu blagoslova. Gnjev koji bi pao na ljude, pogađao je sada Hrista. Tu je tajanstvena čaša zadrhtala u Njegovoj ruci.

Isus je često išao u Getsimanski vrt sa svojim učenicima radi razmišljanja i molitve. Oni su svi dobro poznavali to Njegovo sveto utočište. Čak je i Juda znao kuda da odvede gomilu ubica kako bi predao Isusa u njihove ruke. Nikada ranije nije Spasitelj posetio to mesto sa srcem tako punim tuge. Sin Božji se nije plašio telesnih patnji i nije zbog njih u prisustvu svojih učenika izgovorio one tužne reči: „Žalosna je duša moja do smrti.“ „Počekajte ovdje,“ rekao je On „i stražite sa mnom.“

Udaljivši se nešto od svojih učenika, ali tako da su ipak mogli čuti Njegov glas, On pade ničice i počeo se moliti. S dušom prepunom bola molio se Ocu: „Oče moj, ako je moguće da me mimoide čaša ova, ali opet ne kako ja hoću nego kako ti.“ Na Njemu su počivali gresi palog sveta i pritiskivali Ga. On je osećao Očev gnjev zbog greha; to osećanje je razdiralo Njegovo srce mučnom agonijom i izazivalo krvave kaplje koje su se s Njegovog čela kotrljale niz blede obraze i padale na zemlju.

Podigavši se sa zemlje, On se vratio svojim učenicima i zatekao ih kako spavaju. Obratio se Petru rečima: „Zar ne mogoste jedan čas postražiti sa mnom? Stražite i molite se Bogu da ne padnete u napast; jer je duh srčan, ali je tijelo slabo.“ Učenici su spavali u tom najvažnijem trenutku, kad je Hristos zatražio da straže s Njim. Znao je da mu predstoje ozbiljni sukobi i strašna iskušenja. Poveo ih je sa sobom da bi mu bili potpora, a i da bi se događaji koje će doživeti te noći i pouke koje će primiti neizbrisivo urezali u njihov duh. Ovo je bilo potrebno da ne pokleknu u veri i da bi se okrepili za iskušenja koja su ih očekivala.

Ali, umesto da straže s Hristom, oni su zaspali, opterećeni tugom. Spavao je čak i plahoviti Petar koji je samo nekoliko časova ranije tvrdio da će stradati za Njega, a ako treba, i umreti. Učenici su spavali u najkritičnijem trenutku kad je Sin Božji osećao najveću potrebu za njihovom ljubavlju i žarkim molitvama. I mnogo su izgubili u tom spavanju. Spasitelj je imao nameru da im podari snage kako bi mogli podneti surova iskušenja kojima će uskoro biti izloženi zbog svoje vere. Da su taj tužni čas proveli u straženju i molitvi sa svojim Spasiteljem, Petar ne bi bio toliko slab da

se odrekne svoga Gospoda u trenutku iskušenja.

Sin Božji je otišao još jednom i molio se govoreći: „Oče moj! ako me ne može ova čaša mimoići da je ne pijem, neka bude volja Tvoja.“ Ponovo je došao svojim učenicima i ponovo ih našao kako spavaju. Zaspali učenici prikazuju usnulu zajednicu u vreme približavanja dolaska Gospodnjeg. To će biti vreme oblaka i guste tame i spavanje će predstavljati najveću opasnost.

Isus nam je ostavio opomenu: „Stražite dakle; jer ne znate kad će doći gospodar od kuće, ili uveče ili u ponoći ili u pijetle ili u jutru; da ne dođe iznenada i da vas nađe a vi spavate.“ Od zajednice Božje se zahteva da budno straži u noći čekanja, ma kako opasno bilo, ma koliko vremena trajalo. Tuga nije izgovor za smanjivanje budnosti. Nevolja ne bi smela da kod nas izazove dremež, već treba da nas podstakne na dvostruku opreznost. Hristos je svojim primerom pokazao zajednici u čemu će biti izvor njene snage u danima nevolje, tuge i opasnosti. Ta budnost u stvari i obeležava zajednicu kao narod Božji. Time se oni koji čekaju odvajaju od sveta i pokazuju da su gosti i došljaci na ovoj zemlji.

Spasitelj se ponovo tužno okrenuo od svojih pospalih učenika i pomolio se i treći put istim rečima. Onda se vratio k njima i rekao: „Jednako spavate i počivate; evo, približi se čas, i sit! čovečji predaje se u ruke grešnika.“ Kako je to bilo svirepo što su učenici dozvolili da im san sklopi oči i umrtvi osećaje dok je njihov Gospod podnosio neiskazane duševne muke! Da su ostali budni na straži, ne bi izgubili veru videći Sina Božjeg kako umire na krstu. Trebalo je da tu značajnu noć straženja provedu u duševnoj borbi i molitvama, kako bi dobili snage da se suoče sa neizrecivim patnjama Sina Božjeg. Bili bi pripremljeni da, ugledavši Ga kako se muči na krstu, bar donekle shvate prirodu beskrajne tuge koju je On osećao u Getsimanskom vrtu. I bolje bi se sećali Njegovih reči kojima je opisao svoje muke, smrt i vaskrsenje. Tako bi u tom strašnom času punom iskušenja zraci nade probili kroz tminu i podržali njihovu veru.

Hristos im je o tome govorio još pre nego što se sve dogodilo, ali Ga oni nisu razumeli. Prizor Njegovih muka predstavljao je vatreno kušanje za Njegove učenike. Stoga je bilo potrebno da bdiju i da se mole. Oni će morati da dožive pobeđu sila tame i zato je bilo potrebno da njihovu veru okrepi jedna nevidljiva sila. Mi tek donekle možemo shvatiti neizreciv bol dragog Sina Božjeg u Getsimanskom vrtu kad je video da Ga posledice ljudskog greha koji je primio na sebe odvajaju od Boga. On je uzeo na sebe greh palog roda. Osećajući da Mu se ljubav Božja uskraćuje, izmučene duše, tužno je govorio: „Žalosna je duša moja do smrti.“ „Ako je moguće da me mimoide čaša ova.“ A onda je dodao, u potpunom potčinjavanju volji Očevoj: „Ali opet ne kako ja hoću nego kako ti.“

Sin Božji je umirao. Otac je poslao jednog glasnika da osnaži božanskog mučenika i da Ga naoruža da pođe krvlju poprskanim putem. Da su smrtnici bili u stanju da vide zaprepašćenje i bol anđeoskih četa kad su u nemom očajanju zapazili kako Otac prestaje da obasipa svog Sina zracima svetlosti, ljubavi i slave, bolje bi razumeli koliko je greh mrzak u Njegovim očima. Mač pravde se podigao protiv ljubljenog Sina Božjeg. Izdajničkim poljupcem je bio predan u ruke svojih neprijatelja i odvučen u sudnicu zemaljskog suda, gde su Ga grešni smrtnici ismevali a zatim osudili na smrt. Tu je Sin Božji bio „ranjen za naše prijestupe, izbijen za naša bezakonja“. Morao je trpeti uvrede, zlostavljanja, sram i rug tako Da je bio „nagrđen u licu mimo svakog čoveka, i u stasu mimo sinove čovečije“.

Ko može shvatiti svu ljubav koja se ovde ispoljila? Vojska anđela je s čuđenjem i bolom gledala kako Onaj koji je bio Veličanstvo neba i nosio krunu slave sada nosi trnov venac, kao krvava žrtva pomahnitale rulje koju je gnjev sotonin razjario do ludila. Gledajte strpljivog Patnika! Na Njegovoj glavi je trnov venac. Iz svih rana teče Mu krv. I sve to zbog greha! Samo večna ljubav,

koja će uvek ostati tajna, mogla je navesti Hrista da napusti nebesku slavu i počasti i da dođe u ovaj grešni svet, gde je bio prezren i odbačen od strane onih koje je došao da spase.

Čudite se, o nebesa, zadrhti zemljo! Gledajte mučitelje i žrtvu! Velika gomila je okružila Spasitelja sveta. Ruganje i ismevanje mešaju se s kletvama i huljenjem. Bedni ljudi govore o Njegovom niskom poreklu i skromnom životu. Sveštenici i starešine rugaju se Njegovom tvrđenju da je Sin Božji, prostačke šale i uvredljive reči idu od usta do usta. Sotona je zadobio potpunu vlast nad duhovima svojih slugu. Da bi u potpunosti postigao svoj cilj, on je počeo sa sveštenicima i starešinama, nadahnivši ih verskim ludilom. Njima je zavladao isti onaj sotonski duh koji pokreće najokorelije zlikovce. I svi su bili složni u svojim niskim osećanjima, počev od licemernih sveštenika i starešina pa do onih najuniženijih. Hristos, ljubljani Sin Božji, odveden je i na Njegova ramena su stavili krst. Svaki Njegov korak bio je poprskan krvlju koja Mu je tekla iz rana. Vođen je na mesto raspeća kroz ogromnu gomilu ogorčenih neprijatelja i bezosećajnih posmatrača. „Mučen bi i zlostavljen, ali ne otvori usta svojih; kao jagnje na zaklanje vođen bi i kao ovca nijema pred onim koji je striže ne otvori usta svojih.“

Njegovi nesrećni učenici pratili su Ga na izvesnom odstojanju, koračajući za zločinačkom ruljom. On je raspet na krst; i podignut da visi između neba i zemlje. Srca učenika su se stezala od bola što je njihov ljubljani Učitelj raspet kao zločinac. Oko krsta su se okupili zaslepljeni, licemerni i neverni sveštenici i starešine, rugajući se: „Ti koji crkvu razvaljuješ i za tri dana načinjaš pomozi sam sebi; ako si Sin Božji, siđi s krsta. A tako i glavari sveštencički s književnicima i starešinama potsmijevajući se govorahu: Drugima pomaže a sebi ne može pomoći. Ako je car Izrailjev, neka siđe s krsta pa ćemo ga vjerovati. On se uzdao u Boga: neka mu pomože sad, ako mu je po volji, jer govoraše: ja sam Sin Božji.“

Isus nije odgovorio nijednom rečju. Dok su Mu ruke prikivali klinovima a kaplje znoja izbijale na Njegovom mučeničkom čelu, iz bledih i drhtavih usana nevinog Patnika čula se molitva ljubavi i praštanja za Njegove ubice: „Oče, oprosti im, jer ne znaju šta čine.“ Celo nebo je s dubokim interesovanjem posmatralo ovaj prizor. Slavni Iskupitelj palog sveta podnosio je kaznu zato što je čovek prestupio Božji zakon. On je upravo otkupljivao svoj narod sopstvenom krvlju. Hristos je platio cenu koju zahteva sveti Božji zakon. Samo se tako moglo stati na put grehu i sotoni i izvojevati pobjeda nad njegovom vojskom.

O, da li je ikada bilo patnji i bola kakve je Spasitelj podneo umirući na krstu? Svest o Očevom negodovanju učinila je čašu naročito gorkom. Nisu to telesne patnje tako brzo okončale Hristov život na krstu, već strašan teret ljudskih greha i osećanje da je izložen Očevom gnjevu. Osećao se napušten bez slave Očeve i Njegovog prisustva, očajanje se kao tmina sručilo na Njega, izmamljujući bolni vapaj s Njegovih usana: „Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?“

Isus je zajedno s Ocem učestvovao u stvaranju sveta. Zaslepljeni i obmanuti ljudi ostali su neosetljivi za Njegove patnje. Sveštenici i starešine napadali su Sina Božjeg dok je bio u samrtnim mukama. Međutim, neživa priroda je uzdisala saučestvujući sa svojim izmučenim Tvorcem koji je umirao. Zemlja se zatresla. Sunce nije htelo da gleda ovaj prizor. Nebo se zavilo u crno. Anđeli su najpre posmatrali Hristovo stradanje, a kad više nisu mogli da izdrže, odvratili su pogled od strašnog prizora. Hristos umire! On očajava! Na Njemu ne počiva više ohrabrujući osmeh Njegovog Oca, a anđelima nije dozvoljeno da osvetle tamu strašnog časa. Oni su samo mogli s čuđenjem gledati kako njihov Zapovednik, Veličanstvo neba, podnosi kaznu zato što je čovek prekršio Očev zakon.

Sina Božjeg na samrti su čak mučile i sumnje. Nije mogao videti kroz vratnice groba. Nikakva svetla nada nije Mu prikazivala izlazak iz groba ni da li će Otac prihvatiti Njegovu žrtvu. Sin Božji

je osetio u najvećoj mogućoj meri strahotu greha ovoga sveta. Sve što je On mogao videti u toj tami, bio je gnjev Božji zbog greha i kazna. Padao je u iskušenje da poveruje da bi zbog odvratnosti greha u očima Božjim Otac mogao i da se ne pomiri s Njim. Strašna pomisao da Ga je Otac zauvek ostavio izazvala je i onaj strašan vapaj s krsta: „Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?“

Hristos se umnogome osećao kao oni grešnici na koje će se izliti čaša gnjeva Božjeg. Očajanje mračno kao smrt obuće njihove grešne duše i tada će oni u punoj meri sagledati svu strahotu greha. Sin Božji je svojom patnjom i smrću izdejtvovala za njih spasenje. To može biti i njihov deo ako ga budu prihvatili s voljom i radošću. Niko neće biti primoravan na poslušnost zakonu Božjem. Ako odbiju nebeske darove i izaberu zadovoljstva i obmane greha, odlučili su svoju sudbinu i na kraju će kao platu primiti gnjev Božji i večnu smrt. Zauvek će biti odvojeni od Isusa čiju su žrtvu prezreli. Oni su radi prolaznih zadovoljstava izgubili život u blaženstvu i žrtvovali večnu slavu.

Hristova vera i nada kolebale su se u trenucima smrtnih muka, zato što više nije bio siguran da će Ga Bog prihvatiti i primiti kao svog ljubljenog Sina. Iskupitelj sveta se tom prilikom oslanjao na dokaze koji su Ga do tada krepili, na veru da Njegov Otac prima Njegov rad i da je zadovoljan njime. Žrtvujući svoj život u smrtnim mukama, On se mogao samo u veri osloniti na Onoga kome se uvek radosno pokoravao. Nisu Ga više obasjavali jasni zraci nade ni sa koje strane. Sve je bilo obavijeno zloslutnom tamom. I usred te tame u koju se obavila čak i priroda koja je saosećala s Njim, On je ispio do dna tajanstvenu čašu. Lišen čak i one svete nade i uzdanja u svoju pobedu u budućnosti, On je glasno uzviknuo: „Oče, u ruke tvoje predajem duh svoj.“ On je poznavao svoga Oca, Njegovu pravdu, milost i veliku ljubav i pokorno se predao u Njegove ruke. Usred potresa uznemirene prirode, posmatrači su zaprepašćeni slušali smrtničke reči čoveka sa Golgote.

I priroda je saosećala s patnjama svoga Tvorca. Uzdrhtala zemlja i raspukle stene objavile su da umire Sin Božji. Osetio se strašan zemljotres. Zavesa hrama rasepila se nadvoje. Užas je obuzeo izvršitelje i posmatrača kad su videli kako se sunce zavija u tamu i zemlja ugiba pod njima, kad su primetili i čuli kako se raspada stenje. Kad je Hristos predao svoj duh u ruke svoga Oca, prestalo je ruganje i podsmeš sveštenika i starešina. Zaprepašćena gomila počela je da se povlači i da kroz tamu beži u grad. Ljudi su se udarali u grudi bežeći u strahu i jedva čujno šaputali: „Ovaj koji je ubijen bio je pravednik Šta će biti ako je On zaista Sin Božji?“

Isus nije položio svoj život pre no što je izvršio delo koje je došao da obavi. Poslednjim dahom On je izgovorio: „Svrši se“. Sotona je bio poražen. Znao je da je njegovo carstvo izgubljeno. Anđeli su likovali kad je Hristos izgovorio reči: „Svrši se.“ Tako je bio ostvaren veliki plan spasenja koji je bio uslovljen smrću Hristovom. A u nebu je nastala radost zbog toga što će se sinovi Adamovi moći uzdići do prestola Božjeg životom istinske poslušnosti. O, kakva ljubav! Čudesna ljubav! Ona je dovela Sina Božjeg na zemlju da bi patio za naše grehe, izmirio nas s Bogom i omogućio da živimo s Njim u Njegovom veličanstvenom domu. Šta je čovek, kad je tolika cena morala biti plaćena za njegovo iskupljenje?

Kad ljudi budu shvatili svu veličinu žrtve koju je podneo nebeski Car umirući umesto čoveka, tada će plan spasenja biti veličan, a po misao na Golgotu budiće nežna, sveta i živa osećanja u hrišćanskim srcima. S njihovih usana zabrujaće pesma u slavu Boga i Jagnjeta. U srcu gde su živo prisutni prizori sa Golgote ne mogu se razviti sujeta i samoljublje. Oni koji shvataju veliku cenu plaćenu za iskupljenje čoveka, skupocenu krv Sina Božjeg, neće pridavati veliku važnost ovom svetlu. Sva njegova bogatstva nisu dovoljna da iskupe jednu jedinu propalu dušu. Ko je u stanju da izmeri ljubav koju je Hristos imao za ovaj izgubljeni svet kad je visio na krstu i patio zbog prestupa grešnih ljudi? Ona je bila neizmerna, beskrajna.

Hristos je pokazao da je Njegova ljubav bila jača od smrti. On je ostvarivao delo čovekovog

spasenja; i kada je bio izložen najžešćoj borbi sa silama tame, Njegova ljubav je postajala sve snažnija. Podneo je uskraćivanje Očeve podrške i sa očajanjem u duši na kraju uzviknuo: „Bože Moj! Bože Moj! zašto si me ostavio?“ Njegova mišica donela je ljudima spasenje. Plaćena je cena za iskupljenje čoveka, kada su se u Spasiteljevoj poslednjoj duševnoj borbi čule blagoslovene reči koje su odjeknule kroz čitavu vasionu: „Svrši se.“

Mnogi takozvani hrišćani uzbuđuju se zbog ovozemaljskih poduhvata, nove i uzbudljive zabave bude njihovo interesovanje, dok im srca ostaju hladna prema delu Božjem. Ovo je pitanje, vi jadni formalisti, dovoljno važno da vas uzbuđi i pokrene. Ovde je reč o večnim interesima. Ostati miran i ravnodušan pred takvim pitanjem jeste greh. Prizori sa Golgote izazivaju najdublja osećanja. Biće vam oprošteno ukoliko vas pomisao na Golgotu bude zaista dirnula. Naš um i mašta ne mogu nikad u potpunosti shvatiti da je nevini i krotki Hristos morao umreti onako mučnom smrću, noseći grehe sveta. Mi nismo u stanju da shvatimo veličinu, širinu, visinu i dubinu tako ogromne ljubavi. Proučavanje neuporedive ljubavi Spasiteljeve treba da ispuni naš duh, da dodirne i omekša našu dušu, da oplemeni i uzvisi naša osećanja i potpuno preobrazi čitav naš karakter. Apostol je rekao. „Jer nijesam mislio da znam što među vama osim Isusa Hrista, i toga raspeta.“ Mi takođe treba da pogledamo na Golgotu i da uzviknemo: „A ja, Bože sačuvaj da se čim drugim hvalim osim krstom Gospoda našega Isusa Hrista, kojega radi razape se meni svijet, i ja svijetu.“

S obzirom da je naše spasavanje plaćeno tako ogromnom, cenom, kakva će biti sudbina onih koji ne cene to veliko delo? Kako će biti kažnjeni oni koji tvrde da su sledbenici Hristovi, a ne žive u smernoj poslušnosti zapovestima svoga Iskupitelja; ne uzimaju krst kao krotki učenici Hristovi i ne idu za Njim od jasala do Golgote? Hristos je rekao: „Koji ne sabira sa mnom, prosipa.“

Neki imaju ograničena shvatanja o delu pomirenja. Oni smatraju da je Hristos iskusio samo mali deo kazne po zakonu Božjem, da je ljubljani Sin osećao gnjev Božji, ali da je kroz sve svoje patnje imao dokaze Očeve ljubavi, da su vratnice Njegovog groba bile obasjane svetlom nadom i da je imao čvrste dokaze o svojoj budućoj slavi. Ovo je velika zabluda. Svest o Očevom negodovanju stvarala je kod Hrista veliki duševni strah. Njegove duševne patnje bile su tolike da čovek može imati samo jednu nedovoljnu predstavu o svemu tome.

Kod mnogih osoba povest o poniženjima i žrtvi našeg Gospoda ne izaziva dublje interesovanje, ne dotiče se duše i ne utiče na život baš kao ni istorija smrti mučenika Isusovih. Jedni su otišli u smrt posle dugog mučenja; drugi su raspeti na krstu. U čemu se smrt ljubljenog Sina Božjeg razlikuje od njihove? Istina je da je On umro na krstu najsvirepijom smrću; ali i drugi su Njega radi isto toliko patili, što se tiče telesnih muka. Zbog čega su, dakle, patnje Hristove bile veće od patnji drugih mučenika koji su dali svoj život Njega radi? Kad bi se Hristove muke sastojale samo u telesnim patnjama, onda Njegova smrt ne bi bila teža od smrti nekih mučenika.

Međutim, telesni bolovi sačinjavali su samo mali deo patnji ljubljenog Sina Božjeg. Na Njemu su, dok je podnosio kaznu za prestup zakona, počivali gresi celoga sveta i svest o Očevom gnjevu. To je slomilo Njegovu božansku dušu. Skrivanje ljubljenog Očevog lica osećanje da Ga je On napustio dovodilo Ga je do očajanja. Nevini mučenik na Golgoti je u potpunosti shvatao i silno osećao jaz koji je greh načinio između Boga i čoveka. Pritiskale su Ga sile tame. Nijedan zračak nade nije Mu osvetljavao budućnost. Borio se sa sotonom koji je nagoveštavao da je Hristos u njegovoj vlasti, da je moćniji od Sina Božjeg, da se Otac odrekao Sina i da Hristos više nije u milosti Božjoj baš kao ni sotona. Doista, ako je još uvek u Njegovoj milosti, zašto mora umreti? Bog bi Ga mogao spasti smrti.

Hristos ni u svojim najvećim mukama nije ni u čem popustio neprijatelju koji Ga je mučio. Čete zlih anđela nalazile su se oko Sina Božjeg, a svetim anđelima nije bilo naloženo da razbiju

njihove redove i da stupe u borbu protiv neprijatelja koji se rugao. Nebeskim anđelima nije bilo dozvoljeno da pomognu napaćenom duhu Sina Božjeg. U tom strahovitom času tame, kad je Očevo lice bilo skriveno, kad se vojska zlih anđela nalazila oko Njega, kad su gresi sveta počivali na Njemu, s Njegovih usana otele su se reći: „Bože moj! Bože moj! zašto si me ostavio?“

Smrt mučenika ne može se uporediti s patnjama kroz koje je prošao Sin Božji. Moramo imati šire i dublje poznavanje života, patnji i smrti ljubljenog Sina Božjeg. Ako ispravno poimamo delo pomirenja, onda i uvidamo da je spasavanje duša od neocenjive vrednosti. U poređenju s večnim životom, sve drugo postaje beznačajno. Međutim, kako se preziru saveti ovog milostivog Spasitelja! Srca se posvećuju svetu a sebičnost zatvara vrata pred Sinom Božjim. Licemerstvo i oholost, sebičnost i dobitak, pakost, podlost i strast tako su ispunili srca mnogih ljudi da za Hrista u njima nema mesta.

On je bio beskrajno bogat, ali je nas radi postao siromah da bismo se mi Njegovim siromaštvom obogatili. On je bio odeven u svetlost i slavu, okružen vojskom nebeskih anđela koji su bili spremni da izvršuju Njegove naloge. Ipak On je uzeo našu prirodu i došao da živi među grešnim smrtnicima. To je ljubav koja se ne može izraziti nikakvim rečima. Ona prevazilazi svaki um. Velika je tajna pobožnost. Naše duše treba da ožive, da se uzdignu i budu ushićene ljubavlju Oca i Sina prema čoveku. Sledbenici Hristovi treba još ovde da nauče da u izvesnoj meri odražavaju tu tajanstvenu ljubav, pre nego što se pridruže svim spasenima usklikom: „Onome što sjedi na prijestolu, i jagnjetu blagoslov i čast i slava i država va vijek vijeka.“

OPOMENE SKUPŠTINI

Draga braćo u _____, vi se ne nalazite u svetlosti kao što bi to Bog želeo. Ukazano mi je na sakupljanje duša u _____ prošlog proleća i videla sam da vi niste bili spremni za to delo. Niste očekivali, niti verovali da se takvo delo može tada ostvariti u vašoj sredini. Ali je ono ostvareno i pored vašeg neverovanja i bez saradnje mnogih od vas.

Kad ste već imali tolike dokaze o milosti Božjoj prema Njegovom narodu, jer je glas milosti pozivao grešnike i otpadnike da se približe krstu Hristovom, zašto se niste pridružili onima koji su nosili teret dela? Zašto niste došli u pomoć Gospodu? Neki među vama bili su kao oduzeti, začuđeni i zaprepašćeni i nisu bili spremni da u potpunosti učestvuju u ostvarenju dela. Mnogi su se prihvatili posla, ali preko volje. To je veliki dokaz o mlakosti skupštine.

Vaša naklonost prema svetu ne dozvoljava vam da široko otvorite vrata svoga srca na kucanje Isusa Hrista koji želi da uđe. Gospod slave, koji vas je iskupio svojom krvlju čeka na vašim vratima da Ga pustite unutra; ali vi ne otvarate vrata i ne pozdravljate Ga dobrodošlicom. Neki odškrinu vrata i kroz taj otvor uđe nešto svetlosti koja zrači iz Njegovog prisustva, ali oni ne pozdravljaju dobrodošlicom nebeskog Gosta. U njihovom srcu nema mesta za Isusa. Mesto koje je određeno za Njega zauzele su druge stvari. Isus vam govori: „Ako ko čuje glas moj i otvori vrata, ući će k njemu i večeraću s njime, i on sa mnom.“ Vi ste morali izvršiti jedno delo da biste mogli otvoriti vrata. Izvesno vreme bili ste spremni da čujete i otvorite vrata, ali je kasnije čak i te sklonosti nestalo i vi niste sebi obezbedili društvo nebeskog Gosta, iako ste imali mogućnosti. Neki su, međutim, otvorili vrata i srdačno dočekali svoga Spasitelja.

Isus neće silom otvoriti vrata. Vi morate sami otvoriti i iskrenom dobrodošlicom pokazati da želite Njegovo prisustvo. Da ste svi valjano raščistili otpatke ovoga sveta i pripremili mesto za Isusa, On bi ušao, bio sa vama i preko vas bi izvršio veliko delo spasavanja drugih. Međutim, iako vi niste bili pripremljeni, delo se s velikom silom počelo ostvarivati među vama. Otpadnici su se vraćali, grešnici obraćali i glas o tome širio se po čitavoj oblasti. Ljudi su bili pokrenuti. Da je

skupština došla u pomoć Gospodu i da je bio potpuno otvoren put za dalji rad, u i u čitavoj oblasti bilo bi izvršeno delo kakvo nikada ranije niste doživeli. Ali duh braće nije bio probuđen i svi su bili u velikoj meri ravnodušni prema tom delu. Neki koji su uvek težili da ugođe sebi nisu mogli ni zamisliti da svoje misli skrenu sa sopstvene ličnosti, čak i kad je u pitanju spasavanje duša.

Gospod je na nas stavio taj teret. Mi smo bili voljni da damo sve od sebe da ste s nama došli u pomoć Gospodu. Ali tu je načinjen veliki propust. Vi ste pokazali strašnu nezahvalnost uprkos dokazima Božje sile u vašoj sredini. Da ste zaloge Božje milosti i ljubavi prihvatili onako kako je trebalo, zahvalna srca, i da ste se ujedinili u radu s Duhom Božjim, ne biste se nalazili u svom sadašnjem položaju. Otkako je to dragoceno delo izvršeno među vama, vi ste padali sve niže i duhovno venuli.

Vi još ne shvatate priču o izgubljenom ovcu. Niste primili pouku koju vam je namenio božanski Učitelj. Bili ste slabi učenici. Pročitajte priču iz 15. poglavlja Jevanđelja po Luci: „Koji čovjek od vas imajući sto ovaca i izgubivši jednu od njih ne ostavi devedeset i devet u pustinji i ne ide za izgubljenom dok je ne nađe? i našavši digne je na rame svoje radujući se, i došavši kući sazove prijatelje i susjede govoreći im: radujte se sa mnom: ja nađoh svoju ovcu izgubljenom.“

Tu su bili mnogi otpadnici koji su se našli u tami zastranivši od stada. Ali naročito se isticao slučaj brata A. Nisu bili mudro uloženi svi naponi da bi se sprečio njegov odlazak. A kad je odlutao, nije preduzeto ništa da se on vrati. Oko tog slučaja više su se ispredala ogovaranja, nego što je postojalo iskrene žalosti. Sve to samo ga je udaljavalo od stada, njegovo srce se sve više odvajalo od braće, i sve je teže bilo izdejstvovati njegovo spasenje. Koliko se taj stav razlikuje od postupka pastira iz priče koji je tražio izgubljenom ovcu! Svih devedeset i devet ovaca ostavio je u pustinji da, izložene velikim opasnostima, same vode brigu o sebi; usamljena ovca, odvojena od stada, nalazila se još u većoj opasnosti i pastir je ostavio devedeset i devet da bi spasao tu jednu.

Nekima u skupštini nije mnogo stalo do povratka brata A. Oni se nisu potrudili da se odreknu svog dostojanstva i gordosti kako bi uložili napor i vratili ga svetlosti. Držali su se svoje gordosti i govorili: „Mi ga nećemo tražiti; neka on potraži nas.“ On je uočio osećanja koja su njegova braća gajila prema njemu, i bilo mu je nemoguće da ih potraži. Da su poslušali pouku koju im je dao Hristos, oni bi bili voljni da se odreknu svoje ponositosti i potražili bi one koji su odlutali. Oni bi plakali nad njima, molili bi se za njih, preklinjali bi ih da budu verni Bogu i istini i da ostanu u skupštini. Ali mnogi su smatrali: „Ako želi da ide, neka ide.“

Kad je Gospod poslao svoje slugu da za te odlutale izvrše ono delo koje je trebalo vi da izvršite, čak i kada ste dobili dokaz da Gospod šalje poruku milosti jednim odlutalim dušama, vi niste bili spremni da se odreknete svojih ideja. Niste osećali za svoju dužnost da napustite devedeset i devet ovaca i tražite izgubljenom sve dok je ne nađete; pa niste tako ni po stupili. A kad je ovca bila nađena i s radošću vraćena stadu, jeste li se i vi radovali? Mi smo pokušali da vas probudimo i okupimo kao što je pastir okupio svoje susede i prijatelje, da biste se s nama radovali; ali vi to niste želeli. Smatrali ste da je ovca učinila veliko zlo napuštajući stado i umesto da se radujete povratku svoga brata, vi ste mu stavljali do znanja da treba da oseća žaljenje što je napuštao stado i da je njegov povratak trebalo da bude onakav kako ste ga vi zamislili. I otkako se on vratio, vi ste prema njemu gajili osećanje zavisti, Stalno ste ga vrebali da biste videli je li sve kod njega u redu. Neki nisu bili zadovoljni, jer nisu hteli da stvari prihvate onako kakve one zaista jesu.

Vi ne poznajete sebe. Neki su sebični i to smanjuje njihov uticaj i trud. Nebo se više raduje jednom grešniku koji se kaje, nego za devedeset i devet pravednika kojima nije potrebno pokajanje. Da je skupština umela da ceni delo Gospodnje u svojoj sredini, ona bi od tog događaja postajala sve snažnija. Ali umesto da svi unose u delo čitavu svoju dušu i da se iskreno, svim silama založe da

nastave delo posle našeg odlaska, oni su postupali kao da ih se ono naročito ne tiče, igrajući ulogu posmatrača spremnijih na izražavanje nepoverenja i zamerki gde god se ukaže prilika.

Pokazan mi je slučaj brata B. On se oseća nesrećnim. Nezadovoljan je svojom braćom. Od pre izvesnog vremena smatrao je za dužnost da nosi vest. On je za to obdaren i što se tiče poznavanja istine, ima sposobnosti, ali mu nedostaje kultura. On nije naučio da se savlađuje. Potrebna je velika mudrost da bi se pristupilo dušama, a on nije sposoban za to delo. On shvata teoriju, ali nije vaspitavao sebe u praštanju, strpljenju, plemenitosti, ljubaznosti i učtivosti. Ako se pojavi nešto što ne odgovara njegovom shvatanju, on ne zastane i ne promisli da li je mudro to isticati, ili treba preći preko toga i docnije razmotriti problem, već se odmah priprema za borbu. On je strog, oštar, nepopustljiv i ako stvari ne odgovaraju njegovom gledištu, odmah stvara nezgode.

Njegova priroda je više sklona ratu nego miru i slozi. Nema onu mudrost koja svakom daje hranu na vreme. „I tako razlikujući jedne milujete, a jedne strahom izbavljajte i iz ognja vadite, a karajte sa strahom mrzeći i na haljinu opoganjenu od tijela.“ Brat B ne ume nikako da povuče ovu razliku. Grub je u ponašanju i neuzdržljiv u svom radu s dušama. To mu onemogućuje da postane mudar, brižljiv pastir. Pastir mora biti plemenit, hrabar, srčan, nežan i ljubazan u isti mah.

Brat B će doći u opasnost da više sruši no što može da izgradi. On nije sve svoje sile doveo u pokornost volji Božjoj. Nije se preobrazio „obnovljenjem uma svojega“. On je zadovoljan sobom i ne oslanja se potpuno na milost Božju; njegova dela nisu u Bogu učinjena. Biti pastir znači zauzimati jedan vrlo značajan, odgovoran položaj; pasti stado Božje znači vršiti uzvišenu i svetu dužnost. Brate B, Gospod te ne smatra podobnim da čuvaš Njegovo stado. Da si se naučio da vladaš sobom u svom religioznom iskustvu, da si osećao potrebu da uzdigneš svoju dušu, da očistiš srce duhom i da se pokoriš svim svojim bićem volji Božjoj, možda bi sada bio u stanju da činiš dobro i da podižeš i spasavaš ljude svojim uticajem.

Brate i sestro B, vi morate izvršiti posao koji niko ne može uraditi za vas. Vi se stalno žalite i gundate. Morate se potruditi da pobedite svoja urođena osećanja. Živite sami za Boga i znajte da niste odgovorni za tuđe greške. Videla sam, brate B, da ćeš sigurno podleći sotonu i pretrpeti brodolom u veri, ako ne prestaneš da zameraš drugima i ne zatražiš od Boga da ti podari veru čistu i bez mane. Moraš se uzdići u svojim mislima i rečima i potpuno se preobraziti.

Pred tobom je život ili smrt. Treba da imaš na umu da se nalaziš pred velikim Bogom i da On nije dete s kojim se može igrati. Ne možeš ući u Njegovu službu kad ti je drago i napustiti je kad ti bude volja. Tvojim duši je potreban preporod. Brate moj, svi oni koji slično tebi nisu uspeli da napreduju u milosti Božjoj usavršavajući se u svetosti, u Njegovo ime, biće u velikoj opasnosti u ovim danima iskušenja. Videće se da su temelj postavili na pesku, a ne na čvrstoj steni — Isusu Hristu.

Ti se povodiš za svojim osećanjima. Nisi se izmirio sa svojom braćom, zato što nisi poslan da propovedaš istinu. Ti nisi pogodan za vršenje tog zadatka. Za tobom treba da ide nekoliko sposobnih propovednika da bi previli i zalečili rane koje si ti načinio svojim grubim ponašanjem. Bog nije zadovoljan tobom i ja se bojim da nećeš zaslužiti život večni.

Nemaš vremena za gubljenje. Ulaži ozbiljne napore da bi se izbavio iz zamki sotoninih. Treba da se učiš od Isusa koji je smeran i ponizan u srcu. Tada ćeš naći pokoj. O, koliko još moraš raditi da bi tvorio svetinju u strahu Božjem i da bi se pripremio za društvo čistih i svetih anđela! Treba da poniziš srce pred Bogom i da nastojiš da postaneš blag i pravedan, kako bi bio zaštićen u dan strašnog gnjeva Božjeg.

Brate B, blagoslov Gospodnji bio je na tebi prošlog proleća, ali ti nisi bio u stanju da uvidiš da su straženje i molitva neophodne za napredak u božanskom životu. Ti nisi obavljao ove dužnosti i

zato te je obavila tama. Nalazio si se u nekom stanju neizvesnosti i nepoverenja i često tražio društvo ljudi koji su boli u tami, a kojima se sotona koristi da bi nas odvratio od Hrista. Da te je Bog vodio svojim providenjem, mogao si živeti s najpokvarenijim ljudima, a ipak ostati čist i neokaljan. Ali je za one koji hoće da proslave Boga opasno da traže zadovoljstvo i zabavu u društvu ljudi koji Ga se ne boje. Sotona uvek obavlja takve velikom tamom, i ako oni koji govore da su hrišćani zalaze bez potrebe u tu tamu, navode sami đavola da ih kuša. Ako Gospod traži od nas da odemo tim paklenim duhovima da bismo činili dobro i slavili Njegovo ime, On će nas okružiti anđelima koji će nas čuvati da se ne okaljamo. Ali ako želimo da budemo u društvu grešnika samo da bismo se naslađivali njihovim šalama, zabavljali njihovim pričama, igrama i nepristojnostima, čisti i sveti anđeli će nam uskratiti svoju zaštitu i prepustiće nas tami koju smo sami izabrali.

Brate B, želim da ti ukažem na opasnost koja ti preti i da te podstrekнем na rad. Preklinjem te da potražiš Boga koje te poziva da dođeš k Njemu kako bi dobio život. Straženje, molitva i rad, to su lozinke hrišćanina. Sotona je neumoran u svojim nastojanjima. Njegova upornost je stalna a revnost jaka i nepokolebiva, Sotona ne čeka da mu plen dođe na noge, nego ide za njim. On istrže duše iz ruku Hristovih i čvrsto je rešen da u tome uspe. Pa ipak, hrišćani spavaju u svom slepilu, nezdravi u svom postupanju. Bog nije u njihovim mislima. Za njima se prikrada jedan uvek budan neprijatelj; ipak, oni nisu u opasnosti sve dok se uzdaju u Boga. Ali, ako ne budu to činili, njihova snaga će se pretvoriti u slabost i oni će biti savladani od sotone.

Brate B, Ti se izlažeš velikoj opasnosti kad dopuštaš da te obuzimaju sumnje. Ne smeš se dalje kretati pravcem kojim si do sada išao. Ti si u stalnoj opasnosti. Sotona ti je na tragu. On navodi na sumnju i podstičete neverovanje. Da si stajao čvrsto se držeći saveta Božjeg, ti bi mogao doneti mnogo dobra onima koji danas rado traže tvoje društvo.

Jadni brat C je iskusio dejstvo Duha Božjeg, ali nije imao dovoljno iskustva. Nije se potpuno oslobodio svojih starih navika. Nije uzeo Boga za svoju stalnu potporu i pokliznuo je. Nema sloge između Boga i Velijara. Ti bi mu pomogao da si bio u vezi s nebom, kao što je to trebalo da bude. Ali su ga tvoja nemarnost, reči i postupci samo ohrabрили u njegovom otpadništvu i ućutkali u njemu glas savesti. Tvoj život nije za njega predstavljao prekor u trenutku kada je krenuo nizbrdo. Da si živeo za Boga, mogao si učiniti dobro. Tvoja snaga je krajnja nemoć, tvoja mudrost ludost, ali ti to ne uviđaš. Zadovoljio si se jednom teorijom koja je bila ispravna, ali nisi uviđao važnost sile Božje. Ti si zanemario duhovnu stranu vere. Celo tvoje biće trebalo bi da traži Duha Božjeg — život i moć vere u duši, što će ti pomoći da razapneš svoje ja i stekneš čvrsto pouzdanje u Iskupitelja.

Ti se nalaziš u strahovitij tami i ako se ne budeš prenuo u ime Božje i slomio sotonine okove, doživećeš brodolom vere. Gospod nema ni najmanje volje da te napusti i Njegova ljubav prema tebi je tako velika da te je, bez obzira na to što tvoj život nije bio u skladu sa Njegovom voljom i što su Ga tvoja dela vredala, nebesko Veličanstvo udostojilo svojim prisustvom i ostavilo ti blagoslov: „Evo stojim na vratima i kucam.“ Njegovi su veličanstveni dvorovi slave i radosti nebeske; ali On se ipak ponizio i zakucao na vrata tvoga srca da bi te blagoslovio svojom svetlošću i pozvao te da se raduješ u Njegovoj slavi. Njegovo je delo da traži i spasava izgubljene i one kojima preti smrtna opasnost. On želi da oslobodi što je moguće više ljudi od smrti i greha, da bi ih uzdigao do svog prestola i podario im život večni.

Brate B, poslušaj ove molbe, preni se i odbaci svoje sumnje. Šta te navodi na njih? Tvoj neposvećeni život, kojim si se odvojio od Boga, pun neozbiljnosti i šala. Ti nemaš dovoljno trezvenosti i to ugrožava tvoje večne interese. Hristos te poziva da se odrekneš ovih ludosti. Ti se ne razvijaš u milosti i ne napreduješ u poznanju istine. Ti ne služiš na čast delu Božjem. Ne uzdižeš se, nego padaš sve niže i niže. Ne razvijaš karakter za nebo i večni život.

Ugadaš sebi gubeći vreme u površnim zabavama, umesto da ga provodiš u krugu svoje porodice, poučavajući svoju decu putevima i delima Božjim. Časove koje provodiš u društvu koje ti samo nanosi štetu, treba da posvetiš molitvi i proučavanju Reči Božje. Moraš shvatiti da na tebi leži odgovornost kao na glavi porodice, kako bi podigao svoju decu u strahu Gospodnjem. Kakav ćeš račun položiti Bogu za utrošeno vreme? Kakav uticaj vršiš na one koji nemaju u sebi straha Božjeg? „Tako da svijetli vaše vidjelo pred ljudima, da vide vaša dobra djela, i slave Oca vašega koji je na nebesima.“ Neka bi ti Bog pomazao oči da vidiš opasnost u kojoj se nalaziš. Ja gajim prema tebi duboku naklonost. Srce me boli zbog tebe. Iskreno želim da se uspneš na visinu koju, po svojim sposobnostima, možeš da dostigneš. Ti si u stanju da činiš dobro. Tvoj uticaj, kad bi bio usmeren u dobrom pravcu, bio bi od koristi. Brate B, ti si krenuo stazom nizbrdo. „Obratite se“, „zašto da mrete?“

Ako nastaviš putem kojim sada ideš, izneverićeš istinu i reč Božju. Uvek straži i moli se. Posveti se potpuno Gospodu i tada ti neće biti teško da Mu služiš. Tvoje srce je podeljeno. Zbog toga te okružuje mrak umesto svetlosti. Sada se objavljuje poslednja poruka milosti. To je zaloga strpljenja i milosti Božje. Dođi, to je poziv koji ti se upućuje, sve je spremno. To je poslednji poziv milosti. Posle toga dolazi osveta uvređenog Boga.

Brate B, treba da razviješ u sebi jednostavnost, ljubav, praštanje i slogu sa svojom braćom. I nemoj, o, nemoj prodavati tako jeftino večni život. Ako se odvojiš od istine, nikad nećeš poznati pravu sreću; bićeš zaista nesrećan. Nebo je dostojno da se njega radi podnese svaka žrtva. Raskini veze sotonine. Isus te sada poziva. Hoćeš li se odazvati Njegovom glasu? Moraš se uspeti na veću visinu od one na kojoj se trenutno nalaziš. Neka tvoj glavni cilj bude da zadobiješ carstvo nebesko i pravdu Hristovu. Živi za Boga i nebo i na kraju ćeš dobiti večnu nagradu.

RAZMIŠLJANJA O STUPANJU U BRAK

Ukazano mi je na prošli maj kad je Gospod posetio _____, i pokazan mi je slučaj brata D. On nije bio spreman da učestvuje u delu Božjem. Njegov um i srce nalazili su se na drugom mestu. On je razmišljao o stupanju u brak i nije mogao čuti poziv Isusov: „Hajdete, jer je već sve gotovo.“ On je svu svoju pažnju posvetio nameri da stupi u brak. Nije imao vremena ni sklonosti da otvori vrata svoga srca milostivom Gostu. Da je tako postupio, Hristos bi mu dao dobar savet, koji bi bio od neocenjive vrednosti da ga je poslušao. Hristos bi mu u pravoj svetlosti ukazao na opasnost od popuštanja jednoj upornoj naklonosti i zapostavljanja slave Božje i odluka zdravog razuma. Hristos bi ga upozorio da ne ide tragom onih koji su posrnuli i pali. Ali taj brat ne smatra da Bog ima prava na njega i da ne treba da učini nijedan korak pre nego što se obrati Onome koji ga je otkupio. Nama je naloženo da sve što činimo — činimo u slavu Njegovu.

Jesi li se, brate D, kao učenik i sledbenik Hristov, obraćao Njemu u poniznoj, iskrenoj molitvi, i jesi li poverio Njemu svoje puteve? Ti to nisi učinio. Nisi ispitao sve svoje pobude, niti brižljivo postupao kako ne bi naneo štetu delu Isusa Hrista koji je tvoj Iskupitelj. Nisi se zapitao da li će taj korak povećati tvoju duhovnu osetljivost, podstaći tvoju usrdnost i osnažiti te da se odrekneš sebe i postaneš čvršći u istini. Nisi poznavao svoje srce. Delovanje Božjeg Duha se zapažalo u skupštini, ali ti nisi težio za božanskim Duhom. Nebeske stvari te nisu privlačile. Bio si omamljen novom nadom da ćeš svoj život sjediniti s drugim životom. Nisi pomišljao da će brak u velikoj meri uticati na tok tvoga života, ma kako on bio kratak.

Morao si uvideti da ti predstoji potčinjavanje sopstvenog zlog srca, i da se stoga ne smeš vezivati za osobu čiji će uticaj samo otežavati tvoje napore u samosavlađivanju, i put ka nebu činiti još strmijim. Tvoje napredovanje u veri je sada deset puta teže ostvariti nego kada si bio sam. Istina

je da si bio veoma usamljen, jer si izgubio dragocen nakit. Ali da si se posavetovao sa svojom braćom i da si svoje puteve poverio Gospodu, On bi te uputio ka onoj koja bi ti bila od pomoći, a ne na smetnji.

Ako se budeš smerno obratio Gospodu svim svojim srcem, On će se smilovati i pomoći će ti. Ali u položaju u kome se sad nalaziš lišen si svake snage i spremaš se da se odrekneš svoje vere i pokornosti Bogu da bi ugodno svojoj drugoj ženi. Bog nek ti se smiluje, jer ti predstoji propast ako se ne budeš prenuo kao pravi vojnik Hristov i započeo iznova borbu za večni život. Tvoja je jedina sigurnost da se držiš svoje braće i da dobiješ od njih svu moguću potporu da bi ostao u istini. Ti se spremaš da žrtvuješ istinu da bi ovde bio miran i srećan. Jeftino prodaješ svoju dušu. Sada ti je dužnost da učiniš sve što je u tvojoj moći kako bi svoju ženu učinio srećnom, a da pri tom ne žrtvuješ načela istine. Treba da budeš strpljiv i ljubazan. Tako ćeš biti u stanju da prikažeš moć istinske milosti i dejstvo istine.

Pokazano mi je da ljubav prema novcu predstavlja za tebe zamku. Novac stvarno nema nikakve vrednosti, sem što nam daje mogućnosti da činimo dobro, da koristimo onima koji su u nemaštini i pomažemo delo Božje. Ono malo novca što imaš predstavlja zamku za tebe i ako ga ne budeš upotrebio kao mudri i verni pristav Gospodnji, nećeš imati ništa drugo od njega sem bede. Ti si tvrdica i uskogrud. Treba da neguješ u sebi plemenitost i širokogrudost i da se odvojiš od sveta, inače ćeš biti savladan. Prevara bogatstva će tako iskvariti tvoju dušu, da će ono dobro u njoj podleći zlu. Likovaće sebičnost i gramzivost.

Ako ti, dragi brate, budeš spasen, to će biti zaista pravo čudo milosti. U tebi sve više raste ljubav prema ovom taštom svetu. Dobro upamti reči Hristove: „Ljubi Gospoda Boga svojega svijem srcem svojijem, i svom dušom svojom, i svom misli svojom. Ovo je prva i najveća zapovest. A druga je kao i ova: ljubi bližnjega svojega kao samoga sebe. O ovim dvjema zapovijestima visi sav zakon i proroci.“ Brate moj, ti se nisi pokoravao ni prvoj ni drugoj od ovih zapovesti. Ti se ne ustežeš da izvučeš korist, makar to bilo i na štetu tvog bližnjeg. Ti gledaš samo na svoje sebične interese i govoriš: „Zar sam ja čuvar brata svojega?“

Ti ne tečeš blago na nebu i ne bogatiš se u Bogu. Tvoje ja i tvoja sebičnost ugrožavaju pravu pobožnost tvoje duše. Ti se klanjaš bogu ovoga sveta. Tvoje srce se otuđilo od Boga. Jedan nadahnuti pisac kaže: „A put je pravednički kao svijetlo, vidjelo, koje sve većma svijetli dok ne bude pravi dan.“ Možda će koraci hrišćanina poneki put izgledati slabi i nesigurni, ali on zna za svoju slabost i oslanja se na Svemoćnog kao potporu. On dobija pomoć i sigurno ide sve dalje i naviše ka savršenstvu. On svakog dana zadobija nove pobjede i približuje se sve više savršenoj svetosti. Njegove oči nisu upravljene nadole, ka zemlji, nego nagore, imajući uvek pred sobom nebeski Uzor.

Brate D, sjaj i blještavost prolaznih zemaljskih stvari zaklonili su ti nebesku lepotu, i umanjili vrednost večnog života u tvojim očima. Ja te kao sluga Hristov preklinjem da se probudiš i vidiš sebe onakvog kakav si u stvari. Zarade koje stičeš na svom sadašnjem putu predstavljaju gubitak za večnost. Ti ćeš na kraju ipak uvideti da si strašno pogrešio, ali se ova greška neće više moći popraviti.

Sada još uvek možeš da promeniš svoj pravac, i da se odazoveš pozivu milosti i života. Raduj se što se tvoje kušanje još nije završilo, — što još uvek možeš strpljivim činjenjem dobra tražiti slavu, čast, besmrtnost i večni život. Raduj se što će ona koja ti je godinama bila verni pratilac opet ustati, što će život pobediti smrt. Gledaj unapred, na jutro uskrsnuća kada će iz svoje tamnice izaći ona koja je s tobom toliko godina delila radost i tugu. Hoćeš li da ona uzalud očekuje tebe, svoga druga? Zar da tebe ne bude tamo kad ona pobedonosno usklikne: „Gde ti je, smrti žalac? Gdje ti je,

pakle, pobjeda?“ O, toga dana će sveti doživjeti veliku čast. Tada neće biti nikakve sramote, nikakvog ruga, ni patnje, nego će sa usana iskupljenih silaziti reči mira, radosti i večne hvale. O, kad bi Bog progovorio tvome srcu i pokazao ti vrednost večnog života. Neka bi, brate moj, bio tako vođen da stekneš plemenito srce i verno obavljáš svoje dužnosti pristava, upravljajući uvek pogled Bogu. kako bi ti On mogao reći: „Dobro, slugo dobri i vjerni... Ući u radost gospodara svojega.“

OPASNOSTI OD BOGAĆENJA

Videla sam koliko su neki obmanuti u pogledu stanja u kome se nalaze. Oni gledaju na bogate i smatraju da samo takvi ljube ovaj svet i da jedino takvima pretila opasnost da postanu gramzivi. Ali nije uvek tako. Svi koji imaju novca u stalnoj su opasnosti, odgovorni za svaki talanat koji im je Gospod poverio. Ali i oni koji nemaju mnogo u ovom svetu često misle samo za sebe i ne čine sve što je u njihovoj moći i što Bog zahteva od njih. Oni su često u mogućnosti da čine dobro, ali pošto su tako dugo mislili na sebe i na svoje interese, smatraju da drugačije i ne mogu postupati.

Videla sam da se brat i sestra E nalaze u velikoj opasnosti zbog toga što neprestano misle samo o sebi. U ovom pogledu naročito mnogo greši sestra E. Ona skoro bezgranično voli samu sebe. Ti si, sestro, nedovoljno pripremljena da bi mogla opstati u strašni dan Gospodnji. Ti ne slediš primer Isusov. U Njegovom životu nije bilo nijednog sebičnog čina. Ti moraš izvršiti jedno delo koje niko drugi ne može izvršiti umesto tebe. Odreci se sebičnosti i potčini se duhu i volji Božjoj. Trudi se da budeš takva da te Bog može primiti: Ti si nagla po prirodi, lako se uzbuđuješ i zlovoljna si. Radiš više no što ti tvoje snage dopuštaju. To nije nikakva vrlina, jer Bog to ne zahteva. Pravi uzrok tome je ipak sebičnost. Tvoje pobude ne zaslužuju nikakvu pohvalu. Ti izbegavaš da primiš na sebe odgovornost i brigu o drugima, smatraš da drugi treba da ti idu naruku. Za žaljenje je to što su te mazili od samog detinjstva, tako da nisi naučila da se pokoravaš. I sada, kad si već zašla u godine, treba da ostvariš ono što je trebalo da učiniš još u detinjstvu. Tvoj muž je povlašćivao svim tvojim željama i gledao da zadovolji tvoje čudi. To ti je samo škodilo.

Sebičnost, koja se ispoljava na više načina, zavisno od okolnosti i osobina samog čoveka, mora umreti. Za tebe bi bilo bolje da si imala dece, jer bi tada morala da misliš ne samo o sebi, nego i o deci, da se brineš o njima, da ih poučavaš i da im daješ primer. Ti si u svojoj porodici zahtevala da ti se ukazuje ona pažnja i popustljivost koja se ukazuje deci. Tebi je potrebna ta pažnja i ti ćeš je imati. Međutim, nikad nisi pomislila da ti je dužnost da se staraš o dobru drugih i da im budeš od koristi. Samovoljna si i hoćeš uvek da sprovedeš svoje namere. Kad ti sve ide potaman, ti donosiš plodove koje treba da donose pravi hrišćani, ali kad naiđeš na smetnje, dešava se sasvim suprotno. Ličiš na samovoljno razmaženo dete koje zaslužuje kaznu. Kad jednu porodicu sačinjavaju samo dve osobe, kao što je to sa vama slučaj, i kad nema dece na KOJU bi se usredsredila pažnja, nežnost i prava ljubav, treba stalno biti na oprezu da sebičnost ne bi preovladala, da ne biste sami postala najvažniji i za sebe zahtevali pažnju, brigu i interesovanje koje ste dužni da ukazujete drugima. Briga o deci u porodičnom krugu, kako bi se njihov duh i srce oplemenili u svakodnevnom domaćem životu, iziskuje da se provede veliki deo vremena u kući.

Vi ne oplemenjujete svoje srce i ne činite dobra sredstvima koja vam je Bog dao. Vaš uticaj bi bio snažniji da ste osećali potrebu da nešto učinite za one kojima su pomoć i ohrabrenje potrebni. Ali vi ste se tako dugo brinuli o svojim zadovoljstvima, da više niste u stanju da koristite svojim bližnjima. Morate se disciplinovati kako biste savladali svoje naklonosti i misli. Ispitajte sami sebe kako biste svoju volju i sve svoje sile potčinili Duhu i volji Božjoj. Vi ete se zatvorili sami u sebe. Prednost je svakog pravog hrišćanina da vrši dobar uticaj na one sa kojima dolazi u dodir.

Ti ćeš, draga moja sestro, biti nagrađena prema svojim delima. Ispitaj pažljivo svoje pobude i

iskreno proveri da li si bogata u dobrim delima. Ukazano mi je na _____ i okolinu gde je Gospod izvršio veliko delo prošlog proleća. Anđeli milosti su okruživali narod Božji i srca koja nisu poznavala Boga i istinu bila su duboko dirnuta. Gospod bi proširio delo koje je tako milostivo započeo da su braća u tome sudelovala kako treba. Ti si toliko dugo ugađala svojim željama i išla za ličnim ugodnostima, da te je pomisao na moguće neugodnosti navela da zatvoriš vrata kroz koja bi mogla koristiti delu Božjem.

Vi ste tako odigrali svoju ulogu, a drugi su se povukli strahujući od izdataka i smatrajući da će izgubiti vreme ako prisustvuju sastancima. Nedostajala je hrišćanska usrdnost. Pred nama je svet ležao u bezbožnosti, izložen gnjevu Božjem, knez tame držao je jadne duše; a oni koji su se morali probuditi i učestvovati u najplemenitijem od svih poduhvata spasavanja duša koje propadaju — nisu u to delo uneli sva sredstva koja su mogli upotrebiti kako bi sprečili uništenje i korake kolebljivaca uputili stazom života. Svaki hrišćanin treba da posveti najveću pažnju večnom životu. Biti saradnik Hrista i nebeskih anđela u velikom planu spasenja, to je delo koje se ne može uporediti ni s jednim drugim! Svaka spasena duša povećava slavu Božju i ta slava obasjava kako spasenu dušu tako i oruđe njenog spasenja.

HRIŠĆANSKA REVNOST

Postoji bučna revnost, bez cilja i svrhe, koja nije u skladu s naukom, slepa u svojim postupcima i pustošna po svojim posledicama. To nije hrišćanska revnost. Pravom revnošću upravljaju načela i ona nije povremena. Ona je iskrena, duboka i snažna te prožima celu dušu. Spasavanje duša i interesi carstva Božjeg — to su pitanja od najveće važnosti. Da li je igde potrebna tolika usrdnost kao u spasavanju duša na slavu Božju? To su predmeti preko kojih se ne može olako prelaziti. Oni se mogu meriti s večnošću. U pitanju je večna sudbina. Ljudi i žene se odlučuju za blaženstvo ili jad. Hrišćanska revnost se ne ogleda samo u rečima, nego u snažnim i delotvornim osećanjima i postupcima. Ipak, ona se ne ispoljava sa ciljem da bi je drugi primetili. Poniznost mora obeležavati svaki napor i mora se zapažati u svakom poslu. Hrišćanska usrdnost navodi na iskrene molitve i skrušenost, na verno ispunjavanje domaćih dužnosti. U porodičnom krugu će se tada odražavati blagonaklonost i ljubav, dobrotu i saosećanje, a sve je to plod hrišćanske urednosti.

Pokazano mi je da morate učiniti jedan korak napred. Tvoje blago na nebu, sestro E, nije veliko. Ti nisi bogata u Bogu. Neka bi Gospod otvorio tvoje oči da vidiš i tvoje srce da osetiš i podstakao te da pokazuješ hrišćansku usrdnost. O, kako je malo takvih koji osećaju vrednost duša. Kako je malo onih koji su voljni da podnose žrtve kako bi druge upoznali sa Hristom! Mnogi samo pričaju, samo tvrde da osećaju; reči ništa ne znače. Potrebna je iskrena hrišćanska usrdnost koja će se ogledati u delima. Svi moraju najpre sami sebe izgraditi, a kad budu imali Isusa u svojim srcima, onda će Ga predati i drugima. Duša koja poseduje Hrista ne može a da ne govori o Njemu, baš kao što se vode Nijagare ne mogu zaustaviti da ne teku preko vodopada.

Videla sam da su brata B zatrpane ništavne stvari ovoga sveta. On nema vremena da služi Bogu, da ozbiljno proučava i da se moli kako bi saznao šta je volja Božja. Njegov talenat je zakopan za večne stvari. Za njega su od drugostepenog značaja i carstvo Božje i pravda Hristova. On voli poslove; ali ja sam videla da će ruka Božja biti protiv njega ukoliko ne izmeni svoj život. On će sakupljati, a Bog će rasturati. Mnogi misle da ne mogu ništa učiniti za spasavanje duša i napredak stvari Iskupitelja, pošto vode život poslovnih ljudi. Tvrde da ne mogu ništa raditi napola i stoga okreću leđa verskim dužnostima i molitvama i utapaju se u ovaj svet. Poslove stavljaju na prvo mesto, zaboravljaju Boga i On je nezadovoljan njima. Ako čovek obavlja posao koji ga ometa da napreduje u božanskom životu i tvori svetinju u strahu Božijemu, onda treba da nađe drugi posao

koji će mu dopuštati da sa Isusom bude svakog trenutka.

Brate F, tvoj život ne odgovara tvojoj veri. Tvoja revnost je revnost ovoga sveta, tvoj interes je interes ovoga sveta. Ti duhovno umireš. Ne shvataš svoje opasno stanje. Ljubav ovoga sveta ugušila je tvoju veru. Moraš se probuditi; moraš potražiti Boga i okajati svoje otpadništvo. Skrušeno potraži reč Božju i vrati se Gospodu. Tvoje verske dužnosti postale su samo formalnost. Ti ne poseduješ veru; jer posedovanje vere zavisi od dobrovoljne poslušnosti. Onaj koji je voljan da poslušaja ješće „dobra zemaljska“. Nemaš jasnog dokaza da ćeš boraviti s Bogom u Njegovom carstvu. Ti pokatkad i vršiš svoje spoljne verske dužnosti, ali tvoje srce tu nema udela. Ponekad uputiš neku reč grešnicima, ili kažeš ponešto u prilog istine, ali sve ovo činiš bez volje, kao pred nekim nadzornikom, a ne iz sinovljeve ljubavi. Kad bi u tvom srcu gorela vatra hrišćanske revnosti, tebi bi i najteže dužnosti bile lake i prijatne.

Hrišćanski život je mnogima težak zato što im je srce podeljeno. U njima se bore dva duha, te su nestalni u životu. Kad bi bili zapojeni hrišćanskom revnošću, koja je uvek posledica posvećenosti Bogu, njihova duša ne bi govorila: „Teško mojoj besplodnosti!“ nego: „Pogledaj šta je Gospod učinio za mene.“ Čak i da se spaseš, što je malo verovatno, s obzirom na život koji vodiš, kako je neznatno dobro koje si učinio! Ti nisi zaslužan za spasenje nijedne duše. Da li će ti Gospod reći: „Dobro, slugo dobri i vjerni“? Šta si ti verno izvršio? Bio si vredan u poslovnom životu i brinuo zemaljske brige. Da li će to navesti Hrista da izgovori drage reči: „Dobro, slugo dobri i vjerni“?

Brate moj, Isus te ljubi i poziva te da promeniš svoj pravac, da odvратиš svoj pogled od zemlje i da ga upraviš na gornje zvanje u Hristu Isusu. Prestani sa lakomislenostima i sitničarenjem. Ponesi ozbiljan teret vremena u kome živimo i nosi ga dok se rat ne završi. Kreni na posao. Ako se posvetiš Bogu, tvoj uticaj će biti od koristi.

Većina članova porodice brata B se nalazi na putu koji vodi nadole. H živi besciljnim životom. Ona je puna lakomislenosti, taštine i oholosti. Njen primer ne oplemenjuje ljude, niti ih upućuje pobožnosti i svetosti. Ona ne može da se pomiri sa ograničenjima koja joj vera nalaže i ne želi da potčini srce njenom svetom uticaju. Ona voli svoju ličnost, svoja zadovoljstva i gleda da joj život bude što prijatniji. A posledice će biti zaista tužne, ako ne bude krenula suprotnim pravcem i čeznula za istinskom pobožnošću. Ona bi mogla blagotvorno da utiče na svoju braću uzdižući ih i oplemenjujući. Bog ljubi tu decu, ali ona nisu hrišćani. Kad bi se verno potrudili da žive smernim hrišćanskim životom, mogli bi postati deca svetlosti i radnici za Boga; mogli bi biti misionari u svojoj porodici i među svojim drugovima.

ODGOVORNOSTI MLADIH

Kad bi omladina mogla sagledati koliko je dobra u stanju da učini oslanjajući se na mudrost i silu Božju, ne bi više bila tako nehatna i ravnodušna prema Bogu, ne bi dozvolila da na nju utiču oni koji su neposvećeni. Umesto da oseća ličnu odgovornost i ulaže napore kako bi činila dobro drugima i privela ih pravdi, omladina juri samo za sopstvenim zadovoljstvima. Mladi nisu korisni članovi društva i žive besciljnim životom kao leptiri. Oni možda imaju poznanje istine, veruju u nju, ali ne žive prema njoj. Njihova vera je mrtva. Ona nije prodrila u njihovo srce gde bi mogla delovati na njihovo ponašanje i karakter pred Bogom; u pogledu pokoravanja Njegovoj volji oni nisu bliži Bogu od nevernika. Njihova srca se ne potčinjavaju volji Božjoj, oni su u neprijateljstvu s Njim. Oni koji se odaju zadovoljstvima i traže društvo lakomislenih ljudi imaju neku odvratnost prema religioznom životu. Da li će Gospod tim mladim bićima koji pominju Njegovo ime reći: „Dobro slugo, dobri i verni“, ako zaista nisu dobri i verni?

Omladina je u velikoj opasnosti. Veliko zlo dolazi od lakih knjiga koje ona čita. Izgubljeno je

mного vremena koja bi se moglo mnogo korisnije upotrebiti. Neki će čak sebe lišiti i sna, sve dok ne završe neki neozbiljni ljubavni roman. Svet je preplavljen svakojakim romanima. Ipak nisu sve knjige opasne u istoj meri. Neke su nemoralne, niske i prostačke, dok u drugima ima više prefinjenosti. Međutim, sve su štetne po svom uticaju. O, kad bi omladina malo razmislila o dejstvu tih uzbudljivih romana na duh? Možete li posle tih romana otvoriti Sveto pismo i sa interesovanjem čitati reči života? Zar ne nalazite da je knjiga Božja nezanimljiva? Čar takvog ljubavnog romana obuzima misao, uništava zdravlje duha i sprečava vaš razum da se usredsredi na značajne, ozbiljne istine koje se odnose na vaše večne interese. Činite greh prema svojim roditeljima, jer nedostojnom poslu posvećujete vreme koje njima pripada; grešite i Bogu jer trošite vreme koje ste dužni Njemu da posvetite.

Dužnost je omladine da u sebi razvija ozbiljnost. Lakomislenost, površnost i šale imaće za posledicu neplodnost duše i gubitak milosti Božje. Mnogi među vama smatraju da ne vrše rđav uticaj na druge i zbog toga se osećaju u izvesnoj meri zadovoljni. No, da li vršite dobar uticaj? Trudite li se da svojim razgovorima i postupcima vodite druge Spasitelju? Da li nastojite da one koji već ispovedaju istinu privedete bliže Hristu?

Omladina treba da gaji duh predanosti i pobožnosti. Ona može veličati Boga samo ako se stalno trudi da dostigne karakter Hristov — savršenstvo Isusa Hrista. Treba da obilujete u hrišćanskim vrlinama. Posvetite Spasitelju svoja najbolja i najsvetija osećanja. Pokorite se potpuno Njegovoj volji. On ne prima ništa što nije potpuno. Ne dozvolite da vašu istrajnost pokolebaju podsmeh i ruganja onih koji su u vlasti taštine. Idite za Spasiteljem u zlu i dobru i smatrajte nošenje krsta Hristovog za radost i svetu čast. Isus vas ljubi. On je umro vas radi. Ako se ne odlučite da Mu služite svim svojim osećanjima, nećete moći da tvorite svetinju u strahu Božijem a na kraju ćete čuti strašnu reč: „Idite od mene!“

SLUGE MAMONE

Strašan je slučaj brata I. Ovaj svet je njegov bog; on služi mamoni — novcu. On nije poslušao opomenu koja mu je data pre mnogo godina, i nije savladao svoju ljubav prema svetu oslanjajući se na svoje sposobnosti. Dolari koje je od tada nakupio predstavljaju čvor koji sputava njegovu dušu i vezuje je za ovaj svet. Što je više povećavao svoju imovinu, to je postajao sve pohlepniji. Sve sile njegovog bića posvećene su jednom cilju — sticanju novca. To je teret njegovih misli, strahovanje njegovog života. On je sve sile svoga bića usmerio u tom jednom pravcu, i na kraju postao obožavalac mamone u svakom pogledu. V tome je bezuman. Njegovo držanje navodi njegovu porodicu na misao da imovina ima veću vrednost od neba i besmrtnosti. On je godinama usavršavao svoje sposobnosti za sticanje imovine. On žrtvuje svoj večni dobitak radi zemaljskog blaga. On veruje u istinu, ljubi načela istine i raduje se kad drugi napreduje u istini; ali on sam je do te mere postao rob mamone, da se smatra obaveznim da služi tom gospodararu dokle god živi. Međutim, što duže živi, to će se sve više posvećivati ljubavi prema dobitku, sem ako se ne odrekne tog užasnog boga — novca. To će izgledati kao da se iz njega čupaju životne snage, ali to se mora učiniti ako mu je stalo do spasenja.

Njega niko ne treba da ukorava; on zaslužuje samo sažaljenje. Njegov život je užasna zabluda. On zamišlja da je u oskudici, dok u stvari živi u izobilju. Sotona je ovladao Njegovim umom. Njegovo srebroljublje je tako bilo ojačalo da se graničilo sa ludilom. Sve više i plemenitije osobine njegovog karaktera morale su se pokoriti toj sebičnoj sklonosti. Njegov jedini spas je bio da razbije okove sotonine i da pobedi ovu rđavu crtu svoje prirode. On je to i pokušao i preduzeo nešto ka, mu se probudila savest, ali to nije bilo dovoljno. Taj veliki napor nije bio plod istinske vere, jer se on

samo malo odvojio od mamone a činilo mu se kao da se rastavlja od svoje duše. On mora vaspitati svoj duh za dobra dela. Mora se naoružati protiv srebroljublja i ceo svoj život prožeti dobrim delima.

Mora razvijati u sebi ljubav prema dobru i uzdići se iznad sitnog tvrdičluka koji je gajio u sebi.

Poslušajući sa trgovcima u _____, brat i sestra i postupili su na način koji nije ugodan. Bogu. Oni su se cenjkali da bi dobili robu što je moguće jeftinije i pogađali se oko nekoliko para kao da im je novac sve — njihov jedini bog. Kad bi se samo mogli vratiti neopaženo i čuti primedbe koje su posle njihovog odlaska pravljene na njihov račun, stekli bi jasniji pojam o tome kakav rđav utisak ostavlja tvrdičenje. Mnogi svojim sitničarenjem škode ugledu naše vere i sramote Boga. Anđeli s gnušanjem okreću glavu od takvih. Na nebu je sve plemenito i uzvišeno. Svi teže da druge učine blaženim i srećnim. Niko ne gleda samo za sebe niti se brine samo o sebi. Najveća radost svetih bića sastoji se u tome da budu svedoci radosti i sreće onih koji se nalaze oko njih.

Kad ovi anđeli budu došli da pomognu onima koji treba da naslede spasenje i vide pohlepu, sebičnost, nadmudrivanje i bogaćenje na tuđ račun, s bolom će se okrenuti. Kad vide kako oni koji žele da budu naslednici besmrtnog nasleđa šrktare u trgovanju sa ljudima koji priznaju da nemaju nikakvih viših ciljeva do da stiču blago na zemlji, oni se okreću sa stidom, jer se time sramoti sveta istina.

Ne postoji bolji način da se istina uzdigne i Gospod proslavi no kad nevernici vide da je istina izvršila veliko i dobro delo u ljudima koji su inače srebroljupci i tvrdice. I kad se pokaže da njihova vera ima uticaja na njihov karakter, da od sebičnih ljudi koji vole novac stvara ljude koji žele da čine dobra i traže prilike da svojim sredstvima budu na blagoslov onima kojima je blagoslov potreban, koji pomažu udovice i siročad u njihovoj nevolji i ne dozvoljavaju da ih okalja ovaj svet, to će biti dokaz da je njihova vera prava. Njihova će svetlost tako sijati, da će ljudi videći njihova dobra dela, slaviti Oca koji je na nebesima. To bi donelo prave plodove svetosti i oni bi bili istinski predstavnici Hristovi na zemlji. Grešnici bi se uverili da u istini leži neka njima nepoznata sila. Oni koji tvrde da straže i čekaju dolazak Gospodnji ne smeju sramotiti svoju veru nedostojnom trgovinom i prepirkom za svaku paru. Takvi plodovi ne rastu ona hrišćanskom drvetu.

Brate I, Gospod ne želi da propadneš, nego da se osloniš na Njegovu silu i da se izmiriš s Njim time što ćeš svoju volju potčiniti Njegovoj. Ti bi se uplašio kad bi ti se ukazalo na pravu sliku tvojih postupaka radi sticanja novca. Zgrozio bi se na svoju sebičnost, pohlepu i srebroljublje. Ti bi se potrudio svim svojim silama da stekneš milost Božju koja preobražava i koja bi od tebe načinila novog čoveka. Novac koji si dobio od svojih rođaka značio je za tebe prokletstvo. On je samo pojačao tvoje srebroljublje i bio teret koji te je još dublje povukao u propast.

„Jer je korijen sviju zala srebroljublje.“ Ljudi koji naprežu sve svoje duhovne i telesne sile i zadovoljavaju se time da stiču na zemlji bogatstva koja nikad neće moći upotrebiti i koja će samo štetiti njihovoj deci, zloupotrebljavaju sposobnosti koje im je Bog podario. Oni pokazuju da je njihov karakter zarđao usled stalne trke ,za zaradom. Umesto da se osećaju srećnim, oni su nesrećni. Zatvorili su svoje duše za potrebe siromaha i dali dokaza da nemaju nikakve samilosti prema onima koji pate.

Brate moj, tvoje srce nije sasvim neosetljivo za nevolje i potrebe drugih ljudi. U tebi se ponekad javljaju plemenita osećanja i onda rado pomažeš. Spreman si da učiniš neku prijatnost bratu ili susedu, ali si načinio od novca svog boga i nalaziš se u opasnosti da mu pridaš veću vrednost nego nebu. Sticanje novca uvek predstavlja opasnost ako milost Božja nije vladajuće načelo u duši. Hrišćani koji se pokoravaju nebeskim načelima davaće jednom rukom ono što budu stekli drugom. To je jedini ispravan i zdrav put za hrišćanina koji ima novca ili ga zarađuje. Želeli

bismo da zapitamo brata I šta namerava da uradi sa svojim novcem. Ti si pristav Božji. Imaš talante i možeš učiniti mnogo dobra s njima. Možeš ih staviti u nebesku banku time što ćeš se bogatiti u dobrim delima. Budi svojim životom blagoslov drugima. „Ne sabirajte sebi blaga na zemlji, gdje moljac i rđa kvari, i gdje lupeži potkopavaju i krađu; nego sabirajte sebi blago na nebu, gdje ni moljac ni rđa ne kvari, gdje lupeži ne potkopavaju i ne krađu. Jer gdje je vaše blago, ondje će biti i srce vaše.“

Zapamti da blago sabrano na nebu nije izgubljeno. Ono će ti biti obezbeđeno pravilnom upotrebom sredstava čijim te je pristavom nebo postavilo. „Bogatima na ovome svijetu zapovijedaj da se ne ponose niti uzdaju u bogatstvo propadljivo“, kaže apostol, „nego u Boga živoga, koji nam sve daje izobilno za užitak; neka dobra čine, neka se bogate u dobrijem djelima, neka budu podašni, zajednički, sabirajući sebi temelj dobar za unapredak, da prime život vječni.“

Postoji opasnost, brate I, da izgubiš svoj život, da darovi koje ti je Bog dao odu u ruke sotonine i da te on učini svojim zarobljenikom. Možeš li podneti ovu pomisao? Možeš li se odlučiti da za ovo kratko vreme služiš samo sebi, da ljubiš svoj novac i da se na kraju rastaneš od svega, nemajući nikakvog prava na nebo, na večni život? Predstoji ti velika borba, ako hoćeš da odvojiš svoje srce od zemaljskog blaga. Gde ti je blago, tamo će ti biti i srce. Straži, moli se, radi, to su lozinke hrišćanina. Preni se, preklinjem te. Teži za onim što je neprolazno. Sve ovozemaljske stvari će uskoro proći. Da li si spreman da napustiš svet? Da li pripremaš karakter za večni život? Ako na kraju budeš izgubljen, znaćeš šta te je dovelo do propasti: srebroljublje. Ti ćeš vikati u velikom strahu: „O, da prolaznog blaga! Izgubio sam svoju dušu. Prodao sam je za novac. Prodao sam svoju dušu i svoje telo za novac. Žrtvovao sam nebo u strahu da ću morati žrtvovati svoj novac da bih ga dobio.“ A Gospodar će samo reći: „Svežite mu ruke i noge, pa ga uzmite i bacite u tamu najkrajnju.“ Nadamo se da ćeš preneti svoje blago na nebo, da ćeš svoju ljubav pokloniti Bogu i večnom blagu.

Videla sam da je cela porodica u opasnosti jer pati u izvesnoj meri od istog nedostatka od kojeg i otac. Sestro I, ti si već zaražena ovom bolešću. Bog neka ti pomogne da to uvidiš i da se potpuno izmeniš. Neguj i razvijaj u sebi ljubav prema dobru, trudi se da budeš bogata u dobrim delima. Ti u mnogim stvarima možeš učiniti više no što činiš. Ti si lično odgovorna Bogu. Treba da izvršiš jednu dužnost koju ne smeš zanemariti. Budi u stalnoj vezi s Bogom; moli se bez prestanka. Moraš mnogo da uradiš da bi spasla svoju dušu. Trudi se da deluješ u dobrom pravcu u svojoj porodici. Stani odlučno na stranu Gospodnju. Tvoja priroda se razlikuje od prirode tvoga muža i Bog će te osuditi ako ne budeš radila sama za sebe. Vredno nastoj da spaseš sopstvenu dušu i da svojim uticajem spaseš i svoju porodicu. Pokaži primerom da ti je blago na nebu, da si uložila sve u onaj bolji dom i bolji život, koji su večni. Vaspitavaj svoj duh da ceni nebeske darove, da se uzdigne, da ljubi Boga i pokazuje spremnost da se pokori Njegovoj volji.

Možda ćeš doživeti iskušenja, možda ćeš uvideti koliko je jaka tvoja ljubav prema zemaljskim stvarima. Možda ćeš razumeti jednu stranu svog srca koju do sad nisi poznavala. Bog zna za bol koji osećaš kad vidiš u kakvom se položaju nalaze tvoj muž i tvoja deca, kojima u velikoj meri nedostaje spasonosne vere. Od tebe zavisi mnogo više no što i sama uviđaš. Treba uzeti sve oružje. Ne troši svoju dragocenu snagu u poslu koji može i drugi da uradi. Podstakni svoju kćer da se lati nekog korisnog zanimanja i da ti pomogne u nošenju životnih tereta. Ona treba da se disciplinuje. Bavi se taštım mislima. Treba sva da se preda Bogu; tada će biti od koristi i ugoditi svom Iskupitelju.

Sestro moja, manje radi, a više se moli i razmišljaj. Večni interesi treba da ti budu važniji od svega. Bog ne želi da tvoja deca budu vaspitavana kao srebroljupci. U porodici u kojoj vlada

samoživost nema dobrog odgoja i plemenitosti. Stvarno plemeniti ljudi imaju uvek saosećanja prema drugima. Prava plemenitost se ne zadovoljava telesnim ukrašavanjem i kindurenjem. Ona se ogleda u naporima da čovek pomogne drugima da se uzdignu. Tvoja deca ne shvataju ozbiljnost večnih pitanja. Neka ih Bog probudi pre no što bude suviše kasno, da ne bi morali vikati u strahu: „Žetva je prošla, ljeto je minulo, a mi se ne izbavismo.“

Brate J, bio mi je prikazan tvoj slučaj. Ti zauzimaš jedan odgovoran položaj. Poseduješ umne sposobnosti, bogat si i ugledan. Svakom čoveku je određena neka dužnost, dato mu je nešto da uradi; ne samo da koristi svoj um i svoje telo u običnom radu, već i za nešto više od ovoga. Ti si upoznat sa tim delom sa zemaljske tačke gledišta, a imaš i neka iskustva u verskom pogledu. Međutim, za ovih nekoliko godina gubio si vreme, tako da sad moraš brzo raditi kako bi iskupio prošlost. Nije dovoljno samo posedovati talante; ti ih moraš upotrebiti da bi koristio ne samo sebi, nego i Onome koji te je njima obdario. Sve što imaš, samo je jedna pozajmica od Gospoda. On će tražiti da Mu je vratiš s dobitkom.

Hristos ima prava na tvoju službu. Ti si milošću postao Njegov sluga. Ne smeš služiti svojim sopstvenim interesima, nego interesima Onoga koji te je uzeo u svoju službu. Tvrdiš da si hrišćanin i to te obavezuje odnosu na Boga. Ono što ti je On poverio na korišćenje nije tvoje, nego Njegovo. Kad bi bilo tvoje, ti bi to upotrebio po sopstvenom nahođenju. Glavnica pripada Bogu i ti si odgovoran za njenu upotrebu ili zloupotrebu. Postoje načini na koji se ova glavnica može uložiti tako da donese Bogu dobitak. Ako dopustiš da se zakopa u zemlju, neće koristiti ni tebi ni Gospodu i ti ćeš izgubiti sve što ti je On podario. Neka ti Bog pomogne, brate moj, da ispravno shvatiš položaj u kome se nalaziš kao najmljeni sluga Božji. On je svojim patnjama i smrću platio tvoju službu i tvoju spremnost da Mu se pokoriš.

Iskušenja koja si imao za nekoliko poslednjih godina oslabila su tvoje duhovne sile pa si osetio olakšanje posvetivši se zemaljskim stvarima i sticanju imovine. U svojoj velikoj ljubavi prema tebi, Bog te je ponovo primio u svoj zagrljaj. Pred tobom su sad stavljene nove dužnosti i odgovornosti. Gajiš veliku ljubav prema ovom svetu. Trudio si se da stekneš zemaljsko blago. Isus te poziva da preneseš svoje blago na nebo, jer gde ti je blago, tamo će ti biti i srce. Pazi na svoje postupke prema braći i prema nevernicima. Budi iskren u svojoj veri i sačuvaj istinsku plemenitost duše, jer ćeš tako pribaviti ugled veri koju ispovedaš.

Položaj koji zauzimaš takav je da su oči mnogih ljudi upravljene na tebe. Tvoj um je iznad prosečnog. Ti si čovek brzog shvatanja i dubokih osećanja. Neka od tvoje braće nisu mudro postupala. Motrili su na tebe, govorili o tebi, želeli su da budeš šire ruke. Bili su nesrećni zbog tebe. Sve je to bilo nepotrebno. Baš tim ljudima mnogo što šta nedostaje, i ako budu verno izvršavali ono što Gospod traži od njih, imaće sve što im je potrebno. Oni ne smeju trošiti svoje vreme posmatrajući sa zebnjom da li će njihov sused, kome je poverena jedna veća dužnost, izvršiti dobro svoj zadatak. Vodeći pažljivo brigu o onome što drugi radi, oni su zanemarili svoje sopstvene dužnosti i postali lenje sluge. Brinuli su o dužnostima svog suseda, umesto da izvrše one koje su njima poverene.

Oni misle da bi, kad bi imali pet talanata, umeli njima mnogo bolje da rukuju od onoga kome su ti talanti povereni. Ali Gospod zna to bolje od njih. Niko ne treba da žali što ne može slaviti Gospoda talantima koji mu nisu nikada ni dati i za koje nije ni odgovoran. Oni ne smeju reći: „Kad bih bio u drugim prilikama, učinio bih mnogo dobra svojim bogatstvom.“ Bog ne zahteva ništa drugo od njih do da pravilno upotrebe ono što imaju, kao pristavi Njegove milosti.

Jedan talanat, najskromnija služba, ako se obavlja uz potpuno posvećenje sa ciljem da se proslavi Bog, primiće se kao i pravilno korišćenje najvećeg talanta. Razne dužnosti koje su nam

poverene u srazmeri su sa našim sposobnostima. Svakom čoveku je dato ono što može savladati.

Niko ne sme omalovažavati svoju dužnost i smatrati da nije bitno da li će se ona valjano izvršiti. Ako neko tako postupa, pokazuje da ne shvata ozbiljno svoje moralne odgovornosti i važnost malih stvari. Nebo svakome daje određeni posao i trebalo bi svi da se trude da ga dobro urade, prema svojim sposobnostima. Bog zahteva da svi, i najslabiji i najjači, izvrše delo koje im je povereno. Kamata će biti u srazmeri sa poverenom glavnicom.

Svako bi trebalo da se svesrdno i marljivo stara o izvršenju sopstvenog zadatka, prepuštajući druge njihovom Gospodaru, da Njemu stoje ili padaju. U _____ ima mnogo ljudi koji vode računa o drugima, koji stalno gledaju šta rade njihova braća i stoga su stalno nemoćni. Oni rado iznose na sastancima svedočanstva, a pošto u svom srcu nemaju Isusa o kome bi mogli govoriti, pokušavaju da uče svoju braću o tome šta im je dužnost. Ove jadne duše ne poznaju ni svoju sopstvenu dužnost, a ipak uzimaju na sebe odgovornost da poučavaju druge u pogledu njihove dužnosti. Kad bi se ti ljudi latili svog zadatka i primili milost Božju u svoja srca, zajednica bi dobila snagu koja joj nedostaje.

Brate J, ti možeš činiti dobro. Imaš zdravo rasuđivanje i Bog će te izvesti iz tame na videlo. Upotrebi svoje talante u slavu Božju. Podaj ih trgovcu, da bi Gospod, kad bude došao, primio svoje sa dobitkom. Odvoj loze koje te vezuju za bezvredne zemaljske stvari i podigni ih kako bi se obavile oko Gospoda. Spasenje duša je važnije od čitavog sveta. Jedna duša koju spasemo i koja će u večnosti odavati slavu Bogu i Jagnjetu, vrednija je od miliona. Bogatstvo postaje ništavno kad ga uporedimo sa vrednošću duša za koje je Hristos umro. Ti si oprezan čovek i nećeš pre nagliti. Žrtvuj za istinu i bogati se u Bogu. Neka ti Gospod pomogne da ovo što brže učiniš i da počneš da pravilno ocenjuješ vrednost večnosti.

Srcima tvoje dece potrebno je dublje delovanje milosti. U njima treba razvijati čistotu i postojanost karaktera. Ako se budu posvetili Bogu, mogu činiti dobra i vršiti uticaj koji će biti spasonosan za njihove drugove.

Ne dopusti da siromasi dođu do uverenja da ne mogu ništa učiniti zato što nemaju bogatstvo svoje braće. Oni se mogu žrtvovati na mnogo načina. Mogu se odreći sebe. Mogu živeti pobožnim životom i slaviti svog Spasitelja rečima i delima. Naročito sestre mogu vršiti blagotvoran uticaj, ako budu prestale da ogovaraju i posvetile svoje vreme straženju i molitvi. One mogu slaviti Boga. Mogu tako sijati svojom svetlošću, da drugi, videvši njihova dobra dela, počnu i sami slaviti našeg Oca koji je na nebu.

Sledeće reči, na koje mi je ukazano, osuđuju tvoj propust da izvršiš delo koje ti je Bog poverio: „Proklinjite Miroz, reče anđeo Gospodnji, proklinjite stanovnike njegove; jer ne dođoše u pomoć Gospodu, u pomoć Gospodu s junacima.“ Sud. 5, 23. Šta je Miroz učinio? Ništa. I to je bio njegov greh. On nije pritekao u pomoć Gospodu protiv silnih.

SENTIMENTALNOST I PREPORUČIVANJE BRAKA

Draga sestro K, u viđenju koje mi je bilo dato juna meseca pokazano mi je da ti poseduješ čvrstinu karaktera, odlučnost, koji se pomalo graniče sa tvrdoglavošću. Ne voliš da te drugi vodi, ali želiš da saznaš i vršiš volju Božju. Prevarila si se odnosno sebe, nisi razumela svoje sopstveno srce. Mislila si da je tvoje srce pokorno Bogu, ali si se prevarila. Naišla su iskušenja i ti si počela da misliš na svoje neostvarene nade. Pre nekoliko godina tvoj život je pošao jednim naročitim putem. Činilo se da ne možeš nigde da se smiriš. Nisi bila srećna, mada u tvojoj okolini nije bilo ničega što je moglo baciti jednu tako crnu senku na tvoj život. Nisi navikla svoj um da se bavi vedrim mislima. Ti si u stanju da vršiš snažan uticaj u korist istine, ali treba da nateraš ovaj um da pođe ispravnim

putem. Sve Tvoje reči i sva tvoja dela moraju biti takvi da slave Spasitelja, uzdižu Njegovu ljubav i veličaju Njegove blagodati.

Ti si zapala u jednu zabludu u koju padaju mnogi u ovo naše izopačeno doba, naročito žele. Suviše si naklonjena suprotnom polu. Voliš društvo muškaraca, da im laskaš, da ih hrabriš ili dopuštaš prisnost koja se ne slaže uvek sa opomenama apostola: „Uklanjanje se od svakog zla.“

Ti u stvari ne razumeš samu sebe. Ideš po tami. Bavila si se čak i preporučivanjem braka. To je vrlo sumnjiv posao, jer ne poznaješ srca te možeš počinuti velike greške i tako pomoći velikom buntovniku koji se bavi ovim poslom. On se uvek trudi da sjedini one koji ni u kom pogledu ne odgovaraju jedan drugome. On je vrlo revnostaan u ovom poslu, jer time može pričinuti više nesreće i bola ljudskoj porodici nego na bilo koji drugi način.

Pisala si mnoga pisma koja su samo nanela štete. U tim pismima se ponekad govorilo o našoj veri i našoj nadi, ali si se u isto vreme u njima raspitivala da li ovaj ili onaj ima nameru da se ženi i davala savete u pogledu izbora bračnog druga. Ti si izgleda mnogo šta znala o ženidbama i udajama, govorila si i pisala o njima. Sve je to samo škodilo tvojoj duši. „Jer usta govore od suviška srca.“ Nanela si veliku štetu sebi samoj misleći i govoreći o ljubavi i sklapanju brakova. Nisi bila srećna jer si jurila za srećom. Ovaj posao nije zahvalan. Naći ćeš mira svojoj duši tek kad se budeš usrdno potrudila da vršiš svoju dužnost i pomažeš drugima. Tvoje misli su obuzete tobom samom. Moraš prestati da misliš na sebe i nastojati da olakšaš patnje drugih; čineći ih srećnim, naći ćeš i sama sreću i radost.

Ti imaš bolesnu maštu. Smatrala si sebe bolesnom, ali je ta bolest bila više uobražena no stvarna. Nisi bila iskrena prema sebi. Tražila si društvo mladih ljudi i dopuštala da se u tvom društvu ponašaju tako slobodno kako bi se smeo ponašati samo tvoj brat. Videla sam da tvoj uticaj u _____ nije bio onakav kakav bi mogao biti. Dozvolila si da ti misli pođu jednim nedostojnim putem. Brbljala si, smejala se, vodila prazne razgovore nedostojne jednog hrišćanina. Tvoje ponašanje nije bilo onakvo kakvo bi trebalo da bude. Izgledalo je kao da nemaš kičme. Gotovo si se naslanjala na druge što je vrlo ružno za jednu ženu. Da si malo razmišljala o ovome, išla bi i sedela uspravno kao i druge žene. Zbog svog duševnog stanja postala si troma i lenja, mada bi kretanje bilo najbolji put da se oporaviš. Nećeš se nikad oporaviti, ako ne budeš pobedila tu duhovnu učmalost i nepokretljivost i latila se posla dok još ima vremena. Treba da radiš isto tako dobro kao što maštaš ili planiraš. Oslobodi svoj duh raznih romantičnih planova. Ti unosiš u svoju veru neki romantičan, čežnjivi sentimentalizam koji ne uzdiže, nego samo unižava čoveka. Ovo ne škodi samo tebi, nego i drugima koji se ugledaju na tebe i padaju pod tvoj uticaj.

Ti si pobožna po prirodi. Mogla bi koristiti mnogima, kad bi privikla svoj mozak da misli o uzvišenim stvarima koje nemaju ničeg zajedničkog s tobom, nego su nebeske prirode. međutim, ti si jedan veliki deo svog života utrošila maštajući o nekom velikom delu koje ćeš izvršiti u budućnosti, dok si u isto vreme zanemarivala trenutne dužnosti smatrajući ih ništavnim i nevažnim. Nisi pokazala vernost. Gospod ti neće poveriti nijednu veću dužnost dok ne vidi da usrdno i radosno vršiš ono što ti je sada dao u zadatak. Svaki posao, ma kakav bio, neće napredovati ako mu ne pridemo celim srcem. Gospod prokušava sposobnosti time što nam najpre daje male dužnosti. Ako pri tom ispoljimo nezadovoljstvo i počnemo da gundamo, neće nam se ništa poveriti sve dok ne budemo izvršili male zadatke, i to valjano. Tek će nam se tada poveriti i veći zadaci.

Tebi su povereni talanti ne da bi ih razbacala, već da ih predaš „trgovcima“, kako bi Gospodar, kad bude došao, dobio svoje natrag s dobitkom. Bog nije bez razlike razdelio talante. On je te svete darove razdelio svima prema njihovim sposobnostima. „Svakom čoveku njegov posao.“ Om daje nepristrasno i očekuje da Mu se tako i vrati. Ako svi budu vršili dužnosti u skladu sa poverenom

odgovornošću, talanti će se udvostručiti, bez obzira da li ih je malo ili mnogo. Time se prokušava njihova pouzdanost, a njihova vernost je istinski dokaz da su bili mudri pristavi, dostojni da im se poveri istinsko blago, pa čak i dar večnog života.

Na konferenciji u Njujorku, oktobra 1868. godine, videla sam da mnogi ljudi ne čine ništa, mada bi bili u stanju da učine mnogo dobra. Prikazan mi je čitav niz ljudi koji su svesni svojih plemenitih namera, pobožnih osećanja i ljubavi prema dobru, ali koji ipak ništa ne čine. Oni su zadovoljni sobom i teše se da bi mogli učiniti i da bi stvarno učinili velika i dobra dela, kad bi im se pružila prilika, kad bi se nalazili u povoljnijim okolnostima; i oni čekaju da im se pruži ta prilika. Gnušaju se uskogrudosti tvrđice koji u sitnim stvarima zakida siromašnima. Oni vide da on živi samo za sebe, da se neće nikad sam odlučiti na to da čini dobra drugima, da ih blagoslovi talantima ugleda i bogatstva koji su mu bili podareni da bi ih upotrebio, a ne zloupotrebio, tj. da dozvoli da zarđaju i leže zakopani u zemlji. Oni koji su se odali sebičnosti i uskogrudosti odgovaraće za svoje nepoštene postupke i za talente koje zloupotrebljavaju. Međutim, još su više odgovorni oni ljudi koji imaju plemenita osećanja i koje je priroda obdarila da mogu shvatiti vrednost duhovnih stvari, a oni i dalje ostanu nepokretni, čekajući da im se ukaže neka prilika, upoređujući za to vreme svoje plemenite namere sa uskogrudošću sitnih duša, uvereni da se nalaze u boljem položaju od tih svojih bližnjih. Ovi ljudi obmanjuju sami sebe. Oni su još odgovorniji zato što se ne koriste sposobnostima koje imaju; i ako ne budu umnožili talante svoga Gospodara, njihov položaj neće biti niukoliko bolji od položaja njihovih bližnjih koje toliko preziru. Takvima će biti rečeno: „Znali ste za volju ovoga Gospodara, a niste joj se pokoravali.“

Da si obučila svoj duh da misli o uzvišenim stvarima, o onom što je nebesko, bila bi u stanju da učiniš mnogo dobra. Mogla si uticati na druge da odbace sebične misli i svoju ljubav prema taštom svetu i da pođu putem duhovnog uzdizanja. Da si svoja osećanja i misli potčinila volji Božjoj, bila bi osposobljena za dobra dela. Tvoja uobrazilja je bolesna jer si dozvolila da ti misli krenu pogrešnim putem, da se pretvore u sanjarije. Sanjarenje i zidanje kula u vazduhu učinilo te je nesposobnom da budeš od koristi drugima. Živela si u jednom nestvarnom svetu, bila si uobraženi mučenik i takozvani hrišćanin.

Religija današnje omladine je mnogome protkana tim nedostojnim sanjarijama, Sestro moja, Bog zahteva od tebe da se izmeniš. Oplemeni svoja osećanja, preklinjem te. Posveti svoje duhovne i telesne sile službi svog Iskupitelja koji ti ih je i podario. Posveti svoje misli i svoja osećanja, tako da tvoja dela budu učinjena u Bogu.

Ti si bila u jednoj kobnoj zabludi. Bog hoće da pažljivo ispita svaku misao i svaku nameru tvoga srca. Budi poštena prema svojoj sopstvenoj duši. Da je tvoja ljubav bila usredsređena u Bogu kao što je to On zahtevao, ne bi prošla kroz iskušenja kroz koja si prošla. Tvog duševnog nemira neće nestati sve dok ne budeš izmenila svoje misli, prestala da sanjariš i zidaš kule u vazduhu, i počneš da vršiš svoje prave zadatke.

Nemoj se više baviti preporučivanjem i sklapanjem brakova u svojim pismima. Brak je sveta ustanova, ali u ovom izopačenom vremenu on pokriva svakojake niskosti. On se zloupotrebljava i postaje danas prosto zločin karakterističan za poslednje dane, kao što su to bili i brakovi pre potopa. Sotona radi svim silama da navede neiskusnu omladinu da stupi u brak. Što manje uzdižemo brakove koji se danas sklapaju, tim bolje. No nebo će i danas odobriti brak u kome oba supružnika shvataju Njegovu svetu prirodu i Njegove svete zahteve. U tom slučaju, obe strane će biti srećne, a Bog slavljn. Neka te Gospod osposobi da vršiš ono delo koje se nalazi pred tobom.

Ja nameravam da pišem o tvom rđavom i štetnom radu koji se krije po_a plaštom vere. Telesne želje imaju jaku moć nad ljudima i ženama. Um je poremećen usled izopačenih misli i osećanja, ali

je moć sotonina tako zaslepila njihove oči, da ove jadne, obmanute duše laskaju same sebi da su produhovljene i posvećene, dok se njihovo religiozno iskustvo sastoji u stvari više Od ljubavnih čežnji nego od čistote, istinske pobožnosti i duhovne smernosti. Oni nisu uzdigli svoj duh, nisu stekli iskustvo i svetost donoseći blagodat drugima i čineći dobra dela. „Jer vjera čista i bez mane pred Bogom i Ocem jest ova: obilaziti sirote i udovice u njihovijem nevoljama, i držati sebe neopoganjena od svijeta.“ Istinska vera oplemenjuje dušu, profinjuje ukus, posvećuje um i osposobljava čoveka da oseti čistotu neba. Ona nas približava anđelima i udaljuje nas sve više od duha i uticaja taštog sveta.

Batl Krik, Mičigen.

STROGOST V UPRAVLJANJU PORODICOM

Brate L, prošlog juna mi je bilo pokazano da moraš popraviti svoj život. Ne vidiš sebe. Tvoj život je pun grešaka. Ne postupaš mudro i milosrdno u svojoj porodici. Suviše si strog. Ako budeš i dalje tako postupao prema svojoj ženi i deci, skратиćeš njene dane, tvoja deca će te se bojati, ali te neće voleti. Ti smatraš da postupaš onako kako to nalaže hrišćanska mudrost, ali se varaš.

Imaš neke neobične pojmove o tome kako treba upravljati porodicom. Prisvojio si sebi nekakvu vlast koja ne dopušta nikakvu slobodu volje onima koji žive s trbom. Smatraš da si u stanju da vodiš svoju porodicu i da određuješ svakom članu šta treba da radi, kao da su to mašine rukama radnika. Ti zapovedaš i zahtevaš da se čuje samo tvoja reč. Ovo se ne dopada nebu i žalosti milostive anđele. Ponašao si se u svojoj porodici kao da si jedino ti u stanju da vladaš sobom. Vređao si se kad god bi se tvoja žena usudila da se usprotivi tvojim shvatanjima ili da dovede u pitanje tvoje odluke.

Ona je dugo patila zbog toga, poslušno se priklanjajući tvojim ćudima, ali se najzad pobunila protiv tvoje neopravdane tiranije i postala nervozna i rastrojena. Počela je da te prezire. Tebe je zboleo ovakav njen stav i optužio si je da je grešna, da je njome zavladao đavolski duh, dok si ti bio jedini krivac. Ti si je skoro doveo do očajja, pa si je onda ismejavao. Tebi je bilo vrlo lako da joj život učiniš radosnim i prijatnim. Ali se desilo sasvim obrnuto.

Bio si veoma nepreduzimljiv. Nisi se trudio da iskoristiš snagu koju ti je Bog podario. To je tvoj kapital. Pravilna upotreba te snage, i umeren i radan život pružili bi ti mogućnosti da postigneš ugodan život. Ti si bio u zabludi smatrajući da tvoja žena iz gordosti želi da živi prijatnim životom. Uskraćivao si joj mnoge stvari i bio tvrdica prema njoj. Njoj je potrebna bolja hrana, njena trpeza je morala biti bogatija; njoj su bile potrebne sve one ugodnosti koje si joj mogao pribaviti, stvari koje bi joj olakšale život i rad. Ali ti si na sve ovo gledao sa jednog pogrešnog stanovišta. Smatrao si da je sve što se može jesti dovoljno dobro, samo ako omogućuje održavanje života i snage. Stalno si govorio da tvoja nejakva žena treba da bude skromna u jelu. Ali ona ne može da održi svoje zdravlje samo onom hranom koja tebi odgovara. Ima ljudi koji ne mogu živeti od hrane koja je, inače, veoma dobra za druge i čak pripremljena na isti način.

Preti ti opasnost da odeš u krajnost. Tvoj organizam je u stanju da pretvori i vrlo prostu i slabu hranu u zdravu krv. Tvoji organi koji stvaraju krv nalaze se u vrlo dobrom stanju. Ali je tvojoj ženi potrebna odabranija hrana. Ukoliko bude unosila istu hranu koju ti pretvaraš u dobru krv, njen organizam neće biti u stanju da je iskoristi. Ona nema životne snage i stoga joj je potrebna bogatija, jača ishrana. Trebalo bi da jede mnogo voća i da se ne ograniči na jednoličnu hranu. Ona se drži za život vrlo slabim vezama. Bolesna je i potrebe njenog organizma su sasvim drugačije od potreba jednog zdravog čoveka.

Brate L, ti imaš znatan ugled. Ali da li si ga zaslužio? O, ne! Ti si ga prigrabio. Voleo si lagodan život. Nikad se nisi latio nekog napornog rada. Da nisi bio tako lenj na svome poslu, imao

bi sada mnoge životne ugodnosti koje ti nedostaju. Ti si svojom lenjošću mnogo naškodio i ženi i deci. Časove koje si mogao provesti u ozbiljnom radu provodio si u razgovoru, čitanju i zadovoljstvima.

Ti si isto toliko odgovoran za svoj kapital u telesnoj snazi koliko i bogataš za svoje bogatstvo. Obojica ste pristavi. Obojici je poverena jedna dužnost. Ne smeš zloupotrebljavati svoju snagu, nego je koristiti u cilju sticanja svega što je potrebno tvojoj porodici i čime ćeš moći da pomogneš stvar istine. Ti si video da u _____ vlada taština, neozbiljnost i kindurenje i smatrao da ne smeš svojim primerom ohrabriti ove preteranosti. U svojim naporima da postupaš prema onome što si našao za dobro, učinio si isto tako veliki greh kao i druga strana.

Mnogo si grešio i u svom verskom životu. Stajao si na jednoj strani kao gledalac, kao posmatrač, vrebajući tuđe greške i nedostatke i smatrao sebe višim gledajući tuđe pogreške. Bio si obazriv i pošten u svojim postupcima i kad bi video koliko u tom pogledu greše oni kojima je vera stalno na jeziku, upoređivao si njihove greške sa svojim principima i govorio u svom srcu: „Bolji sam od njih.“ Istovremeno si stajao van zajednice, ukazujući na greške i nedostatke, ali nisi ništa preduzimao, niti došao u pomoć Gospodu da bi se izlečilo zlo. Imao si merilo kojim si ocenjivao druge ljude. Kad oni ne bi udovoljili tvojim zahtevima, prestajao si da gajiš naklonost i bio vrlo zadovoljan sam sobom.

Bio si odveć strog u svom verskom iskustvu. Kad bi Bog postupao s tobom onako kako si ti postupao sa onima za koje si mislio da greše, i kako si postupao sa svojom porodicom, našao bi se zaista u vrlo rđavom položaju. Ali ti je milostivi Bog, čija se ljubav ne menja, oprostio; nije te odbacio niti odsekao zbog tvojih prestupa, mnogobrojnih grešaka i otpadništva. O, ne, On te je pored svega ljubio.

Da li si ikada razmišljao o rečima: „Kakvom mjerom mjerite onakom vam će se mjeriti.“

Kod mnogih ljudi u _____ koji tvrde da su hrišćani video si gordost, taštinu i ljubav prema svetu. To je veliko zlo. Anđeli su bili ožalošćeni zbog toga. Oni koji se povode za neposvećenima odvede time ljude od Hrista i prljaju svoje haljine krvlju duša. Ako budu produžili tim putem, izgubiće svoju sopstvenu dušu i poznaće jednoga dana što to znači osećati grižu savesti zbog duša koje su odveli na stranputicu svojim neposvećenim životom dok su istovremeno govorili da se drže pravila koje im nalaže vera.

Ti se s pravom vređaš zbog gordosti i neskromnosti onih koji veruju u jedan bolji svet. Ali dok si gledao šta drugi rade i govorio o pogreškama i manama drugih, zanemario si sopstvenu dušu. Ti nisi odgovoran ni za jedan greh svoje braće, sem ako ih svojim primerom nisi sablaznio ili ih odvratio od uzane staze. Pred tobom je velika i sveta dužnost da potčiniš i savladaš svoje ja, da postaneš krotak i smeran u srcu, da se prevaspitaš kako bi bio nežan i milostiv prema članovima svoje porodice i stekao onu plemenitost duha i istinsku dobrotu duše koja prezire sve što je nisko.

Smatrao si da se mnogo radilo na bogomolji i pravio primedbe odnosno nekih nepotrebnih troškova. Nije potrebno da budeš toliko savestan u ovom pogledu. Nema ničega na tom domu što je načinjeno sa preteranom brižljivošću. Nije to bio nikakav skupocen rad. Nameštaj nije ni u kom slučaju upadljiv. Da li ti ljudi koji se tako rado žale zbog bogomolje zaista shvataju za koga je, ona građena, da je posvećena Bogu, da predstavlja mesto gde se narod okuplja da bi izašao pred Boga? Mnogi tako postupaju kao da bi Onaj koji je stvorio nebo i zemlju i sve što je lepo i dobro u ovome svetu bio zadovoljan da vidi kako Mu se podiže dom bez ikakvog sklada i lepote. Ima ljudi koji sebi grade prostrane i ugodne domove, ali nisu voljni da se mnogo istroše za dom koji treba da posvete svome Bogu. Svaki dinar u njihovim rukama propada Gospodu. On im ga je pozajmio za kratko vreme da bi ga upotrebili na Njegovu slavu; a oni ga tako daju za širenje dela Božjeg kao da je

svaki izdati dinar bačen u vetar.

Bog ne želi da Njegov narod troši novac na ukrašavanje i razmetanje, ali On hoće da ljudi poštuju dobar, ukus, red i lepotu podižući Njegov dom, gde će se On sastajati sa svojim narodom. Oni koji grade dom Božji treba da pokažu mnogo više brižljivosti i ukusa u poslu, jer je i cilj zbog kojeg se ta zgrada zida mnogo viši i svetiji nego kad je reč o podizanju običnih kuća za stanovanje.

Gospod čita namere i ciljeve ljudi. Oni koji imaju uzvišene poglede o Njegovom biću osećaće najveće zadovoljstvo da vide kako je sve što je u vezi s Njim urađeno na najbolji način i s najvećim ukusom. Takvi pak koji Bogu zidaju dom gori od onoga u kome bi sami pristali da žive, pokazuju svoje nepoštovanje prema Bogu i svetim stvarima. Njihovo delo pokazuje da su im zemaljski interesi važniji od duhovnih. Večne stvari dolaze tek na drugo mesto. Oni smatraju da nije važno da stvari posvećene službi Božjoj budu dobro i lepo izrađene, ali da je to vrlo bitno kad su u pitanju stvari kojima se služe u ovom životu. Time ljudi otkrivaju stvarnu moralnu vrednost načela koja vladaju u njihovom srcu.

Mnogi u našem narodu imaju veoma uske poglede. Red, čistoću, ukus, ugodnost nazivaju taštinom i ljubavlju prema svetu, i u tome greše. Tašta raskoš koja se ispoljava u nepotrebnim ukrasima nije po volji Božjoj. Ali je Onaj koji je stvorio za čoveka divan svet, zasadio ljupki vrt u Edemu svakojakim lepim drvećem i ukrasio zemlju divnim cvećem svih mogućih oblika i boja, pokazao time da voli ono što je lepo. Međutim, On će primiti i najskromniji dar najsiromašnijeg, najslabijeg deteta, ako ovaj nema šta drugo da Mu ponudi. Gospodar pre svega prima iskrenost duše. Čovek koji je zatvorio Boga u svoje srce spreman je da se potpuno pokori Njegovoj volji i potčini u potpunosti svoje biće Njegovom zakonu i Njegovoj vlasti.

Kratkovidi smrtnici ne razumeju puteve i dela Božja. Njihove oči nisu upravljene nagore, k Njemu kao što bi trebalo da bude. Oni ne poseduju uzvišeno poimanje večnih stvari. Oni vide te stvari kao kroz maglu. Oni ne osećaju nikakvo osobito zadovoljstvo u posmatranju ljubavi Božje, veličanstva i divote neba, uzvišenosti svetih anđela, veličanstvenosti i neopisive dobrote Isusa, našeg Spasitelja. Oni su toliko dugo držali oči upravljene na zemaljske stvari, da su im nebeski prizori nejasni i neodređeni. Oni imaju sasvim ograničene poglede o Bogu, nebu i večnosti.

Svete stvari su postavljene u istu ravan sa običnim, i stoga ljudi u svom odnosu prema Bogu ispoljavaju istu onu uskogrudost i škrtarenje koje pokazuju u svojim odnosima prema bližnjima. Njihove žrtve Bogu su hrome, bolesne ili nedovoljne. Oni Ga zakidaju na isti način kao što zakidaju i svoje bližnje. Njihov um nije u stanju da se uzdigne do uzvišenih moralnih načela, nego ostaju na veoma niskom stupnju. Oni stalno udišu nečistu atmosferu zemaljskih nizina.

Brate L, ti vladaš gvozdenom palicom u svojoj porodici. Suviše si strog prema svojoj deci. Takvim postupanjem nećeš moći zadobiti njihovu ljubav. Ti nisi nežan, ljubazan, prisan i predusretljiv kao tvoja žena već osoran, nasrćeš na nju, grdiš je i prebacuješ joj. Jedna sređena i srećna porodica je prijatna slika i za Boga i za anđele. Moraš naučiti kako da svoj dom učiniš urednim, prijatnim i ugodnim. Zatim ukrasi taj dom dostojanstvom i blagim duhom koji će preći i na tvoju decu. Tada ćete oboje lakše obezbediti poslušnost.

Brate L, jesi li ikada razmišljao šta je to dete i kuda ono ide? Tvoja deca su mlađi članovi porodice Gospodnje, braća i sestre koju je naš nebeski Otac poverio tvojoj brizi, da bi ih obučio i pripremio za nebo. Ako prema njima budeš postupao onako grubo kao što si često činio, zar ne pomišljaš da će te Bog pozvati na odgovornost? Ne smeš biti tako grub sa svojom decom. Dete nije ni konj ni pas kome možeš zapovedati onako kako ti je volja ili u svakoj prilici naterati na poslušnost štapom, bičem ili udarcem. Ima dece koja su tako rđave naravi da im je potrebna kazna udarcem, ali se u mnogim slučajevima ovim postiže samo još gore.

Treba da vladaš sobom. Nikad ne kažnjavaj svoju decu dok si uzbuđen ili ljut, ili dok se nalaziš pod uticajem strasti. Kažnjavaj ih s ljubavlju, pokazujući im da ti nije nimalo lako što im nanosiš bol. Nikad ne podigni ruku da udaraš ako se ne možeš mirne savesti pokloniti pred Gospodom i zatražiti od Njega da blagoslovi to kažnjavanje. Razvijaj ljubav u srcima svoje dece. Uči ih da obuzdavaju sebe iz plemenitih pobuda. Ne daj da misle da ti se moraju pokoravati samo zato što ti tako hoćeš, zato što su slaba a ti jak, zato što si ti otac a oni deca. Ako želiš da upropastiš svoju porodicu, onda samo produži da vladaš grubom silom i uspećeš u tome.

Tvoja je žena nežnog srca i lako se uzbuđuje. Ona oseća da si ti odviše strog i zato odlazi u drugu krajnost. Ona želi da ublaži tvoju strogost a ti to smatraš velikim nedostatkom u njenoj dužnosti vaspitavanja dece. Smatraš da je suviše blaga, popustljiva i nežna. Ne možeš joj pomoći u tom pogledu dok se ne budeš sam popravio i dok ne pokažeš prema svojoj porodici onu očinsku nežnost koju treba da pokažeš. Tvoje neispravno postupanje je krivo što tvoja žena popušta u disciplini. Moraš ublažiti svoju prirodu. Treba da se oplemeniš deejstvom Duha Božjeg. Moraš se potpuno obratiti i onda ćeš biti u stanju da pravilno postupaš. Treba da otvoriš svoje srce za ljubav i da joj dozvoliš da stupi na mesto samouvažavanja; tvoje ja mora umreti.

Tvojoj ženi su potrebne nežnost i ljubav. Gospod je ljubi. Ona je mnogo bliža carstvu nebeskom od tebe. Ali ona postepeno umire, a ti si taj koji je polako tera u grob. Ti bi mogao njen život učiniti srećnim samo kad bi hteo. Mogao bi je ohrabriti da se osloni na tebe, da ti se poveri i da te zavoli. Ti odbijaš njeno srce od sebe. Ona se boji da ti otkrije svoja osećanja, jer si uvek pokazivao prezir prema njima, ismejavao si njena strahovanja i uobraženo iznosio svoja mišljenja kao da su ona jedino tačna. Njeno poštovanje prema tebi će svakako iščeznuti ako budeš produžio putem kojim si krenuo; a kad nestane poštovanja, ni ljubav neće dugo trajati.

Preklinjem te da se preneš i skrušeno priznaš da si grešio prema svojoj ženi. Ona nije savršena. I ona greši. Ali je ona iskrena u svojoj želji da služi Gospodu i da strpljivo podnosi tvoje ponašanje prema njoj i deci. Ti brzo uočavaš pogreške svoje žene i hvataš se za svaku sitnicu. Ona je slaba, ali sa svojom malom snagom slavi Boga bolje nego ti sa ovim svojim silama.

Batl Krik, 17, januara 1869.

JEDNO PISMO POVODOM ROĐENDANA

Dragi moj sine, pišem ti za tvoj devetnaesti rođendan. Bila sam veoma srećna što si proveo sa nama nekoliko nedelja. Nedavno si nas napustio, ali će naše molitve biti s tobom.

Ti danas navršavaš još jednu godinu svoga života. Šta možeš reći o toj godini? Jesi li napredovao u pobožnom životu? Da li si dobio u duhovnosti? Jesi li raspeo svoje ja s njegovim osećanjima i strastima? Da li si stekao još više interesovanja za proučavanje Reči Božje? Jesi li zadobio odlučne pobede nad svojim osećanjima i ćudima? O, kakav je bio izveštaj o tvome životu u ovoj godini koja odlazi u večnost da se nikada više ne vrati?

Ulazeći u novu godinu, moraš ozbiljno odlučiti da tvoj put u njoj ide samo napred i naviše. Neka tvoj život bude uzvišeniji i plemenitiji no što je bio u prošlosti. Postavi sebi cilj da ne ideš za svojim zadovoljstvima, nego da pomažeš delo našega Iskupitelja. Nemoj ostati u položaju da ti se stalno mora pomagati, i da te drugi moraju čuvati kako se ne bi udaljio od uske staze. Moraš biti jak da bi mogao vršiti dobar uticaj na druge. Možda ćeš biti na takvom mestu da će ti duša zaželeći da činiš drugima, dobro, da tešiš ucveljene, krepíš slabe i svedočiš za Hrista kad god se za to bude pružila prilika. Gledaj da slaviš Boga u svemu, uvek i svuda. Unosi svoju veru u sve što činiš. Budi dosledan u svemu što preduzmeš.

Ti još nisi iskusio spasonosnu silu Božju, i pored svog preimućstva, zato što nisi postavio za glavni cilj svoga života da proslaviš Hrista. Neka svaka tvoja namera, svaki posao u koji se upustiš i svako zadovoljstvo kome se predaš ima jedan cilj — proslaviti Boga. Neka reči tvoga srca budu: „Ja sam TVOJ, Bože, živim za Tebe, radim za Tebe i trpim za Tebe.“

Mnogi govore da su na strani Božjoj, ali u stvari nisu. Oni svojim delima doprinose pobedi sotoninoj. No kako ćemo znati na čijoj smo strani? Kome pripadaju naša najlepša osećanja i naše najbolje snage? Ako smo na strani Gospodnjoj, naše misli su s Njim, i mi mislimo najviše na Njega. Nismo u prijateljstvu sa svetom. Bogu smo posvetili sve što imamo i što jesmo. Čeznemo za tim da nosimo Njegov lik, dišemo Njegovim Duhom, činimo Njegovu volju, i ugodimo Mu u svemu.

Treba da ideš tako određenim putem, da niko ne bude u nedoumici na čijoj si strani. Ako nemaš ovu čvrstu odluku, nećeš moći uticati na svet. Možda će tvoja odluka biti dobra i iskrena, ali nećeš uspeti ako Boga ne učiniš svojim osloncem i pođeš napred sa čvrstinom i rešenošću. Treba da se posvetiš svim svojim srcem stvari i delu Božjem. Svesrdno nastoj da stekneš iskustva u hrišćanskom životu. Treba da se ugledaš na Hristov primer u svom životu.

Ne možeš služiti Bogu i mamoni. Ili si potpuno na strani Gospodnjoj, ili na strani neprijatelja. „Koji nije sa mnom, protiv mene je; i koji ne sabira sa mnom, prosipa.“ Neki ljudi doživljavaju neuspeh u svom verskom životu jer se stalno kolebaju i ne mogu da se odluče. Oni često steknu ubedenje i skoro su spremni da sve predaju Bogu, ali pošto nikad potpuno ne odluče, ponovo se vraćaju nazad. U tom stanju njihova savest postaje okorela i sve manje prijemljiva za uticaj Duha Božjeg. Njegov Duh ih je opominjao, ubeđivao i bio odbačen. Sa Bogom se nije šaliti. On jasno pokazuje šta nam je dužnost, i ako ne sledimo svetlost, zapašćemo u tamu.

Bog ti nalaže da postaneš radnik u Njegovom vinogradu. Počni odmah tu gde se nalaziš. Priđi krstu i odrekni se svoga ja, sveta i svih idola. Primi potpuno Isusa u svoje srce. Ti se nalaziš u položaju u kome je teško sačuvati čistotu i širiti oko sebe svetlost koja će navesti druge da napuste greh i zadovoljstva i pređu na usku stazu koju je Gospod predvideo za iskupljene.

Predaj se potpuno Bogu, prikloni se u svemu bez ograničenja i tako potraži onaj mir koji prevazilazi našu moć shvatanja. Ne možeš dobiti hrane od Hrista ako nisi u Njemu. Ako ne budeš bio u Njemu, postaćeš osušena loza. Ti ne osećaš da ti nedostaju čistota i istinska svetost. Treba da osetiš iskrenu čežnju za Svetim Duhom i da se usrdno moliš da ga dobiješ. Ne smeš očekivati da će ti Bog dati blagoslov ako ga ne tražiš. Ako se budeš koristio mogućnostima koje ti stoje na raspolaganju, iskusićeš rastenje u milosti i uzdići se do jednog vašeg života.

Nije u tvojoj prirodi da čezneš za onim što je duhovno, ali to se može steći ako budeš u tom pravcu vaspitao svoj duh koji je snaga tvog bića. Potrebna ti je snaga da hoćeš i učiniš.

Istinsko vaspitanje se sastoji u tome da svoje sposobnosti tako upotrebimo da urode dobrim plodom. Zašto vera tako malo privlači našu pažnju, dok svet snažno drži naš um, kosti i mišiće? To dolazi otuda što je sva naša snaga usmerena u tom pravcu. Mi smo se navikli da revnosno ulažemo svoje snage u poslove ovoga sveta, i našem duhu je lako da pođe tim pravcem. Zbog toga hrišćani smatraju verski život teškim, a život u svetu lakim. Naše sposobnosti su se razvile u tom pravcu. Mi smo u verskom životu donekle prihvatili istinu Reči Božje, ali tu istinu nismo ostvarili u praksi.

Verske misli i pobožna osećanja se moraju gajiti u okviru vaspitanja. Takve misli i osećanja moraju uticati na čitavo biće i ovladati njime. Potrebno je steći naviku u dobrim delima. Povremeno se pod povoljnim uticajima čine dobra dela, ali u nama ne postoji načelo da prirodno i rado mislimo na ono što je božansko.

Čovek neće postati duhovni patuljak ako se um stalno bavi duhovnim pojmovima. Nije dovoljno da se za to samo molimo. Svoj um moraš navikavati da se usredsređuje na duhovne stvari.

Vežbanjem će steći snagu. Mnogi koji tvrde da su hrišćani nalaze se na putu da izgube oba sveta. Biti napola hrišćanin, a napola pripadati svetu — to znači biti jedan stoti deo hrišćanin a u svemu ostalom pripadati svetu.

Bog traži duhovni život, a hiljade uzvikuju: „Ne znam u čemu je stvar, ali ja nemam duhovne snage, duh Božji nije u meni.“ A baš ti isti će se raspričati i oživeti, čak postati rečiti kad govore o stvarima ovog sveta. Slušaj samo šta takvi govore na sastanku. Oni izgovore desetak reči jedva čujnim glasom. To su ljudi i žene ovoga sveta. Oni su gajili naklonost prema svetu dok se njihove sposobnosti nisu razvile u tom pravcu. Međutim, oni su u pogledu duhovnih stvari kao deca, a trebalo bi da budu snažni i razumni. Oni nerado razmišljaju o tajni pobožnosti. Ne razumeju jezik neba i ne vaspitavaju svoj duh kako bi se pripremili da jednoga dana mogu pevati nebeske pesme i uživati u bogoslužjenjima koja će tamo obuzimati svu njihovu pažnju.

Hrišćani koji pripadaju ovom svetu nisu upoznati s nebeskom stvarnošću. Oni nikad neće proći kroz vrata Novog Jerusalima da bi uzeli učešća u onom što dosad nije privlačilo njihovu pažnju. Oni nisu vežbali svoj um u pobožnosti i razmišljanju o nebu i Bogu. Kako bi, dakle, oni mogli učestvovati u nebeskom bogoslužjenju? Kako bi mogli uživati u duhovnom, čistom, svetom nebu, kad o tome nisu rado razmišljali na zemlji? Tamo će i sama atmosfera biti ovaploćena čistota. Ali oni sa svim tim nisu upoznati. Oni se u ovom svetu povode za svojim ovozemaljskim naklonostima, znaju šta hoće i šta ih privlači. Neprestano se koriste svojim sposobnostima niže vrste i te sposobnosti se razvijaju, dok njihove uzvišenije i plemenitije osobine uma ne jačaju vežbom, te ih je teško podstaći da se bave onim što je duhovno. Oni ne shvataju duhovne stvari jer ih posmatraju očima koje ljube svet, a takve oči ne mogu vrednost i slavu onoga što je božansko ceniti više od onog što je prolazno.

Um se mora disciplinovati i vaspitavati da ljubi čistotu. Treba podsticati ljubav za duhovne stvari; da, treba je podsticati ako želiš da se razvijaš u milosti i poznanju istine. Ispravno je težiti dobroti i pravoj svetosti; ali ako se samo na tome ostane, neće biti mnogo korisna. Lepo je imati dobre namere, ali one nisu ni od kakve koristi ako se odlučno ne sprovedu u delo. Mnogi će biti izgubljeni, mada žele i teže da budu hrišćani; ovi ne ulažu usrdne napore i, prema tome, biće izmereni na merilima i naći se lakim. Volja se mora uvežbavati u dobrom pravcu. Hoću da budem potpuni hrišćanin. Hoću da upoznam dužinu i širinu, visinu i dubinu savršene ljubavi. Čujte reči Hristove: „Blago gladnima i žednima pravde, jer će se nasititi.“ Hristos je pripremio velike zalihe da nasiti one koji su gladni i žedni pravde.

Čista ljubav omogućuje duši viša postignuća, dublja saznanja o božanskoj prirodi, tako da ova neće biti zadovoljna ako ne poseduje puninu. Mnoga hrišćani ne uviđaju koliko bi duhovne snage stekli kad bi se isto tako usrdno i postojano trudili da steknu saznanje o onom što je božansko kao što se trude da se dokopaju bezvrednih i prolaznih zemaljskih stvari. Ogromna većina hrišćana se zadovoljava rastom duhovnih patuljaka. Oni nemaju volje da pre svega traže carstvo Božje i Njegovu pravdu i etoga im je božanska priroda tajna koju ne mogu razumeti. Oni ne poznaju Hrista iz ličnog iskustva.

Kad bi se takvi ljudi i žene koji se zadovoljavaju svojim jadnim, nepotpunim poznanjem boženskih stvari, odjednom preneli na nebo i kad bi za trenutak bili svedoci onog uzvišenog svetog savršenstva kakvo tamo uvek vlada, kad bi videli duše prepune ljubavi, lica blistava od radosti, čuli kako se razleže milozvučno pojanje u slavu Boga i Jagnjeta, zapazili kako se lica Onoga koji sedi na prestolu na svete neprestano teče reka svetlosti, kad bi povrh toga mogli shvatiti da im predstoje još uzvišenije i veće radosti, jer što više blaženstva budu primili od Boga, tim će veća biti njihova sposobnost da napreduju u večnoj radosti, i tako primaju sve veće darove sa nepresušnog izvora

neizrecive slave i blaženstva — da li bi, pitam se, te osobe mogle ući u društvo svetih, učestvovati u njihovom pojanju i podneti onu čistu, uzvišenu, preobražavajući slavu koja dolazi od Boga i Jagnjeta? O ne! Njihovo vreme milosti se dugo produžavalo da bi naučili jezik neba, da bi imali „dijel u Božjoj prirodi, ako utečete od tjelesnijeh želja ovoga svijeta“. Ali su sve njihove duhovne sile i sve energije njihovog bića korišćene za sopstvene sebične ciljeve. Oni se ne mogu odlučiti da bez ikakvih ograničenja služe Bogu, da se posvete toj službi. Zemaljski poslovi dolaze na prvo mesto i njima su posvećene njihove najbolje sposobnosti, dok se na Boga misli samo uzgred. Da li će ti ljudi moći da se preobrazu posle konačne odluke: „Ko je svet, neka se još sveti, ko je pogan, neka se još pogani“? To vreme dolazi.

Jedino se oni koji su se vaspitali u poimanju duhovnih stvari mogu uzneti; oni se neće pretvoriti u ništavilo kad budu ugledali čistotu i neshvatljivu slavu neba. Možeš biti vešt svim umetnostima, možeš poznavati dobro nauke, možeš se odlikovati u muzici i književnosti, možeš pridobijati svojim ponašanjem, — ali kakve veze ima sve ovo sa pripremom za nebo? Da li će te to pripremiti da opstaneš na Božjem sudu?

Nemoj se zavaravati. S Bogom nema šale. Samo se svetošću možeš pripremiti za nebo. Jedino ti iskrena, delotvorna pobožnost može dati čist, uzvišen karakter i osposobiti te da budeš u prisustvu Božjem koji boravi u nepristupačnoj svetlosti. Nebeski karakter se mora steći na zemlji, inače se neće uopšte steći. Zato počni odmah. Nemoj se tešiti da će doći vreme kad će ti ovaj zadatak biti lakši no sad. Svakim danom se povećava tvoja udaljenost od Boga. Treba da se pripremaš za večnost revnosnije no što si to do sad činio. Privikni se da voliš Bibliju, da voliš sastanke za molitvu, da voliš časove provedene u razmišljanju i, više svega, časove u kojima duša opšti s Bogom. Upravi svoje misli na nebo ako hoćeš da budeš primljen u nebeski hor.

Danas počinje nova godina u tvom životu. Anđeo je okrenuo novu stranicu u tvojoj knjizi života. Šta će biti zapisano na tim stranicama? Da li će one biti okaljane zanemarivanjem Boga i neispunjavanjem dužnosti? Ne daj, Bože, da tako bude! Nastoj da izveštaji budu takvi da ih se ne moraš stideti kad se oni budu otkrili pogledu anđela i ljudi.

Grinvil, Mičigen, 27. juli 1868.

VARLJIVOST BOGATSTVA

Draga sestro M, kad mi je Bog pokazao tvoj slučaj, rečeno mi je da pogledam mnogo godina unazad na vreme kad si počela da veruješ u skori dolazak Hristov. Ti si očekivala Njegov dolazak i želela da On dođe.

Tvoj muž je bio osećajne i plemenite prirode, ali se oslanjao na svoje sopstvene snage, a to je bila slabost. Nije osećao potrebu da nađe u Bogu svoj oslonac. Opojna pića su pomutila njegov um i najzad umrtvila sve njegove duhovne sile. On je svoju Bogom danu muževnost žrtvovao strasti za žestokim pićima.

Ti si prošla kroz nevolje i bedu, ali je Bog bio izvor tvoje snage. Dok si se oslanjala na Njega, On te je podržavao. U svim tvojim iskušenjima On nije dozvolio da propadneš. Kako su te često krepili nebeski anđeli u časovima očajanja, upućujući te na stihove Svetog pisma sa dokazima da je ljubav Božja nepresušna a Njegova milost neizmenljiva. Tvoja duša se uzdala u Boga. Činiti volju nebeskog Oca, to je bila tvoja hrana. Ti si ponekad čvrsto verovala u obećanja Božja, a zatim bi tvoja vera preživljavala teška kušanja. Božje postupanje ti se činilo neobjašnjivim. Međutim, uglavnom si bila uverena da On vidi tvoje patnje i da neće dopustiti da tvoj teret premaši tvoje snage.

Gospod je video da treba da se pripremiš za Njegovo nebesko carstvo. On nije dozvolio da te oganj u peći iskušenja uništi, Kao onaj koji prečišćava srebro, On te je posmatrao i pratio proces pročišćavanja sve dok ne zapazi da se u tebi ogleda Njegov lik. Mada si često osećala plamen patnje i često mislila da će te on sagoreti, Božje milosrđe prema tebi bilo je u tim trenucima isto tako veliko kao i u onim slučajevima kad si bila jaka duha i pobeđivala u Njemu. Oganj je imao za zadatak da prečisti i pretopi, a ne da ga sagori i uništi.

Videla sam te kako se boriš sa siromaštvom da bi ishranila sebe i svoju decu. Bilo je trenutaka kad nisi znala šta da radiš: budućnost ti je izgledala tamna i neizvesna. U nevolji si se obratila Gospodu koji te je utešio u pomagao ti tako da je oko tebe zasijala svetlost nade. Kako ti je drag bio Bog u tim trenucima! Kako je slatka bila Njegova ljubav koja je pružala utehu! Osećala si da imaš veliko blago na nebu. Videla si nagradu koju će dobiti nesrećna deca Božja i tešila se time što si Mu se mogla obratiti kao svom Ocu.

U stvari tvoj život je bio gori no da si ostala udovica. Patila si zbog bezbožnog života svoga muža. Ali ni njegova proganjanja, ni njegove pretnje i nasilja nisu te mogli nagnati da se osloniš na svoju mudrost i da zaboraviš na Boga. Naprotiv: ti si uviđala svoju slabost i svoju nesposobnost da nosiš teret. I svesna svo, je slabosti, dobila si olakšanje tako što si svoje breme donela Isusu, velikom nosiocu tereta. Kako si se radovala svakom zraku milosti koji je došao od Njega! I kako si se jakom osećala u Njegovoj sili! Kad bi se nad tobom iznenada nadnela oluja proganjanja i svireposti, Gospod nije dopuštao da posustaneš., upravo si u tim trenucima iskušenja osećala snagu, spokojstvo i mir koji su bili čudni i za tebe samu.

Kad bi bila izložena podsmesima i podbadanjima svirepijim od koplja i strela, Duh Božji je tako uticao na tebe da si bila u stanju da govoriš mirno i bez uzbuđenja. To nije bila posledica tvojih prirodnih osobina. To je bio plod Duha Božjeg. To je bila milost Božja koja je krepila tvoju veru u očajanju u koje si zapala usled toga što te je napustila nada. Njegova milost te je osnažila za borbu sa teškoćama, tako da si izašla kao pobednik. Milost te je hrabrila da se moliš, da ljubiš i da se nadaš, uprkos nepovoljnim prilikama u kojima si se nalazila. A kad bi videla da su ti molitve uslišene, nisi to smatrala svojom zaslugom, već odgovorom na tvoju veliku potrebu. Tvoja nevolja predstavljala je priliku da ti Bog pruži pomoć. Tvoj život u tim danima iskušenja zavisio je od vere u Boga. I znaci Njegove naročite milosti u najvećim iskušenjima bili su kao oaze u pustinji za iznemoglog i umornog putnika.

Bog te nije pustio da propadneš. On je često slao prijatelje da ti pomognu u trenucima kad si se tome najmanje nadala. Anđeli Božji su se brinuli za tebe i vodili te korak po korak uz napornu stazu. Pritiskivala te je nemaština, ali je to bila najmanja teškoća s kojom si imala da se boriš. Kad je N zloupotrebljavao svoju snagu da bi ti naneo bol i uvredio te, osećala si koliko je gorka čaša koju moraš ispiti. A kad se on unizio do te mere da je počeo da te vređa u tvojoj sopstvenoj kući, iskopao je jaz između sebe i tebe preko kojeg nikako nisi mogla preći.

Tada ti je Bog poslao prijatelje da ti pomognu u tvom bolu i očajanju. Nije te ostavio samu, nego ti je podario okrepljenje tako da si mogla reći: „Gospod je moj pomoćnik.“

U svim svojim iskušenjima za koje drugi nikad nisu saznali u celosti, imala si jednog vernog prijatelja koji ti je govorio: „Ja sam s vama u sve dane do svršetka vijeka.“ I On je osetio ljudsku nevolju dok je bio na ovoj zemlji. Mada je sad gore kod Oca i mada Ga okružuju anđeli koji odmah izvršavaju Njegove zapovesti, Njegovo srce koje je ljubilo i imalo milosrđa nije se promenilo. Ono je još uvek puno milosti. Taj isti Isus je znao za tvoje muke i nije te ostavio da se sama boriš sa iskušenjima i zlom i da najzad podlegneš u poteškoćama i nevoljama. On ti je govorio preko svojih anđela: „Ne boj se, ja sam s tobom.“ „I živim, i bijah mrtav i evo sam živ vavijek vijeka, amin.“ „Ja

znam tvoje patnje, i sam sam prošao kroz njih. Poznajem tvoje borbe, i sam sam ih iskusio. Znam za tvoja iskušenja i sam sam ih imao. Video sam tvoje suze, i sam sam plakao.“ Tvoje zemaljske nade su se srušile, ali ti podigni pogled u veri, i kad on prodre kroz veo, tamo usredsredi svoje nade. Treba da budeš uverena da imaš jednog Prijatelja koji će ti biti verniji od brata.

O, moja draga sestro, kad bi samo mogla videti kao što sam ja videla puteve i dela Božja koji su se otkrivali u svim tvojim ranijim nesrećama i iskušenjima, kada si bila pritisnuta nemaštinom, ne bi Ga nikada mogla zaboraviti. Tvoja ljubav bi se samo uvećala i ti bi se neumorno trudila da objavljuješ Njegovu slavu.

Ove nevolje i velika iskušenja narušili su i tvoje zdravlje. Bilo je samo malo prijatelja stvari Božje i većina je bila siromašna. Nisi se mogla nadati velikoj pomoći ni s desna ni s leva. Gledajući svoju decu i sebe u tom teškom položaju gubila si hrabrost. U to vreme ti si prišla šekerima, jer su i tvoji prijatelji adventisti koji su ti pomogli u teškim danima bili u slozi s njima. (Šekeri — sekta u Americi, propoveda bezbračnost i zajednicu dobara. Prim. ured). Anđeli Božji te ipak nisu napustili. Oni su ti pomagali i bili kao ognjeni zid oko tebe. Sveti anđeli su te štitili od obmana kojima su podlegli ovi ljudi. Šekeri su verovali da ćeš im prići i smatrali da ćeš im biti od velike koristi, jer bi bila aktivan i revan član njihove zajednice. Oni bi ti dali visok položaj u svojoj organizaciji. Neki su čak imali nadahnuća koja su im govorila da te je Bog odredio da budeš istaknuti član njihove zajednice, ali da si ti jedna od onih osoba na koje ne treba navaljivati, kod kojih se lepim može postići mnogo, a da bi se pretrpeo potpun neuspeh kad bi se nešto radilo na silu.

Oni su se u velikoj meri odavali magnetizmu. Verovali su da će te na taj način moći navesti da vidiš stvari u istoj svetlosti u kojoj su je i oni videli. Ti nisi bila ni svesna svih varki i sredstava koje su upotrebljavali da bi sproveli ovu svoju nameru. Bog te je sačuvao. Oko tebe je bio krug svetlosti koju su slali sveti anđeli i tama koja te je okruživala nije mogla zakloniti ovu svetlost. Bog ti je otvorio put kojim si izašla iz ove obmanute zajednice sa načelima isto onako čistim kao i kad si ušla.

Tvoja bolesna ruka pričinjavala ti je mnoge patnje. Obračala si se na sve strane za pomoć. Dopustila si da te leči neka žena koja se hvalisala svojom veštinom. Ova žena je bila naročiti pomagač sotonin. Samo što nisi izgubila život usled njenih eksperimenata. Otrov koji je bio unet u tvoj organizam bio je dovoljan da ubije i najsnažnijeg čoveka. Da ti Bog nije pomogao, izgubila bi život.

Nijedno sredstvo kome si pribegla da bi povratila svoje zdravlje, nije ti pomoglo. Nije bila pogođena samo tvoja ruka; ceo tvoj organizam je bio oboleo. Pluća su ti bila načeta i ti si brzim koracima išla u smrt. Ti si u to vreme znala da te jedino Bog može osloboditi. Mogla si učiniti još nešto: mogla si slediti uputstva 5. gl. apostola Jakova. Ti si učinila zavet Bogu da ćeš, ukoliko ti bude poštedeo život da bi se mogla brinuti o potrebama svoje dece, posvetiti svoj život Njegovoj slavi, da ćeš se svim silama truditi da pomogneš Njegovoj stvari i činiti dobro na zemlji. Anđeli su obavestili Boga o ovom obećanju.

Mi smo došli k tebi u velikoj nevolji i zatražili u tvoje ime obećanje Božje. Nismo se usudili da gledamo na varljive spoljne znake, jer bi tada ličili na Petra kome je Gospod rekao da dođe k Njemu po vodi. Trebalo je da gleda samo gore, ali on je gledao na uzburkane talase i njegova vera se pokolebala. Mi smo se spokojno i čvrsto držali samo obećanja Božjih, ne obraćajući pažnju na bolest i u veri tražili blagoslov. Naročito mi je bilo ukazano da je Bog radio na čudesan način i spasao te u svojoj milosti, da bi bila živi spomenik Njegove isceljujuće moći, i svedočila o Njegovim čudesnim delima za decu čovečiju.

Ti si u tom trenutku doživela jednu veliku promenu na bolje, tvoje sužanjstvo je prestalo i u

tvoje srce su se uselili radost i sreća umesto sumnji i tuge. „O kako Gospod silno radi.“ Tako si osećala u duši. Gospod je uslišio molitve svojih slugu i podigao te da i dalje živiš i prolaziš kroz iskušenja, da stražiš i čekaš na Njegov dolazak i slaviš Njegovo ime. Teško su te pritiskale brige i siromaštvo. Ponekad bi te obavila tama i ti se nisi mogla uzdržati a da se ne zapitaš: „Bože, jesi li me ostavio?“ Međutim, nisi bila napuštena iako nisi mogla da sagledaš bilo kakav izlaz. Gospod je želeo da Mu se poveriš i pouzdaš u Njegovu milost i ljubav usred tame i oblaka baš kao što si to činila kada te je obasjavalo sunce. Ponekad bi se oblaci razili i na tebe bi padali zraci svetlosti, krepeći tvoje očajno srce, jačajući tvoju pokolebanu nadu i ti bi sva uzdrhtala ponovo upravljala pogled vere na obećanje svog nebeskog Oca. I tada bi nehotice uzvikivala: „Bože, verovaću i uzdaću se u Tebe. Ti si mi dosad pomagao i Ti me ni ubuduće nećeš napustiti.“

Kad si zadobila pobedu i kad je svetlost opet zasjala nad tobom, nisi našla reči da izraziš svoju iskrenu zahvalnost milostivom nebeskom Ocu. Mislila si da nikad više nećeš posumnjati u Njegovu ljubav niti se odreći Njegove milosti. Nisi žudela za ugodnim životom. Nisi se ustručavala da radiš teške poslove, samo ako bi ti omogućili da ishraniš svoju decu i zaštitiš ih od nepravde koja tako vlada u ovom veku. Sa strahom si se pitala da li će ti se deca okrenuti ka Gospodu. Molila si se u suzama Bogu za njih. Silno si želela da se obrate. Ponekad si padala u očajanje misleći da tvoje molitve neće biti uslišene. Zatim bi ponovo posvetila svoju decu Bogu i srcem ih ponovo stavljala na oltar.

Kad su otišli u vojsku, pratile su ih tvoje molitve. Tamo su čudesno sačuvani i vratili se zdravi i čitavi. Oni su to nazivali srećom, ali su tu velikog udela imale i molitve koje je brižna majka upućivala iz dubine svoje duše, shvatajući u kakvoj se opasnosti nalaze njena deca i kako bi bilo strašno da propadnu mladi, bez nade u Boga. Koliko je molitava bilo upućeno nebu da bi ti sinovi bili sačuvani, da bi slušali Boga i posvetili svoj život Njegovoj slavi! U brizi za svojom decom preklinjala si Boga da ti ih vrati kako bi ih još usrdnije mogla voditi stazom svetosti. Želela si da se zalažeš još revnosnije nego ikad ranije.

Gospod je želeo da stekneš iskustva u patnjama i teškoćama kako bi mogla koristiti sebi i drugima. U danima siromaštva i iskušenja ljubila si Gospoda i veru. Nalazila si utehu u skorom Hristovom dolasku. Gajila si živu nadu da ćeš se uskoro odmoriti od svog rada, da će se uskoro završiti sve tvoje muke, i da ćeš uvideti da nisi suviše radila i patila. Apostol Pavle kaže: „Jer naša laka sadašnja briga donosi nam vječnu i od svega pretežniju slavu.“

Druženje sa narodom Božjim izgledalo ti je gotovo kao posećivanje neba. Ništa te u tome nije moglo sprečiti. Trpela si umor i glad u ovozemaljskom smislu, ali se nisi mogla lišiti duhovne snage. Usrdno si tražila milost Božju i nisi je tražila uzalud. Opštenje sa narodom Božjim bilo je za tebe najveći blagoslov.

U tvom hrišćanskom iskustvu duša ti se gnušala oholosti, gordosti i nepristojnog ponašanja. Kad bi videla da oni koji tvrde da su hrišćani troše novac kako bi se razmetali i podsticali ponos, tvoje srce i usne su govorili: „O, kad bih ja imala novac koji troše neverni pristavi, smatrala bih najvećim preimućtvom da pomazem siromašne i podstičem napredak dela Božjeg!“

Često si osećala prisustvo Božje kad si se na svoj krotki način trudila da prosvetliš druge u pogledu istine za ove poslednje dane. Ti si sama osetila dejstvo istine. Znala si da nije izmišljotina o«o što si videla, čula i iskusila. Uživala si da u razgovoru izlažeš drugima čudesan način na koji Bog vodi svoj narod. Dela Božja si izlagala sa takvim ubeđenjem da si budila veru u srcima onih koji su te slušali. Govorila si kao da si videla ono što izlažeš. Govoreći drugima o sadašnjoj istini, čeznula si za još širim mogućnostima kako bi uticala na mnoge i onima koji su u mraku pružila svetlost koja je obasjala tvoj put. Ponekad si bila gotovo obeshrabrena uviđajući svoje siromaštvo,

ograničeni uticaj i trud koji su tobožnji prijatelji dela Božjeg često pogrešno tumačili.

Ponekad si u svom nesrećenom stanju grešila u rasuđivanju i bilo je ljudi koji su iskorišćavali tvoje greške, umesto da gaje onu ljubav koja ne misli o zlu. Međutim, nisu ti bili uskraćeni ljubav i nežno sažaljenje Isusovo; oni su bili tvoja podrška u iskušenjima i mukama tvoga života. Kod tebe su prvo mesto zauzimali carstvo nebesko i pravda Hristova. U tvom životu je bilo nedostataka, jer svaki čovek greši; međutim, prema onome što mi je Gospod milostivo pokazao u vezi sa obeshrabrujućim okolnostima u danima tvog siromaštva i iskušenja, niko na tvom mestu ne bi bio u stanju da ide ispravnijim putem nego što si ti išla. Lako je onima koji su pošteđeni teških iskušenja, kojima su drugi izloženi, da sumnjaju, nagađaju o zlu i iznalaze greške. Neki ljudi radije ukoravaju druge što idu izvesnim pravcem, nego da preuzmu na sebe odgovornost i ukažu na ono što treba učiniti ili da pokažu na ispravniji put.

Postala si zbunjena. Nisi znala na koga da se osloniš. U mestu i u okolini bilo je malo adventista sedmog dana koji su mogli vršiti spasonosan uticaj. Neki koji su ispovedali veru nisu služili istini na čast. Oni se nisu okupljali oko Hrista, nego su se rasturali. Mogli su govoriti glasno i dugo, ali njihova srca nisu bila u delu Božjem. Istina koju su ispovedali nije ih posvetila. I pošto nisu imali korena, odrekli su se vere. Da su to ranije učinili, bilo bi bolje za stvar istine. S obzirom na takve prilike, sotona se koristio tvojim stanjem i pripremao put za tvoje otpadništvo.

Skrenuta mi je pažnja na tvoju želju da poseduješ novac. Ti si ovako razmišljala: „O kad bih imala novca, ja ga ne bih rasipala! Davala bih primer onima koji su nedarežljivi i tvrdice. Pokazala bih im koliki blagoslov leži u dobročinstvu.“ Tvoja duša se gnušala lakomosti. Kad bi videla da oni koji poseduju obilje zemaljskog blaga — zatvaraju svoje srce pred molbama siromašnih, govorila si: „Bog će ih pohoditi; On će ih nagraditi prema njihovim delima.“ Kad bi videla bogataše kako se razmeću u oholosti, kako su njihova srca opasana sebičnošću kao gvozdenim obručem, shvatala si da su oni siromašniji od tebe, mada si se nalazila u bedi i mnogo patila. Videći kako se ti srebroljupci ponose zbog toga što novac donosi vlast, ti si ih sažaljevala i nipošto nisi želela da se menjaš s njima. Ipak, želela si novac da bi ga mogla tako upotrebiti da to predstavlja ukor srebroljupcima.

Gospod je rekao anđelu koji je do tada bio tvoj stalni čuvar: „Proverio sam je u siromaštvu i patnjama i nije se odvojila od Mene niti se pobunila protiv Mene. Pokazaću joj jednu stranu ljudskog srca sa kojom nije upoznata. Pokazaću joj da je novac najopasniji neprijatelj koga je ikad srela. Pokazaću joj varljivost bogatstva: pokazaću joj da je bogatstvo zamka čak i za one koji smatraju da su se obezbedili protiv sebičnosti, da su se osigurali protiv gordosti, oholosti i naklonosti prema ljudskim počastima.“

Videla sam da ti je otvoren put ka poboljšanju životnih prilika i da ćeš najzad doći do sredstava koja si nameravala da upotrebiš mudro, u slavu Božju. Kako je anđeo pažljivo posmatrao ovo novo iskušenje, da bi zapazio kako ćeš se držati. Videla sam da se postepeno i gotovo neprimetno odvajaš od Boga kad je novac došao u tvoje ruke. Novac koji ti je poveren trošila si na sopstvenu ugodnost, kako bi se okružila dobrima ovozemaljskog života. Videla sam da te anđeli posmatraju sa bolnom tugom; njihova lica su napola bila okrenuta od tebe, jer oni nisu želeli da te napuste. Međutim, ti nisi zapažala njihovo prisustvo i išla si svojim putem ne obazirući se na svog anđela čuvara.

Poslovi i brige u tvom novom životu zauzimali su tvoje vreme i tvoju pažnju i ti si zapostavljala svoju dužnost prema Bogu. Isus te je otkupio sopstvenom krvlju. Ti nisi pripadala sama sebi. Tvoja snaga, vreme i novac kojima si raspolagala — sve je to pripadalo tvom Iskupitelju. On je bio tvoj dosledni prijatelj, tvoja snaga i podrška onda kad su se svi tvoji prijatelji pokazali kao nepouzdana. Ali ti si Mu za ljubav i dobrotu uzvratila nezahvalnošću i zaboravom.

Tvoja sigurnost ležala je isključivo u oslanjanju na Hrista, tvoga Spasitelja. Daleko od krsta za tebe nije bilo sigurnosti. Kako je u tom pogledu slaba ljudska snaga! O, kako je očigledno da nema stvarne snage izuzev one koju Bog daruje onima koji se oslanjaju na Njega! Jedna molitva upućena Bogu u veri ima više sile nego čitavo bogatstvo ljudskog uma.

U bogatstvu nisi sprovedila u delo namere koje si imala kad si bila u siromaštvu. Bogatstvo te je zavelo i odvojilo od tvojih ciljeva. Brige su navalile na tebe. Tvoj uticaj se proširio. Kad bi nesrećnima olakšala patnje, oni bi te slavili i ti si se navikla da uživaš u pohvalama sa usana jadnih smrtnika. Živela si u naseljenom gradu i smatrala da je radi uspeha tvojih poslova a i da bi sačuvala svoj uticaj, potrebno da tvoja okolina bude u skladu sa tvojim poslovima. Međutim, otišla si suviše daleko. Suviše si se povodila za mišljenjem i sudom drugih. Trošila si novac uludo, samo da bi zadovoljila želju očiju i ponos života. Zaboravila si da u stvari rukuješ novcem svoga Gospoda. Trošeći novac na zadovoljavanje taštine, nisi pomišljala da anđeo o svemu tome sastavlja izveštaj i da ćeš se stideti kad se sretnoš s njim. anđeo je ukazao prstom na tebe i rekao: „Slavila si sebe, a nisi veličala mene.“ Ti si se čak ponosila što si bila u mogućnosti da sve to kupuješ.

Velike sume si trošila na nepotrebne stvari samo da bi se istakla; to je podsticalo taštinu i oholost a zatim donosilo grižu savesti i stid. Da si vodila računa o zahtevima neba i da si pravilno raspolagala novcem koji ti je poveren, pomažući siromašne i podstičući napredak stvari istine, ti bi sakupila sebi veliko blago na nebu i bila bogata u očima Božjim. Pomisli samo koliko si novca uložila u ono što u stvari nikome nije koristilo; niko nije bio nahranjen ili odeven, nikom nije pomognuto da uvidi svoje greške kako bi se mogao vratiti Hristu i životu.

Ulagala si velike sume u nesigurne poduhvate. Sotona je zaslepio tvoje oči i nisi videla da od toga nećeš imati nikakve koristi. Nisi pomišljala da treba sebi da obezbediš večni život. Trebalo je da u to ulažeš svoj novac; tu se ne bi izlagala nikakvim opasnostima, ne bi doživljavala razočaranje i na kraju bi obezbedila sebi ogromnu nagradu. Trebalo je da ulažeš u nebesku banku koja nikad nije izneverila. Trebalo je da sakupljaš sebi blago tamo gde lupeži ne potkopavaju niti kradu i gde rđa ne kvari. To je večni poduhvat, mnogo plemenitiji od svakog zemaljskog kao što su nebesa uzvišenija od zemlje.

Tvoja deca nisu bila učenici Hristovi. Ona su bila u prijateljstvu sa svetom i njihova srca su želela da mu se prilagode. Njima su vladale želje očiju i ponos života i to je u izvesnoj meri uticalo i na tebe. Ti si se usrdnije trudila da ugodiš svojoj deci, nego da slaviš i hvališ Boga. Zaboravila si da Bog polaže pravo na tebe, zaboravila si na potrebe dela Božjeg. Sebičnost te je navela da trošiš novac na ukrase kako bi ugodila sebi i svojoj deci. Nisi pomišljala na to da taj novac nije tvoj, da ti je pozajmljen kako bi bila ispitana, kako bi se [videlo da li ćeš se kloniti zla koje si zapažala u drugima. Bog te je učinio svojim pristavom i kad bude došao i kad bude tražio račun od svojih slugu, kakav ćeš Mu račun podneti?

Tvoja vera i poverenje u Boga počeli su da nestaju čim je novac počeo da pritiče u tvoje ruke. Ti se nisi odjednom odvojila od Boga. Tvoje otpadništvo je bilo postepeno. Prestala si sa jutarnjom i večernjom molitvom jer ti to nije bilo uvek zgodno. Tvoja snaja ti je stvarala velike poteškoće koje su umnogome doprinele da prestaneš sa porodičnim molitvama. U tvojoj se kući nisu više čule molitve. Posao ti je postao prva briga, dok su Bog i Njegova istina došli u drugi red. Pogledaj unazad, na tvoj raniji život: da li su te ona iskušenja mogla odvratiti od porodične molitve?

Zanemarivanjem molitve izgubila si u svojoj kući onaj uticaj koji si mogla zadržati. Tvoja dužnost je bila da prizivaš Boga u svojoj porodici bez obzira na posledice. Trebalo je da se obraćaš Bogu jutrom i večerom. Trebalo je da budeš sveštenik porodice time što ćeš ispovedati svoje grehe i grehe svoje dece. Da si bila verna, Bog koji je bio tvoj vodič, ne bi te prepustio tvojoj mudrosti.

Novac se trošio na nepotrebnu raskoš. A bila si duboko pogođena kada su drugi padali u taj greh. Trošeći na taj način svoj novac, ti si zakidala Boga. Tada je Gospod rekao: „Rasturiću. Dopustiću joj da izvesno vreme ide putem koji je sama izabrala. Zaslepiću joj um i oduzeti mudrost. Pokazaću joj da je njena snaga nemoć i da je njena mudrost ludost. Poniziću je i otvoriti joj oči da vidi koliko se udaljila od Mene. Ako se ne vrati k Meni svim svojim srcem i ne priđe Mi svim svojim bičem, Moja ruka će rasturiti, slomiću ponos majke i dece i njihov udes će opet biti beda. Moje ime treba da se slavi. Srušiću čovekovu veličinu i poniziću njegovu oholost.“

Gornje viđenje mi je bilo dato 25. decembra 1855. godine u gradu, Ročesteru, u državi Njujork. Juna prošle godine videla sam da Bog postupa s tobom s ljubavlju, da te sada poziva da Mu se vratiš i budeš živa. Pokazano mi je da si godinama bila svesna svog otpadništva. Da si se posvetila Bogu, učinila bi veliko i dobro delo time što bi svojom svetlošću obasjavala i druge. Svakome je data neka dužnost koju mora izvršiti za svog Gospodara. On je svakome od svojih slugu podario naročite sposobnosti i talante: „I jednome dade pet talanata, a drugome dva, a trećemu jedan, svakome prema njegovoj moći; i otide odmah.“ Svaki sluga je primio neki talanat za koji je odgovoran, a talanti su u srazmeri sa našim sposobnostima. Bog nije bio pristrasan prilikom podele darova. On je podelio talante znajući snagu svojih slugu i očekuje da Mu se istom merom vrate.

Gospod ti je u tvom ranijem položaju podario talante ugleda, ali ti nije dao talante bogatstva i stoga nije ni očekivao od tebe da u svome siromaštvu deliš ono što nisi imala. Kao udovica, ti si davala ono što si mogla. Ipak, da si uzela u obzir svoje tadašnje prilike, mogla bi doći na pomisao da ni toliko nisi morala davati. Za vreme tvoje bolesti, Bog nije zahtevao od tebe da se posvetiš nekom aktivnom radu, jer ti bolest to nije dozvoljavala. Iako su tvoj uticaj i sredstva bili ograničeni, Bog je prihvatio tvoje napore da činiš dobro i pomogneš Njegovu stvar prema onome što si imala, a ne prema onome što nisi imala. Gospod ne prezire ni najmanje darove, ako su učinjeni rado i iskreno.

Imaš vatrenu narav. Revnost u dobrom je za pohvalu. U svojim ranijim iskušenjima i nevoljama stekla si jedno iskustvo koje je trebalo da koristi i drugima. Revnosno si služila Bogu. Volela si da objašnjavaš naš stav onima koji nisu verovali u istinu. Govorila si sa dubokim ubeđenjem, jer je ta istina za tebe bila stvarnost. Istina je postala deo tvog bića i oni koji su slušali tvoje usrdne pozive nisu sumnjali u tvoje poštenje, nego su i sami bivali ubeđeni u istinitost onoga što si govorila.

Bog ti je u svom providenju podario još veći krug delovanja. Sem toga, našao je za shodno da te prokuša tako što ti je dao i talante bogatstva. Time si primila na sebe dvostruku odgovornost. Kad su tvoje životne prilike počele da idu na bolje, ti si kazala: „Čim budem stekla dom, daću prilog delu Božjem.“ Ali, kad si stekla kuću, videla si da na njoj treba da se izvrše tolike opravke da bi se učinila ugodnom i prijatnom, te si zaboravila Gospoda i Njegove zahteve prema tebi i bila manje sklona da pomogneš delo Božje nego u danima bede i nevolje.

Tražila si prijateljstvo sa svetom i udaljavala se sve više od Boga. Zaboravila si na Hristove opomene: „Ali se čuvajte da kako vaša srca ne otežaju žderanjem i pijanstvom i brigama ovoga svijeta, i da vam ovaj dan ne dođe iznenada.“ „Koji stoji neka se čuva da ne padne.“

Postoje tri lozinke u životu hrišćanina koje moramo uvek imati na umu ako ne želimo da budemo savladani od sotone, naime: straži, moli se i radi. Molitva i straženje su neophodni za napredovanje u božanskom životu. U tvom životu nije bilo značajnijih trenutaka od sadašnjih. Bićeš sigurna jedino ako budeš živela kao stražar. Neprestano straži i moli se. O, to je velika predostrožnost protiv svih iskušenja, protiv upadanja u zamke ovoga sveta! Trebalo je da se usrdno posvetiš delu za ono nekoliko godina kad si uživala veliki ugled.

Draga sestro, hvale ljudi i laskanja ovoga sveta imali su jače dejstvo na tebe no što si uviđala. Ti nisi umnožavala svoje talante dajući ih trgovcima. Po prirodi si osećajna i velikodušna. Ispoljavala si te svoje dobre osobine, ali ne u onoj meri u kojoj to Bog zahteva. Nije dovoljno samo imati lepe osobine. Bog zahteva da ih stalno koristimo, jer pomoću njih donosimo blagoslov onima kojima je potrebna pomoć i time ostvarujemo Njegovo delo spasavanja čoveka.

Bog ne želi da zavisi od tvrdih škrtica, da oni vode brigu o siromasima ili da pomažu Njegovu stvar. Te tvrdice nerado ukazuju i najmanju pomoć siromasima u njihovoj nevolji. Oni bi želeli da se i naša stvar spusti na stupanj njihovih sitnih pojmova. Oni jedino gledaju da što manje daju. Njima je novac mnogo važniji od dragocenih duša za koje je Hristos umro. Njihov život je, u pogledu Boga i neba, gori od praznih listova papira. Bog ne želi da im poveri svoje značajno delo.

„Proklinjite Miroz, reče anđeo Gospodnji, proklinjite stanovnike njegove, jer ne dođoše u pomoć Gospodu, u pomoć Gospodu s junacima.“ Šta je učinio Miroz? Ništa. To je bio njegov greh. Njega je snašlo Božje prokletstvo zato što nije ništa uradio. Čovek uskogrud i sitne duše odgovoran je za svoja tvrdičenja, ali teška odgovornost počiva i na onima koji imaju plemenitu dušu i ljubavi prema ljudima, jer će ukoliko dopuste da ti talanti ostanu neiskorišćeni, biti stavljeni u isti red sa nevernim slugama. Nije dovoljno samo imati dobre osobine. Oni koji ih imaju, treba da znaju da su time samo povećane njihove dužnosti i odgovornosti.

Gospodar će tražiti od svakog svog pristava da položi račun o svom radu, da pokaže šta je uradio sa poverenim mu talantima. Oni koji su verno izvršili svoj zadatak neće to pripisivati sebi u slavu, nego će sve pripisati Bogu. Ono što im je podareno nazivaće „tvoj dinar“ a ne „moj dinar“. A kad govore o zaradi, paziće na to da pokažu odakle im dolazi. Gospodar je dao glavnicu. Oni su je s uspehom uložili i vraćaju Darodavcu i glavnicu i dobitak. On će ih nagraditi za njihov trud kao da je to bila njihova zasluga, mada sve duguju milosti plemenitog Darodavca. Do njihovih ušiju dopreće Njegove reči nezasluzenog odobravanja: „Dobro, slugo dobri i vjerni! U malom bio si mi vjeran, nad mnogijem ću te postaviti: uđi u radost gospodara svojega.“

Tebi su, sestro, povereni talanti ugleda i bogatstva i stoga je tvoja odgovornost velika. Treba da postupaš oprezno, u strahu Božjem. Tvoja je mudrost slabost, ali je mudrost odozgo snaga. Gospod namerava da osvetli tvoju tamu i da ti dozvoli da baciš jedan pogled na nebesko blago, kako bi bila u stanju da oceniš vrednost oba sveta. I tada će te pustiti da biraš između ovoga sveta i večnoga nasleđa. Videla sam da još imaš mogućnosti da se vratiš u Njegovo krilo. Isus te je iskupio svojom krvlju i zato zahteva od tebe da tvoje talante staviš Njemu u službu. Ti nisi toliko okorela da ne možeš osetiti delovanje Svetoga Duha. Istina Božja će naći odziva u tvome srcu.

Videla sam da treba pažljivo da proučiš svaki svoj korak. Ne treba ništa da činiš pre nagljeno. Neka ti Bog bude savetnik. On ljubi tvoju decu. Ti činiš dobro što ih i sama voliš, ali im ne smeš davati u svome srcu ono mesto koje Gospod zahteva za sebe. Oni su blagorodni i imaju plemenite namere. Njihov karakter je ispravan. Kad bi uvideli da im je potreban Spasitelj i kad bi se priklonili krstu, mogli bi izvršiti mnogo dobra svojim primerom. Oni sad više vole zadovoljstva nego Boga. Za sad se nalaze u neprijateljevim redovima, pod crnom zastavom sotone. Isus ih poziva da priđu Njemu, da napuste redove neprijatelja i stanu pod krvlju poprskanu zastavu krsta Hristovog.

Njima će izgledati da je to nemoguće učiniti, jer bi iziskivalo odviše samoodricanja. Oni ne znaju iz iskustva kojim putem treba poći. No baš oni koji su učestvovali u građanskom ratu i podneli sve opasnosti, teškoće i muke vojničkog života trebalo bi da budu poslednji koji će ustuknuti i pokazati se kukavicama u ovoj velikoj borbi za večni život. Oni bi se tu borili za krunu života i večno nasleđstvo. Njihova nagrada je osigurana, a po završetku borbe zadobiće večni život, nepomućeno blaženstvo i večnu slavu.

Sotona će se usprotiviti svakom naporu koji oni budu uložili. On će im prikazivati ovaj svet u najprivlačnijim bojama, kao što je to činio i sa Spasiteljem sveta kad je Ovaj boravio u pustinji. Hristos je pobedio sva iskušenja sotonina, a tako isto treba da urade i tvoji sinovi. Oni služe jednog strogog Gospodara. Nagrada greha je smrt. Oni mu se ne smeju odavati. Videće da se to preskupo plaća, a na kraju se suočiti sa večnim gubitkom. Oni će izgubiti dom koji je Isus otišao da pripremi za one koji Ga ljube, kao i život koji se može uporediti sa životom Božjim. Moraće da podnesu gnjev uvređenog Boga jer su odbili da Mu služe i pomagali svojim najboljim snagama Njegovog najljućeg neprijatelja. Tvoja deca još nisu dobila jasnu svetlost. Ali će, ako budu odbacili tu svetlost, biti osuđena.

Kad bi se hrišćani zaista potrudili da se iskreno bore za slavu Božju, izazvali bi veliku pometnju u redovima neprijatelja. Sotona je revnistan i odlučan u svojim naporima. On ne želi da duše budu spasene, niti da se odrekne vlasti nad njima. On ne postavlja prazne zahteve i ne šali se. On vidi da Hristos poziva duše da dođu k Njemu i budu žive, te stoga čini sve moguće napore da bi ih sprečio da prime ovaj poziv. On neće ostaviti nijedno sredstvo neiskorišćeno da bi sprečio ljude da napuste njegove redove i pređu u Hristove. Zašto takozvani Hristovi sledbenici nisu u stanju da učine za Njega ono što Njegovi neprijatelji uspevaju da učine protiv Njega? Zašto ne čine sve ono što mogu učiniti? Sotona daje sve od sebe kako bi odvratio duše od Hrista. On je nekada bio veličanstveni anđeo neba; iako je izgubio svoju svetost, on nije izgubio i moć. On postiže ogromne uspehe svojom snagom. On ne čeka na plen da dođe k njemu, već sam ide za njim. On krstari zemljom kao „lav ričući i traži koga da proždere“. On ne liči uvek na razjarenog lava, nego se pretvara u anđela svetlosti, samo ako će time postići veći uspeh. On je u stanju da lavovsku riku smesta zameni najubedljivijim dokazima koje došaptava najslađim šapatom. Njemu pomaže čitava vojska anđela. Često prikriva svoje zamke i zavodi ljude slatkim obmanama. Opčinjava i zavodi mnoge laskajući njihovoj taštini. On pomoću svojih pomagača prikazuje zadovoljstva ovoga sveta u najlepšoj svetlosti i put u propast posipa ružama, te tako opčinjava i upropašćuje duše. I kad god čovek učini jedan korak naniže, sotona ima još jedno iskušenje da ga povede još dalje tim rđavim putem.

Da su u svojoj deci bila usađena načela naše vere, ona bi sad bila naoružana protiv poroka i pokvarenosti koja ih okružuje u ovom izopačenom dobu. Kad bi se oslonili na Boga, On bi bio njihova kula snage. „Neka se uhvati za silu moju da učini mir sa mnom; i učiniće mir sa mnom.“ Kad bi verovali u Gospoda i oslonili se na Njega, On bi bio vodič njihove mladosti.

Draga moja sestro, Gospod je bio vrlo milostiv prema tebi i tvojoj porodici. Ti si obavezana svom nebeskom Ocu i dužna da slaviš Njegovo sveto ime na zemlji. Da bi sačuvala Njegovu ljubav, moraš se stalno truditi da budeš smerna duha koji ima veliku cenu u očima Božjim. Tvoja snaga u Bogu će se uvećati ako sve budeš posvetila Njemu, tako da možeš sa pouzdanjem reći: „Ko će nas rastaviti od ljubavi Božje? Ne volja li ili tuga? ili gonjenje? ili glad? ili golotinja? ili strah? ili mač?“ „Jer znam jamačno da ni smrt, ni život, ni anđeli, ni poglavarstva, ni sile, ni sadašnje, ni buduće, ni visina ni dubina, ni druga kakva tvar može nas rastaviti od ljubavi Božje, koja je u Hristu Isusu Gospodu našem.“

SAMOOBMANA MLADIH

Brate O, u viđenju su mi bile prikazane opasnosti za omladinu. Prikazan mi je tvoj slučaj. Nisi ničim potvrdio veru koju ispovedaš. Ti si mogao činiti dobro i svojim primerom doneti blagoslov mladim ljudima s kojima se družiš. Ali tvoja duša se nije u potpunosti obratila k Bogu. Da si pošao putem istinskog hrišćanina, tvoji rođaci i prijatelji bi se ugledali na tebe. Brate moj, tvoje srce nije

ispravno pred Bogom, tvoje misli nisu uzvišene, ti dopuštaš svom duhu da ide rđavim putem. Tvoji moralni nazori nisu bili na visini. Tvoj način života je štetno uticao na zdravlje i predstavljao smrt za duhovnost. Nećeš napredovati u verskom pogledu ako se ne obratiš.

Kad budeš u svom srcu iskusio spasonosno dejstvo sile Božje, to će se odraziti i u tvom životu. Ti nisi imao verskog iskustva, ali još nije kasno da potražiš Boga usrdnom molitvom: „Šta mi treba činiti da dobijem život večni?“ Nikad nećeš moći postati istinski hrišćanin ako se istinski ne obratiš. Više si voleo zadovoljstva nego Boga. Jurio si za zadovoljstvima, a da li si zaista imao nekog uživanja u tome? Želeo si da se dopadneš mladim, neiskusnim devojkama. Toliko si mislio na njih, da nisi bio u stanju da misliš na Boga i nebo. „Očistite ruke, grješnici, popravite srca svoja, nepostojani.“ Ova se opomena odnosi i na tebe. Potrebno je da shvatiš puteve, volju i dela Božja. Potrebna ti je vera čista i bez mane; treba da razvijaš u sebi pobožnost. Prestani da činiš zlo i uči se da činiš dobro. Blagoslov Božji neće sići na tebe sve dok ne postaneš sličan Hristu.

Žalosti me kad vidim da mladima nedostaje pobožnost. Sotona zavodi njihov duh na puteve pokvarenosti. Veliki deo omladine živi u samoobmani. Mladi ljudi veruju da su hrišćani, mada se nisu obratili. I dokle god to ne budu učinili, neće razumeti tajnu pobožnosti. Bezbožnik nema duševnog mira. Bog zahteva istinu i iskrenost srca. On te vidi i ima milosti prema tebi kao i prema svoj omladini koja žudi za detinjastim zabavama i troši kratko, dragoceno vreme na stvari koje nemaju nikakve vrednosti. Hristos te je iskupio uz visoku cenu i nudi ti milost i slavu samo ako hoćeš da ih primiš. Ali ti si odbacio ovo dragoceno obećanje o daru večnog života i okrenuo se jadnim i ništavnim zemaljskim zadovoljstvima.

Ako budeš i dalje išao tim putem, nećeš imati nikakve dobiti već samo veliki gubitak. Plata za greh je smrt. Pred tobom su život i nebo, ali ti, izgleda, ne znaš njihovu vrednost. Ti nikada nisi razmišljao o onome što je na nebu. Ako se odvajamo od neocenjive ljubavi Hristove, ako smatramo da su nebo i večni život i slava bez vrednosti, kakve su onda naše pobude? Hoće li besmisleni sportovi i uzbudljiva zadovoljstva privezati pažnju uma, odvojiti nas od Boga i umrtviti srce za strah Božji? O, obraćam se vama koji tako malo pažnje posvećujete svetim stvarima i molim vas da brižljivo ispitajte svoja srca. Kako ćete opravdati pred Bogom svoj ovozemaljski, neposvećeni život? U taj strašni dan nećete naći nikakvog opravdanja. Bićete kao nemi. Pomislite, o, po mislite u časovima zadovoljstva da sve to ima svoj kraj! Da imate ispravno gledište o životu, o beskrajnom životu sa Bogom, kako biste brzo napustili život zadovoljstva i greha! Kako biste brzo promenili svoje mišljenje, svoj način života, svoje društvo i svu snagu svoje ljubavi usmerili ka Bogu i nebeskim stvarima! Kako biste se odlučno oduprli iskušenjima koja su vas zavela i zarobila! Kako bi revnosni bili vaši naponi da zaslužite blaženi život, kako bi iskrene i istrajne bile vaše molitve Bogu da bi vam podario milost i moć i pomogao vam da se oduprete đavolu! Kako biste se trudili da poboljšate svoj verski život i saznate puteve i volju Božju! Kako biste brižljivo razmišljali o zakonu Božjem i upoređivali svoj život sa propisima tog zakona! Kako biste se čuvali da ne učinite greh u reči ili delu i koliko biste težili da se razvijate u milosti i pravoj svetosti! Ne biste razgovarali o beznačajnim stvarima, već samo o nebeskim. Pred vašim očima bi se tada ukazale veličanstvene i večne stvari i vi bi ste se trudili da se sve više razvijate u duhovnosti. Međutim, zemaljske stvari su obuzele svu vašu pažnju i vi ste zaboravili na Boga. Preklinjem vas da promenite pravac svog života i da tražite Gospoda dok se može naći; prizivajte Ga dok je blizu.

ISTINSKO OBRAĆENJE

Dragi brate P, kad smo pre godinu dana bili u, založili smo se za tebe. Pokazane su nam opasnosti u kojima si se nalazio i mi smo želeli da te spasemo; ali zapazili smo da nemaš snage da

sprovedeš u delo odluke koje su tada bile donete. Ja sam zbog toga uznemirena i bojim se da ti nisam dovoljno verno, kako je trebalo, iznela sve što znam o tvom slučaju. Kad sam bila u Batl Kriku juna meseca, ponovo mi je pokazano da nisi postigao nikakav napredak i da je razlog tome to što nemaš čist put za sobom. Ti nemaš vere. Odvojio si se od Boga i pravde. Tražiš sreću na pogrešan način, u zabranjenim zadovoljstvima, i nemaš moralne hrabrosti da priznaš i odbaciš svoje grehe kako bi dobio milost.

Ti ne uviđaš da je greh u očima Božjim gnusan i ne odbacuješ ga. Nisi se trudio da se popraviš i kad je neprijatelj došao sa svojim kušanjima, ti mu se nisi odupro. Da si uviđao koliko greh vređa Boga, ti ne bi tako brzo popuštao kušanjima. Nisi bio potpuno obraćen da bi svoj život mogao čuvati od greha i ludosti. Greh ti je bio prijatan i nisi hteo da se odrekneš njegovih varljivih zadovoljstava. U dubini duše nisi bio obraćen i brzo si izgubio ono što si bio izvojevao.

Na tvom putu, kao i na putu mnogih drugih, naročitu smetnju je predstavljala sujeta. Ti si uvek uživao u pohvalama. To je bila tvoja zamka. Oni koji su tvrdili da su ti prijatelji pokazivali su naročito zadovoljstvo kad su u tvom društvu i tebi je to godilo. Praznoglave žene su te hvalile i bile očarane tvojim prisustvom a i ti si u njihovom društvu osećao opčinjavajuću moć. Nisi uviđao da sotona plete zamke oko tvojih nogu dok si u zadovoljstvu provodio časove koji pripadaju tvojoj porodici.

Sotona je postavio kušanja na svakom koraku tvog života. Svoj novac nisi štedeo onako kako je trebalo. Ti mrziš tvrdičluk. To je ispravno. Ali istovremeno zapadaš u drugu krajnost i tvoj životni put je obeležen rasipništvom. Hristos je dao svojim učenicima pouku kako treba nahraniti pet hiljada duša. On je učinio veliko čudo i nahranio tu množinu sa pet hlebova i dve ribe. Pošto su se svi bili nasitili, Hristos nije ravnodušno posmatrao ostatke kao da Mu je ispod časti bilo i gledati na to. On, koji je imao moć da izvrši takvo čudo i da nahrani toliku množinu, rekao je svojim učenicima: „Skupite komade što pretekoše da ništa ne propadne.“ To je pouka svima nama, pouka koju ne smemo zaboraviti.

Tebi predstoji veliki posao i ne smeš više gubiti ni trenutka. Brate P, uznemirena sam zbog tebe. Ali znam da te Bog još uvek ljubi, mada si zastranjivao. Kad ne bi prema tebi gajio naročitu ljubav, Bog mi ne bi ukazao na opasnosti koje ti prete. Ti se družiš sa ljudima koji nemaju u sebi straha Božjeg. Praznoglave i nestalne žene vuku te u svoje društvo i ti se ponašaš kao kakva omađijana ptica. Njihova površnost kao da te je opčinila. Anđeli Božji išli su tvojim tragom i zapisivali svaki tvoj rđav postupak, svako skretanje sa staze vrline.

Da, Bog, Hristos i sveti anđeli videli su svaki tvoj postupak, iako si mislio da je sve učinjeno u najvećoj tajnosti. Knjiga se piše o svim delima dece čovečije. Nije moguće sakriti nijedan postupak. Za prestupnika postoji samo jedan jedini propis. Iskreno kajanje, priznavanje greh!a i vere u Hristovu krv očišćenja doneće oproštenje, i oprostaj će biti zapisan pored imena prestupnika.

O, dragi brate, da si se iskreno založio pre godinu dana, protekla dragocena godina ne bi bila tako rđava. Znao si volju svoga Gospodara, ali je nisi vršio. Ti se nalaziš u opasnom stanju. Tvoja osećanja su otupela u pogledu duhovnih stvari; savest ti nije mirna. Ti ne sabiraš, nego rasipaš. Tvoju pažnju ne privlače vera, bogoslužjenje. Ti nisi srećan čovek. Tvoja supruga bi se pridružila narodu Božjem kad bi joj se ti sklonio s puta. Njoj je potrebna tvoja pomoć. Hoćete li zajedno prionuti na posao?

Prošlog juna sam videla da jedina tvoja nada da raskineš svoje okove leži u odvajanju od dosadašnjeg društva. Toliko si popuštao sotoninim kušanjima da si postao slabić. Ljubio si zadovoljstvo više nego Boga i brzo išao stazom nizbrdo. Razočarala sam se kad sam videla da se još uvek nalaziš u onom ravnodušnom stanju u kome si se nalazio godinama. Ti si upoznao i iskusio

ljubav Božju i uživao da činiš Njegovu volju. Uživao si u proučavanju Reči Božje. Uvek si tačno dolazio na sastanke za molitvu. Tvoje svedočanstvo je isticalo iz srca koje je osetilo osvežavajući uticaj ljubavi Hristove. Ali ti si izgubio svoju prvu ljubav. Bog te sad poziva da se pokaješ i uložiš usrdne napore u dobrom pravcu. Tvoja večna sreća zavisi od načina na koji ćeš od sada živeti. Možeš li odbaciti poziv milosti koji ti se sada upućuje? Zar ćeš izabrati svoj sopstveni put? Zar ćeš gajiti gordost i taštinu i konačno izgubiti svoju dušu? Reč Božja nam jasno kaže da će samo malo njih biti spaseno, da će većina onih koji budu pozvani biti nedostojni večnog života. Za njih neće biti mesta na nebu, nego kod sotone i takvi će iskusiti drugu smrt.

Ljudi i žene mogu izbeći to prokletstvo samo ako hoće. Istina je da je sotona veliki začetnik greha; međutim, to ne opravdava ljude koji greše, jer sotona ne može prisiliti na zlo. Sotona ih navodi na greh i čini greh zavodljivim i prijatnim. Ali on njima prepušta na volju da li će učiniti greh ili ne. On ne nagoni ljude da se truaju, niti im zabranjuje da prisustvuju verskim sastancima, već ih iskušenjima navodi na zlo, a čovek ima slobodnu volju i može da prihvati ili odbaci.

Obraćanje je delo koje mnogi ne umeju da cene. Nije to mada stvar preobraziti jedan zemaljski, grehu sklon duh i dovesti ga do poznanja neizrecive ljubavi Hristove, bogatstva Njegove milosti i uzvišenosti Boga, tako da duša bude prožeta božanskom ljubavlju i obuzeta nebeskim tajnama. Čovek koji ovo razume gleda na ovoj raniji život sa zgražanjem i mržnjom. On mrzi greh i dolazeći sa skrušenim srcem Gospodu, spreman je da prigrlji Hrista kao život i radost duše. On se odriče ranijih zadovoljstava. On ima nove misli, nova osećanja, nove interese, novu volju; nove su i njegove patnje, želje i ljubav. On se odvajava od telesnih želja, želje očiju i ponosa života koje je ranije stavljao ispred Hrista i sad Hristos postaje draž njegovog života, kruna njegove radosti. Nebo, koje za njega ranije nije imalo nikakve privlačnosti, pojavljuje mu se sada u svojoj veličini i slavi; on ga smatra za svoj budući dom gde će gledati, ljubiti i slaviti Onoga koji ga je iskupio svojom skupocenom krvlju.

Dela svetosti, koja su mu se ranije činila tegobnim, predstavljaju sada njegovu radost. Reč Božja koja je ranije bila neinteresantna i dosadna, postaje sada predmet proučavanja i savetnik. To je pismo koje mu je sam Bog napisao i koje nosi pečat Večnoga. On prema njoj ocenjuje i odmerava svoje reči i dela. Zapovesti i pretnje koje su sadržane u njoj ulivaju mu strahopoštovanje, ali I se zato čvrsto drži njenih obećanja i snaži svoju dušu prisvajajući ih za sebe. On sada bira društvo najpobožnijih, a kloni se bezbožnika čije je društvo nekada toliko voleo. On sad osuđuje njihove grehe kojima se ranije smejao. On se odrekao samoljublja i taštine i sad živi u Bogu, bogateći se u dobrim delima. To je posvećenje koje Bog zahteva od nas. On ne prima ništa manje.

Molim te, brate, da pažljivo pregledaš svoje srce i da se zapitaš: „Kojim putem idem n gde se on završava?“ Imaš razloga da se raduješ što tvoj život nije bio presečen dok nisi stekao sigurnu nadu u večni život. Bog ti nalaže da više ne zapostavljaš to delo da ne bi propao u svojim gresima. Ne laskaj svojoj duši lažnim nadama. Čini ti se da nema nikakvog drugog načina da učvrstiš svoju veru sem da se poniziš, a na to ne pristaješ. Hristos ti šalje, moj zabludeli brate, vest milosti: „Hajdete, jer je već sve gotovo.“ Bog je spreman da ti oprosti sve tvoje presteupe, samo ako hoćeš da Mu priđeš. Mada si bio sličan bludnom sinu, odvojio se od Boga i dugo živeo bez Njega, On će te ipak primiti. Da, Veličanstvo neba te poziva da dođeš k Njemu da bi imao život. Hristos je spreman da te očisti od greha, ako se budeš oslonio na Njega. Kakve si koristio imao od toga što si služio grehu? Ili što si služio telu i đavolu? Zar nisi primio bednu nagradu? O, obrati se, obrati; zašto da umreš?

Stekao si mnoga osvedočenja, osećao grižu savesti. Imao si toliko namera i dao toliko obećanja, a ipak još uvek oklevaš i nećeš da dođeš Hristu da bi dobio život. O, kad bi tvoje srce

shvatilo značaj ovog vremena, kako bi se preporodio i živeo! Zar ne čuješ glas Vernog Pastira u toj poruci? Kako možeš da se ne pokoriš? Ne šali se s Gospodom, jer će te ostaviti na tvom krivom putu. U pitanju su život ili smrt. Šta ćeš izabrati? Strašna je to stvar boriti se s Bogom i oglušiti se o Njegove pozive? Ljubav Božja može opet goreti na oltaru tvoga srca kao nekada; možeš ponovo opštiti sa Bogom kao što si to činio ranije. Ako budeš pošao pravim putem, opet ćeš osetiti na sebi sve blagodeti Njegove milosti i tvoj će lik ponovo izražavati Njegovu ljubav.

Od tebe se ne traži da se ispovedaš onima koji ne znaju za tvoje grehe i zablude. Tvoja dužnost nije da se javno ispovedaš, to bi samo izazvalo likovanje nevernika, nego samo onima kojima to priliči, koji se neće koristiti tvojim greškama, i to onako kako nalaže reč Božja. Neka se mole za tebe i Bog će prihvatiti tvoje delo i izlečiće te. Duše svoje radi, odluči se i valjano pripremi za večnost. Odstrani oholost, taštinu i pođi pravim putem. Priđi opet stadu. Pastir čeka da te primi. Pokaj se, prva dela čini i izmiri se s Gospodom.

DUŽNOSTI ŽENE I MUŽA

Brate R, prošlog juna mi je u viđenju bio prikazan tvoj slučaj, ali sam bila toliko zauzeta poslovima da nisam bila u mogućnosti da napišem ono što mi je bilo otkriveno u pogledu pojedinih osoba. Želim da ti napišem ono što treba pre no što čujem išta o tvom slučaju jer bi inače sotona mogao da ti ulije neke sumnje. To je njegov zadatak.

Bila mi je prikazana tvoja prošlost i zapazila sam da je Bog bio vrlo milostiv prema tebi. Osvetlio je tvoj um da sagledaš Njegovu istinu, spasao te je opasnih sumnji i nesigurnosti, učvrstio je tvoju veru i otkrio tvom duhu večne istine svoje Reči. Utvrdio je tvoja stopala na Steni. Ti si neko vreme bio zahvalan i ponizan, ali si se docnije odvojio od Boga. Kad si bio mali u sopstvenim očima, tada te je Bog ljubio.

Muzika je za tebe postala zamka. Boluješ od samoprecenjivanja i onda je prirodno što imaš visoko mišljenje o svojoj veštini. Učenje muzike ti je samo naškodilo. Mnoge žene su ti poveravale svoje porodične neprilike. I to ti je škodilo. To te je uznelo u sopstvenim očima i navelo da još više sebe precenjuješ.

U svojoj porodici si zauzeo neki ohol i nadmen stav. Tvoja žena ima mana za koje i sam znaš. One su dovele do rdavih posledica. Ona po prirodi nije dobra domaćica; tek treba da se vaspita u tom pogledu. Već je postigla nešto uspeha ali se još revnosnije mora truditi da se popravi. U njenom vođenju kuće kao i njenom odevanju nema urednosti, čistoće i ukusa. Bogu bi bilo ugodno kad bi se i dalje usavršavala u onom što joj nedostaje. Ona ne upravlja dobro svojom porodicom. Mnogo je popustljiva i nije dosledna u svojim odlukama. Povodi se za željama i zahtevima svoje dece i podređuje svoje mišljenje njihovim. Umesto da pokuša da se popravi u tom pogledu, što bi bila njena dužnost, ona se raduje kad joj se pruži prilika da se oslobodi svojih domaćih dužnosti i briga, da drugima prepusti da u njenoj porodici vrše one dužnosti na koje bi ona trebalo da se privikne i da ih zavoli.

Ona ne može vršiti svoje dužnosti supruge i majke sve dok se ne obrazuje u tom smislu. Njoj nedostaje samopouzdanje. Povučena je i bojažljiva. Ona ima veoma Skromno mišljenje o onome što čini i to je ometa da preduzme nešto više. Potrebno joj je ohrabrenje, potrebne su joj reči blagodati i nežnosti. Ona ima dobru dušu, smerna je i tiha i Gospod je ljubi. Ipak, mora uložiti najveće napore da bi ispravila greške koje mogu unesrećiti njenu porodicu. Na taj način će steći poverenje u svoje sposobnosti i biti u stanju da svoje dužnosti obavi kako treba.

Ti i tvoja supruga imate oprečne naravi. Ti voliš red i urednost, imaš dobar ukus i sasvim dobro upravljaš. Kao suprug si prilično krut i oštar. Zauzeo si stav moji ne podstiče prisnost i ne uliva

poverenje tvojoj supruzi. Njeni nedostaci su te naveli da je smatraš nižom od sebe i ona to oseća. Ali Bog nju više ceni od tebe, jer tvoji putevi nisu pravi pred Njim. Za ljubav svoga supruga i dece, a i iz drugih razloga, ona se mora potruditi da ispravi te nedostatke i da napreduje u onome što još nije postigla. Ona će to i ostvariti ako se bude dovoljno usrdno trudila.

Bog uopšte ne trpi neurednost, aljkavost i površnost. Takvi nedostaci su ozbiljno zlo i mogu uništiti ljubav supruga prema supruzi, ako suprug voli red, poslušnu decu i sređeno domaćinstvo. Supruga i majka ne može učiniti svoj dom prijatnim i srećnim ako ne voli urednost, ako ne sačuva svoje dostojanstvo i ako nije dobra domaćica. Prema tome, svaka žena koja poseduje takve nedostatke treba odmah da počne sa vaspitanjem u tom pravcu i da razvija baš one osobine koje joj najviše nedostaju. Disciplina će mnogo učiniti za one kojima nedostaju te bitne osobine. Sestra R popušta osećanjima i smatra da ne može drugačije postupiti. Kad učini pokušaj, i ne zapazi u sebi odlučujuću promenu na bolje, ona gubi hrabrost. To ne sme biti. Njena sreća i sreća njene porodice zavise od toga da li će se ona potruditi i da li će revno i iskreno uložiti napore da se popravi u tom pogledu. Ona mora imati više pouzdanja i odlučnosti. U prirodi joj je da uzmiče pred onim što nije pokušala. Ali vrlo rado pokušava da učini ono u čemu smatra da će uspeti. Međutim, morala bi uvek nanovo pokušavati ako ne uspe odmah u svojim naporima. Ona može da zasluži poštovanje svoga supruga i svoje dece.

Videla sam da je samouzvišenje navelo brata R da posrne. On se prema svojoj supruzi i u svojoj porodici držao sa takvim dostojanstvom koje je ličilo na strogost. To je udaljilo njegovu suprugu. Ona je osećala da mu se ne može približiti i držala se u svom bračnom životu više kao dete koje se boji strogog i dostojanstvenog oca, nego kao supruga. Ona je volela, poštovala i obožavala svoga supruga, iako on nije podsticao njeno poverenje. Dragi brate, ti treba svojim ponašanjem da ohrabriš svoju bojažljivu, zastrašenu suprugu kako bi se oslonila na tvoju ljubav; tako ćeš joj smotreno i nežno pružiti mogućnost da ispravi svoje greške, i uliti joj osećanje samopouzdanja.

Videla sam da prema svojoj supruzi ne gajiš onu ljubav kakvu bi trebalo da gajiš. Sotona se koristio njenim nedostacima i tvojim greškama i pokušavao da uništi vašu porodicu. Dozvolio si da se u svom srcu stidiš svoje supruge i sve manje si poštovao onu kojoj si se zarekao na ljubav i nežnost sve dok vas smrt ne razdvoji.

OPASNOST OD POVERAVANJA PORODIČNIH NEZGODA

Dvadeset i petog oktobra 1868. godine ponovo mi je izložen vaš slučaj. Pokazano mi je da su rdave misli i nedozvoljene želje dovele do nečistih postupaka i kršenja zapovesti Božjih. Ti si osramotio sebe, svoju suprugu i stvar Božju. Mogao si vršiti dobar uticaj u delu Božjem, ali si pošao rdavim putem u pogledu pitanja koja si smatrao nevažnima, i to te je navelo na još veće zlo.

Brate R, ti se sad nalaziš u opasnosti da doživiš potpuni brodolom u svojoj veri. Mnogo si zgrešio ali dok pokušavaš da prikriješ svoj greh i obmaneš one koji naslućuju tvoje greške, činiš deset puta veći greh. Nisu svi postupali onako pažljivo i sa onoliko ljubavi i brižljivosti kao što je to Gospod želeo, da bi ti pomogli. Međutim, dok si glumio uvređenu nevinost, zar si pomišljao da Bog ne vidi tvoje rdavo delo? Zar si mislio da Onaj koji je stvorio čoveka od praha zamaljskog i udahnuo mu duh života ne može razaznati pobude i ciljeve srca? Mislio si da ćeš ako priznaš svoj greh izgubiti svoju čast, gotovo i svoj život. Mislio si da tvoja braća neće imati poverenja u tebe. Nisi posmatrao stvari u pravoj svetlosti. Sramno je grešiti, ali je časno priznati greh.

Anđeli Božji su brižljivo zapisivali svaki postupak, ma koliko da si ga skrivao. Bog vidi sve namere čovekove i sva njegova dela. Svaki će biti nagrađen prema svojim delima, bilo dobrim ili rdavim. Šta ko poseje — ono će i požnjeti. Rod nipošto neće izostati. Žetva je neizbežna i obilna.

Pokušavao si da zaslepiš svoju braću u pogledu svog ponašanja. Kako si mogao tako postupiti, kad si znao da si kriv u očima Božjim? Ako ti je stalo do spasenja svoje duše, valjano se pripremaj za večnost. Put koji si prešao moraš raščistiti potpunim priznanjem. Potrebno ti je potpuno obraćenje - preobražaj ličnosti „obnovljenjem uma svojega“. Moraš savladati sklonost ka samoprecenjivanju. Moraš naučiti da druge poštuješ više nego sebe. Moraš se odreći visokog mišljenja o svojim sposobnostima i tvoj duh mora postati krotak i tih jer to ima veliku vrednost u očima Božjim.

Gajio si duh koji te je odvojio od ispravnog puta i sad se nalaziš u nevolji. Obuzele su te sumnje, strahovanja i očajanje. Iz tog stanja postoji samo jedan izlaz, a to je priznanje. Tvoja jedina nada leži u tome da padneš na stenu i da se razbiješ u komade; ako to ne učiniš, stena će pasti na tebe i satrće te u prah. Sada još uvek možeš ispraviti svoje pogreške; sada možeš okajati prošlost. Životom pobožnosti i istinske krotosti još uvek možeš zaslužiti odobravanje Božje. Neka bi ti Gospod pomogao da se, imajući u vidu strašni sud, založiš kao za svoj život. Dragi brate, ja posvećujem veliku pažnju tvom slučaju. Ti od pre izvesnog vremena hodiš u tami. Ali nisi odjednom zapao u to mračno stanje. Postepeno si se odvajao iz svetlosti. Najpre si postao ohol, a zatim, kad si se osetio dovoljno jakim u sopstvenim očima, Gospod ti je uskratio svoju snagu.

Interesovala te je muzika. Na taj način se neopreznim, nerazumnim ženama pružila prilika da ti poveravaju svoje nezgode. To je laskalo tvojoj gordosti, ali je takođe predstavljalo zamku. To je otvorilo vrata sotoninom kušanju. Ti nisi postupio onako kako je trebalo. Nisi imao prava da čuješ ono što ti je govoreno. Te priče su pokvarile tvoj duh, navele te na samoprecenjivanje i rđave misli. Dozvolio si sebi da postaneš ispovednik sentimentalnih žena koje su tražile naklonost i želele da se oslone na druge. Da su te žene imale zdravo rasuđivanje, da su bile pouzdane, da su imale cilj u životu, da su rado činile dobra drugima, one se ne bi našle u položaju da traže ičiju naklonost.

Ti ne znaš da je ljudsko srce prevarno. Nisu ti poznate sotonine veštine. Neke od žena koje su uživale tvoju naklonost imaju nezdravu, bolesnu maštu, zaljubljene su, sentimentalne. i uvek željne da naprave kakvu senzaciju i dignu buku. Neke su nezadovoljne svojim bračnim životom. Smatraju da nije dovoljno romantičan. Čitanje romana izopačilo je njihov zdrav razum, ako su ga ikad imale. One žive u jednom nestvarnom svetu. Njihova mašta im stvara muževe kakvi postoje samo u romanima. One pričaju o nesrećnoj ljubavi. Nikad nisu zadovoljne ili srećne jer im njihova mašta predočava jedan nestvaran život. Kad se budu našle u lice sa stvarnošću, kad budu sišle sa oblaka u jednostavnost stvarnog života i preuzmu u svojim porodicama životne terete, što je u stvari dužnost žene, tek će onda naći zadovoljstvo i sreću.

Ti si se bavio nedozvoljenim mislima, a one su urodile plodom. „Usta govore od suviška srca.“ Tvoje reči nisu uvek čedne, čiste i uzvišene. „Nikakva rđava riječ da ne izlazi iz usta vašijeh.“ Laž se često nalazi u tvojim ustima — niski izrazi koji ističu iz srca koje gaji pokvarene misli i zle želje.

Od pre izvesnog vremena tvoje noge su skrenule sa staze poštenja i čistote. Ti znaš da se tvoj način života ne sviđa Bogu, da kršiš Njegov sveti zakon, znaš da se takve stvari ne mogu sakriti. Bog neće dozvoliti da se Njegov narod zavarava u pogledu tvog slučaja. Tvoj veliki greh leži u tome što pridobijaš naklonost onih koji ne shvataju da ideš neispravnim putem i na taj način stvaras razdor u narodu koji ispoveda istinu. Mi te žalimo. Moje srce se cepa zbog tebe. Ja pred tobom ništa drugo ne vidim do propast i potpuni brodolom tvoje vere.

Zar ćeš prikrivati svoje grehe i prkositi? Bog kaže da nećeš biti srećan. Samo onaj ko prizna i odrekne se svojih greha, može naći milost. Zar ćeš izabrati smrt? Zar da zatvoriš sebi vrata neba zato što nećeš da se odrekneš svoje bezbožne gordosti? Tvoja jedina nada leži u tome da priznaš svoje otpadništvo. Bog je obasjao svetlošću tvoju stazu. Hoćeš li izabrati svoj sopstveni put pokvarenosti? Hoćeš li odbaciti istinu zato što te ne podržava na tvom putu nepravde? O,

preklinjem te, razderi srce svoje, a ne haljine svoje! Valjano se pripremaj za večnost. Bog će ti biti milostiv. Radiće u tvoju korist. On neće prezreti skrhani i pokajnički duh. Hoćeš li se obratiti? Hoćeš li da živiš? Tvoja duša je vredna spasenja; :Ona je dragocena. Mi želimo da ti pomognemo.

Videla sam da nisi srećan. Nemaš mira. Očajan si, a ipak nećeš da podeš putem koji ti jedino može pružiti olakšanje i nadu. Onaj koji prizna i odrekne se svojih greha naći će milost. Nalaziš se u žalosnom stanju i nanosiš veliku štetu stvari Božjoj. Tvoj uticaj će sem tebe uništiti i druge.

Ako ne dođeš Bogu i ne priznaš svoje grehe da bi te izlečio, nema nikakve nade za tebe i tvoju jadnu porodicu u budućnosti. Tragom greha doći će beda. Božja ruka će biti protiv tebe, Bog će dozvoliti da tobom zavlada sotona, da te zarobi „za svoju volju“. Ti i ne znaš kako daleko možeš otići. Bićeš kao čovek koji plovi morem bez kotve. Istina Božja je prava kotva. A ti se udaljuješ od nje. Svoj večni život žrtvuješ telesnoj želji, želji očiju i ponosu života. Nalaziš se na putu da raskineš veze koje bi te mogle spasti od potpune propasti. Izgubićeš svoj život težeći da ga spaseš putem prikrivanja svojih greha. Tvoja porodica može uvek biti srećna ako se sada poniziš pred Bogom, priznaš svoje grehe i vratiš se Bogu svim svojim srcem. Ako to ne učiniš, nego podeš svojim putem, tvojoj sreći je kraj.

Moraš izvršiti jedno veliko delo. Bio si suviše nebrizljiv u svom ponašanju. Tvoje reči nisu bile uzvišene, čedne i čiste. Odvajao si se od onoga što je božansko, gajio niske strasti. Duhovne i plemenite sile svoga uma potčinio si životinjskim strastima. Od pre izvesnog vremena ne ideš pravim putem. Nisi se uzdržavao od svega što izgleda da je zlo. Ne smeš više ići tim putem.

Nisi voleo svoju suprugu kao što je trebalo. Ona je dobra žena. Ona je unekoliko shvatila opasnost u kojoj se nalaziš. Ali ti si zatvarao svoje uši na njene opomene. Mislio si da je ljubomorna, ali to nije u njenoj prirodi. Ona te voli, podnoseći sve sa tobom, oprostiće ti i voleće te, pored sveg dubokog bola koji si joj naneo, samo ako se uputiš ka svetlosti i raščistiš svoju prošlost. Ti se moraš potpuno obratiti. Ako to ne učiniš, svi tvoji nekadašnji naponi da se pokoriš istini neće te spasti niti će prikriti tvoje dosadašnje grehe, Isus traži od tebe potpun preobražaj. On će ti pomoći, blagosloviće te, ljubiće te i izbrisati tvoje grehe svojom dragocenom krvlju. Ti možeš okajati prošlost, možeš ispraviti svoj put i biti na čast delu Božjem. Možeš činiti dobro samo ako se osloniš na snagu Božju i u Njegovo ime radiš na sopstvenom spasenju i za dobro drugih.

Tvoja porodica može biti srećna. Tvojoj supruzi je potrebna pomoć. Ona je kao loza — potrebno joj je da se oslanja na tvoju pomoć. Ti joj možeš pomoći i povesti je pravim putem. Nikad ne treba da je koriš, niti da joj prebacuješ ako smatraš da ne radi onako kako bi trebalo, nego je moraš hrabriti rečima nežnosti i ljubavi. Ti možeš pomoći svojoj supruzi da sačuva svoje dostojanstvo i samopoštovanje. Nemoj nikad pred njom hvaliti dela ili postupke drugih, kako ne bi osetila svoje nedostatke. Ti si u tom pogledu bio grub i neosetljiv. Bio si učtiviji prema svojoj posluži nego prema svojoj supruzi i poslugu si u svojoj kući stavljao ispred svoje supruge.

Bog ljubi tvoju suprugu. Ona je patila, ali Bog je sve video, sve zapazio i neće te smatrati nevinim zbog rana koje si joj naneo. Sreću ne stvaraju ni bogatstvo ni pamet. Sreću stvara moralna vrednost. Na nebu se istinska dobrota računa kao jedina prava veličina. Prema moralnim osećanjima određuje se vrednost čoveka. Jedan čovek može posedovati bogatstvo i pamet a da ipak bude bez vrednosti, jer blistavi plamen dobrote nije nikad goreo na oltaru njegovog srca, jer je njegova savest otupela, postala neosetljiva, žigosana grehom sebičnosti. Kad telesna želja ovlada čovekom i kad preovladaju zle strasti i telesni nagoni, onda se podstiče neverica u pogledu stvarnosti hrišćanske vere i izražavaju sumnje, kao da je sumnjati naročita vrlina.

Život Solomunov je mogao biti do kraja izuzetan da je sačuvao vrlinu. Ali on je potčinio tu dragocenu blagodat strastima. V svojoj mladosti dozvolio je da ga Bog vodi, oslanjao se na Boga, i

Bog mu je darovao mudrost koja je zadivila svet. Njegova moć i mudrost slavljene su širom zemlje. Međutim, ljubav prema ženama bila je njegov greh. U svom zrelom dobu nije savladao strast i ona mu je postala zamka. Njegove žene su ga navele na idolopoklonstvo, i kad je počeo da se spušta padinom života, nestalo je mudrosti koju mu je Bog podario. Izgubio je čvrstinu karaktera i postao sličan nepostojanom mladiću koji se koleba između zla i dobra. Odričući se svojih načela zapao je u bujicu zla i odvojio se od Boga, od temelja i izvora svoje snage. Nekada je postupao samo po načelima. Mudrost je za njega bila dragocenija nego ofirsko zlato. Ali, avaj! telesne strasti izvojevale su pobjedu. Njega su zavele i upropastile žene. Kakve li pouke o potrebi straženja! Kakvog li svedočanstva o tome da nam je snaga Božja neophodna do poslednjeg trenutka.

U borbi sa unutrašnjom pokvarenošću i spoljnim kušnjama podlegao je čak i mudri i moćni Solomun. Opasno je i najmanje odstupanje od ispravnog puta. „Uklanjanje se od svakoga zla.“ Kad kakva žena priča svoje porodične nezgode ili se drugom čoveku žali na svog supruga, ona time krši bračnu zakletvu, sramoti svoga supruga i ruši zid koji je podignut da bi čuvao svetost bračne veze; ona time široko otvara vrata i poziva sotonu da uđe sa svojim podlim kušnjama. A to je baš ono što sotona želi. Ako jedna žena dođe bratu hrišćaninu sa pričama o svojim patnjama, razočaranjima i iskušenjima, taj brat je mora savetovati da, ako baš mora nekom poveriti svoje nezgode, izabere sestre za poverenice, te tako neće biti nikakvog zla koje bi moglo naneti štetu stvari Božjoj.

Seti se Solomuna. U mnogim narodima nije bilo cara kakav je bio on, jer ga je Bog ljubio. Ali, on je pao. Odvojio se od Boga i izopačio udovoljavajući telesnim strastima. To je najveći greh ovoga veka, koji se strahovito širi. Oni koji tvrde da su adventisti sedmog dana nisu čisti. Ima takvih koji ispovedaju istinu a pokvareni su u srcu. Bog će ih iskušati i pokazaće se njihova ludost i njihov greh. U Njegovom prisustvu može boraviti samo onaj ko je čist i smeran. „Ko će izaći na goru Gospodnju? i ko će stati na svetom mjestu njegovu? U koga su čiste ruke i srce bezazleno, ko ne izriče imena njegova uzalud i ne kune se lažno.“ „Gospode! ko može sjedjeti u sjenci tvojoj? ko može nastaviti na svetoj gori tvojoj? Ko hodi bez mane, tvori pravdu, i govori istinu iz srca svojega; ko ne opada jezikom svojim, ne čini drugome zla, i ne ruži bližnjega svojega; ko ne gleda onoga koga je Bog odbacio, nego poštuje one koji se boje Gospoda; ko se kune bližnjemu pa ne poriče; ko ne daje srebra svojega na dobit, i ne prima mita na pravoga. Ko ovako radi, neće posrnuti do vijeka.“

PISMO JEDNOM MLADIĆU BEZ RODITELJA

Dragi prijatelju, u poslednjem viđenju koje mi je bilo dato videla sam da moraš ispraviti mnoge svoje greške. Potrebno je da vidiš koje su to greške pre nego što preduzmeš napore da ih ispraviš. Imaš još mnogo da učiš da bi stekao dobar hrišćanski karakter ugodan Bogu. Ti si još od svog detinjstva bio samovoljan, išao sopstvenim putevima i upravljao se po sopstvenim nazorima. Nisi se rado pokoravao željama i volji onih koji su se brinuli o tebi. Tome tek treba da se naučiš.

Opasnost u kojoj se nalaziš još je povećana onim duhom nezavisnosti i samouverenosti — spojenim, kao i obično, sa neiskusnošću — koji mladi ljudi tvojih godina vrlo lako primaju kad nemaju drage roditelje da bdiju nad njima i da se dotaknu nežnih struna u njihovoj duši. Smatraš da je došlo vreme da samostalno razmišljaš i postupaš. „Ja sam mladić, nisam više dete. Sposoban sam da pravim razliku između dobra i zla. Imam svoja prava i od njih neću odstupiti. Sposoban sam da pravim sopstvene planove za život. Ko ima prava da se u to meša?“ To su bile tvoje misli i u tome te hrabri omladina tvojih godina.

Smatraš da treba da pokažeš svoju slobodu i da postupaš kao čovek. Takva shvatanja i misli navode na rđava dela. Tvoj duh nije pokoran. Mudar je i blagosloven onaj mladić koji smatra

svojom dužnošću da sluša svoje roditelje ako ih ima, a ako ih nema, da one koji se o njemu staraju ili sa kojima živi smatra svojim savetnicima, svojom podrškom i u neku ruku svojim starateljima. Doduše, nezavisnost je ponekad dostojna poštovanja: ispravna je želja da čovek nosi svoj sopstveni teret i da ne jede hleb zavisnosti; plemenita je težnja koja podstiče čoveka da sam sebe izdržava. Potrebno je naviknuti se na vrednoću i umerenost.

Ti si se nalazio u nepovoljnim okolnostima za razvijanje dobrog hrišćanskog karaktera. Međutim, sada si u položaju da izgradiš sebi dobar ili rđav glas. Mi ne verujemo da ćeš ti učiniti ovo poslednje. Ali nisi se obezbedio protiv kušanja. U jednom jedinom trenutku možeš poći pravcem zbog čega ćeš kasnije liti gorke suze kajanja. Ako popustiš kušanju, udaljićeš ljude od sebe, izgubićeš poštovanje koje si stekao u svojoj okolini i uprljati svoj hrišćanski karakter. Moraš se naučiti poslušnosti. Smatraš da ti je ispod dostojanstva da obavljaš sitne domaće poslove. Ti prezireš te sitne poslove. Međutim, treba da razvijaš ljubav baš prema tim stvarima koje su ti neprijatne. Ako to ne učiniš, nećeš biti od stvarne koristi. Kad obavljaš te potrebne sitne poslove, činiš u stvari veću uslugu nego kad učestvuješ u velikim poslovima i teškom radu.

Setila sam se jednog slučaja koji mi je prikazan u viđenju: jedan čovek je zapostavljao te male stvari i nije posvećivao pažnju sitnim dužnostima koje olakšavaju posao onih koji se bave domaćinstvom: to su za njega bili odveć nevažni poslovi. On sad ima porodicu, ali još uvek nerado vrši te sitne, ali važne dužnosti. Zbog toga je njegova supruga opterećena velikom brigom. Ona mora da obavi mnoge poslove, inače bi ostali nezavršeni. Pošto njen suprug neće ništa da preuzme na sebe, ona je opterećena brigama koje podrivaju njeno zdravlje. On danas ne može savladati to zlo onako lako kao što je mogao u mladosti. On zapostavlja svoje sitne dužnosti, ne drži sve uredno i čisto i ne može imati uspeha u svom poslu farmera. „Koji je vjeran u malom i u mnogom je vjeran; a ko je nevjeran u malom i u mnogom je nevjeran.“

Neman Sirjanin se uputio Božjem proroku da se izleči od svoje strašne bolesti, gube. Rečeno mu je da ode i okupa se u Jordanu sedam puta. Zašto nije poslušao savet Jelisija, proroka Božjeg? Zašto nije učinio onako kako mu je prorok rekao? Vratio se svojim slugama gundajući. U ljutnji i razočaranju postao je razdražljiv i besno odbio da pođe putem na koji mu je ukazao prorok Božji. On reče: „Ja mišljah, on će izaći k meni, i staće, i prizvaće ime Gospoda Boga svojega, i metnuti ruku svoju na mjesto, i očistiti gubu. Nijesu li Avana i Farfar vode u Damasku bolje od svijeh voda Izrailjskih? Ne bih li se mogao u njima okupati i očistiti? I okrenuvši se otide gnjevan.“ Tada mu sluge rekoše: „Oče, da ti je kazao prorok što veliko, ne bi li učinio? A zašto ne bi kad ti reče: okupaj se, pa ćeš se očistiti?“

Da, taj veliki čovek je smatrao da je ispod njegovog dostojanstva da ode na skromnu reku Jordan i da se okupa. Reke koje je pomenuo i u kojima je želeo da se okupa bile su ulepšane okolnim drvećem i dubravama gde su se nalazili idoli. Mnogi su se tu skupljali da bi obožavali svoje idole, pa ni za njega to ne bi značilo poniženje. Međutim, poslušavši ovaj savet prorokov, on bi ponizio svoj gordi i ponositi duh. Dobrovoljna poslušnost bi dala željene rezultate. Okupao bi se i ozdravio.

Tvoje držanje je u izvesnoj meri slično Nemanovom. Ti ne smatraš da treba da budeš veran u malom kako bi usavršio svoj hrišćanski karakter. Mada su poslovi koje treba da obavljaš beznačajni u tvojim očima, oni ipak predstavljaju dužnosti koje ćeš morati da ispunjavaš tokom čitavog života. Ukoliko zapostaviš te dužnosti, imaćeš velikih nedostataka u svom karakteru. Ti, dragi mladiću, treba da se vaspitaš da budeš veran u malom. Sve dok tako ne budeš postupao nećeš ugoditi Bogu. Nećeš uživati ljubav i naklonost dok ne uradiš ono što se od tebe traži rado i sa zadovoljstvom. Ako želiš da te oni sa kojima živiš ljube, moraš im i sam ukazati ljubav i poštovanje.

Tvoja je dužnost da učiniš sve što je u tvojoj moći kako bi olakšao brige sestri sa kojom živiš. Ti vidiš kako bleđa i slaba kuća za veliku porodicu. Svaki vanredan posao koji mora da obavi zamara je i smanjuje njenu životnu snagu. Ona nema mlade ruke i noge za vršenje sitnih poslova. Oni su te primili u svoju porodicu, kao što su onda kazali i tebi i nama, upravo da bi obavljao te sitne poslove. Ako ti ne budeš hteo da radiš one poslove koji su im po njihovom mišljenju od najveće pomoći, i ako se odlučiš da radiš po svojoj volji, idući nezavisnim putem koji si sam izabrao, izgubićeš svoje mesto, jer će oni morati da uzmu nekog ko će vršiti poslove koje ti prezireš. Ti sada radiš veći i teži posao nego što to dozvoljavaju tvoje snage. Voliš da radiš posao odraslog čoveka. Imaš svoju sopstvenu volju koje se moraš odreći. Moraš umreti svome ja, raspeti ga i odneti pobjedu nad sobom. Ne možeš biti sledbenik Hristov ako to odlučno ne sprovedeš u delo.

Videla sam da nemaš urođenog poštovanja prema starijima od sebe. Treba savesno da vršiš i one male dužnosti i zadatke koji ti se poveravaju i da ne gundraš zbog njih kao da su veliki teret. Nisi u stanju da vidiš koliko zbog toga postaješ neprijatan i nesimpatičan. Ne možeš biti srećan na taj način ni sam niti možeš usrećiti one oko sebe. Treba da imaš na umu da Bog zahteva od tebe kao od svog slugu da budeš veran, ljubazan, poslušan i pun poštovanja. Nećeš postići hrišćansko savršenstvo ako ne budeš imao potpunu vlast nad sobom. Dopuštaš da se u tvome srcu rode grešna osećanja koja ti samo nanose štetu jer te čine tvrdokornim i prkosnim, tako da ni najmanje ne ličiš na Hrista čiji bi život trebalo da podražavaš.

Dragi moj mladiću, pomoću Božjom kreni ponovo putem istine, blagorodnosti i poštenja. Neka se u svim tvojim delima ogleda strah Božji i ljubav prema onima koji te okružuju. Budi veran i savestan, oslobodi se svega što bi ličilo na površnost. Imaj mesto za svaku stvar i svaku stvar postavi na njeno mesto. Budi prilagodljiv, ljubazan, vedar i prijatan. Tada ćeš zadobiti ljubav onih s kojima se družiš. Imaj uvek ovo na umu: nijedan mlad čovek ne ide dobrim putem ako ne poštuje žene i ne trudi se da olakša njihove brige. Najgora crta koja se može primetiti kod jednog mladog čoveka jeste shvatanje da je ispod dostojanstva pomagati ženama u radu. Takav je čovek na zlu glasu. Nijedna žena ne bi htela da veže svoj život sa ovakvim čovekom, jer on nikad neće postati nežan, pažljiv i promišljen suprug.

Kakav si kao mladić, takav ćeš biti i kao čovek. Preklinjem te da vidiš stvari onakve kakve su. Izvrši sve što ti se zadaje u obliku sitnih dužnosti, ma kako to neprijatno bilo. Tada ćeš steći odobravanje onih oko tebe i, što je mnogo važnije, odobravanje Božje. Ne možeš biti dobar hrišćanin sve dok ne postaneš veran sluga u najmanjim stvarima. Ako se budeš molio i trudio da svaku svoju dužnost izvršiš kako najbolje znaš i umeš, Bog će te blagosloviti i pomoći će ti. Zar ne bi želeo da ti Hristos kad bude došao da uzme one koji su mu bili verni, uputi reči: „Dobro, slugo dobri i vjerni“? Želiš li da iskoreniš svaku nesavršenost u svom karakteru, kako bi bio bez mane pred prestolom Božjim? Ako je tako, onda moraš izvršiti jedno delo koje niko drugi ne može učiniti za tebe. Ti si lično odgovoran pred Bogom. Imaš mogućnosti da hodiš u svetlosti i da svakoga dana primaš snagu od Boga da bi pobedio sve svoje nedostatke i najzad se našao među vernima i svetima u carstvu Božjem. Ne podleži iskušenjima. Sotona ti neće dati mira i težiće da zavлада tobom kako bi te naveo na greh. „Protivite se đavolu, i pobjeći će od vas. Približite se Bogu, i On će se približiti k vama.“

Znaj da oko Božje uvek počiva na tebi. Bog vidi i čuje kad govoriš bez poštovanja. Doći će vreme kad će se svima suditi prema njihovim delima. Moraćeš položiti računa na strašnom sudu. Isus će te primiti ili odbaciti. Pohitaj Njemu za snagu i milost. On želi da ti pomogne, da bude vodič tvoje mladosti i da te osnaži, kako bi svojim primerom doneo blagoslov drugima. Bog te ljubi i hoće da te spase, samo ako budeš pošao putem koji ti je On pokazao. Ali ako se budeš pobunio i pošao

svojim sopstvenim putem, to će biti tvoja večna propast. Moli se mnogo, jer je molitva jedna od najvažnijih dužnosti. Bez nje nećeš moći da se održiš na hrišćanskom putu. Ona uzdiže, snaži i oplemenjuje; ona je razgovor duše s Bogom.

Nemoj misliti da smeš ijedan trenutak popustiti u svojoj budnosti i svojim naporima; ne, ne smeš. Verno proučavaj Reč Božju da ti ne bi ostale nepoznate obmane sotonine i da bi bolje upoznao put spasenja. Tvoja volja mora se pokoriti volji Božjoj. Ne teži da ugodiš sebi, nego onima oko sebe. Samo na taj način možeš biti srećan. Obrati se Isusu u svim svojim tegobama i nevoljama i u iskrenom poverenju zatraži Njegov blagoslov. Osloni se na Boga i neka tvoji postupci proističu iz načela. Neka tvoja snaga proističe iz čvrste rešenosti da služiš jedino Bogu.

Ne smeš dopustiti da budeš izazvan. Ne dozvoli da ti srce postane sebično, nego gledaj da ga ispuniš ljubavlju. Imaš da izvršiš jednu dužnost koju ne smeš zanemariti. Podnosi tegobe kao dobar vojnik. Isus zna za svaku duševnu borbu, za svako iskušenje i svako strahovanje. On će ti pomoći, jer je i On bio izložen istim iskušenjima kao i mi, mada nije grešio. Priđi k Njemu, dragi moj mladiću, sa svim svojim nevoljama. Nemoj nikom drugom, osim nama, pokloniti svoje poverenje i govoriti o svojim teškoćama. Poveri svoje terete Isusu i potrudi se da stekneš dublje iskustvo u verskim stvarima. Neka ti Bog pomogne i neka te blagoslovi, to je moja iskrena molitva.

Ja osećam najdublju ljubav prema deci bez roditelja. Ti zaista nemaš roditeljskog doma. Smrt je ugrabila tvoga oca i tvoju majku i drugi ljudi žive u kući tvog detinjstva. Ti se čak i ne sećaš dobro svog pobožnog oca i svoje majke. Sećaš se da si im nekad pričinjavao nezgode. Nisi bio pokoran, a i sada tek delimično primaš pouke o poslušnosti. Ali je nebo uslišilo molitve tvojih roditelja da budeš među onima koji ljube Boga i boje Ga se.

O, ovaj svet je hladan i sebičan! Tvoji rođaci, koji bi trebalo da budu nežni i ljubazni prema tebi zbog tvojih roditelja ako ne zbog tebe samog, napustili su te u svojoj sebičnosti i ne interesuju se za tebe. Ali će ti Bog biti bliži i draži no što to može biti ijedan od tvojih zemaljskih rođaka. On će biti tvoj prijatelj i neće te nikad napustiti. On je otac siročadi. Njegovo prijateljstvo će ti doneti sladak mir i pomoći će ti da hrabro podnosiš svoj veliki gubitak. Gledaj da stekneš u Bogu svoga oca i neće ti nikad biti potreban neki prijatelj. Bićeš izložen iskušenjima, ali budi čvrst i trudi se da časnom prikažeš veru koju ispovedaš. Biće ti potrebna milost da bi opstao, ali je Božje milostivo oko na tebi. Moli se mnogo i usrdno i veruj da će ti Bog pomoći. Čuvaj se srditosti i zlovoljnosti i nemoj nanositi drugima bol. Razvijaj u sebi trpeljivost. Teži za smernošću srca. Budi dosledan hrišćanin. Zavoli čistotu i smernu jednostavnost i utkaj ih u svoj život.

Vaspitaj sebe da se bojiš Boga i da ljubiš sve oko sebe. Tako ćeš sebi obezbediti koristan, srećan život i tvoj će primer možda navesti i druge da zavole skromnu stazu svetosti. Imaj moralne hrabrosti da uvek činiš ono što je pravo i da veličaš svoga Iskupitelja. Preklinjem te, dragi mladiću, da čezneš za istinskom svetošću.

NEPOKORNI ČLAN

Draga sestro S, videla sam neke stvari koje su se odnosile na tebe. Ti ne poznaješ svoje pravo stanje. U tvom srcu treba da se izvrši duboko i svestrano delo milosti. Treba da dovedeš u red i svoje srce i svoju kuću. Ti ne služiš svojoj porodici kao primer vredan podražavanja. U stanju si da se donekle uzdigneš, ali ne možeš da dostigneš onaj stupanj pobožnosti koji zahteva naš božanski Učitelj. Voliš da praviš posete i da pričaš, iznoseći mnoge stvari koje ne priliče hrišćaninu. Ti preuveličavaš činjenice i često se udaljuješ od istine. Tvoje reči i postupci osudiće te poslednjeg dana. Njima ćeš se opravdati i njima ćeš biti osuđena. Nisi imala takvo vaspitanje koje bi oplemenilo tvoju prirodu i stoga se sad obavezno moraš naučiti čistoti u rečima i delima. Privikni

svoj um da se bavi čistim i svetim mislima. Razvijaj u sebi ljubav prema duhovnosti i pobožnosti.

Tvoji razgovori su često na vrlo niskom stupnju. Ti obmanjuješ svoju sopstvenu dušu i ta će obmana biti sudbonosna ako se ne preneš, ne vidiš sebe onakvom kakva si i ne priđeš Bogu u iskrenoj skrušenosti. Sklona si obmanjivanju. Tvoj sin nema nikakvo lično iskustvo sa Bogom niti zna za svete zahteve koje postavlja istina. Njegovi roditelji mu laskaju da je zaista hrišćanin, ali je on u stvari naj bedniji predstavnik hrišćana koji praznuju subotu. Bog zabranjuje da takve duše smatramo za slične Hristu. Ti nisi disciplinovala svog dečaka. On je samovoljan i licemeran. On nema pojma o ljubaznosti, pa čak ni o najobičnijoj učtivosti. Grub je i nevaspitan, ne voli nikoga niti njega iko voli. Ti govoriš drugima da je on hrišćanin i time nanosiš štete stvari Hristovoj. Taj dečko se nalazi na sigurnom putu da postane vaspitan licemer. On ne vlada sobom, a ti mu ipak laskaš da je hrišćanin.

Delo reforme mora početi od tebe. Treba da postaneš čedna u svojim rečima, da zavoliš dom, domaće dužnosti, muža i dete. Treba da naučiš da mudro rasporediš svoje vreme kako se ne bi suviše opterećivala. Ono malo domaćih poslova koji su ti stavljeni u dužnost možeš vršiti i bez naprezanja, ako budeš bila istrajna i marljiva. Međutim, pre svega moraš obuzdati ovoj jezik. To je mali organ, ali se hvališ i ističe previše. 'Njemu su potrebne uzde Božje milosti i nešto samosavlađivanja da ne leti nekontrolisano. Ti govoriš ono što ne dolikuje, vodiš prazne razgovore. „Nikakva rdava riječ da ne izlazi iz usta vašijeh, nego samo što je dobro za napredovanje vjere, da da blagodat onima koji slušaju.“

Neka ti Gospod pomogne da uvidiš sve ovo kad budeš čitala ove redove. Preklinjem te da postaneš smerna i dostojanstvena, kao što priliči jednoj majci i ženi. I na ocu leži velika odgovornost. Vi treba udruženim naporima da zadobijete vlast nad svojim sinom koji brzo ide putem što vodi u propast. Treba da težite za unutrašnjim blagom i smernim srcem koje je od velike vrednosti u očima Božjim. Strpljivo, milosrdno i nežno treba da poučavate svog dečka osnovama hrišćanstva, o istinskoj ljubaznosti i hrišćanskoj predusretljivosti. Ti si često užurbana i žestoka. O, koliko je bitno da shvataš da za tebe treba učiniti veliko delo, pre no što bude zauvek kasno. Isus te sad poziva da Mu priđeš i da se od Njega učiš, jer je On krotak i smeran u srcu. On ti je dao sigurno obećanje da ćeš kod Njega naći mir. Ti imaš jedno veliko delo pred sobom. Ne obmanjuj svoju dušu, već ispitaj sebe u svetlosti večnosti. Ako ostaneš ovakva kakva si, nećeš se spasti.

Sestro S, tvoj muž bi mogao koristiti u skupštini da si ti uticala na njega u dobrom pravcu. Ali ga tvoj primer i tvoj uticaj čine nesposobnim da vrši posvećujući uticaj u zajednici. Uticaji kojima je izložen u kući sasvim ugušuju njegove dobre namere. Ti nemaš nijednu od onih osobina koje su potrebne ženi jednog starešine. Bog te poziva da se izmeniš. Tvoj muž ima za dužnost da dovede u red svoju kuću i svoje srce. Tek kad se preporodi, moći će da krepri i svoju braću.

Tvoja cela porodica treba da se posveti istinom. Draga sestro, ti ćeš shvatiti da moraš izvršiti jedno delo i da ga se moraš odmah prihvatiti, kako bi mogla vršiti spasonosni uticaj na druge, zar ne? Radi u strahu i s drhtanjem na svom spasenju. Postupaj mudro prema onima koji nemaju mudrosti i dobro iskoristi svoje vreme. „Riječ vaša da biva svagda u blagodati, solju začinjena, da znate kako vam svakome treba odgovarati.“ „... Što je god istinito, što je god pošteno, što je god pravedno, što je god prečisto, što je god preljubazno, što je god slavno, i još ako ima koja dobrodjetelj, i ako ima koja pohvala, to mislite.“

Ima dovoljno korisnih predmeta za razmišljanje i razgovor. Hrišćani treba da razgovaraju o nebu odakle i Spasitelja očekujemo. Razmišljanje o nebeskim stvarima je uvek od koristi i uvek će doneti mir i utehu Duha Svetoga. Naše zvanje je sveto, naša vera uzvišena. Bog čisti za sebe jedan izabrani narod koji čezne za dobrim delima. On postupa kao onaj koji prečišćava srebro. Kad se

bude uklonila sva troska, u nama će se savršeno ogledati Njegov lik. Tada će se na nama ispuniti molitva koju je Hristos uputio za svoje učenike: „Osveti ih istinom svojom: riječ je tvoja istina.“ Ako istina bude imala posvećujuće dejstvo na naše srce i naš život, naša služba Bogu biće prihvatljiva, proslavićemo Ga na zemlji, sudelovati u božanskoj prirodi i spasti se pokvarenosti koja je kroz pohlepu došla u ovaj svet.

O, kako će mnogi biti nespremni kada Gospodar bude došao da se obračuna sa svojim slugama! Mnogi nemaju jasnu predstavu o tome šta nas sve čini hrišćanima. Tada nam samopravednost neće biti ni od kakve pomoći. Samo će oni izdržati probu koji budu imali pravdu Hristovu, koji su zadojeni Njegovim duhom i hode onako kako je On hodio, čisti u životu i srcu. Naš razgovor treba da bude svet i onda će naše reči biti prožete milošću.

Neka Gospod pomogne i tebi i tvojoj porodici da izađete na pravi put, da živite uzvišenim životom i svim svojim delima činite čast svojoj veri.

UTEHA U TUZI

Draga sestro T, saznala sam za tvoju nesreću i žurim da ti napišem nekoliko redaka. Draga moja sestro, videla sam sasvim jasno da te Gospod ljubi. U poslednjem viđenju koje mi je bilo dato pokazan mi je između ostalih i tvoj slučaj. Videla sam koliko su ti u prošlosti ljudi naškodili svojim pogrešnim postupcima. No ti si, mada uvek savesna i rešena da činiš samo ono što je pravo, bila suviše osetljiva i smatrala svoj položaj težim no što je u stvari bio.

Tebe već duže vremena muči bolest. Boluješ od stomaka, ali na nervnoj osnovi. Mozak je u tesnoj vezi sa želucem i njegova snaga je toliko puta bila pozivana da pomogne obolelim organima za varenje, da je on sam oboleo. U takvom stanju um postaje turoban, sklon da se bavi crnim mislima i ti onda misliš da se Bog gnjevi na tebe. Mislila si da je tvoj život beskoristan, da je pun pogrešaka i rđavih postupaka. Draga sestro, tvoje narušeno zdravlje je uzrok tvog očajanja i obeshrabrenosti. Bog te nije napustio; Njegova ljubav je još uvek s tobom. Videla sam da treba da mu se poveriš, kao dete u naručju svoje majke. Bog je dobar i milosrdan i pun nežne samilosti i osećanja. On nije okrenuo svoje lice od tebe.

Ti si neobično osetljiva. Duboko osećaš i zato nemaš moći da odbaciš od sebe crne misli, brige i obeshrabrenost. Videla sam da bi ti Bog bio prava pomoć, samo kad bi rešila da se osloniš na Njega; međutim tvoje preterane brige te udaljuju od tvog dragog Spasitelja koji te ljubi. „Koji dakle svoga sina ne poštedje, nego ga predade za sve nas, kako dakle da nam s njim sve ne daruje?“ Kako je to divno obećanje! Mnogo možemo tražiti od nebeskog Oca. Nama su namenjeni veliki blagoslovi. Treba da verujemo u Boga, da Mu se poverimo i time slavimo Njegovo ime. Čak i kad nas neprijatelj savlada, mi nismo odbačeni, zaboravljeni, niti napušteni. Ne, Hristos je s desne strane Bogu i On se uvek zauzima za nas. „I ako ko sagriješi, imamo zastupnika kod oca. Isusa Hrista pravednika.“

Želela bih da ti kažem, sestro moja, da ne smeš gubiti pouzdanje. Jadna, zastrašena dušo, osloni se na obećanja Božja. Tako ćeš slomiti okove neprijatelja i njegovi saveti će ostati bez dejstva. Ne obaziri se na došaptavanje neprijatelja. Pođi slobodno napred, ojađena dušo. Budi hrabra. Reci svom jadnom, očajnom srcu: „Uzdaj se u Boga; jer ću ga još slaviti spasitelja mojega i Boga mojega.“ Znam da te Bog ljubi. Osloni se na Njega. Ne misli na ono što izaziva turobnost i tugu, odbaci sve neprijatne misli i gledaj na svog Isusa. Razmišljaj o Njegovoj moći da spase dušu, Njegovoj beskrajnoj neuporedivoj ljubavi prema tebi, baš prema tebi. Ti znaš da te Gospod ljubi. Ako se ne možeš pouzdati u svoju veru, pouzdaj se u veru drugih. Mi vjerujemo i nadamo se za tebe. Bog prihvata našu veru u tvoje ime.

Ti si pokušala da ideš ispravnim putem i Bog ima milosti i sažaljenja prema tebi. Budi vedra i reci zbogom potištenosti i sumnjama. Podajući se tim sumnjama ti sramotiš Boga. Čvrsta vera donosi spokoj i radost u Duhu Svetom. Verom stičemo mir a uzdanje u Boga donosi radost. Veruj, veruj! To kaže moja duša. Veruj. Osloni se na Boga. On je u stanju da sačuva ono što si Mu poverila. On će te učiniti pobednikom kroz Onoga koji te ljubi. Neka te Gospod blagoslovi i neka ojača tvoju pokolebanu veru, to je naša molitva. Šaljemo ti ovo nekoliko redaka uvereni da će ti oni doneti dobro.

SAMOŽIVOST I DIKTATORSKI DUH

Dragi brate U, u poslednjem viđenju mi je pokazano da moraš pomno paziti na sebe, inače će te tvoja neobuzdana narav potpuno savladati. Ti si pogrešio kad si se molio za sestru V ispoljavajući onaj isti osioni i zapovednički duh koji je bio prokletstvo tvoga života. Nasrnuo si na brata V, mada si, s obzirom na tvoje pogreške u prošlosti, morao biti skroman i povučen. Biće ti vrlo teško da pobediš svoju naviku da gledaš šta drugi rade, uočavaš nevažne stvari i da ljudima govoriš odsečno i prekorno. Sve je ovo nepotrebno. Ako podlegneš u malim stvarima, otvara se put za još veće greške. Bićeš siguran od toga samo ako budeš stalno vladao sobom i poučio se strpljenju. Ti ne možeš izvršiti nikakvo veliko delo, ali ako budeš išao dobrim putem, možeš ipak učiniti nešto za stvar Božju. Međutim, ne smeš vredati svojim ponašanjem. Ako budeš pazio na sebe i posvetio se Bogu, bićeš u stanju da kažeš neku reč utehe, da izneseš svedočanstvo o velikom blagu Božjem i beskrajnoj ljubavi Isusovoj.

Neka tvoje srce omekša i skruši se pod božanskim uticajem Svetog Duha. Ne smeš mnogo govoriti o sebi, jer to neće nikoga okrepiti. Ne smeš sebe zamišljati središtem svega i smatrati da se moraš stalno brinuti za sebe i terati druge da se brinu za tebe. Prestani da misliš samo o sebi i usmeri misli zdravijim putem. Govori o Isusu a odbaci svoje ja. Potčini ga Isusu, tako |da tvoje srce može reći: „A ja više ne živim, nego živi u meni Hristos.“ Isus će ti biti stvarna pomoć u svim teškim trenucima. On te neće ostaviti da se sam boriš sa silama mraka. O, ne! On se oslanja na pomoć Onoga čija moć može potpuno da spase.

Nemoj biti samoziv. Pobedi svoje pobude, svoje male osobenosti i nastoj da govoriš samo o Isusu. Ne odugovlači prilikom govora i molitve na sastancima. Grešio si u ovom pogledu, ali se možeš popraviti. Dugi govori i molitve škode tebi samom a ne koriste ni onima koji slušaju. Moraš naporno raditi da bi pobedio. Ipak, ti to možeš postići ako se mirno latiš posla. Moraš paziti na svoje ponašanje. Ti si neljubazan, užurban, nervozan. I to se može pobediti.

Ti ozbiljno i iskreno želiš da činiš dobro i Bog ti je naklonjen. Produži sa svojim usrdnim, istrajnim naporima i nemoj gubiti hrabrost. Budi strpljiv. Nemoj koriti druge. Nemoj nikad dopustiti da te neprijatelj odvrati od straženja. Straži i moli se. Posle molitve, opet straži. Moraš sam učiniti taj napor: niko drugi te ne može zameniti u tome. Osloni se na silu Božju i „iskupi“ vreme čim budeš uvideo svoje greške iz prošlosti.

ZABORAVNI SLUŠAČ

Dragi brate I, u poslednjem viđenju mi je bilo pokazano da ti ne razumeš samog sebe. Moraš izvršiti jedno delo koje niko drugi ne može obaviti za tebe. Tvoje iskustvo u istini je nezatno i ti se još nisi potpuno obratio. Visoko mišljenje koje imaš o sebi nije ni najmanje opravdano. Ukazano mi je na tvoj raniji život. Tvoj um se nije bavio uzvišenim mislima, nego stvarima koje nisu pogodne da čoveka dovedu na ispravan put. Imao si rđave navike koje su ostavile traga i na tvojim moralnim pojmovima. Bio si suviše prislan sa drugim polom i nisi bio skroman u svom ponašanju. Ti bi se

dobro osećao kad bi između ljudi i žena postojala ona bliskost koju propoveda dr A.

Tvoj uticaj u _____ nije bio dobar. Ti nisi bio pravi čovek za to mesto i izgubio si zbog svojih lakomislenih i neozbiljnih reči svaki ugled. Tvoja muzika je bila takve vrste da nije izazivala uzvišene misli i osećanja, nego baš one unižavajuće.

Tvoj uticaj se donekle osećao tokom nekoliko nedelja. Ali ti ne poseduješ čvrstine u načelima. Imaš mnogo nedostataka i treba da uvidiš šta ti nedostaje. Ludosti mladih godina ostavile su na tebi traga; nikad nećeš moći povratiti ono što si izgubio svojim nečistim navikama. Tvoja osećanja su toliko otupela da ne razaznaješ jasno ono što je sveto. Sa svojim sadašnjim iskustvom nećeš biti u stanju da se odupreš iskušenjima. Nisi u stanju da podnosiš tegobe. Istina te nije posvetila. Ti si prihvatio istinu, ali ona nije uhvatila korena u tebi i stoga se nisi promenio „obnovljenjem uma svojega“. Ti si čovek koji obmanjuje sam sebe. O, preklinjem te, nemoj se i dalje zavaravati u pogledu svog stvarnog položaja! Nisi još osetio svu veličinu svojih greha niti si u poniznosti i sa strahom u srcu tražio od Gospoda da izbriše tvoje prestupe. Nisi mogao videti da je tvoj život grešan pred Bogom. I stoga se u tvojoj duši nije izvršilo delo preobražaja.

Obukao si se u haljine sopstvene pravde kako bi prikrio rugobu svojih greha, ali to nije nikakav lek. Ne znaš šta je to istinsko obraćenje. Stari čovek nije umro u tebi. Imaš obličje pobožnosti, ali ne i milost Božju koja čisti od greha. V stanju si da lepo govoriš i pišeš i, što se tiče reči, sve je u redu. Ali ti ne govoriš istinskim jezikom srca. Dovoljno poznaješ sam sebe da bi ovo shvatio. Tvoj slučaj zabrinjava, no Bog je milostiv prema tebi i spašće te, ako Mu budeš pao pred noge u osećanju sopstvene nečistote, nevaljalstva i pokvarenosti, i zatražio Njegovu preobražavajuću silu.

Brate moj, ja nemam nameru da te obeshrabrujem, već da te navedem da ispitaš svoje pobude i postupke u svetlosti večnosti. Izbavi se iz zamke sotonine. Nemoj nikoga navoditi, molim te, da o tebi gaji lepše mišljenje no što bi trebalo, jer će se razočarati kad nestane ove obmane i kad se pojaviš u pravoj svetlosti. Ti imaš svetlost Svetog Duha i osećaš snagu istine kad je slušaš, ali tih svetih, blagotvornih uticaja brzo nestaje jer si ti zaboravni slušač. Nisi se stabilizovao, učvrstio i ustalio u istini. Smatrao si da je u tvom interesu da prihvatiš istinu, ali nisi osetio na sebi njeno spasonosno dejstvo. Mi bismo hteli da te posavetujemo: ne varaj Se jer s Bogom se nije šaliti. Nije još kasno da postaneš hrišćanin, ali se ne smeš rukovoditi samo svojim trenutnim raspoloženjima. Odmeravaj dobro svaki svoj korak i nemoj obmanjivati svoju dušu.

LEK ZA SENTIMENTALNOST

Draga sestro B, tvoj slučaj mi je pokazan u viđenju koje sam imala 12. juna. Ti se nalaziš u rđavom stanju, ne toliko zbog svoje stvarne bolesti, iako ti zaista nije dobro, koliko stoga što si uobrazila da nisi sposobna za rad. Pre nekoliko godina sam videla da su se tvoje misli mnogo bavile mladim ljudima. Ti si često govorila samo o njima i tvoje su misli išle putem koji nije pogodan za duhovni razvitak. Te tvoje misli su urodile rđavim plodom. Naškodila si svom sopstvenom telu i dovela svoj duh u jadro stanje potpune otupelosti. Uživala si u ljubavnim mislima i osećanjima sve dok se nisi potpuno upropastila i duševno i telesno. Tvoje izbegavanje kretanja je veoma škodljivo. Koristan rad u kući i drugde brže će od ijednog drugog sredstva izlečiti tvoja nezdrava i neprirodna osećanja.

Tebe su mnogo razmazili. Velika je pogreška bila što su te oslobodili svih odgovornosti. Sad misliš skoro samo na sebe. Postala si zlovoljna, misli su ti turobne i zamišljaš svoje stanje mnogo gorim no što je u stvari. Uobrazila si da ti ne može biti bolje ako se ne udaš. U svom sadašnjem duševnom stanju ti nisi ni sposobna za udaju. Nema toga koji bi te pozeleo u tom bespomoćnom i nekorisnom stanju. Ako bi te neko i zavoleo, to bi verovatno bio čovek bez vrednosti, jer nijedan

čovjek dobrih osećanja ne bi ni za trenutak zavoleo jedno tako nekorisno stvorenje.

Tvoje žalosno i jadno stanje duha usled čega stalno plačeš i smatraš da ne vredi živeti, došlo je kao posledica tvojih nečistih misli. Mislila si o onome što je zabranjeno, dok si se istovremeno odavala načinu života koji je stalno i neprekidno potkopavao tvoje zdravlje i donosio ti preranu starost. Za tebe bi bilo mnogo bolje da uopšte nisi ni išla u _____.

Tamošnji boravak ti je samo naškodilo. Mislila si na svoju bolest i kretala se u društvu u kome se čovek mogao samo pokvariti. Gospođica C je bila pokvarena, zlobna osoba. Njeno društvo je samo pogoršalo bolest od koje si već patila. „Zli razgovori kvare dobre običaje.“ Stanje u kome se danas nalaziš nije milo Bogu. Misliš da je besciljno živeti. Ali kad bi zaista umrla, kao što kažeš da želiš, tvoj slučaj bi bio beznadežan. Nisi se pripremila ni za ovaj svet ni za onaj koji dolazi.

Uobrazila si da ne možeš hodati, podneti vožnju, ni bilo kakvo kretanje i stoga si zapala u neku hladnu, mrtvu apatiju. Pričinjavaš brige i bol svojim popustljivim roditeljima i zagorčavaš sama sebi život. Ti se možeš prenuti, možeš raditi, možeš se osloboditi te strašne ravnodušnosti. Tvojoj majci je potrebna tvoja pomoć; tvom ocu je potrebna nega koju mu ti možeš pružiti; tvojoj braći je potrebna briga njihove starije sestre; tvojim sestrama su potrebne tvoje pouke. A ti si se zakopala u neku učmalost i sanjaš o neuzvraćenoj ljubavi. Radi spasa sopstvene duše, prestani sa tim ludostima. Čitaj svoju Bibliju onako kako je nikad ranije nisi čitala. Lati se domaćih poslova i olakšaj teret svojim preopterećenim i iscrpljenim roditeljima. Možda u početku nećeš biti u stanju da uradiš mnogo, ali zato svakim danom povećavaj svoj zadatak. To je najsigurniji lek za oboleli duh i oslabljeno telo.

Ako budeš uporna i postojana u toj nameri, tvoj duh će se donekle povratiti i biće u stanju da se bavi zdravijim, čistijim mislima. Udovoljavanje željama učinilo je tvoju volju toliko nepostojanom, da ni sama ne znaš šta hoćeš. Umesto da se u svojim postupcima rukovodiš razumom i načelima, dopuštaš da te zavede svaka trenutna želja; zato te drugi smatraju promenljivom i nestalnom. Uzalud se drugi trude da ti ugode; ne umeš da budeš zadovoljna čak i kad bi ti se sve želje ispunile. Ti si razmaženo dete i dosadna sama sebi. Tome je kriva samo tvoja sebičnost.

To tvoje jadno stanje je posledica nemudre ljubavi i laskanja. Ti si imala vrlo zdrav um ali je on postao neuravnotežen zato što se uputio pogrešnim pravcem. Danas predstavljaš prazninu u društvu. Ne bi trebalo tako da bude. Ti možeš da učiniš za sebe ono što niko drugi ne može da uradi za tebe. Moraš vršiti svoje dužnosti. Ali ti si se tako dugo predavala crnim mislima da danas smatraš da nisi ni za šta sposobna. Tvoja volja je otkazala; imaš snage, ali nemaš volje.

Čezneš za ljubavlju. Hristos želi tvoju ljubav. Ako Mu budeš posvetila svoja osećanja, On će te osloboditi te nezdrave, sentimentalne, nečiste ljubavi na koju nailazimo na stranicama romana. U Isusu možeš ljubiti sa usrdnošću, sa žarom. Ova se ljubav može uvećavati i širiti u beskonačnost a pri tom se neće ugrožavati ni telesno ni duševno zdravlje. Potrebna ti je ljubav prema Bogu i bližnjemu. Moraš se probuditi, moraš se osloboditi obmane u koju si zapala i potražiti čistu ljubav.

Jedina tvoja nada u ovom ili u onom boljem životu jeste da usrdno potražiš pravu veru Isusovu. Ti nemaš verskog iskustva. Potrebno je da se obratiš. Umesto te tvoje nepomične, sebične turobnosti doći će onda radost koja će doneti blagodat telu i duši. Ljubav prema Bogu će roditi i ljubav prema bližnjem, pa ćeš se usrdno i nesebično posvetiti svojim životnim dužnostima. Tvoj rad treba da se zasniva na čistim načelima. Unutrašnji mir uputiće tvoje misli u jednom zdravom pravcu. Posveti se Bogu, inače nikada nećeš zadobiti onaj bolji život. Ti imaš dužnosti prema svojim roditeljima. Ne treba da te obeshrabri ako u početku budeš bila umorna. To ti neće naškoditi. Tvoji roditelji se često prekomerno zamaraju. Neće biti tako štetno ako se budeš zamarala u korisnom radu, kao što je štetno to što stalno misliš na sebe i podaješ se osećanjima. Verno

izvršavanje domaćih dužnosti, na mestu koje ti pripada, pa ma kako ono skromno bilo — to uzdiže čoveka. Za to ti je neophodna božanska podrška. Tu ćeš naći spokoj i svetu radost. To daje zdravlje i snagu. Tako će se neprimetno i nečujno zalečiti rane tvoje duše, pa čak i telesne patnje. Duševni mir koji dolazi od čistih pobuda i postupaka uneće svežinu i otpornost u sve organe tvoga tela.

Unutrašnji mir i ubeđenje da smo ispravni pred Bogom osnažiće i okrepiti um kao što rosa krepí nežnu biljku. Volja je tada upravljena u dobrom pravcu, potčinjena, pa prema tome i odlučna, ali slobodna od preterivanja. Misli su prijatne zato što su posvećene. Vedrina duha koju možeš steći biće blagodat za sve koji te okružuju. Ovaj mir i spokojstvo s vremenom će postati tvoja prava priroda i ozarivati svojim dragocenim zracima svu tvoju okolinu, da bi se ponovo vratili tebi. Što god budeš više negovala taj nebeski duhovni mir, to će on više rasti u tebi. To je živo zadovoljstvo koje ne guši moralne energije, nego ih podstiče na još veću delatnost. Savršeni mir je dar neba koji imaju anđeli. Neka bi Bog dao da i ti stekneš taj mir.

DUŽNOST PREMA SIROČADI

Dragi brate i sestro D, vaša kasna poseta i razgovor koji smo imali s vama izazvali su u meni mnoge misli od kojih neke moram staviti na hartiju. Bilo mi je vrlo žao što se E nije mogao uvek ispravno ponašati; ali ako dobro razmislite, ne možete ni očekivati neko savršenstvo od dečaka njegovog uzrasta. Deca imaju mane i treba ih vrlo mnogo i vrlo strpljivo poučavati.

Od dečaka njegovih godina se ne može očekivati da uvek oseća onako kako treba. Morate imati na umu da nema ni oca ni majke, nikoga kome bi mogao poveriti svoja osećanja, brige i iskušenja. Svako stvorenje oseća potrebu za ljubavlju. Ovaj dečak se potucao od nemila do nedraga, od mesta do mesta i stoga nije čudo što ima mnogo mana, što je nebrizljiv, suviše nezavisan i nema poštovanja prema drugima.

Međutim, on je vrlo preduzimljiv i ja sam uverena da on, uz pravilno poučavanje i blago postupanje, neće razočarati naše nade, nego će nagraditi sve napore koje smo učinili njega radi. Uzimajući u obzir nepovoljne okolnosti u kojima je rastao mislim da je on veoma dobar dečak.

Kad smo vas zamolili da ga primite, učinili smo to potpuno ubeđeni da je to vaša dužnost i da ćete zbog toga biti blagosloveni. Nismo očekivali da to učinite samo zbog toga što ste mislili da će vam on biti od pomoći, nego da biste mu pomagali, da biste izvršili dužnost prema siročetu - dužnost koju svaki hrišćanin treba da prihvati; mislili smo da će vam preuzimanje tog zadatka poslužiti na dobro, da ćete ga radosno vršiti, sa uverenjem da time postajete oruđe Božje za spasenje jedne duše od zamki sotoninih, sina jednog čoveka koji je posvetio svoj dragoceni život privođenju duša Jagnjetu Božjem koje je uzelo na sebe grehe sveta.

Prema onome što mi je pokazano, adventisti sedmoga dana vrlo malo znaju koliko mnogo mesta zauzimaju u njihovom srcu svet i sebičnost. Ako želite da činite dobro i da slavite Boga, imate mnogo načina da to ostvarite. Ali vi niste znali da je to posledica istinske vere. To je plod koji će donositi svako dobro drvo. Niste uviđali da se od vas zahteva da posvetite pažnju drugima, da povedete računa o njima kao o sebi samima i da se nesebično zainteresujete za one kojima je pomoć najviše potrebna. Nikad se niste trudili da pomognete najpotrebnijima i najnemoćnijima. Da imate svoju decu kojoj bi trebalo ukazivati pažnju, negu i ljubav, ne biste toliko gledali na sebe i svoju korist. Kad bi oni koji nemaju dece i koje je Bog načinio svojim pristavima, raširili svoje srce i povelili računa o deci kojima je potrebna ljubav, nega, pažnja i materijalna pomoć, bili bi mnogo srećniji no što su sada. Sve dok su deca bez očevog nežnog nadzora i majčine ljubavi izložena rđavim uticajima ovih poslednjih dana, nečija je dužnost da im zamene oca i majku. Naučite se da im pružate ljubav i pažnju. Svi koji veruju da imaju Oca na nebu i nadaju se da će se On brinuti o

njima i da će ih na kraju primiti u dom koji je pripremio za njih, treba da osete da na njima počiva sveta obaveza da budu prijatelji onima koji su bez prijatelja i očevi onima koji nemaju roditelje, da pomažu udovicama i da budu od neke koristi na ovom svetu. Mnogi ovo nisu shvatili u pravoj svetlosti. Ako budu živeli samo za sebe, imaće samo toliko snage koliko je potrebno za to.

Omladina koja raste među nama ne dobija onu pažnju koju treba da ima. Naša braća se moraju primiti dužnosti koje inače nerado shvataju i vrše. Za mnoge je strah da će izgubiti svoju ugodnost dovoljan izgovor. Dan Božji će otkriti neispunjene dužnosti — duše koje su izgubljene zato što niko nije hteo da uloži napor i da se zauzme za njih.

Pokazano mi je da bi oni koji tvrde da su hrišćani bili četverostruko nagrađeni kad bi se više posvetili brizi o drugima. Bog sve vidi. On zna naše ciljeve, zna da li koristimo svoj život da bismo pomogli jadnim palim ljudskim bićima, ili pak naše oči ne vide ništa drugo sem sopstvenih interesa i nas samih. Preklinjem vas u ime Hristovo, duša vaših radi i omladine radi da ovo ne shvatite tako olako kao što to drugi čine. To je ozbiljna stvar koja se tiče kako vašeg mesta u carstvu Hristovom tako i spasenja dragocenih duša. Zar nije baš to dužnost svih vas koji možete da utrošite nešto radi dobra beskućnika, pa bili oni i nezalnice i neposlušni? Treba li da se trudite samo tamo gde ćete dobiti najviše zadovoljstva k koristi? Ne smete odbacivati božansku prednost koju vam nebo nudi, da se pobrinete za one kojima je potrebno vaše staranje. Ne smete dopustiti da Bog uzalud kuca na vaša vrata. On stoji pred vratima u licu siromaha, siročadi bez doma i ucveljenih udovica kojima su potrebni ljubav, saosećanje, naklonost i ohrabrenje. Ako ne učinite jednom od njih, znači da ne biste učinili ni Hristu kad bi se sada nalazio na zemlji.

Pomislite na svoju raniju bedu, duhovno slepilo i na tamu koja vas je obavijala pre no što vam je pomogao Hristos, naš Spasitelj. Ako dozvolite da vreme prolazi bez ikakvog dokaza o vašoj zahvalnosti za tu čudesnu ljubav koju milostivi Spasitelj pokazuje prema vama, koji ste nekada bili tuđini za Izrailj, imate razloga da strahujete da ćete zapasti u još veću tamu i bedu. Sada je vreme za vašu setvu. Požnjećete ono što budete posejali. Koristite se svakom prilikom koja vam se bude pružila da činite dobro. Mogućnosti koje vam se pružaju podsećaju na pljusak koji će vas okrepiti i osvežiti. Iskoristite svaku mogućnost da u svom delokrugu činite dobro. Lenje ruke će prikupiti slabu žetvu. Jer zašto stariji i žive ako ne da se brinu o mladima i pomažu bespomoćnima? To je Bog stavio u dužnost nama starijima i iskusnijima i pozvaće nas na odgovornost ukoliko budemo zanemarivali svoje dužnosti u ovom pravcu Šta će biti ako naš rad ne naiđe na odobravanje? Šta će biti ako više puta doživimo neuspeh a uspemo samo jednom? Taj jedan uspeh će nam povratiti hrabrost koju smo bili izgubili.

Međutim, samo malo njih istinski shvata šta znači biti hrišćanin. To znači biti sličan Hristu, činiti dobro drugima, biti slobodan od sebičnosti i ispuniti svoj život delima nesebične dobrote. Naš Iskupitelj šalje duše u naručje zajednice da bi članovi nesebično vodili brigu o njima i pripremili ih za nebo, i na taj način postali Njegovi pomagači. Ali zajednica često ostavlja ove duše na sotoninom bojištu. Jedan član kaže: „To nije moja dužnost“ i pronađe neki neubedljiv izgovor. „Pa nije ni moja“, reći će drugi, i na kraju izlazi da to nije ničija dužnost, te se duše bezbrižno prepuštaju propasti. Dužnost je svakog hrišćanina da se posveti ovom delu samoodricanja i požrtvovanja. Zar Bog nije u stanju da za uzvrat napuni njihove koševе i umnoži njihova stada, tako da umesto gubitka dođe dobitak? „Jedan prosipa, i sve više ima; a drugi tvrdje suviše, i sve je siromašniji.“

Dela svakog čoveka će biti odmerena, ocenjena i on će biti nagrađen prema svojim delima. „Poštuj Gospoda imanjem svojim i prvinama od svega dohotka svojega, i biće pune žitnice tvoje obilja, i presipaće se vino iz kaca tvojih.“ „A nije li ovo post što izabrah: da razvežeš sveze bezbožnosti, da razdriješ remenje od bremena, da otpustiš potlačene, i da izlomite svaki jaram?“

Nije li da prelamaš hljeb svoj gladnome, i siromahe prognane da uvedeš u kuću? kad vidiš gola, da ga odjeneš, i da se ne kriješ od svojega tijela?“ Pročitajte sledeći stih i sagledaćete bogatu nagradu koja je obećana onima koji tako postupaju: „Tada će sinuti vidjelo tvoje kao zora, i zdravlje će tvoje brzo procvasti.“ Ovo je dragoceno obećanje za sve koji budu povelili brigu o onima kojima je potrebna pomoć. Kako može Bog doći i blagosloviti one koji se ne brinu ni za koga drugog osim za sebe i koji se ne koriste onim što im je povereno da bi proslavili Njegovo ime na zemlji.

Sestra Hana Mor je umrla kao mučenik zbog sebičnosti naroda koji ispoveda da teži za slavom, čašću, besmrtnošću i večnim životom. Vernici su je oterali od sebe prošle hladne zime i ta požrtvovana misionarka je umrla zato što se nije našlo nijedno milosrdno srce da je primi. Ja nikoga ne osuđujem. Ja nisam sudija. Ali kad Sudija cele zemlje bude došao da sudi, neko će biti kriv. Mi smo svi suviše obuzeti sopstvenom ličnošću. Iz svoje potištene i zabrinute duše upućujem molitvu da nam Bog podari milosrdno srce koje će imati osećanja za drugog. Uverena sam da se za nas mora izvršiti jedno delo, inače ćemo na dan Božji biti pronađeni lakim.

Što se tiče E, molim vas da ne zaboravite da je on dete, sa detinjim iskustvom. Nemojte njega, jadnog, slabog i nemoćnog dečaka, ocenjivati prema sebi i očekivati od njega da tako i postupa. Duboko verujem da ste u mogućnosti da prema ovom siročetu postupate onako kako treba. Vi ste u stanju da mu sve dužnosti učinite prijatnim i da mu date ohrabrenja. Vi se, dragi brate i draga sestro, možete poveravati jedan drugom, možete saosećati jedno sa drugim, možete se zajedno radovati i govoriti jedan drugom o svojim teškoćama i iskušenjima. Vi imate načina da se razvedrite, dok je on u stvari sam. On je dečak koji razmišlja, ali nema kome da se poveri, nema nikoga ko bi mu uputio neku prijatnu reč u njegovim teškoćama i velikim iskušenjima. A ja znam da on ima iskušenja baš kao i ljudi stariji od njega po godinama.

Ako budete svoju ljubav ograničili samo na sebe, to će biti sebična ljubav koju neće pratiti blagoslov neba. Ja sam ubeđena da ćete vi voleti ovo siročće Hrista radi, da ćete shvatiti da vaše bogatstvo nema nikakve vrednosti ako se ne koristi za dobro drugih. Činite dobro, budite bogati u dobrim delima, spremni da dajete, voljni da pomažete. Obezbedite se time za vreme koje dolazi i zaslužite večni život. Samo onaj koji se žrtvuje požnjeće kao nagradu večni život. Otac i majka su na umoru ostavili svoju decu zajednici da se ona brine o njima, da ih poučava o Bogu i priprema za nebo. I kad ovi roditelji budu potražili svoju dragu decu i budu videli da im nema jednog deteta zbog nemarnosti skupštine, šta će ona odgovoriti? Mi smo u velikoj meri odgovorni za spasenje ove siročadi.

Po svoj prilici, vi niste uspeli da zadobijete poverenje i ljubav ovog dečaka zato što mu niste dali opipljive dokaze o svojoj ljubavi prema njemu. Ako niste bili u stanju da to učinite novcem, mogli ste mu ipak na neki način pokazati da vam je stalo do njega. Pogrešno je misliti da samo jedna strana treba da pokazuje ljubav i naklonost. Koliko ste se trudili da mu pokažete svoju naklonost? Vi ste mnogo obuzeti sami sobom i ne osećate potrebu da se okružite atmosferom ljubavi i nežnosti koja proističe iz istinske plemenitosti duše. Brat i sestra F su ostavili svoju decu skupštini da se stara o njima. Oni su imali mnogo bogatih rođaka koji su želeli da uzmu decu. Ali su oni bili nevernici i kad bi im se dozvolilo da uzmu na sebe brigu o deci ili da postanu njihovi staratelji, odveli bi ih sa puta istine na put zablude i doveli bi u opasnost njihovo spasenje. Ovi rođaci su bili uvređeni što im se nije dozvolilo da uzmu decu k sebi i nisu ništa učinili za njih. Ne smemo dopustiti da u svojoj sebičnosti zaboravimo poverenje koje su roditelji imali u skupštinu.

Mi se veoma interesujemo za ovu decu. Jedna ćerka se već razvila u istinskog hrišćanina i udala za propovednika jevanđelja. I sada, uzvrćajući zahvalnošću za brigu koju je skupština pokazala prema njoj, ona je i sama primila teret skupštine na sebe. Nju pitaju za savet ljudi sa manje

iskustva i nikad ne pitaju uzalud. Ona ima pravu hrišćansku smernost i dostojanstvo što uliva poštovanje i poverenje svima koji je poznaju. Ova deca su mi tako bliska kao moja rođena. Neću ih izgubiti iz vida niti prestati da se staram o njima. Ja ih volim iskreno, nežno i duboko.

POZIV PROPOVEDNICIMA

Drugog oktobra 1868. godine pokazano mi je veliko delo koje nam predstoji da svetu ukažemo na sud koji će doći. Naš primer, ako budemo živeli u skladu sa istinom koju ispovedamo, spašće malo ljudi i osuditi mnogo, i ti ljudi neće imati nikakvog opravdanja kad bude došao dan da se odluči sudbina svih nas. Pravedni će se pripremiti za večni život, dok će grešnici koji neće da upoznaju volju i puteve Božje biti prepušteni propasti.

Istina nije posvetila sve ljude koji je propovedaju drugima. Neki ne uviđaju sveto obeležje dela. Ne uzdaju se u Boga niti su u Njemu učinjena sva njihova dela. Oni se nisu obratili u dubini duše. Nisu iskusili tajnu pobožnosti u svom svakodnevnom životu. Oni poseduju neprolazne istine, bitne kao i večnost, ali se ne trude da ih usade u svoju dušu, Da ih učine delom svoga bića, tako da se one osećaju u svim njihovim postupcima. Nisu se tako čvrsto spojili sa načelima koja proizilaze iz tih istina da ih je nemoguće odvojiti jedne od drugih.

Bog prihvata samo one koji imaju posvećeno srce i život. Ukazujući na propovednike koji ne žive pravedno, anđeo je rekao: „Očistite ruke, grješnici, popravite srca svoja nepostojani.“ „Očistite se vi koji nosite sude Gospodnje.“ Bog zahteva celog čoveka. Istina mora preobraziti celo naše unutrašnje biće obnovljenjem uma pod dejstvom božanskog Duha. Nisu svi propovednici posvećeni delu, nisu mu svi prišli svim svojim srcem. Oni rade tako nehatno kao da imaju pred sobom hiljadu godina za spasavanje duša. Klone se tereta i odgovornosti, briga i nemaštine. Samoodricanje, patnje, naporan rad nisu prijatni ni ugodni. Neki se trude da izbegnu svaki naporan rad. Gledaju da što ugodnije žive i da što više prijatnosti pruže sebi, svojoj ženi i deci, tako da su skoro izgubili iz vida dužnosti koje su primili na sebe.

Bog zahteva poniznost duše i smernost od propovednika koji nisu živeli po Njegovoj volji. Ukazano mi je na ljude koji se bave ovozemaljskim poslovima. Oni znaju da se moraju potruditi ako hoće da ostvare ono što su zamislili. Žrtvuju svoj ugodan život i svoju kuću i podnose lišavanja. Oni su istrajni, energični i revnosni. Naši propovednici ne pokazuju ni upola onoliko revnosti koju pokazuju ljudi koji teže za zemaljskim dobrima. Oni ne idu tako uporno za svojim ciljem, nisu toliko usrdni u svojim naporima, nisu istrajni i ne pokazuju spremnost da se odreknu mnogo čega kao ljudi koji idu za svojim zemaljskim ciljevima.

Uporedite ova dva cilja. Jedan je izvestan, večan, trajan kao život Božji; drugi pripada ovom životu, promenljiv je i neizvestan. Često se događa da ljude koji postignu zemaljske ciljeve odvuče u propast baš taj njihov uspeh. O, otkuda tako velika razlika u naporima onih koji idu za zemaljskim i onih koji idu za nebeskim ciljevima? Jedni jure za prolaznim dobrima i podnose mnoge teškoće da bi postigli nešto što često postaje uzrok velikog zla, dok se drugi trude da spasu duše, stiču naklonost neba i nagradu u nebeskom blagu. Ovde nema nikakvih. opasnosti, nikakvih gubitaka; dobici su sigurni i ogromni.

Oni koji umesto Hrista pozivaju duše da se izmire s Bogom, treba savetom i primerom da pokazuju neumorno interesovanje za spasavanje duša. Oni treba usrdnošću, istrajnošću, samoodricanjem i duhom požrtvovanja da prevaziđu vrednoću i revnost onih koji jure za zemaljskim dobrima, i to onoliko koliko je duša vrednija od zemaljskog ništavila a njihov cilj uzvišeniji od zemaljskih. Svi zemaljski ciljevi su beznačajni u poređenju sa delom spasavanja duša. Zemaljsko blago nije trajno mada tako mnogo staje. Ali će jedna spasena duša večno sijati u

nebeskom carstvu.

Neki propovednici spavaju, spava i narod, ali je sotona i te kako budan. Malo je njih koji se žrtvuju za Boga i za istinu. Propovednici moraju da daju primer. Oni treba delom da pokažu da večnosti pridaju veliku vrednost, a da ni najmanje ne cene zemaljsko blago. Mnogi propovednici koji propovedaju istinu moraju se i sami obratiti. Moraju osnažiti svoj um, očistiti svoja srca i upraviti svoje misli na Boga.

Oni treba da prikazuju istinu na način koji će nagnati ljudski razum da uvidi njenu vrlinu, čistotu i svetost. Da bi to postigli, oni treba da misle samo na uzvišene istine koje čiste, osvežavaju i uzdižu um. Na oltaru njihovog srca mora goreti oganj istine koja će uticati na njihov život i dati mu obeležje. Tada će gde god se budu zaputili, čak i u najvećoj tami, svetlošću koju nose u sebi obasjavati sve one koji se nalaze oko njih.

Propovednici treba da budu prožeti istim duhom kao i njihov Gospodar kada je hodio po zemlji. On je išao čineći dobro, donoseći blagoslov drugima. On je bio čovek tuge, poznavao je bol. Propovednici bi trebalo da imaju jasnije pojmove o večnim stvarima i o tome šta Bog od njih traži. Onda će biti u stanju da utiču na druge i da u njima podstiču ljubav za razmišljanje o nebeskim stvarima.

Propovednici treba brižljivo da proučavaju Bibliju. Jesu li istine koje oni propovedaju dovoljne jake? Onda treba da nastoje da ih vešto iznose. Njihove misli neka su jasne i snažne, a duh usrdan, da ne bi oslabili moć istine koju propovedaju. Ljudi se nikad ne mogu obratiti mlakim propovedanjem istine, samim ponavljanjem teorije koja ne podiže ni onoga ko je propoveda. Takvi njihovi naponi ne bi urodili plodom čak i kad bi živeli toliko dugo kao Noje. Njihova ljubav za duše mora biti žarka, njihova revnost neumorna. Iznošenje bez ubedljivosti i osećanja nikad neće podići ljude i žene iz mrtvila u kome se nalaze. Svojim postupcima, rečima i delima, propovedima i molitvama oni treba da pokažu da veruju da je Hristos na vratima. I ljudi i žene se nalaze u poslednjim danima probe, a ipak su bezbrižni i kao mrtvi. Propovednici nemaju moći da ih probude; oni i sami spavaju. Zaspali propovednici propovedaju zaspalom narodu!

Propovednici moraju da izvrše jedno veliko delo da bi njihovo propovedanje istine bilo krunisano uspehom. Treba brižljivo da proučavaju pre svega Reč Božju. Marljivo proučavanje Biblije neće ih ometati u čitanju i drugih verskih spisa; ali, ako se Reč Božja bude proučavala u molitvi, otpašće sve one stvari koje skreću pažnju sa Biblije. Ako budemo sa interesovanjem proučavali Reč Božju i ako se budemo molili da je shvatimo, svaki stih će nam otkrivati nove lepote. Bog će nam tako jasno otkrivati dragocene istine, da će to biti pravo zadovoljstvo za naš duh. To otkrivanje utešnih i uzvišenih istina postaje za nas prava gozba.

Posećivanje domova predstavlja važan deo propovedničkog rada. On treba da posveti pažnju svakom članu porodice, bez obzira na to da li ispoveda istinu ili ne. Njegova je dužnost da vodi računa o duhovnom stanju svih, i treba da bude tako blizu Boga kako bi mogao da pažljivo i mudro savetuje, opominje i kori. Trebalo bi da ima milosti Božje u svom srcu i slavu Božju stalno pred svojim očima. Reč Božja izričito zabranjuje svaku lakomislenost i neozbiljnost. On treba da govori o nebu; njegove reči treba da budu začinjene nebeskom mudrošću. Treba odbaciti svako laskanje jer je to sotonsko delo.

Jadni, slabi i pali ljudi već imaju dosta visoko mišljenje o sebi, te im nije potrebna nikakva pomoć u ovome. Laskati propovednicima nije na mestu. Laskanje kvvari dušu i udaljuje je od smernosti i poniznosti. Međutim, ljudi i žene uživaju u pohvalama, pa je to često slučaj i sa propovednicima. Laskanje godi njihovoj sujeti, ali se za mnoge pokazalo kao prokletstvo. Karanje je mnogo korisnije od laskanja.

Ljudi koji propovedaju istinu ne uviđaju baš uvek da njihovo svedočanstvo i primer odlučuju sudbinu duša. Ako ne budu verno vršili svoj poziv, i ako budu postali nehatni u svom radu, mnoge će duše biti izgubljene. Ako pak budu verno i požrtvovano vršili dužnost koju im je Gospod poverio, postaće sredstvo spasenja za mnoge. Neki dozvoljavaju da ih beznačajne, ništavne stvari odvrte od njihovog zadatka. Rđav put, kišovito vreme ili male nezgode kod kuće za njih su dovoljni razlozi da napuste posao na spasavanju duša. I to se obično događa u najvažnijem trenutku rada. Interesovanje je probuđeno i duše su pokrenute, ali se sve ovo pušta da propadne, jer je propovednik našao neko prijatnije i lakše polje rada. Oni koji ovako postupaju jasno pokazuju da nisu primili na sebe teret dela. Oni žele da ovaj teret nosi sam narod. Oni nisu voljni da podnose lišavanje i teškoće što predstavlja deo svakog pastira.

Neki se ne prihvataju rada onako revnosno kao što to zahteva važnost dela. Oni mu se ne posvećuju sa usrdnošću koja bi svedočila da rade na delu koje mora izdržati probu suđenja. Oni se u radu suviše oslanjaju na svoju sopstvenu snagu. Ne oslanjaju se na Boga i stoga neprestano prave greške i doživljavaju neuspeh u svom radu. Ne pružaju Gospodu mogućnost da išta učini za njih. Oni ne rade tamo gde ih vodi njihova vera, nego tamo gde ih vode njihove oči. Neće da idu ni brže ni dalje no što ih oči vode. Izgleda da ne shvataju da odvažnost mora igrati veliku ulogu u njihovom verskom iskustvu.

Neki odlaze od svojih kuća da propovedaju jevanđelje, ali tako postupaju kao da istine o kojima govore nisu za njih stvarnost. Njihov rad jasno pokazuje da sami nisu iskusili spasonosnu silu istine. Kad nisu za propovedaonicom, ponašaju se kao da ne osećaju težinu zadatka. Njihov rad ponekad kao da urodi plodom, ali mnogo češće od njega nema nikakve koristi. Oni smatraju da su više nego zaslužili nagradu koju primaju, premda su svojom neposvećenošću pričinili više neprijatnosti, bola i napora onim radnicima koji stvarno nose teret dužnosti, no što su učinili dobra svojim naporima. Ovakvi radnici nisu od koristi. Ali će oni sami snositi odgovornost za to.

Često se događa da propovednici posećuju samo one skupštine i troše svoje vreme i snagu tamo gde njihovi naponi nisu ni od kakve koristi. Skupštine su često naprednije od propovednika koji rade u njima i one bi se nalazile u mnogo boljem stanju kad ti propovednici ne bi ni radili u njima, već ih pustili da se same razvijaju. Ovakvi propovednici u stvari ruše skupštine koje nastoje da izgrade. Oni stalno ponavljaju teoriju istine, ali ona nije praćena životvornom silom Božjom. Propovednici postaju nemarni pa time zaraze i skupštinu, tako da ljudi gube interesovanje da rade na spasavanju drugih. Na taj način propovednici svojim propovedanjem i primerom uljuškaju ljude u grešnom osećanju bezbednosti. Kad bi oni otišli iz ovih skupština u nova polja rada i potrudili se da podignu nove skupštine, isprobali bi svoju sposobnost i videli kako je teško navesti duše da se odluče za istinu. Tek tada bi shvatili koliko moraju paziti da njihov primer i uticaj ne obeshrabri i ne oslabi one kojima je bilo potrebno toliko truda i molitava da prime istinu. „A svaki da ispita svoje djelo, i tada će sam u sebi imati slavu, a ne u drugome.“

Skupštine stavljaju na raspolaganje svoja novčana sredstva da bi potpomogle propovednike u njihovom radu. Šta čine propovednici da bi zaslužili tu darežljivost? Neki propovednici rade mesecima i mesecima a postižu tako malo uspeha da skupštine postaju obeshrabrene; one vide da ništa nije učinjeno da se duše obrate istini, da članovi skupštine postanu usrdniji u svojoj ljubavi prema Bogu i njegovoj istini. Oni koji se bave svetim stvarima moraju se potpuno posvetiti tome delu. Oni se moraju nesebično zalagati i osećati silnu ljubav za duše koje propadaju. Ako ne postupaju tako, znači da su pogrešno shvatili svoju dužnost i treba da prestanu da poučavaju druge, jer će naneti više štete nego koristi. Neki propovednici se hvališu svojim radom, ali ne hrane stado te ono propada od gladi.

Neki propovednici strahuju od protivljenja. Oni se boje da idu u nova mesta jer će tamo naići na mrak i sukobe. To je kukavičluk. Ljudima se mora prići tamo gde se nalaze. Potrebno je probuditi ih, potrebne su im praktične i teorijske pouke. Na njih će snažno uticati učenje potkrepljeno primerom.

Verni pastir se neće brinuti za sopstvenu ugodnost, nego će se zalagati za dobro stada. On će u tom velikom delu zaboraviti na sebe. U potrazi za izgubljenom ovcom neće zapaziti da je umoran, prozebao i gladan. On ima pred sobom samo jedan cilj: spasavanje odlutale ovce, pa ma koliko ga to stajalo. Njegova plata neće uticati na njegov rad niti će ga odvojiti od njegove dužnosti. Njemu je nebesko Veličanstvo poverilo jednu dužnost, i on očekuje nagradu kad završi svoje delo.

Oni koji se posvećuju nastavničkom pozivu, pripremaju se najpre za tu dužnost. Oni se osposobljavaju u školama i razvijaju svoj um učenjem. Njima se ne dozvoljava da poučavaju decu i omladinu ove dok. ne budu u stanju da to čine kako treba. Pre nego što dobiju mesto učitelja, oni moraju polagati ispit pred nadležnim licima. Posvetiti se mladim umovima i poučavati ih ispravno u naukama — to je značajan zadatak. No, koliko je značajniji rad propovednika! Međutim, mnogi se prihvataju posla pridobijanja ljudi i žena za školu Hristovu gde će naučiti kako se stvara nebeski karakter, iako i sami tek treba da budu učenici. Neki propovednici ne osećaju teret dela. Oni nemaju pravilno gledište o sposobnostima koje treba da poseduje propovednik. Oni smatraju da je potrebno samo malo proučiti nauku i Reč Božju da bi neko postao propovednik. Neki koji propovedaju istinu nisu upoznati sa Biblijom. Oni su toliko neupućeni u Bibliju da im je teško da tekst Svetog pisma pravilno navedu po sećanju. Čineći tako grube greške, oni greše prema Bogu. Oni sakate Bibliju i navode reči koje nisu napisane u Svetom pismu.

Neki koji su celog svog života bili vođeni osećanjima smatraju da vaspitanje ili temeljno poznavanje Svetog pisma nije bitno ako poseduju Duh Božji. Ali Bog nikad ne šalje svoj Duh da bi posvetio neznanje. Gospod žali i blagosilja one koji nemaju znanja jer su u takvom položaju da im je nemoguće da ga steknu, i ponekad u svojoj milosti pretvara njihovu slabost u snagu. Međutim, On takvima stavlja u dužnost da proučavaju Njegovu Reč. Nedostatak poznavanja nauke ne opravdava zapostavljanje proučavanja Biblije, jer su reči nadahnuća tako jasne da ih i neuki mogu razumeti.

Od svih ljudi na zemlji upravo oni koji rukuju ozbiljnim istinama u ovim opasnim vremenima moraju razumeti Bibliju i upoznati se sa dokazima vere. Ako ne poseduju znanje reči života, nemaju prava da poučavaju druge kako treba živeti. Propovednici su dužni da se trude i pokažu „u vjeri svojoj dobrodetelj, a u dobrodetelji razum, a u razumu uzdržanje, a u uzdržanju trpljenje a u trpljenju pobožnost, a u pobožnosti bratoljublje, a u bratoljublju ljubav.“ Neki ljudi postaju propovednici iako jedva poznaju načela Hristove nauke. Oni koji su poslani od Hrista, koji Ga zastupaju preklinjući duše da se izmire sa Bogom, moraju biti u stanju da mudro izlože našu veru i da u krotosti i strahu iznose razloge svoje nade. Hristos je rekao: „Pregledajte pisma, jer vi mislite da imate u njima život vječni; i ona svjedoče zamene.“

Na propovednike koji ispovedaju nepopularnu istinu navaljivaće ljudi koje podstiče sotona i koji, baš kao i njihov gospodar, lako mogu citirati Sveto pismo. Zar će sluge Božje biti ispod slugu sotoninih u poznavanju nadahnute Reči Božje? Oni moraju, kao Hristos, odgovoriti Svetim pismom na navode iz Svetog pisma. O, kad bi se oni koji propovedaju svetu istinu probudili i kad bi, kao plemeniti Verijanci, svakog dana istraživali Sveto pismo! Braćo propovednici, preklinjem vas proučavajte Sveto pismo, moleći se ponizno da ga vaše srce shvati, kako biste savršenije mogli poučavati druge putu života. Vaši saveti, molitve i primer moraju biti miris životni, za život; u protivnom, nećete biti pozvani da ukazujete drugima kako treba da žive.

Gospodar traži od svih svojih sluga da dalje razvijaju sposobnosti kojima ih je obdario. Ali koliko će to više tražiti od onih koji tvrde da poznaju put života i koji na sebe preuzimaju odgovornost da druge vode tim putem. Apostol Pavle savetuje Timotija: „Ti dakle, sine moj, jačaj u blagodati Isusa Hrista; i što si čuo od mene pred mnogijem svjedocima, ono predaj vjernijem ljudima, koji će biti vrijedni i druge naučiti.“

Sjajni rezultati koje su u svom radu ostvarili izabrani učenici Hristovi bili su posledica toga što su oni u sebi nosili smrt Gospoda Isusa. Neki od onih koji su svedočili za Hrista bili su prosti i neprosvećeni ljudi. Ali su milost i istina vladale u njihovom srcu, nadahnjujući i oplemenjujući njihov život, upravljajući njihovim postupcima. Oni su bili živi predstavnici Hristovog uma i duha, žive poslanice koje su poznavali i čitali svi ljudi. Mrzeli su ih i progonili ljudi koji nisu hteli da prime propovedanu istinu i koji su prezirali krst Hristov.

Bezbožnici se neće protiviti spoljnoj pobožnosti, niti propovedi koja im ne nameće krst. Telesno srce se neće ozbiljno pobuniti protiv vere u kojoj nema ničeg od čega bi mogao zadrhtati prekršilac zakona i koja ne predočava srcu i savesti strahovitu stvarnost budućeg suda. Međutim, ispoljavanje Duha i moći Božje izaziva protivljenje i navodi telesno srce na pobunu. Istina koja spasava ne samo da mora dolaziti od Boga, nego i Duh Božji mora učestvovati u prenošenju istine na druge; u protivnom ona će biti nemoćna da savlada suprotne uticaje. O, neka bi istina silazila sa usana slugu Božjih sa takvom snagom i slično plamenu probijala put do srca naroda Božjeg!

Propovednici moraju biti obdareni snagom odozgo. Kad se istina u svojoj jednostavnosti i snazi, kakva je u Isusu, bude suprotstavila duhu ovoga sveta, osuđujući njihova zadovoljstva i pokvarene čari, onda će se jasno videti da Hrist nema ništa zajedničko sa velijarom. Telesno srce ne razume šta je od Duha Božjega. Jedan neposvećeni propovednik, koji ravnodušno izlaže istinu i čije se duše nije dotakla istina koju iznosi drugima, samo može naneti štetu. On svakim svojim činom spušta zastavu sve niže i niže.

Sebični ciljevi moraju biti potisnuti ozbiljnim naporima u cilju spasavanja duša. Neki propovednici su radili ne zbog toga što se nisu usuđivali da postupe drugačije, ne zbog toga što ih je progono neprijatelj, već radi plate koju će dobiti. Anđeo reče: „Ko je među vama koji bi zatvorio vrata ili zapalio oganj na mom oltaru ni za što? Nijeste mi mili, veli Gospod nad vojskama, i neću primiti dara iz vaše ruke.“

Potpuno je pogrešno naplatiti svaku uslugu koja je učinjena Gospoda radi. Blagajnu Gospodnju iscrpljuju takvi koji samo nanose štetu stvari Božjoj. Ako se propovednici potpuno posvete delu Božjem i uloži sve svoje sile u napredak Njegove stvari, oni neće trpeti nestašicu. U pogledu zemaljskih stvari, oni poseduju više od njihovog Gospoda i više od Njegovih izabranih učenika koje je On poslao da spasavaju ljude od propasti. Ljudi su prezreli i odbacili naš veliki Uzor koji je bio sjajnost slave svoga Oca. Ružili su Ga i klevetali. Njegovi izabrani učenici su bili živi primer života i duha njihovog Gospodara; bili su počastvovani udarcima i zatočeništvom a na kraju su svoju službu zapečatili sopstvenom krvlju.

Kad se propovednici budu tako zalagali u delu i ljubili ga kao deo svoga bića, tek onda mogu reći: „Ko će nas rastaviti od ljubavi Božje? Nevolja li ili tuga? ili gonjenje? ili glad? Ili golotinja? ili strah? ili mač? kao što stoji napisano: za tebe nas ubijaju vas dan, drže nas kao ovce koje su za klanje. Ali u svemu ovome pobeđujemo onoga radi koji nas je ljubio. Jer znam jamačno da ni smrt, ni život, ni anđeli, ni poglavarstva, ni sile, ni sadašnje ni buduće, ni visina, ni dubina, ni druga kakva tvar može nas razdvojiti od ljubavi Božje, koja je u Hristu Isusu Gospodu našem.“

„Starješine koje su među vama molim koji sam i sam starješina i svjedok Hristova stradanja, i imam dijel u slavi koja će se javiti: pasite stado Božije, koje vam je predato, i nadgledajte ga, ne

silom, nego dragovoljno, i po Bogu, niti za nepravедne dobitke, nego iz dobra srca; niti kao Da vladate narodom; nego bivajte ugledi stada; i kad se javi poglavar pastirski, primićete vijenac slave koji ne će uvenuti.“

KALJANJE MORALA

Videla sam da živimo usred opasnosti poslednjih dana. Bezakonje se umnožilo i ljubav se kod mnogih ohladila. Reč „mnogih“ odnosi se na one koji tvrde da su sledbenici Hristovi. I njih je zahvatila opšta pokvarenost i oni se odvajaju od Boga. Međutim, ne mora tako da bude. Uzrok pada je to što se nisu sačuvali čistim od pokvarenosti. Činjenica da se njihova ljubav prema Bogu smanjuje dok se bezakonje umnožava, pokazuje da oni u izvesnom smislu učestvuju u njemu, inače to ne bi uticalo na njihovu ljubav prema Bogu i na njihovu usrdnost i zalaganje za Njegovu stvar.

Pokazana mi je strašna slika stanja u svetu. Svuda vlada nemoral. Raspusnost je naročiti greh ovog veka. Nikada greh nije tako smelo dizao svoju izopačenu glavu kao danas. Ljudi su otupeli i oni koju ljube vrlinu gotovo su obeshrabreni drskošću, snagom i prevlasti greha. Pokvarenost nije organičena samo na nevernike i rugače. Volela bih da je to tako, ali nije. Greše mnogi ljudi i žene koji ispovedaju veru Hristovu. Čak i mnogi koji tvrde da očekuju Hristov dolazak nisu za taj događaj spremniji od sotone. Oni se ne čiste od prljavštine. Oni su toliko ugađali svojim željama da je prirodno što su njihove misli nečiste a njihova mašta pokvarena. Nemoguće je navesti njihov um da razmišlja o čistim i svetim stvarima, kao što je nemoguće da vode Nijagare pođu uz vodopad.

Omladina i deca oba pola prljaju svoj moral i taj odvratani greh upropašćuje dušu i telo. Mnogi koji tvrde da su hrišćani tako su otupeli da se njihova moralna osećanja ne mogu probuditi i oni ne shvataju da je to greh i da će, ako tako nastave, potpuno upropastiti duh i telo. Čovek, najplemenitije biće na zemlji, stvoren po obličju Božjem, pretvara se u životinju! On postaje prost i izopačen. Svaki hrišćanin mora naučiti da obuzdava svoje strasti i da se rukovodi načelima. A ako ne čini tako, nije dostojan da se nazove hrišćaninom.

Neki koji ispovedaju veru ne uviđaju greh samoskrnavljenja i njegove posledice. Stara navika zaslepila je njihov razum. Oni ne uviđaju krajnju grešnost tog unižavajućeg čina koji razdražuje nervni sistem i uništava snagu njihovog uma. Moralno načelo je veoma slabo kad se sukobi sa ustaljenom navikom. Svečana poruka sa neba ne utiče na srce koje se nije osnažilo protiv tog unižavajućeg greha. Osetljivi nervi mozga gube svežinu usled bolesnog nadraživanja da bi se zadovoljila jedna neprirodna telesna želja. Moždani nervi, koji su povezani sa čitavim nervnim sistemom, jedini su posrednik preko koga nebo opšti sa čovekom i preko koga utiče na njegov unutrašnji život. Sve što ometa tok električnog strujanja u nervnom sistemu, umanjuje snagu životnih sila i posledica toga je gubitak osećajnosti duha. S obzirom na sve te činjenice, koliko je značajno da propovednici i svi što ispovedaju pobožnost budu čisti i neokaljani tim unižavajućim grehom!

Moju dušu je ophrvao strah kad mi je pokazano u kakvom se slabom stanju nalazi narod Božji. Bezakonje se umnožilo i kod mnogih je ohladila ljubav prema Bogu. Malo je hrišćana koji to pitanje vide u pravoj svetlosti i koji se ponašaju kako treba kad ih javno mnenje i ustaljeni običaji ne osuđuju. Kako je malo onih koji obuzdavaju svoje strasti, shvatajući da im je to moralna obaveza i zato što im je strah Božji u duši! Prohtevi i pokvarene strasti porobile su uzvišenije osobine čovekove.

Neki priznaju da je ta strast grešna, ali se izgovaraju svojom nesposobnošću da je pobede. To je strahovito priznanje za svakoga koji pominje ime Hristovo. „Da odstupi od nepravde svaki koji pominje ime Gospodnje.“ Otkuda ta slabost? Otuda što su životinjski nagoni upotrebom tako ojačali

da su nadvladali uzvišenije sile. Ljudi i žene nemaju načela. Oni duhovno umiru, jer su toliko dugo pothranjivali svoje telesne nagone da je nestalo njihove moći samosavlađivanja. Niže strasti njihove prirode su uzele uzde u svoje ruke, i vrlina koja treba da vlada postala je sluškinja pokvarenim strastima. Duša je okovana kao rob. Telesne strasti su potisnule želju za svetošću i onemogućile duhovni procvat.

Moja duša plače za omladinom koja uobličuje svoj karakter u ovom izopačenom veku. Ja takođe drhtim i za njihove roditelje, jer mi je pokazano da oni, uopšte uzev, ne shvataju svoju obavezu da upućuju svoju decu putem kojim treba ići. Oni se drže običaja i mode i deca se brzo navikavaju da se za njime povode i postaju pokvarena, dok su njihovi nebrižljivi roditelji otupeli i ne shvataju opasnost u kojoj se nalaze. Malo ima mladih bez izopačenih navika. Dozvoljava im se da izbegavaju fizički rad iz straha da se ne premore. Roditelji sami nose terete koje bi trebalo da ponesu njihova deca. U radu ne treba preterivati, međutim, više treba strahovati od posledica lenjosti. Lenjost vodi udovoljavanju pokvarenim navikama. Vrednoća ne zamara i ne iscrpljuje ni za petinu onoliko koliko zamara i iscrpljuje pogibeljna navika samoskrnavljenja. Ukoliko normalan rad iscrpljuje vašu decu, budite uvereni, roditelji, da nešto drugo osim rada razdražuje njihov nervni sistem i stvara osećanje stalnog zamora. Dajte vašoj deci da rade fizički i tako će ojačati svoje nerve i mišiće. Zamor koji izaziva takav rad oslabiće njihovu sklonost ka rđavim navikama.

Izneti su mi mnogi slučajevi i kad sam sagledala unutrašnji život tih ljudi, moja duša se ispunila bolom i negodovanjem zbog pokvarenosti ljudskih bića koja ispovedaju pobožnost i govore o vaznesenju na nebo. Često sam se pitala: Kome mogu verovati? Ko je čist od bezakonja?

Moj suprug i ja prisustvovali smo jednom sastanku, na kome su nam izneli slučaj jednoga brata koji je bolovao na pluća. Bio je bled i mršav. On je zahtevao da se narod Božji moli za njega. Rekao je da je njegova porodica bolesna i da je izgubio jedno dete. Govorio je sa uzbuđenjem o svojoj nesreći. Reče da je neko vreme čekao da vidi brata i sestru Vajt. Verovao je da bi bio izlečen kad bi se oni pomolili za njega. Po završenom sastanku, braća nam obratiše pažnju na njega. Rekoše nam da ih skupština pomaže, da je njegova žena bolesna i da mu je umrlo dete. Braća su se okupljala u njegovoj kući i molila se zajedno za nesrećnu porodicu. Mi smo bili mnogo umorni, pošto smo naporno radili za sve vreme sastanka i želeli smo da se izvinimo.

Bila sam odlučila da se ne molimo ni za koga, sem ako mi to naredi Duh Gospodnji. Pokazano mi je da ima toliko pokvarenosti čak i među adventistima sedmoga dana, da nisam želela da, se molim za one čiji raniji život nisam dobro poznavala. Rekoh ove svoje razloge. Braća mi odgovoriše da je, koliko je njima poznato, ovaj brat bio vredan pažnje. Izmenjah nekoliko reči sa tim bratom koji je predložio da se molimo za njegovo ozdravljenje, ali se nisam osećala ornom za molitvu. On je plakao i govorio da nas je čekao da dođemo, da je ubeđen da bi ozdravio kad bismo se pomolili za njega. Mi mu rekosmo da ne poznajemo njegov život i da bi nam bilo milije kad bi se za njega pomolili oni koji ga poznaju. Međutim, on je tako navaljivao na nas, da smo se odlučili da razmotrimo njegov slučaj i da ga iznesemo pred Gospoda te noći pa, ako nam se ukaže čist put, da udovoljimo njegovoj molbi.

Te noći smo se poklonili u molitvi i izneli njegov slučaj pred Gospoda. Obratili smo se Bogu da bi saznali Njegovu volju u ovom slučaju i iznad svega želeli da Njega proslavimo. Da li Gospod hoće da se molimo za njega? Izneli smo svoj teret pred Gospoda i otišli na počinak. U snu mi je bio iznet slučaj tog čoveka. Bio mi je pokazan njegov život još od detinjstva, a i to da nas Gospod ne bi uslišio kad bismo se molili za njega, jer je bio pokvaren u srcu. Idućeg jutra dođe ovaj čovek da se molimo za njega. Pozvali smo ga na stranu i kazali da nam je žao, ali da moramo odbiti njegov zahtev. Ja sam mu ispričala svoj san i on je priznao da je sve to istina. Zloupotrebljavao je sam sebe

još od detinjstva i produžio to da radi čak i posle svoje ženidbe. Ali rekao je da će nastojati da se od toga odvikne.

Ovaj čovek je morao da pobedi jednu svoju dugogodišnju naviku. Bio je u srednjim godinama. Njegova moralna načela su bila tako slaba, da nisu odolevala u sukobu sa ovom navikom. Niske strasti su odnele pobjedu nad višim osobinama. Pitala sam ga šta misli o zdravstvenoj reformi. On reče da ne bi mogao živeti onako kako ona nalaže. Njegova žena bi bacila grahamov hleb kroz prozor kad bi ga on doneo kući. Ovoj porodici je pomagala skupština. Braća su se takođe molila za njega. Njihovo dete je umrlo, žena je bila bolesna, a muž i otac je hteo da nam izloži svoj slučaj da bi ga otkrili čistom i svetom Bogu, kako bi učinio čudo i izlečio ga. Ovaj čovek je imao potpuno pomućeno shvatanje o moralu.

Ako se mladi ljudi odaju rđavim običajima dok je njihov duh još nežan, nikad neće steći snagu da pravilno razviju svoje telesne, duhovne i moralne vrline. Ovde je bio u pitanju čovek koji je svakog dana unižavao sebe, a ipak je imao smelosti da se približi Bogu i da Ga moli da mu podari snagu koju je tako zločinački rasipao i koju bi, kad bi mu se vratila, opet rasipao za svoje zadovoljstvo. Kako je Bog strpljiv! Kad bi postupao sa čovekom prema njegovim izopačenim putevima, ko bi Mu živ mogao izaći na oči. Da li bi Bog uslišio našu molitvu da nismo bili tako oprezni i izneli pred Njega slučaj ovoga čoveka koji je živio u bezakonju? Da li bi odgovorio na nju? „Jer si ti Bog koji ne će bezakonje; u tebi nema mjesta ko je zao. Bezbožnici ne će izaći pred oči tvoje; ti nenavidiš sve koji čine bezakonje.“ „Da sam video u srcu svom bezakonje, ne bi me uslišio Gospod.“

Ovaj slučaj nije usamljen. Čak ni bračni odnos nije bio u stanju da sačuva ovog čoveka od rđavih navika iz njegove mladosti. Volela bih da me ubede da su ovakvi slučajevi retki, ali ja znam da su česti. Roditelji koji su se odali rđavim strastima rađaju nepouzdanu decu. Šta se drugo može očekivati od te dece, do da padnu još dublje od svojih roditelja. Šta se može očekivati od naraštaja koji raste? Hiljade nemaju nikakvih moralnih načela. Oni prenose na svoje potomstvo sopstvene bedne, unižavajuće strasti. Kakvo nasleđe! Hiljade se vuku kroz život bez ikakvih načela, prljajući svoje bližnje i ovekovječujući svoje niske strasti prenoseći ih na svoju decu. Oni su odgovorni što su svojoj deci utisnuli pečat sopstvenog karaktera.

Ponovo se vraćam na hrišćane. Kad bi svi koji tvrde da se pokoravaju zakonu Božjem bili slobodni od bezakonja, laknulo bi mi u duši; ali, nije tako. Čak i neki koji tvrde da se pridržavaju svih zapovesti Božjih snose krivicu za preljubu. Šta bih mogla reći da bih probudila njihova otupela osećanja? Strogo pokoravanje načelima morala — to je jedina zaštita duše. Ako je ikad bilo vremena da ishrana bude što jednostavnija, onda je to danas. Meso se ne sme iznositi pred našu decu. Meso nadražuje i snaži niske strasti i umrtvljuje moralne snage. Žitarice i voće, pripremljeni bez masti i, ako je moguće, u prirodnom stanju treba da budu hrana na trpezi svih KOJI tvrde da se pripremaju za vaznesenje na nebo. Što je ishrana jednostavnija, to se lakše mogu savladati strasti. Ukusu se ne sme udovoljavati na štetu telesnog, umnog i moralnog zdravlja.

Udovoljavanje niskim strastima navešće mnoge da zatvore oči pred svetlošću, jer će se plašiti da vide greh kojeg ne žele da se odreknu. Svi mogu videti samo ako hoće. Ako izaberu radije mrak nego svetlost, njihova krivica neće biti manja. Zašto ljudi i žene neće da čitaju i da shvate stvari koje su od tako bitnog uticaja na njihove telesne, umne i moralne snage? Bog vam je dao telo (kao svoju crkvu) da se za njega brinete i da ga sačuvate u najboljem stanju, da biste Mu služili i proslavljali Ga. Vaša tela nisu vaša svojina! „Ili ne znate da su tjelesa vaša crkva svetoga Duha koji živi u vama, kojega imate od Boga, i nijeste svoji? Jer ste kupljeni skupo. Proslavite dakle Boga u tjelesima svojijem i dušama svojijem, što je Božije.“ „Ne znate li da ste vi crkva Božija, i duh Božij

živi u vama? Ako pokvari ko crkvu Božiju, pokvariće njega Bog jer je crkva Božija sveta, a to ste vi.“

SVEDOČANSTVO ZA CRKVU

Broj osamnaest

HRIŠĆANSKA UMERENOST¹

„Ili ne znate da su tjelesa vaša crkva svetoga Duha koji živi u vama, kojega imate od Boga, i nijeste svoji? Jer ste kupljeni skupo. Proslavite dakle Boga u tjelesima svojijem i dušama svojijem, što je Božije.“ 1. Kor. 6, 19—20.

Mi nismo svoji. Mi smo kupljeni skupo, patnjama i smrću Sina Božjeg. Kad bismo to mogli razumeti i u potpunosti sagledati, osećali bismo veliku odgovornost koja počiva na nama, da se održimo u najboljem zdravlju kako bi naša služba Bogu mogla biti savršena. Međutim, ako svojim načinom života rasipamo životnu energiju, umanjujemo svoje snage ili otupljujemo um, to je greh prema Bogu. Takvim životom ne proslavljamo Boga u svom telu i duhu što je Njegovo, već činimo veliko zlo u Njegovim očima.

Zar se Isus nije žrtvovao nas radi? Zar nije plaćena ogromna cena za naše iskupljenje? I zar nije onda tačno da mi nismo svoji? Zar nije istina da sve snage našeg bića, naše telo, naš duh, sve što imamo i sve što jesmo, pripada Bogu? Svakako da je istina. I kad to shvatimo, onda uviđamo da smo pred Bogom obavezni da sebe čuvamo u takvom stanju kako bismo Ga mogli slaviti na zemlji u našem telu i u našem duhu koji su Njegovi.

Mi verujemo bez ikakve sumnje da će Hristos uskoro doći. To za nas nije bajka, to je stvarnost. Mi ne sumnjamo, niti smo sumnjali, da je nauka koju danas ispovedamo istina i da se bližimo strašnom sudu. Mi se pripremamo da dočekamo Onoga koji će se u pratnji svetih anđela pojaviti na nebeskim oblacima da bi vernima i pravednima podario besmrtnost. Kad bude došao, On nas neće čistiti od greha, otklanjati nedostatke našeg karaktera, niti će nas tada lečiti od naših slabosti i sklonosti. Ako se za nas uopšte vrši neko delo, to će biti završeno ranije. Kad Gospod dođe oni koji su sveti ostaće sveti. Oni koji su sačuvali svoje telo i duh u svetosti dobiće besmrtnost. Ali oni koji su nepravedni, neposvećeni i prljavi, ostaće takvi zauvek. Tada se ništa neće moći učiniti u cilju otklanjanja njihovih nedostataka i sticanja svetog karaktera. Onaj koji oplemenjuje neće u tom trenutku nastaviti svoj posao oplemenjivanja i neće ukloniti njihove grehe i njihovu pokvarenost. Sve se to mora obaviti u ovim časovima probe. To delo se mora sada izvršiti za nas.

Mi prihvatamo istinu Božju takvi kakvi smo, sa različitim osobinama i kad padnemo pod uticaj te istine, ona će za nas izvršiti delo koje je potrebno da bismo se moralno pripremili za carstvo slaze i društvo svetih anđela. Mi se sad nalazimo u Božjoj radionici. Mnogi među nama su grubo kamenje iz kamenoloma. Međutim, kad prihvatimo istinu, ona utiče na nas. Ona nas uzdiže i odstranjuje od nas svaku nesavršenosti i greh, ma kakvi mi bili. Tako ćemo se pripremiti da ugledamo Cara u svoj Njegovoj krasti i da se konačno sjedinimo sa čistim i nebeskim anđelima u carstvu slave. Ovde se to delo mora izvršiti za nas; ovde se naše telo i duh moraju pripremiti za besmrtnost.

Mi se nalazimo u svetu koji se suprot pravdi i čistoti karaktera, i rastenju u milosti. Gde god pogledamo vidimo pokvarenosti i sram, izopačenost i greh. I u čemu se onda sastoji posao koji treba ovde da obavimo, pre nego što dobijemo besmrtnost? Sastoji se u tome da naše telo održimo svetim, naš duh čistim, kako bismo ostali neokaljani od pokvarenosti koja vlada svuda oko nas u ovim poslednjim danima. A da bismo izvršili to delo, moramo se odmah prihvatiti posla, usrdno i mudro. Sebičnost ne sme uticati na nas. Duh Božji mora u potpunosti ovladati nama, delujući na sve naše postupke. Ako se držimo neba, ako se čvrsto držimo sile koja dolazi odozgo, onda ćemo osetiti posvećujući uticaj Duha Božjeg na naša srca.

¹ Dato u Batl Kriku, 6. marta 18969. godine, i objavljeno od strane V. Smita.

Kad smo se trudili da izložimo zdravstvenu reformu našoj braći i sestrama i kad smo im govorili o važnosti onoga što jedemo i pijemo i o tome da sve treba činiti na slavu Božju, mnogi su svojim postupanjem govorili: Nikoga se ne tiče da li jedem ovo ili ono. Šta god činili, sami ćemo snositi posledice.“ „Dragi prijatelji, vi ste u velikoj zabludi. Vi niste jedine žrtve pogrešnog načina života. Sredina u kojoj se krećemo snosi, isto kao i vi posledice vaših grešaka. Ako patite zbog svoje neumerenosti u jelu i piću, vaše slabosti pogađaju i nas koji se nalazimo oko vas. Mi moramo da patimo zbog vašeg rđavog načina života. Ako to smanjuje vaše duhovne i telesne snage, mi to osećamo kad smo u vašem društvu, i to nas pogađa. Ako je vaš duh mračan, umesto da bude vedar, vi bacate senku na sve duše oko vas. Ako smo mi tužni i neraspoloženi, ili ako se nalazimo u nevolji, vi biste, da ste zdravi, imali bistar um i mogli biste nam ukazati na izlaz iz takvog stanja i reći nam koju ohrabrujuću reč. Ali vaš rđav način života je tako otupeo vaš mozak, da niste u stanju da nam date dobar savet. Zar to ne nanosi štetu i nama? Zar nas ne pogađa vaš uticaj? Mi možemo imati poverenja u naš sopstveni sud, a ipak želeti mudar savet, jer „mudrost je u mnoštvu savetnika.“ Mi želimo da oni koje volimo smatraju naš život ispravnim, tražimo njihov savet i želimo da nam oni taj savet daju bistra uma. Međutim, ne možemo tražiti vaš savet ako je vaš mozak do krajnosti opterećen, ako je sva njegova životna snaga posvećena varenju nepodesne hrane koju ste strpali u svoj stomak, ili čak zdrave hrane koju ste uzeli u prekomernim količinama? Kako možemo tražiti savet od takvih lica? Takva lica gledaju kroz masu nesvarene hrane. Prema tome, i nas pogađa vaš način života. Ako je vaš način života rđav, nemoguće je sprečiti da i drugi ne pate zbog toga.

„Ne znate li da oni što trče na trku, svi trče, a jedan dobije dar? Tako trčite da dobijete. Svaki pak koji se bori od svega se uzdržava: oni dakle da dobiju raspadljivi vijenac, a mi neraspadljiv. Ja dakle tako trčim, ne kao na nepouzdanu; tako se borim, ne kao onaj koji bije vjetar; nego morim tijelo svoje i trudim da kako sam drugima propovijedajući izbačen ne budem.“ Oni koji su trčali trku da bi dobili venac, koji je smatran naročitom počašću, bili su umereni u svemu kako bi njihovi mišići, mozak i svaki njihov deo bili u najboljem stanju za trku. Da nisu bili umereni u svemu ne bi imali onu elastičnost koja se upravo tražila. Budući umereni, mogli su uspešnije trčati u trci, mogli su biti sigurniji da će dobiti venac.

Međutim, pored sve njihove umerenosti — svih njihovih napora da se podvrgnu brižljivoj ishrani kako bi se održali u najboljem stanju — oni koji trče zemaljsku trku trče samo na nesigurno. Oni mogu učiniti sve što je u njihovoj moći, a ipak da posle svega ne dobiju znak počasti. Jer neko drugi se može naći malo ispred njih i dobiti nagradu. Samo jedan dobija nagradu. Međutim, u nebeskoj trci možemo svi trčati i svi dobiti nagradu. Tu nema neizvesnosti, nema opasnosti. Moramo se obući u nebeske vrline i pogleda upravljenih na venac besmrtnosti, uvek imati pred očima Uzor. On je bio bolnik i patnja mu nije bila nepoznata. Nikad ne smemo izgubiti iz vida smeran život pun samoodricanja našeg Gospoda. I onda, nastojeći da se ugledamo na Njega, upirući pogled na nagradu, možemo trčati tu trku sa izvesnošću, sa uverenjem da ćemo sigurno dobiti nagradu ako učinimo najbolje što možemo.

Ljudi se podvrgavaju samoodricanju i disciplini da bi dobili propadljiv venac, venac koji će uvenuti za jedan dan i koji je samo znak. časti dobijene od smrtnika. Međutim, mi trčimo trku na čijem se kraju nalazi venac besmrtnosti i večnog života. Da, daleko veća i večna slava biće nam podarena kao nagrada za trku. „A mi“, kaže apostol, „neraspadljiv“. I kad oni koji ovde na zemlji trče za zemaljski venac mogu biti umereni u svemu zašto to ne bismo mogli biti i mi, koji imamo u izgledu neraspadljiv venac, večnu slavu i život koji se može meriti sa životom Božjim? Kad već posedujemo taj veliki podstrek, zar ne možemo „s trpljenjem da trčimo u bitku koja nam je

određena, gledajući na načelnika vjere i svršitelja Isusa“? On nam je ukazao na put i obeležio ga svojim tragom. To je staza kojom je On išao:, i mi možemo, zajedno sa Njim, iskusiti samoodricanje i patnje hodeći tom stazom natopljenom Njegovom krvlju.

„Ja dakle tako trčim, ne kao na nepouzđano; tako se borim, ne kao onaj koji bje vjetar; nego morim tijelo svoje.“ To delo treba da izvrši svaki čovek, svaka žena i svako dete. Sotona se neprestano trudi da zavlada vašim telom i vašim duhom. Ali Hristos vas je kupio i vi ste Njegova svojina. I sad je na vama da radite zajedno sa Hristom, zajedno sa svetim anđelima koji se staraju za vas. Na vama je da morite svoje telo i da ga savladate. Ako to ne učinite, svakako ćete izgubiti večni život i venac besmrtnosti. A ipak neki govore: „Šta se koga tiče što ja jedem ili pijem?“ Izložila sam vam kako to utiče na život drugih. Videli ste da je to u velikoj meri povezano sa uticajem koji vršite u svojoj porodici. To je od velikog značaja za obrazovanje karaktera vaše dece.

Već sam pomenula da živimo u veku izopačenosti. Ovo je vreme kad sotona, kako se čini, potpuno vlada umovima koji nisu sasvim posvećeni Bogu. Prema tome, velika odgovornost leži na roditeljima i starateljima kojima je povereno odgajanje dece. Roditelji preuzimaju odgovornost dajući život deci. I šta je sada njihova dužnost? Zar da ih puste da odrastu kako bilo, po sopstvenoj volji? Moram vam reći da velika odgovornost počiva na tim roditeljima. „Ako dakle jedete, ako li pijete, ako li drugo šta činite, sve na slavu Božiju činite.“ Da li tako postupate kad pripremate hranu za svoju trpezu i pozivate porodicu na obed? Dajete li svojoj deci samo onu hranu za koju znate da će stvarati najbolju krv? Da li je to hrana koja će njihovo zdravlje sačuvati u najpovoljnijem stanju? Je li to hrana koja će im najbolje pomoći da održe život i zdravlje? Trudite li se da takvu hranu iznesete pred svoju decu? Ili im, bez obzira na njihovo buduće dobro, dajete nezdravu razdražujuću hranu?

Moram vam reći da su deca rođena sa sklonošću ka zlu. Njima kao da vlada sotona. On uzima u stoje ruke njihove mlade umove i izopačuje ih. Zašto očevi i majke tako postupaju kao da su obamrli? Oni i ne slute da sotona seje zlo seme u njihovoj porodici? Oni su do krajnosti zaslepljeni, bezbrižni i lakomisleni u tim pitanjima. Zašto se ne probude, ne čitaju i ne proučavaju te predmete? Apostol kaže: „Da pokažete u vjeri svojoj dobrodetelj, a u dobrodetelji razum, a u razumu uzdržanje, a u uzdržanju trpljenje“ i tako dalje. U ovom delu treba da učestvuju svi koji tvrde da su sledbenici Hristovi.

Otvaralo mi se poglavlje za poglavljem. Mogla bih ukazati na mnoge porodice i domove čija su deca paklenski iskvarena. Neka od njih ipak tvrde da su sledbenici Hristovi a vi, njihovi roditelji, ravnodušni ste kao da vas je pogodila oduzetost.

Kazala sam da su neki među vama sebični. Niste razumeli šta sam pri tom mislila. Vi ste razmišljali koja je hrana najukusnija. Glavni su bili ukus i zadovoljstvo, umesto slave Božje i želje da se napreduje u božanskom životu i „tvori svetinja u strahu Božjem“. Povodili ste se za zadovoljstvom i ukusom. I dok ste tako postupali, sotona je zadobio prevlast nad vama i ometao vaše napore.

Očevi, neki od vas su vodili svoju decu kod lekara da bi utvrdio šta je sa njima. Ja bih vam za dva minuta mogla reći u čemu je stvar. Vaša deca su pokvarena. Njima je zavladao sotona. On je prošao pored vas dok. ste vi, koji ste ih morali čuvati jer ste im umesto Boga, ugodno spavali kao opijeni. Bog vam je naredio da podižete decu u strahu Gospodnjem. Ali sotona je prošao pored vas i izatkao oko njih snažne mreže. A vi još uvek spavate. Neka bi se nebo sažalilo na vas i vašu decu, Jer je svakome od vas potrebna Njegova milost.

Da ste se odlučili za zdravstvenu reformu, da ste svojoj veri dodali vrlinu, vrlini razum, a razumu uzdržanje, stvari bi drugačije stajale. Ali vi ste samo delimično bili svesni bezbožnosti i

pokvarenosti u sopstvenom domu. Malo ste progledali a onda se ponovo predali snu. Mislite li da anđeli mogu ući u vaše stanove? Mislite li da vaša deca mogu osetiti sveti uticaj dok se takve stvari nalaze među vama? Mogu ukazati na mnoge porodice koje su gotovo sasvim pod sotoninom vlašću. Znam da je sve to istina i želim da se ljudi probude pre nego što bude zauvek kasno i pre nego što krv duša, čak i krv duša njihove sopstvene dece, ne ukalja njihovu odeću.

Um te dece je tako oslabio da poseduju samo jednu polovinu ili jednu trećinu razuma koji bi mogli posedovati da su bila vrlo i čista. Oni su to rasuli odajući se niskim nagonima. I u samoj skupštini pokvarenost svuda se zapaža. Ponekad se čuju pesme ili se priredi kakav skup radi zadovoljstva. Kad god to čujem, osećam se kao da sam se obukla u kostret. „O, da bi glava moja bila voda, a oči moje izvori suzni!“ „Poštedi narod svoj, o Gospode.“ Očajna sam. Patnje moje duše su tolike da vam ne mogu opisati. Vi spavate. Hoće li munje i gromovi sa gore Sinaja probuditi ovu zajednicu? Hoće li probuditi i vas, očevi i majke, da pristupite delu preobražaja u svom sopstvenom domu? Vi morate poučavati svoju decu. Morate ih učiti kako će se kloniti greha i pokvarenosti ovoga veka. Umesto toga, mnogi razmišljaju o tome kako će pojesti nešto dobro. Stavljate na svoje trpeze maslac, jaja i meso i vaša deca to jedu. Oni jedu baš onu hranu koja podstiče njihove životinjske strasti, a zatim dolazite na sastanak i tražite od Boga da blagoslovi i spase vašu decu. Koliko visoko dosežu vaše molitve? Prvo morate izvršiti ovaj zadatak. Tek kad budete za svoju decu učinili sve što vam je Bog stavio u dužnost, moći ćete da sa poverenjem zatražite pomoć koju vam je Bog obećao.

Treba da tražite umerenost u svemu. Treba da budete umereni i u jelu i u piću. Međutim, vi kažete: Nikoga se ne tiče što jedem i pijem i šta iznosim na svoju trpezu.“ To se ipak tiče nekoga, sem ako ne zatvorite svoju decu ili ne odete u divljinu gde nećete biti na teretu drugima i gde vaša neposlušna i rđava deca neće kvariti decu s kojom se družite.

Mnogi koji su prihvatili zdravstvenu reformu odrekli su se niz štetnih namirnica, ali da li to znači da pošto su se odrekli tih stvari, mogu jesti koliko god im je volja? Oni sedaju za trpezu i umesto da misle koliko smeju jesti, popuštaju ovoj neumerenosti, jedu prekomerno i želudac je primoran da se celoga dana, sve do večeri muči sa teretom koji mu je nametnut. Sva hrana koju trpamo u želudac, a iz koje naš organizam ne može izvući sastojke koji su mu potrebni, predstavlja opterećenje za rad organizma. To ometa životnu mašinu. Ceo sistem je opterećen i ne može sa uspehom obavljati svoj zadatak. Najvažniji organi su preopterećeni i nervna snaga mozga je pozvana da pomogne organima za varenje kako bi svarili prekomernu količinu hrane koja ne donosi nikakve koristi organizmu. Na taj način se umanjuje snaga mozga koja mora da pomaže želudac da izađe na kraj sa nepotrebnim teretom. I pošto on izvrši svoj zadatak, kakve su posledice tog nepotrebnog utroška životnih sila? Imamo osećaj slabosti i muke. i čini nam se da treba još da jedemo. Taj osećaj dolazi najčešće pred obed. Šta je uzrok tome, Varenje suviše hrane je zamorilo naš organizam koji je do te mere iscrpljen da čovek ima osećaj slabosti. Vi mislite da želudac kaže: „Još hrane, dok je on toliko zamoren da u stvari govori: „Daj mi odmora.“

Želucu je potreban odmor da bi prikupio svoje utrošene energije za ponovni rad. Međutim, umesto da ga pustite da se odmara neko vreme, vi mislite da mu je potrebno još hrane i tako iznova opterećujete organizam ne pružajući mu potreban odmor. Ovo bi se moglo uporediti sa čovekom koji radi u polju od ranog jutra dok se ne zamori. U podne se vraća i kaže da je umoran, iscrpljen; no vi mu govorite da ide ponovo na posao jer će se tako odmoriti. Eto tako vi postupate sa svojim želucem. On je potpuno iscrpljen. Umesto da mu dozvolite da se odmori, vi mu dajete još hrane i time namećete drugim organima da pomognu želucu u varenju hrane.

Mnogi od vas su ponekad osetili neku omamljenost u mozgu, i u takvim slučajevima smatrali

da treba ostaviti svaki rad koji iziskuje bilo duševno bilo telesno naprezanje dok ne bude prošao taj pritisak na organima. A zatim ponovo naiđe taj osećaj slabosti. Vi onda kažete da to znači da treba još jesti i opterećujete dvostruko svoj želudac. Čak i ako strogo pazite na to kakvu hranu uzimate, da li proslavljate Boga u svom telu i duhu koji su Njegovi kad uzimate toliko količine hrane? Oni koji trpaju velike količine hrane u svoj želudac i tako preopterećuju svoj organizam, neće biti u stanju da pravilno shvate istinu koja im se iznosi. Oni neće biti u stanju da probude svoje pomućene umne sile i uvide značaj službe pomirenja i veličinu žrtve koja je bila data za palog čoveka. Za ove ljude je nemoguće da shvate svu veličinu i dragocenost nagrade koja očekuje vernog pobednika. Nikad ne smemo dopustiti da životinjski deo naše prirode vlada moralnim i umnim.

Kakav uticaj ima to prekomerno unošenje hrane na želudac? On slabi, organi za varenje gube svoju snagu i kao posledica dolazi bolest sa svim svojim nedaćama. Osobe koje su i ranije bile bolesne samo povećavaju svoju nevolju i ruše životne sile svakog dana. Ti ljudi nepotrebno troše životne energije svog organizma da bi izišli na kraj sa hranom koju trpaju u svoj želudac. Kako je strašno nalaziti se u takvom stanju! Mi iz iskustva znamo šta znače stomadne bolesti. Imali smo ih u porodici i znamo da zaista treba strahovati od njih. Čovek koji oboli od katara u želucu veliki je mučenik, i telesno i duhovno, a muče se i njegovi prijatelji, sem ako nisu potpuno bezosećajni. A vi ipak govorite: „Vas se ne tiče šta jedem i kako živim.“ Zar okolina onih koji pate od katra ne trpi? Samo probajte da učinite nešto što im ne bi bilo po volji. Zar ne postaju smesta razdražljivi? Oni se osećaju rđavo i čini im se da su njihova deca vrlo rđava. Nisu u stanju da im se mirno obrate niti da razborito postupaju u svojim porodicama, sem ako nisu primili neku naročitu milost. Svi koji se nalaze oko njih pate zbog njihove bolesti, evi moraju da snose posledice njihove nevolje. Oni bacaju tamnu senku oko sebe. Dakle, zar se drugih ne tiče kako jedete i što pijete? Još kako ih se tiče. Zato treba veoma da lazite kako biste ostali u najboljem zdravlju, mogli što bolje služiti Bogu i vršiti svoje dužnosti u društvu n svojoj porodici.

Ali čak i zdravstveni reformatori mogu pogrešiti u pogledu količine jela. I oni mogu biti neumereni, iako jedu zdravu hranu. Neki u ovoj kući greše i u pogledu količine hrane. Oni smatraju da mogu slobodno jesti što god im prija i kad oni žele. Na taj način škode svom organizmu. I ne samo to. Oni škode svojim porodicama time što stavljaju na svoju trpezu nezdravu hranu koja izaziva životinjske strasti kod dece i odvraća njihove misli od neba. Kakvu će tešku kaznu oni platiti na kraju! A čude se što su njihova deca tako slaba u moralnom pogledu!

Roditelji nisu pružili svojoj deci istinsko vaspitanje. Oni često imaju iste mane koje se vide kod dece. Oni se ne hrane onako kako treba i stoga snaga njihovih nerava mora da pomaže želucu. Stoga im ne preostane nimalo energije za razvijanje u drugim pravcima. Nisu u stanju da vode nadzor nad svojom decom, jer nemaju strpljenja niti su u stanju da ih pouče odnosno pravilnog načina života. Ponekad su grubi i ljutito im dele šamare. Kazala sam da batinama iz deteta isterujemo jednog đavola, a uterujemo dva. Ako je neko dete rđavo, batine će ga učiniti samo još gorim. One ga neće slomiti. Roditelji ne mogu vladati sobom ako se ne osećaju dobro, ako im je cirkulacija poremećena i kad njihov nervni sistem mora svim svojim silama da neprestano savlađuje posledice loše hrane ili pak prekomernih količina dobre hrane. Oni nisu u stanju da shvate odnos uzrok-posledica. Ovim se može objasniti zašto oni svakim svojim postupkom prema deci čine više štete nego koristi. Izgleda da oni ne mogu shvatiti vezu između uzroka i posledice i stoga postupaju kao da su slepi. Oni se ponašaju kao da naročito veličaju Boga time što postupaju kao divljaci i što grubo i nasilno ispravljaju svaku pogrešku koja se javi kod njihove dece.

Ko su naša deca? Deca su samo naša mlađa braća i sestre u porodici koju Bog priznaje za svoju. Mi imamo posla sa članovima porodice Gospodnje. I baš zato što nam je poverena briga o

njima, moramo se najusrdnije truditi da ih podižemo za Gospoda, tako da možemo reći kada Gospodar dođe: „Evo ja i deca koju mi je dao Gospod.“ Hoćemo li tada biti u stanju da kažemo: „Trudili smo se da izvršimo svoj zadatak, i to da ga dobro izvršimo“?

Videla sam da mnoge majke u porodici sa mnogo dece nisu u stanju da shvate dužnosti koje se nalaze na njihovom putu, koji leže baš pred njima u sopstvenoj porodici. One su želele da budu misionari i da izvrše neko veliko delo.

Gledale su da dođu na neki visoki položaj, a zanemarile su svoje domaće dužnosti koje im je sam Gospod poverio. Kako je važno imati bistar um! Kako je važno imati telo neoslabljeno boleštinama, da bismo mogli izvršiti one dužnosti koje nam je nebo poverilo i to tako da Gospodar može reći: „Dobro, slugo dobri i vjerni! u malom si mi bio vjeran, nad mnogijem ću te postaviti; uđi u radost Gospodara svojega.“ Sestre moje, ne prezirite male dužnosti koje vam je Gospod poverio. Vršite svakoga dana svoju dužnost tako da se u dan krajnjega obračuna ne biste postidele kad se nađete pred zapisom koji su anđeli pisali.

No što da kažemo o slaboj ishrani? Pomenula sam da i količina i kvalitet ishrane treba u potpunosti da odgovore zahtevima zakona zdravlja. Međutim, ne preporučujemo siromašnu ishranu. Videla sam da mnoga rđavo razumeju zdravstvenu reformu i uzimaju suviše slabu ishranu. Oni se hrane namirnicama slabog kvaliteta i rđavo pripremljenim, ne uzimajući pri tom u obzir da organizam treba održati u životu. I te kako je važno da se hrana brižljivo pripremi kako bi prijala organizmu sa neizopačenim apetitom. Niko ne sme doći na misao da nije bitno šta jedemo zato što iz načela odbacujemo upotrebu mesa, maslaca paštete, začina i sala.

Ima ljudi koji idu u krajnost. Kao da moraju jesti baš toliko i toliko, te i te hrane i ograničavaju se samo na dve tri vrste. Oni dopuštaju da se samo neka jela iznose pred njih i članove porodice. Uzimajući malo hrane i to slabog kvaliteta, oni ne unose sve što je potrebno da bi se ishranio organizam. Slaba hrana se ne može pretvoriti u jaku krv. Rđava ishrana će dati rđavu krv. Pomenuću slučaj sestre A. Ovaj mi je slučaj bio pokazan da bih videla koliko se može daleko otići u krajnost. Pokazane su mi dve vrste ljudi. Prvo, oni koji ne žive prema svetlosti koju im je Bog podario. „Oni su prišli reformi zato što su je drugi prihvatili. Nisu sami shvatili o čemu je reč. Imam mnogo ljudi među vama koji ispovedaju istinu koju ste primili samo zato što su je drugi prihvatili, tako da uopšte ne mogu da navedu razlog zašto su je prihvatili. To je uzrok vaše velike slabosti. Umesto da ispitujete svoje pobude u svetlosti večnosti, umesto da zaista shvatite načela kojima se rukovodite u životu, umesto da kopate do dna i gradite za sebe na pravom temelju, vi idete u iskrama koje su druga raspalili. Međutim, i tu ćete doživeti neuspeh baš kao i u zdravstvenoj reformi. Ali da ste živeli po načelima, ovo se ne bi dogodilo.

Neki ljudi ne uviđaju da treba da jedu i piju na slavu Božju. Udovoljavanje prohtevima ispoljava se kod njih u svim životnim situacijama. To se zapaža u njihovoj porodici, u njihovoj skupštini, na sastancima za molitvu, u ponašanju njihove dece. To je bilo prokletstvo njihovog života. Ne možete ih nagnati da shvate istine za ove poslednje dane. Bog se velikodušno pobrinuo za život i sreću svojih stvorenja i kad ljudi ne bi kršili Njegove zakone i kad bi svi živeli u saglasnosti sa božanskom voljom, na zemlji bi vladali zdravlje, mir i blaženstvo, a ne beda i zlo.

Druga grupa ljudi je bila vrlo stroga u fimenjivanju načela zdravstvene reforme. Ti ljudi stoje tvrdoglavo na svom stanovištu i preteruju u svemu. Jedna od takvih je bila i sestra A. Ona nije imala u sebi osećanja ljubavi i milosrđa kao naš Gospod. Jedino što je shvatila bila je pravda. Ona je išla još dalje od Dr. Trela. Njeni pacijenti su je morali napuštati jer nisu dobijali dovoljno da jedu. Usled njene oskudne ishrane, oslabila im je krv.

Meso kvari krv. Kuvajte meso sa začinima, jedite kolače i imaćete lošu krv. Naš organizam

mora učiniti težak napor da bi savladao ovakvu hranu. I sveže i usoljeno meso sačinjavaju vrlo nezdravu hranu i nikad ih ne bi trebalo jesti. Slaba hrana, nepravilno pripremljena, uzeta u nedovoljnim količinama ne može dati zdravu krv. Meso i obilna hrana dovešće do istih posledica kao i suviše siromašna ishrana.

Da pređemo sad na pitanje šećera i mleka. Poznajem ljude koje je zdravstvena reforma uplašila i koji su izjavili da neće da razmišljaju o njoj jer zabranjuje upotrebu ovih namirnica. Prilikom promene načina ishrane treba biti vrlo obazriv. Mi želimo da pođemo jednim putem koji će sam sebe preporučivati razumnim ljudima i ženama ove zemlje. Uzimanje velikih količina mleka i šećera u isti mah je škodljivo. Njima se u organizam unose štetni sastojci. Životinje od kojih se dobija mleko nisu uvek zdrave. One mogu biti i bolesne. Dešava se da krava izgleda sasvim zdrava ujutru, a da ugine iste večeri. Znači da je još ujutru bila bolesna i da je i njeno mleko bilo nezdravo, a vi to niste znali.

Životinje su bolesne i njihovo meso je takođe bolesno. Kad bismo mogli znati da su životinje savršeno zdrave, ja bih ljudima pre preporučila da jedu meso nego velike količine mleka i šećera. Ono ne bi toliko naškodilo organizmu koliko mleko i šećer. Šećer opterećuje organizam i ometa rad životne mašine.

Izneću jedan slučaj koji se desio u oblasti Montkalm u Mičigenu. Reč je o jednom vrlo plemenitom čoveku. Bio je visok šest stopa i vrlo dobro izgledao. Pozvali su me da ga posetim u njegovoj bolesti. Prvo sam razgovarala s njim o njegovom načinu života. „Ne dopada mi se izgled vaših očiju“, rekla sam mu. On je uzimao velike količine šećera. Pitala sam ga zašto to čini. Reče mi da je ostavio meso i posle toga nije znao čime će ga zameniti. Njegova ishrana ga nije zadovoljila iz prostog razloga što njegova žena nije znala da kuva. Svoje kćeri, već stasale za udaju, vi šaljete u školu da se bave studijama pre no što nauče da kuvaju; kuvanje je, međutim, od prvorazrednog značaja. Ta žena nije dakle znala da kuva, nije se naučila da spravlja zdravu hranu. Žena i majka nije bila dorusla svojim dužnostima u ovoj važnoj stvari i pošto slaba ishrana nije mogla zadovoljiti zahteve organizma, porodica je uzimala previše šećera što je dovelo do bolesti. Ovaj čovek je sasvim nedužan patio zbog rđavog kuvanja. Kad sam došla kod ovog bolesnog čoveka, pokušala sam da im objasnim kako treba da živi i on je uskoro počeo da se oseća bolje. Ali jednom je, nerazumno, hteo da okuša svoju snagu, mada se još nije bio sasvim oporavio, i pojeo malu količinu rđave hrane: ponovo je pao u postelju. Ovoga puta mu nije bilo pomoći. ceo njegov organizam kao da je bio u raspadanju. Umro je kao žrtva rđavog kuvanja. Pokušavao je da rđavu ishranu nadoknaditi šećerom i time samo pogoršao svoje stanje.

Često sedam za trpezu braće i sestara i zapazila sam da upotrebljavaju velike količine mleka i šećera. To opterećuje telo, nadražuje organe za varenje i utiče na mozak. Sve što ometa pravilno kretanje životne mašine neposredno utiče na mozak. A ja sam videla, u svetlosti koja mi je data, da je šećer, ukoliko se upotrebljava u velikim količinama, štetniji od mesa. Promenama u ishrani treba oprezno pristupiti da onima koje želimo poučiti i pomoći ne bismo naneli nikakvu štetu.

Naše sestre često ne znaju kako treba kuvati. Takvim sestrama bih preporučila: Ja bih otišla kod najbolje kuvarice koja se može naći u okolini i ostala kod nje nedeljama ako je potrebno, dok se ne naučim tu veštinu i postanem mudra i vešta kuvarica. Ja bih tako postupila, makar imala i četrdeset godina. Vaša je dužnost da znate kuvati i vaša je dužnost da naučite svoje kćeri da kuvaju. Kad ih učite kuvarskoj veštini, vi izgrađujete oko njih branu koja će ih sačuvati od ludosti i greha kojima bi, inače mogle podleći. Ja cenim svoju krojačicu i poštujem svog pisara; ali kuvarica koja zna kako treba zgotoviti hranu da bi se održavao život i hranili mozak, kosti i mišići, vrši najvažniju dužnost među pomagačima u mojoj porodici.

Majke, ništa ne vodi tolikom zlu, kao kad oslobađate tereta svoje kćeri, kad im ne dajete ništa da rade i kad im dozvoljavate da same biraju sebi posao, možda kakvo pletivo ili neki druga lak posao. One treba da vežbaju svoje udove i mišiće. Ako ih to zamara, ništa zato. Zar i vas ne zamara vaš rad? Da li će umor škoditi vašoj deci — sem ako ne preteruju — više nego što vam škodi? Ne, zaista. Deca se mogu oporaviti od zamora dobrim snom preko noći i pripremiti se za rad idućeg dana. Greh je pustiti ih da rastu u lenjosti. Obilje hleba i lenjost bili su greh i propast Sodoma.

Mi želimo da radimo pravilno. Želimo da postupamo kao ljudi i žene kojima će se suditi. I kad prihvatimo zdravstvenu reformu, treba da je prihvatimo iz osećanja dužnosti, a ne zbog toga što ju je neko drugi prihvatio. Ja nisam ni najmanje izmenila svoj način života otkad sam prihvatila zdravstvenu reformu. Nisam odstupila ni za jedan korak otkada je nebeska svetlost obasjala moju stazu u tom poglavlju. Odjednom sam se odvojila od svega — od mesa, maslaca i tri obroka, i to radeći zamoran posao, pišući od ranog jutra do zalaska sunca. Uzimanje hrane sam svela na dva obroka dnevno, ne smanjujući svoj rad. Bila sam veliki bolesnik, pet puta pogodena oduzetošću. Leva ruka mi je mesecima bila privezana uz telo, jer sam imala bolove u predelu srca. Kad sam izvršila tu promenu u ishrani, nisam htela popustiti ukusu i dozvoliti da on vlada. Zar apetit treba da stoji na putu moga ozdravljenja kojim ću proslaviti Boga? Zar sme stajati na putu čak i za trenutak? Nikada! Osećala sam strahovitu glad. Ranije sam mnogo jela mesa. Ali kad bih osetila slabost, stavila bih ruke na svoj stomak i kazala: „Neću okusiti ni zalogaja. Ješću jednostavnu hranu, ili uopšte neću jesti.“ Hleb mi je bio neukusan. Retko bih mogla pojesti komad veličine dolara. Neke stvari iz zdravstvene reforme sam vrlo lako primila; ali kad je došlo do hleba, to mi je bilo naročito teško. Kad sam prihvatila tu promenu, morala sam voditi naročito oštru borbu. Prva dva tri obroka uopšte nisam mogla jesti. Rekla sam svom stomaku: „Čekaj dok ne budeš mogao jesti hleb.“ Nešto kasnije mogla sam jesti hleb, i to grahamov. Ranije ga nisam mogla jesti. Ali sad mi prija i nisam izgubila apetit.

Kad sam pisala treću i četvrtu svesku „Duhovnih darova“, često sam bila iscrpljena usled preteranog rada. Tada sam uvidela da moram promeniti svoj način života i pošto sam se odmorila nekoliko dana, sasvim sam se oporavila. Tih stvari sam se odrekla iz načela. Zdravstvenu reformu sam prihvatila iz načela. I od tog vremena, braćo, nikad niste čuli da izlažem kakvo preterano gledište o zdravstvenoj reformi, gledište koje bih kasnije morala poricati. Propovedala sam samo ono za šta se i danas zalažem. Ja vam preporučujem zdrave, hranljive namirnice.

Ne smatram velikom žrtvom odreći se onih stvari koje ostavljaju rđav zadah i loš ukus u ustima. Zar je to lišavanje ako to ostavimo i dođemo u stanje kad nam je sve slatko kao med, kad u ustima ne ostaje nikakav rđav ukus i kad nema slabosti u stomaku? To mi se ranije često događalo. Često sam sa detetom u naručju padala u nesvest. Sada toga više nema. I zar da nazovem lišavanjem, to što danas mogu ovakva stajati pred vama? Ni jedna žena od stotinu ne bi mogla izdržati rad koji ja izdržavam. Rukovodim se načelom, a ne pobudama. Postupam tako jer verujem da će nebo odobriti put kojim sam pošla, kako bih poboljšala svoje zdravstveno stanje i slavila Boga svojim telom i dušom, što je Njegovo.

Možemo uzimati vrlo raznoliku hranu zdravo skuvanu, tako da svakome prija. A ako ne znate da kuvate, ja vam, sestre moje, savetujem da naučite. Od životne je važnosti znati kuvati. Vi ne možete ni pojmiti koliko je duša izgubljeno usled rđavo skuvane hrane. Ona prouzrokuje slabost, oboljenja i neraspoloženje. Organizam gubi ravnotežu i čovek ne može jasno da sagleda ono što je nebesko. U vekni dobra hleba kao i u dobro pripremljenoj hrani, ima isto tako vere, više no što mnogi misle. Mi želimo da vas poučimo u čemu se sastoji istinska vera da biste je ostvarili u svojim porodicama. Kad god sam bila na putu, znala sam da će mi škoditi i hleb i hrana koja se iznosi na

sto, ali sam bila primorana nešto da pojedem da bih održala svoj život. Unositi takvu hranu, grešno je u očima neba. Patila sam zato što nisam imala dobru hranu. Jednom čoveku obolelom od stomaka možete dati različito povrće, ali ne mnogo za jedan obed. Na taj način ćete obezbediti raznolikost što će vam prijati, dobro ćete se osećati posle obeda.

Začudila sam se kad sam doznala da mnogi od vas jedu između obroka, uprkos svetlosti koja vam je bila data. Ne bi trebalo da uzmete ni zalogaj između redovnih obroka. Jedite ono što treba da pojedete, ali samo“ prilikom obeda i onda čekajte drugi. Ja jedem toliko da zadovoljim potrebe organizma, ali kad ustanem od stola, imam isto tako dobar apetit kao i kad sam sela. I kad dođe vreme za sledeći obrok, spremna sam da uzmem određenu količinu, ali ne više. Ako bih uzela dvostruku količinu hrane koja mi prija, kako bih se mogla pokloniti pred Bogom i zamoliti Ga da mi pomogne u pisanju, kad uopšte nemam ideje zbog svoje proždrljivosti? Da li bih smela zatražiti od Boga da On vodi brigu o meni pošto sam tako nerazumno opteretila svoj stomak? Time bih Ga samo obeščastila. To bi značilo tražiti da se brine o mojoj pohlepi. Stoga jedem upravo onoliko koliko smatram da je potrebno, a onda mogu zatražiti od Njega da mi podari snage da vršim one dužnosti koje mi je poverio.

Sem toga, ako smo neumereni u jelu, grešimo prema sopstvenom telu. Subotom će proždrljivci spavati u domu Božjem i to za vreme iznošenja gorućih istina Reči Božje. Oni nisu u stanju da drže svoje oči otvorenim niti da shvate ozbiljne propovedi. Zar smatrate da ti ljudi veličaju Boga u svom telu i duši, što je Njegovo? Ne, oni Ga obeščaćuju. Ovakav način života i dovodi do stomačnih bolesti. Bolesnik te vrste nije pazio na red i umerenost, nego je dopustio da njime vlada njegov apetit i jeo je između obroka. Osim toga, ako je sve radio sedeći nije mogao osetiti životvornu snagu čistog vazduha koji pomaže varenju, niti je imao dovoljno kretanja neophodnog za održavanje zdravlja.

Neki od vas smatraju da bi neko ipak trebalo da vam kaže koliko treba jesti. Ne treba tako da bude. Mi moramo da se upravljamo po moralnim i verskim načelima. Moramo biti umereni u svemu jer je pred nama nepropadljiv venac i nebesko blago. A sada želim da kažem svojoj braći i sestrama: treba imati moralne hrabrosti, zauzeti odlučan stav i vladati sobom. Ja nikada ne bih želela da ovo prepustim nekom drugom. Vi suviše jedete, a zatim zbog toga žalite, tako da stalno mislite o tome šta jedete i pijete. Jedite onoliko koliko vam treba i ustanite od stola čili i čisti u očima neba, bez ikakve griže savesti. Mi ne verujemo da decu i odrasle treba stalno štiti od iskušenja. Svi mi moramo da se borimo i odupiremo iskušenjima sotoninim i biti svesni toga da u sebi imamo snage da to sami učinimo.

Dok s jedne strane opominjemo vas da ne jedete preko mere, čak ni kad je u pitanju najbolja hrana, hteli bismo s druge strane da opomenemo k one koji idu u krajnost, da ne podižu lažnu zastavu i da se ne upinju da ostale okupe oko nje. Ima dosta ljudi koji su se latili toga da propovedaju zdravstvenu reformu jer nisu sposobni da se posvete ijednoj drugoj delatnosti, da se brinu o svojoj sopstvenoj porodici, niti da ispunjavaju svoje stvarne dužnosti u zajednici. I šta oni rade? Bacaju se na zdravstvenu reformu, kao da su u stanju da tu postignu neki uspeh. Primaju se odgovornosti za živote ljudi i žena, a u stvari ništa ne razumeju.

Hoću da podignem svoj glas protiv novajlija koji se prihvataju lečenja bolesti prema načelima zdravstvene reforme. Bog nam zabranjuje da budemo predmet njihovih opita. Nas je odviše malo. Sem toga, neslavno je izginuti u takvoj borbi. Neka nas Bog sačuva od takve opasnosti! Nama nisu potrebni takvi učitelji i lekari. Neka bolesti leče ljudi koji znaju nešto o ljudskom organizmu. Nebeski lekar je bio pun milosrđa. Takvi treba da budu i svi oni koji imaju posla sa bolesnicima. Neki koji vrše dužnost lekara licemerni su, sebični i tvrdoglavi. Ne možete ih ničemu poučiti.

Možda nikad u svom životu nisu učinili nešto korisno. Možda nisu uspeli u životu. Ne znaju ništa od onoga što je vredno znati, a ipak se prihvataju toga da leče po načelima zdravstvene reforme. Ne smemo dopustiti da ovi ljudi upropaste bilo kog. Ne, mi to ne smemo dopustiti!

Mi hoćemo da uvek budemo ispravni. Želimo da naš narod zauzme ispravan stav u zdravstvenoj reformi. „Da se očistite“, kaže apostol, „od svake poganštine tela i duha, tvoreći svetinju u strahu Božjemu.“

Moramo biti ispravni da bismo mogli opstati u poslednjim danima. Potrebni su nam bistar mozak i zdrav duh u zdravom telu. Treba ozbiljno da počnemo da radimo za svoju decu, za svakog člana svoje porodice. Zar da se ne latimo svog zadatka stojeći na ispravnom stanovištu? Isus dolazi, a ako mi budemo tako živeli da ostanemo slepi za uzvišene istine poslednjih dana, kako ćemo se moći posvetiti istinom? Kako ćemo se pripremiti za besmrtnost? Neka bi nam Gospod pomogao da počnemo sa radom kao nikada ranije.

Kazali smo da ćemo ovde održati niz sastanaka i raditi za ovaj narod. Ali mi vas ne smemo nositi na svojim rukama. Želimo da u svojim kućama otpočnete svoje delo preporoda. Želimo da oni koji su se povukli ustanu. Morate početi sa radom. I kad budemo videli da ste sami počeli da radite za sebe, doći ćemo da vam pomognemo. Nadamo se da ćemo reformisati vašu decu tako da postanu istinski hrišćani, da bi se duh preporoda potpuno razvio u vašoj sredini. Ali pošto vi izgledate kao da ste dvaput umrli, i spremni da budete iz korena iščupani, mi se ne možemo latiti posla. Radije bismo otišli u neki skup nevernika gde još ima srca koja će primiti istinu. Na nama počiva breme istine. Ima dosta ljudi koji treba da je čuju i mi čeznemo da se nađemo tamo gde ćemo moći da je objavimo. Hoćete li nam pomoći tako što ćete sami raditi za sebe?

Neka vam Gospod pomogne da osetite odgovornost kao nikada ranije. Neka vam pomogne da ugušite u sebi svoje ja i da u svoje domove unesete duh reformacije kako bi anđeli Božji došli k vama i pomogli vam da se pripremite za uznesenje.

PRETERIVANJA U ZDRAVSTVENOJ REFORMI

Za vreme godišnje konferencije u Adams Centru, Njujork, pokazano mi je 25. oktobra 1861, da se braća u _____ nalaze u velikoj nedoumici zbog stava B i C. Ljudi kojima je na srcu stvar Božja moraju biti zabrinuti za njen napredak. Videla sam da ti ljudi nisu pouzdani. Oni odlaze u krajnost i upropastiće delo zdravstvene reforme. Oni ne nastoje da poprave i reformišu ljude koji su neumereni u jelu. Njihovi postupci izazivaju odvratnost i kod nevernika i udaljiće ih od reforme umesto da ih pridobiju za nju.

Naša gledišta se često veoma razlikuju od gledišta ostalog sveta. Ona nisu popularna. Ljudi odbacuju svaku teoriju, ma kako razumna ona bila, ako ona nameće apetitu neka ograničenja. Oni tu ne pitaju ni svoj razum ni svoje zdravlje, već jedino ukus. Svi oni koji budu napustili usvojene običaje i zauzeli se za reformu naići će na protivljenje. Ma kako budu razborito postupali, za njih će se govoriti da su ludi, nerazumni i da idu u krajnost. Ali kad ljudi koji se zalažu za reformu zaista idu u krajnost nerazumno postupaju, ne treba zameriti svetu ako sa gnušanjem bude gledao na zdravstvenu reformu. Ovi fanatici učine za nekoliko meseci više zla no što mogu ispraviti za ceo svoj život. Zbog njih je čitava teorija naše vere stekla rđav glas; oni nikad neće uspeti da ljude, koji vide tolika preterivanja u takozvanoj zdravstvenoj reformi, ubede da u njoj ima nečega dobrog. Ovi ljudi rade baš onako kako to sotona želi.

Oni koji se zalažu za nepopularne istine treba da budu vrlo dosledni u svom načinu života i da veoma paze kako ne bi zapali ni u jednu krajnost. Oni ne treba da se trude da se što više udalje od drugih ljudi, već naprotiv da se što više približe onima koje žele da obrate i da im pomognu da

prihvate onaj način života koji toliko ističu. Ako to budu shvatili, oni će i živeti tako da svi ljudi i žene zdravog suda usvoje istinu za koju se oni zalažu. Ljudi će biti primorani da priznaju da zdravstvena reforma ima svog opravdanja.

Videla sam kako B postupa u svojoj sopstvenoj porodici. On je bio strog i osion. Prihvatio je zdravstvenu reformu u onom obliku za koji se zalagao brat C i, kao i ovaj, otišao u krajnost. Nemajući uravnotežen duh, on je počinio strašne pogreške, čije posledice vreme neće moći da izbriše. Potpomognut, navodima koje je prikupio iz knjiga, počeo je da sprovodi u delo teoriju koju je čuo od brata C i, kao i ovaj, stavio sebi u zadatak da sve ljude pridobije za to. Nametnuo je i porodici svoja kruta pravila, ali nije uspeo da ovlada svojim sopstvenim životinjskim nagonom. Nije uspeo da sam živi po tim pravilima i da pobedi svoje telo. Da je dobro poznavao celo učenje zdravstvene reforme, shvatio bi da njegova žena nije u stanju da rađa zdravu decu. Nad njim su odnele pobedu neukrotive strasti; on nije mislio kakve će posledice proizaći iz svega toga.

Pre no što su njegova deca došla na svet, on sa svojom ženom nije postupao onako kako bi trebalo da se postupa sa ženom u njenom stanju. On je, prema idejama brata C, i na nju primenjivao ona kruta pravila koja su joj mnogo naškodila. Nije joj davao da jede onu hranu koja je potrebna da bi se ishranila dva bića. Od nje je zavisio još jedan život, a njen organizam nije dobijao onu jaku i dobru hranu koja joj je bila potrebna da bi održala snagu. Hrana je bila nezadovoljavajuća i u pogledu kvaliteta i u pogledu količine. Njenom organizmu je bila potrebna raznovrsnija i jača ishrana. Ona je rađala decu sa slabim organima za varenje i slabom krvlju. Iz one hrane koju je morala da uzima majka nije mogla da stvori dobru krv i stoga je rađala decu podložnu bolestima.

Ovakvo postupanje muža i oca zaslužuje najstrožu osudu. Njegova žena je patila usled nedostatka dobre i zdrave hrane. Nije imala ni Dovoljno hrane ni dovoljno odeće. Nosila je teret koji je bio suviše veliki za nju. On je postao njen bog, njena savest i njena volja. Ima osoba koje bi se pobunile protiv toga nametnutog autoriteta. One ne bi pristale na takav nadzor. Dosadi im stalni pritisak i one se pobune. Ali u ovom slučaju nije bilo tako. Ona je dopuštala da on bude njena savest i smatrala da je tako najbolje. Ali se zlostavljana priroda nije mogla tako lako potčiniti. Njene potrebe su bile vrlo ozbiljne. Njenom organizmu je bila potrebna jača hrana: preklinjala ga je, ali bez uspeha. Ona je imala skromne želje, ali ni one nisu bile zadovoljene. Dva deteta su bila žrtvovana zbog ove slepe zablude i nemudro licemerne pobožnosti. Da su ljudi obdareni umom tako postupali sa nemom stokom odnosno ishrane, kao što je on postupao sa svojom ženom, vlast bi uzela stvar u svoje ruke i predala ih sudu.

Pre svega, B nije smeo počinuti tako veliki zločin i doneti na svet decu za koju je morao znati da će biti bolesna, jer će naslediti bedno stanje zdravlja svojih roditelja. Ona su bila osuđena da dobiju to rđavo nasleđe. Njihova krv je morala biti puna nezdravih klica od oba roditelja, naročito od oca, koji je svojim načinom života iskvario svoju krv i oslabio celokupni organizam. Ta deca nisu samo primila s obe strane sklonost ka škrofulozi, nego, što je gore, nasledila sve umne i moralne mane očeve i nedostatak plemenite nezavisnosti, moralne hrabrosti i snage od svoje majke. Ovaj svet je već proklet zbog sve većeg broja ovakvih stvorenja koja u pogledu telesne, umne i moralne snage stoje niže od roditelja, jer okolnosti pod kojima žive nisu čak ni onoliko povoljne koliko one pod kojima su živeli njihovi roditelji.

B nije u stanju da vodi brigu o svojoj porodici. On nije u stanju da je izdržava onako kako bi je trebalo izdržavati i stoga nije trebalo ni da je osniva. Njegova ženidba je bila pogrešan korak. On je pružio svojoj ženi život pun bede i ta beda je još povećana rađanjem dece. Neka od njih još žive i to je sve.

Ljudi koji se smatraju hrišćanima ne bi trebalo da ulaze u brak pre no što pažljivo i pobožno

ispitaju celu stvar sa jedne više tačke gledišta kako bi ustanovili da li će Bog biti slavljen ovom vezom. Oni treba pažljivo da razmotre posledice svake prednosti bračnog odnosa, a načelo svetosti mora postati osnov svakog postupka. Pre no što uvećaju svoju porodicu, oni treba da razmisle da li bi donošenjem dece na svet proslavili Boga ili bi Ga samo sramotili. Od samog početka svoje veze moraju težiti da slave Boga i da to čine i tokom kasnijih godina bračnog života. Treba da izvide i kako bi obezbedili svoju decu. Nemaju prava da donose na svet decu koja će biti na teret drugima. Da li imaju posao kojim će biti u stanju da izdržavaju svoju porodicu, tako da ona ne padne na teret drugima? Ako nemaju, onda čine zločin, donoseći na svet decu koja će patiti usled nedovoljne brige, bez hrane i odeće. Danas, u ovom pokvarenom dobu, ne gleda se više na ove stvari. Pohota odnosi pobedu i neće da se pokori, mada njena vlast dovodi do bolesti, bede i smrti. Žene moraju da žive životom punim nedaća i patnji usled neobuzdanih strasti ljudi koji se nazivaju muževima, dok bi se s mnogo više razloga mogli nazvati životinjama. Majke vode bedan život, stalno sa decom na rukama, snalazeći se na sve moguće načine da im pruže hleba i nešto odeće. Takva nagomilana beda ispunjava čitav svet.

Malo ima stvarne, iskrene, odane, čiste ljubavi. Taj dragoceni artikal je veoma redak. Strast se naziva ljubavlju. Mnogo kojoj ženi su bila povređena nežna osećanja jer je onaj koga je nazivala svojim suprugom grubo postupao sa njom. Njegova ljubav je bila tako niskog kvaliteta da joj je postala odvratna.

Mnoge porodice su veoma nesrećne jer je suprug i otac dozvolio da ono što je životinjsko u njegovoj prirodi nadvlada ono duhovno i moralno. Posledica toga je nemoć i neraspoloženje, ali se retko uviđa da je uzrok svemu pogrešan način života. Mi imamo svečanu obavezu pred Bogom da duh održavamo čistim a telo zdravim kako bismo mogli koristiti čovečanstvu i savršeno služiti Bogu. Apostol izgovara ove reči opomene: „Da ne caruje dakle grijeh u vašem smrtnom tijelu, da ga slušate u slastima njegovijem“. On nam nalaže da se uzdignemo, govoreći: „Svaki pak koji se bori od svega se uzdržava“. On poziva sve koji se nazivaju hrišćanima da daju tela svoja u „žrtvu živu, svetu, ugodnu Bogu“. On kaže: „Nego morim tijelo svoje i trudim da kako sam drugima propovijedajući izbačen ne budem“.

Opšta je greška ne paziti na život žene pre rođenja njenog deteta. U tom važnom periodu rad majke treba da bude olakšan. U njenom organizmu događaju se velike promene. Potrebna joj je veća količina krvi i prema tome veća količina hranljivih namirnica koje će se pretvoriti u krv. Ako ne bude uzimala obilne količine hranljivih namirnica, neće moći da sačuva svoje fizičku snagu i njeno dete neće imati životne energije. Takođe treba obratiti pažnju na njeno odevanje. Valja se pobrinuti da se njeno telo zaštiti od hladnoće. Ona ne sme trošiti svoje životne snage da bi nadoknadila to što se nedovoljno oblači. Ako se majka lišava obilne količine hranljive namirnica, neće imati dovoljno dobre krvi. Njen krvotok će biti slab i njenom detetu će nedostajati to isto. Dete neće biti u stanju da primi hranu koja se pretvara u krv i hrani organizam. Zdravlje majke i deteta u velikoj meri zavisi od ugodne, tople odeće i hranljivih namirnica. Mora se voditi računa vanrednom naporu životnih sila majke.

Međutim, s druge strane, mišljenje da žena, zbog toga što se nalazi u drugom stanju, treba da pusti svom apetitu na volju, predstavlja zabludu koja se zasniva na običaju, a ne na zdravom razumu. Apetit žene u takvom stanju može biti promenljiv, ćudljiv i teško se zadovoljava. Običaji joj dozvoljavaju da uzme sve što zamisli, ne vodeći računa o tome da li takve namirnice hrane njeno telo i koriste razvoju njenog deteta. Namirnice treba da budu hranljive, ali ne i razdražujuće. Običaji kažu da joj treba dati mesa i začinjenu hranu samo ako želi: pitati za savet samo njen apetit. To je velika greška koja nanosi mnogo zla. Štetnost takvog gledišta se ne može proceniti. Ako su ikada

neophodni jednostavnost u ishrani i naročita brižljivost u odabiranju namirnica — to je u ovom značajnom periodu.

Majke koje se drže načela i koje su dobro obavешtene, neće napustiti jednostavnu ishranu u tom periodu. One će imati u »idu da od njih zavisi još jedan život, paziće na sve svoje navike a pogotovo u ishrani. One neće jesti ono što nije hranljivo i zdravo samo zbog toga što ima prijatan ukus. Postoji odviše savetnika koji nagovaraju majke da čine ono što im razum zabranjuje.

Baš zato što su roditelji udovoljavali svom apetitu rađaju se bolesna deca. Telo ne traži svu onu hranu o kojoj razmišlja njihov um. Velika je greška smatrati da ono što se zamisli mora doći u stomak; hrišćanke se moraju osloboditi te zablude. Ne sme se dozvoliti da mašta vlada u pitanjima telesnih potreba. Žene koje dozvoljavaju apetitu da gospodari iskusiće kaznu zato što su prestupale zakone sopstvenog bića. I to nije sve: njihova nevinna deca takođe će biti patnici.

Organi koji stvaraju krv ne mogu pretvoriti začine, paštete i meso u dobru krv. A ako se u stomak unese toliko hrane da se organi za varenje namuču da bi je svarili i oslobodili telo štetnih materija, majka nanosi zlo sebi i postavlja temelje bolesti svog deteta. Ako jede sve što joj se sviđa i što zamisli, bez obzira na posledice, ona će iskusiti kaznu, ali ne samo ona. Njeno nevinno dete će patiti zbog njene neumerenosti.

Treba posvetiti veliku brigu kako bi okolina buduće majke bila prijatna i blagotvorna. Na suprugu i ocu leži naročita odgovornost da učini sve što je u njegovoj moći kako bi olakšao terete majke i supruge. On mora koliko god je to moguće nositi teret njenog stanja. On mora biti ljubazan, učtiv, prijatan i nežan i mora naročitu pažnju posvećivati njenim potrebama. Često se ženama u drugom stanju ne posvećuje ni polovina one pažnje koja se posvećuje stoci u štali.

B se u tome nije pokazao kako treba. Njegova supruga je bila potpuno zdrava, ali ovije dobijala dovoljno hranljivih namirnica i podesnu odeću. Nije bila snabdevena naročitom odećom i naročitom hranom, jednostavnom ali hranljivom. Njeno telo je čeznulo za namirnicama koje će pretvoriti u dobru krv; ali on je nije snabdevaao time. Umerena količina mleka i šećera, malo soli, beli hleb sa kvascem, grahamovo brašno koje će druge ruke pripremiti na razne načine, običan kolač sa suvim grožđem, kolač sa pirinčem, šljivama ili smokvama, i još mnoga druga jela zadovoljila bi apetit; malo slatkog vina ne bi joj naškodilo; bilo bi bolje da ga uzima u malim količinama, nego da ga želi. U izvesnim slučajevima, bila bi manje štetna i mala količina mesa od jake želje za mesom.

Videla sam da su i B i C osramotili stvar Božju. Oni su na stvar Božju bacili ljagu koja se nikad neće moći potpuno oprati. Ukazano mi je na porodicu našeg dragog brata D. Da je tom bratu bila pružena prava pomoć u pravo vreme, svaki član njegove porodice bio bi danas u životu. Čudno je da zakoni ove zemlje nisu bili primenjeni u slučaju ovakvog zlostavljanja. Ta porodica je propadala zbog nedostatka hrane — najobičnije i najprostije hrane. Ona je gladovala u jednoj zemlji punoj izobilja. Na njima se vežbao jedan početnik. Taj mladi čovek nije umro usled bolesti, nego od gladi. Hrana bi osnažila njegov organizam i održala mašinu u radu.

U slučajevima jake groznice, uzdržavanje od hrane za jedno kratko vreme smanjiće groznicu i učiniti primenu vode delotvornijom. Ali lekar treba da zna pravo stanje bolesnika i da ne dozvoli da ovaj smanjene obroke uzima tako dugo da time oslabi ceo organizam. Dok je groznica u jeku, hrana može da nadraži i uskomešava krv, ali čim ona popusti, treba pažljivo i razumno davati hranu. Ako se hrana bude odveć dugo uskraćivala, želudac će tražiti hranu i izazvati groznicu, što se može sprečiti davanjem pogodne hrane. To održava organizam u radu. Ako bolesnik silno zaželi da jede čak i za vreme groznice, manje će škoditi ako se izađe u susret njegovoj želji davanjem umerene i jednostavne hrane, nego ako mu se to odbije. Ako nije u stanju da misli na nešto drugo, onda mu neće škoditi mala količina jednostavne hrane.

Oni koji uzimaju živote drugih u svoje ruke moraju se odlikovati uspehom u životu. Oni moraju biti ljudi mudri i razumni koji imaju sažaljenja i duboko osećaju, ljudi čije se srce steže pri pogledu na patnju. Ima ljudi koji postaju lekari tek pošto su pretrpeli neuspeh u svim drugim poduhvatima. Oni uzimaju u svoje ruke život ljudi i žena, mada nemaju nikakvog iskustva. Oni pročitaju o nekom načinu lečenja koje je neko s uspehom primenio, prihvataju to i primenjuju na one ljude koji im ukažu poverenje, uništavajući u njima i poslednje iskre života. Oni ni posle svega ne izvuku pouku, nego se s istom revnošću bacaju na sledećeg bolesnika, primenjujući i u njegovom slučaju isti ukalupljen način lečenja. Poneki ljudi su tako snažnog sastava da izdrže sve ove strašne eksperimente koji se vrše na njima i ostaju u životu. I tada ovi novatori prigrabe svu slavu za sebe, mada u stvari ništa nisu učinili. Za sve treba zahvaliti samo Bogu i snažnom organizmu.

Brat C je učinio nedostojno delo time što je pomogao B. Bio mu je naklonjen i pružio mu podršku. Ova dva čoveka su fanatici u pogledu zdravstvene reforme. Brat C zna mnogo manje no što misli da zna. On obmanjuje sam sebe. Sebičan je i licemeran u sprovođenju svojih pogleda i ne prima nikakve pouke. Nije ovladao svojom voljom. On nije čovek smernog duha. Takav čovek ne treba da bude lekar. On je možda stekao nešto malo znanja čitanjem, ali to nije dovoljno. Potrebno je iskustvo. Naš narod je odveć malobrojan da bi se mogao tako jeftino i neslavno žrtvovati dopuštajući da takvi ljudi prave opite s njim. Mnogo će dragocenih ljudi pasti kao žrtva njihovih krutih pravila i pojmova pre no što se oni budu prenuli, priznali svoje greške i počeli da stiču mudrost iskustvom.

Brat C je tako uporan i samovoljan i ne prima saveta, da Gospod neće da mu poveri nikakav naročit zadatak u svom delu. On je suviše tvrdoglav da bi ga nekoliko žrtava nateralo da promeni svoj način lečenja. Naprotiv, on se upornije drži svojih pogleda. Ali će ti ljudi napokon ipak morati uvideti da se moraju nečemu poučiti i da ne smeju ići u krajnost sa svojim nazorima ne obazirući se na posledice. Za samo mesto će biti mnogo bolje ako ova dva čoveka budu dobila neko drugo zaposlenje gde svojim postupcima neće dovoditi u opasnost život i zdravlje drugih ljudi.

Velika je to odgovornost uzeti život jednog ljudskog bića u svoje ruke. I strašno je žrtvovati jedan dragocen život usled pogrešnog lečenja. Slučaj porodice brata D je strašan. Ovi ljudi se mogu pravdati, ali to neće stvar Božju sačuvati od sramote niti povratiti u život sina koji je patio i umro usled nedostatka hrane. Nešto malo dobrog vina i jela diglo bi ga sa samrtne postelje i vratilo ga njegovoj porodici. I otac bi se uskoro ubrojio među mrtve da je i kod njega primenjen isti način lečenja koji je okušao kod sina. Oca je spasio pravovremeni savet lekara iz Zdravstvenog instituta.

Vreme je da se nešto preduzme protiv novatora koji istupaju kao lekari i zalažu se za zdravstvenu reformu. Njihove reči i njihova pomoć nisu potrebni, jer su u stanju da pričine toliko štete da je ne mogu popraviti ni najbolji napori najrazboritijih ljudi. Čak ni najsposobniji ljudi koji se zalažu za zdravstvenu reformu ne mogu da javnost oslobode predrasuda izazvanih pogrešnim postupcima tih fanatika, niti da postave na čvrsto tlo značajno pitanje zdravstvene reforme tamo gde su ovi ljudi vršljali. Vrata su uveliko zatvorena, tako da nevernici nisu voljni da prihvate ni istinu o suboti i skorom dolasku Spasitelja. Narod odbacuje najuzvišenije istine kao da ih uopšte ne vredi slušati. Ovi ljudi se predstavljaju kao zdravstveni reformatori i adventisti. Na onima koji su tako postali kamen spoticanja za nevernike leži velika odgovornost.

Brat C se mora potpuno obratiti. On ne vidi sebe. Kad bi sebe manje cenio i imao više smernosti, njegovo znanje bi se moglo iskoristiti. On sam mora izvršiti delo koje niko drugi ne može izvršiti za njega. On nije voljan da usvoji bilo čije mišljenje ili sud, sem ako nije prinuđen da to učini. On ima neka svojstva koja su vrlo nepovoljna i koja bi morao iskoreniti. On je krivlji od B i njegov slučaj je teži, jer on ima više razuma i znanja. B je uvek bio samo njegova senka.

Brat C je nesavitljiv i ima jako izražena osećanja naklonosti i odbojnosti. Kad se zaputi pogrešnim putem, ide za svojim idejama i kad mu se predoče njegove greške, on nije voljan da ih prizna, čak i kad zna da nije u pravu. Izmisliće makar kakav izgovor samo da bi drugi na kraju krajeva poverovali da je on ipak u pravu. To je razlog što su mu dopustili da se upravlja prema svome znanju i umenju, koji su u stvari ludost.

U porodici svoga oca nije bio blagoslov, već povod za brigu i žalost. Njegova samovolja nije bila savladana u detinjstvu. On tako nerado priznaje svoje pogreške i mane da će, kako bi se izvukao iz poteškoća, napregnuti sve svoje umne sile da bi izmislio neki izgovor koji mu ne bi ličio na običnu laž. On će radije tako postupiti nego priznati da nije bio u pravu. On je tu naviku uneo i u svoj verski život. On poseduje neobičnu sposobnost da se izvuče iz poteškoća time što će se napraviti zaboravnim.

Da je bio ono što je Bog želeo da on bude, priveo bi istini svoje rođake i prijatelje. Međutim, postao je neprijatan ljudima zbog svoje upornosti. Istina mu je bila samo povod za svađu. Uprkos očevom protivljenju, govorio je o predmetima iz Biblije u kući i uvek iznalazio najteža pitanja da bi se oko njih prepirao. Umesto toga, trebalo je da se smerno potruži da pridobije duše za istinu i da ih privede svetlosti.

Idući ovim pogrešnim putem, očevidno kao rđav učenik blagog i smernog Isusa, i znajući da su njegove reči i dela u suprotnosti sa svetom istinom, on je tako tvrdoglavo branio svoj stav da su ljudi počeli da sumnjaju u njegovo poštenje. On je najlepše istine ovih poslednjih dana učinio neprihvatljivim za svoje rođake i prijatelje, i postao za njih kamen spoticanja. Njegova izvlačenja, licemerstvo i njegove krajnosti odbili su od istine više duša no što ih je pridobio svojim najrevnosnijim nastojanjima.

On je vrlo ratoboran, nepopustljiv i ima vrlo visoko mišljenje o sebi. On ne može doneti nikakve koristi nijednoj skupštini ako se ne obrati. On vidi tuđe greške i dovodi u sumnju postavke ovog ili onog ako se dotični ne slaže u svemu s njegovim pogledima. Ali, kod onih koji prime njegovo mišljenje ne zapaža nikakve mane. To nije ispravno. On je možda u pravu u mnogim pitanjima, ali nema onaj duh koji je bio u Isusu. Kad bude sebe video onakvim kakav je u stvari, ako bude hteo da ispravi svoje mane, tek onda će moći da svetli drugim ljudima kako bi ovi, videvši njegova dobra dela, počeli da slave Oca koji je na nebesima. Njegova svetlost je takva da su je ljudi proglasili za tamu i okrenuli se od nje s gnušanjem. Njegovo ja mora umreti; on mora posedovati duh koji se da poučiti, inače će biti prepušten sopstvenim putevima i svojim delima.

„A sluga Gospodnji ne treba da se svađa, nego da bude krotak, k svima, poučljiv, koji nepravdu može podnositi, i s krotošću, poučavati one koji se protive: eda bi im kako Bog dao pokajanje za poznanje istine.“ „Ni na koga da ne hule, da se ne svađaju, nego da budu mirni (ne iznoseći čak ni istinu na hvalisavo razmetljiv način i likujući), svaku krotost da pokazuje svijem ljudima.“ „Nego Gospoda Boga svetite u srcima svojijem. A budite svagda gotovo na odgovor svakome koji vas zapita za vaše nadanje.“

Brat C želi da njegov duh vlada nad drugima i nezadovoljan je sve dok to ne postigne. On ne gradi mir. Svojim stavom će uneti u zajednicu toliko nesloge i nepoverenje da deset ljudi neće moći da popravi ono što on pokvari. Njegova narav je takva da svuda iznalazi nedostatke i vidi svačije mane, samo ne svoje. On neće napredovati sve dok ne nauči ono što je trebalo da nauči još pre mnogo godina, naime dok ne steknu smernost duha. U njegovim godinama to se ne može naučiti bez velikog napora. On je celog svog života išao za tim da izgradi sam sebe, da spase sam sebe, da sačuva svoj život i njegovi naponi nisu nikada urodili plodom.

Brat C mora skinuti veo sa svojih očiju i prosvetljen Duhom Svetim proniknuti u svoje srce,

ispitati i odmeriti svaku svoju pobudu i ne dopustiti na sotona baca lažnu svetlost na njegov put. On se nalazi u velikoj opasnosti. Ili će uskoro krenuti dobrim putem, ili će produžiti da obmanjuje sebe i druge. On treba da se preporodi iz dubine duše, da se pokori i preobrazi obnavljanjem uma svojega. Onda će moći da čini dobro. Međutim, nikada neće izaći na svetlost ako u sebi ne bude podsticao duh poniznosti i priznanja, ako se odlučno ne bude latio posla da ispravi svoje greške i, koliko to bude bilo moguće, ukloni sramotu sa Božjeg dela, do koje je došlo njegovom krivicom.

STRASTI KOD OMLADINE

Dragi brate i sestro E, već dosta vremena nisam uzela pero u ruku, sem da napišem neka hitna pisma, što se nije smelo odložiti. Obuzelo me je neko očajanje koje traje već više meseci i koje me je skoro savladalo. Ono što me najviše obeshrabruje je strah da sve što napišem neće doneti ništa više dobra od našeg usrdnog, napornog i brižnog rada u _____ prošle zime i proleća. Beznadežno stanje na koje sam naišla u tom mestu zaustavilo je moje pero i ugušilo moj glas. Moje ruke su postale slabe a srce se steglo kad sam videla da ništa nije bilo postignuto napornim radom. Ja sam izgubila skoro svaku nadu da ćemo svojim naporima uspeti da probudimo narod koji praznuje subotu, kako bi shvatio uzvišenost položaja koji po Božjoj volji treba da zauzme. Taj narod ne posmatra pitanja vere sa jednog uzvišenog stanovišta. U takvom stanju se nalazite i vi.

Gospod mi je ukazao na pokvarenost koja se svuda uveliko širi. Bezbožništvo, zločin i pohlepa cvetaju i na najvišim položajima. Čak i u skupštinama koje smatraju da se drže Božjih zapovesti ima grešnika i licemera. Upravo greh, a ne iskušenja i patnje, udaljuju Boga od Njegovog naroda i čine dušu nesposobnom da se raduje i da Ga slavi. Greh je taj koji uništava duše. Greh i porok postoje i u porodicama onih koji praznuju subotu. Moralno kaljanje je doprinelo više od ičeg drugog da se ljudski rod izopači. Ono se širi u opasnim razmerama i uzrokuje svakojake bolesti. Čak i mala deca, rođena sa nadraženim polnim organima, nalaze trenutno olakšanje dirajući ih rukama. Ovo samo povećava nadražaj i navodi na ponavljanje čina, dok ne pređe u naviku koja ponavljanjem postaje sve jača. Ovu decu, koja su obično mala i kržljava, vode kod lekara radi lečenja, ali time se zlo ne uklanja. Uzrok postoji i dalje.

Roditelji obično i ne sumnjaju da njihova deca znaju nešto o poroku. U većini slučajeva pravi grešnici su baš roditelji. Oni su zloupotrebili mogućnosti koje pruža brak i popuštanjem strastima ojačali ono životinjsko u sebi. A kad ovo jača, onda slabe moralne i umne sposobnosti. Životinjski deo prirode nadvladao je ono duhovno. Tako se rađaju deca sa veoma izraženim niskim nagonima, noseći na sebi žig koji im je utisnula priroda njihovih roditelja. Neprirodna aktivnost osetljivih organa dovodi do nadražaja. Oni se lako nadražuju a manipulisanjem njima dolazi do trenutnog olakšanja. Ali zlo postaje sve veće. Jasno se primećuje slabljenje organizma. Umna snaga počinje da opada i pamćenje postaje nesigurno. Deca rođena od takvih roditelja odaju se isto tako odvratnim navikama tajnog poroka. Bračna veza je sveta, ali koliko pohote i zločina ona pokriva! Oni koji smatraju da im brak daje slobodu da unižavaju svoja tela služeći životinjskim strastima, ovekovećice svoju izopačenost u svojoj deci. Gresi roditelja preći će i na decu, jer su im roditelji utisnuli pečat svoje pohotljivosti.

Oni koji su potpuno ogrezli u tom poroku što uništava dušu i telo neće mirovati dok ga ne prenesu i na one s kojima se družu. Radoznanost se lako budi i porok prelazi sa jednog dečaka na drugog, tako da malo ko ne zna za ovaj unižavajući greh.

Vaša deca su se toliko zloupotrebljavala da su pričinila veliku štetu svom nervnom sistemu, tako da je njihov um ozbiljno oštećen. Ovo se naročito odnosi na vašeg najstarijeg sina.

Ugašen je sjaj mladalačke bistrine. Oslabljene su moralne i umne moći, dok su niže osobine

njihove prirode postajale sve jače. Baš zato vaš sin oseća neku odvratnost prema verskom životu. On je izgubio moć da vlada sobom, sve manje je poštovao ono što je sveto i duhovno. Vi ste smatrali da je to uticaj okoline, ali niste znali stvarni uzrok. Za vašeg sina se može reći da nosi na sebi sotonski, a ne božanski pečat. On više voli greh i zlo nego istinsku pobožnost, čistotu i pravednost. On pruža vrlo jadnu sliku. Posledice takvih niskih navika nisu uvek iste. Ima dece kod koje su moralne snage veoma razvijene, a zarazila su se tim grehom družeći se s decom koja imaju tu odvratnu naviku. Takva deca najčešće postaju melanholična, razdražljiva i pakosna; no ona ipak mogu sačuvati poštovanje prema veri i ne moraju biti naročito neverna u odnosu na ono što je duhovno. S vremena na vreme imaju veliku grižu savesti, osećaju se uniženim u sopstvenim očima i gube samopoštovanje.

Braćo i sestre, vi niste čisti pred Bogom. Niste odgovorili svojoj dužnosti u kući, u sopstvenoj porodici. Niste nadzirali svoju decu. Propustili ste da saznate i činite volju Božju i Njegov blagoslov ne počiva na vašoj porodici. Brate E, ti si bio sebičan. Suviše si cenio sebe. Mislio si da poseduješ poniznost u velikom stepenu, ali nisi sam sebe poznavao. Nisi uvek prav pred Bogom. Tvoj način života i primer nisu bili uvek u skladu sa tvojim ispovedanjem vere. Mnogo si zamerao drugima; zapažao si ako neko odstupi od pravog puta, ali si slep za sopstvene nedostatke.

Sestra E je bila daleko od Boga. Njeno srce nije potčinjeno milošću. Ljubav prema svetu i prema stvarima ovoga sveta zatvorila je njeno srce za ljubav prema Bogu. Ljubav prema odeći i ukrašavanju odvojila ju je od dobra, navodeći je da svoju pažnju i ljubav poklanja tim ništavnim stvarima. Neverovanje je raslo u njenom srcu i ona je imala sve manje ljubavi za istinu: nije zapažala privlačnost u jednostavnoj istinskoj pobožnosti. Nije podsticala razvoj hrišćanskih vrlina. Nije ljubila poniznost i predanost. Ona je svoje naklonosti prema svetu opravdavala greškama, nedostacima i gresima onih koji tvrde da su odani istini. Pratila je život onih koji su bili u vezi sa _____ i radosno nosili terete u zajednici, odmeravajući svoje greške prema njihovim nedostacima, i govorila da nije ništa gora od njih. To i to lice koje je na istaknutom položaju učinilo je to i to i ona može isto tako postupati. Ti i ti se ne pridržavaju zdravstvene reforme ništa bolje od nje; oni kupuju i jedu meso, a nalaze se na visokom položaju u zajednici; i naravno ona se čineći to isto izgovarala njihovim primerom.

To nije jedini slučaj da se odbacivanje svetlosti koju Gospod daje skriva iza tuđih grešaka. Sramota je za razumne ljude i žene da nemaju drugog uzora do nesavršena ljudska bića. Neki smatraju da je životni stav onih oko njih, ma kako bio pogrešan, dovoljno opravdanje da i sami idu istim putem. Mnogi će se kolebati pod uticajem kakvog istaknutog brata. Ako on skrene sa puta Božjeg, na njegov primer će se odmah rado ugledati neposvećene osobe koje smatraju da su sad oslobođene svih ograničenja. Sada imaju opravdanje i njihova neposvećena srca uživaju u prilici koja im se pruža da ugone svojim željama i pridu još jedan korak, kako bi mogli uživati u njegovim zadovoljstvima i ugađati svom apetitu. Oni, prema tome, iznose na svoje trpeze namirnice koje nisu zdrave i kojih treba da se odreknu da bi sačuvali svoje zdravlje u najboljem stanju.

U srcu pojedinih se vodila borba još od trenutka kad je prvi put uvedena zdravstvena reforma. Oni su osećali onaj isti bunt koji su ispoljavali sinovi Izrailjevi kad su im na putu iz Misira u Hanan bili ograničavani prohtevi. Takozvani sledbenici Hristovi koji su celog života ugađali svojim željama i sklonostima, ugodnosti i apetitu, nisu spremni da izmene svoj način života i da žive na slavu Božju, ugledajući se na samopožrtvovani život bezgrešnog Uzora. Hrišćanima je dat savršen primer na koji treba da se ugledaju. Reči i dela Hristovih sledbenika predstavljaju kanale preko kojih se čista načela istine i svetosti saopštavaju svetu. Oni su so zemlji i svetlost svetu.

Sestro E, ti ne znaš kolike si blagodati izgubila pretvarajući tuđe greške u melem kojim lečiš

svoju savest zbog zapostavljanja dužnosti. Ti si upoređivala sebe sa drugima. Njihovi krivi putevi i greške bili su tvoj udžbenik. Ali njihove greške, ludosti i gresi ne čine tvoju nepokornost prema Bogu manje pogrešnom. Žalim što oni koji treba da te podržavaju u tvojim naporima da savladaš svoju sebičnost, oholost svoga srca, taštinu i želju za odobravanjem ovoga sveta, predstavljaju samo smetnje zbog sopstvenog nedostatka duhovnosti i pobožnosti. Nismo u stanju da opišemo koliko žalimo što su se oni koji treba da budu hrišćani puni samoodricanja toliko udaljili od pravog uzora. Sotona je oslabio one koji treba da budu nepokolebivi i neumorni u delu Božjem, jer su se veoma udaljili od Boga. Oni ne dobijaju snagu Njegove milosti kojom bi mogli savladati nedostatke svoje prirode i sa zastavom pobeđe u Bogu povesti one slabije od sebe putem istine i života.

Najveće obeshrabrenje za nas bilo je to što smo videli da su u _____ oni sa dugogodišnjim iskustvom u delu Božjem lišeni snage zbog sopstvene bezbožnosti. Njih je neprijatelj nadmudrivao u svakoj borbi. Bog bi osnažio te osobe da kao verna straža čuvaju tvrđavu, samo da su hodili u svetlosti koju im je On dao i nepokolebivo vršile svoju dužnost, trudeći se da saznaju i tvore volju Božju. Sotona će, nesumnjivo, svojim obmanama navoditi te nesavesne ljude da misle da su ipak ispravni. Oni nisu učinili nikakav težak, ozbiljan greh, i prema tome mora da su na pravom temelju i dalje Bog prihvatiti njihova dela. Oni ne zapažaju nikakve naročite grehe zbog kojih treba da se kaju — nikakve grehe koji traže poniznost, pokorno priznanje i razdiranje srca. Takvi se zaista nalaze u velikoj obmani kad istinsku pobožnost zamenjuju spoljnim i kad laskaju sebi da su bogati i ništa ne trebaju. Na njima leži prokletstvo Miroza: „Proklinjite Miroz, reče anđeo Gospodnji, proklinjite stanovnike njegove; jer ne dođoše u pomoć Gospodu s junacima.“

Draga sestro, nemoj pravdati svoje nedostatke tuđim greškama. Na dan Božji nećeš se usuditi da svoj propust u izgradnji karaktera za nebo opravdavaš time što drugi nisu pokazali pobožnost i duhovnost. I ti si imala mane koje si videla na drugima. Činjenica da su i drugi grešnici, niukoliko ne umanjuje tvoj greh. Ako produžite vašim sadašnjim putem, i ti i oni odvojićete se od Hrista, i Gospod u svojoj slavi i moći kazniće vas uništenjem baš kao i sotonu i njegove anđele.

Gospod se velikodušno pobrinuo za tebe. Kad bi Ga tražila svim srcem i išla za svetlošću koju ti je dao ne bi skrenula sa puta. Reč Božja ti je data kao žižak nozi tvojoj, kao videlo stazi tvojoj. Ako se spotakneš, to će biti samo zbog toga što nisi slušala svog vodiča, Reč Božju, i što nisi tu dragocenu Reč učinila zakonom svog života. Bog ti nije dao za uzor nijednog čoveka, ma kako dobar i naoko besprekoran izgledao njegov život. Ako činiš ono što i drugi čine, ako postupaš kako drugi postupaju, naći ćeš se na kraju van svetog grada, sa onom ogromnom množinom koja je postupala kao i ti, sledila uzor koji joj Gospod nije dao i koja će biti izgubljena baš kao što ćeš biti i ti.

Tvoju krivicu i odgovornost ne umanjuje ono što su drugi učinili, ili što će učiniti. Tebi je bio dat jedan uzor — jedan besprekoran život pun samoodricanja i nesebične dobrote. Ako se ne budeš ugledala na taj pravi i besprekorni uzor, već na onaj za koji ti je jasno rečeno u Riječi Božjoj da treba da ga izbegavaš, tvoj život će primiti onu nagradu koju je zaslužio. Tvoj život će biti čist promašaj.

Jedan od najvećih uzroka propadanja skupštine u je taj što su se ljudi merili jedni sa drugima, upoređivali jedni sa drugima. Malo je onih koji imaju živa načela u svojoj duši i koji služe Bogu imajući u vidu samo Njegovu slavu. Mnoga ljudi u _____ ne pristaju da budu spaseni onako kako to Bog određuje. Oni neće da se potrude da svoje spasenje grade sa strahom i drhtanjem. Nemaju u tome iskustva a neće ni da se potrude da do njega dođu ličnim naporima, već žele da se oslone na druge i da žive od njihovog iskustva. Oni se ne mogu pomiriti s tim da straže i da se mole, da žive za Boga, samo za Njega. Mnogo je lakše živeti ugađajući samome sebi.

Skupština u _____ je prepuna otpadništva i ne sme se zavaravati da će moći da napreduju sve dok se oni koji spominju ime Hristovo ne oslobode svake prljavštine, sve dok se ne nauče da odbace zlo a izaberu dobro. Od nas se traži da se neprestano molimo i da stražimo, jer je na našem putu postavljena zamka; na lukavstva sotonina nailazićemo tamo gde ih najmanje i kad ih najmanje očekujemo. Ako u ovom značajnom vremenu ne stražimo u molitvi, neprijatelj će nas zavesti i doživeti poraz.

Kolika je odgovornost ležala na vama kao roditeljima! Kako ste malo osećali težinu tog tereta! Oholost srca, ljubav prema zadovoljstvima i popuštanje strastima — to je ispunjavalo vaš život. Ovo je za vas bilo najvažnije i stoga niste primetili dolazak neprijatelja. On je podigao svoju zastavu u vašoj kući i utisnuo svoj gadni lik na karakteru vaše dece. Ali vas je do te mere zaslepio bog ovoga sveta, da niste mogli videti prednost koju je sotona zadobio niti njegovu delatnost u samoj vašoj porodici.

Doneli ste na svet decu koja nisu sama odlučivala o svom životu. Vi ste u velikoj meri odgovorni za njihovu buduću sreću, za njihovu večnu dobrobit. Na vama počiva odgovornost, pa osećali je vi ili ne, da vaspitate svoju decu za Boga, da budno motrite na prvo pojavljivanje lukavog neprijatelja i da spremno podignete zastavu protiv njega. Sagrađite tvrđavu molitve i vere oko vaše dece i strpljivo stražarite u njoj. Vi nijednog trenutka niste sigurni od napada sotoninih. Ne smete nijednog trenutka prestati da stražarite i usrdno radite. Ne smete ni jednog trenutka zaspati na svom mestu. Ovaj rat je od najvećeg značaja. U pitanju su posledice koje će se osećati kroz čitavu večnost. To je pitanje života i smrti za vas i vašu porodicu. Bićete sigurni jedino ako ponizite svoja srca pred Bogom i zatražite carstvo nebesko kao mala deca. Nećete biti pobednici u toj borbi, ako budete nastavili putem kojim ste dosad išli. Vi niste blizu carstva nebeskog.

Neki koji ne ispovedaju veru u Hrista nalaze se bliže carstvu nebeskom nego adventisti u _____. Niste se trudili da zaslužite ljubav Božju niti ste učili svoju decu da se boje Gospoda. Niste ih poučavali u istini kad ustajete i kad ležete, kad odlazite i dolazite. Niste ih obuzdavali. Vi gledate na drugu decu i tešite se govoreći: „Moja deca nisu gora od njih.“ Ovo je možda tačno, ali da li to što drugi zanemaruju svoje dužnosti umanjuje snagu zahteva koje Bog upućuje vama kao roditeljima? On vam je stavio u dužnost da odgajate decu za Njega, a njihovo spasenje zavisi u velikoj meri od vaspitanja koje budu primila u svom detinjstvu. Ne mogu se drugi primiti te odgovornosti, to je vaša, samo vaša dužnost kao roditelja. Možete sve prizvati u pomoć pri ovom ozbiljnom i važnom poslu; ali pošto sve to učinite, postoji još jedna sila koja prevazilazi sve ljudske i koja može raditi samo preko vas. Bog će doći da vam pomogne: možete se osloniti na Njegovu pomoć. Njegova moć je bezgranična. Ljudski naponi mogu biti bezuspešni, ali ih Bog može učiniti plodnim time što će delovati preko njih.

Na vama je dužnost da uvedete red u svojoj kući. Čisti i bezgrešni anđeli ne žele da dođu u dom u kome postoji toliko prljavštine. Vi spavate na straži. Vaš duh je zaokupljen nevažnim stvarima i stoga nije u stanju da se pozabavi važnijim. Vaš prvi zadatak bi trebalo da bude da ištete carstva Božijega i pravde njegove; tek onda će vam se, prema obećanju, dodati i sve ostalo. Vi baš ovo niste uspeli da ostvarite u svojoj porodici. Da ste usrdno zatražili od Boga da vas i vaše povede uskim putem, revno biste prikupili svaki zrak svetlosti kojim je Gospod obasjava, vaš put, radovali biste se i hodili u njoj.

Vi niste prihvatili svetlost o zdravstvenoj reformi koju vam je Bog podario. Usprotivili ste se. Smatrali ste da nije važno, da nemate nikakvog razloga da je prihvatite. Niste hteli da obuzdate svoj apetit. Niste mogli sagledati mudrost Božju u svetlosti odnosno ograničenja u jelu. Vi ste samo zapazili da morate obuzdati svoj apetit. Gospod nam je poslao ovu svetlost u ovim poslednjim

danima kako bi se tama, u koju su zapala ranija pokolenja usled grešnih strasti, donekle podigli i da bi se umanjila zla nastala usled preterivanja u jelu i piću.

Bog je u svojoj mudrosti odlučio da svoj narod izvede na jednu visinu gde će živeti odvojeno od taštog sveta, kako Njegova deca ne bi tako lako zapala u idolopoklonstvo i podlegla pokvarenosti koja je zavladała u ovom svetu. Božja je namera da verni roditelji i njihova deca budu živi predstavnici Hristovi, kandidati za večni život. Svi koji imaju udela u božanskoj prirodi izbeći će pokvarenost koja je kroz pohotu došla na ovaj svet. Onima koji ugadaju svom apetitu nije moguće da postignu hrišćansko savršenstvo. Ne možete podstaći moralna osećanja svoje dece ako niste dovoljno brižljivi pri izboru njihove hrane. Trpeza koju roditelji spremaju svojoj deci obično je za njih zamka. Deca ne jedu dobro zgotovljenu, jednostavnu hranu. Hrana je često obilna i prouzrokuje grozničava stanja, pošto lako nadražuje nežnu sluzokožu želuca. Ovim se jačaju niske strasti koje odnose pobeđu, dok umne i moralne snage slabe i postaju sluge životinjskih strasti. Morate se učiti da kuvate jednostavna, ali hranljiva jela. Meso i kolači spravljeni sa svakojakim začinima nisu najzdravija i najbolja hrana. Jaja ne treba iznositi na sto. Ona škode vašoj deci. Najzdravije je voće i povrće, pripremljeno na najjednostavniji način. Tako se u telo unosi najveća količina hranljivih materija, a u isti mah ne škodi umu.

Redovnost u jelu ima veliki značaj za telesno zdravlje i vedrinu duha. Vaša deca bi trebalo da jedu samo u vreme određeno za obed. Ne treba im dopustiti da krše ovo ustanovljeno pravilo. Dok ti nisi kod kuće, sestro E, nisi u stanju da vršiš nadzor u ovom važnom pitanju. Tvoj najstariji sin je već toliko iznurio svoj organizam da je utro put stalnoj bolesti. Tvoje drugo dete je već pošlo njegovim stopama i nijedno od tvoje dece nije sigurno od tog zla.

Možda će biti nemoguće da od svoje dece saznaš istinu u pogledu njihovih navika. Oni koji se odaju tajnom poroku hoće i da lažu i da obmanjuju. Deca te mogu prevariti jer nemaš mogućnosti da proveriš njihova tvrđenja. Tebe je neprijatelj tako dugo zaslepljivao, da nemaš skoro nijedan zrak svetlosti koji bi mogao da razagna tu tamu. Tebe očekuje jedno ozbiljno i veliko delo koga se moraš odmah latiti: da dovedeš u red svoje srce i svoju kuću. Jedino siguran put za tebe je da se posvetiš ovome delu. Nemoj zavaravati samu sebe i misliti da je, na kraju krajeva, sve ovo preterano. Ja nisam preuveličavala. Iznela sam činjenice koje će izdržati probu suđenja. Preni se! Probudi se! Preklinjem te da to učiniš pre no što bude odviše kasno da se zlo ispravi, da ne biste i ti i tvoja deca našli smrt u opštoj propasti. Lati se ozbiljnog zadatka i pozovi u pomoć svaki zrak svetlosti koja je padala na tvoju stazu da to nisi ni za pazila, kao i onu svetlost koja sada blista. Počni da ispituješ svoj život i karakter kao da si pred sudom Božjim. „Čuvajte se od telesnijeh želja, koje vojuju na dušu,“ opominje nas apostol. Porok i pokvarenost su svuda u porastu i ako se u svojoj borbi protiv struje zla ne oslonite na silu koja je jača od ljudske. podleći ćete i bujica će vas odvući u propast. Bez svetosti niko neće videti Gospoda.

Bog kuša i proverava svoj narod. Njegovi anđeli prate razvijanje karaktera i ocenjuju moralnu vrednost. Vreme milosti se bliži kraju, a vi još niste spremni. O, kad bi reč koja opominje gorela kao oganj u vašoj duši! Pripremite se! Radite dok traje dan, jer dolazi noć kad niko više neće moći raditi. I dalje važi poruka: Ko je svet, neka se još sveti, a ko je pogan neka se još pogani. Odlučivaće se o sudbini svih nas. Samo mali broj, da, samo mali broj onih koji su na zemlji spašće se i zadobiti život večni, dok će svi oni koji nisu usavršili svoje duše pokoravajući se istini biti predati drugoj smrti. O, Spasitelju, spasi ono što si iskupio svojom krvlju! — to je vapaj moga tužnog srca.

Mnogo strahujem za vas i za mnoge u _____ koji tvrde da veruju u istinu. O, istražujte, pažljivo istražujte svoja srca i pripremajte se za suđenje. Srce me boli kad vidim koliko

dece čiji roditelji praznuju subotu upropašćuje telo i dušu tajnim porokom. U vašoj blizini je jedna porodica u kojoj se ove zle navike ogledaju na telu kao i umu. Ova deca se nalaze na putu koji vodi pravo u propast. Ona unižavaju sama sebe i navode mnoge druge na taj porok. Najstariji dečko je usled toga zakržljao i umno i telesno. Ono malo razuma što mu je preostalo sasvim je uniženo. Ako i dalje nastavi s tim porokom, može postati potpun idiot. Zadovoljavanje kod dece koja su već poodrasla predstavlja strašno zlo i donosi strašne posledice pošto slabi organizam i umne sile. Ali štetne posledice su još vidnije kod onih koji se odaju tom poroku pre no što odrastu, pa su izgledi na njihov oporavak skoro beznadežni. Deca zaostaju u rašćenju, mišići su im mlitavi, oči postaju sitne i izgledaju ponekad kao natečene, pamćenje popušta i ne uspeva išta da zadrži, dete je prilikom učenja nesposobno da usredsredi pažnju na ono što se predaje.

Roditeljima te dece kažem: „Doneli ste na svet decu koja će biti samo prokletstvo za društvo. Ona su neposlušna, strastvena, poročna i svadljiva. Ona kvare druge svojim primerom. Nose žig karaktera svoga oca, njegovih niskih strasti. U njima se ogleda njegova žestoka, nagla priroda. Za ove roditelje bi bilo mnogo bolje da su još ranije otišli na selo da se zajedno sa svojom decom odvoje od onih kojima ne mogu doneti nikakvo dobro, već samo zlo. Stalno zanimanje u polju bilo bi blagotvorno za ovu decu; stalan rad, koliko to njihove snage dopuštaju, sprečio bi ih da zloupotrebljavaju sopstveno telo i da i druge navode na taj pakleni porok. Rad je velika blagodati za ovu decu, naročito za onu koja su naklonjena poroku i izopačenosti.

Ova deca su toliko raširila porok u _____ da ga ni ujedinjeni napori svih propovednika i pobožnih ljudi ne mogu iskoreniti. Mnogi koji su se naučili od vaše dece radije će pristati da propadnu no da obuzdaju svoju strast i prestanu s ovim grehom. Jedno pokvareno stvorenje može za kratko vreme posejati više zlog semena no što ga mnogi mogu počupati tokom čitavog svog života. Vaša deca su stalno u ustima onih koji se bacaju blatom na istinu. Ovo su deca adventista, ali su nevaljalija od dece drugih ljudi. Ona imaju manje uljudnosti, manje samopoštovanja. Brat F nije služio na čast stvari Božjoj. Njegova nagla narav i njegov primer nisu uzdizali ljude nego su ih unižavali. Njegov nedostatak uljudnosti i zdravog suda dali su povoda da se o delu Božjem rđavo govori. Za stvar istine bi bilo mnogo bolje da se ova porodica još odavno povukla u neko manje mesto, gde bi se njen uticaj manje osećao. Njegova deca su živela u svetlosti istine i bila su u povoljnijem položaju nego mnoga druga deca, ali im sve to nije ništa koristilo. Ona su sve dublje upadala u poročnost. Njihov odlazak značio bi blagodati za skupštinu, društvo i za celu porodicu. Stalan rad u polju bio bi blagodati za oca i decu, samo kad bi hteli da se koriste prednostima seoskog života.

Videla sam da porodica brata G može da se ispravi u mnogo čemu. X i I su se dugo odavali ovom poroku. Naročito X koji je tako daleko otišao da je to imalo štetnog uticaja na njegov um, njegovo čulo vida i njegovo zdravstveno stanje. Sotona je skoro potpuno zavladao duhom ovog jasnog dečaka, ali njegovi roditelji nisu u stanju da vide zlo i njegove posledice. Njegov duh je unižen, njegova savest otupela, njegovo osećanje morala zatajilo tako da lako može postati žrtva rđavog društva koje će ga navesti na greh i zločin. Brate i sestro G, probudite se, preklinjem vas. Vi niste primili svetlost zdravstvene reforme niti ste živeli prema njoj. Da ste obuzdali svoju pohlepu, uštedeli biste sebi mnogo truda i izdataka. I, što je još mnogo važnije, bolje biste sačuvali svoje zdravlje i umne sile, Tada bi bili u stanju da shvatite večne istine, vaš um bi mogao bolje oceniti dokaze u prilog istine i bio spremniji da drugima iznese razloge za nadu koju nosite u sebi. Vi ne jedete onu jednostavnu, zdravu hranu koja daje najbolju krv. Rđava krv mora umanjiti moralne i umne sile i probuditi i ojačati niže strasti vaše prirode. Ne smete uzimati preterano obilnu hranu, jer to škodi telesnom zdravlju i ometa uzdizanje vaših duša i duša vaše dece.

Vi iznosite na svoju trpezu hranu koja suviše opterećuje organe za varenje, budi životinjske strasti i slabi moralne i umne sposobnosti. Bogata hrana i meso nisu ni od kakve koristi. Kad biste znali prirodu mesa koje jedete, da ste životinje čije meso jedete videli pre klanja, sa gađenjem biste okrenuli leđa mesu. Baš one životinje čije meso jedete često su tako bolesne da bi uginule čak i kad ih ne bi zaklali, ali još dok u njima ima daška života, ljudi ih kolju i donose na tržište. Uzimate u sebe otrov najgore vrste, a niste toga svesni. Volite da ugađate svom apetitu. Morate naučiti ovu pouku: „Ako dakle jedete, ako li pijete, ako li drugo što činite, sve na slavu Božju činite.“

Preklinjem vas, Hrista radi, dovedite u red svoj dom i svoje srce. Neka bi vas istina nebeskog porekla uzdigla i posvetila vašu dušu, telo i duh. „Čuvajte se od telesnih želja, koje vojuju na dušu.“ Brate G, tvoja ishrana osnažuje niske strasti. Ti ne vladaš svojim telom kao što ti je dužnost, kako bi tvorio svetinju u strahu Božjem. Moraš se pridržavati umerenosti u jelu da bi mogao postati strpljiv. Ne zaboravi da si svojoj deci u velikoj meri dao pečat sopstvenog karaktera. Moraš biti izdržljiv, i ne smeš biti grub, strog ili nestrpljiv. Postupaj sa decom odlučno, ali strpljivo, sa ljubavlju i sažaljenjem, kao što je Isus postupao sa tobom. Pazi kako ih opominješ. Budi strpljiv prema svojoj deci, ali ih obuzdaj. To si U velikoj meri zapustio. Nisi ih poučavao kako treba pošto nisi potpuno savladao sopstveni duh. Za vas oboje mora biti izvršeno veliko delo.

Brate G, da si hodio u svetlosti koju ti je Gospod dao postojao bi sve snažniji i Gospod bi te izabrao za oruđe pravde. Ti si obdaren, sposoban i možeš raditi na slavu Božju. Ali ti se nisi potpuno potčinio Bogu. O, kad bi makar sada težio krotosti i pravdi, da bi se mogao sakriti u dan žestokog gnjeva Gospodnjeg!

Dragi moj brate i sestro, morate složno i istrajno ispravljati pogreške u odgajanju dece. Sestra G je bila suviše popustljiva. Međutim, složno i sa ljubavlju možete još i sada mnogo učiniti, kako bi privezali svoju decu za svoja srca i ukazali im na pravi i dobar put. Morate dovesti u red težnje svog srca i sopstveni dom. Vaši postupci treba da budu skladni. Preobražujući uticaj Duha Božjeg može izvršiti veliko delo za vas oboje i ujediniti vaša srca i napore u delu preobražaja vaše porodice. Nezadovoljstvo, gundanje i brzopleta razdražljivost treba da nestanu. To slabi vaše snage i uništava uticaj koji morate vršiti ako želite da imate uspeha u odgajanju vaše dece za nebo.

Sotona je trenutno nadmoćniji. Vaša jadna deca su njegovu zarobljenici. On vlada njihovim duhom i navodi ih na stramputicu. Njihovo osećanje morala kao da je zatajilo. Greše skvrneći sebe i uživaju u svojoj pokvarenosti. Takvi dečaci su u stanju da zatruju čitavu okolinu ili skupštinu i njihov pustošan uticaj dovodi u opasnost sve one sa kojima dolaze u dodir u školi. Vaša deca su pokvarena i telom i duhom. Porok je stavio svoj pečat na vašu najstariju decu. Ona su okaljane, silno okaljane grehom. U njima preovlađuju životinjski nagoni, dok su im moralne i umne snage veoma slabe. Niske strasti su ojačale, a savest okorela i otupela. Eto kako porok deluje na umne snage. Oni koji rade na uništenju sopstvenog tela i duha ne zaustavljaju se samo na tome. Oni će biti spremni za zločin svake vrste, jer je njihova savest okorela. Roditelji nisu ni upola svesni svoje roditeljske odgovornosti. Oni ne ispunjavaju svoje dužnosti. Ne ukazuju svojoj deci na grešnost te opasne navike koja uništava vrline. Sve dok se roditelji ne osveste, nema nade za njihovu decu.

Mogla bih navesti još mnoge druge slučajeve, ali ću se uzdržati i pomenuti samo nekoliko. Dž je opasan drug. Ogrezao je u tom poroku. Njegov uticaj je rđav. Milost Božja ne može da deluje na njegovo srce. Razuman je i njegov otac je očekivao da će ga to uravnotežiti; međutim, umne snage ne obezbeđuju nadmoć vrline. On usled nedostatka verskog načela pokvaren u srcu i poodmakao u svojim zlodelima, svuda vrši pustošan uticaj. Nije veran svojim načelima i hvališe se sumnjama. Kad se nađe u društvu svojih drugova ili onih koji su mlađi od njega, zlački govori o verskim stvarima i ruga se i podsmeva istini i Bibliji. Takvo znanje kvvari um i navodi mlade ljude da se stide

istine. Takve drugove treba uvek izbegavati jer je to jedini siguran put. Mlade devojke su očarane društvom tog mladića. Čak i neke koje tvrde da su hrišćanke uživaju u njegovom društvu.

K je mladić koji bi se mogao pravilno razvijati kad bi bio pod ispravnim uticajem. Njemu je potreban primer. Kad bi mladići koji ispovedaju istinu slavili Hrista svojim životom, njihov uticaj bi odneo pobedu nad štetnim uticajem mladića kao što je C. Ali mladići, uopšte uzev, nemaju više vere od onih koji nikada nisu pomenuli ime Hristovo. Oni ne žele da odstupe od nepravde. Jedan sposoban, pametan mladić kao što je Dž ima moćan uticaj na zlo. Da njegovim umom vladaju vrline i pravda, on bi vršio uticaj na dobro. Ali pošto njim upravlja pokvarenost, njegov rđav uticaj na okolinu je ogroman i odvući će ga u propast. Blistav razum, ako je iskvaren, čini srce veoma rđavim. Sjajan um posvećen Duhom Božjim, ima skrivenu moć i obasjava svetlošću i čistotom svoju okolinu.

Kad bi mladić sa takvim umnim sposobnostima kakve ih ima Dž potčinio svoje srce Hristu, to bi bio njegov spas. Njegov um bi pomoću vere bio postavljen na zdrave temelje; njegove umne i moralne snage ojačale bi i postale skladne. Njegova savest bi, rasvetljena božanskom milošću, postala jasna i čista, vladala bi voljom i željama i unela iskrenost i ispravnost u svaki postupak u životu. Bez načela vere, taj mladić će biti podmukao, izveštačen, podao, zao i zatrovaće sve one koji se sa njim druže. Opominjem svu omladinu da se čuva tog mladića ukoliko on nastavi da se podsmeva veri i Bibliji. Omladino, čuvaj se njegovog društva.

L se takođe pokvario družeći se sa dečacima koji su na njega vršili rđav uticaj. J i K nisu društvo za njega, jer se on lako povodi za rđavim primerom. _____ nije najbolje mesto za njega. On živi nečistim životom i ruži samoga sebe. Zbog toga i zbog rđavog društva koje boli, u njemu će oslabiti one želje koje pomažu da se izgradi karakter pun vrlina i zasluži nebesko carstvo. Mladi ljudi koji žele besmrtni život moraju se zaustaviti na putu zla, i ne dopustiti sebi nijednu nečistu misao ili čin. Nečiste misli vode nečistim delima. Kad bi razmišljali o Hristu, duh bi bio daleko od svake pomisli na nečiste postupke. Um jača razmišljanje o uzvišenim predmetima. Ako se nauči da ide putevima čistote i svetosti, on će postati zdrav i jak. Ako se vaspita da razmišlja o duhovnim stvarima, to će mu s vremenom postati sasvim prirodno. Međutim, ovo obraćanje naših misli k nebu ne može se postići bez stvarne vere u Boga, ako se usrdno ne oslonimo na Njega, i ne zatražimo milost i snagu koja će biti dovoljna u svakoj prilici.

Bez usrdnih napora i čvrstih načela ne možemo steći onu čistotu života i karaktera koju je imao naš božanski Uzor. Kolebljiva osoba neće uspeti da postigne hrišćansko savršenstvo. Ona će, merena na merilima svetinje, biti pronađena lakom. Sotona traži svoj plen ričući kao lav. On isprobava svoje lukavstvo na svakom bezazlenom mladiću. Bezbednost je samo u Hristu. Jedino pomoću Njegove milosti možemo uspešno doći do sotonine. Sotona priča mladićima da još ima dovoljno vremena, da mogu eto još jedanput da popuste svom poroku i nikad više. Ali to jedno popuštanje će zatrovati ceo njihov život. Ne smete ni jednom kročiti na zabranjeno tlo. U ovim opasnim danima, kad na sve strane ima iskušenja koja odvlače u porok i pokvarenost, mladi ljudi moraju iz dubine duše podići svoj glas k nebu: „Kako će mladić očistiti put svoj?“ I neka njegove uši budu otvorene i njegovo srce sklono da čuje pouku koja će mu se dati u odgovoru: „Vladajući se po tvojim rečima.“ Jedina bezbednost za mlade u ovom dobu punom pokvarenosti jeste da učine Boga svojim osloncem. Bez Božje pomoći, oni će biti nesposobni da obuzdaju telesne strasti i prohteve. Hristos nam pruža pomoć koja nam je toliko potrebna; ali samo malo njih hoće da priđu k Njemu i da zatraže tu pomoć. Kad je bio na zemlji, Isus je rekao: „I nećete da dođete k meni da imate život vječni.“ U Hristu svi mogu pobediti. Možete reći zajedno s apostolom: „Ali u svemu ovome pobeđujemo onoga radi koji nas je ljubio.“ I još: „Nego morim tijelo svoje i trudim.“

Opisala sam detaljno slučaj brata E i njegove porodice jer je on prava slika stanja mnogih porodica; i Bog želi da te porodice shvate da je to pisano naročito za njih i njihovo dobro. Postoje još mnogi primeri koje bih mogla pomenuti, ali sam ih već dovoljno navela. Mlade devojke nisu tako slobodne od zločina samozadovoljavanja kao što se to obično misli. I one mu podležu i mogu time upropastiti svoje zdravlje. Neke koje su se tek zadevojčile nalaze se u opasnosti da dobiju paralizu mozga. Već su im popustile moralne i umne sile, dok životinjske strasti zadobijaju vlast i upropašćuju telo i dušu. Mladi, i jednog j drugog pola, ne mogu biti pravi hrišćani, ako sasvim ne prestanu sa tim paklenim porokom koji uništava i dušu i telo.

Veliki deo omladine luduje za knjigama. Čitaju sve što im padne pod ruku. Napeti ljubavni romani i nečiste slike vrše rđav uticaj na omladinu. Mnogi čitaju romane koji stvaraju nečistu maštu. Po vozovima se često nude fotografije nagih žena. Ove odvratne slike se nalaze i u fotografskim radnjama i po Onim radnjama koje trguju bakrorezima. Ovo je doba kad pokvarenost svuda preovlađuje. Slikama i štivom bude se rđave strasti. Mašta izopačuje srce. Ljudi vole da posmatraju prizore koji bude niske, životinjske strasti. Te poročne slike, koje deluju na izopačenu uobrazilju, kvare dobre običaje i podstiču obmanute, zaslepljene ljude da se prepuštaju svojoj pohoti. Zatim dolaze greh i zločin koji spuštaju bića stvorena po obličju Božjem na nivo životinja i najzad ih odvlače u propast. Ne čitajte i ne gledajte ono što izaziva nečiste misli. Razvijajte moralne i umne snage. Nemojte dozvoliti da te plemenite snage oslabe i da se izopače čitanjem romana. Poznajem snažne umove koji su postali neuravnoteženi, ili su delimično otupeli i oslabili usled neumerenosti u čitanju.

Pozivam roditelje da paze šta njihova deca čitaju. Deci samo može da naškodi ako mnogo čitaju. Naročito nemojte dozvoliti da se u vašoj kući nalaze časopisi i listovi sa ljubavnim pričama. Nemoguće je da omladina poseduje zdrav um i ispravna verska načela ako ne čita reč Božju. Ta knjiga sadrži najzanimljivije priče, ukazuje na put spasenja kroz Hrista i predstavlja putokaz ka uzvišenijem i boljem životu. Svi bi je proglasili za najzanimljiviju knjigu koju su ikad pročitali, da njihova mašta nije izopačena čitanjem uzbudljivih, izmišljenih romana. Vi koji očekujete da vaš Gospod dođe po drugi put kako bi vaša smrtna tela uobličio prema svom slavnom telu, morate se pozabaviti uzvišenijom delatnošću. Morate se delima uzdići na jedno stanovište uzvišenije nego dosad, inače vas neće biti među onima koji će dobiti besmrtnost.

ISTINSKA LJUBAV U DOMU

Brate M, kad sam bila u Adams Centru, pokazano mi je da ti je, dok si se nalazio u Institutu, nedostajao nesebičan duh. Nisi vršio onakav uticaj kakav je trebalo. Mogao si učiniti da tamo tvoja svetlost zablista, ali ti to nisi učinio. Često zapostavljaš svoje dužnosti radi zabave. Nisi pokazao brižljivost niti si poneo odgovornost. Ne uživaš u kretanju. Voliš svoju ugodnost, nisi za težak rad. To je sebično. Dozvolio si da se imovina Instituta smanjuje i propada, mada je bila tvoja dužnost da je sačuvaš i da se postaraš da sve bude u redu, i to uz veće zalaganje i brigu nego da je tvoja sopstvena. Bio si neveran pristav. Kad god si učestvovao u zabavama, igrao krocket ili nešto slično, trošio si vreme za koje si plaćen i koje ne pripada tebi. To je isto tako kao da si uzimao novac koji nisi zaradio i prisvajao ga za sebe.

Braća Lofboro, Endrus, Oldič i druga nisu te poznavali. Precenili su te, i ti nisi mogao odgovoriti dužnosti koju su ti namenili. Grešili su određujući tako visoku cenu za tvoj rad. Nisi zasluživao novac koji si primao. Bio si veoma spor i nisi imao dovoljno energije. Nisi bio dovoljno zainteresovan i budan da bi zapazio i učinio ono što treba, zapostavljao si svoju dužnost.

Dragi brate, ti si daleko od Boga; nalaziš se u stanju otpadništva. Ne poseduješ plemenitu

moralnu hrabrost. Popuštaš sopstvenim željama, umesto da se odričeš sebe. Tražeći sreću, posećivao si mesta za zabave koje Bog ne odobrava i na taj način oslabio sopstvenu dušu. Dragi brate, ti se moraš mnogo čemu naučiti. Ugađaš svom apetitu uzimajući hrane više nego što treba da se ona pretvori u dobru krv. Greh je biti neumeren u pogledu količine hrane, čak i onda kad se kvalitetu nema šta zameriti. Mnogi smatraju da jednostavnu hranu mogu jesti do sitosti, pošto ne uzimaju meso i druge nezdrave namirnice. To je netačno. Mnogi koji tvrde da su prihvatili zdravstvenu reformu nisu ništa drugo do proždrljivci. Oni toliko opterećuju organe za varenje, da se njihova životna snaga iscrpljuje u naporu na svari hranu. To takođe nepovoljno utiče na um, jer snage mozga moraju da priteknu u pomoć stomaku. Prekomerno uzimanje čak i najjednostavnijih namirnica otupljuje osetljive nerve mozga i slabi njegovu životnu snagu. Preterano unošenje hrane ima gore posledice po zdravlje nego preteran rad. Neumerenost u jelu više uništava energije duše nego neumerenost u radu.

Organe za varenje nikad ne treba opterećivati takvom hranom koja po količini ili kvalitetu zahteva da čitavo telo učestvuje u procesu varenja. Sve što se u stomak unese preko onoga što organizam može da pretvori u krv opterećuje životni aparat; taj višak ne može da se pretvori ni u mišiće, ni u krv, već samo opterećuje jetru i stvara bolesno stanje. Želudac preterano radi da bi svario taj višak, pa otuda osećaj tromosti, koji se tumači kao osećaj gladi; ne dozvoljavajući organima za varenje da se odmore od svog teškog rada, da prikupe energiju, čovek ponovo unosi u stomak preterane količine hrane i zamoreni aparat se ponovo stavlja u pogon. Telo izvuče manje hranljivih sastojaka iz odveć velike količine hrane, nego iz umerene količine hrane, koja se uzima u pravilnim razmacima.

Dragi brate, tvoj mozak je otupeo. Čovek koji uzima onu količinu hrane koju ti uzimaš morao bi biti radan čovek. Rad je potreban varenju i zdravlju tela i uma. Tebi je potreban fizički rad. Krećeš se i radiš kao da si od drveta, kao da uopšte nemaš savitljivosti. Neophodno ti je zdravo, aktivno kretanje. To će osnažiti um. Po sle obilnog obroka ne treba učiti ili odmah pristupiti teškom radu; time bi se povredili zakoni telesnog zdravlja. Energija nerava se odmah posle jela znatno troši. Snage mozga aktivno rade da bi pomogle stomaku. Prema tome, proces varenja se ometa ako se um ili telo preopterećuju posle jela. Životne snage koje su potrebne da bi se izvršio rad u jednom pravcu upućuju se nazad u drugom pravcu.

Moraš se vežbati umerenosti u svemu. Razvijaj uzvišenije snage uma, pa će preostati manje snage za razvijanje životinjskih nagona. Tvoje duhovne snage se ne mogu razviti sve dok potpuno ne savladaš svoj apetit i strasti. Nadahnuti apostol kaže: „Nego morim tijelo svoje i trudim da kako sam drugima pripovijedajući izbačen ne budem.“

Dragi brate, preklinjem te, probudi se. Neka bi delo Duha Božjeg doprlo dublje od zemaljskih stvari; neka bi doprlo do izvora svakog tvog postupka. Tebi su potrebna načela, čvrsta načela i delotvorna snaga, kako u duhovnim tako i u prolaznim stvarima. U tvojim naporima nema usrdnosti. O, kako mnogo ljudi stoje nisko u pogledu duhovnosti samo zato što ne mogu da se odreknu svog apetita! Prekomerno uzimanje hrane je pomutilo i skoro umrtvilo umne sile. Takvi ljudi ne mogu ostati budni subotom u Božjem domu. Ni najozbiljniji pozivi često ne mogu da probude njihove preopterećene, otupele mozgove. Ma kako ubedljivo izneta, istina ne utiče na njihovo moralno osećanje niti može da prosvetli njihov razum. Da li se ti ljudi trude da slave Boga u svemu?

Ako se naš um ne vaspita da razmišlja o onom što je uzvišeno, nećemo imati jasne pojmove o večnim pitanjima. Sve strasti se moraju potpuno podvrgnuti moralnim silama. Kad ljudi i žene govore o svojoj jakoj veri i istinskoj duhovnosti, a nisu potpuno obuzdali sve svoje strasti, njihova

je vera lažna. Bog zahteva od njih da to učine. Duhovni mrak preovlađuje zato što se zadovoljavamo niskim stupnjem na kome se nalazimo i što naše misli nisu upravljene ka onome što je čisto, sveto i nebesko.

Videla sam, brate M, da nisi srećan u svojoj porodici. Tvoja žena je doživela razočaranje, a i ti isto tako. Tvoja žena je očekivala da nađe u tebi jednog čoveka plemenitih i prefinjenih osobina. Bila je vrlo nesrećna. Ohola je u velikoj meri. Preko svoje majke imala je dodira sa krugovima ljudi koji su vrlo savesni, ali oholi i uobraženi, pa je i sama poprimila ove osobine. Ona je zatvorenog karaktera. Nije u njenoj prirodi da bude otvorena i da ispoljava svoja osećanja. Smatra da je svako ispoljavanje ljubavi između muža i žene znak slabosti i nezrelosti. Osećala je da će, ukoliko bude pokazala ljubav dobiti za uzvrat ne čistu i uzvišenu ljubav, već niske strasti, da će time ojačati ove strasti, a ne čistu, duboku, svetu ljubav.

Tvoja žena treba da se potruži da izađe iz svoje pomalo nadmene povučенosti i da bude jednostavna i prijatna u svim svojim postupcima. A kad se u tebi budu probudila ona viša svojstva i kad se budu osnažila vežbanjem, ti ćeš bolje razumeti potrebe žena; shvatićeš da duša žudi za jednom ljubavlju višom i čistijom od one koja se sastoji od niskih strasti. Stalnim popuštanjem ti si dozvolio da se ove strasti ukorene. Ti ćeš doneti sreću svojoj ženi ako budeš u strahu Božjem obuzdavao svoje telo i trudio se da prema njoj pokažeš čistu, uzvišenu ljubav. Prigrli je svim srcem, ceni je.

Bio si nadmen i smatrao sebe višim od svoje žene. Nisi razumeo samoga sebe. Imao si vrlo visoko mišljenje o svom verskom iskustvu i svom napredovanju u bogougodnom životu. Ovim nisi pomogao svojoj ženi, nego si joj samo odmogao. Ona se bojala za tebe, videći da ne shvataš samoga sebe i da ideš suviše brzo. Vaša veza nije predstavljala sreću. Tvoja žena je bojažljiva, povučena, zatvorene prirode. Nisi je ni najmanje razumeo. Ona okleva i boji se da učini ijedan pokret iz straha da ne ide suviše brzo. Potrebno je da stekne poverenje u sebe i da bude nezavisna.

Brate M, ti nisi u njoj razvijao ovo samopouzdanje. Nisi bio pažljiv prema njoj, niti si joj ukazivao potrebnu ljubav. Ponekad bi i pokazao ljubav, ali i to je bilo sebično. Ljubav za tebe nije načelo, nije duboka i ne nalazi se u osnovi svih tvojih postupaka. To nije bila ona nesebična ljubav u kojoj bi se ogledala tvoja stalna briga za nju, tvoja želja da budeš u njenom društvu. Nisi nikada pokazao da njeno društvo više voliš od društva drugih ljudi. Tražio si svoja zadovoljstva, ostavljajući je kod kuće osamljenu i neraspoloženu. Tako si radio pre dolaska u ovo mesto a i dalje tako postupaš, mada u nešto manjoj meri pošto ne nalaziš prilike i izgovor.

Tvoja žena ne pokušava da ti stavi do znanja tvoje mane. Ona te se plaši. Da si prema njoj ispoljavao pravu ljubav koju traže takve prirode kao što je njena, ti bi dotakao u njenom srcu strunu koja bi ti odgovorila istom merom. Odviše si hladan i krut. Ponekad si i pokazao neku naklonost prema njoj, ali nisi time probudio i njenu ljubav, zato što nisi bio ljubazan i pažljiv i nisi pokazao da ti je stalo do njene sreće. Često si smatrao da možeš juriti za svojim zadovoljstvima, ne obazirući se ni najmanje na njeno zadovoljstvo i sreću.

Istinska, čista ljubav je dragocena. Čudesno je njeno dejstvo. Ona je duboka i stalna. Ona se ne ispoljava samo na mahove. To nije neka sebična strast. Ona donosi plodove. Ona će te podstaći da se potružiš da svoju ženu učiniš srećnom. Ako budeš gajio takvu ljubav, biće ti sasvim prirodno da preduzmeš ove napore. Oni ti se neće učiniti teškim i neće biti nikakve usiljenosti. Ako budeš izašao u šetnju ili pošao na sastanak, biće ti sasvim prirodno da povedeš sa sobom i svoju ženu i da se potružiš da bude srećna s tobom. Ti smatraš da je ona postigla manje od tebe u duhovnom pogledu, ali ja sam videla da se Bogu više dopada njen put nego tvoj. Ti nisi dostojan svoje žene. Ona je previše dobra za tebe. Ona je krotka, osetljiva biljka i potrebna joj je velika nega. Revno se

trudi da ispunjava volju Božju, ali je ohola duha, bojažljiva i strahuje od prekora. Za nju je smrt kad joj zameraju ili joj prebacuju. Ispuni svoje obećanje koje si dao na venčanju: neka tvoja žena bude voljena, poštovana pa će se osloboditi svoje urođene povučenosti i bojažljivosti.

Čim jedna žena zapazi da je muž ceni i voli ne samo zato što mu je korisna u kući, nego i zato što je ona deo njega samog, odgovoriće na njegovu naklonost i uzvратиće mu ljubavlju. Moraš svojoj ženi posvetiti naročitu usrdnu pažnju. Kad bi bio onakav kakav Bog želi da budeš, osećao bi se izgubljenim bez žene. Smatraš da njena vera nema nikakve vrednosti, ali će njena vera pre dobiti odgovor nego tvoja.

Brate M, ti ne možeš da razumeš srce jedne žene. Nisi u stanju da povežeš uzrok i posledice. Jasno ti je da tvoja žena nije tako vesela i srećna kao što bi to ti želeo, ali se ne pitaš šta je tome uzrok. Ne proučavaš svoje ponašanje kako bi video ne leži li teškoća baš u tebi samom. Ispoljavaj ljubav prema svojoj ženi. Ona je željna duboke, istinske ljubavi koja podiže. Pokaži joj na opipljiv način da ceniš i uzvraćaš njene napore da ti život učini ugodnijim, u kojima se i ogleda njena briga o tebi. Pitaj je za mišljenje i savet u svakom ovom poduhvatu. Poštuj njen sud. Nemoj misliti da znaš sve što treba znati.

Kuća u kojoj vlada ljubav, u kojoj se ljubav ogleda u rečima i delima, predstavlja mesto u kome anđeli vole da borave i da ga obasjavaju zracima svetlosti. Tu i obični kućevni poslovi dobijaju neku svoju draž. U takvim okolnostima tvojoj ženi ne bi bila neprijatna nijedna od životnih dužnosti. Ona će ih vršiti radosna srca, biće kao sunčani zrak svima oko sebe i njeno srce će pevati u slavu Gospodnju. Za sada ona oseća da u tvom srcu za nju nema ljubavi. Mnogo puta si joj to pokazao. Ti obavljaš dužnosti koje imaš kao glava porodice, ali tu nešto nedostaje. Nedostaje dragoceno dejstvo ljubavi koja rađa nežnost i pažnju. Ljubav treba da se ogleda u svakoj reči, u svakom postupku i da se zapaža u glasu.

Tvoja žena nema hrabrosti da otvori svoje srce pred tobom; jer čim da izraza nekom osećanju koje se razlikuje od tvoga, ti je odbijaš. Tvoje reči su tako ubedljive da ona nema hrabrosti da i sama nešto kaže. Vi niste jedno u srcu. Ti se stavljaš u neki položaj iznad nje i tako se ponašaš kao da njen sud i njeno mišljenje nemaju nikakve vrednosti. Smatraš da si daleko odmakao od nje u pogledu duhovnog života. Brate moj, Ti ne poznaješ samoga sebe. Bog gleda na delo, a ne na reči. Spoljni znaci nemaju kod Boga onu ocenu koju imaju kod ljudi. Bog ceni smerno srce i skrušenost duha. Našem Spasitelju su poznate duševne borbe svake duše. On ne sudi po spoljašnosti, već po pravdi.

Ti si samouveren. Zauzimajući neko stanovište, ti ne proučavaš pitanje u celini niti razmišljaš o tome kakve će biti posledice tvoje upornosti, nego ga uplićeš u svoje molitve i razgovore, iako znaš da tvoja žena ne zastupa isto gledište. Umesto da poštuješ osećanja svoje žene i da kao svaki plemenit čovek gledaš da izbegneš razgovor o onim pitanjima u kojima se razilazite, ti baš želiš da se zadržavaš na njima i prilikom iznošenja sopstvenog mišljenja nemaš obzira prema onima s kojima govoriš. Smatraš da drugi nemaju prava da imaju mišljenje koje bi se razlikovalo od tvoga. Ovi plodovi ne rastu na hrišćanskom drvetu.

U slučaju sestre N ti nisi video stvari u pravoj svetlosti. Da su tvoje molitve i molitve ostalih bile uslišene i da je ona bila isceljena, to bi donelo propast više nego dvojici ili trojici od vas. Ovu stvar je uredila mudrost Božja. Bog je čitao pobude i namere srca.

Tvoja žena ima isto toliko prava na svoje mišljenje kao i ti na svoje. Bračna veza ne treba da uništava njenu ličnost. Ona ima ličnih odgovornosti. Nećeš popraviti svoj položaj sve dok joj ne pružiš više slobode i sve dok se ne budeš prema njoj ophodio sa ljubaznošću i strpljenjem koji su krasili Hrista. Moraš gledati druge u onoj svetlosti u kojoj hoćeš da drugi tebe gledaju. Ti moraš da

primiš pouku: „Ništa ne činite uz prkos ili za praznu slavu, nego poniznošću činite jedan drugoga većeg od sebe.“ „Bratskom ljubavlju budite jedan k drugome ljubazni. Čašću jedan drugoga većeg činite. Ne budite u poslu lijeni; budite ognjeni u duhu, služite Gospodu.“

VOĐENJE DRUŠTVENIH SASTANAKA

Pokazano mi je, brate M, da u tebi treba da dođe do jedne velike promene kako bi mogao da vršiš uticaj u zajednici, da ispravljáš greške i vaspitavaš ljude. U tebi nema one duhovne smernosti koja dopire do srca Božjeg naroda. Mnogo si se poneo. Moraš ispitivati svoje pobude i postupke, moraš nastojati da ti pogled bude upravljen samo na slavu Božju. Ni brat O, a ni ti niste pogodni da odgovorite potrebama omladine i zajednice uopšte. Ne trudiš se da iznađeš najbolji način na koji bi mogao pomoći ljudima. Ni ti, ni brat O ne radite dobro kad ustajete sa svojih stolica i zauzimate mesto na propovedaonici pred narodom. Vi onda smatrate da morate da kažete nešto što bi odgovaralo mestu koje ste zauzeli. Umesto da ustanete i izgovorite nekoliko jezgrovitih reči, vi se upuštate u dugačka izlaganja koja u velikoj meri škode raspoloženju na sastanku. Mnogi osete pravo olakšanje kad vi ponovo sednete. Takva dugačka izlaganja bi više odgovarala da se nalazite u nekom selu, gde ima malo ljudi sposobnih da ispune vreme sastanka.

Delo Gospodnje je veliko delo i potrebno je da mu se posvete mudri ljudi. Potrebni su ljudi koji se mogu prilagoditi željama i potrebama vernika. Ako hoćeš da pomogneš ljudima, ne smeš se uzdizati iznad njih, nego biti među njima. To je velika greška brata O. On je suviše krut. Jednostavnost nije u njegovoj prirodi. Ne prosuđuje od uzroka ka posledicama i neće steći ljubav i naklonost. Ne ume da bude tako jasan da ga i deca mogu razumeti, i ne ume da govori sa osećanjem tako da njegove reči dopru do srca ljudi. On deci govori kao odraslima, ali ona nemaju nikakve koristi od toga. Njegova izlaganja su obično dugačka i zamorna. Ponekad bi ostavio mnogo bolji utisak na prisutne da je govorio četiri puta manje.

Oni koji poučavaju decu treba da izbegavaju dosadna izlaganja. Kratka, dobro pogođena izlaganja imaće najviše dejstva. Ako treba mnogo reći, nadoknadite kratkoću izlaganja čestim ponavljanjem. Nekoliko zanimljivih reči izgovorenih tu i tamo doneće mnogo više koristi nego kad bi ih izgovorili sve odjednom. Dugački govori predstavljaju opterećenje za male dečje mozgove i navešće ih da osete odbojnost prema svim duhovnim poukama, baš kao što preterano uzimanje hrane opterećuje želudac, slabi apetit a često uzrokuje i odvratnost prema jelu. Može se desiti da um postane prezasićen ovim obiljem reči. Rad u skupštini, a naročito sa omladinom, treba obavljati na sledeći način: zapovest po zapovest, pravilo po pravilo ovde malo onde malo. Dajte umu vremena da svari istine kojima ga hranite. Deca se na putu ka nebu ne smeju voditi naglo, već sasvim blago.

Batl Krik, Mičigen, 2. oktobar, 1868.

VAŽNOST SAMOSAVLAĐIVANJA

Dragi brate P, nekoliko puta sam pokušavala da ti pišem, ali me je uvek nešto sprečavalo. Sad više neću da odlažem. Poslednjih nekoliko dana naročito sam bila zabrinuta zbog tebe. Prošlog juna otkrivene su mi izvesne stvari u vezi sa tobom. Pokazan mi je tvoj nesređen, nestalan život u prošlosti. Bio si bez Boga. Vodio si bezbrižan život. Ipak, videla sam da je Bog milostivo sačuvao tvoj život mnogo puta, kad je izgledalo da ga nikakva ljudska sila i mudrost ne mogu spasti. I ti sada stojiš kao dokaz Božje milosti. Kad se tvoj život nalazio u neizbežnoj opasnosti, Hristos, tvoj zastupnik, molio se za tebe: „Oče, poštedi još malo njegov život. On je bio neplodno drvo koje opterećuje zemlju; ali, nemoj ga poseći. Ja ću strpljivo pričekati još malo da vidim da li će uroditi

plodom. Delovaću istinom na njegovo srce. Ukazaću mu na greh.“

Videla sam da ti je Gospod otvorio put da Ga slušaš i da Mu služiš. Tvoji koraci su bili upućeni na Zapad, gde će okolina biti povoljnija za rasteenje u milosti i gde ti neće biti tako teško da stekneš nebeski karakter. Došao si u našu porodicu i mi smo te primili svim srcem. Tako je odredio Gospod. Nisi imao iskustva koje je potrebno da bi mogao živeti životom koji Bog odobrava. Našao si se u položaju da u toku samo nekoliko meseci dobiješ više svetlosti i ispravnog saznanja o istini nego što bi to stekao godinama da si ostao na Istoku.

Milostivi Prvosveštenik bio je upoznat sa tvojim slabostima i zabludama i nije te ostavio da se tako neiskusano boriš sa velikim neprijateljem u neposrednoj okolini. Da si ostao u _____, ne bi ostao u istini. Protivljenje na koje bi naišao podstaklo bi tvoju borbenost i ti bi osramotio istinu kakvim prenatgljenim postupkom. Zatim, kad bi se pojavile smetnje na tvom hrišćanskom putu, ti bi se obeshrabrio i odstupio od istine. Moraš biti blagodaran na mnogo čemu. Tvoje srce mora biti ispunjeno zahvalnošću prema tvom ljubljenom Spasitelju zbog milosti koju ti je ukazao, dok si tako dugo zloupotrebljavao Njegovu ljubav.

Pokazano mi je da si neotesan kamen iz kamenoloma koji se mora još mnogo tesati i glačati da bi mogao biti postavljen na svoje mesto u nebeskoj zgradi. Jedan deo toga posla je već učinjen za tebe. Ali, koliko još preostaje da se uradi! Ti imaš veoma nezgodnu narav. Vidiš samo rđavu stranu života. Nisi imao mnogo sreće; ali ti si od onih koji se kreću u sopstvenoj svetlosti, odvajajući se od dobra. U svojoj mladosti podsticao si u sebi duh nezadovoljstva. Nisi dopuštao da bilo ko upravlja tobom. Odlučio si da ideš sopstvenim putem, ne obzirući se na mišljenje i savete drugih. Nisi dozvolio da te kontroliše očuh, jer si hteo da ideš sopstvenim putem. On nije umeo da nađe najbolji način postupanja prema tebi, a ti nisi hteo poštovati njegov autoritet. Čim bi on progovorio, ti si zauzimao stav samoodbrane. Bio si veoma borben i hteo da se boriš sa svakim i svim što bi se isprečilo na tvom putu. Čak i kad bi ti se predlagalo da pođeš povoljnijim putem u svojim planovima i radu, ti bi odmah pobegao. Mislio si da te ukoravaju, da ti zameraju i ljutio si se na one koji su bili tvoji iskreni prijatelji. Tvoja mašta je bila bolesna. Mislio si da su svi protiv tebe i da je tvoja sudbina preteška. Ona i jeste bila teška, ali ti si je takvom načinio.

Tvoje ponašanje prema očuhu bilo je neprikladno. On nije zaslužio da prema njemu postupaš onako kako si postupao. On je imao svojih nedostataka i grešaka; međutim, ti nisi uviđao sopstvene greške, dok si njegove nedostatke gledao u mračnim bojama. Po providenju Božjem, tvoja supruga je bila skrhana bolešću. Ona je bila ohola žena, ali se pokajala za svoje grehe i Bog je primio njeno kajanje.

Tvoj put je bio ograđen i s leva i s desna, da bi se spasao propasti. Gospod je nagnao tvoj samovoljni i neukrotivi duh da Mu se potčini. Nešto sudom a nešto milošću doveden si do pokajanja; kao Jona, pobegao si od svoje dužnosti na more. Bog ti je preprečio put u svom providenju. Nisi mogao da napreduješ i budeš srećan zato što nisi mogao da se odrekneš sopstvenog ja. Poneo si sa sobom to svoje ja i svoj greh. Obuzeli su te nezadovoljstvo i nemir i nisi hteo da izvršavaš dužnosti koje su se pojavljivale na tvojoj stazi. Želeo si neku promenu — neko veliko delo. Postao si nesređen, nestalan.

Da nad tobom nije bilo oko našeg Spasitelja, ti bi bio prepušten tom svom nespokoju i gresima, i propao bi kako u duhovnom tako i u materijalnom pogledu. Za vreme ovog boravka u tuđoj zemlji i u trenucima svoje slabosti osetio si svu gorčinu svoje izgubljenosti i jadnog položaja u kome se nalaziš. Proveo si duge noći i dane pune muka i nespokoju, daleko od svoje majke i sestara. Nije bilo nikoga osim tuđina da ti ukaže pomoć, nije bilo hrišćanske nade koja bi te okrepila.

Tražio si sreću, ali je nisi dobio. Nisi poslušao savet svoje majke i njene molbe da ne kršiš Božje zapovesti. Tvoj duh je često zbog toga dolazio u neko stanje ogorčenosti. Ipak, ne mogu ulaziti u sve pojedinosti, jer nemam za to snage. Zadržaću se samo na najvažnijim stvarima koje su mi pokazane.

Videla sam da moraš izvršiti jedno delo koje ne shvataš, a to je da umreš sebi i razapneš svoje ja. Tvoja je narav plaha i naprasita i to moraš savladati. Poseduješ plemenite crte karaktera i imao bi prijatelja kad tvoja plahovitost ne bi vređala. Ti si veoma privržen onima koji su ti naklonjeni. Kad ispravno shvatiš stvari, onda si savestan, ali često postupaš plahovito, bez razmišljanja.

Donosiš sud o pojedincima ne shvatajući njihov položaj ili rad. Posmatraš stvari sa svoje tačke gledišta i gotov si da zameraš i osuđuješ, iako ne poznaješ životni put drugih ljudi i ne posmatraš problem sa svih strana. Tebi nisu poznate dužnosti drugih pa, prema tome, nisi odgovoran ni za njihove postupke; ti treba da obaviš svoju dužnost, a ostale prepusti Gospodu. Budi strpljiv, sačuvaj mir i smirenost svoga duha i budi zahvalan.

Videla sam da ti je Gospod dao svetlost, i iskustvo kako bi mogao zapaziti da je greh biti plahovit i kako bi mogao savladati svoje strasti. Ako to ne učiniš, sigurno je da nećeš dobiti večni život. Moraš savladati tu bolest mašte. Ti si do krajnosti osetljiv i osećaš se uvređenim ako neko izgovori kakvu reč u korist načina života koji se razlikuje od tvog. Smatraš da ti, uvek neko zamera, da zato moraš da se braniš i spasavaš svoj život. I tako u svom revnom naporu da spaseš svoj život, ti ga gubiš. Tvoje ja mora umreti; moraš negovati duh praštanja i strpljenja. Oslobodi se pomisli da se ljudi ne ponašaju prema tebi kako treba, da ti se čini nepravda, da neko želi da ti naškodi. Ne vidiš stvari u pravoj svetlosti. Sotona te navodi da sve vidiš iskrivljeno.

Dragi brate P, tvoj slučaj mi je ponovo prikazan u Adams Centru. Videla sam da se u stvari nikada nisi vežbao u istinskom samosavlađivanju. Ulagao si napore, ali oni nisu išli dalje od površine, nisu se doticali pobuda. Usled svoje nagle naravi, često osećaš iskreno i bolno žaljenje i grižu savesti. Ako ne savladaš tu plahovitu narav, postaćeš zlovoljan i cepidlaka. Uostalom, to već i jesi u izvesnoj meri. Postaćeš takav da ćeš negodovati zbog svega i svačeg. Ako te neko gurne na pločniku, osećaćeš se uvređenim i odmah će se čuti reč žalbe sa tvojih usana. Ako se voziš drumom a čitava polovina druma nije slobodna za tebe, već ćeš se naljutiti. Ako te zamole da skreneš sa svoga puta kako bi druga mogli proći, odmah ćeš se razdražiti i rasrditi, smatrajući da se time, vređa tvoje dostojanstvo. Pred svima ćeš otkrivati svoj ukorenjeni greh. Samo tvoje držanje će svedočiti o nestrpljivosti, a tvoje usne će uvek biti gotove da izgovore kakvu ljutitu reč. Za tu naviku, kao i za upotrebu duvana, jedini siguran lek je potpuno uzdržavanje. Ti se moraš potpuno izmeniti. Često i sam uviđaš da moraš biti uzdržljiviji, i odlučno kažeš sebi: „Biću smireniji i strpljiviji.“ međutim, ti se na taj način dotičeš zla samo sa spoljne strane; pokušavaš samo da zadržiš lava i da pripaziš na njega. međutim, moraš otići mnogo dalje od toga. Samo snaga načela može izbaciti pustošnog neprijatelja i doneti mir i sreću.

Ti veoma često naglašavaš: „Ne mogu da obuzdam svoju narav.“ „Moram da govorim.“ Nedostaje ti krotak, ponizan duh. Tvoje ja živi i ti si stalno na oprezi kako bi ga sačuvao od poniženja i uvrede. Apostol kaže: „Jer umrijeste, i vaš je život skriven s Hristom u Bogu.“ Osećanja onih čije je ja umrlo, nisu tako nagla, takvi ljudi se neće odmah odupirati onome što im je neugodno. Mrtvi ne osećaju ništa. Ti nisi mrtav. Da si mrtav i da je tvoj život sakriven u Hristu, ti bi prolazio ne obraćajući pažnju na hiljadu stvari koje sada primećuješ i koje te vređaju; shvatio bi vrednost večnosti i uzdigao se iznad sitnih iskušenja ovoga života.

„Jezik je vatra, svijet pun nepravde.“ „Razum zadržava čoveka od gnjeva, i čast mu je mimoići krivicu.“ „Ko je spor na gnjev, velika je razuma; a ko je nagao pokazuje ludost.“ „Bolji je spor na

gnjev nego junak, i gospodar od svoga srca bolji je nego onaj koji uzme grad.“ „Zato ljubazna braćo moja, neka bude svaki čovjek brz čuti a spor govoriti i spor srditi se; jer srdnja čovječija ne čini pravde Božje.“ „Usteže riječi svoje čovjek koji zna, i tiha je duha čovjek razuman.“

Naš veliki Uzor je bio uzdignut i postao ravan Bogu. On je bio vrhovni zapovednik na nebu. Svi sveti anđeli su Mu se radosno klanjali.

„I opet uvodeći prvorodnoga u svijet govori: i da mu se poklone svi anđeli Božji.“ Isus je primio na sebe našu prirodu, ostavio svoju slavu, veličanstvo i blago da bi mogao izvršiti svoju misiju, spasti ono što je bilo izgubljeno. On nije došao da Mu služe, nego da služi drugima. Isus se nije svetio ljudima koji su Ga vređali, napadali i protivili Mu se. „Koji ne psova, kad Ga psovaše.“ Kad je zbog svireposti ljudi morao da podnosi bolne udarce, On nije pretio, nego se oslanjao na Onoga koji pravedno sudi. Apostol Pavle je opominjao svoju braću Filibljane: „Koji, ako je i bio u obličju Božijemu, nije se otimao da se isporedi s Bogom; nego je ponizio sam sebe uzevši obličje sluge, postavši kao i drugi ljudi i na oči nađe se kao čovjek.“ Da li je sluga veći od Gospodara? Hristos nam je dao primer svojim životom i mi Ga sramotimo ako smo pakosni, ili ako želimo da se osvetimo za svaku nepravdu, uobraženu bilo stvarnu. Biti uvek spreman na odbranu, paziti stalno na svoje dostojanstvo nije odlika plemenitog duha. Mnogo je bolje sto puta pretrpeti nepravdu, nego ranjavati sopstvenu dušu osvetoljubivošću ili puštati uzde svom gnjevu. Snagu ćemo dobiti od Boga. On nam može pomoći. On može podariti milost i nebesku mudrost. Ako budeš tražio u veri, dobićeš; ali moraš stražiti u molitvi. Straži, moli se, radi — to treba da bude tvoja lozinka.

Tvoja bi žena mogla biti blagodat za druge, kad bi se samo primila onih odgovornosti koje joj dužnost nalaže. Ali ona je celog svog života bežala od odgovornosti i sad je u opasnosti da potpadne pod tvoj uticaj, umesto da utiče na tebe. Umesto da te umiruje i podiže, ona počinje da misli kao što ti misliš i da radi kao što ti radiš. Ona nije u stanju da se u svim svojim postupcima rukovodi samo načelima. Vi ste naklonjeni jedno drugome i, na nesreću, utičete jedno na drugo pa vidite stvari u pogrešnoj svetlosti. Ona može da učini dosta dobra svojim primerom, ali se odlikuje duhovnom lenjošću i nemarom. Nerado se prihvata dobrog dela ako joj ono ne donosi prijatnosti i zabave. Šta je bio greh Miroza? To što ništa nije učinio. On nije bio osuđen zbog nekih velikih greha, nego zato što nije došao da pomogne Gospodu.

Pokazano mi je da tvoja žena ne razume samu sebe. Izbegavala je da primi na sebe neku brigu u svojoj mladosti, a nije ni sada voljna da se bilo čega prihvati. Više voli da se osloni na druge, no na svoje sopstvene snage. Nije se vaspitala da bude nezavisna. Još pre mnogo godina trebalo je da se vaspita da sama nosi terete. Nije zdrava. Pati od jetre i ne voli da se kreće. Nije sposobna da se sama prihvati nekog posla i radi samo kad mora. Jede dva puta više no što je potrebno. Sve što unese u svoj organizam, a što ovaj ne može da preradi u zdravu krv, postaje nepotreban teret i njen organizam ima muke da se reši svog tereta. Organizam joj je preopterećen jednom masom koja je ometa u radu, sprečava izmenu materija i slabi njene životne snage.

Uzimanje u organizam više hrane nego što se može preraditi u zdravu krv, dovodi do kvarenja krvi i predstavlja veći teret za organizam nego rad ili kretanje. Prekomerno unošenje hrane otupljuje. Nervni sistem mora da pomaže organizam za varenje i stoga je stalno preopterećen, oslabljen i pomućen. To je uzrok osećaja težine u glavi i čini da tvojoj ženi stalno preti opasnost od oduzetosti. Njoj ne treba savetovati da prestane da se kreće. Za nju nema ničeg opasnijeg od izbegavanja kretanja. Kretanje je od neobične važnosti. Ono će je osnažiti i duševno i telesno. Kada bi se probudila, shvatila da ima odgovornost i da joj može samo činiti dobro ako potraži neki cilj u životu, ne bi tako lako pala u ravnodušnost i bežala od poteškoća. Ona ne radi svim srcem ono što treba, već se ponaša kao neka mašina i oseća rad kao veliki teret. Sve dok bude tako osećala, neće

biti u stanju da shvati da može steći novi život i dobiti novu snagu. Nedostaju joj duh i energija. Sklona je da se prepusti mrtvilu i teškoj nepokretnosti. Težinu koju oseća može izlečiti samo jednostavnom ishranom, potpunim vladanjem apetitom i strastima i čvrstom rešenošću da radi. Neophodno je da snagom volje pokrene nervni sistem kako bi se on oslobodio tromosti.

Sestro P, nikada nećeš biti od koristi u svetu, ako ne budeš imala čvrstu nameru da pobediš u sebi tu odbojnost prema obavezama. Svakodnevnom vežbom, tvoja će snaga postajati sve jača, teret će biti sve lakši, tako da će ti na kraju vršenje dužnosti, briga o drugima i vrednoća postati druga priroda. Ti se možeš naviknuti da misliš ako budeš manje opterećivala svoj želudac. Taj suvišan teret predstavlja mučenje za tvoj mozak.

Treba takođe da postaviš cilj u životu. Gde god nema cilja, javlja se sklonost ka nemaru; ali ako ljudi imaju neki značajan cilj pred sobom, sve umne sile stupaju u dejstvo. Da bi se postigao neki uspeh u životu, misli moraju biti usredsređene na životni cilj, a ne da lutaju amo i tamo i da se bave beznačajnim stvarima; ne smeju se zadovoljavati praznim sanjarijama, koje se javljaju kao posledica izbegavanja odgovornosti. Zidanje kula u vazduhu unižava um.

Ispunjavaj svoje svakodnevne dužnosti. Izvršavaj ih sa voljom, svim svojim srcem. Treba da odlučiš da radiš nešto što će od tebe iziskivati i duhovne i telesne napore. Sve što sada radiš, treba da bude od srca. Dužnosti koje sad leže pred tobom predstavljaju baš ono delo koje nebo želi da izvršiš. Sanjati o nekim dalekim podvizima, razmišljati i kovati planove za budućnost neće biti ni od kakve koristi nego će te onesposobiti za rad, koji, ma koliko bio neznan, predstavlja zadatak koji ti nebo postavlja. Ne treba da razmišljaš o tome kako ćeš učiniti neko veliko delo, nego treba rado i dobro da uradiš ono što ti je za danas namenjeno. Povereni su ti talanti koje moraš udvostručiti. Odgovorna si za njihovu upotrebu ili zloupotrebu. Ne treba da žudiš za nekim velikim stvarima, nego ispunjavaj svoje sitne dužnosti. Umnoži svoje talante, ma kako ih malo bilo, i opominji se da si odgovorna Bogu za njihovo pravilno korišćenje.

Ne smeš očekivati da će te nevolje i muke mimoići u životnim iskušenjima. Sin Božji je imao i ljudsku prirodu. I On je često bio umoran i telom i duhom. Govorio je: „Meni valja raditi djela onoga koji me posla dok je dan: doći će noć kad niko ne može raditi.“ Treba da prestaneš sa svojim sanjarijama o nedostižnim stvarima i da posvetiš svoje sile radosnom ispunjavanju sadašnjih dužnosti.

Ovaj svet za hrišćanina ne predstavlja nebo, već mesto pripreme. On je pozornica naše životne borbe, naših sukoba i stradanja. Stoga je veoma važno da ostvarimo čvrstu vezu sa onim boljim svetom u kome ćemo, kada se borba bude završila, naći večni mir, radost i blaženstvo. Videla sam da ste oboje u opasnosti da doživite brodolom u svojoj veri, ako i dalje budete jedno, jer ćete videti stvari u istoj lažnoj svetlosti. Oboje imate da izvršite jedno veliko delo u sebi samima, ali se nalazite u opasnosti da zatvorite svoje oči pred greškama drugoga.

Sestra P treba da se čuva da ne podstiče naglost u naravi svoga supruga time što će mu pričati o svojim uobraženim nevoljama da bi izazvala njegovo sažaljenje, On sve vidi u nekoj preteranoj svetlosti i uzbuđuje se zbog stvari kojima ne vredi poklanjati pažnju. Ona treba da shvati ovo i mudrost ćutanja. Potrebna joj je istrajnost. Mnogo je lakše uliti nekom neku misao u glavu, nego odagnati je kad se ona već tamo ugnezdi. Lakše je misliti na neke uobražene nepravde, nego umiriti i obuzdati pobunjena osećanja.

Brat P ima osobine koje bi bile izvrsne kad bi bile oplemenjene delovanjem čiste vere. On može biti koristan. Jedino ga iskrena pobožnost može osposobiti da dobro izvršava svoje dužnosti u ovom svetu i da se pripremi za nebo. Nebeski karakter mora se steći još na zemlji, brate moj, ili ga nikad nećeš steći. Stoga treba odmah da se posvetiš delu koje imaš da izvršiš. Treba revno da

nastojiš da se pripremiš za nebo. Živi za nebo. Živi u veri.

Brate P, ti si neobraćen kamen, ali jedan vešt radnik radi na tebi. Hoćeš li Mu dopustiti da te iskleše i uglača za onu zgradu koja će se podići bez lupe čekića? Kad se bude završilo vreme milosti, neće više biti udaraca. Ti moraš sada, dok još traje vreme milosti, savladati svoju žestoku narav, inače ćeš na kraju biti odbačen od Boga.

Isus vas oboje ljubi i spašće vas, ako hoćete da budete spaseni na način koji je On odredio. Vi ćete steći pravu delotvornu veru ako ste je zaista gladni i žedni. Pridite Bogu u veri i skrušenosti, tražite i daće vam se; ali ne zaboravite da učenik nije viši od Učitelja, niti je sluga veći od Gospodara. Vi treba da težite za onom smernošću i pokornošću duha koja je bila u Hristu.

Batl Krik, Mičigen, 9. februar 1869.

VREDNOĆA I ŠTEDLJIVOST

Dragi brate i sestro R, želela sam da vam pišem, ali sam bila bolesna i nesposobna ikome da pišem; sada ću to pokušati u nekoliko redova.

Pokazane su mi dužnosti koje mora ispunjavati Božji narod u pogledu siromaha, naročito u pogledu udovica i dece bez roditelja. Pokazano mi je da se moj suprug i ja nalazimo u opasnosti da primimo na sebe terete koje nam Bog nije dodelio i da tako, povećavajući svoje brige i nevolje, umanjimo svoju hrabrost i snagu. Videla sam da je moj suprug u vašem slučaju išao dalje nego što mu je to dužnost nalagala. Njegova naklonost prema vama nagnala ga je da primi na sebe jedan teret koji nije morao primiti i koji vam nije bio ni od kakve koristi, nego je samo osnažio u vama sklonost da živite od pomoći svoje braće. Vi očekujete od njih pomoć i ljubav, mada ne radite onako naporno kao oni, niti štedite onako kako oni, smatrajući to svojom dužnošću.

Pokazano mi je da vi, brate i sestro, morate još mnogo da učinite. Niste živeli onako kako vam vaša sredstva dopuštaju. Niste se naučili da štedite. Kad imate visoku zaradu, gledate da je što pre potrošite. Povodite se za svojim ukusom ili apetitom, umesto za razumom. Često ste trošili novac za hranu koju vaša braća nisu u stanju sebi da dozvole. Dolari vrlo lako nestaju iz vaših džepova.

Sestra R je slaboga zdravlja. Ona suviše ugađa svome apetitu i suviše preopterećuje svoj stomak. Ona ga preopterećuje prekomernim uzimanjem hrane i to takve koja ne pogoduje njenom organizmu. Ona uzima hranu u preteranim količinama, a malo se kreće i time jako opterećuje svoj organizam. Prema svetlosti koju mi je Gospod dao, jednostavna hrana je najbolja ako hoćemo da sačuvamo zdravlje i istinu. Kretanje je neophodno za njeno zdravlje.

Vi oboje treba da se naučite samoodricanju. Ograniči svoj apetit, brate R. Bog ti je podario kapital u snazi. Ona više vredi od novca pa je treba više i ceniti. Snaga se ne može kupiti ni zlatom ni srebrom, ni kućama ni zemljom. To je tvoje veliko imanje. Bog zahteva od tebe da pravilno iskoristiš ovaj kapital u snazi koji ti je podario. Ti si isto tako njegov pristav kao i onaj koji ima kapital u novcu. Ti grešiš kad ne koristiš svoju snagu na najbolji način, kao što greši i bogataš kad pohlepno zadržava novac jer mu to pričinjava zadovoljstvo. Ne naprežeš se da bi izdržavao svoju porodicu. Ti radiš ako ti se donese na tanjiru, ali se ne trudiš da i sam potražiš posao, jer ne osećaš da ti je dužnost da na najbolji način i u strahu Božjem iskoristiš svoje vreme i snagu.

Imao si takav posao da si zarađivao velike iznose odjednom. I pošto bi zaradio, nisi gledao da prištediš za vreme kad ne budeš mogao tako lako zarađivati, nego si trošio na nepotrebne stvari. Da ste ti i tvoja žena shvatili da vam je Bog stavio u dužnost da se odreknete svojih zadovoljstava i da se pobrinete za svoju budućnost, umesto da živite samo za sadašnjost, imao bi sam ugleda, a tvoja porodica ugodan život. Vi morate da primite jedan nauk i ne smete oklevati u tome. U protivnom,

malo ćete šta učiniti.

Sestra R se suviše oslanja na svog supruga. Ona je celog svog života zavisila od drugih, mislila samo na sebe, smatrala sebe središtem svega. Nju su mnogo mazili i stoga nije naučila da se pouzda u samu sebe. Ona nije evom suprugu pružala onu pomoć koju je mogla da mu pruži ni u zemaljskim ni u duhovnim stvarima. Mora da nauči da podnosi telesne teškoće i da ne misli mnogo na njih, kao što je dosad činila. Mora se sama boriti u životnoj borbi, jer na njoj leži lična odgovornost.

Sestro R, tvoj je život promašen. Čitala si sve i svašta. To pretereno čitanje nije ti mnogo koristilo. Uzbuđivala si se gutanjem romana. Ako bi te deca pri tom prekinula, govorila si im ljutito i nestrpljivo. Ne umeš da vladaš sobom i stoga nisi u stanju da vodiš svoju decu čvrstom i pouzdanom rukom. Tobom vladaju osećanja. Prvo ih maziš i tepaš im, a posle se ljutiš i strogo postupaš prema njima. Ova promenljivost u raspoloženju štetna je za tvoju decu. Njima je potrebna čvrsta, postojana ruka, jer su nepokorna. Njima je potrebna pravilna, mudra, razumna disciplina.

Mogla bi spasti sebe od mnogih nevolja kad bi se ponašala kao prava žena i kad bi se u svojim postupcima rukovodila načelima, a ne trenutnim osećanjima. Uobrazila si da tvoj muž mora biti s tobom, da nisi u stanju da budeš sama. Treba da shvatiš da je njegova dužnost da radi, kako bi mogao izdržavati svoju porodicu. Treba da se vaspitaš da se odričeš svojih želja i zadovoljstava, i ne smeš ga navoditi na misao da se mora upravljati prema tebi. I ti moraš sudelovati u nošenju životnih tereta. Moraš postati hrabra i jaka. Budi žena, a ne ćudljivo dete. Bila si mažena i tvoj teret su suviše dugo nosili drugi. Sada ti je dužnost da se odrekneš svojih želja i prohteva i da se rukovodiš načelima, — radi sadašnjeg i budućeg dobra tvoje porodice. Ti nisi zdrava, ali ako budeš težila da budeš zadovoljna i vedra, to će ti pomoći da ti bude bolje u ovom životu, a i u onom koji dolazi.

Brate R, tvoja je dužnost da brižljivije i pažljivije iskoristiš kapital snage koji ti je Bog podario.

Sestro R, tvoj mozak je zamoren i opterećen čitanjem. Moraš savladati sklonost da svoj um pretrpavaš svačim što može da primi. Svoj život nisi iskoristila na najpovoljniji način. Nisi koristila sebi niti onima oko sebe. Oslanjala si se na svoju majku više nego što je trebalo. Da si se oslanjala više na snage koje su u tebi samoj, da si imala više poverenja u sebe samu, ti bi bila srećnija. Sad moraš nositi sopstvene terete kako umeš i podsticati svog supruga da nosi svoje u svom poslu.

Da si se odrekla svoje sklonosti ka čitanju i ugađanju sebi, da si posvećivala više vremena umerenim telesnim vežbama, da si se hranila podesnom, zdravom hranom, ti bi izbegla mnoge patnje. Jedan deo tih patnji bio je nestvaran. Da si izvežbala svoj um da ne popušta slabostima, ne bi imala nervne napade. Tvoj um treba da se posveti domaćim dužnostima, da bi dom bio uredan, čist i prijatan. Mnogo si čitala i tvoj um se bavio ništavnim stvarima, usled čega si' zapostavljala svoju decu i dužnosti domaćice. Međutim, upravo su to dužnosti koje ti je Bog dao da obavljaš.

Posvećivala si odveć mnogo pažnje sebi samoj. Tvoj um je bio zauzet tvojim jadtim osećanjima. Draga sestro, manje jedi. Radi fizički i zaposli svoj um duhovnim stvarima. Nemoj dozvoliti da se On bavi samo tobom. Moraš se truditi da budeš raspoložena i vedra. Suviše mnogo govoriš o beznačajnim stvarima. Na taj način nećeš steći duhovnu snagu. Kad bi energije utrošene na razgovore posvetila molitvi, stekla bi duhovnu snagu i pevala u svom srcu Bogu.

Tobom vladaju osećanja, a ne dužnost i načela. Podavala si se neraspoloženju i naškodila svom zdravlju popuštajući osećanju nemira. Tvoj način života je nezdrav. Moraš se preobraziti.. Nijedno od vas dvoje neće da radi kao što drugi rade, niti da se hrani kao što se vaša braća hrane. Čim poželite da nešto nabavite, vi to smesta i uradite. Međutim, vaša je dužnost da štedite.

Nasuprot vašem slučaju, pokazan mi je slučaj sestre S. Ona je slabog zdravlja i mora šivenjem da izdržava dva svoja deteta, i to malom nagradom koju dobija za svoj rad. Godinama je dobijala

vrlo neznatnu pomoć. Patila je zbog slabog zdravlja, ali je nosila svoj teret. Ona je stvarno zaslužila pomoć. A sada da pogledamo vaš slučaj: čovek sa malom porodicom, dobrim kapitalom u snazi, ali stalno u dugovima i zavisano od drugih. Sve to nije dobro. Imate još mnogo čemu da se naučite. Za sestru S štednja je životno pitanje. Ovde pak imamo čoveka sa velikom snagom za rad, koji ne može da izdržava sebe i svoju porodicu. Morate se promeniti. Vaša ishrana treba da bude jednostavna i ujednačena.

Živite uvek jednostavno. kao što žive i vaša braća. Živite u skladu sa zdravstvenom reformom.

Isus je izvršio čudo i nahranio pet hiljada ljudi, a zatim im je stavio u dužnost da štede: „Skupite komade što pretekoše da ništa ne propadne.“ Vi imate da izvršite dužnosti, važne dužnosti. „Ne budite nikome ništa dužni.“ Kad biste bili nemoćni, kad ne biste mogli raditi, vaša braća bi bila dužna da vas pomognu. Međutim, vama je od braće bila potrebna samo pomoć u početku, kada ste se preselili. Da si bio voljan da radiš kao što ti je bila dužnost, i da je tvoja žena pristala da živi onako kako joj to njena sredstva dopuštaju, ne biste imali nikakvih nepravilnosti. Moraš biti spreman da radiš isto i za manju platu. Da ste bili vredni i štedljivi, tvoja porodica bi bila u povoljnijem položaju. Bog želi da budeš verni pristav svoje snage. On želi da je upotrebiš tako kako bi izvukao svoju porodicu iz bede i zavisnosti.

Batl Krik, Mičigen, 22. mart 1869.

PODSTICANJE PROTIVLJENJA

Draga sestro T, pokazano mi je da postoji neka greška u tvom verskom životu. Bila si odviše ratoborna. Mada imaš prava da misliš i radiš onako kako sama želiš, ti ipak odlaziš u krajnost u ovom pogledu. Imala si više nezavisnosti nego smernosti. Tvoji postupci su više dražili ljude nego što su ih smirivali. Trebalo je da budeš čvrsta u odbrani istine, ali si često grešila nemajući one smernosti i blagosti koja je od velikog značaja u očima Božjim. U svojoj porodici si naišla na protivljenje i otvoreno napadanje istine, ali nisi uspela da se suprotstaviš ovim iskušenjima na najbolji način. Suviše si mnogo govorila i bila suviše uporna. U svojim naporima da pridobiješ svoju porodicu, a naročito svoga muža, pokazala si vrlo malo ljubavi i nežnosti. Može se desiti da odeš u krajnost, da preteraš i time načiniš više štete nego koristi. Gde god budeš mogla da popustiš ne žrtvujući svoja načela, učini tako, čak i ako smatraš da si u pravu. Ti imaš odgovornosti, imaš svoju ličnost koja se ne može utopiti u muževljevu. Ipak, postoji jedna veza koja vas čini jednim bićem i za tvoga muža, tvoju decu i tebe samu bi u mnogim prilikama bilo mnogo bolje kad bi bila popustljivija. Suviše si stroga prema drugima. Ne težiš da pridobiješ one koji se ne slažu s tobom. Brzo uviđaš kad si u povoljnijem položaju i gledaš da ga do krajnosti iskoristiš. Kad bi imala više trpeljivosti i ljubavi u sebi, kad bi Hrista radi prešla preko mnogih stvari ne govoreći o njima u kući i ne stvarajući time negodovanje, ti bi vršila bolji, spasonosniji uticaj. Potrebno je da imaš ljubavi, samilosti i naklonosti prema ljudima.

Ti shvataš istinu i onda zamisliš kako bi ovaj ili onaj trebalo da je primeni u životu. Kad ovi ljudi ne odgovore tvojim očekivanjima, ti negoduješ. Ako ne uspeš da od njih stvoriš članove, u tvom srcu nema više ljubavi prema njima i ne smatraš ih svojim prijateljima, mada u stvari oni imaju isto toliko ispravnosti koliko i ti. Praviš od ljudi neprijatelje, a možeš ih imati za prijatelje. Ti si nagla i samouverena i ideš u krajnost kad misliš da si u pravu. Time odbijaš ljude od sebe, umesto da ih pridobiješ i privežeš za svoje srce. Gledaš na mane onih s kojima se družiš i misliš o njihovim tobožnjim nedoslednostima i pogreškama, previđajući njihova dobra svojstva. Ukazano mi je na ove reči „A dalje, braćo moja, što je god istinito, što je god pošteno, što je god pravedno, što je god

prečisto, što je god slavno, i još ako ima koja dobrodjetelj, i ako ima koja pohvala, to mislite.“ O ovome, draga sestro, treba da razmišljaš i to će ti biti od koristi. Misli o dobrim osobinama onih s kojima se družiš i gledaj što je moguće manje na njihove mane i greške. Suviše si ratoborna duha i stoga stvaraš sukob i svađu. Moraš promeniti život i karakter, ako hoćeš da se uvrstiš u red onih koji će čuti reči: „Blago onima koji mir grade, jer će se sinovi Božji nazvati.“ Neka iz tvojih usta izlaze samo dobre i ljubazne reči o članovima tvoje porodice ili skupštine.

Treba da otvoriš svoje srce za ljubav koja je boravila u Isusovom srcu. Kad bi tvoj Spasitelj postupao sa tobom onako kako ti postupaš s onima koji se ne slažu s tvojim nazorima, našla bi se u vrlo žalosnom položaju. Tvoj slučaj bi bio skoro beznadežan. No ja zahvaljujem Gospodu što imamo jednog milostivog Prvosveštenika, koji se može sažaliti na naše slabosti. Kušana u svojim odnosima prema drugim ljudima, ponašala si se prema njima na način koji nebo ne odobrava. Moraš pustiti ublažujući uticaj milosti Božje u svoje srce, moraš težiti krotosti i pravdi.

Ti iskreno težiš istini. Ljubiš istinu i želiš da uložiš nešto u nju. To je ispravno, ali potrudi se da pravila koja daješ drugima podržiš sopstvenim primerom. Moraš težiti miru. To možeš činiti a da pri tom ne žrtvuješ nijedno načelo istine. Ti si izvojevala borbu, i sad moraš nastojati da svojim uticajem ublažavaš, umekšavaš, umiruješ, a ne da podstičeš protivljenje. Bila si u velikoj meri samouverena, samopouzdana i gorda. Sada moraš veličati Isusa i ugledati se na blagotvoran život Onoga koji je svuda unosi mir.

Ti ćeš, draga sestro, zadavati muke narodu Božjem ako ne budeš bila voljna da primiš pouku i savet. Ne smeš i dalje smatrati da sve znaš. Još mnogo šta moraš naučiti da bi bila savršena pred Bogom. Najlepša i najbolja pouka je pouka o poniznosti. Krotki Nazarećanin kaže: „Naučite se od mene; jer sam ja krotak i smjeran u srcu, i naći ćete pokoj dušama svojijem.“ Tu pouku blagosti, praštanja, strpljenja i ljubavi još moraš učiti i sprovesti u delo. Ti bi mogla biti blagodat za druge. Mogla bi pomagati onima kojima je pomoć potrebna. Ali nije tvoja dužnost da procenjuješ ljude, i toga se moraš osloboditi. Onaj koji je bezgrešan u sudu, koji razume slabosti naše pale, iskvarene prirode, poseduje merilo. On sve odmerava na merilima svetinje i Njegov pravedan sud svi moramo prihvatiti.

Ti imaš pogrešno držanje prema svom suprugu. Prema njemu moraš biti ljubazna i pažljiva. Ti si cepidlaka. Odlaziš u krajnost i tako nanosiš štetu sopstvenoj duši i istini. Svojim držanjem činiš istinu odvratnom i navodiš duše da je se plaše. Ljubav treba da ublažava tvoje reči, da utiče na tvoje postupke, i onda ćeš zapaziti promenu kod onih sa kojima se družiš. Nastupiće mir, sloga i sklad, umesto svađe, zlobe i nesloge. Ljubav i nežnost treba da zavladaju, naročito u tvojoj porodici, i onda ćeš primiti blagoslov.

JEDAN POZIV ZAJEDNICI

Drugog oktobra 1868. godine pokazano mi je stanje naroda koji tvrdi da je Božji. Mnoga braća nalaze se u velikom mraku, ali kao da nisu svesni svoga pravog stanja. Osetljivost mnogih među njima je otupela u pogledu duhovnih i večnih istina, dok je sva njihova pažnja usmerena na ovozemaljske interese. Mnogi obožavaju idole u svojim srcima i čine nepravdu, što ih odvaja od Boga i odvodi u tamu. Videla sam da samo malo njih hodi u svetlosti, može da 'zapazi kamen spoticanja i da ga ukloni sa ovog puta. Ljudi koji se nalaze na veoma odgovornim položajima u srcu dela Božjeg spavaju. Sotona ih je paralisao, kako se ne bi zapazili njegovi planovi da zavodi, obmanjuje i uništava.

Neki koji se nalaze na položaju stražara, koji treba da opominju ljude na opasnost, prestali su da straže i zadremali. Takvi ljudi su neverni stražari. Oni sede skrštenih ruku, dok njihov podmukli

neprijatelj ulazi u tvrđavu pored njih i sa uspehom ruši ono što je Bog naredio da se izgrađuje. Oni vide da sotona obmanjuje neiskusne i nevine, a ipak to sve mirno posmatraju kao da ih to ne interesuje, kao da ih se te stvari ne tiču. Oni ne uviđaju nikakvu naročitu opasnost, ne vide nikakvog razloga za uznemiravanje. Njima se čini da sve ide kako treba i ne uviđaju nikakvu potrebu da podignu glas opomene koja je data u jasnim svedočanstvima, kako bi objavili ljudima njihova bezakonja i domu Izrailjevom njegove grehe. Ti ukori i opomene rekete mir dremljivih, bezbrižnih stražara i oni negoduju. Govore u srcu, iako to ne čine glasno: „Sve je to nepotrebno. Sve je to suviše strogo, suviše oštro. Ovi ljudi se nepotrebno uznemiruju i uzbuđuju i ne daju nam odmora i mira. „Dosta nek vam je; sav ovaj narod, svi su sveti, što se vi podižete nad zborom.“ Oni nam ne dozvoljavaju da uživamo u ugodnosti, miru i sreći. Stalni rad, muka i neprekidna budnost zadovoljili bi te nerazumne stražare koji suviše zahtevaju. Zašto ne propovedaju ono što ide glatko i ne viču: „Mir, mir? Tada bi sve išlo glatko.“

To su prava osećanja mnoge naše braće. I sotona likuje što je uspeo da zavlada duhovima onih koji tvrde da su hrišćani. On ih je zaveo, otupeo njihova osećanja i stavio svoju paklenu zastavu u njihovu sredinu, a oni su toliko obmanuti da čak ne znaju da je to sotona. Oni doduše nemaju kipove, ali njihov greh nije zato ništa manji u očima Božjim. Oni obožavaju mamonu i ljube zemaljski dobitak. Neki će žrtvovati savest da bi ostvarili svoje ciljeve. Sebični su i uskogrudi oni koji tvrde da su narod Božji. Oni ljube stvari ovoga sveta i udružuju se sa silama mraka. Uživaju u nepravdi. Ne gaje ljubav prema Bogu, niti prema blišnjima. Idolopoklonici su, i u očima Božjim mnogo gori od neznabožaca koji se klanjaju idolima i ne znaju za bolji put.

Od Hristovih sledbenika se zahteva da se odvoje od sveta, da se ne dohvataju nečistote, a uz to im je dato obećanje da će biti sinovi i kćeri Najvišega, članovi carske porodice. Međutim, ako ne budu ispunili uslove, neće doživeti ispunjenje ovog obećanja. Samo ispovedanje hrišćanstva ne znači ništa u očima Božjim. Istinska, smerna, voljna poslušnost Njegovim zapovestima jeste znak po kome se poznaju Njegova deca, primaoci Njegove milosti i učesnici u velikom spasenju. Ovi ljudi su izbrani narod, gledanje svetu, anđelima i ljudima. Svako će moći videti da su oni izabrani i sveti i da se jasno odvajaju od sveta, od njegovih naklonosti i strasti.

Videla sam da samo malo ljudi među nama ispunjavaju ove uslove. Njihova ljubav prema Bogu ogleda se u rečima, a ne u delima i istini. Njihovi postupci i dela svedoče da oni nisu deca svetlosti, nego mraka. Njihova dela nisu učinjena u Bogu, nego u sebičnosti i nepravdi. Njihova srca ne poznaju Njegovu milost koja obnavlja duh. Oni nisu iskusili na sebi onu silu koja preobražava ljude i osposobljava ih da idu putem kojim je Hristos išao. Ali će oni koji su žive loze pravog čokota primati sok i snagu iz korena. Oni neće biti uvenule i neplodne grane, nego će imati života i snage, razvijace se i donositi plodove u slavu Božju. Oni će gledati da se oslobode svakog nesavršenstva i da se usavršavaju u svetosti i strahu Božjem.

Slično starom Izrailju, zajednica je osramotila Boga time što se odvojila od svetlosti, zanemarila svoje dužnosti i zloupotrebila velike prednosti koje su joj date kao izabranom narodu Božjem da bi izgradila sveti karakter. Njeni članovi su prekršili zavet prema kojem su morali živeti samo za Boga. Udružili su se sa sebičnim i taštima ljudima. Zavladali su ljubav prema zadovoljstvima, oholost i greh i Hristos je otišao. Njegov duh je nestao iz zajednice. Sotona radi zajedno s ljudima koji tvrde da su hrišćani, ali su oni toliko duhovno zaslepljeni da ga i ne vide. Ne nose teret dela. Ozbiljne istine koje ispovedaju ne predstavljaju za njih nikakvu stvarnost. U njima nema istinske vere. Kad bi ljudi i žene zaista verovali, oni bi i živeli prema toj veri. Po njihovim plodovima, poznaćemo ih. Ne njihove reči, nego plodovi koje donose pokazuju kakvo su drvo. Oni su pobožni spolja, njihova imena se nalaze u knjigama zajednice, ali su njihovi izveštaji u nebeskim

knjigama okaljani. Anđeo je verno zapisao sva njihova dela. On je u svojoj knjizi tačno zapisao svaki sebični postupak, svaku ružnu reč, svaku neispunjenu dužnost, svaki potajni greh, svaku veću obmanu.

Mnogi govore da su verne sluge Hristove, ali nisu. Oni obmanjuju sopstvenu dušu i time pripremaju svoju propast. Oni govore da su sluge Hristove, ali ne žive pokoravajući se njegovoj volji. „Ne znate li da kome dajete sebe za sluge u poslušanje, sluge ste onoga koga slušate, ili grijeha za smrt, ili poslušanja za pravdu.“ Mnogi govore da su sluge Hristove dok se u isto vreme pokoravaju jednom drugom gospodaru i rade protiv gospodara kome navodno služe. „Niko ne može dva gospodara služiti: jer ili će na jednoga mrziti, a drugoga ljubiti; ili jednome voljeti, i za drugog ne mariti. Ne možete Bogu služiti i mamoni.“

Mnogi takozvani sledbenici Hristovi posvećuju sve svoje duhovne i umne snage svojim sebičnim interesima. Oni su sluge mamone u svim svojim namerama i postupcima. Oni se nisu razapeli svetu i njegovim strastima i željama. Malo je takvih koji govore da su sledbenici Hristovi, a koji mogu reći kao apostol: „Jer ja zakonom zakonu umrih da Bogu živim; s Hristom se razapeh.“ „A ja više ne živim, nego živi u meni Hristos. A što sad živim u tijelu, živim vjerom sina Božjega, kojemu omiljeh i predade sebe za mene.“ Ako život naroda Božjeg bude ispunjen pokornošću i istinskom ljubavlju, njegova svetlost će obasjavati svet svetim sjajem.

Reči koje je Hristos uputio svojim učenicima bile su namenjene svima koji budu verovali u Njega: „Vi ste so zemlji: ako so obljutavi, čim će se osoliti? Ona već neće biti ni za što, osim da se prospe na polje i da je ljudi pogaze.“ Pobožnost bez živih načela nema nikakve vrednosti, kao i so bez svojih dobrih osobina. Jedan hrišćanin koji ne živi po načelima vere obeščašćuje Hrista i sramoti Njegovo ime. „Vi ste vidjelo svijetu; ne može se grad sakriti kad na gori stoji.“ „Niti se užije svijeća i meće pod sud nego na svijetnjak te svijetli svima koji su u kući.“ „Tako da se svijetli vaše vidjelo pred ljudima, da vide vaša dobra djela, i slave oca vašega koji je na nebesima.“

Dobra dela Božjeg naroda imaju mnogo jače dejstvo nego reči. Svojim vrlim životom i nesebičnim delima oni će probuditi u drugima želju za tom verom koja donosi tako dobre plodove. Ljudi će biti osvojeni silom Božjom koja od sebičnih ljudi čini stvorenja slična božanskom Uzoru. Time se Bog veliča k slavi Njegovo ime. Ali ovi koji su potpali pod uticaj ovog sveta sramote ime Božje i Njegovu stvar. Oni su u prijateljstvu s taštima ljudima koji su Božji neprijatelji. Njihova jedina nada na spasenje jeste da se odvoje od sveta i postanu izabrani, sveti narod Božji. O, zašto narod Božji ne ispunjava uslove postavljene u njegovoj Reči? Kad bi to činio, morao bi shvatiti divne blagodati koje Bog darežljivo pruža poniznima i poslušnima.

Bila sam zaprepašćena kad sam videla strahoviti mrak u kome se nalaze mnogi članovi naših skupština. Njima je u tolikoj meri nedostajala pobožnost, da su postali deca mraka i smrti, umesto da budu svetlost svetu. Mnogi su tvrdili da ljube Boga, ali su Ga se na delu odricali. Oni ne ljube Boga, ne služe, Mu niti Mu se pokoravaju. Najvažniji su im njihovi sebični interesi. Mnogi među njima nemaju nikakvih načela. Oni se kolebaju izloženi neposvećenom uticaju i kao da nemaju korena u sebi. Ja sam se raspitivala šta sve ovo znači. Zašto postoji toliko siromaštvo u duhovnom pogledu — zašto ima tako malo živog iskustva u verskim stvarima? Ukazano mi je na reči proroka: „Sine čovečji, ovi su ljudi stavili u srca bogove svoje, i metnuli su preda se o što se spotiču na bezakonje svoje; traže li me doista? Za to govori im i reci im: ovako veli Gospod Gospod: ko je god od doma Izrailjeva stavio u srce svoje gadne bogove svoje i metnuo preda se o što se spotiče na bezakonje svoje pa dođe k proroku, ja Gospod odgovoriću mu kad dođe za mnoštvo gadnijeh bogova njegovijeh. Da uhvatim dom Izrailjev za srce njihovo što su se odvrtili od mene svi za gadnijem bogovima svojim. Za to reci domu Izrailjevu: ovako veli Gospod Gospod: obratite se i

odstupite od gadnijeh bogova svojih, odvratite lice svoje od svijeh gadova svojih.“

Pokazano mi je da se narod Božji nalazi u stanju otpadništva. On uopšte ništa ne čini u slavu Božju. Bitna mu je samo sopstvena slava. Oni se trude da slave sami sebe, a ipak se nazivaju hrišćanima. Svetost srca i čistota života — to su bili glavni predmeti Hristovog učenja. U svojoj Besedi na gori, ističući šta se mora učiniti da bi se stekao blagoslov a šta se ne sme činiti, On kaže: „Budite vi dakle savršeni, kao što je savršen otac vaš nebeski.“

Samo će im savršenstvo i svetost omogućiti uspeh u primenjivanju načela koja im je Hristos dao. Bez te svetosti, ljudsko srce je sebično, grešno i poročno. Pomoću svetosti oni će donositi rod i obilovati u dobrim delima. Takvom čoveku nikad neće dosaditi da čini dobročinstva, i on neće težiti uspesima u ovom svetu. Čeznuće za nagradom koja će mu biti dodeljena kada Veličanstvo neba bude pozvalo svete svome prestolu. „Tada će reći car onima što mu stoje s desne strane: hodite, blagosloveni oca mojega; primite carstvo koje vam je pripravljeno od postanja svijeta.“ Gospod će tada pobrojati dela samoodricanja i milosti, saosećanja i pravde koja su oni učinili. Svetost srca navodi na dobra dela. Nedostatak duhovnosti i svetosti navodi na bezbožna dela, na zavist, mržnju, pakost, zle pretpostavke i na sve mrske i gadne grehe.

Pokušala sam da u strahu Božjem izložim Božjem narodu njegove grehe i opasnost u kojoj se nalazi, trudila sam se svim svojim slabim silama da ga probudim. Ukazala sam mu na strahovite stvari koje bi u njima, samo da su verovali, izazvale očajanje i užas i navele ih da se iskreno pokaju za svoje grehe i pokvarenost. Na osnovu onoga što mi je pokazano, ja sam im govorila da će samo mali broj od onih koji tvrde da veruju u istinu konačno biti spasen — ne zbog toga što ostali ne bi mogli biti spasen, nego zbog toga što ne žele da budu spasen na način koji je Bog odredio. Put na koji je naš Gospod ukazao je suviše uzan, a vrata suviše tesna da bi mogli proći oni koji se drže ovoga sveta, koji su sebični ili čine ma kakav greh. Za sve ove tamo neće biti mesta; a malo je takvih koji pristaju da se odvoje od njih kako bi mogli ići uzanom stazom i proći kroz tesna vrata.

Reči Hristove su jasne: „Navalite da uđete na tijesna vrata jer vam kažem: mnogi će tražiti da uđu i ne će moći,“ Nemaju hrišćansko srce svi oni koji tvrde da su hrišćani. I danas ima grešnika u Sionu kao što ih je bilo i nekada. Ukazujući na dan Božji, Isaija govori o njima: „Griješnici u Sionu uplašiće se, drhat će spopasti licemjere, reći će: ko će od nas ostati kod ognja koji proždire? ko će nas ostati kod vječne žege? Ko hodi u pravdi i govori što je pravo; ko mrzi na dobitak od nasilja; ko otresa ruke svoje da ne primi poklona; ko zatiskuje uši svoje da ne čuje za krv, i zažima oči svoje da ne vidi zla; on će nastaviti na visokim mjestima; gradovi na stijenama biće mu utočište, hljeb će mu se davati, vode mu se neće premicati.“

Ima danas licemera koji će zadrhtati kad budu videli kakvi su. Onoga dana, koji će uskoro doći, oni će se uplašiti od sopstvene pokvarenosti. O, kad bi ih još sada zahvatio užas, kad bi jasno shvatili u kakvom se položaju nalaze i kad bi se, dok još ima nade na milost, probudili, priznali svoje grehe i ponizili svoje duše pred Bogom, da bi im oprostio njihove prestupe i iselio ih >od otpadništva! Narod Božji nije pripremljen da dočeka ona strašna iskušenja koja nam predstoje, nije sposoban da ostane čist od zla i pohlepe u opasnostima i pokvarenostima ovog izopačenog veka. On nema na sebi oklop pravde i nije pripremljen da se bori protiv bezakonja koje danas preovlađuje. Mnogi se ne pokoravaju zapovestima Božjim, mada govore da to čine. Kad bi verno izvršavali sve zapovesti Božje, imali bi silu kojom bi mogli ubediti srca nevernika.

Ja sam se trudila da vršim svoju dužnost. Ukazivala sam na grehe samo pojedinih. Pokazano mi je da mudrost Božja neće da se otkriju gresi i pogreške svih pojedinaca. Svima je dato dovoljno svetlosti da bi uvideli svoje grehe i pogreške, ako ho žele, i ako imaju čvrstu volju da ih odbace i da tvore svetinju u strahu Božjem. Oni imaju prilike da vide na koje je grehe Bog ukazao kod drugih

ljudi. I oni tako mogu znati da se Bog gnuša i njih ako robuju istim gresima, i da će biti ostavljeni u tami ako se usrdno ne potrudu da se toga oslobode. Bog je tako čist da ne može gledati bezakonja. U Njegovim očima je svaki greh težak, bez obzira na to ko ga je učinio. On je nepristrasan i neće učiniti nikakav izuzetak. Ova svedočanstva, upućena pojedinim licima, odnose se na sve one koji greše, premda njihova imena nisu pomenuta u njima. I stoga Bog neće oprostiti onima koji prelaze preko svojih greha i prikrivaju ih, jer njihova imena nisu naročito pomenuta. Oni ne mogu postići nikakav napredak na putu pobožnog života, nego će sve više zapadati u tamu, dok ne budu izgubili i poslednji zrak svetlosti.

Oni koji govore da su pobožni, a nisu posvećeni istinom koju ispovedaju, neće bitno promeniti svoj život, mada znaju da je isti mrzak Bogu, jer nisu izloženi iskušenju da budu lično ukoreni za svoje grehe. Preko svedočanstava upućenih drugima, njima je verno iznet njihov sopstveni slučaj. Nastavljajući da idu putem greha, oni povređuju svoju savest, postaju tvrdih srca i nepokorni, dakle baš kao da su svedočanstva zaista bila upućena njima. Prelazeći preko svojih greha i odbijajući da poprave svoj e pogreške poniznim priznanjem i pokajanjem, oni sami odlučuju o svojoj sudbini, kojoj će biti i prepušteni, dok ih na kraju sotona ne bude potčinio svojoj volji. Oni mogu da postanu vrlo drski kad vide da mogu prikriti od drugih svoje grehe i zato što se osuda Božja nije pokazala na neki vidljiv način. Oni na izgled mogu biti i srećni u ovome svetu. Mogu obmanjivati jadne, kratkovidne smrtne ljude, koji ih mogu smatrati uzorom pobožnosti. Ali je nemoguće obmanuti Boga. „Šta nema odmah osude za zlo djelo, za to srce sinova ljudskih kipi u njima da čine zlo. Neka grješnik sto puta čini zlo i odgađa mu se, ja ipak znam da će biti dobro onima koji se boje Boga, koji se boje lica njegova. A bezbožniku neće biti dobro, niti će mu se produljiti dani, nego će biti kao sjen onome koji se ne boji lica Božjega.“ Jedan grešnik može imati dug život na zemlji, ali ne i na obnovljenoj zemlji. On će biti među onima koje David pominje u svome psalmu: „Još malo, pa neće biti bezbožnika; pogledaćeš na mjesto njegovo, a njega nema. A smjerni će naslijediti zemlju, i naslađivaće se množinom mira.“

Smernim ljudima koji se kaju obećane su milost i istina, dok će grešni i buntovnici primiti svoju kaznu. „Blagost i pravda su podnožje prijestolu njegovu.“ Prokleti i otpadnički narod neće izbeći gnjev Božji i kaznu koju je pravedno zaslužio. Čovek je pao i stoga. su potrebni napori čitavog života, kratkog ili dugog, da bi se povratio od ovoga pada i da bi kroz Hrista ponovo dobio božanski lik koji je izgubio usled greha i stalnog prestupništva. Bog zahteva od nas potpuni preobražaj duše, tela i duha, kako bismo opet postigli onaj stupanj koji smo izgubili kroz Adama. U svojoj milosti Gospod šalje čoveku svetlost da bi video stanje u kome se nalazi. Ako ne bude hteo da hodi u svetlosti, to znači da želi da ostane u tami. On neće da priđe svetlosti da ne bi bio ukoren za svoja dela.

Slučaj N. Fullera zadao mi je mnogo duševnog bola i jada. Strašno je u kojoj je meri on potpao pod vlast sotoninu i koliko je njegov živog bezbožan. Verujem da je Bog naredio da se njegovo licemerstvo i njegova pokvarenost iznesu na način na koji je to bilo i učinjeno, kako bi služio kao opomena drugima. Ovde vidimo čoveka koji je bio upoznat sa učenjima Biblije i slušao moja svedočanstva, kojima sam ukoravala baš one grehe koje je on činio. On me je više no jednom čuo kako odlučno osuđujem najgore grehe ovog doba i pokvarenost koja se svuda širi, da govorim kako najširi slojevi stalno čine najgore zločine i da se ljudi guše u sopstvenoj pokvarenosti. Crkve po imenu prepune su bluda n preljubochinstva, zločina i ubistva, a sve je to došlo kao posledica niskih telesnih strasti. Međutim, sve to se krije. Propovednici na visokim položajima takođe greše, ali oni plaštom pobožnosti lukavo pokrivaju svoja mračna dela i nastavljaju sa svojim licemerstvom. Gresi takozvanih crkava doprli su do neba; stoga će oni koji su pošteni srca izaći na svetlost i odvojiti se

od njih.

Prema svetlosti koju mi je dao Bog, vidim da jedan veliki broj adventista prvog dana smatra da su blud i preljuba gresi na koje Bog zatvara oči. I mnogi padaju u ovaj greh. Oni ne priznaju zakon koji su dobili od Boga. Oni su prekršili zapovesti velikoga Jehove i revnosno se trude da navedu na to i one koji ih slušaju, govoreći da je Božji zakon ukinut i nema nikakve sile nad njima. Prema tome, greh ne izgleda toliko gnusan, „jer kroz zakon dolazi poznanje greha“. Možemo očekivati da među tim ljudima naiđemo na varalice, lažove i one koji puštaju na volju svojim grešnim strastima. Međutim, ljudi i žene koji priznaju obaveznost deset zapovesti i poštuju četvrtu zapovest treba u svom životu da ostvaruju načela svih deset zapovesti koje su nam date na Sinaju.

Adventisti sedmog dana koji očekuju i žele dolazak Hristov ne smeju ići putem taštog sveta. Oni ne treba da ga uzimaju za svoje merilo. Oni ne smeju da se ugledaju ni na adventiste prvog dana koji odbijaju da priznaju obaveznost zakona Božijeg i gaze ga. Ni ovi ljudi ne mogu služiti kao merilo. Adventisti koji poštuju zapovesti zauzimaju jedno naročito, uzvišeno mesto. Njih je zapazio Jovan u svom svetom viđenju i ovako ih opisao: „Ovdje je trpljenje svetijeh, koji drže zapovijesti Božije i vjeru Isusovu.“

Gospod je načinio naročiti zavet sa starim Izrailjem: „A sada ako dobro uzaslušate glas moj i ušćuvate zavjet moj bićete moje blago mimo sve narode, premda je moja sva zemlja.“ On se i u ovim poslednjim danima obraća svome narodu koji poštuje Njegove zapovesti: „A vi ste izabrani rod, carsko sveštenstvo, sveti narod, narod dobitka, da objavite dobrodjetelji onoga koji vas dozva iz tame k čudnome vidjelu svome; Ljubazni! Molim vas, kao došljake i goste, da se čuvate od tjelesnijeh želja, koje vojuju na dušu.“

Ne drže svi oni koji govore da poštuju Božje zapovesti svoja tela čistim i svetim. Ovom narodu je poverena najozbiljnija vest koja je ikad poverena smrtnim ljudima i on može silno delovati na druge ako hoće da se posveti kroz nju. Taj narod govori da stoji na uzvišenom stanovištu večne istine i da se pokorava svim Božjim zapovestima. I stoga, ako se ljudi odaju grehu, ako čine preljubu i blud, njihov zločin je deset puta veći nego kad to čine oni ljudi o kojima sam govorila, koji ne priznaju obaveznost Božjeg zakona. Oni koji ispovedaju Božji zakon, a krše ga, sramote time i Boga i istinu.

Baš zbog toga što je bludstvo zavladao među njima, navukao je stari Izrailj gnjev Božji na sebe. I uskoro je došla Njegova kazna za njihov gnusni greh; hiljade ljudi je palo i njihovi leševi se rasuše po pustinji. „Ali mnogi od njih ne bijahu po Božjoj volji, jer biše pobijeni u pustinji. A ovo biše ugledi nama, da mi ne želimo zala, kao i oni što željaše. Niti bivajte idolopoklonici, kao neki od njih, kao što stoji napisano: sjedoše ljudi da jedu i da piju, i ustaše da igraju. Niti da činimo blud, kao neki od njih što ga činiše, i pade ih u jedan dan dvadeset i tri hiljade. Niti da kušamo Hrista, kao što neki od njih kušaše i od zmija izgiboše. Niti da vičemo na Boga, kao neki od njih što vikaše, i izgiboše od krvnika. Ovo se pak sve događaše ugledi njima a napisa se za nauku nama, na koje pošljedak svijeta dođe. Jer koji misli da stoji neka se čuva da ne padne.“

Više od svih drugih ljudi na svetu, adventisti sedmog dana treba da budu uzor pobožnosti, sveti u srcu i u rečima. Ja sam u prisustvu N. Fulera kazala da se od naroda koje je Bog izabrao za svoje blago, traži da bude uzvišen, plemenit i posvećen, da ima udela u božanskoj prirodi i da se spase od pokvarenosti koja je kroz pohotu zavladao svetom. A ako se i oni čija je vera tako uzvišena odaju grehu i bezakonju, onda je to veoma veliki greh. Gospod kažnjava grehe jednoga da bi opomenuo ostale, da bi se svi pobojali.

Opomene i ukori ne daju se adventistima sedmog dana zato što oni žive nečasnijim životom od hrišćana koji pripadaju crkvama po imenu, niti pak zato što su njihovi postupci gori od postupaka

onih adventista koji se ne pokoravaju Božjim zakonima, nego zato što oni imaju veliku svetlost i što su preko svoje vere postali izabran narod Božji koji u svom srcu nosi Njegov zakon. Pokoravanjem zakonima Boga nebeskog, oni daju dokaza o svojoj vernosti Njemu. Oni su Božji predstavnici na zemlji. Svaki greh ih odvaja od Boga i nanosi veliku sramotu Njegovom imenu, jer se time daje mogućnost neprijateljima Božjeg zakona da napadaju Boga i Njegov narod, koji je on nazvao „izabrani rod, carsko sveštenstvo, sveti narod, narod dobitka“.

Može se desiti da ljudi koje vode rat protiv zakona velikog Jehove, koji smatraju da čine neko veliko delo ako svojim rečima i delima pokažu prezrenje prema tim zakonima, govore u isti mah o svojoj velikoj ljubavi prema Bogu i iskazuju veliku usrdnost u veri, kao što su to činili i jevrejske starešine i sveštenici. Ali će im na dan Božji biti rečeno da su pronađeni lakim. „Jer kroz zakon dolazi poznanje greha.“ Ogledalo koje im pokazuje mane i nedostatke njihovog karaktera dovodi ih do besa. Vodeći adventisti koji su odbacili svetlost gnjeve se protiv Božjeg zakona, baš kao i nekada jevrejski narod protiv Sina Božjeg. Oni se nalaze u strašnoj obmani, jer obmanjuju i druge i sami sebe. Oni ne žele da izađu na svetlost, da se ne bi ukazalo na njihova zla dela. Takvi ne žele da budu poučeni. Međutim, Gospod kara i popravlja one koji hoće da se drže Njegovih zakona. Op im ukazuje na njihove grehe i otkriva njihova bezakonja, jer želi da se oni odreknu svakog greha i bezbožništva kako bi tvorili svetinju u strahu Božjem, pripremili se da umru u Gospodu i da se uznesu na nebo. Bog ih kara, kažnjava i ispravlja da bi postali plemeniti, posvećeni i uzvišeni i da bi se na kraju uzdigli do Njegovog prestola.

Starešina Fuler je čuo svedočanstvo izneto javno pred vernike da nisu ovi u narodu Božjem sveti, nego da ima i pokvarenih. Bog je želeo da ih uzdigne, ali su oni odbili da se uzdignu na jedan viši stupanj života. Životinjske strasti su dobile prevlast potčinivši moralne i umne sile. Oni koji nisu obuzdali svoje niske strasti ne mogu shvatiti vrednost kajanja i ljudske duše. Oni nisu osetili ni razumeli vrednost spasenja. Najviši cilj njihovog života je zadovoljenje životinjskih strasti. Bog ne prima ništa drugo osim čistote i svetosti: jedna mrlja, jedna mana u karakteru preprečiće im zauvek put k nebu, njegovom veličanstvu i blaženstvima.

Svi oni koji su se odlučili da iskreno, usrdno i promišljeno počnu da tvore svetinju u strahu Božjem mogu računati na obilnu pomoć. Oni će od Hrista dobiti snagu, milost i slavu; sve će to anđeli čuvari doneti naslednicima spasenja. Niko nije toliko iskvaren, nizak i rdav da ne bi mogao naći snagu, čistotu i pravdu u Hristu koji je umro za nas, samo ako bude hteo da odbaci svoje grehe, prestane da čini nepravdu i obrati se ovim srcem Bogu živome. On čeka da skine s njih grehom ukaljano odela, da ih zatim obuče u bele, čiste haljine pravde i zahteva od njih da žive, a ne da umru. U Njemu oni mogu da uzrastu. Njihove grane neće uvenuti, niti će biti bez ploda. Ako li ostanu u Njemu, dobijaće od Njega hranu i snagu, napajaće se Njegovim duhom, hoditi kao što je On hodio, pobediti kao što je On pobedio i biti uzdignuti i postavljeni s desne strane Njemu.

Starešina Fuler je bio opomenut. Opomene koje su bile date drugima odnose se i na njega. Ukoravanjem greha kod drugih i on je bio ukoren; dato mu je dovoljno svetlosti da bi video kako Bog gleda na grehe koje on čini. Ali on nije hteo da napusti svoj rdavi način života. On je produžio svoje strašno, bogohulno delo, kvareći telo i dušu svoga stada. Sotona je samo ojačao niske strasti koje ovaj čovek nije ugušio u sebi i iskoristio ih da bi odveo duše u smrt.

Dok je tvrdio da se drži zakona Božjeg, on je krajnje neodgovorno kršio Njegove jasne odredbe. Bio se potpuno odao zadovoljavanju svojih telesnih prohteva. Prodao se da čini zlo. Kakva će biti plata ovoga čoveka? Njega će gnjev Božji kazniti za njegove grehe. Osveta Božja stiće A sve one koji pod odeždom propovednika prikrivaju svoje životinjske strasti. Predstavljajući se kao pastir stada, on je to stado vodio u propast. Ove strašne posledice su plodovi pohote koja je

„neprijateljstvo Bogu, jer se ne pokorava zakonu Božjemu niti može“.

Ukazano mi je na reči Svetog pisma: „Da ne caruje dakle grijeh u vašem smrtnom tijelu, da ga slušate u slastima njegovijem; niti dajte udova svojijeh grijehu za oruđe nepravde; nego dajte sebe Bogu, kao koji ste živi iz mrtvijenih, i ude svoje Bogu za oružje pravde.“ Vi koji se smatrate hrišćanima, kad vam i ne bi bila data nikakva druga svetlost osim ove koju sadrže ove reči, neće vam se oprostiti ako budete dopustili da vama zavladaju niske strasti.

Reč Božja je dovoljna da bi se osvetlio I najjače pomućeni um i svi koji žele da je razumeju, mogu je razumeti. Ali uprkos tome, neki koji govore da se trude da žive prema reči Božjoj, žive u stvari potpuno suprotno njenim najjasnijim učenjima. I zato, da se ljudi i žene ne bi mogli i dalje izgovarati, Bog im daje jasna i određena svedočanstva i vraća ih k Reči od koje su se bili udaljili. Ipak, oni koji služe samo svojim željama ne obraćaju pažnju na ovu svetlost; oni neće prestati da idu putem greha, nego će se i dalje odavati svojim strastima i pored osвете kojom Bog preti svima onima koji pođu ovim putem.

Već duže vremena nameravam da se obratim svojim sestrama i da im kažem da one imaju jednu veliku manu, prema onome što, mi je Gospod pokazao. One ne nastoje da se klone i onoga što izgleda kao zlo. One nisu obazrive u svom ponašanju kao što bi priličilo ženama koje se smatraju pobožnim. One ne biraju pažljivo svoje reči kao što bi trebalo da čine žene koje su primile milost Božju. Suvviše su prisne sa svojom braćom. Zadržavaju se s njima u razgovoru, prilaze im i ostavljaju utisak kao da im je prijatno njihovo društvo. Godi im njihova pažnja.

Prema svetlosti koju mi je Gospod podario, naše sestre bi trebalo sasvim drugačije da se ponašaju. Trebalo bi da budu povučenije, da pokazuju manje smelosti i da se trude da budu „stidljive i čedne“. I braća i sestre se upuštaju u odveć slobodne razgovore kad se nađu u društvu. Žene koje govore da su pobožne vole da se šale, smeju i da budu neozbiljne. To nije lepo i to žalosti Duh Božji. Ovakvo ponašanje otkriva nedostatak istinske hrišćanske čednosti. Ono ne snaži dušu u Bogu, nego nas vodi u tamu, odgoni čiste, svete, nebeske anđele i unižava one koji se tako ponašaju.

Naše sestre bi trebalo da budu smerne, ne bi smele biti nepromišljene, pričljive i drske, nego skromne i nenametljive i oprezne u rečima. Neka se uče da budu ljubazne. Skromnost, ljubaznost, milosrdnost i spremnost na praštanje dobro će im pristajati i onda će biti ugodne Bogu. Ako se tako budu ponašale, neće im muškarcima dosađivati u skupštini i van nje. Svi će osetiti da oko tih bogobojažljivih žena postoji jedan krug svetosti koji ih štiti od svih neprikladnih sloboda.

Neke žene koje se smatraju pobožnim pokazuju neobazrivosť i slobodu u ponašanju koja mora dovesti do zla. Ali one pobožne žene čiji su srce i um obuzeti mislima koje snaže čistotu života i uzdižu dušu ka Bogu, neće tako lako skrenuti sa staze ispravnosti i vrline. One će biti naoružane protiv iskušenja sotoninih i biće spremne da se odupru njegovim naporima da ih zavede.

Hvalisavost, moda, želja za dopadanjem i pohota — dovode do pada. Žudi se za onim što godi telesnom srcu i niskim nagonima. Kad bi se iz njihovih srca iskorenile telesne strasti, one ne bi bile tako slabe. Kad bi naše sestre osećale potrebu da očiste svoje misli ne dopuštajući nikakav nehat u svom ponašanju, koji bi naveo na nečista dela, ne bi nikada ukaljale svoju čistotu. Kad bi ove stvari videle onako kako ih je Bog meni pokazao, osećale bi takvo gnušanje prema nečistim delima, da se ne bi nikad našle među onima koji su popustili iskušenjima sotoninim, bez obzira na to koga je on izabrao za svoje oruđe.

Propovednik se može baviti samo onim što je sveto, a da ipak ne bude svet u srcu. I on se može prodati sotoni, pasti u bezbožništvo i kvariti duše i tela vernih. Međutim, kad bi duše žena i devojaka koje ljube Boga i boje Ga se bile osnažene Njegovim Duhom, da su se privikle da misle

samo o onome što je čisto i da se klone i onog što liči na zlo, bile bi bezbedne od svih nečistih pokušaja i pokvarenosti koja vlada svuda oko njih. Apostol Pavle je pisao govoreći o sebi: „Nego morim tijelo svoje i trudim da kako sam drugima propovijedajući izbačen ne budem.“

Ako propovednik jevanđelja ne obuzda svoje niske strasti, ako nije u stanju da sledi primer apostola, i ako time sramoti svoju veru, naše pobožne sestre ne smeju ni za jedan trenutak pomisliti da su greh i zločin izgubili od svoje grešnosti zato što se propovednik usuđuje da im se odaje. Činjenica da ljudi koji se nalaze na odgovornim mestima pokazuju da se ne ustručavaju da greše ne sme ni ukoliko umanjiti odvratnost i veličinu greha u očima ljudi. Greh se mora smatrati isto toliko gnusnim i odvratnim kao i ranije, i oni koji su čisti i uzvišeni treba da se gnušaju i klone svakoga ko se odaje grehu kao što bi bežali od zmijske čiji je otrov smrtonosan.

Kad bi sestre bile uzvišene u duši i imale čisto srce, odbile bi svaki pokušaj, pa dolazio on čak i od strane propovednika, s takvom odlučnošću da nikada više ne bi morale ponoviti odbijanje. Sotona mora da je strahovito pomutio duh onih koji slušaju glas zavodnika zato što je on propovednik, krše jasnu i određenu Božju zapovest i još veruju da time ne čine nikakav greh. Zar nemamo reči Jovanove: „Koji govori: poznajem ga, a zapovijesti njegovijeh ne drži, laža je, i u njemu istine nema.“ Šta kaže zakon? „Ne čini preljube.“ Kad jedan čovek koji govori da drži sveti zakon Božji i radi u svetoj službi iskorišćuje ugled koji mu daje njegov položaj da bi udovoljio svojim niskim prohtevima, sama ta činjenica trebalo bi da bude dovoljna jednoj pobožnoj ženi da uvidi da taj nečist predlog dolazi od sotone prerušenog u anđela svetlosti. Ja ne mogu verovati da je Božja Reč usađena u srca onih koji su u stanju da tako lako žrtvuju svoju nevinost i svoju vrlinu na oltar nečistih prohteva.

Sestre moje, čuvajte se svega što izgleda da je zlo. U ovom veku razvrata punom pokvarenosti nećete biti sigurne ako ne budete stajale na straži. Vrlina i skromnost su retke. Pozivam vas kao sledbenice Hristove čija je vera uzvišena da težite za sticanjem dragocenog dragulja skromnosti. Ako uopšte očekujete da se na kraju uzdignete ž nađete u društvu svetih, bezgrešnih anđela, da živite tamo gde neće biti ni najmanjeg nagoveštaja greha, držite se skromnosti i vrline. Samo čistota, sveta čistota biće u stanju da izdrži u velikom kušanju, da opstane u dan Božji, i biće primljena u čisto i sveto nebo.

I najmanji pokušaj, ma s koje strane on dolazio, kojim vas neko poziva na greh ili se pak usuđuje da dopusti u najmanju slobodu prema vama, treba odbiti kao najtežu uvredu vašeg ženskog dostojanstva. Poljubac na vaš obraz u neprikladno vreme i na neprikladnom mestu treba da izazove u vama odvratnost prema poslaniku sotoninom. Ako to čini onaj koji je na visokom položaju i koji radi u svetoj službi, greh je deset puta veći. Bogobojažljiva žena ili devojka treba s užasom da ustukne ne samo pred grehom na koji je navode, nego i zbog licemernosti i pokvarenosti čoveka koga narod poštuje i cení kao Božjeg slugu. On se bavi svetim stvarima, a ipak pokriva svoju nisku pohotu odećom propovednika. Čuvajte se svega što bi ličilo na ovu prisnost. Budite uverene da je svaka prisnost znak pohotljivog duha i nečistog pogleda. Ako i najmanje popustite u ovom pravcu, ako otprite ma koju od pomenutih sloboda, dali ste najjasniji dokaz da vaše misli nisu onako čiste i čedne kao što bi trebalo da budu i da su vas zaveli greh i zločin. Vi time spuštate zastavu svoje ženske vrline i dostojanstva i pokazujete na nesumnjiv način da ste dopustile da u vašem srcu živi niska, životinjska strast koja nije raspeta.

Kada su mi pokazane opasnosti u kojima se nalaze oni koji govore o boljem svetu i gresi koji postoje među njima — i to kod ljudi za koje se i ke sumnja da mogu podleći tako odvratnim gresima — morala sam se zapitati: O, Gospode, ko će izdržati kad se Ti budeš pojavio? Jedino oni koji imaju čiste ruke i čisto srce opstaće na dan Njegovog dolaska.

Duh Gospodnji mi nalaže da zatražim od svojih pobožnih sestara da teže za skromnošću, povučenošću, stidljivošću i čistotom. Sloboda ponašanja koja je zavlada u ovom pokvarenom vremenu ne treba da bude merilo za sledbenike Hristove. Među hrišćanima koji se pripremaju za nebo ke bi trebalo da postoje nedolične prisnosti u ponašanju. Ako su dvosmislenost, pokvarenost, prevara, zločin i ubistvo na dnevnom redu među onima koji ne znaju za istinu i koji neće da se vladaju prema načelima Reči Božje, od kolike je onda važnosti da im oni ljudi koji tvrde da su Hristovi sledbenici, povezani s Bogom i Njegovim anđelima, pokažu jedan, bolji i plemenitiji put. Od kolike je važnosti da se oni svojom čednošću i vrlinom razlikuju od tih ljudi kojima vladaju životinjske strasti.

Pitala sam kada će mlade sestre početi da se ponašaju onako kako priliči? Znam da se neće ništa promeniti na bolje dokle god roditelji ne budu shvatili da treba da posvete veću pažnju vaspitanju svoje dece. Učite ih da budu povučene i skromne. Učite ih da budu korisne, da pomažu drugima, da vode računa o drugima a ne da drugi vode računa o njima.

Uopšte uzevši, omladina je potpala pod uticaj sotonin. Vaše kćeri nisu naučene samoodricanju i samosavlađivanju. Mazite ih i razvijate u njima sujetu. Dozvoljavate im da idu svojim putem dok ne postanu tvrdoglave i samovoljne, tako da na kraju ne znate ni sami šta treba preduzeti da bi se one spasle od propasti. One su toliko potpale pod uticaj sotonin da nevernici prstom ukazuju na njih zbog njihove neskromnosti i nedostatka ženske čednosti. I dečaci su prepušteni sami sebi. Jedva dostigavši desetu godinu, oni već traže društvo devojčica svoje starosti, prate ih kući i zaljubljuju se u njih. A roditelji su toliko zaslepljeni svojom pogrešno shvaćenom ljubavlju prema svojoj deci, da se ne usuđuju da strogo istupe prema njima, zauzmu drugi stav i obuzdaju svoju nepromišljenu decu u ovom veku nemorala.

Mnoge mlade devojke govore samo o mladićima, kao što i mnogi mladići govore samo o devojka. „Usta govore od suviška srca.“ Oni neprestano govore o onome o čemu najviše i misle. Anđeo verno beleži reči devojaka i mladića koji ispovedaju hrišćanstvo. Kako će oni biti posramljeni i zbunjeni kada se u dan suda budu suočili sa tim izveštajima. Mnoga deca su pobožni licemeri. Ovi licemeri predstavljaju kamen spoticanja za omladinu koja još nije prišla pravoj veri, koja se stoga opire svakom pokušaju onih kojima je stalo do njenog spasenja.

U srcu dela treba odabrati ljude koji će se latiti posla, ljude na koje se čovek može osloniti u svakoj prilici, ljude nesebične, bogate plemenitošću i dobrim delima, čiji je život ugodan Bogu i koji više cene onaj bolji život od jela i odeće. „Nije li život pretežniji od hrane, i tijelo od odjela.“ Bog poziva verne stražare u srcu dela, koji će ljubiti duše za koje je Hristos umro i nositi teret radi duša koje propadaju, očekujući za to nagradu koja će im pripasti kad budu ušli u radost svoga Gospodara i ugledali duše koje su spasli da bi živele dokle god Bog bude živio i bile srećne, večno srećne, u Njegovom veličanstvenom carstvu. O, kad bismo mogli probuditi majke i očeve da uvide šta im je dužnost! O kad bi oni mogli da osele svu veličinu odgovornosti koja leži na njima! Tada bi preduhitrili neprijatelja i zadobili dragocene pobede za Hrista. Roditelji nisu načisto sa svim tim stvarima. Trebalo bi pažljivo da ispituju svoj život, svoje misli i pobude i da pogledaju da li su bili obazrivi u svim svojim postupcima. Oni bi trebalo da pazе da svojim rečima i postupcima daju svojoj deci takav primer da se njihova deca mogu ugledati na njega. Pred svojom decom trebalo bi tako da se ponašaju da iz njihovih reči i postupaka sija svetlost čistote i vrline.

Pokazane su mi porodice u kojima muž i otac nije sačuvao onu razboritost, ono dostojanstvo, Bogu sličnu muževnost kakva priliči sledbeniku Hristovom. Nije se trudio da prema svojoj ženi bude nežan, ljubazan, kao što mu je bila dužnost. On je pred Bogom i anđelima obećao da će je voleti, poštovati dokle god budu živeli zajedno. Ona je kao devojka volela da mu ukazuje svaku

pažnju, čak i nešto preteranu. Češljala mu je kosu, i to mu je godilo, strašno godilo. On sad ne pokazuje prema svojoj ženi onu ljubav i pažnju koju joj je nekad ukazivao. Budite uvereni da je ovde već sotona na delu. Poštuj svoju najmljenu pomoćnicu, budi blag prema njoj, ali ne idi dalje. Neka tvoje ponašanje bude takvo da ne dođe ni do kakve prisnosti. Ako hoćeš nekom da uputiš ljubazne reči, najbolje će biti da ih uputiš svojoj ženi. To će njeno srce učiniti srećnim i ona će ti uzvratiti istom merom.

Pokazano mi je da je žena pokazivala naklonost i interesovanje prema drugim ljudima, koji su možda članovi porodice. Ona im poklanja svoje poverenje, pokazuje sklonost da bude u njihovom društvu i govori im o svojim brigama, a možda i o svojim porodičnim stvarima.

Sve to nije dobro. Sotona ima udela u ovome i ako se smesta ne budete zaustavili, gurnuće vas u propast. Nikad ne možete biti dovoljno oprezni i predostrožni u ovom pogledu. Ako hoćete da nekom uputite nežne, ljubazne reči i da mu ukažete pažnju, ukažite je onome koga ste obećali ljubiti i poštovati pred Bogom i anđelima. O, koliko je života zagorčano rušenjem zidova koji ograđuju privatni život jedne porodice i koji su podignuti da bi se sačuvala njena čistota i svetost! Žena poklanja poverenje nekom trećem licu i otkriva mu svoje porodične teškoće. To je lukavstvo sotonino da bi otuđio ženu od muža. Koliko bi se nevolja izbeglo kad bi se prestalo s ovim! Zaključajte u svom srcu saznanje o manama drugog. Samo Bogu ispovedajte svoje nevolje. On vam može dati pravi savet i sigurnu utehu koja će biti čista i neće imati nikakve gorčine u sebi.

Poznajem izvestan broj žena koje misle da je njihova udaja neuspeh. Čitale su romane i imaju bolesnu maštu, tako da žive u jednom svetu koji su same stvorile. Smatraju se ženama nežne duše i višeg, prefinjenog duha i uobražavaju da njihovi muževi nisu dovoljno fini, da nemaju nikakvih viših osobina i stoga nisu u stanju da ocene njihove vrline i njihovu uzvišenu prirodu. I stoga zamišljaju sebe velikim patnicama i mučenicama. One su toliko govorile o tome i mislile na to, da su postale prosto manijaci u tom pogledu. Misle da su više od ostalih smrtnika i da im ne priliči da se druže sa običnim ljudima. Ove žene prave sebe ludima, a njihovi muževi ponekad stvarno i misle da su one nešto više od ostalih.

Prema onome što mi je Gospod pokazao, videla sam da su ove žene iskvarile svoju maštu čitanjem romana, sanjarenjem i zidanjem kula u vazduhu, živeći u jednom uobraženom svetu. One se ne spuštaju do običnih, korisnih dužnosti života. Ne uzimaju na sebe onaj životni teret koji se nalazi na njihovoj stazi niti nastoje da svojim muževima učine dom prijatnim i radosnim. One im prepuštaju ceo teret, ne noseći čak ni svoj sopstveni. Očekuju od drugih da pogode njihove želje i da im izađu u susret, smatraju da mogu svakom nalaziti mane i zamerati kad god im je to volja. Ove žene pate od nekog čežnjivog sentimentalizma i stalno misle da ih druga ne cene, da im njihovi muževi ne poklanjaju pažnju koju zaslužuju. Uobražavaju da su mučenice.

A od svega je tačno to da će se njihova vrednost ceniti samo ako se budu pokazale od koristi; ali ako i dalje budu očekivale naklonost i pažnju od drugih, ne smatrajući se pri tom obaveznim da to uzvrate, zauzimale neki nadmen, hladan stav, i ne budu nosile teret za druge, njihov će život biti od male koristi. Ove žene su ubedile sebe kako su učinile veliku žrtvu time što su se udale za svoje muževe, i da ljudi nikada neće uspeti da shvate uzvišenost njihove prirode. One imaju potpuno pogrešno gledište o stvarima. One nisu dostojne svojih suprugova. One stalno opterećuju njihovu pažnju i strpljenje, umesto da budu od pomoći i da sa njima podele životne terete, a ne da sanjare o nekom nestvarnom životu iz priča i ljubavnih romana. Neka bi se Gospod sažalio na ljude koji su vezani za takve nekorisne mašine koje su tu samo da bi im se ugađalo, da bi disale, jele i da bi se oblačile.

Žene koje smatraju da poseduju tako osetljivu, prefinjenu prirodu veoma su nekorisne supruge i

majke. Često se događa da uskraćuju ljubav svojim supruzima, koji su korisni praktični ljudi, i posvećuju mnogo pažnje drugim ljudima. One svojom čežnjivom sentimentalnošću traže naklonost drugih ljudi, pričaju im o svojim iskušenjima, nezgodama, težnjama da učine kakvo uzvišeno delo i na taj način otkrivaju činjenicu da njihov bračni život predstavlja razočaranje, smetnju za izvršenje velikog dela koje su nameravale da učine.

O, kakve li bede u porodicama koje bi mogle biti srećne! Takve žeče su prokletstvo i za sebe i za svoje muževe. Smatrajući sebe anđelima, one prave od sebe budale i drugima su samo na teretu. One zapostavljaju obične životne dužnosti koje im je Gospod namenio da ispune; one osećaju nemir i jadikuju, stalno žudeći za nekim lakšim, uzvišenijim i prijatnijim poslom. Iako smatraju sebe anđelima, one su na kraju krajeva ipak obična ljudska bića. One su srdite, zlovoljne, nezadovoljne, ljubomorne na svoje muževe zbog toga što najveći deo svog vremena ne posvećuju njima. One se žale da su zapostavljene, mada njihovi supruzi rade baš ono što treba da rade. Sotona lako nalazi put do takve vrste žena. One nemaju prave ljubavi ni za koga, do za sebe same. Međutim, sotona im došaptava da bi zaista bile srećne kad bi ovaj ili onaj bio njihov suprug. One lako postaju žrtve sotonine obmane, jer se lako mogu navesti na to da osramote svoje muževe i prekrše zakon Božji.

Želela bih da kažem takvim ženama: vi same možete stvoriti ili uništiti svoju sreću. Od vas zavisi da li će vaš život biti srećan ili nepodnošljiv. Od stava koji zauzimate zavisi vaša sreća ili nesreća. Zar te žene ne pomisle da će dosaditi svojim supruzima svojom nekorisnošću, zlovoljom, cepidlačenjem, napadima plača, uobražavajući da su toliko nesrećne? Njihova razdražljiva, zlovoljna ćud otuđuje od njih naklonost njihovih muževa i navodi ih da traže razumevanje, mir i utehu van kuće. U njihovom domu vlada zatrovana atmosfera i njihova kuća im je sve drugo samo ne mesto gde se mogu odmoriti, osvežiti i biti srećne. Sotona iskušava takve muževe, njihova osećanja skreću s pravog puta i oni bivaju mamljeni na zlo i konačno izgubljeni.

Veliko je delo i zadatak žena, naročito onih koje su supruge i majke. One mogu biti blagodat za svoju okolinu. One mogu vršiti snažan uticaj u pravcu dobra ako njihova svetlost tako sija da drugi budu navedeni da slave našeg nebeskog Oca. Žene mogu vršiti uticaj koji preobražava, samo ako svoj način života i svoju volju potčine Bogu i ako Bog vlada njihovim umom, naklonostima i čitavim bićem. One mogu vršiti uticaj koji će oplemeniti i uzdići sve one sa kojima dolaze u dodir. Ali takve žene nisu svesne moći koju poseduju. One nesvesno vrše uticaj koji se prirodno izliva iz posvećenog života, iz obnovljenog srca. To je plod koji prirodno rađa na dobrom drvetu božanskog rasadnika. Sopstveno ja je zaboravljeno i nestalo u životu Hristovom. Njima je isto tako prirodno da se bogate u dobrim delima kao što im je prirodno da dišu. One žive radi dobra drugih, a ipak kažu: Mi smo zaludne sluge.

Bog je dodelio ženi njenu dužnost; i ako ona, krotko ali što bolje može, pretvori svoj dom u raj, verno i sa ljubavlju ispunjava dužnosti prema svom suprugu i deci, stalno težeći da sveta svetlost zrači iz njenog korisnog, čistog i vrlog života obasjavajući sve oko nje, onda ispunjava dužnost koju joj je dodelio Gospodar, i ona će začuti sa Njegovih božanskih usana: „Dobro, slugo dobri i vjerni, uđi u radost Gospodara svojega.“ Žene koje rado obavljaju svaki posao koji njihove ruke nalaze, koje vedra duha pomažu svojim supruzima da nose terete i podižu svoju decu u slavu Božju, takve žene su misionari u najvišem smislu te reči. One učestvuju u jednom velikom delu koje se mora izvršiti ovde na zemlji da bi se smrtni ljudi pripremili za uzvišeniji život. I takve žene će dobiti svoju nagradu. Deca moraju biti odgajana za nebo i moraju se osposobiti da blistaju u carstvu Gospodnjem. Kad bi roditelji, a naročito majke, bili svesni značajnog, odgovornog dela koje im je Bog poverio, oni ne bi toliko pažnju posvećivali stvarima koje se tiču njihovih suseda i sa kojima nemaju ničeg zajedničkog. Oni ne bi išli od kuće do kuće i bavili se ogovaranjem, pričajući o

greškama, nedostacima i nepostojanosti svojih suseda. Oni bi toliko pažnje posvećivali svojoj deci da ne bi imali vremena da zameraju svojim susedima. Klevetnici i raznosaci novosti predstavljaju veliko prokletstvo za bližnje i skupštine. Dve trećine svih iskušenja u zajednici potiču iz tog izvora.

Bog zahteva da svako verno ispunjava svakodnevne dužnosti. Međutim, upravo to zapostavljaju mnogi koji tvrde da su hrišćani. Te dužnosti naročito zapostavlja ona vrsta ljudi koju sam pomenula, koji smatraju da su bića bolje vrste od ostalih smrtnika. Ali činjenica da se bave takvim mislima upravo je dokaz da su oni niže vrste, sitničavi, uobraženi i sebični. Oni smatraju da su iznad poniznih i krotkih jadnika koje je Isus pozivao, Oni se uvek trude da dođu do položaja, da zasluže odobravanje, da budu pohvaljeni za neko veliko delo koje drugi ne mogu izvršiti. Njihovoj finoj prirodi ne odgovara da se druže sa krotkima i nesrećnima, i ne uviđaju razlog svemu tome. Razlog zašto se oni klone dužnosti koje nisu tako prijatne jeste njihova krajnja sebičnost. Njihovo ljubljeno ja je središte svih njihovih postupaka i pobuda.

Ukazano mi je na nebesko Veličanstvo. Kad je Onaj koga su anđeli obožavali, koji je bio bogat u časti, sjaju i slavi, došao na zemlju da bi živio kao čovek, On se nije izgovarao svojom prefinjenom prirodom niti izbegavao nesrećnike. On se u svom radu družio sa nesrećnicima, siromašnima, očajnima i bednima. Hristos je bio otelotvorenje plemenitosti i čistote: Njegov život i karakter su bili uzvišeni; međutim, On se u svom radu nije družio sa ljudima zvučnih titula, niti sa onima koji su uživali najveće počasti ovoga sveta, nego sa očajnima i bednima. Božanski Učitelj je rekao: „Jer sin čovječij dođe da nađe i spase što je izgubljeno.“ Da, nebesko Veličanstvo je uvek pružalo pomoć onima kojima je pomoć bila najpotrebnija. Neka bi Hristov primer izazvao osećanje stida kod one vrste ljudi koji toliko ističu sopstveno bedno ja, da smatraju da je ispod njihovog dostojanstva i ispod njihovog uzvišenog poziva da pomognu najnemoćnijima. Takvi su zauzeli uzvišeniji stav od svog Gospoda, i na kraju će biti iznenađeni kad budu uvideli da su niži i od najniže vrste ljudi sa kojima njihova prefinjena, osetljiva priroda nije htela da se meša i za koje nije htela da se zalaže. Istina, nije uvek prijatno slediti verno svog Učitelja i postati Njegov saradnik u pružanju pomoći baš onim ljudima kojima je pomoć najpotrebnija. Ali to je delo kojeg se Hristos ponizno prihvatio. Je li sluga veći od Gospodara? On je dao primer i traži od nas da se na njega ugledamo. Možda to nije prijatno, ali dužnost nalaže da se izvrši baš takvo delo.

Neophodno je da se na čelo dela postave verni i odabrani ljudi. Oni koji nemaju iskustva u nošenju tereta i koji ne žele da stiču takva iskustva ne bi ni u kom slučaju smeli da se tamo nađu. Potrebni su ljudi koji će paziti na duše kao oni koji će polagati račun. Na tom važnom položaju potrebni su očevi i majke u Izrailju. Neka sebične i samožive, uskogrude, pohlepne duše nađu sebi takvo mesto na kome se bedne crte njihovog karaktera neće toliko zapažati. Što su takve duše, usamljenije to bolje za stvar Božju. Pozivam narod Božji, ma gde se nalazio: Prenite se i prihvatite se svoje dužnosti! Imajte la umu da stvarno živimo u opasnostima poslednjih dana.

Nadam se da će slučaj N. Fulera uticati na vas, očevi i majke, kako biste uvideli da se u vašim domovima, među vama samima i među vašom decom mora izvršiti jedno delo, da sotona ne bi zaveo nikoga od vas u pogledu greha koji je učinio taj jadni i sažaljenja dostojni čovek. Oni koji su sa njim učestvovali u poroku nikad ne bi bili zavedeni i upropašćeni, da su posedovali uzvišeno osećanje vrlin i čistote i da su uvek gajili nepokolebivu odvratnost prema grehu i pokvarenosti. Iako su živeli u vreme objavljivanja najsvečanije vesti koja je ikada data smrtnicima, i sami bili njihovi nosioci, predstavljajući zakon Božji kao probu karaktera i kao pečat živog Boga, oni su kršili njegove svete propise. Savest onih koji tako postupaju otupela je i okorela. Oni su se opirali uticaju Duha Božjeg i na kraju svetlu istinu upotrebili kao ogrtač za skrivanje izopačenosti svoje pokvarene duše. Sotona je strahovito zaveo tog čoveka. On se smatrao zdravim, dok u njemu u stvari zdravlja

nije bilo.

Duboko me je zbolelo kad sam videla da životinjske strasti svojim moćnim uticajem vladaju ljudima i ženama neobičnog uma i sposobnosti. Oni bi bili u stanju da vrše dobro delo, i vrše snažan uticaj, kad ne bi bili robovi niskih strasti. Moje poverenje u čovečanstvo bilo je strahovito uzdrmano. Videla sam da se lica naoko dobrog ponašanja, koja ne održavaju nedozvoljene odnose sa drugim polom, odaju gotovo svakodnevno tajnom poroku. Oni se ne uzdržavaju od tog strahovitog greha čak ni u trenutku kad se održavaju najsvetaniji sastanci. Oni bi slušali najozbiljnije, najuzbudljivije propovedi o strašnom sudu, osećali se kao pred sudom Božjim i drhtali od straha, a ipak, ne bi protekao ni jedan sat, a oni bi se već odavali svom omiljenom, užasnom poroku, skrnaveći sopstveno telo. Ima takvih koji toliko robuju tom užasnom zločinu da su lišeni snage da savladaju svoje strasti. Mi smo se za neke revno zalagali, preklinjali smo ih, plakali i molili se za njih; ipak, znali smo da je uprkos naših usrdnih napora i očajanja, snaga grešne navike odnela pobedu i taj greh ponovo učinjen.

Zbog teških napada bolesti ili zahvaljujući ubeđivanju kod nekih grešnika se probudila savest i tako ih progonila da su bili navedeni da priznaju te stvari sa dubokom poniznošću. Drugi su isto toliko grešili. Oni su se podavali tom grehu gotovo celog svog života; njihovo narušeno zdravlje, i oslabljeno pamćenje predstavljaju plodove te štetne navike, ali su oni odviše gordi da bi to priznali. Oni sve drže u tajnosti i nemaju grižu savesti zbog tog velikog greha. Moje poverenje u hrišćansko iskustvo takvih ljudi veoma je malo. Oni su neosetljivi za uticaj Duha Božjeg. Njima je svejedno da li je nešto sveto ili pripada ovom svetu. Odavanje tako unižavajućem poroku, kao što je skrnavljenje sopstvenog tela, ne navodi ih da liju gorke suze i da se iskreno pokaju. Oni smatraju da je njihov greh upravljen samo protiv njih samih. Tu su u zabludi. Ako su bolesni duhom ili telom, i drugi moraju to osećati, i drugi moraju zbog toga patiti. Njihova mašta je bolesna, njihovo pamćenje loše, oni čine greške i imaju nedostatke koji ozbiljno pogađaju sve one sa kojima žive i sa kojima se družu. Međutim, oni pate i žale samo zato što se to saznalo.

Pomenula sam ove slučajeve da bih ukazala na moć toga poroka koji uništava i dušu i telo. Čitav um je podređen toj niskoj strasti. Niske sile savlađuju moralne i intelektualne sposobnosti. Telo je nadraženo, um oslabljen. Rasipa se materijal koji je sakupljen za ishranu organizma. Osetljivi moždani nervi, nadraženi neprirodnim putem, otupljuju i postaju u izvesnoj meri paralisani. Moralne i intelektualne snage slabe, dok životinjske strasti jačaju i razvijaju se odavanjem poroku. Pojavljuje se snažna želja za nezdravom hranom. Lica koja se odaju tom poroku nisu u mogućnosti da probude svoja moralna osećanja kako bi cenili večne stvari i uživali u duhovnom razvoju. Nečiste misli obuzimaju maštu i opčaravaju um i posle toga se pojavljuje gotovo nesavladiva želja da se porok ponovi. Kad bi um bio vaspitan da se bavi uzvišenim pitanjima, kad bi se mašta zadržavala na čistim i svetim stvarima, ona bi bila obezbeđena od užasnog, unižavajućeg poroka koji uništava i dušu i telo. Um bi se tako navikao da se posvećuje onome što je uzvišeno, nebesko, čisto i sveto i ne bi ga privlačila ta niska, pokvarena i poročna navika.

Šta da kažemo o onima koji žive usred blistave svetlosti istine, a ipak se svakodnevno odaju poroku i idu putem greha i zločina? Zabranjena, nadražujuća zadovoljstva imaju čari za njih, drže ih u svojoj vlasti i vladaju čitavim njihovim bićem. Takvi uživaju u bezakonju i nepravdi i moraju biti pogubljeni van grada Božjeg, sa svim što je nečisto i mrsko.

Trudila sam se da probudim roditelje kako bi shvatili svoje dužnosti, ali oni i dalje spavaju. Vaša deca se tajno odaju poroku i obmanjuju vas. Vi imate takvo poverenje u njih da smatrate da su isuviše dobra i nevina da bi se tajno mogla odavati poroku. Roditelji maze svoju decu i ugađaju im,

trpe njihovu gordost, ne obuzdavajući ih čvrsto i odlučno. Oni se toliko plaše njihove uporne i samovoljne naravi, da se boje da dođu u sukob sa njima. Oni će učiniti isti onaj greh zapostavljanja dužnosti koji je učinio Ilije. Petrov poziv je od najvećeg značaja za sve koji teže besmrtnosti. On se obraća onima koji posедуju istu dragocenu veru:

„Od Simona Petra, sluge i apostola Isusa Hrista, onima što su primili s nama jednu časnu vjeru u pravdi Boga našega i Spasa Isusa Hrista: Blagodat i mir da vam se umnoži poznavanjem Boga i Hrista Isusa Gospoda našega. Budući da su nam sve božanstvene sile njegove, koje trebaju k životu i pobožnosti, darovane poznanjem onoga koji nas pozva slavom i dobrodjetelju, kroz koje se nama darovaše časna i prevelika obećanja, da njih radi imate dijel u Božjoj prirodi, ako utečete od tjelesnijeh želja ovoga svijeta. I na samo ovo okrenite sve staranje svoje da pokažete u vjeri svojoj dobrodjetelj a u dobrodetelji razum, a u razumu uzdržanje, a u uzdržanju trpljenje, a u trpljenju pobožnost; a u pobožnosti bratoljublje, a u bratoljublju ljubav. Jer kad je ovo u vama, i množi se, ne će vas ostaviti lijene niti bez ploda u poznanju Gospoda našeg Isusa Hrista. A ko nema ovoga slijep je, i pipa zaboravivši očišćenje od starijih svojijeh grijeha. Za to, braćo, postarajte se još većma da svoju službu i izbor utvrdite; jer čineći ovo nećete pogriješiti nikad; jer vam se tako obilno dopusti ulazak u vječno carstvo Gospoda našega i spasa Isusa Hrista.“

Mi se nalazimo u svetu u kome ima dosta znanja i svetlosti. A ipak mnogi koji tvrde da imaju istu dragocenu veru, po sopstvenoj volji ostaju u neznanju. Svetlost je svuda oko njih, a oni je ne primenjuju na sebe. Roditelji ne uviđaju potrebu da se obaveste, da steknu znanje i da ga praktično primene u svom bračnom životu. Kad bi poslušali poziv apostola i dodavali jednu vrlinu drugoj, ne bi ostali bez ploda u poznanju Gospoda našega Isusa Hrista. Međutim, mnogi ne shvataju delo posvećivanja. Oni smatraju da su sve već postigli, mada su naučili tek prvu lekciju. Posvećenje je postupno delo; ono se ne može ostvarivati za jedan sat ili dan, niti se može održavati bez posebnih napora sa naše strane.

Mnogi roditelji ne poseduju znanje koje je potrebno u bračnom životu. Oni se ne čuvaju da ih sotona ne iskoristi i zavlada njihovim umom i životom. Oni ne uviđaju da Bog zahteva da se u svom bračnom životu čuvaju svakog preterivanja. Malo je njih koji shvataju da im je verska dužnost da savladaju svoje strasti. Oni su ušli u bračnu vezu po svom izboru i stoga smatraju da to opravdava robovanje niskim strastima. Čak i ljudi i žene koji misle za sebe da su pobožni puštaju uzde svojoj pohoti ne misleći na to da će ih Bog pozvati na odgovornost za rasipanje životnih sila, koje narušava njihovo zdravlje i slabi ceo organizam.

Bračna veza pokriva najcrnje grehe. Ljudi i žene koji govore da su pobožni unižavaju svoja tela popuštanjem niskim strastima i spuštaju se niže nego životinje. Oni zloupotrebljavaju sile koje im je Bog podario da ih sačuvaju u svetosti i časti. Život i zdravlje žrtvuju se na oltaru niskih strasti. Više, plemenitije sile robuju životinjskim prohtevima. Oni koji tako greše i ne znaju posledice svega toga. Kada bi mogli sagledati svu veličinu patnji kojima će biti izloženi zbog svog grešnog života, uplašili bi se i bar neki od njih napustili put greha koji dovodi do tako strašnih posledica. Veliki broj ljudi živi tako bednim životom, da je smrt bolja od takvog života, dok mnogi umiru prerano žrtvujući svoj život preteranom uživanju u životinjskim strastima. Međutim, oni misle da ne čine nikakav greh samo zato što su se pokrili brakom.

Ljudi i žene, vi ćete jednog dana uvideti šta znači pohota i kakve su njene posledice. Niske strasti se mogu naći i u braku i van njega. Apostol Pavle opominje muževe da ljube svoje žene. „Muževi! ljubite svoje žene kao što i Hristos ljubi crkvu, i sebe predade za nju. Tako su dužni muževi ljubiti svoje žene kao svoja tjelesa; jer koji ljubi svoju ženu, sebe samoga ljubi. Jer niko ne omrzne kad na svoje tijelo, nego ga hrani i grije, kao i Gospod crkvu.“ Takva ljubav koja nagoni

čoveka da od svoje žene načini oruđe koje će služiti njegovoj pohoti, nije čista ljubav. To su životinjske strasti koje traže da im se udovolji. Kako malo muževa pokazuje svoju ljubav na način koji je opisao apostol: „Kao što je Hristos ljubio crkvu, i sebe predade za nju, da bude sveta i bez mane.“ To je ona ljubav u braku koju Bog priznaje kao svetu. Ljubav je jedno čisto i sveto načelo, ali pohota ne pristaje da bude obuzdana i podvrgnuta razumu. Ona je slepa za posledice; ona ne razmišlja o uzroku n posledici. Mnoge žene pate od slabosti i padaju u bolest zato što su se gazili zakoni prirode. Ljudi i žene rasipaju svoje umne sile zloupotrebljavajući ih da bi zadovoljili svoje niske strasti. I tu odvratnu nakazu, nisku strast, nazivaju lepim imenom ljubav.

Mnoga takozvani hrišćani koji su mi u viziji bili pokazani ne priznaju nikakva moralna ograničenja. U njima je bilo više životinjskog nego božanskog. U stvari, bili su skoro potpuno životinje. Ljudi ovoga kova ponižavaju svoje žene kojima su obećali da će ih paziti i čuvati. Načinili su od njih sredstvo za zadovoljenje svoje pohote. I mnoge žene pristaju da postanu robovi ove strasti; one ne drže sebe u svetosti i časti. Žena ne čuva dostojanstvo i ne ceni sebe onako kao što je to činila pre udaje. Ova sveta ustanova trebalo je da očuva i uveća njen ženski ugled i njeno sveto dostojanstvo, ali je njeno čedno žensko dostojanstvo sada žrtvovano na oltaru niske strasti, žrtvovano da bi ugodila svome suprugu. Ona ubrzo gubi poštovanje prema njemu zato što se ne obazire na zakone kojima se pokoravaju i nerazumne životinje. Bračni život postaje jedan nesnosan jaram, jer ljubav umire, a na njeno mesto često dolaze nepoverenja i ljubomora.

Nijedan čovek ne može istinski ljubiti svoju ženu, ako ona bude pokorno pristala da postane njegov rob i da ugađa njegovim izopačenim strastima. Usled takvog potčinjavanja, ona gubi vrednost koju je ranije imala u njegovim očima. On vidi kako se ona spušta sa svog uzvišenog mesta i ubrzo počinje da misli kako će ona dozvoliti da je i neko drugi tako unižava kao što to on čini. Počinje da sumnja u njenu čvrstinu i čistotu, postaje mu dosadna i počinje da traži nove objekte koji će izazvati i jačati njegovu paklenu pohotu. Zakon Božji se zanemaruje. Ovi ljudi su gori od životinja; oni su demoni u ljudskom obliku. Njima su nepoznata uzvišena i plemenita načela istinske, svete ljubavi.

Žena postaje takođe ljubomorna na svog supruga i smatra da će se isto tako lako okrenuti drugoj, ako mu se bude pružila prilika. Ona vidi da se on ne upravlja prema svojoj savesti niti strahu Božjem, jer je niska strast porušila sve te svete ograde. Sve ono što je u mužu bilo slično Bogu postaje sluga niske životinjske pohote.

Svet je prepun ovakvih ljudi i žena; i uredne, ljupke, skupocene kuće kriju pakao u sebi. Zamislite, ako možete, kakvo će biti potomstvo ovakvih roditelja. Neće li deca pasti još niže? Roditelji će utisnuti deci žig svoje prirode. Tako deca rođena od ovakvih roditelja nasleđuju od njih niske, rđave duhovne osobine. A sotona potpomaže sve ono što vodi pokvarenosti. Kako će se ovo rešiti? Treba li žena da se smatra obaveznom da popusti bez daljnjeg zahtevima svoga supruga, iako zna da njime vladaju samo niske strasti i da to što čini škodi njenom telu, koje joj je Bog podario da ga drži u svetosti i časti, da ga sačuva kao živu žrtvu ugodnu Bogu?

To nije čista, sveta ljubav koja nagoni ženu da popušta životinjskim prohtevima svoga supruga na štetu svoga života i zdravlja. Kad bi imala prave ljubavi i mudrosti, ona bi se trudila da skrene njegove misli od popuštanja pohoti ka uzvišenim i duhovnim stvarima time što će mu govoriti o zanimljivim duhovnim pitanjima. Možda će biti potrebno da mu, čak i po cenu da izazove njegovo nezadovoljstvo, ponizno i s ljubavlju ukaže na to da ona ne može unižavati svoje telo popuštanjem polnim preteranostima. Na nežan i lep način, ona treba da ga podseti da Bog ima prvo i najveće pravo na njeno celo biće i da neće da Mu uskrati ovo pravo, jer će biti pozvana na odgovornost na veliki dan Gospodnji. „Ili ne znate da su tjelesa vaša crkva svetog Duha koji živi u vama, kojega

imate od Boga, i nijeste svoji? Jer ste kupljeni skupo. Proslavite dakle Boga u tjelesima svojijem i u dušama svojijem, što je Božije.“ „Kupljeni ste skupo, ne budite robovi ljudima.“

Pažljivim postupanjem, žena može učiniti mnogo da uzdigne svog muža i time ispuni svoju visoku misiju, samo ako bude bila uzvišena u svojim osećanjima i sačuva svoje žensko dostojanstvo u svetosti i časti. Postupajući tako, ona može spasti i sebe i svog supruga i izvršiti na taj način dvostruko dobro. U ovim stvarima, tako osetljivim i teškim za rešavanje, potrebno je mnogo mudrosti i strpljenja, kao i moralne hrabrosti i čvrstine. Čvrstina i milost se mogu naći u molitvi. Iskrena ljubav treba da bude vladajuće načelo srca. Jedino ljubav prema Bogu i ljubav prema suprugu mogu da služe kao siguran putokaz poduhvata.

Ako žena bude smatrala da njen muž ima potpunu vlast nad njenim telom i da može oblikovati njen duh prema svojim nazorima, kako bi išao istim putevima kao i njegov, ona će izgubiti svoju ličnost i njeno ja će se utopiti u ja njenog supruga. Ona će biti samo mašina kojom će on upravljati prema svojoj volji, stvorenje za njegovo zadovoljstvo. On misli za nju, odlučuje i radi za nju. Ona obeščašćuje Boga ako zauzme tako pasivan stav. Ona je odgovorna pred Bogom i njena je dužnost da postupa u skladu s tim.

Ako žena prepusti mužu svoje telo i svoju dušu, ako se u svemu bude potčinila njegovoj volji, žrtvujući svoje dostojanstvo, svoju savest, čak i svoju ličnost, gubi time mogućnost da vrši na njega onaj moćni uticaj na dobro koji bi trebalo da vrši. Ona bi mogla ublažiti njegovu naglu prirodu i vršiti na njega jedan svet uticaj u pravcu podizanja i prečišćava njegove prirode, pozivajući ga da se bori da ovlada svojim strastima i bude više duhovan. Oni bi se tako oboje spasli pokvarenosti koja je kroz pohotu došla u ovaj svet i primili nešto od božanske prirode. Moć primera je velika i može da navede um da misli o plemenitim stvarima, a čoveka da se odrekne niskih, telesnih naklonosti za kojima žudi svako srce koje se nije obnovilo kroz milost. Žena koja smatra za potrebno da se spusti do svog muža, kod koga su životinjske strasti postale glavna osnova ljubavi i života, navlači na sebe gnjev Božji, jer time propušta da na njega vrši posvećujući uticaj. Ako ona smatra da se mora pokoriti njegovim životinjskim strastima bez ijedne reči opomene, znači da ne shvata svoje dužnosti prema njemu i prema Bogu. Preterivanja u seksualnom pogledu uništavaju ljubav prema pobožnom životu, oduzimaju mozgu materije potrebne za ishranu organizma i iscrpljuju do krajnosti životne sile. Nijedna žena ne sme pomagati svome mužu na ovom putu samouništenja. Ona neće to činiti ako je prosvetljena i ima istinske ljubavi za njega.

Što se više popušta životinjskim strastima to one više jačaju a jača je i težnja da se one zadovolje. Bogobojažljivi ljudi i žene treba da se probude i uvide šta im je dužnost. Mnogi hrišćani pate od oduzetosti usled neumerenosti u ovom pravcu. Trulež nagriza kosti i srž mnogih za koje se misli da su dobri ljudi, koji se mole i plaču, zauzimaju visoke položaje, ali čije opoganjeno telo neće nikad proći kroz vratnice nebeskog grada

O, kad bih mogla svima objasniti da je njihova dužnost prema Bogu da svoj duh i telo održavaju u najboljem zdravlju, kako bi najbolje mogli poslužiti svome Tvorcu! Neka se hrišćanke uzdržavaju da ni rečju ni delom ne bude životinjske nagone kod svojih muževa. Mnoga uopšte nemaju snage da ih rasipaju na ovaj način. Još od svoje mladosti, oni su oslabili svoj um i štetili svom organizmu popuštajući životinjskim strastima. Lozinke njihovog bračnog života treba da budu samoodricanje i umerenost. Onda njihova deca neće biti u opasnosti da imaju slabe umne i moralne organe, a jake životinjske strasti. Poročnost dece je opšta pojava. Ima li uzroka svemu tome? Od koga su dobili ove osobine? Neka bi Gospod otvorio oči svima da bi videli na kakvom se klizavom putu nalaze!

Prema onome što sam videla o pokvarenosti ljudi i žena koji govore da su pobožni, strahujem

da ne izgubim svako poverenje u ljudski rod. Videla sam da se skoro svi nalaze kao u nekom bunilu. Skoro je nemoguće probuditi baš one koji bi trebalo da se probude i uvide kolika je moć sotonina nad njima. Oni nisu svesni pokvarenosti koja raste oko njih. Sotona je zaslepio njihov um i uspavao ih u osećanju bezbednosti. Neuspeh naših napora da probudimo druge kako bi shvatili opasnost u kojoj se duše nalaze, izazvao je ponekad u meni strahovanje da je moje mišljenje o pokvarenosti ljudskog srca bilo preterano. Ali kada su bile iznete činjenice iz kojih se videlo koliko je nakazan onaj koji se usudio da bude savetnik u duhovnim stvarima, kada mu je srce bilo pokvareno, i čije su grehom uprljane ruke obesvećivale sudove Gospodnje, ubedila sam se da moj prikaz nije preteran.

Ja sam iznosila veoma energično svedočanstvo, i usmeno a i u pismima, u nadi da ću probuditi Božji narod kako bi shvatio u kakvoj se opasnosti nalazi. Bila sam očajna u srcu videvši ravnodušnost onih čija je dužnost bila da prozru delo sotonino i da budu na straži. Videla sam da sotona navodi čak i one koji ispovedaju istinu da se odaju grehu bluda. Čovek ne pada istog trenutka iz čistote u pokvarenost, izopačenost i zločin. Potrebno je vreme da bi se od čovečanskog uzdiglo do božanskog, ili pak da bi se oni koji su stvoreni po liku Božjem unizili do životinjskog ili sotoniskog. Mi se menjamo ugledanjem. Iako stvoren prema liku svog Tvorca, čovek se može tako izmeniti u duhovnom pogledu da nalazi zadovoljstvo u onome čega se nekada gnušao. Čim prestane da straži i da se moli, on prestaje da čuva svoju tvrđavu, srce, i tone u greh i zločin. Duh je unižen i nemoguće je spasti ga pokvarenosti jer je naviknut da svoje umne i moralne sile podređuje grubim nagonima. Mora se voditi neprestani rat protiv telesnih želja i u ovome moramo imati oslonac u milosti Božjoj koja uzdiže naše misli i privikava nas da mislimo o onome što je čisto i sveto.

Mnoga takozvani adventisti ne uspevaju da obuzdaju svoje telo. Subotu su prihvatili i ljudi pokvarene duše. Kad su prihvatili istinu, nisu osetili potrebu da pođu potpuno novim putem i da promene svoj život. Oni su godinama popuštali naklonostima pokvarenog srca i povodili se za nagonima svoje telesne prirode, koji su izbrisali u njima lik Božji i prljali sve čega bi se dotakli; otuda, ceo njihov budući život neće biti dovoljan da se uspnu do onog stepena hrišćanskog savršenstva koje pominje Petar, a to znači do pripreme za ulazak u nebesko carstvo. Ali malo je onih koji uviđaju da se neće moći spasti samo ispovedanjem istine, ako se i ne posvete kroz istinu, odgovarajući na molitvu našeg božanskog Učitelja Njegovom Ocu: „Osveti ih istinom svojom; riječ je tvoja istina.“

Ljudi i žene koji govore da su učenici Hristovi i da poštuju ove Njegove zapovesti treba u svom svakodnevnom životu da vode upornu borbu za ulazak na uska vrata. Jedino će oni koji se bore uspeti da prođu kroz uska vrata i pređu uski put koji vodi u večni život, radost i blaženstvo. Oni koji samo žele da uđu unutra, neće u tome uspeti. Mnogi hrišćani celog svog života i ne rade ništa drugo, nego samo žele. Njihova jedina nagrada će biti to što će na kraju uvideti da im je potpuno nemoguće da uđu na uska vrata.

Bila sam iznenađena kad sam videla koliko je porodica sotona zaslepio, tako da ne shvataju njegova lukavstva, obmane i delovanje koje vrši baš među njima. Uticaj zloga je zamračio pogled mnogim roditeljima koji misle da je sve u redu. Videla sam da sotona nastoji da unizi duše onih koji stupaju u brak, kako bi njihovoj deci utisnuo svoj odvratni lik. Mnogi smatraju da mogu pustiti na volju svojim životinjskim strastima zato što su stupili u brak. Njih zavodi i obmanjuje sotona i nagoni ih da izopačuju ovu svetu ustanovu. Njemu godi niskost njihovih pogleda jer zna da će mu to mnogo koristiti.

On zna da se ne mora ni najmanje brinuti o njihovom hrišćanskom putu ako uspe da probudi niske nagone i da ih sve više podstiče, jer će na taj način biti sputane moralne i umne sile, a

zavladati ono životinjsko. Te niske strasti će navikom postajati sve jače, dok će plemenite osobine biti sve slabije.

On će mnogo više uticati na potomstvo no na same roditelje, jer je u stanju da tako zavlada roditeljima da kroz njih utisne svoj žig na prirodu dece. Tako se mnoga deca rađaju sa jakim životinjskim nagonima, dok su moralna svojstva nedovoljno razvijena. Ovoj deci je potrebno najbrižljivije vaspitanje, kako bi se ojačale i razvile moralne i umne sile, tako da one nadvladaju. Ali, roditelji ne zapažaju delo sotonino, ne shvataju njegova lukavstva. Oni ne vaspitavaju svoju decu za Boga. Zanemaruju njihovo moralno i religiozno vaspitanje. Tako stalno jačaju životinjske strasti, dok moralne sile slabe.

Neka deca počinju već u detinjstvu da se odaju samozloupotrebi i što god postaju starija, ta strast sve više jača i raste s njima. Njihov duh nije spokojan. Devojčice traže društvo dečaka i dečaci društvo devojčica. Ne ponašaju se povučeno i skromno. Drski su i nametljivi i dozvoljavaju sebi nedolične slobode. Navika samozloupotrebe je unizila njihov duh i ukaljala njihovu dušu. Oni uzbuđuju svoju maštu zlim mislima, čitanjem romana, ljubavnih priča i rđavih knjiga. Ne vole da rade a kad to ipak moraju, žale se na umor. Bole ih leđa, boli ih glava Zar za to nema dovoljnog razloga? Zar su ona umorna od rada? Ne, ne! Ipak, roditelji popuštaju pred žalbama svoje dece i oslobađaju ih rada i odgovornosti. Ovo je najgore što im se može učiniti. Roditelji tako uklanjaju skoro jedinu prepreku koja sotoni sprečava prilaz slabom detinjem umu. Koristan rad bi ih u izvesnoj meri sačuvao od potpune sotonine vlasti nad njima.

Mi znamo ponešto o sotoninom načinu rada i o njegovim uspesima. Prema onom što je bilo pokazano, sotona je zaslepio roditelje. Oni teško uviđaju da njihova rođena deca mogu biti rđava i grešna. Neka deca govore da su hrišćani i roditelji mirno spavaju, ne plašeći se nikakve opasnosti, dok njihova deca propadaju i umno i telesno. Neki roditelji se čak uopšte i ne trude da paze na svoju decu u bogomolji. Mlade devojčice možda prisustvuju sastancima i zauzimaju mesta, ali ne sa svojim roditeljima, već mnogo češće pozadi. Navikle su da za to uvek nađu neko izvinjenje. Dečaci razumeju ovo i izlaze još pre devojčica ili posle njih i zatim, kad se sastanak završi, prate ih kući. Roditeljima ovo nije dovoljno. Zatim, nađe se i neko opravdanje za šetnju i dečaci i devojčice se sastaju na livadama ili po nekim drugim udaljenim mestima gde se igraju i zabavljaju, bez ikakvog iskusnog oka koje bi motriilo na njih. Oni podražavaju odrasle ljude i žene.

Ovo je doba razvrata. Dečaci i devojčice rano počinju da obraćaju pažnju jedni na druge iako još treba da ostanu u dečjoj sobi i da budu poučavani skromnosti ponašanja. Kakva je posledica ovog druženja? Da li ono jača čednost kod omladine koja se druži na taj način?

Zaista ne! ono jača prve telesne strasti. Đavo zaluduje dečake i devojčice koji se posle takvih sastanaka odaju svojim porocima.

Roditelji spavaju i ne znaju da je sotona postavio svoju paklenu zastavu usred njihovog doma. Morala sam se pitati šta će biti sa omladinom u ovom pokvarenom veku? Ponavljam, roditelji spavaju. Deca su zaražena čežnjivim sentimentalizmom i istina nema moći da ispravi to zlo. Šta se može učiniti da bi se zaustavila plima zla? Roditelji mogu mnogo učiniti ako žele. Devojčicu treba poučavati da, ako bi joj kakav dečko njenih godina ili stariji prišao suviše slobodno, tako postupi da se to više nikad ne dogodi. Ako dečaci ili mladići suviše često traže društvo kakve mlade devojke, onda nešto nije u redu. Takvoj mladoj devojci potrebna je majka koja će joj pokazati njeno mesto, koja će je obuzdavati i poučiti šta dolikuje devojci njenih godina.

Izopačena nauka prema kojoj je sa zdravstvene tačke gledišta korisno da se mladi suprotnih polova družu izvršila je svoje zlo delo. Kad bi roditelji ili staratelji pokazali deseti deo oštroumnosti koju poseduje sotona, onda bi to druženje raznih polova bilo manje štetno. Ali ovako sotona postiže

najveće uspehe u svojim naporima da začara duh omladine, a druženje dečaka i devojčica samo uvadesetostručuje zlo. Dečaci i devojčice treba da budu zaposleni korisnim radom. Kad su zamoreni, neće biti skloni da skrnave sopstvena tela. Nema nikakve nade za omladinu ako se potpuno ne izmeni stav onih koji su stariji. Porok je udario svoj pečat na lice dečaka i devojčica, a pri svem tom šta je učinjeno da bi se zaustavilo napredovanje toga zla? Dečacima i mladićima se dozvoljava i oni se čak podstiču da slobodno i bez ikakve skromnosti pristupaju devojčkama i mladim ženama. Neka bi Bog probudio očeve i majke da se iskreno založe kako bi se izmenilo to užasno stanje — to je moja molitva.

Razmotrila sam svedočanstva koja su data adventistima sedmog dana i iznenađena sam milošću Božjom i brigom koju pokazuje za svoj narod upozoravajući ga, ukazujući mu na opasnosti i na uzvišeni položaj koji treba da zauzme. Ako se narod trudi da sačuva Njegovu ljubav i ako se odvoji od sveta, Njegovi blagoslovi će počivati na njemu a Njegova svetlost će ga obasjavati. Narod će tada vršiti blagotvoran uticaj u svim pravcima i na svim poljima dela širenja jevanđelja. Ali ako ovaj narod ne ispuni namere Božje, ako i dalje ne shvata uzvišeno obeležje dela, kao što je to činio u prošlosti, onda će se njegov primer i njegov uticaj pokazati kao strahovito prokletstvo. On će nanositi štetu i samo štetu. Njegova odeća će biti poprskana krvlju dragocenih duša.

Svedočanstva opomene su bila ponavljana. Ja pitam: Ko ih je poslušao? Ko se usrdno pokajao za svoje grehe i idolopoklonstvo i ko se revno zalagao za nagradu gornjega zvanja u Hristu Isusu? Ko je učestvovao u unutrašnjem delu Božjem koje vodi samoodricanju i krotkom požrtvovanju? Ko se od onih koji su opomenuti tako odvojio od sveta, ljubavi prema svetlu i telesnih želja, da se svakodnevno razvijao u milosti i poznanju Gospoda našega i Spasitelja Isusa Hrista? Koga nalazimo među onima koji se zalažu i nose terete u zajednici? Koga Bog naročito upotrebljava, kroz koga i preko koga radi da bi podigao zastavu i uzdigao zajednicu, da bi Ga oni okušali i videli neće li im izliti svoje blagoslove?

Brižljivo sam posmatrala, nadajući se da će Bog izliti Svoj Duh na neku braću i upotrebiti ih kao oruđe pravde da bi probudio i doveo U red svoju zajednicu. Bila sam skoro očajna kad sam videla da se narod Božji svake godine sve više odvaja od jednostavnosti koja, kako mi je Bog pokazao, treba, da bude obeležje života Njegovih sledbenika. Narod Božji se sve manje interesovao i sve manje bio odan stvari Božjoj. Ja pitam: Jesu li se oni koji tvrde da imaju poverenja u svedočanstva trudili da žive u skladu sa svetlošću koja im je data? U čemu su poslušali opomene? U čemu su se pokorili poukama koje su im date?

Videla sam da se veliko delo mora izvršiti u srcu i životu mnogih da bi Bog preko njih svojom silom mogao raditi na spasenju drugih. Oni se moraju obnoviti po liku Božjem, u pogledu pravde i istinske svetosti. Onda će ljubav prema svetlu, prema sopstvenom ja i sve životne težnje sračunate na uzdizanje sebe samoga biti izmenjene milošću Božjom i iskorišćene u delu spasavanja duša radi kojih je Hristos umro. Poniznost će zauzeti mesto gordosti, a nadmeno samopouzdanje će biti zamenjeno krotošću. Svim snagama srca vlašće nesebična ljubav prema celom čovečanstvu. Videla sam da će se sotona probuditi kad ljudi počnu ozbiljno da se preobražavaju. On zna da će takvi ljudi, ako se posvete Bogu, dokazati snagu Njegovih obećanja i da će u svom radu posedovati takvu moć, da se neprijatelj neće moći protiviti niti suprotstavljati. Takvi ljudi bi ostvarili život Božji u duši.

Jednoj porodici su naročito bile potrebne sve koristi koje može dati reforma u ishrani; a ipak je baš ta porodica pošla putem potpunog otpadništva. Ona bez ustručavanja upotrebljava meso i maslac i ne odriče se začina. Ta porodica bi imala velike koristi od hranljive i uredne ishrane. Glavi porodice je potrebna jednostavna, zdrava ishrana. On je navikao da mnogo sedi i njegova krv sporo

teče kroz žile. On ne upražnjava, kao druga, zdravo kretanje. Prema tome, on treba da uzima hranu podesnu i po kakvoći i po količini. Dotična porodica nije imala pravilan stav u pogledu ishrane; nije bilo redovitosti. Mora da postoji određeno vreme za svaki obrok, a hrana treba da bude spremljena jednostavno i bez masnoće. Međutim, mora se uložiti truda kako bi jelo bilo hranljivo, zdravo i ukusno. U toj porodici, kao i u mnogim drugim, naročita pažnja se ukazivala gostima. Spremana su mnoga jela i često suviše bogata, tako da su ljudi za trpezom padali u iskušenje da previše jedu. Zatim, kad nije bilo gostiju, išlo se u drugu krajnost i nije se ulagao nikakav trud za ono što se iznosi na trpezu. Pripremalo se malo jela i bez hranljivih sastojaka. Smatralo se da to nije važno „kad smo sami“. Obroci su često prekidani i nije se pazilo na određeno vreme obroka. Takav stav je škodio svim članovima porodice. Svaka naša sestra greši kada se previše trudi oko gostiju, a nanosi štetu sopstvenoj porodici oskudnom ishranom koja ne izgrađuje telo.

Brat koga sam pomenula osećao je da njegovom organizmu nešto nedostaje. On nije bio dovoljno ishranjen i smatrao je da će mu meso dati potrebnu snagu. Da mu je bila posvećena pravilna briga, da se na njegovoj trpezi uvek u određeno vreme našlo hranljivo jelo, bile bi obilno zadovoljene sve potrebe organizma. Maslac i meso nadražuju. Oni škode stomaku i izopačuju ukus. Osetljivi moždani nervi otupljuju, a životinjski prohtevi jačaju na štetu moralnih i umnih sposobnosti. Te uzvišenije snage, koje treba da vladaju, postaju sve slabije, tako da se večni interesi ne shvataju. Paraliza otupljuje ono što je u čoveku duhovno i pobožno. Sotona likuje što pomoću apetita tako lako može da zavlada razumnim ljudima i ženama kojima je Tvorac namenio da izvrše veliko i dobro delo.

Slučaj koji sam gore pomenula nije usamljen. Da je usamljen, ja ga ne bih ovde pominjala. Kad se sotona dokopa uma, kako brzo nestaju i gube snagu svetost i pouka koje nam je Gospod milostivo dao! Koliko njih iznalazi opravdanje i izgovore kojima nastoje samo da opravdaju svoj put ka zlu, odbacujući svetost i bacajući je pod noge! Govorim sa potpunim ubedenjem. Zdravstvenoj reformi se samo to može zameriti što je se ljudi ne pridržavaju u potpunosti. Međutim, oni sasvim ozbiljno tvrde da se ne mogu pridržavati zdravstvene reforme i istovremeno sačuvati svoje snage.

U svim tim slučajevima, mi možemo naći razloge zbog kojih kod takvih ljudi zdravstvena reforma nema uspeha. Oni se ne pridržavaju strogo zdravstvene reforme i, prema tome, ona im ne može koristiti. Neki padaju u zabludu smatrajući da, pošto su se odrekli mesa, ne moraju meso zameniti najboljim voćem i povrćem, u što je moguće prirodnijem stanju, bez masnoća i začina. Kad bi se oni vešto koristili obiljem kojim ih je Bog okružio, kad bi se roditelji i deca složno i savesno zajednički založili u tom delu, oni bi uživali u jednostavnoj ishrani i mogli bi sa razumevanjem govoriti o zdravstvenoj reformi. Oni koji se nisu obratili u pogledu zdravstvene reforme i koji je nisu u potpunosti prihvatili, ne mogu biti sudije odnosno njenih blagodeti. Oni koji s vremena na vreme popuste želji da bi zadovoljili ukus, jedući kljukanog ćurana ili kakvo drugo meso, izopačuju svoj ukus i ne mogu suditi o korisnosti zdravstvene reforme. Njima vlada ukus, a ne načelo.

Ja imam dobro pripremljenu trpezu u svim prilikama. Ništa ne menjam za goste, bilo da su oni vernici ili ne. Nastojim da nikad ne budem nespremna i da za svoju trpezu uvek mogu da primim i do šest gostiju koji bi iznenada naišli. Imam dovoljno jednostavne, zdrave hrane koja će utoliti glad i zadovoljiti potrebnog. Ako želi više od toga, može slobodno potražiti na drugom mestu. Na moju trpezu se ne iznosi ni maslac ni meso ma kakve vrste. Kolač se na njoj retko pojavljuje. Obično imam obilnu količinu voća, dobrog hleba i povrća. Za našom trpezom uvek ima dosta ljudi i svima prija hrana koja se na njoj nalazi. Niko ne seda za trpezu sa epikurejskim apetitom, nego svi sa

zadovoljstvom jedu ono što nam je dao naš Tvorac.

Baš oni koji se nalaze u središtu dela Božjeg pokazali su čudnu ravnodušnost prema tom važnom pitanju. Nedostatak čvrstine u pogledu načela zdravstvene reforme je pravi pokazatelj njihovog karaktera i njihove duhovne snage. Oni nisu potpuno prožeti hrišćanskim iskustvom. Na savest ne obraćaju pažnju. U osnovi svakog ispravnog postupka koji izvire iz obnovljenog srca nalazi se poslušnost postignuta bez spoljnog ili sebičnog podstreka. Duh istine i dobra savest dovoljni su da nadahnu i usmere pobude i držanje onih koji uče od Hrista i koji su Mu slični. Oni koji u sebi nemaju snagu verskih načela lako skreću, pod uticajem drugih, na pogrešan put. Oni koji nisu naučili od Boga šta im je dužnost i koji ne poznaju Njegove namere za njih, nisu pouzdani u doba oštrih sukoba sa silama mraka. Na njih utiče ono spoljno što se vidi. Načela ovog sveta vladaju ljudima ovoga sveta; oni ne shvataju nikakva druga načela. Međutim, hrišćani se ne smeju upravljati prema tim načelima. U izvršavanju svojih dužnosti, oni moraju crpsti snagu samo iz želje da se pokore svakom zahtevu Božjem koji se nalazi u Njegovoj Reči i na koji ukazuje prosvetljena savest.

U obnovljenom srcu postoji čvrsto načelo pokornosti volji Božjoj, jer se u takvom srcu nalazi ljubav prema onom što je pravedno, dobro i sveto. Tu neće biti kolebanja, popuštanja ukusu, prilagođavanja svetlu i prihvatanja izvesnog stava zbog toga što drugi tako čine. Svako treba da stoji za sebe. Um obnovljen milošću Božjom biće kao posrednik koji stalno prima svetlost, milost i istinu odozgo i prenosi ih na druge. Njihovo delovanje donosi rod. Njihov plod je svetost i na kraju večni život.

Međutim, malo je takvih koji iz iskustva poznaju posvećujući uticaj istine koju ispovedaju. Njihova poslušnost i odanost nisu bile u skladu sa njihovom svetošću. Oni nisu uviđali obavezu koja počiva na njima da hode kao deca svetlosti, a ne kao deca mraka. Da je svetlost koju su oni dobili bila data Sodomu i Gomoru, oni bi se pokajali u pepelu i izbegli gnjev Božji. Na dan strašnog suda Sodom i Gomor će biti u povoljnijem položaju od onih kojima je ukazana jasna svetlost i koji su učestvovali u delu Božjem, ali se nisu njome koristili. Oni su zapostavili veliko spasenje koje je Bog milostivo hteo da im pruži. Đavo ih je toliko zaslepio da se zaista smatraju bogatima i u milosti Božjoj, dok ih verni Svedok proglašuje za nesrećne, i nevoljne, i siromašne, i slepe i gole.

UZIMANJE KRSTA PRILIKOM PRIHVATANJA ISTINE

Draga sestro U, unekoliko sam upoznata sa tvojom neobičnom naravi, oprežnošću, strahovanjima, nedostatkom nade i poverenja. Saosećam sa tobom u tvojim duhovnim patnjama pošto nisi u mogućnosti da naš položaj i našu veru sagledaš onako jasno kao što bi želela. Znamo da si veoma savesna i ne sumnjamo da bi, kad bi bila u mogućnosti da čuješ sve pojedinosti o istini i da sama proceniš sve dokaze, bila ojačana, ubeđena i utvrđena tako da te nikakvo protivljenje ni ukor ne bi mogli pokrenuti sa čvrstih temelja. Pošto nisi bila u mogućnosti da, kao mnogi drugi, prisustvuješ sastancima i da se sama uveriš u dokaze koji prate iznošenje istine koju smatramo svetom, mi smo još više zabrinuti za tebe. Naša srca čekaju za tobom i naša ljubav prema tebi je iskrena i usrdna. Bojimo se da bi mogla propasti usred opasnosti ovih poslednjih dana. Nemoj se ljutiti na mene što ti ovako pišem. Ti ne možeš biti svesna do te mere sotoninog lukavstva i zla, kao što ja to mogu. Njegove obmane su mnogobrojne. Njegove zamke su brižljivo i lukavo pripremljene da bi uhvatile onoga ko nije na oprezi i ne razmišlja. Mi želimo da izbegneš njegove zamke, da budeš potpuno na Gospodnjoj strani, čekajući sa ljubavlju i iskrenom čežnjom da se ka nebeskim oblacima pojavi naš Spasitelj.

Od kada se trudiš da praznuješ subotu, iskrsele su mnoge pojedinosti koje te obeshrabruju.

Međutim, mi se ipak nadamo da to neće odvratiti tvoj um od značajnih istina ovih posljednjih dana. Mada propovednici istine ne čine sve onako kako bi trebalo, jer su neposvećeni istinom koju ispovedaju, istina ostaje ista, njen blistavi sjaj nije time zamračen. Iako takvi ljudi mogu stajati između istine i onih koji je nisu u potpunosti prihvatili, mada bi izvesno vreme moglo izgledati da njihove senke zamračuje njen blistavi sjaj, nije tako u stvari; istina nebeskog porekla ostaje nepomućena. Njena čistota i uzvišenost su nezamenljive. Ona živi, jer je besmrtna.

Ljubljena moja sestro, drži se čvrsto istine. Treba da stekneš lično iskustvo. Ti imaš svoju individualnost. Ti si odgovorna samo za način na koji, nezavisno od ostalih, koristiš svetlost koja obasjava tvoju stazu. Nedostatak posvećenosti kod drugih neće predstavljati nikakvo opravdanje za tebe. Činjenica da oni izopačuju istinu svojim pogrešnim stavom u životu jer nisu njome posvećeni, ne umanjuje tvoju odgovornost. Na tebi počiva ozbiljna obaveza da uzdigneš zastavu istine, da je držiš visoko. Čak ako zastavnik i poklekne ili padne, nemoj osta(viti dragocenu zastavu da se vuče po prašini. Uzmi je i podigni, čak i ako postoji opasnost da izgubiš svoj dobar glas, počasti u svetu i svoj život. Moja poštovano sestro, preklinjem te da gledaš u nebo. Drži se čvrsto ruke svoga nebeskog Oca. Naš zastupnik Isus živi da bi se zalagao za nas. To što neko poriče veru svojim nesvetim životom, ne pretvara istinu u laž. „Tvrdo dakle stoji temelj. Božji imajući ovaj pečat: pozna Gospod svoje.“ „Stražite i molite se Bogu da ne padnete u napast. Ponekad strahujem da će tvoja noga pokleknuti, da nećeš ići skromnom, pravom, uzanom stazom koja vodi u večni život i carstvo slave.

Iznosim pred tebe život našeg božanskog Učitelja, pun samoodricanja, poniznosti i požrtvovanja. Nebesko Veličanstvo, Car slave, ostavio je svoje bogatstvo, sjaj, počasti i slavu da bi spasao grešnog čoveka, spustio se do života punog poniženja, siromaštva i srama. „Koji mesto određene sebi radosti pretrplje krst, ne mareći za sramotu.“ O, zašto smo tako osetljivi na iskušenja i prebacivanja, na sramotu i patnje, kad nam je naš Gospod ostavio baš takav primer? Zar možemo očekivati da uđemo u radost svoga Gospodara, ako ne želimo da podnosimo patnje kao što je On podnosio? Šta! sluga nije voljan da podnese poniženje i sramotu koje je Gospodar nesebično podneo za njega! Sluga se boji života ispunjenog poniženjem i žrtvom iako je to za njegovo dobro, mada će samo tako postići neizmernu, večnu nagradu! Moje srce govori: Hoću da delim s Hristom Njegove patnje, kako bih na kraju sudelovali i u Njegovoj slavi.

Istina Božja nikada nije bila popularna u taštom svetu. Telesno srce se čak i protivi istini. Zahvaljujem Bogu što se moramo odreći ljubavi ovoga sveta, taštine srca i svega što vodi u idolopoklonstvo da bismo mogli biti sledbenici Čoveka sa Golgote. Svet nikada neće voleti niti poštovati one koji se pokoravaju istini. Božanski Učitelj, hodeći u poniznosti među decom čovečijom, izgovorio je ove reči: „Ko god hoće da bude moj učenik, neka uzme svoj krst i neka pođe za mnom.“ Da, pođimo za svojim Uzorom. Da li je On tražio slavu i hvalu ljudi? O, ne! Da li onda mi treba da tražimo slavu i hvalu taštog sveta?

Oni koji nemaju ljubavi prema Bogu, neće ljubiti ni Njegovu decu. Čujte reči nebeske pouke: „Teško vama kad stanu svi dobro govoriti za vama.“ „Blago vama kad na vas ljudi omrznu i kad vas rastave i sramote, i razglase ime vaše kao zlo sina radi čovječijeg.“ „Radujte se u onaj dan i igrajte, jer gle, vaša je velika plata na nebu. Jer su tako činili prorocima očevi njihovi.“ „Ali teško vama bogati; jer ste već primili utjehu svoju.“ U Jovanovom Jevanđelju nailazimo na reči Hristove: „Ovo vam zapovijedam da imate ljubav među sobom.“ „Ako svijet na vas uzmrzi znajte da na mene omrznu prije vas.“ „Kad biste bili od svijeta onda bi svijet svoje ljubio: a kako nijeste od svijeta, nego vas ja od svijeta izbrah, za to mrzi na vas svijet.“ „Opominjite se riječi koju vam ja rekoh: nije sluga veći od gospodara svojega. Ako mene izгнаše, i vas će izgnati; ako moju reč održaše, i vašu

će održati.“ „Ja im dadoh riječ tvoju; i svijet omrznu na njih, jer nijesu od svijeta, kao ni ja što nijesam od svijeta.“ „Ne molim te da ih uzmeš sa svijeta, nego da ih sačuvaš od zla.“ „Od svijeta nijesu, kao ni ja što nijesam od svijeta.“

U Prvoj poslanici Jovanovoj čitamo: „Ne ljubite svijeta ni što je na svijetu.“ U poslanici Rimljanima Pavle preklinje vernike milošću Božjom da prinesu svoja tela kao živu žrtvu, svetu i ugodnu Bogu, jer je to razumna služba. „I ne vladajte se prema ovome vijeku, nego se promijenite obnovljenjem uma svojega, da biste mogli kušati koje je dobra i ugodna i savršena volja Božja.“ A Jakov izjavljuje: „Preljubočinci i preljubočinitice! ne znate li da je prijateljstvo ovog svijeta neprijateljstvo Bogu? Jer koji hoće svijetu prijatelj da bude, neprijatelj Božji postaje.“

Molim vas da pažljivo razmotrite savete u Pavlovoj poslanici Galatima: „Zar ja sad ljude nagovaram ili Boga? Ili tražim ljudima da ugađam? Jer kad bih ja još ljudima ugađao, onda ne bih bio sluga Hristov.“ Bojim se da se nalaziš u velikoj opasnosti da doživiš brodolom u veri. Smatraš da treba da podneseš žrtve da bi se pokoravala istini. Mi verujemo da si učinila neke žrtve, ali, da si bila revnija u tom delu, ne bi se sad spotala i tvoja se vera ne bi kolebala. Ja ne mislim sad na žrtve u novcu, nego na nešto teže, ono što će u tebi izazvati veću duševnu borbu nego davanje novca, na ono što pogađa naročito tvoju ličnost. Ti nisi napustila svoj ponos, svoju težnju za odobravanjem sveta koji ne veruje. Voliš da ljudi dobro govore o tebi.

Nisi primila istinu u njenoj jednostavnosti, niti si živela prema njoj. Ti si, bojim se, verovala da činiš neku veliku uslugu time što si prihvatila nepopularnu istinu koju zastupaju adventisti sedmoga dana. Pokušavala si da u izvesnoj meri sačuvaš duh ovoga sveta, a ipak da prihvatiš istinu. To ne može biti. Hristos ne prihvata ništa drugo do celo srce i potpunu ljubav. Prijateljstvo prema svetu je neprijateljstvo prema Bogu. Ako želiš da živiš tako da ti drugi ne zamere, onda pokušavaš da se uzvisiš iznad svog prognanog Gospoda; na taj način se odvajáš od svog nebeskog Oca i zamenjuješ Njegovu ljubav za ono što nije vredno postići.

Bila sam neraspoločena zbog tebe, draga sestro, i zbog tvog supruga. Kad sam uzela pero da ti pišem, jasno sam sagledala tvoj slučaj. Potpuno sam svesna opasnosti u kojima se nalaziš kao i tvoje zbunjenosti i tvojih sumnji. Sve kao da se okrenulo protiv tebe, sestro U, od kad se trudiš da se pokoriš zakonu Božjem. Ali za tebe i za tvog supruga ništa nije predstavljalo takvu smetnju kao vaša gordost. Vi oboje volite raskoš. Tome nema mesta u dobroj, poniznoj veri. Videla sam da ćete oboje morati proći kroz patnju da biste bili iskušani i probani. U toj borbi sotona će se svim silama truditi da zaslepi vaše oči kako ne biste videli gde leži vaš večni interes, i iznosiće vam sve prednosti ovoga života, ovog ništavnog kratkog života koji je tako nesiguran. Vi ćete sagledati čari ovog života, i ako se ne odreknete ljubavi prema spoljnjem izgledu i naklonosti prema svetu, nećete sačuvati ljubav Božju. Videla sam Isusa kako ukazuje na nebesku lepotu, trudeći se da odvoji vaš pogled od ovoga sveta, i kako govori „Šta ćete izabrati, Mene ili ovaj svet? Ne možete imati Mene i ljubav ovog sveta Hoćete li žrtvovati Onoga koji je umro vas radi za ponos života, za blago ovoga sveta? Birajte između Mene i sveta; svet nema dela sa Mnom.“

Videla sam da vam noge klecaju, da se vaša vera koleba. Obuzimaju vas sumnje i neverovanje, i Isusova svetlost odstupa. Taština je jedno od najjačih načela vaše rdave prirode i sotona će se stalno sa uspehom pozivati na nju. Ima mnogo ljudi koji su spremni da pomognu sotoni u njegovom delu, koji vam laskaju, hvale vaše sposobnosti i uticaj koji biste mogli imati u društvu, koji vam govore da bi bila velika šteta da se sjedinite sa ljudima takve vere i družite sa jednom klasom koja je, po njihovom mišljenju, niža od vas. Čini vam se da podnosite velike žrtve radi istine. Istina je da uticajni ljudi ne žele da žrtvuju svoje zemaljske ambicije, da uskrate svoju ljubav ovom svetu i usmere svoje korake uzanom stazom poniznosti kojom je uvek išao Stradalnik sa Golgote. Oni

smatraju da su njihovi talenti i uticaji suviše dragoceni da bi bili posvećeni stvari Božjoj — suviše dragoceni da bi ih koristili u slavu Onoga koji im je pozajmio te talante da bi ih umnožili i vratili Mu sa dobitkom. Oni će žrtvovati večni dobitak radi prolaznog dobitka koji imaju u vidu. Za ljubav ljudskih laskanja okrenuće leđa Gospodu, Tvorcu neba i zemlje, i izgubiti pravo na počasti koje dolaze odozgo. Kako je malo takvih koji znaju šta je za njih najbolje! Vi to ne uvidate. Isus je svojim životom neizrecivih patnji i sramnom smrću otvorio put kojim čovek može ići Njegovim tragom i na kraju se uzdići do Njegovog prestola i dobiti nagradu besmrtnosti i večnog života. U zamenu za život poslušnosti, čovek će dobiti besmrtno nasleđe, besprekorno blago koje ne gubi vrednost.

U Prvoj Pavlovoj poslanici Korinćanima čitamo: „Jer je riječ krstova ludost onima koji ginu; a nama je koji se spasavamo sila Božja. Jer je pisano: pogubiću premudrost premudrijeh, i razum razumnijeh odbaciću.“ „Jer pogledajte zvanje svoje, braćo, da nema ni mnogo premudrijeh po tijelu, ni mnogo silnijeh, ni mnogo plemenitijeh; nego što je ludo pred svijetom ono izabra Bog da posrami mudre; i što je slabo pred svijetom ono izabra Bog da posrami jako; i što je neplemenito pred svijetom i uništeno izabra Bog, i što nije da uništi ono što jest, da se ne pohvali nijedno tijelo pred Bogom.“ Imate za primer Hrista, Njegov skroman život bez sjaja i raskoši. Da li je sluga veći od svog Gospodara?

Draga sestro, ti imaš dobru dušu i možeš činiti dobro. Mogla bi biti podrška svom suprugu i snaga mnogim drugima Ali ako ostaneš neodlučna, između dva puta, ako se ne pomiriš sa jednostavnošću dela Božjeg, tvoj će uticaj baš kao i uticaj tvog supruga delovati u pogrešnom pravcu. Kako kaže Reč Božja? Napusti mišljenja ljudi i obrati se zakonu i svedočanstvu. Odbaci sva zemaljska razmatranja. Odluči se za večnost. Osloni se na dokaze u ovom značajnom vremenu. Mi svakako ne možemo očekivati da ćemo izbeći patnje i progonstvo kad sledimo Spasitelja, jer ho je plata svih onih koji idu za Njim. On jasno kaže da ćemo biti progonjeni. Naši zemaljski interesi moraju se potčiniti večnim interesima. Razmatraj reči Hristove: „Tada odgovori Petar i reče mu: eto mi smo ostavili sve i za tobom idemo; šta će dakle biti nama?“ „A Isus reče im: zaista vam kažem da ćete vi koji idete za mnom, u drugom rođenju, kad sjede sin čovječij na prijestolu slave svoje, sješćete i vi na dvanaest prijestola i suditi nad dvanaest koljena Izrailjevih.“ „I svaki, koji ostavi kuću, ili braću, ili sestre, ili oca, ili mater, ili ženu, ili djecu, ili zemlju, imena mojega radi, primiće sto puta onoliko, i dobiće život vječni.“ Ovde su u pitanju večni interesi.

Nemojte sebe obmanjivati da će, ukoliko se odreknete istine, nestati ovih smetnji na vašem putu ka sticanju imovine. To vam sotona govori, to su njegove laži. Ako se potčinite Bogu, On će vas blagosloviti i imaćete uspeha. Ako se odvojite od Boga, On će se odvojiti od vas. Njegova ruka može brže rasturiti nego što vi možete skupiti. „Jer kakva je korist čovjeku ako sav svijet dobije a duši svojoj naudi? ili kakav će otkup dati čovjek za svoju dušu?“

Tebi je, draga moja sestro, potrebno potpuno obraćenje u istini, kako bi umrlo tvoje ja. Zar nemaš poverenja u Boga? Molim te, čitaj Mat. 10, 25—40. Molim te, pročitaj takođe, sa srcem punim molitve, Mat. 6, 24—34. Neka se ove reči urežu u tvoju dušu: „Ne brinite se za život svoj, šta ćete jesti, ili šta ćete piti; ni za tijelo svoje, u šta ćete se obući. Nije li život pretežniji od hrane, i tijelo od odijela?“ Ovo se odnosi na bolji život. Pod rečju telo misli se na unutrašnje ukrašavanje pomoću čega grešni smrtnici, koji poseduju krotost i pravdu Hristovu, dobijaju vrednost u Njegovim očima, kao što je to bilo sa Enohom, i pomoću čega stiču pravo na besmrtnost. Naš Spasitelj nam ukazuje na „ptice nebeske, koje niti seju, niti žnju, ni sabiraju u žitnice, pa ipak ih hrani Otac vaš nebeski“. Zatim kaže: „Nijeste li vi mnogo pretežniji od njih?... I za odjelo što se brinete? Pogledajte na ljiljane u polju kako rastu: ne trude se niti predi. Ali ja vam kažem da ni

Solomun u svojoj slavi ne obuče se kao jedan od njih.“ Ti ljiljani u svojoj jednostavnosti i nevinosti odgovaraju Božjem merilu više nego Solomun u njegovoj raskošnoj odeći, lišenoj nebeskih ukrasa. „A kad travu u polju, koja danas jest a sutra se u peć baca, Bog tako odijeva a kamo li vas, malovjerni?“ Zar nemate poverenja u svog nebeskog Oca? Zar se ne možete osloniti na Njegovo dragoceno obećanje? „Nego ištite najprije carstva Božijega, i pravde njegove, i ovo će vam se dodati?“ Divnog li obećanja! Zar se ne možemo na to osloniti? Zar ne možemo imati poverenja, znajući da je veran Onaj koji je obećao? Preklinjem vas, neka se vaša kolebljiva vera čvrsto drži obećanja Božjih. Imajte čvrstu veru u ta obećanja; ona neće i ne mogu ostati neispunjena.

SVEDOČANSTVO ZA CRKVU

Broj devetnaest

PORUKA PROPOVEDNICIMA

Draga braćo, 25. oktobra 1868. godine videla sam da nisu svi koji tvrde da su pozvani da šire istinu sposobni za taj sveti posao. Neki ni izdaleka ne zadovoljavaju Božju nameru i želju. Neki su nepreduzimljivi u zemaljskim stvarima, i njihov verski život je obeležen duhovnom tromašću. Ko ne pokazuje istrajnost n vrednoću u zemaljskim poslovima, imaće istih nedostataka i u duhovnom pogledu.

Neki od vas su glave porodice: vaš primer i uticaj izgrađuju karakter vaše dece. Deca će se manje ili više ugledati na vas, i to što nemate temeljitost, rđavo će uticati na druge. Međutim, vaši nedostaci se mnogo više osećaju i imaju mnogo teže posledice u delu Božjem. Vaše porodice su osetile vaše nedostatke i patile zbog toga; njima nedostaje mnogo šta što bi se postiglo vrednoćom i istrajnošću. Međutim, ti nedostaci su bili zapaženi i osetili se u delu Božjem u mnogo većem stepenu, jer su stvar i delo Božje od mnogo većeg značaja nego stvari koje se odnose na ovaj život.

Uticaj pojedinih propovednika nije dobar. Oni nisu brižljivo upotrebljavali svoje vreme, te su propustili da daju primer vrednoće. Oni u besposlenosti provode mnoge sate koji se, kad jednom pređu u večnost zajedno sa zapisnikom o onome što je urađeno, nikad više ne mogu dozvati natrag. Neki su po prirodi tromi i zbog čega im je teško da postižu uspehe u ma kom poduhvatu. Taj nedostatak se vidi i oseća u čitavom njihovom verskom životu. Međutim, takvi ljudi nisu jedini koji od toga trpe štetu: i drugi pate zbog njihovih nedostataka. U ovom poznom periodu mnogi moraju naučiti pouku koja je trebalo da se nauči još mnogo ranije.

Neki ne proučavaju temeljno Bibliju. Oni nisu skloni da se zalažu i vredno proučavaju Reč Božju. Zbog tog propusta njihov rad je imao velikih nedostataka i oni u svom propovedničkom pozivu nisu ostvarili ni deseti deo onoga što su mogli ostvariti da su uviđali potrebu brižljivog proučavanja Reči Božje. Morali su se tako upoznati sa Svetim pismom, toliko osnažiti dokazima iz Biblije da se mogu meriti sa protivnicima, i tako izlagati razloge naše vere da istina pobedi i ućutka neprijatelja.

Oni koji propovedaju Reč Božju moraju je poznavati što je moguće bolje. Oni moraju stalno istraživati moliti se i učiti jer će narod Božji napredovati u saznanju Njegove Reči i ostaviti te učitelje daleko iza sebe. Ko će poučavati narod koji zna više od svojih propovednika?

Svi naponi takvih propovednika će biti besplodni. Biće potrebno da se uče od svojih vernika da bi mogli poučavati druge.

Mnogi bi bili bolji radnici da su dobro koristili svoje vreme i da su imali u vidu da će jednog dana morati položiti račun za uzalud provedene trenutke. Svojom lenjošću navukli su na sebe gnjev Božji. Samoljublje i ugađanje prohtevima odvratilo je mnoge od dobra i onemogućilo im sticanje znanja iz Svetog pisma koje bi ih osposobilo da čine dobra dela. Neki nisu shvatili značaj vremena i provodili su čitave časove leškareći u postelji, dok su ih mogli iskoristiti za proučavanje Biblije. Ima vrlo malo tačaka o kojima su razmišljali, koje dobro poznaju i o kojima bi mogli dobro govoriti; i obično ostaju samo na tome. Oni možda nisu bili zadovoljni sobom i s vremenom su uvideli svoje nedostatke, ali nisu bili dovoljno svesni koliki zločin čine time što nisu dobro proučili Reč Božju koju propovedaju. Oni svojim neznanjem razočaravaju narod Božji; on ne dobija od njih svetlost koju očekuju da će dobiti od sluga Božjih.

Ranim ustajanjem i uštedom mnogih trenutaka propovednici mogu naći vreme za dublje proučavanje Svetog pisma. Moraju biti istrajni i ne smeju dopuštati da ih nešto odvoji od cilja, već

moraju stalno koristiti svoje vreme za proučavanje Reči Božje, pomažući se istinama koje su drugi napornim radom uočili i pripremili za njih. Ima propovednika koji su godinama radili i poučavali druge istini, a da sami nisu dobro bili upoznati sa važnim tačkama našeg učenja. Tražim od takvih da prestanu sa tim besposličenjem. To je njihovo prokletstvo. Bog zahteva od njih da svaki svoj trenutak upotrebe za sopstveno dobro ili za dobro drugih „Ne budite u poslu lijeni; budite ognjeni u duhu, služite Gospodu.“ „I ko je nemaran u poslu svom, brat je raspikući.“

Važno je da propovednici Hristovi uvide da se moraju obrazovati kako bi mogli biti ukras svoje vere i istupati sa dostojanstvom koje im priliči. Bez umnih vežbi, oni će svakako pretrpeti neuspeh u svemu čega se budu prihvatili. Pokazano mi je da postoje mnoge mane kod onih koji propovedaju Reč Božju. Bog nije zadovoljan njihovim načinom života niti njihovim nazorima. Oni sramote svoju veru tako neupućenim citiranjem Svetog pisma; tvrde da su učitelji reči Božje, a nisu u stanju da ispravno navedu neki citat. Oni koji su se potpuno posvetili propovedanju Svetoga pisma, ne bi smeli da prave greške pri navođenju nekog teksta. Bog zahteva savesnost od svih svojih slugu.

Oni koji ispovedaju veru Hristovu treba da je posvedoče životom, rečima i delima. Njena čvrsta načela pokazaće se kao sigurna kotva. Učitelji Reči treba da budu uzor pobožnosti za stado. Oni treba svojim primerom da ukoravaju lenjost, nehat, nedostatak vrednoće i štedljivosti. Načela vere traže od nas da budemo vredni, marljivi, štedljivi i poštteni. „Položi račun o svom radu u svojstvu pristaval“ — to će uskoro svi začuti. Braćo, kakav ćete račun položiti kad se Gospod bude pojavio? Vi ste nespremni, k bićete svrstani u lenje slugu. Poklonjeni su vam dragoceni trenuci. Preklinjem vas da dobro iskoristite vreme.

Pavle je opominjao Timotija: „Postaraj se da se pokažeš pošten pred Bogom, kao radin koji se nema šta stidjeti, i pravo upravlja riječju istine.“ „A poganijeh, praznijeh razgovora kloni se; jer najviše pomažu u bezbožnosti.“ „A ludijeh i praznijeh zapitkivanja kloni se znajući da rađaju svađu.“ „A sluga Gospodnji ne treba da se svađa, nego da bude krotak k svima, poučljiv, koji nepravdu može podnositi.“ „I s krotošću poučavati one koji se protive: eda bi im kako Bog dao pokajanje za poznanje istine.“ „I da se iskopaju iz zamke đavola, koji ih je ulovio žive za svoju volju.“

Da bi mogli izvršiti dužnosti koje im je Bog namenio, propovednici treba da se osposobe za položaj na kome se nalaze. U poslanici Kološanima apostol Pavle ovako govori o svom pozivu: „Kojoj postah sluga po naredbi Božjoj koja mi je dana među vama da ispunim riječ Božju, tajnu koja je bila sakrivena od postanja svijeta i naraštaja, a sad se javi svetima njegovijem, kojima Bog naumi pokazati kako je bogata slava tajne ove među neznabošcima, koje je Hristos u vama, nad slave; kojega mi propovijedemo svjetujući svakog čovjeka i učeći svakoj premudrosti, da pokažemo svakog čovjeka savršena u Hristu Isusu, zašto se i trudim i borim, po njegovoj moći koja u meni silno čini.“

Ne manje svetog poštovanja i odanosti za delo propovedništva traži Bog od svojih slugu koji žive u vreme kad se bliži kraj svih stvari. Bog ne može prihvatiti njihovo delo sve dok oni u svom srcu ne osete snagu istine koju izlažu drugima. On će prihvatiti samo usrdan, marljivi, predan rad koji potiče iz srca. Za to veliko delo potrebna je budnost i donošenje rodova. Bog traži nesebične radnike, takve koji će raditi sa plemenitom dobronamernošću i pružiti delu nepodeljenu službu.

Braćo, vama nedostaje odanost i posvećenost u radu. Vaša srca su sebična. Morate ukloniti svoje nedostatke, inače ćete uskoro doživeti sudbonosno razočaranje — izgubićete nebo. Bog ne uzima olako zapostavljanje vernog ispunjavanja dužnosti koju je poverio svojim slugama. Mnogima koji se bave propovedništvom nedostaju istrajnost, energija i neprekidno oslanjanje na Boga. Usled toga nedostatka veliki tereti padaju na nekolicinu braće koji poseduju takve sposobnosti i prinuđeni

su da nadoknađuju nedostatke onih prvih, koji bi mogli biti sposobni radnici samo kad bi hteli. Ima nekoliko onih koji rade dan i noć, lišavajući se odmora i društvenih potreba, opterećujući svoj mozak do krajnosti, obavljajući posao za trojicu, trošeći svoje dragocene životne snage na ono što bi drugi mogli uraditi ali to zanemaruju. Neki su suviše lenji da bi završili evoj deo posla. Mnogi propovednici se brižljivo čuvaju, kloneći se tereta, ne zalažući se i ne radeći gotovo ništa. Zbog toga oni koji shvataju vrednost duša, koji uviđaju svetost dela i smatraju da ono mora napredovati, rade još više, ulažu natčovečanske napore i iscrpljuju svoje umne sposobnosti da bi delo Božje išlo napred. Kad bi privrženost i odanost delu Božjem bile ravnomerno raspoređene, kad bi se svi koji tvrde da su propovednici usrdno posvetili stvari Božjoj, ne štedeći sebe, nekoliko usrdnih, bogobojazljivih radnika koji naglo iscrpljuju svoje životne snage ne bi bili toliko opterećeni. Njihove snage bi bile sačuvane i tako bi se mogli, kad zatreba, dvostruko više založiti p ostvariti daleko veće rezultate nego što su to sad u mogućnosti, jer se nalaze pod pritiskom ogromne brige i strahovanja. Gospodu nije po volji ta nejednakost.

Mnogi koji tvrde da ih je Bog pozvao da propovedaju Reč i nauku ne uviđaju da nemaju prava da se nazovu učiteljima ako se nisu potpuno pripremili usrdnim, vrednim proučavanjem Reči Božje. Neki nisu čak stekli ni znanje iz osnovnih grana obrazovanja. Neki ne znaju čak ni čitati kako treba; jedni pogrešno citiraju Sveto pismo, drugi svojom očevidnom nesposobnošću za posao koji pokušavaju da vrše, nanose štetu stvari Božjoj i sramote istinu. Oni ne uviđaju potrebu obrazovanja uma, potrebu oplemenjivanja bez izveštačenosti i potrebu istinskog uzdizanja do visine Hristovog karaktera. Siguran i nepogrešan način da se to ostvari sastoji se u potčinjavanju duše Bogu. On će tako upravljati umom i osećanjima, da će se oni usredsrediti na ono što je božansko i večno; i tada će biti energični bez preterivanja jer će se sva snaga uma i čitavog bića uzdići, oplemeniti i usmeriti ka onome što je najuzvišenije i najsvetije. Sa usana nebeskog Učitelja čuli smo i ove reči: „Ljubi Gospoda Boga svojega svijem srcem svojijem, i svom dušom svojom, i svom misli svojom.“ Kad se tako potčinimo Bogu, istinska krotost će ukrasiti svaki postupak, pa će oni koji su se na taj način udružili sa Bogom i nebeskim anđelima posedovati dostojanstvo koje odiše mirisom neba.

Gospod traži od svojih slugu da budu preduzimljivi. On nije zadovoljan kad ih vidi ravnodušne i lenje. Oni tvrde da ih je Bog naročito izabrao da poučavaju narod kako treba da živi; međutim, njihov razgovor često nikome ne koristi i oni pokazuju da na njima ne leži teret dela Božjeg. Moćna istina koju izlažu drugima nije pokrenula njihovu sopstvenu dušu. Neki propovedaju istinu, koja je toliko značajna, tako ravnodušno da ne mogu ubediti ljude. „Sve što ti dođe na ruku da činiš, čini po mogućnosti svojoj, jer nema rada ni mišljenja ni znanja ni mudrosti u grobu u koji ideš.“ Ljudi koje je Bog odabrao moraju se naučiti da ulažu napore, da se iskreno i sa neumornom usrdnošću zalažu za Njega, kako bi duše izvlačili iz ognja. Kad propovednici osete snagu istine u sopstvenoj duši, snagu koja pokreće njihovo čitavo biće, onda će posedovati moć da utiču na srca i dokazati da čvrsto veruju u istinu koju propovedaju drugima. Oni ne smeju nikad zaboraviti kolika je vrednost duša i kolika je neiskazana dubina ljubavi Spasiteljeve. To će probuditi mnoge duše tako da će reći kao David: „Zapali se srce moje u meni, u mislima mojim razgore se oganj.“

Pavle poučava Timotija: „Niko da ne postane nemarljiv za tvoju mladost; nego budi ugled vjernima u riječi, u življenju, i ljubavi, u duhu, u vjeri, u čistoti. Dokle dođem pazi na čitanje, utješavanje i učenje.“ „U ovome stoji, da se napredak tvoj pokaže u svemu. Pazi na sebe i one koji te slušaju.“ Kakav se značaj ovde pridaje hrišćanskom životu propovednika Božjeg! Koliko je potrebno da on verno proučava Reč Božju, kako bi se sam posvetio istinom i osposobio da poučava druge!

Braćo, od vas se traži da posvedočite istinu svojim životom. Međutim, nisu svi oni koji

smatraju da im je dužnost da šire istinu obraćeni i posvećeni istinom. Neki imaju pogrešne zamisli o tome šta hrišćanina čini hrišćaninom i o načinu na koji se stiče nepokolebivo versko iskustvo. Oni još mnogo manje uviđaju kakve osobine Bog traži od svojih propovednika. Takvi ljudi su neposvećeni. Oni ponekad vode borbu sa osećanjima i to kod njih stvara utisak da su zaista deca Božja. Ta zavisnost od utisaka je jedna od posebnih obmana sotoninih. Kod takve braće vera zavisi od okolnosti. Njima nedostaje čvrsto načelo. Niko ne može biti živi hrišćanin ako svakodnevno ne stiče lično iskustvo u pobožnosti i ako se svakodnevno ne odriče sam sebe, vedro noseći krst k sledeći Hrista. Svaki pravi hrišćanin svakodnevno mora napredovati u božanskom životu. I dok napreduje ka savršenstvu, on svakodnevno doživljava obraćenje u Bogu i to obraćanje neće biti završeno sve dok ne dostigne savršenstvo hrišćanskog karaktera, potpunu spremnost za dobijanje besmrtnosti.

Bog mora biti najuzvišeniji predmet naših misli. Razmišljanje o Bogu i stalna molitva uzdižu dušu i oživljavaju osećanja. Zapostavljanje razmišljanja i molitve neizbežno će imati za posledicu opadanje interesovanja za verske stvari; zapaziće se bezbrižnost i tromost. Vera nije pitanje osećanja. Vera je načelo koje je utkano u svakodnevne dužnosti i postupke života. Ništa se ne sme preduzimati, nikakav posao vršiti koji bi ometao ostvarivanje tog načela. Da bi neko mogao biti istrajan radnik, potrebno je da sačuva čistu i besprekornu veru. Mi tu moramo nešto i sami učiniti. Niko drugi ne može obaviti naš posao. Jedino mi sami možemo i treba da gradimo spasenje svoje, i to sa strahom i drhtanjem. To je delo koje nam je Gospod stavio u dužnost.

Neki propovednici koji tvrde da su pozvani od Boga imaju krv duša na svojoj odeći, Oni su okruženi otpadnicima i grešnicima, a ipak ništa ne osećaju za te duše. Oni su ravnodušni prema njihovom spasenju. Neki su gotovo zaspali i nemaju nikakvog smisla za rad propovednika jevanđelja. Oni ne uviđaju da kao duhovni lekari moraju biti sposobni da leče duše obolele od greha. Zapostavili su delo opominjanja duša, plakanja i molitve njih radi, tako da su mnoge duše postale neizlečive. Neki su umrli u svojim gresima i na strašnom sudu optužiće one koji su ih mogli spasiti, ali to nisu učinili. Neverni propovednici, kakva vas samo kazna čeka!

Propovednicima Hristovim potrebno je novo pomazanje kako bi mogli jasnije uočiti svete istine i imati jasnije shvatanje o svetom, besprekornom karakteru koji sami moraju izgraditi kako bi bili uzor stadu. Ništa što bismo sami mogli učiniti ne može nas uzdići do visine na kojoj nas Bog može prihvatiti kao svoje poslanike. Samo čvrsto oslanjanje na Boga i čvrsta i delotvorna vera mogu izvršiti ono delo koje Bog zahteva da se izvrši u nama. Bog traži radne ljude. Istrajnost u onom što je dobro stvara nebeski karakter. U jednostavnosti, vernosti i ljubavi moramo pozivati narod da se pripremi za dan Božji. Neke ćemo morati revno preklinjati da bismo ih pokrenuli. Neka naše delo bude prožeto krotošću, poniznošću i usrdnošću kako bi ljudi uvideli da je sve to stvarnost i da zaista moraju birati između života i smrti. Spasavanje duša nije pitanje sa kojim se možemo igrati. Ponašanje radnika Božjih mora biti ozbiljno, obeleženo jednostavnošću i istinskom učtivošću; on se mora u strahu usrdno zalagati za delo koje mu je Gospodar namenio. Odlučna rešenost na putu pravde, disciplinovanje uma pomoću predanosti i razmišljanja o nebeskim stvarima, doneće nam najveću sreću.

Ako je Bog naš oslonac, onda smo u mogućnosti da vladamo svojim umom u tom pogledu. Stalnom vežbom naš um će se osnažiti za borbu protiv unutrašnjih neprijatelja, potčiniće sopstveno ja, tako da će se izvršiti potpun preobražaj i potpuno biti savladane sve strasti, prohtevi i volja. Tada će u domu i van doma uvek vladati pobožnost, a kad se budemo zalagali za duše, sila će pratiti naše napore. Trenuci predavanja Bogu nisu kod krotkih hrišćana praćeni grčevitim, ćudljivim ili sujevnim naporima već mirni i sređeni, duboki, neprekidni i iskreni. Ljubav prema Bogu i život u

svetosti stvaraju zadovoljstvo kad postoji potpuno potčinjavanje Bogu.

Razlog zašto propovednici Hristovi nemaju više uspeha u svom radu leži u tome što se oni nisu nesebično predali tom radu. Kod nekih su naklonosti podeljene; oni su dvolični. Brige ovoga života privlače njihovu pažnju i oni ne shvataju koliko je sveto delo propovednika. Takvi se žale na mrak i veliko neverovanje. A razlog tome je njihova neispravnost pred Bogom; oni ne uviđaju značaj potpune posvećenosti Njemu takvi više služe sebi nego Bogu. Oni se vrlo malo mole.

Nalazeći se na svojoj zemaljskoj dužnosti, Veličanstvo neba Isus upućivao je mnoge molitve svome Ocu. On je često provodio čitavu noć pognut u molitvi. Njegov duh je često patio zbog sila mraka u ovom svetu, i on je stoga napuštao užurbani grad i bučno mnoštvo i tražio kakvo povučeno mesto da bi se molio. Maslinska gora je bila omiljeno mesto gde se Sin Božji povlačio na molitvu. Često bi se svi razišli da se odmore preko noći, On se nije odmarao, iako je bio zamoren radom u toku dana. U Jovanovom Jevanđelju čitamo: „I otidoše svaki svojoj kući.“ „A Isus otide na goru Maslinsku.“ Grad je bio obavijen tišinom, učenici se vratili svojim kućama da bi se osvežili snom, ali Isus nije spavao. On je sa Maslinske gore upućivao svome Ocu božanske molitve da sačuva Njegove učenike od zlog uticaja na koji svakodnevno nailaze u svetu i da ojača Njegovu sopstvenu dušu i da Ga osnaži za dužnost i iskušenja sutrašnjeg dana. Dok su sledbenici spavali, njihov božanski učitelj se molio čitavu noć. Noćna rosa i slana padale su na Njegovu glavu pognutu u molitvi. Njegov primer treba da posluži svim Njegovim sledbenicima.

Vršeći svoju dužnost, Veličanstvo neba, Isus često se obraćao Bogu u usrdnoj molitvi. On nije uvek odlazio na Maslinsku goru, jer su Njegovi učenici saznali za Njegovo omiljeno utočište i često išli za Njim. Odlučio se za tišinu noći, kad Ga niko neće uznemiravati. Isus je mogao isceljivati bolesne i podizati mrtve. On je sam bio izvor blagoslova i snage. Zapovedao je čak i buri i oluji, i one su Mu se pokoravale. Bio je bez mana, čist od greha. A ipak se molio, i to često uz bolne uzdahe i suze. Molio se za svoje učenike i za sebe samog, izjednačujući se sa našim potrebama, slabostima i nedostacima koji su tako svojstveni ljudskom rodu. On je bio veliki molilac, bez strasti naše ljudske, pale prirode, ali okružen istim slabostima, iskušavan u svemu kao i mi. Isus je preživljavao muke zbog kojih su Mu bile potrebne pomoć i podrška Njegovog Oca.

Hristos je naš Uzor. Da li sotona iskušava n žestoko udara propovednike Hristove? Tako je bilo i sa Onim koji nije znao za greh. U trenucima očajanja, obraćao se svome Ocu. On je došao na zemlju da bi nam pokazao put kojim ćemo naći milost i snagu kako bismo mogli pomoći drugima u svakom trenutku, ugledajući se na Njega u čestim, usrdnim molitvama. Kad bi se propovednici Hristovi ugledali na taj uzor, bili bi prožeti Njegovim Duhom i anđeli bi im rado služili.

Anđeli su se nalazili i oko Isusa, a ipak njihovo prisustvo nije učinilo Njegov život lakim i slobodnim od oštih sukoba i žestokih iskušenja. On je bio proveravan u svakom pogledu, baš kao mi, ali bez greha. Ako propovednici pri sprovođenju dela koje im je Njihov Gospodar namenio, budu izloženi nevoljama, zbunjenosti i iskušenjima, treba li zbog toga da gube hrabrost, kad znaju da postoji Onaj koji je sve to izdržao pre njih? Treba li da izgube poverenje zbog toga što se ne ostvaruje ono što su očekivali od svog rada? Hristos se usrdno zalagao za svoj sopstveni narod, ali su Njegove napore prezirali baš oni koje je došao da spase, i osudili na smrt Onoga koji je došao da im donese život.

Postoji dovoljan broj propovednika, ali veliki nedostatak radnika. Radnici, saradnici Božji, shvataju svetost toga rada i neminovnost oštih sukoba kroz koje moraju proći da bi uspešno ispunili svoju dužnost. Radnici neće malaksati ni gubiti hrabrost u radu, ma kako taj rad bio zamoran. U svojoj Poslanici Rimljanima Pavle kaže: „Opravdavši se dakle vjerom imamo mir s Bogom kroz Gospoda svojega Isusa Hrista, kroz kojega i pristup našosmo vjerom u ovu blagodat u

kojoj stojimo, hvalimo se nadanjem slave Božije. Ne samo pak to, nego se hvalimo i nevoljama, znajući da nevolja trpljenje gradi; a trpljenje iskustvo, a iskustvo nadanje; a nadanje ne će se osramotiti, jer se ljubav Božja izli u srca naša Duhom svetijem koji je dat nama.“ U Njemu su blaga mudrosti i znanja. Ne možemo se opravdati ako se ne snabdemo obiljem koje nam je stavljeno na raspolaganje kako ne bismo oskudevali ni u čemu. Sluge Božje postaju slabe i nesposobne za nošenje tereta i odgovornosti ako se klone patnji i žale se u nevolji.

Svi koji odlučno ostaju u prvim redovima borbe biće predmet posebnih napada sotoninih. Kad osete te napade, oni će pribeći svom Uporištu. Oni osećaju potrebu da im Bog doda snage i rade u Njegovoj sili. Prema tome, oni se ne ponose poredama koje su izvojevali, nego ih te pobede navode da se sa još više vere oslone na Onoga koji je svemoćan. U njihovom srcu se budi duboka i usrdna zahvalnost prema Bogu i oni se raduju čak i u patnjama koje im nanosi neprijatelj. Te poslušne sluge stiču iskustvo i razvijaju karakter koji čini čast stvari Božjoj.

Ovi dani su dani velikih prednosti i svetih obaveza za sluge Božje. Ako budu verno čuvali ono što im je povereno, velika će biti njihova nagrada kad se Gospodar bude stao računati s njima. Usrdno zalaganje, nesebičan rad, strpljivi, istrajni naponi biće obilno nagrađeni. Isus će reći: Od sad vas ne nazivam slugama, nego prijateljima, gostima. Gospodar je zadovoljan ne zbog veličine izvršenog dela, ne zbog velike dobiti, nego zbog vernosti u malim stvarima. U očima Božjim nije toliko značajna veličina rezultata koje ostvarujemo, koliko naše pobude. On više ceni dobrotu i vernost, nego veličinu ostvarenog dela.

Videla sam da mnogima pretila opasnost jer ne tvore svetinju u strahu Gospodnjem. Propovednici se nalaze u opasnosti da izgube sopstvenu dušu. Neki koji propovedaju drugima biće sami odbačeni jer nisu obrazovali hrišćanski karakter. Oni svojim radom ne samo što ne spasavaju duše, već ne uspevaju da spasu ni sopstvenu dušu. Oni nisu svesni važnosti poznavanja samoga sebe i samosavlađivanja. Oni ne straže i ne mole se da ne budu savladani iskušenjem. Kad bi stražili, zapazili bi svoje slabe tačke na koje će najverovatnije biti upravljena iskušenja. Straženjem i molitvom, njihove slabe strane mogle bi biti dobro čuvane k tako postati njihove najjače tačke; samo se tako mogu suočiti sa iskušenjem a da ne budu savladani. Svaki sledbenik Hristov mora svakoga dana ispitivati sebe kako bi potpuno upoznao svoju dušu. Gotovo svi zapostavljaju ispitivanje samoga sebe. To je naročito opasno za one koji tvrde da su predstavnici Božji i nalaze se na strašnom, odgovornom položaju, za one koji primaju reči Božje da bi ih prenosili Njegovom narodu. Svakodnevno ponašanje takve jedne osobe ima veliki uticaj na druge. Ako ta osoba ima iole uspeha u svom radu, ona dovodi one koji su obraćeni preko nje na sopstveni niski nivo i retko se događa da se takvi mogu uzdići do nekog višeg stepena. Svi adventisti sedmog dana smatraju uglavnom način života svojih propovednika, njihove reči, postupke i ponašanje, veru i pobožnost svojim uzorom; ugledavši se na one koji ih uče istini, smatraju da su ispunili svoju dužnost.

Propovednik može poboljšati mnogo što šta u svom ponašanju. Mnogi uviđaju i osećaju svoje nedostatke, ali nisu svesni uticaja koji vrše. Oni osete kad naprave propust, ali to predaju zaboravu i ne popravljaju se. Kad bi propovednici svoje svakodnevne postupke brižljivo proučavali i pažljivo razmatrali, sa ciljem da se bolje upoznaju sa svojim životnim navikama, oni bi bolje poznavali sami sebe. Pažljivim ispitivanjem svog svakodnevnog života u svim prilikama, oni bi upoznali pobude i načela kojima se rukovode u radu. To svakodnevno proučavanje naših postupaka, da bismo videli da li ih savest odobrava ili osuđuje, potrebno je svima onima koji žele da ostvare savršenstvo hrišćanskog karaktera. Pri pažljivom proučavanju pokazaće se da mnogi postupci koji važe kao dobra dela, čak kao dobročinstvo, proističu iz rđavih pobuda. Mnogi bivaju hvaljeni za vrline koje ne poseduju. Onaj koji istražuje srca ispituje i pobude; On često zapisuje da dela kojima ljudi glasno

odobravaju potiču iz sebičnih pobuda i niskog licemerstva. Svaki postupak u našem životu, bilo da je izvrstan i dostojan hvale, bilo da zaslužuje ukor, biva ocenjen od Onog koji ispituje srca i to prema pobudama iz kojih proističe.

Čak i neki propovednici koji zastupaju zakon Božji slabo poznaju sami sebe. Oni ne razmišljaju i ne ispituju svoje pobude. Ne uviđaju svoje mane i grehe, jer se ne trude da iskreno i usrdno ispituju svoj život, postupke, karakter, ponaosob i u celini, i da ih uporede sa svetim zakonom Božjim. Oni u stvari ne shvataju propise zakona Božjeg i svakodnevno krše duh zakona koji tvrde da poštuju. Pavle kaže: „Jer kroz zakon dolazi poznanje greha.“ „Nego ja grijeha ne poznah osim kroz zakon; jer ne znadoh za želju da zakon ne kaza: ne zaželi.“ Neki koji propovedaju Reč i nauku u stvari ne shvataju zakon Božji, njegove svete propise, a ni Hristovo delo pomirenja. Oni sami treba da budu obraćeni da bi mogli obraćati druge.

Zapostavlja se verno ogledalo koje pokazuje nedostatke karaktera. Zbog toga postoje izopačenost i greh; njih zapažaju drugi, ali ne oni koji greše. Mrski greh sebičnosti postoji u velikom stepenu čak i kod nekih koji tvrde da su odani delu Božjem. Kad bi oni uporedili svoj karakter sa Njegovim zahtevima, naročito sa uzvišenim merilom — Njegovim svetim, pravednim i dobrim zakonom — uvideli bi, ako iskreno i pošteno ispituju sebe, svoje strahovite nedostatke. Međutim neki nisu voljni da gledaju dovoljno daleko ili dovoljno duboko da bi uvideli pokvarenost sopstvenog srca. Njima nedostaje mnogo šta. A ipak namerno ostaju u neznanju odnosno svoje krivice i toliko su uporni u zalaganju za sopstvene interese, da se Bog uopšte ne brine za njih.

Neki nisu pobožni po prirodi; stoga treba da podstiču i ohrabruju u sebi ispitivanje sopstvenog života i pobuda a naročito da gaje ljubav prema veri i tajnoj molitvi. Oni često govore o sumnjama i neverovanju i o izuzetnim borbama koje su vodili sa osećanjima. Oni govore o obeshrabrujućem uticaju koji pogađa njihovu veru, hrabrost i poverenje u istinu i konačan uspeh dela i stvari Božje za koje se zalažu, kao da smatraju naročitom vrlinom to što sumnjaju. Ponekad izgleda kao da zaista uživaju u držanju nevernika i da podstiču njihovo neverovanje u svim prilikama, koristeći to kao izgovor za mrak u sopstvenoj duši. Takvima bismo želeli da kažemo: Bolje je da odmah napustite delo Božje i da se udaljite od zidova Siona dok se ne obratite i ne postanete dobri hrišćani. Pre nego što preuzmete na sebe odgovornosti propovednika, Bog vam nalaže da se odvojite od ljubavi prema ovom svetu. Takvi koji i dalje ostaju pri svojim sumnjama dobiće deo zajedno sa strašljivima i nevernima.

Ali šta je uzrok tim sumnjama, tom mraku i neverovanju? Evo mog odgovora: Ti ljudi nisu ispravni u očima Božjim. Oni ne postupaju pošteno i ispravno sa sopstvenom dušom. Oni ne gaje ličnu pobožnost. Oni se nisu odvojili od sebičnosti, od greha i grešnika. Oni ne proučavaju samopožrtvovani život našega Gospoda i ne ugledaju se na Njegov primer čistote, odanosti i samopožrtvovanja. Greh u koji se lako upada biva osnažen ponavljanjem. Usled sopstvene nebrižljivosti i greha oni su se izdvojili iz društva božanskog Učitelja i zaostali za Njim čitav dan hoda. Njihovo društvo su ravnodušni, ne preduzimljivi, otpadnici, nevernici, nesveti, i zli anđeli. Zar je onda čudno što se takvi nalaze u mraku i što sumnjaju u nauku? „Ko hoće Njegovu volju tvoriti, razumjeće je li ova nauka od Boga ili ja sam od sebe govorim.“ On će posedovati pouzdano saznanje o tom pitanju. To obećanje treba da odagna sve sumnje i neizvesnosti. Odvajanje od Hrista donosi sumnje. Za Njim idu oni koji su iskreni, časni, ispravni, smerni, ponizni i čisti, oni koje sveti anđeli, obučeni u nebeski oklop posvećuju, prosvetljuju, čiste i čuvaju, jer je njihov cilj nebo.

Nema jačeg dokaza da je neka osoba daleko od Hrista i da ne neguje tajnu molitvu i ličnu pobožnost od toga što govori o sumnjama i neverovanju zbog nepovoljne okoline. Te osobe nemaju čistu, istinsku, neokaljanu veru Hristovu. U njima ima nečistote koja će izgoreti u ognju čišćenja.

Čim ih Bog stavi na probu da bi okušao njihovu veru, oni počinju da se kolebaju, pokleknu, skreću prvo udesno, zatim ulevo. Oni nemaju one čvrstine i snagu koje je imao Pavle da se hvali i nevoljama, „znajući da nevolja trpljenje gradi; a trpljenje iskustvo, a iskustvo nadanje; a nadanje ne će se osramotiti, jer se ljubav Božja izli u srca naša Duhom svijetlim koji je dat nama“. Njihova vera se upravlja prema prilikama. Ako svi oko njih ispoljavaju jaku veru i pouzdanje u krajnju pobjedu Trećeg anđela, i ako im se niko ne protivi, onda se čini da su i oni jaki u veri. No čim naiđu opasnosti ili nastupi zastoje u delu, i kad se pojavi potreba da svi pomognu, ove jadne duše, koje mogu biti i sami propovednici jevanđelja, očekuju da se sve sruši ni u šta. Oni smetaju, umesto da pomažu.

Ako se pojavi otpadništvo i pobuna, ne očekujte od njih reči ohrabrenja i pouzdanja: Braćo, ne malaksavajte, budite hrabri. „Tvrdo dakle stoji temelj Božji imajući ovaj ovaj pečat: pozna Gospod svoje, i: da odstupi od nepravde svaki koji spominje ime Gospodnje.“ Ljudi na koje toliko utiču prilike trebalo bi da ostanu kod kuće i da posvete svoje telesne i umne sile nekoj manje odgovornoj dužnosti, gde se neće izlagati mogućnosti da naiđu na tako jako protivljenje. Ako sve ide kako treba, oni mogu još i važiti za vrlo pobožne ljude. Ali to nisu ljudi koje će Gospodar poslati da vrše Njegovo delo, jer se treba boriti protiv izaslanika sotoninih. Sotona i njegova vojska zlih anđela podići će se protiv njih. Bog se pobrinuo da oni koje je pozvao da rade u Njegovom delu izađu kao pobednici iz svake borbe. Oni koji slede Njegova uputstva neće nikada pretrpeti poraz.

Preko apostola Pavla, Ef. 6, 10—18, Gospod nam govori kako da se utvrdimo protiv sotone i njegovih poslanika: „I dalje braćo moja, jačajte u Gospodu i u sili jačine njegove. Obucite se u sve oružje Božije, da biste se mogli održati protiv lukavstva đavolskoga; jer naš rat nije s krvlju i s tijelom, nego s poglavarima i vlastima, i s upraviteljima tame ovoga svijeta, s duhovima pakosti ispod neba. Toga radi uzmite sve oružje Božije, da biste se mogli braniti u zli dan, i svršivši sve održati se. Stanite dakle opasavši bedra svoja istinom i obukavši se u oklop pravde, i obuvši noge u pripravu jevanđelja mira; a svrh svega uzmite štit vjere, o koji ćete moći pogasiti sve raspaljene strijele nečastivoga; i kacigu spasenja uzmite, i mač duhovni koji je riječ Božja. I svakom molitvom i moljenjem molite se Bogu duhom bez prestanka, i uz to stražite sa svakijem trpljenjem i molitvom za sve svete.“

Mi smo se posvetili jednom velikom, svetom delu. Oni koji su pozvani da propovedaju istinu svetom zagnanom u mrak, ne treba da sami sebe dovode u neverovanje i tamu. Oni treba da žive u blizini Gospoda, da bi mogli biti u Njegovoj svetlosti. Razlog što nisu takvi, jeste to što se sami ne pokoravaju Reči Božjoj, i stoga vidimo sumnju i obeshrabrenje tamo gde bi trebalo da se čuju samo reči vere i svete radosti.

Propovednicima je potrebna vera, svakodnevno obraćanje Bogu i stalno, nesebično zalaganje za Njegovu stvar. Oni treba da se potčine u smernosti, da odbace svaku zavist, sumnjičenja, mržnju, pakost i neverovanje. Neki su izgubili iz vida naš Uzor, Svetog stradalnika s Golgote. U Njegovoj službi ne treba da očekujemo ugodnosti, čast i veličinu u ovom životu, jer ni On, Car neba, nije to imao. „Prezren bješe i odbačen između ljudi, bolnik i vičan bolestima.“ „Ali on bi ranjen za naše prijestupe, izbijen za naše bezakonje; kar bješe na njemu našega mira radi, i ranom njegovim mi se iscijelismo.“ Da li ćemo, kad imamo takav primer pred sobom, i dalje bežati od krsta i dozvoliti da na nas utiču okolnosti? Treba li naša revnost i naša usrdnost da plamte samo onda kad smo u društvu onih koji su budni i revnosni u delu Božjem?

Zar nismo u stanju da budemo s Bogom, ma kako obeshrabrujuće delovala naša okolina? „Šta ćemo dakle reći na ovo? Ako je Bog s nama, ko će nas?“ „Koji dakle svoga sina ne poštedje, nego ga predade za sve nas, kako dakle da nam s njim sve daruje?“ „Ko će optužiti izabrane Božje? Bog

koji pravda? Ko će osuditi? Hristos Isus, koji umrije, pa još i vaskrse, koji je s desne strane Bogu, i moli za nas? Ko će nas rastaviti od ljubavi Božije? Nevolja li ili tuga? ili gonjenje? ili glad? ili golotinja? ili strah? ili mač? kao što stoji napisano: Za tebe nas ubijaju vas dan, drže nas kao ovce koje su za klanje. Ali u svemu ovome pobeđujemo onoga radi koji nas je ljubio. Jer znam jamačno da ni smrt, ni život, ni anđeli ni poglavarstva, ni sile, ni sadašnje, ni buduće, ni visina, ni dubina, ni druga kakva tvar ne može nas razdvojiti od ljubavi Božije, koja je u Hristu Isusu Gospodu našem.“

Mnogi propovednici se ne posvećuju celim svojim bićem delu Božjem. Oni su samo malo dali za Njegovu stvar, a pošto su tako malo uložili za dobro istine, lako podležu iskušenjima i napuštaju je. Oni nisu postojani, čvrsti, odlučni. Čovek koji dobro poznaje sam sebe, kome su poznati gresi kojima je najviše naklonjen i iskušenje kojem će najlakše podleći, ne treba bez potrebe da se izlaže iskušenjima time što će stupiti na tlo neprijatelja. Ako ga dužnost zove tamo gde prilike nisu povoljne, Bog će mu pomoći i on će biti naoružan za sukob s neprijateljem. Poznavanje samog sebe će spasti mnoge da ne zapadnu u ozbiljna iskušenja i ne pretrpe poraz. Da bi smo pak upoznali sami sebe, potrebno je da verno ispitamo načela i pobude svojih postupaka, mereći ih merilom dužnosti koje nam otkriva Reč Božja. Propovednici treba da neguju i podstiču dobra dela.

Pokazano mi je da su neki od njih koji su radili u našem izdavačkom preduzeću, u našem zdravstvenom institutu i kao propovednici, radili u stvari samo za platu. Doduše ima i izuzetaka; nisu ovi krivci u ovom pogledu, ali je malo onih koji uviđaju da će morati položiti računa kao pristavi. Rasipana su sredstva koja su bila posvećena Bogu za napredovanje Njegove stvari. Siromašne porodice, koje su osetile posvećujući uticaj istine i, prema tome, cenile istinu i bile blagodarne Bogu, smatrale su da se mogu i moraju lišavati čak i osnovnih životnih potreba da bi prinele svoje darove blagajni Gospodnjoj. Neki su se lišavali kupovanja odeće koja im je bila zaista potrebna. Neki su prodavali jedinu kravu i novac dobijen na taj način posvećivali Bogu. U iskrenosti svoje duše i sa zahvalnim suzama što im se pružila mogućnost da to učine za stvar Božju, oni su se priklonili Gospodu sa svojim darovima i prizvali Njegov blagoslov na njih. Oni su se molili da ti darovi doprinesu širenju istine dušama koje su u tami. Na taj način podareni novac nije uvek bio iskorišćen onako kako su to želeli požrtvovani darodavci. Pohlepni i sebični ljudi, bez samoodricanja i požrtvovanosti, neverno su rukovali novcem datim riznici i „zakidali“ riznicu Božju primajući novac na koji nisu imali nikakvo pravo. Oni su svojim neposvećenim i nehatnim rukovanjem rasipali novac koji je sa suzama i molitvama bio posvećen Gospodu.

Pokazano mi je da anđeo vodi računa o svakom daru prinetom Bogu i stavljenom u riznicu i o upotrebi ovako podarenog novca. Oko Božje vidi svaku paru datu za Njegovu stvar i vidi da li je davalac to učinio s voljom ili preko volje. Vodi se računa i o pobudama davanja. Požrtvovani i posvećeni koji vraćaju Bogu ono što je Njegovo, kao što On to zahteva od njih, biće nagrađeni prema svojim delima. Čak i ako taj novac bude nepravilno utrošen, tako da se ne postigne cilj koji je darodavac imao pred očima, — slavu Božju i spasavanje duša — oni koji su iskrena srca prineli dar, imajući u vidu samo slavu Božju, neće ostati bez nagrade. Oni pak koji su rđavo utrošili novac posvećen Bogu, biće pozvani da polože računa o svojim delima. Neki su u svom srebroljublju sebično grabili novac. Drugi nisu imali čistu savest jer su je ukaljali sebičnošću. Ovi ljudi posmatraju sa vrlo niske tačke gledišta ono što je sveto i večito. Idući dugo pogrešnim putem oni su, izgleda, izgubili moralna osećanja. Izgleda da je nemoguće podići njihove poglede i osećanja do one visine koja je jasno označena u Reči Božjoj. Ovi ljudi neće naći mesta na nebu ako se ne budu potpuno preobrazili obnavljanjem uma svojega. Oni koji su vodili sebičan život pun nepravde, ne poštujući čak ni riznicu Božju, nisu u stanju da ocene čistotu i svetost carstva nebeskog, niti pak svu veličinu slave i večne nagrade koja očekuje verne pobednike. Njihov duh je tako dugo išao niskim

putem sebičnosti da nisu u stanju da cene večnost. Oni ne cene spasenje. Izgleda da je nemoguće uzdići njihov razum; ali samo bi tada mogli pravilno oceniti plan spasenja i vrednost službe pomirenja. Sebični interesi su čitavo biće učinili grubim kao neotesan kamen, i vladaju njihovim duhom i osećanjima, unižavajući ih. Neke od ovih osoba neće nikada postići hrišćansko savršenstvo karaktera, jer ne uviđaju vrednost i potrebu istog. Njihov duh se ne može uzdići do one visine na kojoj bi mogli biti privučeni svetošću. Samoljublje i sebičnost su tako izobličili karakter da oni više nisu u stanju da razlikuju ono što je sveto i večito od ovozemaljskog. Božja stvar i Njegova riznica im nisu važnije i svetije od zemaljskih poslova ili novca određenog za zemaljske ciljeve.

Svi koji hoće da budu sledbenici Hristovi imaju određene dužnosti u ovom pogledu. Božji zakon određuje njihove dužnosti prema bližnjima: „Ljubi bližnjega svojega kao sebe samoga.“ Ima ljudi koji su ispoljavanjem nepravde, nemilosti i mržnje prema svojim bližnjima, toliko okoreli u srcu da su u stanju da odu još dalje pa čak i da zakidaju Boga bez ikakve griže savesti. Da li ti ljudi zatvaraju oči pred činjenicom da Bog zna za sve ovo, da On čita svaki postupak i sve pobude koje su ih navele da ga učine? Njegova nagrada je s Njim i Njegovo delo pred Njim: svakome će se dati plata prema delima. Onaj koji ispituje srce beleži svako dobro i rđavo delo i njihov uticaj na druge; Njemu je svaka tajna otkrivena. A nagrada će biti u skladu sa pobudama koje su čoveka pokrenule na postupak.

Uprkos ponovljenih opomena i ukora koje im je Gospod slao, oni koji su zauzimali odgovorne položaje išli su svojim putem, rukovodeći se svojim neposvećenim rasuđivanjem. Od toga je trpela stvar Božja i duše su bile odbijene od istine. Svi krivci će se naći pred strašnim zapisom svojih dela na dan konačnog vraćanja. Ako hoće da budu spaseni, takvi moraju učiniti ogroman napor. Moraju jasno sagledati svoj raniji život i pokajati se. Ako se budu iskreno posvetili ovome i vršili istrajno i usrdno ovaj zadatak, uslediće siguran uspeh. Međutim, mnogi neće uspeti jer se usrdnost kojom su počeli ovo delo brzo gubi i na njeno mesto dolazi nehat. Njihovi naponi su ispočetka ispravni, jer jasno uviđaju u kakvom se stanju nalaze; ali oni se trude da zaborave prošlost i da pređu preko nje ne uklanjajući svoje greške i ne izvršivši u sebi potpunu obnovu. Njihovo kajanje nije istinsko žaljenje zbog tog što su svojim postupcima naneli sramotu delu Božjem i što su duše za koje je Hristos umro izgubljene. Oni čine grčevite napore i ispoljavaju snažna osećanja; međutim, činjenica da njihovi naponi ubrzo izostaju, osećanja nestaju i bivaju zamenjeni krajnjom ravnodušnošću — pokazuje da Bog nije bio potpuno u ovom delu. Osećanja su bila živa jedno vreme, ali delo nije doseglo dovoljno duboko da bi izmenilo načela kojima su se rukovodili u svojim postupcima. Oni mogu lako opet poći svojim starim putem, jer nemaju snage da se odupru lukavstvu sotoninom, nego upadaju u njegove zamke.

Životni put pravog hrišćanina vodi uvek naviše. Na njemu nema zastajanja niti nazadovanja. Vaša je prednost „da se ispunite poznanjem volje njegove u svakoj premudrosti i razumu duhovnome, da živite pristojno Bogu na svako ugađanje i u svakome dobrom djelu da budete plodni, i da rastete u poznanju Božjemu. Jačajući svakom snagom po sili slave njegove, i u svakom trpljenju i dugom podnošenju s radošću; zahvaljujući Bogu i ocu, koji nas priziva u dijel našljedstva svijetih u vidjelu.“

Preklinjem sve, a naročito one koji propovedaju Reč i nauku, da se potpuno predaju Bogu. Posvetite Njemu svoj život i budite uzor stadi. Ne zadovoljavajte se nipošto s tim da ostanete patuljci u duhovnom pogledu. Težite da postignete hrišćansko savršenstvo karaktera. Neka vaš život bude nesebičan i besprekoran, kako biste bili živi prekora onima koji su sebični i vezani za zemaljsko blago. Bog vam jamči da ćete biti okrepljeni, prema bogatstvu Njegove slave: „da se utvrdite Duhom njegovijem za unutrašnjeg čovjeka, da se Hristos useli vjerom u srca vaša, da

budete u ljubavi ukorijenjeni i utemeljeni: da biste mogli razumjeti sa svima svetima što je širina i dužina i dubina i visina, i poznati pretežniju od razuma ljubav Hristovu, da se ispunite svakom puninom Božijom.“

KRETANJE I VAZDUH

Stvorivši čoveka, Gospod je odredio da on bude aktivan i koristan. Međutim, mnogi žive u ovom svetu kao nekorisne mašine i skoro kao da ne postoje. Oni nikome ne osvetljavaju put, nisu ni za koga blagoslov. Žive samo da bi bili na teretu drugima. Što se tiče njihovog uticaja na dobro, oni predstavljaju samo nule, ali zato mogu da učine vrlo mnogo u pravcu rđavog. Ako pogledate život ovih ljudi, teško da ćete naići i na jedan postupak nesebične dobrote. Kad umru, uspomena na njih umire zajedno s njima. Njihova imena se brzo zaboravljaju, jer ih se čak ni njihovi prijatelji pored sve ljubavi ne mogu sećati po pobožnim i vrlim delima. Život ovih ljudi je bio promašaj. Oni nisu bili verni pristavi. Zaboravili su da imaju dužnosti prema svome Tvorcu, koji zahteva da čine dobra dela i budu blagoslov za druge. Sebične misli zaokupljaju duh i navode ga da zaboravi Boga i cilj radi kojeg je stvoren.

Svi oni koji tvrde da su sledbenici Hristovi, trebalo bi da znaju da im je dužnost da održe svoja tela u najboljem zdravlju kako bi njihov duh mogao jasno shvatiti sve što je nebesko. Duhom treba vladati, jer je on od najvećeg uticaja na zdravlje. Mašta često zavodi i ako joj se popušta, može dovesti do vrlo ozbiljnih oboljenja. Mnogi umiru od bolesti koje su većim delom uobražene. Poznajem više ljudi koji su, pod dejstvom uobrazilje, navukli na sebe stvarnu bolest.

Jednu sestru je muž nosio sa stolice u postelju i iz jedne sobe u drugu, jer je verovala da je toliko slaba da ne može hodati. Ali, kao što se docnije pokazalo, ona je mogla hodati isto tako dobro kao i ja, samo je trebalo da veruje u to. Da se dogodila neka nesreća — dase zapalila kuća, ili da je jedno od njene dece bilo u nekoj velikoj opasnosti, — ova žena bi se podigla silom prilika i išla i dobro i brzo. Ona je, što se tiče svoje telesne snage, mogla hodati, ali ju je bolesna uobrazilja navela na pomisao da nije u stanju da se kreće, i ona naporom volje nije mogla da odoli toj obmani. Uobrazilja je kazala: Ti ne možeš hodati, a bolje je da i ne pokušavaš da hodaš. Sedi mirno, tvoji udovi su tako slabi da ne možeš stajati. Da je ova sestra učinila napor volje i prikupila svoje utrnule i usnule snage, ova zabluda bi bila razotkrivena. Ali zbog popuštanja svojoj mašti, ona možda još i danas misli da je to tako moralo biti mada je sve bilo samo hir mašte koja ponekad čini čudne stvari sa bolesnim smrtnicima.

Neki se toliko boje svežeg vazduha da uvijaju i glavu i telo tako da liče na mumije. Sede kod kuće, obično nepokretni, bojeći se da će se zamoriti i razboleti ako se budu kretali bilo u kući, bilo van nje. Oni bi mogli vršiti svakodnevne poslove na čistom vazduhu kad god je lepo vreme, samo da to zažele. Stalan nerad je jedan od najvećih uzroka slabosti tela i duha. Mnogi koji bi trebalo da budu u najboljem zdravlju bolesni su baš zbog toga, i tako gube jedan od najvećih blagoslova koji bi mogli imati.

Pokazano mi je da mnogi ljudi, koji su na izgled bolesni i koji se stalno žale, nisu u stvari toliko bolesni kao što uobražavaju. Neki od njih imaju jaku volju koja bi, kad bi se usmerila u dobrom pravcu, bila jedno moćno sredstvo za potčinjavanje mašte i suzbijanje bolesti. Međutim, odveć često se volja kreće u rđavom pravcu i tvrdoglavo odbija da se pokori razumu. Oni su načisto sa svojim stanjem: oni su bolesnici i hoće da im se ukazuje pažnja kao bolesnicima, bez obzira na to kako drugi posmatraju tu stvar.

Videla sam majke kojima je zavladała bolesna mašta, a od čega su trpeli i muž i deca. Prozori moraju biti zatvoreni, zato što majci škodi vazduh. Pošto je zimljiva i jako se utopljava, ona misli da

i njena deca moraju tako isto činiti. I tako cela porodica gubi otpornost. Svi trpe zbog jednog stvorenja, svi pate telesno i duhovno zato što jedna žena ima bolesnu maštu, a smatra sebe merilom za celu porodicu. Porodica se oblači prema ćudima jedne obolele mašte i tela se uvijaju toliko da od toga pati ceo organizam. Koža ne može da vrši svoju funkciju. Izbegavanje čistog vazduha i kretanja zatvara pore — mala ustašca kroz koja telo diše — i tako se onemogućuje da organizam tim putem izbaci nečistoću. Napori se onda prenose na jetru, pluća, bubrege, tako da su ti unutrašnji organi prinuđeni da vrše rad kože. Na taj način ljudi sami navlače na sebe bolest svojim rdavim navikama. Ali, oni ostaju pri tom čak i kad prime svetlost i znanje. Oni ovako mudruju: „Zar nismo to sami proverili? Zar nismo stekli lično iskustvo u tome?“ Ali niko ne treba da daje nešto na iskustvo ljudi čija je mašta u zabuni.

Onaj koji živi sa ovim bolesnicima najgore prolazi zimi. Za one koji su prinuđeni da sa njima žive i spavaju u istoj kući nije zima samo napolju, nego i unutra. Ove žrtve obolele mašta zatvaraju stalno sva vrata i prozore, jer čist vazduh škodi njihovim plućima i glavi. Mašta neumorno radi; oni stalno očekuju da nazebu i najzad će i nazepsti. Nikakvo dokazivanje neće ih ubediti da ne vide u čemu je stvar. Nisu li već dokazali? Istina je da su dokazali samo jednu stranu ovog pitanja — upornim ostajanjem pri svom gledištu; pa ipak će nazepsti usled najmanjeg uzroka. Razneženi još u detinjstvu, oni ne mogu ništa podneti. „Ipak žive i dalje i produžuju da zatvaraju prozore i vrata i da se pribijaju uz peć. Oni su u stvari samo dokazali da im taj način života nije doneo nikakve koristi, nego je samo povećao njihove nevolje. Zašto ti ljudi ne dozvoljavaju da se razumom utiče na njih kako bi obuzdali svoju maštu? Zašto sad ne pokušaju sa drugačijim načinom života i ne počnu umereno da se krenu na čistom vazduhu umesto što stalno, danima sede u kući nalik više na svežanj krpa nego na živa bića.

Glavni, ako ne i jedini razlog zašto mnogi poboljevaju je to što krv ne cirkuliše slobodno i što se u njoj ne vrše one promene koje su nužne za život i zdravlje. Ovi ljudi nisu pružili svom telu kretanje i svojim plućima hranu, čist svež vazduh; krv stoga nije u stanju da se obnovi te lenjo teče kroz organizam. Što se više budemo kretali, tim će bolja biti cirkulacija krvi. Mnogo više ljudi umire usled nekretanja nego usled premorenosti, mnogo je više onih koji zarđaju, nego onih koji se istroše. Oni koji se budu privikli na kretanje na čistom vazduhu, imaće po pravilu dobru i snažnu cirkulaciju. Mi mnogo više zavisimo od vazduha koji udišemo nego od hrane koju jedemo. Ljudi i žene, mladi i stari, koji žele da budu zdravi i da uživaju u aktivnom životu, treba da imaju na umu da se to ne može postići bez dobre cirkulacije. Kakvi god bili njihovo zanimanje i njihove naklonosti, oni treba da nastoje da se što više kreću na svežem vazduhu. Treba da smatraju svojom verskom dužnošću prekidanje sa starim načinom života — sa zatvorenim vratima, bez kretanja na čistom vazduhu.

Neki bolesnici su vrlo svojevolljni i neće da uvide od kolike je važnosti svakodnevno kretanje u polju i čist vazduh. Iz straha da ne nazebu, oni iz godine u godinu idu svojim putem, živeći životom ubitačnim po zdravlje. Ovi ljudi ne mogu nikako imati zdravu cirkulaciju. Čitav organizam pati usled nedostatka kretanja i čistog vazduha. Koža gubi svoju otpornost i postaje osetljiva na svaku promenu u atmosferi. Zato se još više oblače i još jače greju sobu. Sledećeg dana zahtevaju da se još malo bolje obuku i da se soba još više zagreje. Tako ugađaju svakoj svojoj ćudi, dok ne postanu toliko neotporni da ne mogu podneti nikakvu hladnoću. Neki će zapitati: „Šta da radimo? Hoćete li da se prehladimo?“ Ako oblačite topliju odeću, neka to bude u najmanjoj meri, i krećite se, ako je moguće, da biste nadoknadili gubitak toplote. Ako zaista niste u stanju da se krećete, ogrejte se na vatri, ali čim se ugrijete, skinite nepotrebnu odeću sa sebe i udaljite se od vatre. Kad bi se oni koji mogu posvetiti nekom poslu u kome bi zaboravili da misle stalno na sebe, u većini slučajeva bi

zaboravili da im je hladno, i to im ne bi ništa škodilo. Čim ste se ugrejali onoliko koliko je to potrebno, treba da snizite temperaturu u sobi. Za one koji imaju bolesna pluća ništa nije gore nego pregrejan vazduh.

Bolesnici sami često beže od sunca. Ono je jedan od najmoćnijih lekova prirode. Vrlo je jednostavno uživati u zracima Božjeg sunca i pustiti ga da krasi naš dom. Baš zato taj lek nije u modi. I ljudi gledaju da sunce nikako ne dođe do njihovih trpezarija i spavaćih soba, navlače zavese i spuštaju roletne, kao da ovi zraci uništavaju život i zdravlje. Nisu od Boga mnoge nevolje od kojih pate smrtni ljudi. Iz sopstvene ludosti mi smo se lišili blagodati koje nam je Bog podario i koje bi, kad bi se pravilno koristile, bile od neocenjive vrednosti za obnavljanje zdravlja. Ako hoćete da vaše kuće budu zdrave i zaista privlačne, osvetlite ih vazduhom i suncem. Sklonite svoje teške zavese, otvorite prozore i roletne i radujte se obilju sunca, čak i ako to škodi vašim ćilimovima. Možda će dragoceno sunce učiniti da vaši ćilimovi izblede, ali će zato dati zdravu boju vašoj deci. Ako osećate prisustvo Božje i ljubav u srcu, jedan skroman dom, ozaren vazduhom i suncem, u kome vlada nesebično gostoprimstvo, biće nebo na zemlji i vašoj porodici i umornom putniku.

Mnoge su učili još u detinjstvu da je noćni vazduh vrlo škodljiv po zdravlje i da ga se stoga treba čuvati. Oni zatvaraju prozore i vrata odaja u kojima spavaju, kako bi se sačuvali od noćnog vazduha za koji govore da je tako štetan, i time samo škode sebi. Oni se varaju. Možda je potrebno dobro se obući da ne bismo nazebli zbog hladnog noćnog vazduha, ali ga treba udisati punim plućima.

Jedne jesenje večeri putovali smo u prepunom vagonu, gde je vazduh bio vrlo nečist usled disanja mnogih ljudi. Isparenja iz pluća i tela toliko su zagađila vazduh, da sam osetila mučninu. Otvorila sam svoj prozor i uživala u svežem vazduhu, kad jedna žena povika preklinjući: „Zatvorite prozor. Nazepšćete i razbolećete se. Noćni vazduh je vrlo nezdrav“. Ja odgovorih: „Gospođo, mi nemamo drugog vazduha, sem noćnog ni u vagonu ni van njega. Ako nećete da udišete noćni vazduh, onda treba da prestanete da dišete. Bog je dao svojim stvorenjima vazduh da ga udišu danju a isto tako i noću, samo što je onda malo hladniji. Noću možete udisati samo noćni vazduh. Pitanje je da li treba da udišemo čist noćni vazduh, ili pak onaj koji je toliko puta prošao kroz pluća. Je li zdravo udisati nečist noćni vazduh iz ovih kola? Isparenja iz pluća i tela ljudi, duvan i alkohol zagađuju vazduh, pa ipak, svi putnici sede tako mirno i ravnodušno kao da udišu najčistiji vazduh. Bog je mudro odredio da noću dišemo noćni vazduh, a danju dnevni. Ako se ne upravljamo prema Njegovim odredbama i ako naša krv postane nečista, za to će biti krive samo naše rdave navike. Ali noćni vazduh, koji udišemo noću, neće zatrovati našu krv. Mnogi su se razboleli zato što nisu puštali da u njihove odaje uđe noćni vazduh. Slobodan, čist vazduh je jedan od najvećih blagoslova neba koji možemo uživati.

Druga velika blagodat je kretanje. Ima mnogo lenjih i nepokretnih ljudi koji ne vole telesni rad i kretanje pošto ih to zamara. Šta s tim ako se zamore? Razlog zašto se tako brzo umaraju je taj što svoje mišiće nisu ojačali vežbom, te stoga osećaju i najmanji napor. Slabe žene i devojke više vole da rade nešto sasvim lako, da vezu, pletu ili da prave ukrase, nego da se posvete nekom telesnom radu. Bolesnici koji hoće da ozdrave ne treba da prekinu sa kretanjem, jer će tako samo povećati slabost svojih mišića i opštu nemoć. Zavežite ruku i pustite je da miruje nekoliko nedelja a zatim je odvežite: videćete da je ona slabija nego druga, koju ste umereno upotrebljavali za to vreme. Neaktivnost dovodi do istog rezultata u mišićnom tkivu. Krv nije u stanju da izluči nečistoću, kao što bi to bilo slučaj da je kretanjem bila održavana živa cirkulacija.

Svi koji su u mogućnosti trebalo bi da se i zimi i leti kreću na slobodnom, čistom vazduhu kad god to vreme dopušta. Za to treba biti pogodno obučen i dobro obuven. Jedna šetnja, čak i zimi,

može biti blagotvornija za zdravlje nego svi lekovi koje lekar prepíše. Za one koji mogu ići, hodanje je bolje od jahanja. Mišići i krvotok se osposobljavaju da vrše svoj posao. Dobiće se nova životna snaga, tako neophodna za zdravlje. Pluća će obavljati potreban rad, jer nemoguće je ići po svežem vazduhu zimskog jutra a da nam se pri tom pluća ne rašire.

Mnogi smatraju da su bogatstvo i nerad velike blagodati. Neki ljudi, kad steknu bogatstvo ili iznenada nešto naslede, prekidaju sa svojim radnim navikama, ne iskorišćuju svoje vreme, žive neradnički i izgleda da nisu više ni od kakve koristi. Oni onda postaju uznemireni, zabrinuti nesrećni i ubrzo završavaju sa životom. Najsrećniji i najzdraviji su oni koji su uvek zaposleni, koji veselo vrše svoje svakodnevne dužnosti. Noćni počinak i odmor donose njihovom zamorenom telu miran san. Gospod je dobro znao šta je potrebno za ljudsku sreću kad je čoveku dao rad. Osuda da se čovek mora mučiti za svoj hleb i obećanje buduće sreće i slave došli su sa istog prestola. I jedno i drugo predstavlja blagoslov. Žene koje idu za modom nisu ni od kakve koristi u ovom životu. One imaju samo malo čvrstine karaktera, samo malo volje i telesne energije. Njihova najveća želja je da im se ljudi dive. One prerano umiru i niko ne oseća prazninu zbog njih, jer nisu nikoga usrećile.

Kretanje će pomoći i varenju. Vrlo je korisno izaći u šetnju posle jela, držeći uspravno glavu, zabaciti ramena i tako ići. Naše misli će se obratiti lepoti prirode. Što god se manje misli na želudac posle jela, to bolje. Ako stalno strahujete da će vam hrana škoditi, onda će se to i desiti. Zaboravite na sebe i mislite na nešto prijatno.

Mnogi imaju pogrešno mišljenje da se kad nazebu moraju mnogo čuvati spoljnog vazduha i zagrevaju svoje sobe ove dok ih ne pregreju. Ovo škodi organizmu. Izlučenja zatvaraju pore, a unutarnji organi su u zapaljenju, jer je krv potisnuta sa površine i opteretila ih. Baš tada treba dati plućima čistog, svežeg vazduha. Ako je čist vazduh ikada potreban on je to naročito kad oboli bilo koji deo organizma bilo pluća, bilo želudac. Umereno kretanje će potisnuti krv na površinu, čime će se olakšati unutrašnjim organima. Lake, ne tako naporne telesne vežbe na čistom vazduhu i u dobrom raspoloženju pojačaću cirkulaciju, dati zdravu boju koži udovima slati krv obnovljenu svežim vazduhom. Ove vežbe pomažu i bolesnom želucu. Lekari često Preporučuju bolesnicima da idu u inostranstvo, u banje ili preko mora da bi povratili zdravlje. Međutim, u devet od deset slučajeva, oni bi povratili zdravlje i uštedeli vreme i novac kad bi umereno jeli i vedrog duha radili neki zdrav posao. Kretanje i slobodno i obilno korišćenje vazduha i sunca, blagodati koje je nebo besplatno podarilo, dali bi život i snagu ispijenim bolesnicima.

Veliki deo žena je zadovoljan kad može da provede kod peći polovinu ili čak i dve trećine svog vremena dok im se mozak ne upali i ošamuti. Trebalo bi da izlaze i da se kreću svakoga dana, pa makar zbog toga morale da zanemare neke poslove u kući. Njima je potreban svež vazduh da odmore svoj rastrojenu mozak. One ne treba da idu susedima radi ogovaranja, nego uvek s ciljem da učine neko dobro, da donesu blagodat drugima. Tada će biti primer za druge a doneti blagodat i sebi samima.

Savršeno zdravlje zavisi od savršene cirkulacije. Posebnu pažnju treba posvetiti udovima, da i oni budu isto tako dobro utopljeni kao i grudi i predeo oko srca, gde se nalazi najveća količina toplote. Roditelji koji ostavljaju svojoj deci gole noge i ruke, žrtvuju modi zdravlje i život svoje dece. Ako udovi nisu utopljeni kao telo, cirkulacija neće biti ravnomerna. Udovi su udaljeni od najvažnijih organa, te se krv nagoni u glavu ako oni nisu dovoljno zaštićeni. To prouzrokuje glavobolju i krvarenje iz nosa. Ili se pak ima osećaj pritiska u grudima, što izaziva kašalj ili uznemirenost srca, pošto se u toj oblasti zadržava suviše krvi. Ili pak, krv navaljuje u želudac i izaziva poremećaje u varenju.

Da bi išle u korak s modom, majke ostavljaju skoro gole dečje ruke i noge, usled čega krv

skreće sa svog prirodnog puta i navaljuje u unutrašnje organe; to izaziva poremećaje u cirkulaciji i razna oboljenja. Naš Tvorac nije stvorio udove da budu stalno izloženi kao što je to slučaj s licem. Gospod je snabdeo lice snažnom cirkulacijom zato što mora biti otkriveno. On je takođe snabdeo ruke i noge velikim venama i nervima, kako bi mogli zadržati u sebi veliki deo krvi. Time udovi dobijaju istu toplotu kao i trup. Oni bi trebalo da se tako utopljavaju da privuku krv ka perifernim delovima tela. Sotona je izmislio modu koja ostavlja udove nagim, te se ometa prirodan tok krvi. A roditelji se klanjaju pred oltarom mode i oblače svoju decu tako da se nervi i vene stežu i ne mogu da odgovore cilju koji im je Bog namenio. Posledice su obično hladne noge i ruke. Ti roditelji koji se povode za modom a ne za razumom odgovaraće pred Gospodom zato što upropašćuju zdravlje svoje dece. Bogu mode se često žrtvuje čak i sam život.

Deca koju oblače prema modi ne mogu podneti svež vazduh, sem ako je vreme toplo. Stoga roditelji i deca borave u zatvorenim, rđavo provetrenim sobama, strahujući da izađu u prirodu; a imaju i zašto kad su prihvatili moderan način odevanja. Kad bi se oblačili onako kako razum to nalaže i kad bi imali više moralne hrabrosti i usvojili ono što je dobro, ne bi, prilikom izlaska leti i zimi radi kretanja na čistom vazduhu, dovodili svoje zdravlje u opasnost. Ali ako i dalje budu nastavili tim putem, mnogi će uskoro žrtvovati svoj život i život svoje dece. A oni koji su primorani da se brinu o njima postaju mučenici. Treba se boriti bolesnika kojim vlada mašta. Svi koji žive u istoj kući sa takvim bolesnikom postaju i sami bolesni. Muž gubi svoju umnu energiju i poboljšava, jer mu njegova žena oduzima jedan veliki deo vremena koji bi trebalo da provede na životvornom nebeskom vazduhu. Ali najveći su mučenici jadna deca koja misle da majke najbolje znaju šta je dobro, Majka je sama obolela usled svog pogrešnog načina života. Kad joj je zima, ona se ove više umotava u kapute, a to isto radi i sa decom, misleći da je i njima hladno. Zatvaraju se vrata i prozori i povećava temperatura u sobi. Deca su često sitna i slabunjava, a nedostaju im i moralne vrednosti. Tako su muž i deca zatvoreni preko cele zime, kao robovi žene kojom vlada uobrazilja, a koja je često i tvrdoglava. Članovi takve porodice su svakodnevni mučenici. Oni žrtvuju svoje zdravlje čudima nesređene i nezadovoljne žene sa bolesnom uobraziljom. Oni su u velikoj meri lišeni svežeg vazduha koji bi ih okrepio i podario im energije i životne sile.

Oni koji ne vežbaju svoje udove svakoga dana brzo će se zamoriti kad se budu latili nekog posla. Vene i mišići se ne nalaze u takvom stanju da bi mogli pravilno funkcionisati i ceo organizam održati u zdravom pokretu pri čemu svaki organ vrši svoju dužnost. Udovi jačaju upotrebom. Umereno vežbanje svakoga dana jača mišiće, koji bez toga postaju mlitavi i slabi. Jetra, bubrezi i pluća se takođe snaže svakodnevnim kretanjem na svežem vazduhu i postaju sposobni da vrše svoj posao. Pozovite u pomoć i snagu volje da biste se oduprli hladnoći i učinili snažnijim celokupni nervni sistem. Za kratko vreme ćete uvideti sve blagodati kretanja i čistog vazduha, tako da nećete više hteti da živite bez ovih blagodati. Lišena čistog vazduha, vaša pluća su kao gladan čovek bez hrane. U stvari, možemo duže živeti bez hrane nego bez vazduha, koji sačinjava Bogom određenu hranu plućima. Stoga ga ne smatrajte neprijateljem, nego dragocenim blagoslovom od Boga.

Ako se bolesnici povode za svojom bolesnom uobraziljom, oni ne samo što rasipaju sopstvene energije, nego i zdravlje onih koji moraju da ih neguju. Savetujem bolesne sestre koje su naučile da se mnogo utopljavaju, da se postepeno navikavaju na lakše odevanje. Neke od vas žive samo da bi jele i disale i ne ispunjavaju nijedan zadatak za koji su stvorene. Čovek treba da ima neki uzvišeni cilj u životu, da teži da bude koristan i delotvoran u svojoj porodici i postane koristan član društva. Ne treba da zahteva te da svi u porodici poklanjaju pažnju samo vama, niti treba da zloupotrebljavate ljubav koju drugi osećaju prema vama. Učinite svoj deo time što ćete ukazati ljubav i naklonost nesrećnima, imajući na umu da i oni imaju svoje želje i nevolje. Ako to ne

možete, gledajte bar rečima da im pokažete ljubav i olakšate njihov teret. Blagosiljajući druge, osetićete kako i na vas silazi blagoslov.

Oni ljudi koji se u granicama mogućnosti trude da čine dobro drugima dajući im opipljive dokaze svoje naklonosti, ne samo što samim tim olakšavaju nošenje tereta drugima, nego istovremeno u velikoj meri koriste i sopstvenom duševnom i telesnom zdravlju. Činiti dobro znači donositi blagoslov i sebi i drugima. Ako u brizi za druge zaboravite na sebe, stičete pobedu nad svojim slabostima. Zadovoljstvo koje ćete osetiti čineći dobro, pomoći će vam u velikoj meri da postepeno pobedite nezdrave naklonosti svoje mašte. To zadovoljstvo podiže duh i struji kroz celo telo. I dok su lica ljudi koji čine dobro ozarena radošću i dok se na njima ogleda moralni polet, dotle su sebični i gramzivi ljudi potišteni i turobni. Na njihovom licu se jasno ogledaju njihove moralne mane. Sebičnost i samoljublje utiskuju svoj žig na spoljni izgled čoveka. Čovek koga pokreće nesebična ljubav prema drugima ima u sebi nečeg božanskog, jer se spasio pokvarenosti koja je kroz pohotu došla u ovaj svet. Sebični i pohlepni ljudi toliko su dugo robovali svojoj sebičnosti da su uništili u sebi sve vrline, te njihova spoljašnost pre odaje sliku palog neprijatelja nego sliku čistote i svetosti.

Vas bolesne pozivam da se odlučite na nešto. Probudite snagu svoje volje i napravite jedan pokušaj. Skrenite svoje misli i osećanja sa sebe samih. Hodite u veri. Ako ste skloni da usredsređujete svoje misli na sebe same, strahujući da ćete izgubiti život ako se krećete i ako se izložite uticaju vazduha, onda treba da se oduprete tim mislima i osećanjima. Nemojte popuštati svojoj oboleloj mašti. Ako ne uspete u tom pokušaju, možete samo umreti. I šta onda ako umrete? Bolje je da bude izgubljen jedan život; nego da mnogi životi budu žrtvovani. Vaše ćudi i pojmovi ne samo što uništavaju vaše živote, nego nanose štetu onima čiji je život mnogo dragoceniji od vašeg. Međutim, način žilvota koji vam mi preporučujemo neće vas lišiti života, niti će vam naškoditi. Vi ćete iz toga izvući samo koristi. Nije potrebno da to radite u žurbi ili uznemirenosti. Počnite najpre umereno, krećite se više na čistom vazduhu i nastavite tako dok vaša reforma ne postane korisna i blagoslov za vašu porodicu i sve oko vas. Ubedite se da su kretanje, sunčeva svetlost i vazduh blagoslovi koje je nebo dalo da bi bolesni ozdravili, a zdravi sačuvali svoje zdravlje. Bog vas ne lišava tih obilnih blagodati koje nebo daruje, nego ste vi sami sebe kaznili zatvarajući svoja vrata pred njima. Pravilno iskorišćena, ta jednostavna ali moćna sredstva pomoći će prirodi da savlada stvarne teškoće, ako takve postoje, i daće zdravu snagu umu i telu.

U ovom veku svetovnosti i neverovanja, kad porok i moda vladaju umom ljudi i žena hrišćani treba da poseduju karakter pun vrlina i zdrav razum u velikoj meri. Na taj način bi lica koja su sad namrštena i koja nose znake bolesti i pokvarenosti postala vedra i puna nade, obasjana istinskom dobrotom i čistom savešću.

Sistem nerada je najveće prokletstvo koje je snašlo naš pali rod. Deci koja su tako nesrećna da ih odgajaju i vaspitavaju majke koje nemaju prave moralne vrednosti, koje poseduju bolesnu maštu i pate od uobraženih bolesti, potrebni su naklonost, strpljivo poučavanje, i nežna briga svih onih koji im mogu pomoći. Potrebe takve dece se ne zadovoljavaju, i njihovo vaspitanje je takvo da ih ne priprema da budu korisni članovi društva tokom života, već ih prerano dovodi do groba. Čak i ako dugo žive, takva deca nikad ne zaboravljaju pouke koje im je dala majka. Ona je zablude svoga života prenela na njih svojim rečima i svojim postupcima i često će deca ići njenim tragom. Njena senka pada na njenu jadnu decu kao neki tamni zastor. Njen nedosledan način života utisnuo je pečat njenog karaktera na njihovom životu i oni ne mogu lako da savladaju svoj odgoj iz detinjstva.

Najnežnija zemaljska veza je veza između majke i deteta. Na dete mnogo više utiče život i primer majke nego oca, jer njih spaja jača i nežnija veza. Na majkama leži velika odgovornost. Bila

bih srećna kad bih mogla učiniti da majke shvate kakvo delo mogu izvršiti u oblikovanju umova svoje dece.

Kad bi sami roditelji stekli znanje i kad bi uvideli značaj praktične upotrebe toga znanja u vaspitanju svoje dece, onda bi drugačije stanje vladalo među omladinom i decom. Deca se moraju poučavati u pogledu sopstvenog tela. Mali je broj omladine koja poseduje neko određenije znanje o tajnama ljudskog života. Oni gotovo ništa ne znaju o živoj mašini. David kaže: „Hvalim te, što sam divno sazdan“. Poučavajte svoju decu da proučavaju uzroke i posledice. Naučite ih da će patnjom i bolešću platiti kaznu ukoliko povrede zakone svoga bića. Ako i pored svojih napora ne zapazite neko naročito poboljšanje, nemojte se obeshrabriti. Strpljivo poučavajte, zapovest po zapovest, pravilo po pravilo, malo ovde, malo tamo. Ako ste na taj način uspeli da zaboravite sami sebe, onda ste učinili jedan korak u ispravnom pravcu. Nemojte popuštati dok ne izvojujete pobedu. Nastavite da poučavate svoju decu odnosno njihovog tela i kako da se za njega staraju. Nebrižljivost prema telesnom zdravlju vodi ka zanemarivanju i svog moralnog karaktera.

Nemojte propustiti da poučite svoju decu kako se kuva. Ako ih poučavate u tome, vi na njih prenosite načela koja moraju posedovati u svom verskom vaspitanju. Kad svojoj deci dajete pouke iz fiziologije, kad ih učite kako se kuva jednostavno a ipak spretno, vi tada polažete temelje najkorisnijim granama vaspitanja. Potrebna je veština da bi se umesio dobar i lak hleb. U dobrom kuvanju ima vere, i ja sumnjam u veru onih osoba koje su odviše nebrižljive da bi naučile da kuvaju.

Gde god krenemo, nailazimo na tamna lica i bolesnike koji pate od stomačnih bolesti. Kad sedamo za trpezu i jedemo hranu skuvanu na isti način kako je spremna mesecima a možda i godinama, čudim se kako ta lica uopšte žive. Hleb i dvopek su žuti od sode bikarbone. Soda bikarbona je upotrebljena da bi se uštedelo malo truda. Usled zaboravnosti hleb često postaje kiseo još pre nego što se ispeče, i da bi se to popravilo, to, dodaje se velika količina sode bikarbone. Hleb tako postaje potpuno nepodesan za čovečiji stomak. Soda bikarbona se ne sme ni u kom obliku unositi u stomak, jer su posledice strahovite. Ona najeda sluzokožu želuca, izaziva zapaljenja i često truje čitavo telo. Neke osobe tvrde: „Ne mogu da umesim dobar hleb ako ne upotrebim sodu bikarbonu“. Svakako da možete, ako postanete učenik i želite da naučite. Zar zdravlje vaše porodice nije dovoljno dragoceno da vas podstakne da naučite kako se kuva i kako se jede.

Ono što pojedemo ne može se pretvoriti u dobru krv ako se ne uzima u određenim količinama, ako nije jednostavno i hranljivo. Želudac nikad ne može pretvoriti kiseo hleb u sladak. Slabo pripremljena hrana nije hranljiva i od nje se ne dobija dobra krv. Sve ono što škodi želucu rđavo deluje i na finija osećanja. Mnogi ljudi koji su prihvatili zdravstvenu reformu žale se da nisu imali nikakve koristi od nje. Ali, pošto sam jela za njihovom trpezom, videla sam da za to nije kriva zdravstvena reforma, već rđavo zgotovljena jela. Oni koji prihvataju zdravstvenu reformu treba iznad svega da paze na to da ne odu u krajnost. U organizam se mora unositi dovoljno hrane. Mi ne možemo živeti samo od vazduha, niti možemo očuvati svoje zdravlje ako ne budemo uzimali dobru hranu. Hrana se mora pravilno pripremiti da bi bila ukusna. Majke treba da budu praktični fiziolozi i da poučavaju svoju decu da upoznaju sebe i da imaju moralne hrabrosti da žive prema ispravnim načelima, uprkos navika koje su u modi a koje su opasne po život i zdravlje. Kršiti bez potrebe zakone svog bića znači kršiti zakone Božje.

Rđavim kuvanjem postepeno se uništava energija hiljada ljudi. Opasno je po život i zdravlje kad se za nekim trpezama jede težak, kiseo hleb i druga slično pripremljena jela. Majke, umesto nastojanja da svojim kćerima pružite muzičko obrazovanje, poučavajte ih korisnim dužnostima koje su u tesnoj vezi sa životom i zdravljem. Učite ih svim tajnama kuvanja. Pokažite da je to deo

njihovog vaspitanja koji je itekako bitan

ako hoće da postanu hrišćanke. Ako hrana nije zdrava i ukusno zgotovljena, ne može se pretvoriti u dobru krv koja će obnoviti istrošena tkiva. Vaše kćeri mogu voleti muziku i to je dobro, jer može doprineti sreći porodice; ali muziciranje ne vredi mnogo bez veštine kuvanja. Kad vaše kćeri budu imale svoje porodice, muzičko obrazovanje i druge veštine neće doneti ukusno jelo na trpezu, tako da ne moraju crveneti kad ga iznose pred svoje najbolje prijatelje, Majke, vaša dužnost je sveta. Neka vam Bog po mogne da primite ovo k srcu i da revnosno, strpljivo i s ljubavlju radite za sadašnje i buduće dobro svoje dece, imajući u vidu samo slavu Božju.

UKORENA SEBIČNOST

Dragi brate A, još od sastanka pod vedrim nebom u Ilionisu tvoj slučaj je pritiskao moju dušu. Teška me tuga obuzima kad se setim pojedinih stvari koje su mi bile pokazane u odnosu na propovednike, a naročito na tebe. Na sastanku u Ilionisu govorila sam posebno o odlikama propovednika jevanđelja. Kad sam iznela pred narod odlike propovednika koji treba da objavljuju ozbiljnu vest u ovim poslednjim danima, mnoge moje reči su se odnosile na tebe i ja sam očekivala da čujem neko priznanje s tvoje strane. Pre mog govora, tvoja žena je govorila sa sestrom Hal o tvojoj obeshrabrenosti. Kazala je da ti nisi u stanju da propovedaš kao što ti je dužnost da nisi načisto s tim šta ti je dužnost, da si izgubio hrabrost i nisi u stanju da se onako posvetiš radu kao što bi to učinio da si načisto s tim pitanjima. Sestra Hal mi je napomenula da bi tvoja žena rado čula od mene neku vest ohrabrenja, ako je mogu reći. Kazala sam sestri Hal da nemam nijednu reč ohrabrenja i da ti, ako si u nedoumici, treba da čekaš dok sam ne shvatiš šta ti je dužnost. Tada sam govorila koje osobine treba da ima propovednik Hristov. Da sam mogla do kraja izvršiti svoju dužnost, govorila bih ti otvoreno još dok sam stajala. Prisustvo nevernika bilo je jedini razlog što to nisam učinila.

U Minesoti sam ponovo dobila zadatak da govorim o načinu života naših propovednika. Govorila sam s bratom B o njegovim manama koje su bile smetnja u njegovom radu na spasenju duša. Njegov način života opet me je podsetio na tvoj slučaj, i da sam se osećala dobro kao obično, pisala bih ti još pre no što sam otišla sa sastanka. Nismo imali nijedan trenutak odmora i otišli smo odmah za Viskonsin. Bila sam bolesna, ali me je Bog okrepio tako da sam mogla da govorim pred narodom. Kad sam izašla pred narod, prepoznala sam lica koja nikad ranije nisam videla. I opet sam se, u vezi s drugima, setila tvoga slučaja. To je bio kraj u kome je tvoj rad doneo više prokletstva, nego blagoslova. Bilo je to mesto u kome si baš ti mogao učiniti mnogo dobra. Da si se posvetio Bogu i da si nesebično radio na spasenju duša za koje je Hristos umro, tvoj rad bi bio krunisan uspehom. Dokazi naše vere, izneti pred ljude koji je još nisu prihvatili, u stanju su da ostave snažan utisak ako ti ljudi nemaju predrasuda usled kojih baš neće da usvoje te dokaze. U okolini _____ i _____ videla sam ljude koji bi bili uzorni hrišćani i adventisti. No dok su neki već bili pridobijeni za istinu i bili spremni da joj priđu, ti si ostavio ovo polje rada, ne dovršivši delo koje si bio započeo. To je bilo gore nego da uopšte nisi ništa ni započinjao. Nikad se ponovo ne može probuditi isto interesovanje.

Godinama je bila davana svetlost u ovom pogledu. Ukazivano je na potrebu da se održava interesovanje koje se probudilo i da ne treba popustiti u naporima dok se svi ne odluče za istinu, ne iskuse preobražaj koji je neophodan za krštenje i ujedine se sa nekom skupštinom, ili je pak sami obrazuju. Nema tako važnih događaja koji mogu nagnuti jednog propovednika da napusti ljude kod kojih je probudio interesovanje objavljivanjem istine. Čak i bolest i smrtni slučaj nisu važni kao spasenje duša za koje je Hristos podneo tako veliku žrtvu. Oni ljudi koji shvataju značaj istine i

vrednost duša za koje je Hristos umro, neće ni iz kakvog razloga ostavljati narod kod koga je probuđeno interesovanje. „Neka mrtvi ukopavaju svoje mrtvace“, kazaće oni. Ni domaći poslovi, ni zemlja, ni kuća ne bi smeli da ih odvrte od njihovog rada. Ako propovednici dopuštaju da ih ove stvari odvrte od rada, jedino što mogu učiniti jeste da sve napuste, da budu bez ikakvog imanja i zemaljskih interesa koji mogu da ih odvrte od velikog dela u ovim poslednjim danima. Jedna duša je važnija od celoga sveta. Zar mogu ljudi koji govore da su se posvetili delu spasavanja duša dozvoliti da zemaljsko blago toliko zavlada njihovom dušom da ih ometa u njihovom svetom pozivu za koji kažu da su ga primili od Boga?

Videla sam, brate A da je tvoj rad u _____ i _____ naneo velike štete stvari Božjoj. Videla sam te posledice; kad si bio poslednji put u Batl Kriku. Prilikom pisanja jedne važne stvari za propovednike, setila sam se tvog slučaja i nameravala da ti pišem još pre ovoga, ali nisam imala mogućnosti. Tri noći sam samo malo spavala. Stalno sam mislila na tebe. I u snu i na javi pisala sam ti stalno u mislima. Kad sam u skupu videla baš one ljude kojima si naškodio svojim radom, iznela bih celu stvar, čak da si i ti bio prisutan. Nijedan smrtnik mi nije rekao nijednu reč o tvom radu. Morala sam govoriti sa jednim ili dvojicom po ovom pitanju. Rekla sam im da se prisećam njihovih lica u vezi sa nekim stvarima koje su mi bile pokazane u odnosu na tebe. I onda, vrlo nerado, navedoše mi činjenice koje su potvrđivale sve ono što sam im napomenula. Rekla sam samo ono što sam verovala da treba da kažem, u strahu Božjem, da bih ispunila svoju dužnost kao Njegov sluga.

Pre dve godine sam videla da ste ti i tvoja žena vrlo sebični, pohlepni ljudi, Vaš interes vam je bio važniji od duša za koje je Hristos umro. Ti umeš da izneseš istinu, živog si duha i kad ne bi bilo toliko mana u tvom hrišćanskom karakteru, tvoj rad bi doneo dobra. Ali pokazano mi je da ti, opšte uzevši, nisi imao uspeha u svojim naporima. Iz mnogih razloga tvoje propovedanje istine nije bilo uspešno. Jedno od najvećih prokletstava tvoga života, brate A, bila je tvoja sebičnost. Mislio si samo na svoju korist. Svuda ste hteli da budete u središtu pažnje i naklonosti. Kad biste došli u izvesno mesto i bili primljeni u neku porodicu, postali biste teret za nju, tražeći da se za vas kuva i da vam se služi a nijedno od vas nije se trudilo da nešto pripomogne. Možda je ovoj porodici teško padalo da radi i za sebe i za vas, ali ste vi oboje toliko sebični da ne uviđate da ste vi pre u stanju da vršite onaj rad koji članovi porodice vrše za vas. Brate A, ti si suviše lenj i to nije po volji Bogu. Kad je potrebno doneti jelo ili vodu, ti dopuštaš da to čine premoreni ljudi, često i žene. U stvari, ti mali poslovi, te male usluge mnogo bi koristile tvom zdravlju. Ti si gojazan i punokrvan i ne krećeš se ni upola onoliko koliko bi trebalo. Ova lenjost i tvoja gotovost da prigrabiš sve za šta misliš da bi ti bilo od koristi, bile su od štete za istinu i predstavljale kamen spoticanja za nevernike.

Slično tebi, ni tvoja žena ne voli rad. Provodili biste dugo vreme u postelji, iako ste mogli ustati i pokazati da hoćete da pomognete porodici koju ste opteretili. Verovao si da oni treba da smatraju za čast što si im došao u goste, jer si propovednik, i da bi trebalo da te služe i dvore, dok bi ti samo gledao kako da zadovoljiš svoje sebične interese. Ostavljali ste vrlo rđav utisak za sobom. Vas oboje ste se smatrali predstavnicima propovednika i njihovih žena koji su se posvetili propovedanju istina o suboti i skorom dolasku Gospodnjem.

Svi oni koji poznaju tvoj život reći će da se tvoja vera i tvoje učenje ne slažu sa tvojim životom. Oni vide da tvoji plodovi nisu dobri k iz toga zaključuju da ne veruješ u ono što propovedaš drugima. Oni smatraju da su svi propovednici nalik na tebe i da su, na kraju krajeva, te svete i večne istine samo obmana. Ko je odgovoran za taj utisak i za te žalosne posledice? Treba da uvidiš kolika odgovornost leži na tebi zbog te tvoje sebičnosti, koja je pravo prokletstvo i tebi samome i svima koji su oko tebe.

S druge strane, ti, brate A, patiš od osećanja koja dolaze kao prirodna posledica sebičnosti. Uobražavaš da drugi ne cene tvoje napore, Smatraš da si sposoban da izvršiš velika dela, ali, pošto ih nisi izvršio, izvinjavaš se time što ti drugi ne daju široko polje rada i poverenje koje bi odgovaralo tvojim sposobnostima. Ljubomoran si na druge i ometao si našu stvar u Illinoisu i Viskonsinu, radeći sam vrlo malo, a ometajući u radu one koji bi nešto uradili da im ti nisi stajao na putu. Tvoja osetljivost i zavist, oslabile su ruke onih koji su hteli da dovedu stvari u red i da podignu delo u tom delokrugu. Ako se u ovim državama pokaže neki napredak, smatraš da je to u velikoj meri tvoja zasluga, mada je izvesno da bi sve pošlo naopako kad bi ti se dopustilo da sređuješ stvari po svojoj volji. Ti, si obično odviše suvoparan u svojim propovedima. Nisi u stanju da povežeš stvarnost sa učenjem. Govoriš odveć dugo i zamaraš vernike. Umesto da se zaustaviš na onom delu svoje teme koje možeš iscrpno objasniti svima, ti lutaš okolo i zadržavaš se na beznačajnim pojedinostima koje ništa ne doprinose samoj stvari i koje bi se sasvim lepo mogle i izostaviti. Kad se gomila toliko beznačajnih pojedinosti, slušalac gubi nit dokaza i ne može da zadrži ceo predmet u sećanju. Kad se jedan propovednik obraća svojim, vernicima, treba da ide od jedne tačke ka drugoj, ne zatrpavajući rečima i pojedinostima glavna pitanja. Misli koje on izlaže narodu treba da budu jasno poređane kao putokazi na drumu. Pokrivati značajna, životna pitanja nizom navoda i prizivati u pomoć sve što ima ma i najmanju vezu sa predmetom, znači uništavati njihovu snagu i kidati lepi lanac istine. Ako duh istine ikoga treba da podigne, onda si to ti. Neophodno je da u tebi živi Hristos nad slave. Potrebna ti je istinska vera. Ukazano mi je na sledeće reči nadahnuća: Do je među vama mudar i pametan neka pokaže od dobra življenja djela svoja u krotosti i premudrosti“. „A koja je premudrost odozgo ona je najprije čista, a potom mirna, krotka, pokorna, puna milosti i dobrih plodova, bez hatera, i nelicemjera“. „A plod pravde u miru sije se onima koji mir čine.“ Ljudi koje je Bog pozvao da rade na spasavanju duša uvek osećaju težinu odgovornosti prema narodu. Njihovi sebični ciljevi gube se u dubokoj brizi za spasavanje duša za koje je Hristos umro. Oni će osetiti svu snagu Petrove opomene: „Starješine koje su među vama molim koji sam i sam starješina i svjedok Hristova stradanja, i imam dijel u slavi koja će se javiti: Pasite stado Božje, koje vam je predato, i nadgledajte ga, ne silom, nego dragovoljno, i po Bogu, niti za nepravedne dobitke, nego iz dobra srca; niti kao da vladate narodom; nego bivajte ugledi stadu; i kad se javi poglavar pastirski(primićete vijenac slave koji ne će uvenuti.“

Ti si po prirodi tvrdoglav. Zavist i upornost su prirodni plodovi sebičnosti. Ti si se donekle popravio, ali sam videla da imaš još mnogo Da uradiš. Videla sam takso jasno rđave posledice tvog sebičnog, neposvećenog života, da se bojim da nikad nećeš shvatiti koliko su Bogu mrske te ružne crte tvog karaktera. Bojim se da ćeš to uvideti dovoljno jasno da bi ih odbacio i postao nalik na našeg Iskupitelja punog požrtvovanja, čistog i nesebičnog i da pođeš putem nesebične dobrote. Ti daješ takav primer i vršiš takav uticaj da i oni koji ljube istinu i rade za Boga i koji cene našu veru gube duh samopožrtvovanja i interesovanja za sadašnju istinu. Tvoj sebični i pohlepni život rađa isti duh i u njima, a tvoja gotovost da pod plaštom propovednika vere grabiš za sebe zatvorila je srca mnogih ljudi tako da nisu voljni da išta prilože za pomaganje stvari istine. Ako sami propovednici prednjače u sebičnosti, njihov primer govori deset puta glasnije nego sve njihove propovedi.

Ti obeščašćuješ Boga svojim sitničarstvom. Tvoji postupci odišu nepoštovanjem. Nisi ostavio čist trag za sobom i stoga ćeš biti živo prokletstvo za svako mesto u kome budeš živeo, ako potpuno ne izmeniš svoj život. Ti radiš za platu i ne bi bez nagrade zapalio nijednu sveću na oltaru Božjem, pa čak ni zatvorio vrata. Ako budeš pružio narodu primer samopožrtvovanja i posvećenosti Bogu, ako budeš pokazao da ti je pre svega stalo do istine i spasavanja duša, tada će tvoj primer navesti i druge da budu požrtvovani i pobožni i da im na prvom mestu bude carstvo nebesko i pravda

Hristova. Ti smatraš da imaš prava da vučeš koristi od dela Božjeg. Tvoja braća te pomažu na razne načine u svojoj darežljivosti i ti to primaš kao nešto što se samo po sebi razume — kao da je to tvoje pravo. A ako neko nije mnogo darežljiv prema tebi i ako ti ne ugađa, ti postaješ zavidljiv i ne ustežeš se da im staviš do znanja da te ne cene dovoljno i da su sebični. Tada se pozivaš na ljude koji su ti učinili ovo ili ono, uzdižeš ih kao primer koji treba podržavati. Oni koji su te naročito izdašno pomagali, činili su to preko svoje dužnosti. Ti nisi zaslužio njihovo poverenje ni njihovu darežljivost. Nisi nosio nikakve terete za stvar Božju i mnogo si više prebacivao na druge no što si sam nosio. Pa ipak, uvećao si svoje imanje i sticao dobra ovoga sveta, smatrajući da je to tvoje pravo. Mada si uvek primao svoju nedeljnu platu, nisi bio time zadovoljan. Bez obzira na platu koju si primao, uspevao si stalno da izvučeš i druge koristi. Zajednica ti je plaćala, bez obzira na ho da li ti je rad bio plodan ili ne. Ti nisi zarađivao novac koji si primao.

Tvoju ženu su toliko razmazili njeni roditelji i ti kao suprug, da nije više skoro ni od kakve koristi. Gledali ste oboje kako se drugi povijaju pod teretom briga, ali nikada niste hteli i sami da pomognete. Tvoja žena je bila na teretu mnogim porodicama, na svoju i njihovu štetu, mada je što se tiče zdravlja bila mnogo sposobnija za rad od onih koji su nosili njen i tvoj teret. Međutim, ona nije ni mislila na to. Ni ti nisi shvatio pravo stanje stvari niti imao saosećanja prema drugima. Neki ljudi od kojih si primao pomoć za sebe i svoje dete nisu imali novčanih mogućnosti da to čine, ali su smatrali da time pomažu požrtvovanog slugu Hristovog. Stoga su se odricali sebe i podnosili nemaštinu i nevolje da bi nosili onaj teret koji bi ti mogao mnogo bolje da nosiš sam za sebe.

Tvoja žena nije bila voljna da primi na; sebe terete života. Ona želi neki viši poziv, a zanemaruje svakodnevne dužnosti. Nijedno od vas se ne pokorava Božjoj zapovesti da ljubite svog bližnjeg kao sebe samoga. Sebičnost vam je zatvorila oči za potrebe vaših bližnjih. Vaša uskogrudost i srebroljublje su zarazni. Vi ste svojim primerom ohrabрили ljubav prema ovom svetu i gramzivost više no išta drugo u Viskonsinu i Ilinoisu. Da si se samo brinuo o svom zemaljskom dobru, stvar Božja bi se u ovim dvema državama nalazila u mnogo boljem stanju no što je to danas slučaj. Uspeši koje si postigao ne mogu da nadoknade gubitke koje si prouzrokovao. Stvar Božja je upropašćena. Tvoja osetljivost i zavist su davale primer drugima. Mi smo naišli na taj duh u Ilinoisu i u Viskonsinu. Stanje skupština u _____ i okolini je bilo zaista jadno. Nedostatak ljubavi i jedinstva, sumnjičenja, zavist i tvrdoglavost koje su se pokazivale u ovim skupštinama jasno su ukazivale na osobine tvog karaktera. Stav koji si zauzeo posle pojave fanatizma u _____, pozivajući se na svoje dostojanstvo, cepidlačeći, stojeći između fanatika i onih koje je Bog poslao s naročitom porukom, sve je to onemogućavalo ljudima da uvide svoje greške i da se poprave. Tvoje ponašanje u to vreme, zato što nisi uspeo da počneš s prave strane i da suzbiješ taj rušilački fanatizam, dovelo je do onog beznadežnog stanja stvari koje se javilo posle te mračne vlade fanatizma. Braća C i D, i cela skupština u _____ i narod u _____ nisu bili navedeni da isprave svoje gledište, kao što bi učinili da si ti bio smeran i da si ih poučavao u slozi sa slugama Božjim.

Kad se jedan čovek koji sebe smatra učiteljem i vođom usudi da pođe onim putem kojim si ti pošao u svojoj upornosti, mora znati da je uveliko odgovoran za duše koje su zbog njega otišle u propast. Jedan propovednik nikad ne može biti dovoljno oprezan u pogledu posledica svog rada. U njemu ne sme biti ni najmanje tvrdoglavosti, zavisti i sebičnosti, jer ako bude popuštao ovim manama, upropastiće više duša no što ih može spasti. Ako ne savlada ove opasne osobine svoga karaktera, bolje bi bilo da nema ničeg zajedničkog sa delom Božjim. Popuštanje tim osobinama, koje njemu ne moraju izgledati rđave, udaljiće duše i one će se naći van njegovog domašaja i domašaja drugih. Kad bi takvi propovednici potpuno napustili svoj posao, do duša podložnih uticaju

Duha Božjeg došli bi oni koji im mogu pružiti primer dostojan podražavanja, primer u skladu sa istinom koju propovedaju. Ispravnim životom propovednik će sačuvati poverenje onih koji traže istinu i pomoći im da se čvrsto drže Večne Stene; a kasnije, ako bi oni pali u iskušenje, taj uticaj bi mu pružio mogućnosti da ih sa uspehom opominje, poziva, ukorava i savetuje.

Pre svih ostalih ljudi, propovednici Hristovi, koji nose ozbiljnu istinu u ovim poslednjim danima, moraju nastojati da budu slobodni od sebičnosti. Dobročinstvo se mora prirodno izlivati iz njih. Oni treba da se stide postupaka koji nose obeležje sebičnosti. Treba da budu uzor pobožnosti, žive poslanice koje poznaju i čitaju svi ljudi. Njihovi plodovi treba da budu svetost. Njihov duh treba da se razlikuje od duha onih koji su od ovoga sveta. Prihvatajući božansku istinu, oni postaju sluge Božje i više nisu deca mraka ni sluge ovoga sveta. Hristos ih je izdvojio iz sveta. Ljudi ovog sveta ne shvataju tajnu pobožnosti i stoga nisu u stanju da razumeju pobude kojima se oni rukovode. Ali duh i život koji je u njima i koji se ispoljava u njihovim rečima i životu punom samoodricanja, požrtvovanosti i besprekornosti poseduje ubećujuću silu i ta sila će privesti nevernike istini i nagnati ih na pokornost Hristu. Oni su živi uzori jer nose lik Hristov. Oni su svetlost sveta, so zemlje i vrše spasonosni uticaj na druge. Oni su Hristovi predstavnici na ovoj zemlji. Njihovi ciljevi i želje nisu prožeti zemaljskim stvarima, oni ne rade samo zarade radi niti gaje sebičnu ljubav prema dobitku. Večne vrednosti treba da odnesu prevagu nad svakim zemaljskim zadovoljstvom. Pravi hrišćanin će raditi samo da bi ugodio Bogu, imajući pred očima samo Njegovu slavu a kao nagradu svest da čini Njegovu volju.

Propovednici bi trebalo naročito da poznaju karakter i dela Hristova kako bi se ugledali na Njega, jer su karakter i dela pravog hrišćanina slični Njegovim. On je ostavio svoju slavu, carstvo i blago i potražio one koji su propadali u grehu. On se spustio do naših potreba, kako bi nas uzdigao do neba. Žrtva, samoodricanje i nesebična dobrota bile su odlike Njegovog života. On je naš Uzor. Da li si se ti, brate A, ugledao na taj uzor? Ja odgovaram: ne. On je savršen i sveti primer koji nam je dat da se ugledamo na Njega. Mi ne možemo dostići taj uzor, ali nas Bog neće primiti ako se ne budemo ugledali na Njega i ako ne budemo, koliko nam to dopuštaju sposobnosti koje nam je Bog podario, slični Njemu. Ljubav prema dušama za koje je Hristos umro navešće nas da se odrekemo svoga ja i mi ćemo tada želeti da podnesemo svaku žrtvu kako bi smo bili Hristovi sledbenici u delu spasavanja duša.

Rad izabranih slugu Božjih urodiće plodom ako bude učinjen u Hristu. Njihove reči i dela jesu kanali kojima se svetlu prenose čista načela istine i svetosti. Njihov primeran život čini da oni postaju svetlost svetlu i so zemlji. Sluge Božje treba rukom vere da se drže one moćne ruke i da primaju božanske zrake svetlosti odozgo, a rukom ljubavi da posežu za dušama koje propadaju. Za ovaj rad potrebna je velika revnost. Ako budemo bili ravnodušni, dopustićemo da duše koje bi mogle biti spasene izmaknu našem uticaju. Bog hoće da u Njegovoj službi uzmu učešća oni propovednici koji su budni, energični i istrajni, koji su verni stražari na zidovima Siona, koji pažljivo slušaju reči svog Božanskog Učitelja i verno ih objavljuju narodu.

Ti si vrlo sličan Mirozu. Marljiv si ako ono što radiš treba da ti donese neku korist, ali ako ne očekuješ tu korist, smatraš da nema razloga za neku naročitu revnost. Ti si u stvari veoma lenj čovek. Tačan si kad treba da se jede, ali nemaš nikakve naklonosti prema telesnom radu. Nijedan čovek ne može biti dobar propovednik ako nije vredan, savestan u poslovima, ispravan u vršenju svojih društvenih i javnih dužnosti u životu. Bog nas je pozvao kao sluge da radimo na Njegovom delu i to od nas iziskuje neumorne napore. Mi ne smemo postati razmaženi, ne smemo izbegavati muke, nevolje i sukobe.

Bila sam upućena na sledeće reči nadahnuća: „Jer sebe ne propovijedamo, nego Hrista Isusa

Gospoda, a sebe same vaše sluge Isusa Gospoda radi. Jer Bog koji reče da iz tame zasnijetli vidjelo, zasnijetli u srcima našima na svjetlost poznanja slave Božije u licu Isusa Hrista. Ali ovo blato imamo u zemljanijem sudovima, da premnoštvo sile bude od Boga a ne od nas. U svemu imamo nevolje, ali nam se ne dosađuje; zbunjeni smo, ali ne gubimo nadu; progone nas ali nijesmo ostavljeni; obaljuju nas, ali ne ginemo. I jednako nosimo na tijelu smrt Gospoda Isusa, da se i život Isusov na tijelu našem pokaže.“ Sposobnost apostola nije imala svoj izazov u njemu samom nego u prisustvu i sili Duha Svetoga, čija je milost ispunila njegovu dušu, tako da se svaka misao pokoravala Hristu. I Njegovo propovedništvo je donelo ploda.

Prva je zapovest: „Ljubi Gospoda Boga svojega svijem srcem svojijem.“ „A druga je kao i ova: ljubi bližnjega svojega kao samoga sebe.“ Na tim dvema zapovestima počivaju celokupni interes i dužnost moralnih bića. Oni koji vrše svoju dužnost prema drugim onako kako bi želeli da i drugi postupaju prema njima, naći će se u položaju da im se Bog može pokazati. Oni će biti Bogu ugodni. Usavršili su se u ljubavi i njihov rad i molitve neće biti uzalud. Oni stalno primaju milost i istinu sa Velikog Izvora i prenose drugima božansku svetlost i spasenje koje su primili. Na njima se ispunjavaju reči Pisma: „Imate plod svoj na posvećenje, a kraj život vječni“.

Sebičnost je odvratna u očima Boga i svetih anđela. Zbog ovog greha mnogi ne uspevaju da čine dobro što bi inače bili u stanju da postignu. Oni sebično gledaju samo na svoju korist i ne vole niti se trude da i drugima učine dobro kao sebi. Oni izvrću Božji poredak. Umesto da čine drugima ono što bi želeli da i drugi njima čine, oni čine sebi ono što bi želeli da im drugi čine, a drugima pak ono što nikako ne bi želeli sebi. U ovome je potrebno da se poučiš. Ljubav je od Boga. U tebi nema one ljubavi koja je gorela u srcu Hristovom. Neposvećeno srce ne može začeti niti odgajiti ovu bilju božanskog porekla, koju moramo stalno zalivati rosom nebeskom ako želimo da donese ploda. Ona će cvetati samo u onom srcu u kome vlada Hristos. Ova ljubav ne može živeti niti cvetati bez delatnosti; a ako deluje, ne može a da se ne uvećava i ne širi sve više na druge. Tebi je nedostajalo ovo načelo i stoga je sve bilo tamno, dok bi zahvaljujući njemu sve postalo svetlo.

Brate moj, tebi je potreban potpuni preobražaj, potpuno obraćanje. Bez toga ćeš biti uvek. samo slepi vođ. Tvoj uticaj ne podstiče ljubav i slogu kod onih sa kojima živiš. Umesto da gradiš, ti razgrađuješ. Doneo si prokletstvo Zapadu zbog svojih mana i nedostataka. I sve dok budeš bio lišen Božje milosti, sve dok tobom bude vladala sebičnost, nećeš biti u stanju da uzdigneš zajednicu do one visine na kojoj Bog želi da ona bude. „Kojoj ja postadoh sluga po naredbi Božjoj koja mi je dana među vama da ispunim riječ Božiju, tajnu koja je bila sakrivena od postanja svijeta i naraštaja, a sad se javi svetima njegovijem, u kojima Bog naumi pokazati kako je bogata slava tajne ove među neznaoščima, koje je Hristos u vama, nad slave; kojega mi propovijedamo svjetujući svakoga čovjeka, i učeći svakoj premudrosti, da pokažemo svakoga čovjeka savršena u Hristu Isusu. Za što se i trudim i borim po njegovoj moći koja u meni silno čini.“

Božji propovednici moraju imati istinu u svom srcu kako bi je uspešno predali drugima. Oni moraju biti posvećeni istinom koju propovedaju, inače će samo predstavljati smetnju na putu grešnika. Ovi ljudi koje je Bog pozvao za propovedničku službu, pozvani su time da budu i čisti u srcu i sveti u životu. „Očistite se vi koji nosite sude Gospodnje.“ Kad Bog osuđuje one koji su pozvani da propovedaju istinu, a oni i dalje ostanu nepokorni još će teža osuda stići takve koji primaju na sebe tu svetu dužnost bez čistih ruku i čistog srca. I kao što će biti osuđeni oni koji propovedaju istinu a da nisu posvećeni u životu i u srcu, tako će isto biti osuđeni i oni koji primaju i zadržavaju neposvećene na dužnostima koje oni nisu u stanju da ispune. Ako Duh Božji nije posvetio i očistio ruke i srca onih koji propovedaju svetu istinu, oni će govoriti onako kako im to nalaže njihovo nesavršeno i nedovoljno iskustvo, c svojim savetima udaljiti od Boga ljude koji se

ugledaju na njih i oslanjaju se na njihov sud i njihovo iskustvo. Neka bi Bog pomogao propovednicima da se upravljaju prema savetu koji je Pavle dao Korinćanima: „Sami sebe okušajte jeste li u vjeri, sami sebe ogledajte. Ili ne poznajete sebe da je Isus Hristos u vama? Već ako da u čemu nijeste valjani.“ To je tvoja dužnost, brate moj, ako hoćeš da stekneš život večiti. Neka bi ti Bog pomogao da je izvršiš da kraja kako bi bio savršen u potpunosti ne oskudevajući ni u čem.

Čikago, Illinois, Dom Masasoit, 6. jula 1870.

FANATIZAM I NEZNANJE

Brate E, za vreme boravka u Ročesteru u državi Njujork, na dan 25. decembra 1865, pre nego što sam otišla u državu Mejn, videla sam neke stvari u vezi sa zabrinjavajućim i obeshrabrujućim stanjem u kome se stvar Božja nalazila u toj državi. Pokazano mi je da dobar broj onih ljudi koji misle da im je dužnost da javno propovedaju Reč Božju pogrešno vrši ovaj posao. Oni nisu pozvani da se posvete tom svetom i odgovornom radu. Oni nisu dostojni da rade kao propovednici, jer nisu u stanju da pravilno poučavaju druge.

Neki od njih su stekli iskustva među verskim fanaticima koji nisu shvatili uzvišen karakter ovog rada. Versko iskustvo tih adventista sedmog dana ne zaslužuje poverenje. Oni se u svojim postupcima ne rukovode čvrstim načelima. Samozadovoljni su i hvalisavi. Njihova se vera nije sastojala u pravednim delima, istinskoj smernosti duše n iskrenoj odanosti Bogu, nego u neuravnoteženim osećanjima, i bučnoj pometenosti, začinjenoj nastranostima. Oni nisu uviđali, niti su mogli uvideti, koliko je neophodno obući se u haljine pravde Hristove. Imaju svoju sopstvenu pravdu, koja je u stari prljava haljina i koju Bog neće primiti. Ovi ljudi ne vole Slogu i skladan rad. Oni uživaju u neradu. Godi im pometnja, nerad i podeljenost mišljenja. Oni su nepokorni, neobnovljeni i neposvećeni: i stoga ta zbrka godi njihovom nedisciplinovanom duhu. Oni su bili prokletstvo za stvar Božju i krivi su za rđav glas koji prati adventiste sedmog dana.

Ovi ljudi nisu iskusili delo reformacije i posvećenja istinom. Neotesani su i nekulturni. Nikad nisu osetili blagost i čistotu sveta koji dolazi. Nikad nisu razumeli tajnu pobožnosti niti su njihova srca zadrhtala od nje. Oni stavljaju ono što je božansko i večno, na isti nivo sa onim što je zemaljsko, i govore o nebu i dolasku Isusovom kao što bi govorili o običnim stvarima. Oni imaju neko površno znanje iz teorije istine, u svemu drugom su neznalice. Nisu saobrazili svoj život njenim načelima, niti su prezreli svoje ja. Nikad nisu videli sebe u onoj svetlosti U kojoj je Pavle video sebe, što mu je pomoglo. da uoči moralne nedostatke svog karaktera. Nikada se nisu osetili ukorenim zakonom Božjim, niti su se odrekli svoje nečistote. Mnogi od njih uživaju u beznačajnim razgovorima i lakomislenosti. Oni se tome odaju i u prilikama koje bi trebalo da se odlikuju ozbiljnim razmišljanjem i pobožnošću. Oni time pokazuju nedostatak istinskog dostojanstva i plemenitosti, usled čega i gube poštovanje onih ljudi koji ne poznaju istinu Prepustili su se bujici iskušenja i dopustili da ih neprijatelj zavede. A on je s takvim uspehom zavladao njihovim dušama i iskvario čitav njihov život, da po svemu sudeći neće više biti u stanju da se oslobode njegovih zamki i steknu zdravo iskustvo.

Oganj na dan Božji progutaće plevu i slamu, tako da od onih koji i dalje budu živeli živo tom bezbožništva ništa neće ostati. Ovi ljudi ne vole društvo onih s kojima je zaista Bog. Njihovo versko iskustvo je na tako niskom stupnju da nemaju nikakvog dela u razumnom verskom iskustvu. Stoga preziru društvo onih koje Bog uči i vodi. Zajedljivost i ironija je najjače oružje nekih osobenjaka među njima. Oni se ne trude da prave razliku i da ukazuju poštovanje onima koji su to zaslužili. Oholi su, nepomirljivi i prkosni prema onima koji se s njima ne slažu u mišljenju. Njihovo

hvalisavo ponašanje i rđav način života navodi istinskog slugu Božjeg na misao da su svi napori učinjeni u njihovu korist bili uzaludni, te on gubi svaku volju da i dalje radi za njih. Prezrivo likovanje koje oni pokazuju potpuno je iste prirode kao i likovanje sotone i njegovih zlih anđela nad onim dušama koje su prigrabili. Na njihovoj strani je sotona i zli anđeli i oni likuju zajedno s njima. Osobe u kojima su se ove osobine naročito snažio razvile nalaze se u beznadežnom položaju. Ovi smatraju sebe savršenim i stoga za svakog plemenitog čoveka uzvišenog karaktera govore da je ohol i da nema smernosti. Oni pod smernošću podrazumevaju grubost i neznanje.

Ti si upravo u društvu takvih ljudi stekao velikim delom svoje versko iskustvo. Stoga nisi pogodan da propovedaš najsvetiju, najplemenitiju, najuzvišeniju i povrh svega najsudbonosniju vest smrtnicima. Možda ćeš uspeti da priđeš nekima od njih, ali ćeš svojim radom odbiti one najinteligentnije. Ne poznaješ dovoljno ni prve osnove obrazovanja da bi mogao biti učitelj ljudi i žena, kojima s druge strane prilazi lukavi neprijatelj s namerom da ih obmane, zavede i odvрати od puta istine.

Od učitelja osnovnih škola traži se da budu majstori u svom poslu. Oni moraju da prođu kroz stroge ispite, kako bi se ustanovilo da li se deca mogu poveriti njihovoj brizi. Temeljno se proverava njihova spremnost da odgovore važnom položaju na koji ih postavljaju. Videla sam da je delo Božje daleko važnije i uzvišenije od ovoga i to u onoj meri u kojoj je ono što je večno vrednije od onog što je zemaljsko. Ovde učinjena greška, neće se nikada moći ispraviti. Neobično je važno da se svi oni koji idu da propovedaju istinu budu sposobni za taj posao. Njihova spremnost da propovedaju istinu treba isto tako temeljito da se ispita i proveri kao i kod onih koji poučavaju u školama. Na Božje delo se gledalo sa nipodaštavanjem zbog nedostojnog i lakomislenog života ljudi koji su se nazivali propovednicima Hristovim.

Pokazano mi je da propovednici treba da budu sveti ljudi koji dobro poznaju Reč Božju, oni treba dobro da poznaju dokaze iz Biblije da bi mogli iznositi razloge svoje nade. U protivnom, neka prestanu sa radom i neka se posvete nekom pozivu gde njihove mane ne bi dovodile do tako strašnih posledica. Propovednici današnjih crkava bivaju prihvaćeni ako su u stanju da govore o nekoliko jednostavnih predmeta iz Biblije; međutim, propovednici koji rade na širenju nepopularne istine u ovim poslednjim danima, koji moraju da se suprotstave učenim ljudima, ljudima jakoga duha i svakojakim protivnicima, moraju dobro znati svoj posao. Oni se ne bi smeli primati odgovornosti da propovedaju istinu ako nisu dobro pripremljeni za taj rad. Pre nego što se posvete ovom delu, trebalo bi da dobro prouče Bibliju. Ako nemaju dovoljno obrazovanja da mogu dobro govoriti pred narodom i učiniti čast istini i Gospodu, neka pričekaju dok se ne osposobe za ovo zvanje.

Brate E, ti nisi u stanju da vršiš dužnost Hristovog propovednika. Videla sam da nemaš pravog iskustva u verskom životu. Ne poznaješ sam sebe. Nisi u stanju čak ni da čitaš besprekorno, a kamoli da govoriš tako da razumni ljudi budu pridobijeni za istinu. Nisi u stanju da napraviš razliku; ne znaš kad je bolje govoriti, a kad ćutati. Ti si tako dugo mislio kao oni ljudi koje sam pomenula, da sve znaš ali ne uviđaš svoje mane kada ti se na njih ukaže. Ceniš mnogo sam sebe, tako da tvoj rad nosi pečat samouverenosti i hvalisavosti.

Nisi sklon da primiš savete i stoga stvar Božja neće napredovati pod tvojim vođstvom. Kad bi doživeo poraz ne bi bio u stanju da to uvidiš. Naškodićeš svojim radom delu Božjem i nanećeš mu sramotu, ali nećeš hteti da to vidiš. Možda ćeš neke ljude i ubediti u istinu, ali ćeš mnogo više njih odbiti tako da ih nećemo moći više pridobiti ni smišljenim, savesnim naporima. U tvom iskustvu ima mnogo čega štetnog po istinu. Bog te ne može primiti kao predstavnika istine.

Tvoje ponašanje nije ni lepo ni dostojanstveno. Tvoji postupci nisu bili ugodni Bogu.

Neobazriv si u rečima. Nisi pobožan. Nisi stekao iskustvo u duhovnom životu. Nisi uspeo da naučiš kako treba deliti Reč života, da svako dobije svoj obrok hrane u pravo vreme. Prilikom raspravljanja uporno si se zadržavao na nekoj spornoj tački u kojoj nisi bio u pravu i uvek si doživljavao poraz. To je duh tih ljudi iz Majna koje sam pomenula. Oni uživaju da zapodenu raspru i da je stalno potpiruju. Nisi bio voljan da blago poučiš one koji ti se suprotstavljaju. Zbog tvog nesrećnog iskustva bićeš u izvesnoj meri večiti bogalj. Nedostaje ti obrazovanje i nemaš smernosti. Treba još mnogo čemu da se naučiš kako bi postao skroman sledbenik Hristov čak i u privatnom životu.

RAZMAŽENA KĆERKA

Draga prijateljice F, pokazano mi je da se nalaziš u opasnosti. Veliki neprijatelj duša može da zadobije potpunu vlast nad tobom. Tvoje iskustvo u nije ti donelo nikakvo dobro. Boravak u _____ ti je naškodilo; postala si ohola i tašta. Bilo je mnogo takvih koji su te nerazumno mazili i hvalili dok nisi postala tašta, lakomislena i neskromna. Nisi trpela nikakva ograničenja; bila si tvrdoglava, samovoljna i uporna i prouzrokovala mnoge brige svojim roditeljima. Oni su pogrešili. Tvoj otac te je nerazumno razmazio. Ti si to iskoristila i počela da ga obmanjuješ. Dobijala si pohvale koje nisi zasluživala.

Živela si sasvim po svojoj volji u _____ i dopuštala sebi slobode što ni za trenutak nisi smela učiniti. Kad bi neko ukorio tebe ili tvoju sestru, vređala bi se i dostavljala to svojoj majci kao da se taj i taj ružno poneo prema tebi. Preterivala si, a ona je bila nervozna n lako se uzbuđivala i žestila smatrajući da ljudi ne poštuju njen položaj i njeno dostojanstvo. Nije joj bilo po volji da bilo ko zapoveda njenim kćerima i nije prikrivala svoje negodovanje. Upućivala je oštre reči onima koje bi trebalo da poštuje. Tvoja majka je pokazala veliki nedostatak mudrosti time što je uvek bila na vašoj strani i zamerala onima kojima bi pre trebalo da bude zahvalna. Time vam je naškodila i nanela vam takvu štetu da je nikada neće moći popraviti. Ti si likovala, smatrajući da ti kiko ništa ne sme reći i da možeš činiti sve što ti je volja. Majka te nije uvek imala pred očima, a i da te je imala, ne bi bila u stanju da uoči tvoje rđave sklonosti.

U školi si imala jednog dobrog i plemenitog učitelja, ali negoduješ što ti nije puštao sve na volju. Smatrala si da učitelj mora da pokazuje naročitu predusretljivost prema tebi za to što si ćerka Ga i da ne bi smeo da te kažnjava i kori. Tvoje sestre su isto tako mislile. Žalile ste se svojim roditeljima. Oni su verovali onome što ste vi govorile, sažaljevali vas i uzbuđivali se zbog vašeg naopakog prikazivanja činjenica. Time su vam samo naškodili. Niste bile strogo vaspitavane kao što bi to trebalo. Ipak, vređale ste se što niste mogle da radite onako kako namislite, već ste morale da se pokoravate odlučnim i strogim naredbama brata X. Dok ste bile u školi, bile ste nemirne, neposlušne i prkosne i niste imale ni najmanje skromnosti u ponašanju. Bile „ste drske, sebične i uobražene, te vam je bila potrebna čvrsta ruka i u kući i u školi.

Misli su ti nečiste. Suviše si dugo bila oslobođena svih briga i napora. Obavljanje kućnih poslova bilo bi za tebe pravi blagoslov. Umor ti ne bi naškodio ni Za deseti deo onoga koliko ti je naškodilo tvoje nečedno ponašanje. Imala si pogrešne pojmove u pogledu druženja devojaka i mladića i volela si da budeš u njihovom društvu. Nisi čiste duše i čista srca. Škodilo ti je i čitanje ljubavnih romana, te je tvoj duh bio zanet nečistim mislima. Mašta ti je postala pokvarena, tako da najzad nisi; bila u stanju da vladaš svojim mislima. Sotona te je zarobio „za svoju volju“. Nisi srećna. Ne ljubiš Boga niti Njegov narod. Ogorčena si na one koji znaju tvoj pravi karakter. Smatraš da je sramota što imaju takvo mišljenje o tebi, a u stvari ti treba da se stidiš. Ponašala si se tako da su ljudi postali nepoverljivi prema tebi i počeli da te opominju. Samo sebe treba da osuđuješ za sve

ovo.

Ti si opasnost za druge i počinila si mnogo zla svojim životom u _____. Vodila si druge, umesto da dozvoliš da oni tebe vode. Osramotila si Boga i moraš Mu položiti račun za zlo koje si nanela svojim uticajem. Tvoje ponašanje nije bilo čedno, skromno niti kako to priliči. Nisi imala straha Božjeg pred svojim očima. Često si bila dvolična da bi ostvarila svoje planove i savest ti zato nije čista. Draga moja devojko, ako se ne zaustaviš — sigurno ti predstoji propast. Prestani da sanjariš, da gradiš kule u vazduhu. Ne dozvoljavaj da tvoje misli idu putem ludosti i pokvarenosti. Ne možeš se bez opasnosti družiti sa mladićima. U tvojim grudima podigla se i talasa plima kušanja koja može uzdrmati načela, žensku vrlinu i istinsku skromnost. Ako nastaviš samovoljno tim putem, kakva će biti tvoja sudbina?

Osvanula nam je nova godina. Šta si odlučila da učiniš? Kakav će biti izveštaj koji će anđeli čuvari izneti pred Boga o tvom svakodnevnom radu? Kakve će se reči pojaviti na stranicama izveštaja. Kakve će misli naći u tebi Onaj koji ispituje srca? On zapaža sve misli, namere i ciljeve. Izveštaj o tebi za proteklu godinu, otvoren pred očima nebeskog Veličanstva i hiljadama čistih, bezgrešnih anđela, upravo je užasan. Tvoje misli i postupci, tvoj očaj i neposvećena osećanja mogu biti pokriveni za smrtnike; ali nemoj zaboraviti da Bog vidi i najobičnije postupke tvoga života.

Tvoj zapisnik na nebu je uprljan. U njega su uneti svi gresi koje si počinila.

Gnjev Božji je na tebi, a ti kao da si lišena osećanja. Ne vidiš da si izgubljena i pred propašću. Ponekad osećaš grižu savesti: ali tvoj gordi, nezavisni duh ubrzo se uzdiže iznad toga osećanja i ti ugušuješ glas svesti. Nisi srećna, ali smatraš da bi bila srećna kad bi neometano mogla ići svojim putem. Jadno dete! Tvoj položaj je sličan položaju Eve u raj. Ona je uobražavala da će se veoma uzdići samo ako bude mogla jesti plod sa drveta koje joj je Bog zabranio da dira pod pretnjom smrti. Ona je jela — i izgubila sve blagodatitajaja.

Moraš vladati svojim mislima. To neće biti lak zadatak. To ne možeš postići bez velikih i čak strogih napora. Ali Bog to traži od tebe. To je dužnost koja počiva na svakom razumnom biću. Ti si odgovorna Bogu za svoje misli. Ako se baviš praznim maštanjem, dozvoljavajući svome umu da razmišlja o nečistim, stvarima, ti si u izvesnom stepenu isto toliko kriva pred Bogom kao kad bi tvoje misli bile sprovedene u delo. Sprovođenje u delo izostaje često samo zbog nedostatka povoljne prilike. Sanjarenje i građenje kula u vazduhu jesu rdave i neobično opasne navike. Kad se jednom steknu takve navike, gotovo je nemoguće odvojiti se od njih i upraviti misli na čiste svete i uzvišene stvari. Moraćeš da postaneš verni stražar svojih očiju i svih svojih čula ako želiš da vladaš svojim umom i da onemogućiš taštini i pokvarenim mislima da prljaju tvoju dušu. Samo sila milosti može izvršiti to toliko poželjno, delo jer si ti slaba, u tom pogledu.

Postala si samovoljna, smela i drska. Milost Božja ne nalazi mesta u tvom srcu. Samo Božjom snagom možeš doći u položaj da primiš Njegovu milost, da postaneš oruđe pravde. Bog od tebe ne traži da vladaš samo svojim mislima, nego da vladaš i svojim strastima i sklonostima. Tvoje spasenje zavisi od toga da li ćeš vladati sobom u tom pogledu. Strasti i naklonosti su moćna oruđa. Ako se pogrešno primene, ako se stave u pokret putem rdavih pobuda, u stanju su da te upropaste, i pretvore u bednu ruševinu, bez Boga i bez nade.

Mašta se mora uporno savlađivati, ako želimo da strasti i naklonosti budu potčinjene razumu, savesti i karakteru. Ti si u opasnosti, jer upravo nameravaš da žrtvuješ večni život na oltaru strasti. Strast ovladava čitavim tvojim bićem, i to kakve vrste? niska, rušilačka po svojoj prirodi. Popuštajući takvoj strasti, ti ćeš zagorčati život svojim roditeljima, naneti bol i sramotu svojim sestrama, žrtvovati sopstveni karakter i proigrati nebo i slavni besmrtni život. Jesi li spremna na to? Pozivam te da se zaustaviš. Ne idi ni korak dalje samovoljno, neobuzdano sopstvenim putem. Jer,

pred tobom se nalaze beda i smrt. Ako ne savladaš svoje strasti i naklonosti, neizbežno ćeš uživati rđav glas u svojoj okolini i nanećeš sebi sramotu koja će trajati dok si živa.

Ti si neposlušna prema svojim roditeljima, drska, nezahvalna i bezbožna. Te rđave osobine su rod sa drveta iskvarenosti. Rano si sazrela.

Voliš mladiće i voliš da govoriš o njima. „Usta govore od suviška srca“. Navike su postale tako moćne da vladaju tobom; naučila si i da obmanjuješ kako bi sprovođila svoje ciljeve i ispunjavala svoje želje.

Ja ne smatram da je tvoj slučaj beznadežan. Kad bih ga takvim smatrala, moja ruka ne bi ispisivala ove redove. Božjom snagom ti bi mogla okajati prošlost. U _____ već ukazuju na tebe kao na rđav primer; ali ti možeš to izmeniti koristeći se silama koje ti je Bog dao. Ti bi čak i sad mogla postići moralno savršenstvo, tako da bi se tvoje ime pominjalo u vezi sa onim što je sveto u čisto. Ti se možeš uzdići. Bog ti je obezbedio potrebnu pomoć. On te je pozvao k sebi i obećao ti je da će poneti tvoj teret i podariti ti duševni mir. . Božanski učitelj kaže: „Naučite se od mene; jer sam ja krotak u smjeran u srcu, i naći ćete pokoj dušama svojijem.“ Dugo si prezirala ovu smernost i blagost. Moraćeš da primiš ovu važnu pouku božanskog Učitelja ako želiš da nađeš obećani duševni mir. Toliko si dugo mislila na sebe i na svoju lepotu, da si postala toliko izveštačena i tašta i ličiš na neku ludu. Lažljivog si jezika, širila si laž i neistinito predstavljala stvari. O, draga moja devojko, kad bi se samo mogla probuditi, kad bi se mogla probuditi tvoja uspavana i umrtvljena osećanja, kad bi osetila prisustvo Božje i potčinila se prosvetljenoj i budnoj savesti, bila bi i sama srećna a i služila na blagoslov svojim roditeljima čija srca sada žalostiš. Bila bi oruđe prave vere za svoju okolinu. Tebi je potrebno potpuno obraćanje, bez čega ćeš ostati u jedu gorčine i svezama nepravde. Možda smatraš da si slobodna kad ideš putem kojim te vodi tvoj svojevolutan ubitačan duh; dok se nalaziš u veoma unižavajućem ropstvu. Živeći bez verskih načela, možda smatraš da si u zavidnom položaju; ali ovi oni koji su dobri i vrlo posmatraće sa žaljenjem tvoj karakter i sa odvratnošću tvoj sadašnji život. Mogla bi sudelovati u božanskoj prirodi, kad bi se spasla od pokvarenosti koja je kroz pohotu ušla u ovaj svet, ili pak, učestvujući i sama u toj pokvarenosti, potonuti još dublje i primiti žig sotonin.

Imaš mlađe sestre na koje bi mogla vršiti blagotvoran uticaj. Mogla bi zračiti blagom i dragocenom svetošću u porodici svoga oca i obradovati njegovo srce; ali možeš biti i tamna senka, oblak i oluja koja pustoši. Tvoja strast za čitanjem je tolika da će, ako joj budeš popuštala, iskviriti tvoj um i dovesti te do propasti. Ako ne budeš obuzdala svoje misli, čitanje i reči, tvoja mašta će beznadežno oboleti. Čitaj pažljivo i s molitvom svoju Bibliju i upravljaj se prema njenim poukama. U tome je tvoja bezbednost.

Kloni se mladića. U njihovom društvu tvoja iskušenja postaju ozbiljna i jaka. Izbaci udaju iz svoje devojačke glave. Ni u kom pogledu nisi pripremljena za tako nešto. Potrebne su ti godine iskustva pre no što budeš bila u stanju da shvatiš dužnosti i uzmeš na sebe teret bračnog života. Brižljivo pazi na svoje misli, strasti i osećanja. Nemoj ih uniziti do te mere da služe telesnim željama. Uzdigni ih do čistote, posveti ih Bogu.

Ti možeš postati pametna, skromna, vrlo devojka, ali ne bez usrdnih napora. Moraš stražiti, moraš se moliti, moraš razmišljati, moraš ispitivati svoje pobude i postupke. Temeljno ispituj svoja osećanja i postupke. Zar bi u prisustvu roditelja pristala na neki nečist postupak? Svakako da ne. Ali ti to činiš u prisustvu svoga nebeskog Oca, koji je toliko uzvišen, svet i čist. Da, ti kvariš sopstveno telo u prisustvu čistih, bezgrešnih anđela i u prisustvu Hrista; i nastavljaš to da činiš ne obazirući se na savest, ne obazirući se na svetlost i opomene koje su ti date.

Imaj na umu da se tvoji postupci beleže. Moraćeš se naći oči u oči sa onim najtajnijim u svom

životu. Biće ti suđeno prema delima koje si učinila u telu. Da li si pripremljena za ovo? Ti škodiš sebi i telesno i moralno. Bog ti je naredio da svoje telo očuvaš svetim.“ Ili ne znate da su tjelesa vaša crkva svetoga Duha. .. i nijeste svoji? Jer ste kupljeni skupo. Proslavite dakle Boga u tjelesima svojijem i u dušama svojim što je Božije.“ Zar te Bog, koji traži da sve bogatstvo svojih osećanja i celog svog bića posvetiš Njegovoj službi. neće osuditi što si se odavala unižavajućim strastima i pohoti?

Opominjem te znajući da ću morati položiti računa za ove redove u dan kad se bude odlučivala sudbina svakog pojedinca. Priđi odmah Hristu: samo te On može snagom svoje milosti izbaviti od propasti. Samo On može isceliti tvoje moralne i umne osobine. Neka tvoje srce bude zagrevano ljubavlju Božjom, tvoj razum čist i zreo, tvoja savest osetljiva i čista, tvoja volja pravilno usmerena i potčinjena vlasti Duha Božjeg. Možeš učiniti sebe onakvom kakav ti je izbor. Ako budeš potpuno izmenila svoj dosadašnji život, prestala da činiš zlo i naučila se da činiš dobro, tada ćeš stvarno biti srećna, imaćeš uspeha u životnoj borbi i steći slavu i čast u onom životu koji je bolji od ovoga. „Izberite sebi danas kome ćete služiti.“

SUPRUZI JEDNOG PROPOVEDNIKA

Draga sestro I, juče sam imala slobodnog vremena za razmišljanje a danas želim da ti saopštim nekoliko misli. Nisam mogla lako odgovoriti na tvoje pitanje u pogledu tvoje dužnosti da pratiš svoga supruga na putovanjima. Ne znam još kakvih je rezultata imalo tvoje društvo i stoga nisam u stanju da govorim tako određeno kao što bih mogla da sam upoznata s uticajem koji si vršila. Ne mogu davati savete dok nisam sigurna da je moj savet u skladu sa primljenom svetlošću. Mnogi su se koristili mojim rečima, stoga moram biti veoma oprezna. Posle pažljivog razmišljanja, spremna sam da ti odgovorim trudeći se da se prisetim onoga što mi je bilo pokazano u pogledu tebe.

Po pismima koja si mi pisala o bratu I, bojim se da imaš nekih predrasuda a da si ponešto i ljubomorna. Nadam se da to neće biti slučaj, ali se ipak bojim. Ti i tvoj muž ste vrlo osetljivi i po prirodi ljubomorni i stoga treba da se čuvate u tom smislu. Mi ne smatramo da brat J sve vidi jasno. Mislimo da je njegova žena daleko od toga da bude u pravu, i da ima veliki uticaj na njega, međutim nadamo se da će se on, ako se prema njemu bude mudro postupalo, izbaviti iz zamki sotoninih i sve jasno videti.

Draga sestro, mi smo rešeni da budemo nepristrasni i da ne dopustimo da na naše reči i dela utiče ono što govore ljudi. Nemamo nikakvih ljubimaca. Neka bi nam Gospod podario milost da postupimo pravedno i nepristrasno i tako ugodimo Njegovom Duhu. Mi ne radimo u sopstveno ime. Nećemo nikakvih ličnih osećanja. Kad se naši saveti ne uzimaju u obzir, kad vidimo, ili nam se čini da vidimo kako nas ljudi potcenjuju, potreban nam je duh našeg Gospoda koji prašta. Samarjani, koji su tvrdili da su Njegovi sledbenici, nisu Ga primili jer su videli da ide za Jerusalim i ničim ne pokazuje naročitu sklonost da ostane kod njih. Ti ljudi nisu otvorili svoja vrata nebeskom gostu i nisu ga zamolili da ostane s njima, mada su znali da je umoran od puta i da dolazi noć. Oni nisu ničim pokazali da zaista žele Isusa. Učenici su znali da je On nameravao da ostane tu preko noći i tako bolno osetili ispoljavanje prezira prema njihovom Gospodu, da su se razgnjevili i molili Isusa da pozove oganj s neba i spali ove ljude koji su bili tako zli prema Njemu. On ih je ukorio zbog njihove srdnje i revnosti za Njega i objasnio da On nije došao da kažnjava nego da pokaže milost.

Ta pouka našega Spasitelja važi i za tebe i za mene. Nikakvo nezadovoljstvo ne sme ući u naše srce. Ako nas napadaju, ne smemo uzvratiti napadom. O, ljubomoro, koliko si sa sumnjičenjem zla počinila! Koliko si puta ljubav i prijateljstvo pretvorila u gorčinu i mržnju! Moramo biti manje ponosni, manje osetljivi, manje samoljubivi, mrtvi za sebičnost. Cilj našeg života mora biti u Hristu

tako da možemo reći: „A ja više ne živim, nego živi u meni Hristos.“ Hristos nam je rekao kako ćemo postići da budemo uvek zadovoljni i srećni: „Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni, i ja ću vas odmoriti. Uzmite jaram moj na sebe, i naučite se od mene: jer sam ja krotak i smjieran u srcu, i naći ćete pokoj dušama svojijem.“ Velika teškoća je u tome što u ljudima ima tako malo blagosti i poniznosti pa ih jaram pritiska i breme im teško pada. Kad bismo imali istinske smernosti i blagosti, naše ja bi bilo u Hristu i ne bismo se osvrtni na omalovažavanje; bili bismo onda gluvi na pogrde i slepi za prezir i uvrede.

Sestro I, kad jasno pogledam pojedinosti tvog slučaja, imam jednu ozbiljnu zamerku odnosno tvog putovanja. Ti ne uzimaš na sebe onaj teret koji bi trebalo da poneseš. Zahtevaš naklonost od drugih, ali je ne uzvraćaš. Ti sasvim padaš na teret onima kod kojih boraviš, dozvoljavajući da te dvore oni koji nose i svoj i tvoj teret, mada za to nisu sposobniji od tebe same. Ti nisi u stanju da se pobrineš sama za sebe i ne ostavljaš onaj utisak koji bi trebalo da ostavlja žena jednog propovednika. Potrebno ti je više telesnog rada nego do sada. Prema onome što mi je bilo pokazano, mislim da bi bolje odgovorila svojim dužnostima kad si se posvetila delu vaspitanja svoje kćeri i razvila u sebi ljubav prema domaćim poslovima. Kao devojka nisi primila potrebno vaspitanje u ovom pravcu i stoga si nesrećnija u životu nego što bi inače bila. Ti ne voliš telesni rad, te se na putovanjima ponašaš kao bolesnik i nigde se ne trudiš da budeš od pomoći i olakšaš teret koji donosiš sa sobom. Nisi u stanju da shvatiš da oni koji te dvore često nisu ništa sposobniji od tebe da savladaju taj vanredni napor. Oslanjaš se na druge i pritiskaš ih celom svojom težinom. Nemam nikakvih dokaza da te je Bog pozvao da vršiš neku naročitu dužnost na putovanjima.

Ti moraš steći obrazovanje koje još nemaš. Ko je u stanju da tako poučava dete kao majka? Ko može tako dobro uočiti mane svog i njegovog karaktera kao što to može majka, vršeći one dužnosti koje joj je nebo dodelilo? To što ti ne voliš taj posao, nije nikakav dokaz da ti Gospod baš to nije namenio. Ti nemaš dovoljno telesne i moralne snage da bi se posvetila putovanju. Želiš da te drugi služe, umesto da ti služiš njima. Nisi dovoljno požrtvovana da bi olakšala teret koji predstavljaš za svog supruga i one koji su oko tebe.

Ljudi koji nisu u stanju da vladaju sopstvenom decom, ne mogu mudro postupati ni u stvarima zajednice, niti izaći na kraj sa upornim ljudima koji podležu iskušenjima sotoninim. Samo ako rado i s ljubavlju vrše svoje roditeljske dužnosti, biće u stanju da bolje razumeju terete koje treba da nose u zajednici. Draga sestro, savetujem ti da postaneš dobra žena svome suprugu i da mu učiniš dom prijatnim. Osloni se na svoje sopstvene snage i budi mu manje na teretu. Preni se i lati se onoga rada koji ti Gospod daje. Ti bi stalno želela da učiniš neko veliko delo, a zanemaruješ one male dužnosti koje leže na tvom putu i koje isto tako treba vršiti kao i one veće. Ti prelaziš preko njih očekujući neko veliko delo. Neka se tvoj cilj ogleda u tome da budeš korisna, da budeš radnik u ovom svetu, a ne samo posmatrač.

Draga sestro, ja govorim otvoreno, jer se ne usuđujem drugačije. Preklinjem te da uzmeš na sebe životni teret, a ne da ga se kloniš. Pomozi svome suprugu time što ćeš pomoći sama sebi. Vaši pojmovi o dostojanstvu koje treba da ima propovednik, nisu u saglasnosti sa primerom koji nam daje naš Gospod. Propovednik Hristov treba da bude trezven, blag, pun ljubavi, strpljiv, milosrdan i ljubazan. On treba da bude obazriv, uzvišen u mislima i rečima i besprekornog ponašanja. To je jevanđeljsko dostojanstvo. Ali ako propovednik dođe u neku porodicu gde može da se pobrine sam za sebe, treba to da čini na svaki način. On mora svojim primerom hrabriti ljude da budu vredni, i to tako što će se i sam latiti telesnog rada u trenucima kad nije pretovaren drugim dužnostima. Učestvujući u korisnim poslovima, on neće ništa oduzeti od svog dostojanstva, nego će koristiti svom zdravlju. Cirkulacija krvi će biti ujednačenija. Telesni rad predstavlja odmor od umnog i

otklanja krv iz mozga. Tvoj suprug mora svakako više raditi telesno kako bi olakšao svom mozgu. Kretanje koristi i varenju. Kad bi svakoga dana posvetio neko vreme telesnom radu, sem ako nije zamoren suvišnim naporima na nekom sastanku, imao bi od toga mnogo koristi i ne bi ni najmanje naškodilo svom ugledu. Njegov primer bi bio u skladu sa primerom našeg božanskog Učitelja.

Mi vas ljubimo i želimo vam uspeha u vašim naporima u borbi za bolji život.

Parobrod Kokuk, Misisipi, 30. sept. 1869.

NEVERSTVO U SLUŽBI PRISTAVA

Dragi brate K, smatram za svoju dužnost da tebi i bratu L napišem o nekim stvarima koje me tište. Izložila sam ti u čemu je stvar, ali pošto moj duh još nije miran, hoću da ti napišem.

Videla sam da su kod tebe „Ja“ i „moje“ došli na prvo mesto. Toliko si se mnogo brinuo za sebe, da Gospodu nije ostalo nikakve mogućnosti da radi za tebe. Nisi Mu za to pružio prilike. On je pustio brata L i tebe da radite po svom nahođenju kako bi vas ubedio da je vaša mudrost ludost. Ti nisi radio za dobro udovica i siročadi kao što je to Gospod naložio svojim sledbenicima, nisi mislio o siromasima Gospodnjim poklanjajući im naročitu brigu, niti si težio da slaviš Boga i veličaš Njegovo ime.

Stoga je Gospod dopustio i tebi i Lu da idete putem koji ste sami izabrali. On je dozvolio da se sami pobrinete za sebe. Osnova svih tvojih postupaka bili su tvoji sebični interesi i ti ćeš požnjeti ono što si sam posejao. Videla sam da ćeš primiti nagradu koja ranije ili docnije stiže onoga koji služi samo svojim sebičnim interesima. Ti ćeš čuti reči! „Daj račun kako si kućio kuću“. Ti si odgovoran pred Bogom za delo koje ti je povereno, a koje si sramno zanemario da bi služio samome sebi.

Da si težio da ugodiš Bogu, da si težio carstvu nebeskom i pravdi Hristovoj, ti bi činio i dela Hristova. Za siromašne, za udovice i siročad imao bi nežnosti i sažaljenja; ti bi se interesovao za njih i postupao prema njima kao što bi želeo da se postupa sa tvojom ženom i decom kad bi ostali siročad i zavisili od hladne nemilosti sveta ili od bezosećajnih hrišćana koji su to samo na rečima. Ti si se prema ovim nesrećnicima odnosio bez osećanja i bez srca. Služio si svojim interesima, ne obazirući se na njihovu veliku bedu. Bog te ne može blagosloviti sve dok ne budeš uvideo svoju grešnost u tom pogledu.

Videla sam da u tvojim očima delo Božje nije bilo svetije od tvojih poslova. Nisi cenio ono što je večno. Gospod ti je slao opomene i ukore obaveštavajući te o onome što se očekuje od tebe i pozvao te da se prihvatiš svoje dužnosti. Ali se ti nisi obazirao na te opomene. Nisi shvatio da se igraš s Bogom. Ti si zakidao Boga i služio samome sebi.

Mnogi su ljudi s poverenjem poslali Uredu novac zarađen uz velike žrtve. Neki su radili vrlo naporno i posvetili Gospodu novac stečen tim napornim radom, uz najveću štednju i poslali ga Uredu radi pomaganja stvari Božje. Siromašne udovice su slale skoro celokupnu svoju zaradu, u veri da će se Bog postarati za njih. Ovaj novac je bio posvećen sa suzama i molitvama, a ipak radosno jer su osećale da time pomažu veliko delo spasavanja duša. Siromašne po rodice su prodavale svoju jedinu kravu lišavajući svoju decu i sebe mleka, osećajući da time čine žrtvu Bogu. Oni su u dobroj veri dali svoj novac Uredu. Sebičnost i nepravilno rukovanje učinili su da se ovaj novac rasturi. Bog čini odgovornim one koji su njim rukovodili. Uskoro će tražiti da Mu se polože računi. Neka bi ti Gospod pomogao da se očistiš od svake mrlje.

Batl Krik, Mič. 17. januar 1870.

RDAVO SHVAĆENA OSETLJIVOST

Draga sestro M, stalno mislim na tebe i ne mogu propustiti a da ne stavim na hartiju svoja ubedenja, a na osnovu onoga što sam videla o tebi. Zadovoljna si što lutaš u magli i tami. Ti ne vidiš stvari u pravoj svetlosti. Zatvaraš oči pred samom sobom i ovako se izvinjavaš: „Ne bih učinila ovo ili ono da druga nisu uticali na mene i naveli me na taj postupak“.

Ti stalno nalaziš da su okolnosti krive, a to u stvari znači da smatraš krivim Božje providenje. Stalno smišljaš koga bi uzela za glavnog krivca i optužila da te je doveo u takav položaj da si morala da osećaš i govoriš onako kako ne dolikuje jednom hrišćaninu. Umesto da jednostavno samu sebe okriviš za svoje mane, ti okrivljuješ prilike i okolnosti koje su samo razvile u tebi one osobine koje su spavale ili bile skrivene u tvom karakteru i samo čekala da ih nešto probudi i učini aktivnim. A onda se pojavljuju u svoj svojoj nakaznosti i jačini.

Obmanjuješ sama sebe mišlju da te neprijatne osobine ne postoje, sve dok ne dođeš u položaj da govoriš ili postupaš tako da se one svima otkriju. Nisi voljna da uvidiš i priznaš da je to tvoja telesna priroda koja se još nije preobrazila i potčinila Hristu. Još nisi raspela svoje ja.

Ponekad prođu dani i sedmice, a da se u tebi ne pojavi taj duh koji sam nazvala nestrpljenjem i željom za zapovedanjem, vladanjem nad suprugom. Tvoja ljubav za vlašću i nametanjem sopstvenih nazora drugima skoro je upropastila i tebe i njega. Voliš da upućuješ druge i da im zapovedaš. Voliš da oni oseću i vide kako ti imaš najbolju svetlost i da ti je Bog naročito naklonjen. Ako oni ne pristanu, na to počinješ da ih sumnjičiš, postaješ zavidna, nespokojna, nezadovoljna i krajnje nesrećna.

Ništa tako lako ne oživljava ove zle crte tvoje prirode kao kad se osporavaju tvoja mudrost i rasuđivanje u vršenju dužnosti. Tvoja nasilna i osiona priroda koja kao da je spavala, budi se onda u svoj svojoj jačini. Tvoje ja stiče vlast nad tobom i tebi su isto tako malo dostupni razložan i ispravan sud kao kakvom umobolniku. „Ja“ se svim silama bori da osvoji vlast i potrebna je izuzetna čvrstina duha da te zadrži i zauzda. Sprema si da se pravdaš time kako si odviše osetljiva, kako suviše duboko osećaš i mnogo patiš. Videla sam da te sve to neće opravdati u očima Božjim. Ti oholost smatraš osećajnošću. „Ja“ je preovladalo. Kad se ono razapne, umreće i ta osećajnost ili ponos; a sve dotle ti nećeš biti prava hrišćanka. Biti hrišćanin znači biti sličan Hristu, znači imati smernosti, blag i tih duh koji podnosi protivljenje ne padajući u bes ili bezumlje. Kad bi se mogao ukloniti veo obmane koji te pokriva, tako da se vidiš onakvom kakvu te Bog vidi, ne bi se dalje upinjala da se opravdaš, nego bi skrušena pala pred Hrista, jedinog koji može da ukloni mane tvoje prirode i da te priveže za sebe.

SKUPOVI

Bog je Izrailjcima dao uputstvo da se skupljaju pred Njim u određenim vremenskim razmacima, na mestu koje On izabere, i da odrede naročite dane kada neće raditi nikakav nepotreban posao, nego će to vreme posvetiti razmišljanju o blagoslovima kojima ih je On obasuo. Tih dana su oni morali donositi poklone, dragovoljne darove i žrtve u znak zahvalnosti Gospodu, u skladu sa blagoslovima koje su primili od Njega. Sluga i sluškinja, stranac, siročić i udovica, svi su oni imali da se raduju što ih je Bog svojom čudesnom silom spasao ropskih okova i darovao im slobodu. Bilo im je zapovedeno da ne izlaze pred Gospoda praznih ruku. Oni su morali donositi zaloge svoje zahvalnosti Bogu za milost i blagoslove kojima ih je neprestano obasipao. Prinosi su bili raznoliki, već prema tome kako je darodavac cenio blagoslove koje je dobio. Na taj način se otkrivao karakter ljudi. Oni koji su visoko cenili blagoslove kojima ih je Bog obasuo, doneli su i

darove u skladu s tim. Oni pak kod kojih su sebičnost i idolopoklonička ljubav prema primljenim darovima oslabili moralne sile, i koji nisu bili nadahnuti žarkom ljubavlju prema plemenitom Darodavcu, donosili su siromašnije darove. Tako su se otkrivala srca. Pored tih naročitih verskih praznika zadovoljstva i radosti, jevrejski narod je morao praznovati i Pashu. Gospod im je obećao da će ih blagosloviti u svakom njihovom dobitku i u svakom delu njihovih ruku ako budu verno poštovali Njegove zapovesti.

U ovim poslednjim danima, kad je reč o darovima i žrtvi, Bog ništa manje ne traži od svog naroda nego što je tražio od jevrejskog naroda. Oni koje je Bog blagoslovio sredstvima za život, čak ni udovica ni siročić, ne smeju zaboraviti Njegove blagoslove. Naročito oni kojima je Bog dao obilje, moraju Mu vratiti ono što je Njegovo. Oni se moraju pojaviti pred Njim u duhu samopožrtvovanja i doneti svoje darove u skladu sa blagoslovima kojima ih je obasuo. Ali mnogi takvi pokazuju prema Njemu nisku nezahvalnost. Ako Njegov blagoslov počiva na njima I povećava njihov dobitak, oni te blagodati pretvaraju u okove koji ih vezuju za njihovu imovinu. Poslovi ovog sveta imaju prednost, obuzimaju čitavo njihovo biće tako da zapostavljaju pobožnost i verske dužnosti. Oni ne mogu sebi dozvoliti da izađu pred Boga čak nijednom godišnje. Oni pretvaraju blagoslove Božje u prokletstvo. Oni služe sopstvenim prolaznim interesima a zanemaruju Gospodnje zahteve.

Mnogi koji poseduju hiljade ostaju kod kuće godinu za godinom, zauzeti brigama ovoga sveta i njegovim koristima, i smatraju da ne mogu podneti malu žrtvu koja se sastoji u prisustvovanju godišnjim skupovima na kojima se slavi Bog. On ih je blagoslovio u žitnicama, i zalihama, okružio ih blagodatima s leva i s desna, a oni Mu ipak uskraćuju male darove koje On od njih zahteva. Oni vole da služe sami sebi. Njihova duša će biti kao žedna pustinja, bez nebeske rose i kiše. Gospod im je dao dragoceni blagoslov svoje milosti. On ih je oslobodio ropstva greha i okova zabluda i pokazao njihovom zamračenom razumu veličanstvenu svetlost istine. I zar ti dokazi ljubavi i milosti Božje ne treba da izazovu zahvalnost? Zar oni koji tvrde da veruju da je kraj svemu tako blizu treba da budu slepi za sopstvene duhovne interese i da žive samo za ovaj svet i za ovaj život? Očekuju li da će njihov večni život doći sam po sebi? Oni neće steći duhovnu snagu ako sa svoje strane ne ulože sve moguće napore.

Mnogi koji tvrde da očekuju dolazak našeg Gospoda u stvari žudno teže zemaljskom dobitku. Oni su slepi za svoje večne interese. Trude se oko onoga što se ne isplati. Oni troše svoj novac na ono što nije hrana. Pokušavaju da se zadovolje blagom koje skupljaju na zemlji, blagom koje mora propasti. I zapostavljaju pripremanje za večnost, što treba da bude glavno i jedino stvarno delo njihovog života.

Svi oni kojima je ikako moguće treba da prisustvuju tim godišnjim skupovima. Svi moraju uvideti da Bog to traži od njih. Ako se ne koriste prednostima koje im je On podario da bi postali snažni u Njemu i u sili Njegove milosti, oni će postajati sve slabiji i sve manje će gajiti želju da se sasvim posvete Bogu. Dođite, braćo i sestre, na te svete sastanke da biste našli Isusa. On će doći na praznik. On će biti prisutan i učiniće za vas ono što je najpotrebnije učiniti, Ne smete držati da su vaša imanja od veće vrednosti nego uzvišeni interesi duše. Sva blaga koja posedujete, ma kako bila dragocena, neće biti dovoljna da njima kupite svoj mir i nadu koji predstavljaju beskrajn dobitak, pa makar vas on koštao svega što imate, muka i patnji čitavog zemaljskog života. Snažno, jasno osećanje o postojanju večnih vrednosti, spremnost srca da sve podari Hristu — to su blagoslovi mnogo vredniji od svih bogatstava, zadovoljstava i slave ovoga sveta.

Ti sastanci pod vedrim nebom su od velike važnosti. Oni i koštaju. Sluge Božje iscrpljuju svoje životne snage da bi pomogli narodu, dok se mnogi drže kao da ne žele pomoć. Iz straha da će

izgubiti nešto od zemaljskog dobitka, oni propuštaju dragocene prilike kao da one nemaju nikakvog značaja. Svaki onaj koji tvrdi da veruje u istinu treba da ceni svaku mogućnost koju mu Bog pruža, da bi stekao jasnije saznanje o istini, o Njegovim zahtevima i o potrebi pripremanja za Njegov dolazak. Staloženost vedrina, poslušnost, poverenje u Boga — to je ono što Bog traži.

Ne treba da se iscrpljujete preteranim strahovanjima i nepotrebnim brigama. Radite svoj svakodnevni posao, verno ispunjavajući dužnost koju vam je poverilo providenje Božje, i On će se pobrinuti za vas. Isus će produbiti i proširiti vaše blagodati. Morate uložiti napore ako želite da na kraju budete spaseni. Dođite na te sastanke spremni za rad. Ostavite za sobom svoje domaće brige, dođite da nađete Isusa i naći ćete Ga. Dođite sa svojim darovima u skladu sa blagoslovima koje ste primili. Pokažite svoju zahvalnost prema Tvorcu, koji vam je darovao sve vaše blagodati, dragovoljnim darovima. Niko ne bi trebalo da dođe praznih ruku, „Donesite sve desetke u sprema da budu hrane u mojoj kući, i okušajte me u tom, veli Gospod nad vojskama, hoću li vam otvoriti ustave nebeske i izliti blagoslov na vas da vam bude dosta.“

SVEDOČANSTVO ZA ZAJEDNICU

Broj dvadeset

DRUŠTVENI SASTANCI

Nedavno sam od jednog brata koga visoko cenim primila jedno pismo u kome mi postavlja pitanje odnosno vođenja sastanaka. On pita da li treba odrediti više molitava jednu za drugom, zatim dati odmor od nekoliko trenutaka, pa onda opet nastaviti sa molitvama.

Na osnovu svetlosti koja mi je bila data o tome, videla sam da Bog ne zahteva od nas da prilikom okupljanja da bismo Ga slavili, činimo svoje sastanke dosadnim i zamornim, ostajući dugo priklonjeni u molitvi i slušajući niz dugih molitava. Ljudi slabog zdravlja ne mogu izdržati taj napor a da ne osete krajnji zamor i iscrpljenost. Telo se umara ako ostane dugo u pognutom stavu, a što je još gore, i duh se zamara neprekidnim molitvama koje ne pružaju nikakvo duhovno okrepljenje, tako da sastanak za ljude predstavlja čist gubitak. Oni su se umorili umno i telesno i nisu dobili nikakvo duhovno okrepljenje.

Sastanke za predavanja i molitvu ne treba činiti dosadnim. Ukoliko je to moguće, svako treba da dođe na vreme i ne treba odlagati sastanak zbog onih koji kasne po pola časa ili čak po pedeset minuta. Čim ima dvoje prisutnih, oni mogu zatražiti obećanje. Sastanak treba otvoriti u ugovoreno vreme, ako je to moguće, bez obzira da li ima mnogo ili malo prisutnih. Ne treba biti formalista i ukočen, nego svi treba rado da vrše svoju dužnost. U običnim prilikama, molitve ne bi trebalo da traju duže od deset minuta. Treba promeniti položaj tela i pojanjem i savetima sprečiti jednoličnost; ako neko zatim oseti potrebu za molitvom, neka se pomoli.

Svi treba da smatraju svojom hrišćanskom dužnošću da budu kratki u molitvi. Kažite Gospodu ono što želite ne obilazeći čitav svet. U privatnim molitvama možemo se svi moliti koliko nam je drago i biti opširni koliko god to želimo. Možemo se moliti za sve rođake i prijatelje. Klet je mesto gde se iznose sve lične teškoće i iskušenja. Javni sastanak u slavu Božju nije mesto na kome se izlivaju tajne srca.

Šta je cilj sakupljanja? Da li da se Bog obavesti, da Mu se u molitvi kaže ono što svi već znamo? Mi se okupljamo da bismo izgrađivali jedni druge izmenom misli i osećanja, da bismo prikupili snage, svetlosti i hrabrosti upoznavajući nade i želje jedni drugih. Usrdnim i duboko osećajnim molitvama prenetim u veri, primamo snagu i okrepljenje sa Izvora naše snage. Ovi sastanci treba da budu naši najlepši časovi i trebalo bi da se učine zanimljivim svima koji tu nalaze olakšanja u svom verskom iskustvu.

Postoje, bojim se, ljudi koji ne iznose svoje lične nevolje u privatnoj molitvi, nego čekaju da to saopšte na sastancima za molitvu i stoga nekoliko dana pripremaju svoju molitvu. Takvi su prava opasnost za sastanke. Oni ne zrače nikakvu svetlost, nikoga ne podižu. Njihove hladne, ledene molitve i duga svedočanstva bacaju senku na sve. Svi se raduju kad oni završe i skoro je nemoguće osloboditi se ledenosti i tame koje oni donose na sastanak svojim molitvama i savetima. Prema svetlosti koja mi je data, naši sastanci trebalo bi da budu duhovni i društveni, i ne suviše dugi. Treba ostaviti kod kuće zatvorenost, oholost, taštinu i strah od ljudi. Ne smemo na sastanke poneti sitna razmimoilaženja i predrasude. Kao u kakvoj složenoj porodici, među braćom i sestrama koji se tu sastaju da bi se okrepili i osnažili sjedinjavanjem svetlosti svih, moraju vladati jednostavnost, blagost, poverenje i ljubav.

„Vi ste vidjelo svijetu“ kaže nebeski Učitelj. Nemaju svi isto iskustvo u svom verskom životu. Tu se sastaju ljudi raznih delatnosti i jednostavno i skromno iznose svoja iskustva. Svi koji idu onim hrišćanskim putem koji vode naviše, imaju i uvek će imati živo, novo i zanimljivo iskustvo.

Živo iskustvo se dobija u svakodnevnim iskušenjima, sukobima, jakim naporima i poredama, u velikom miru i radostima koje stičemo kroz Isusa. Jednostavno iznošenje ovih iskustava daje svetlosti, snage i znanja, što će pomoći drugima da i sami napreduju u bogougodnom životu. Slavljenje Boga treba da bude zanimljivo i poučno za sve koji imaju ljubav prema onome što je božansko i nebesko.

Isus, nebeski Učitelj, nije se držao po strani od dece čovečije, nego je sišao s neba na zemlju u cilju njihovog dobra i da bi čistotom i svetošću svog života osvetlio stazu svih njih i put ka nebu. Iskupitelj sveta je svoje pouke davao u tako jasnom i razumljivom obliku da su Ga svi mogli razumeti. On je najviše voleo da govori pod vedrim nebom. Nijedna zgrada ne bi mogla da primi mnoštvo koje je išlo za Njim; ali On je imao i naročite razloge zbog kojih je odlazio u polja, na morsku obalu da bi tamo propovedao. Tu je imao pogled na okolinu, koristio se predmetima i zbivanjima poznatim i bliskim tim jednostavnim ljudima, i na taj način im lepo objašnjavao značajne istine koje im je otkrivao. On je svoje pouke povezivao sa delima Božje prirode. Ptice koje su veselo cvrkutale svoje pesme, cveće koje je krasilo dolinu svojom lepotom, lokvanj koji se u svojoj čistoti odmarao na grudima jezera, ponosno drveće, njive, pšenica koja se talasa, gola zemlja, drvo okićeno plodom, večni bregovi, žubor potoka, sunce na zalasku, nebo u divnim bojama — sve je to On koristio da bi svojim slušaocima otkrio nebeske istine. On je spajao dela Božjih ruku na nebu i na zemlji sa rečima života koje je želeo da ulije u njihov duh, kako bi se, kad god pogledaju na čudesna dela Božja u prirodi, setili Njegovih pouka.

Svim ovim naporima Hristos je želeo da svoje pouke učini što zanimljivijim. Znao je da umorni i gladni ljudi ne bi mogli primiti duhovne blagodati i stoga nije zaboravljao ni njihove telesne potrebe. On je jednom prilikom izvršio čudo i nahranio pet hiljada ljudi koji su došli da slušaju reči života sa Njegovih usana. Isus je posmatrao okolinu pružajući ljudima dragocene istine. Okolina je bila takva da je mogla privući oko i probuditi divljenje u grudima svakog ljubitelja lepote. Isus je tako mogao objasniti mudrost Božju na Njegovim tvorevinama i učiniti trajnim svoje svete pouke, upravljajući misli ljudi na Boga preko prirode.

Tako su se u njihovoj duši predeo, drveće, ptice, cveće u dolini, bregovi, jezera i lepote neba sjedinjavale sa uzvišenim svetim istinama koje će, pri pogledu na sve to posle Hristovog uznesenja na nebo, živo iskravati u njihovom sećanju.

Kad je poučavao narod, Hristos nije posvećivao vreme molitvi. Nije prisiljavao ljude na molitvu i druge, dosadne ceremonije, kao što su to činili fariseji. Evo kako je On učio svoje učenike da se mole: „I kad se moliš Bogu, ne budi kao licemjeri, koji rado po zbornicama i na raskršću po ulicama stoje i mole se da ih vide ljudi, Zaista vam kažem da su primili platu svoju. A ti kad se moliš uđi u klijet svoju, i zatvorivši vrata svoja, pomoli se ocu svojem koji je u tajnosti; i otac tvoj koji vidi tajno, platiće tebi javno. A kad se molite, ne govorite mnogo, kao neznabošci; jer oni misle da će za mnoge riječi svoje biti uslišeni. Vi dakle ne budite kao oni; jer zna otac vaš šta vam treba prije molitve vaše.“

Hristos je govorio učenicima da njihova molitva treba da bude kratka, i da sadrži samo ono što žele i ništa više. On određuje sadržinu i trajanje njihovih molitvi; ona treba da sadrži hvalu i želju za zemaljskim i duhovnim blagoslovom.

Kako je sadržajna ova molitva! Ona sadrži potrebe svih ljudi. Jedan do dva minuta je dovoljno za svaku običnu molitvu. Može se desiti da Duh Božji odredi neku naročitu molitvu, u kojoj se skrušeno obraćamo Duhu: žedna duša čezne bolno za Bogom, dok se bori kao što je to Jakov činio i neće da se smiri bez nekog naročitog znaka sile Božje. Ovo je po volji Božjoj.

Molitve mnogih su beživotne i u tonu propovedi. Takvi se mole ljudima, a ne Bogu. Kad bi se

molili Bogu i zaista shvatili što čine, uplašili bi se od svoje smelosti, jer se pod plaštom molitve obraćaju Gospodu čitavim govorom kao da su Tvorcu svemira potrebna neka obaveštenja u pogledu onoga što se dešava u ovom svetu. Sve ove molitve su kao zvono koje zvoni i praporac koji zveči. One se ne primaju na nebu. One zamaraju Božje anđele koji su prinuđeni da ih slušaju.

Isusa su često zaticali u molitvi. On je odlazio u usamljene vrtove i u planine da bi izneo svoje molbe. Kad bi se završile dnevne brige i poslovi i kad bi umorni otišli na počinak Isus je svoje vreme posvećivao molitvi. Mi ne bismo hteli da odvrćamo od molitve, jer se ljudi odviše malo mole i straže. A još je manje molitava koje se upućuju Duhom i još manje razumevanja za njih. Usrdna i delotvorna molitva je uvek na mestu i neće nikada zamarati. Takva molitva privlači i okrepljuje sve koji imaju ljubavi za pobožnost.

Mnogo se zanemaruje tajna molitva i baš stoga se mnogi mole tako dugim i dosadnim molitvama kad se okupe da proslave Boga. Oni time pokušavaju da nadoknade svoje dužnosti koje nisu ispunjavali cele sedmice. Oni se mole u nadi da poprave ovaj svoj propust i umire svoju savest koja ih optužuje. Oni se nadaju da će molitvama zadobiti milost Božju. Ali često te molitve imaju samo jedno dejstvo da i druge odvuku u istu tamu u kojoj se i oni nalaze. Kad bi hrišćani primili k srcu Hristovo učenje o molitvi i straženju, postali bi razumniji u slavljenju Boga.

KAKO TREBA DA PRAZNUJEMO SUBOTU

Bog je milostiv. Njegovi zahtevi su razumni i u skladu sa Njegovom dobrotom i milošću. Cilj subote je da donese blagodat svim ljudima. Čovek nije stvoren subote radi, jer je subota ustanovljena posle stvaranja čoveka, da bi udovoljila njegovim potrebama. Pošto je stvorio svet za šest dana, Bog se odmorio i posvetio i blagoslovio dan u koji se odmorio od svih svojih dela koja je stvorio. On je odredio da se i čovek u taj dan odmara od svog rada i da posmatrajući zemlju dole i nebo gore, razmišlja o tome da je Bog sve stvorio za šest dana a sedmog dana se odmorio. I tako će, kad bude sagledao sve opipljive dokaze beskrajne Božje mudrosti, njegovo srce biti prepuno ljubavi i poštovanja prema njegovom Tvorcu.

Da bismo slavili svetu subotu, nije potrebno da se zatvaramo u sobe niti da se klonimo lepih prizora prirode i okrepljujućeg nebeskog vazduha. Ni u kom slučaju ne bismo smeli dozvoliti da nas pritiskaju tereti i poslovne brige u dan Gospodnji koji je On posvetio. Ne bismo čak smeli dozvoliti ni da se duh bavi mislima zemaljske prirode. Ali, ako celu subotu provedemo između četiri zida slušajući duge propovedi i dosadne, formalne molitve, naš duh se ne može okrepiti, osvežiti i uzdići. Ovako proslavljati znači zloupotrebljavati subotu Gospodnju. Time se ne postiže onaj cilj radi koga je ona ustanovljena. Subota je stvorena čoveka radi, da bi mu donela blagodat time što će odvojiti njegov duh od zemaljskih poslova, da bi on mogao posmatrati dobrotu i veličinu Božju. Potrebno je da se narod Božji okuplja da bi govorio o Njemu, izmenjao misli i poglede o istinama koje se nalaze u Njegovoj Reči i posvetiti jedan deo svog vremena istinskoj molitvi. Ali ti časovi, čak ni subotom, ne bi smeli postati dosadni usled preterano dugih propovedi, jer se tako gubi interesovanje.

Trebalo bi da svi provedu van kuće jedan deo dana. Mogu li deca steći bolje saznanje o Bogu nego time što će provesti u polju jedan deo svog vremena, ne u igri, no u društvu svojih roditelja? Omogućite im da njihove mlade duše nađu Boga u lepotama prirode, obratite im pažnju na zakone Njegove ljubavi prema čoveku u svemu stvorenom i njih će to privući i zainteresovati. Ona onda neće biti u opasnosti da povezuje Boga samo sa onim što je ozbiljno i strogo, nego će, videvši sve one lepote koje je On stvorio radi dobra ljudskog, gledati na Njega kao na nežnog Oca punog ljubavi. Ona će shvatiti da Njegove zabrane i zapovesti nemaju za cilj samo da istaknu Njegovu

moć i vlast, već da je On pre svega imao pred očima sreću svoje dece. I kad im se Bog tako prikaže da sagledaju svu Njegovu ljubav i milost, lepotu i privlačnost Njegovog karaktera, ona će osetiti ljubav prema njemu. Možete obratiti njihovu pažnju na ljupke ptice koje ispunjavaju vazduh svojim srećnim cvrkutom, na travu i na divno šareno cveće od koga mirišu čitava polja. Sve to objavljuje ljubav i veštinu nebeskog Umetnika i pokazuje slavu Božju.

Roditelji, zašto da ne iskoristite pouke koje nam je Bog dao u knjizi prirode da biste svojoj deci objasnili Njegovu pravu prirodu? Oni koji žrtvuju jednostavan život modi i odvajaju se od lepote prirode neće biti bogati duhom. Oni ne mogu razumeti veštinu i ljubav Božju koja se ogleda u Njegovim tvorevinama, a njihova srca nisu ispunjena poštovanjem i ljubavlju prema Bogu koga vide u prirodi, niti su u stanju da zakučaju novom ljubavlju prema Njemu.

Svi koji ljube Boga treba da učine sve što mogu da bi subotu učinili pravom milinom, da bi ona bila sveta i poštovana. Ali to ne mogu postići ako budu tražili zadovoljstva u grešnim i zabranjenim zabavama. Ipak, mogu učiniti mnogo da bi uzvisili subotu u svojoj porodici i stvorili od nje najzanimljiviji dan u sedmici. Treba da nađemo vremena da se posvetiš svojoj deci. Promena će na njih blagotvorno uticati. Možemo izaći s njima u prirodu, na čist vazduh, sedeti s njima u polju, na suncu i dati hrane njihovom neumornom duhu razgovarajući s njima o delu Božjem. Možemo im uliti ljubav i poštovanja prema Njemu time što ćemo im obratiti pažnju na lepote prirode.

Mi treba subotu da učinimo do te mere zanimljivom članovima svoje porodice, da je svaki put očekuju s radošću. Roditelji će najviše uzvisiti i slaviti subotu, ako budu pronalazili pogodne načine da svoju decu pouče i da ih pridobiju za duhovni život, objašnjavajući im prirodu Božju i ono što On zahteva od nas da činimo kako bismo usavršavali svoj hrišćanski karakter i dobili večni život. Roditelji, učinite subotu danom radosti, kako bi je vaša deca željno iščekivala i upućivala joj dobrodošlicu u svojim srcima.

HRIŠĆANSKI ODMOR

Mislila sam o tome kolika je razlika između ovog našeg današnjeg skupa i skupova na kojima obično učestvuju nevernici. Umesto molitve i reči o Hristu i veri, čulo bi se ludo smejanje i prazni razgovori. Ljudi bi želeli da se što bolje provedu. Skup bi počeo sa ludostima i završio bi sa taštinom. Mi bismo želeli da ovi skupovi budu takvi da se možemo vratiti kući mirne savesti, ubeđeni da nismo uvredili ni Boga ni čoveka, sa osećanjem, da ni na koji način nismo povredili nikog iz svog društva, niti pak rđavo uticali na bilo koga.

Ovde mnogi greše. Ljudi nemaju na umu da su odgovorni za uticaj koji vrše na druge, da moraju Bogu polagati račun za utisak koji ostvaruju i uticaj koji vrše na sve s kojima dolaze u dodir u životu. Ako taj uticaj odvodi druge od Boga i navodi ih na put taštine i lakomislenosti, ako ih hrabri da traže zadovoljstva u zabavama i budalaštinama, oni će morati da odgovaraju za to. A ako su ove osobe ugledni ljudi i žene koji zauzimaju takav položaj da će njihov primer povući druge za sobom, toliko će veći biti njihov greh, jer se nisu ponašali onako kako to zahteva Biblija.

Način na koji se danas odmaramo sasvim odgovara mojim pojmovima o odmoru i rekreaciji. Pokušala sam da iznesem svoje poglede o ovom pitanju, ali je bolje prikazati ih na primeru nego opisivati ih. Na ovom mestu smo se pre godinu dana okupili sa istim ciljem. Sve je onda bilo vrlo prijatno i lepo, ali se nečemu ipak moglo zameriti. Neki su se suviše šalili i bili neozbiljni. Nisu svi bili adventisti i stoga se zapažalo i ono što nije bilo u skladu, sa našim očekivanjima.

Međutim, ja verujem da Bog dok težimo da okrepimo svoj duh i svoje telo, zahteva od nas da sve svoje snage uvek upotrebimo u najbolje svrhe. Okupljajmo se dakle, kao što to danas činimo, i radimo sve na slavu Božju. Možemo i treba tako da podesimo svoj odmor da nas on osposobi za još

uspešnije obavljanje dužnosti koje nas očekuju, da bismo imali još blagotvorniji uticaj na one s kojima se družimo. To treba naročito da važi za prilike kao što je ova, koja treba svima da donese radost. Vratićemo se kućama okrepljena tela i bolji u duši, pripremljeni da se iznova posvetimo svom poslu, s većom nadom i hrabrošću.

Mi verujemo da je to velika prednost što svakoga dana svoga života možemo slaviti Boga na zemlji, što ne živimo samo radi sopstvenog zadovoljstva, samo da bismo ugodili sebi. Mi smo ovde da donosimo blagodat čovečanstvu, da bismo bili blagoslov za društvo. A kako ćemo moći biti blagoslov za društvo i doneti blagodat svome pokoljenju, ako dopustimo da se naša duša kreće rđavim putevima, kojima idu mnogi ljudi koji traže samo taštinu i ludost? Mi se ne možemo nekažnjeno odavati nijednom zadovoljstvu koje nas čini nesposobnim za verno vršenje redovnih životnih dužnosti.

Mi težimo onome što je uzvišeno i lepo. Želimo da odvratimo svoj duh od površnih i beznačajnih stvari koje su prolazne. Mi hoćemo da nam iz svega čemu se posvetimo pritiče nova snaga. Na svim ovakvim skupovima radi odmora, u svakom prijatnom društvu mi težimo da dobijemo novu snagu kako bismo postali bolji ljudi i žene. Želimo da iz svakog mogućeg izvora crpimo novu hrabrost, snagu i moć, kako bismo uzdigli svoj život do svetosti i čistote a ne da se spuštamo na nivo taštog sveta. Čujemo da mnogi koji ispovedaju veru Hristovu govore: „Svi moramo da se spustimo na isti stupanj“. Za hrišćane uopšte nema spuštanja. Prigriliti istinu Božju i veru Biblije ne znači spustiti se, nego uzdići se na viši stupanj, na više stanovište gde ćemo biti u vezi s Bogom.

Stoga se Hristos i ponizio i uzeo na sebe našu prirodu, kako bi svojim poniženjem, patnjama i žrtvom postao stepenik palim ljudima, kako bi se ovi uspele Njegovom zaslugom i kako bi preko Njega Bog primio njihove napore u tvorenju Njegovog zakona. Ne postoji dakle spuštanje. Mi se trudimo da stavimo našu nogu na uzvišen stepenik večne istine. Trudimo se da postanemo sličniji nebeskim anđelima, čistiji u srcu, bezgrešniji, neviniji i neokaljani.

Mi težimo čistoti i svetosti života kako bismo na kraju bili osposobljeni za nebesko društvo u carstvu slave. A jedini način da se to uzdizanje hrišćanskog karaktera ostvari jeste kroz Isusa Hrista. Za uzdizanje ljudske porodice nema drugog puta. Neki govore o poniženjima koja trpe i o žrtvama koje podnose pošto su prihvatili istinu nebeskog porekla! Tačno je da svet ne prihvata istinu; nevernici je ne prihvataju. Oni mogu govoriti o onima koji su prihvatili istinu i tražili Spasitelja i tvrditi da takvi sve napuštaju, svega se odriču i žrtvuju sve što vredi sačuvati. Ali, nemojte mi to govoriti. Ja znam bolje, Moje iskustvo dokazuje suprotno. Nemojte mi govoriti da se moramo odreći svog najdražeg blaga, a da ne dobijamo ništa u naknadu. Zaista nije tako! Tvorac koji je zasadio divni raj za naše prve roditelje, koji je zasadio i za nas ljupko drveće i cveće i koji je sve što je lepo i veličanstveno u prirodi dao ljudskom rodu, odredio je da ljudski rod u tome uživa. Dakle, ne mislite da Bog želi da se odrekemo svega što je na ovom svetu predviđeno za našu sreću. On traži da se odrekemo samo onoga što nije za naše dobro i sreću.

Bog koji je zasadio plemenito drveće i odenuo ga bogatim lišćem, koji nam je dao blistave i divne boje cveća i čije divne rukotvorine vidimo u čitavom carstvu prirode, nije odredio da budemo nesrećni. On nije odredio da budemo bez ukusa i da ne uživamo u tim stvarima. On želi da uživamo u njima i da budemo srećni zbog čari prirode koje su Njegovo delo.

Ispravno je kad za odmor i oporavak tražimo mesta kao što je ovaj šumarak. Ali dok smo ovde, ne treba da posvećujemo pažnju samo sebi i propuštamo dragoceno vreme u zabavama koje podstiču odbojnost prema svetim stvarima. Nismo došli ovde da vreme provedemo u šalama i dosetkama, u beznačajnim razgovorima i besmislenom smehu. Mi zapažamo lepote prirode. I šta

onda? Treba li da padnemo ničice i da ih obožavamo? Ne, zaista. Dok gledamo lepote prirode, naše misli treba da se uzdignu do Boga ove prirode. treba da se uzdignu do Tvorca svemira. Tada treba da obožavamo Tvorca koji je stvorio sve ove divne stvari za našu korist i sreću.

Mnogi uživaju u divnim slikama i spremni su da obožavaju obdarenost koja je stvorila tako lep crtež. Međutim, odakle oni koji svoj život posvećuju tom delu crpe svoje zamisli? Gde umetnici dobijaju ideje o stvarima koje stavljaju na platno? Iz divnih predela prirode — iz prirode, jedino iz prirode. Pojedinci posvećuju sve snage svoga bića i sva svoja osećanja svojim naklonostima u tom pravcu. Mnoga odvajaju svoje misli od lepote i slave prirode koju je Tvorac stvorio nas radi i posvećuju sve sile svoga bića usavršavanju u umetnosti; međutim, sve te stvari predstavljaju samo nesavršene kopije prirode. Umetnost nikad ne može dostići savršenstvo prirode.

Zaboravlja se Tvorac svih tih divnih pojava u prirodi. Videla sam mnoge kako se oduševljavaju slikom koja prikazuje zalazak sunca, dok istovremeno ne uživaju u stvarnom i veličanstvenom zalasku sunca koje se može videti gotovo svake večeri tokom cele godine. Oni bi mogli videti divne boje kojima je nevidljivi Umetnik božanskom veštinom naslikao veličanstvene slike na promenljivoj platnu neba; ali oni se lakomisleno okreću od nebeskih slika ka umetničkim slikama koje je izradila nesavršena ruka i gotovo padaju ničice i obožavaju ih. Šta je tome uzrok? To što se neprijatelj gotovo neprestano trudi da odvoji um od Boga. Kad im pomenemo Boga i veru Hristovu, hoće li ih oni primiti? Zaista ne. Oni ne mogu prihvatiti Hrista. Moraju li oni podnositi žrtve da bi Ga primili? Ni najmanje! No, šta je onda potrebno? Jednostavno, potrebno je posvetiti najbolja i najsvetija osećanja Onome koji je ostavio slavu Očevu i sišao dole da umre za rod pobunjenika. On je ostavio svoja bogatstva, veličanstvo, visoki položaj i uzeo našu prirodu kako bi nam ukazao na put spasenja — i radi čega? Da bi vas ponizio i lišio nekih prava? Zaista ne. Da bi utro put kojim ćete izbeći svoju bedu. Da bi vas na kraju uzdigao i postavio s desne strane u svom carstvu. Radi toga je podneta velika, neizmerna žrtva. I ko može shvatiti tu veliku žrtvu? Ko je može ceniti? Niko drugi do oni koji shvataju tajnu božanstva, koji su okusili sile sveta koji će doći, koji su pili iz čaše spasenja koja nam je data. Tu čašu spasenja nam nudi sam Gospod; On je pak umesto nas do taloga ispio onu čašu gorčine koju su pripremili naši gresi i koja je nama bila namenjena. A mi ipak tako govorimo kao da Hristos, koji je podneo toliku žrtvu i pokazao toliku ljubav prema nama, hoće da nas liši svega što je vredno posedovati.

Čega dobrog bi nas On lišio? On želi da nas liši mogućnosti da popuštamo urođenim strastima telesnog srca. Ne možemo se ljutiti kad god nam se to ushte, a pri tom ipak sačuvati čistu savest i naklonost Božju. Međutim, zar mi nismo voljni da se toga odrekemo? Da li će nas uživanje u razvratu i strastima učiniti srećnijim? Baš zbog toga što nas to neće učiniti srećnijima, postavljena su ograničenja u tom pogledu. Naša radost se neće povećati ako se srdimo i ako podstičemo izopačene čudi. Ako se povodimo za telesnim srcem, to nam neće doneti sreću. I zar bismo na taj način postali bolji? Ne, Na taj način samo bacamo tamnu senku na svoje ukućane i umanjujemo sopstvenu sreću. Popuštanje urođenim prohtevima samo će naškoditi organizmu i uništiti zdravlje. Prema tome, Bog želi da ograničimo svoj apetit, da savladamo strasti i potčinimo čitavo svoje biće. A On je obećao da će nam dati snage ako pristupimo tom delu.

Greh Adama i Eve prouzrokovao je užasno odvajanja između Boga i čoveka. A Hristos je stao između palog čoveka i Boga i kaže čoveku: „Još uvek se možeš vratiti Ocu: postoji plan prema kome se Bog može izmiriti sa čovekom i čovek s Bogom. Preko posrednika možeš se približiti Bogu.“ On je veliki Prvosveštenik koji preklinje u vaše ime. I vi morate doći i izložiti svoj slučaj pred Oca preko Isusa Hrista. Tako možete naći pristup k Bogu. Uprkos vašeg greha, vaš slučaj nije beznadežan. „I ako ko sagriješi, imamo zastupnika kod opa, Isusa Hrista pravednika.“

Zahvaljujem Bogu što imamo jednog Spasitelja. I nema drugog načina na koji se možemo uzdići, izuzev kroz Hrista. Niko ne treba da misli da je veliko poniženje prihvatiti Hrista. Jer kad učinimo gaj korak, uhvatili smo zlatnu vrpcu koja vezuje smrtnog čoveka sa beskonačnim Bogom; učinili smo prvi korak ka pravoj uzvišenosti kako bismo se pripremili za društvo čistih nebeskih anđela u carstvu slave.

Nemojte biti obeshrabreni, nemojte biti malodušni. Mada možete imati iskušenja, mada vas može saletati podmukli neprijatelj, ako pred sobom budete imali strah Božji, anđeli koji obiluju snagom biće vam poslati u pomoć i bićete jači od sila mraka. Isus živi. On je umro da bi utro put spasenja palom rodu i danas živi da bi se zalagao za nas, da bismo se mi uzdigli do Njegove desne strane. Uzdajte se u Boga. Svet ide širokim putem. A vi, dok hodite uzanim putem i sukobljavate se sa poglavarima i vlastima, i kad nailazite na protivljenje neprijatelja, setite se da se za vas neko pobrinuo, Tražite pomoć od Onoga koji je moćan i preko Njega ćete pobediti.

„Zato iziđite između njih i odvojte se, govori Gospod, i ja ću vas primiti i bićete sinovi i kćeri Gospoda Svedržitelja.“ Kakvo je to obećanje! To je svečani zavet da ćete postati članovi te carske porodice, naslednici nebeskog carstva. Kad kakvu ličnost počastvuje ma koji vladar na zemlji, ili kad dođe s njom u dodir, to objavljuju svi listovi izazivajući zavist onih koji se smatraju manje srećnim. A ovde je Onaj koji je Car nad svima, Vladar svemira, Tvorac svega dobrog. I On nam govori: „Bićete moji sinovi i kćeri; ujediniću vas sa sobom; postaćete članovi carske porodice i deca nebeskog Cara.“

Pavle kaže: „Imajući dakle ovakva obećanja, o ljubazni! da očistimo sebe od svake poganštine tijela i duha, i da tvorimo svetinju u strahu Božijemu.“ Zašto ne bismo to učinili, kad imamo takav podstrek, kad možemo postati deca Najvišega, kad možemo Boga nebeskog nazivati svojim ocem? Zar to nije dosta? I zar to nazivate lišavanjem nečega što je vredno imati? Znači li to odreći se svega što je vredno posedovati? Ja hoću da se ujedinem s Bogom i svetim anđelima, to je moja najuzvišenija težnja. Vi možete imati sva blaga ovoga sveta. Ali ja moram imati Isusa. Moram imati pravo na besmrtno nasleđe, na večni život. Hoću da uživam u lepotama carstva Božjeg. Hoću da se divim slikama koje su obojili Njegovi prsti. Ja mogu uživati u njima a i vi to takođe možete. Ipak, ne moramo ih obožavati. Ali preko njih ćemo se uputiti k Njemu i sagledati Njegovu slavu koja je sve to stvorila nas radi.

Ponovo kažem: Budite hrabri. Imajte poverenja u Gospoda. Ne dozvolite da vam neprijatelj pokrade ono što vam je obećano. Ako ste se odvojili od sveta, Bog je rekao da će biti vaš otac, a vi ćete biti Njegovi sinovi i kćeri. Zar to nije dovoljno? Kakav veći podstrek bi vam se mogao ponuditi? Zar je to neki veliki cilj biti leptir i nemati nikakve suštine niti cilja u životu? O! hoću da stojim na platformi večne istine. Dajte mi neprolaznu vrednost. Hoću da dohvatim zlatan lanac koji se sa neba spušta na zemlju i da me odvuče gore ka Bogu i slavi. To je moja želja, to je moj cilj. Ako drugi nemaju uzvišenije ciljeve do da se oblače, ako uživaju u spoljnom izgledu i zadovoljavaju svoju dušu mašnjama i čipkama i fantazijama, neka uživaju u tome. Ali ja hoću da posedujem unutrašnje ukrase. Hoću da se zaodenem smernošću tihog duha koji u očima Božjim mnogo vredi. A preporučujem to i vama, mlada gospodo i gospođe, jer je to dragocenije u Njegovim očima od ofirskog zlata. To čoveka čini dragocenijim od čistoga zlata, od zlata ofirskog. Drage sestre, i vi, devojke i mladići, to će vas učiniti dragocenijim u očima neba od zlata, da, od zlata ofirskog. Preporučujem vam Isusa, moga blagoslovenog Spasitelja. Ja Ga obožavam. Ja Ga veličam. O, kad bih imala besmrtni jezik da Ga mogu slaviti kao što želim! da stojim pred čitavim svemirom i slavim Njegovu neuporedivu privlačnost! ; I kad Ga obožavam i veličam, želim da Ga i vi sa mnom veličate. Hvalite Gospoda, čak i kad zapadnete u tamu. Hvalite Ga čak i u iskušenju.

Apostol kaže: „Radujte se svagda u Gospodu i opet velim: radujte se.“ Hoće li to uneti zlovolju i mrak u vašu porodicu? Ne, zaista; uneće sunčev zrak. Vi ćete tako skupljati zrake večne svetlosti sa prestola slave i rasipati ih oko sebe. Pozivam vas da pristupite tom delu, da rasipate tu svetlost i život oko sebe, ne samo na svoju sopstvenu stazu nego i na stazu onih sa kojima se družite. Neka vaš cilj bude da učinite one oko vas boljima, da ih uzdignete, da im ukažete na nebo i slavu, upućujući ih da iznad ovih zemaljskih stvari teže večnim vrednostima besmrtnom nasleđu, bogatstvima koja su nepropadljiva.

JEDAN ZNAČAJAN SAN

Kad sam avgusta 1868. godine bila u Batl Kriku, sanjala sam da se nalazim u jednoj velikoj grupi ljudi. Jedan deo toga skupa pošao je na put. Imali smo prepuna, teško natovarena kola. Išli smo stalno uzbrdo. S jedne strane toga puta nalazio se dubok ponor; s druge strane uzdizao se visok, gladak, beo zid, kao očvrslu malter.

Ukoliko smo više odmicali, utoliko je put postajao uža i strmiji. Na nekim mestima je bio toliko uzan, da smo zaključili da ne možemo dalje putovati sa natovarenim kolima. Stoga smo ostavili kola, uzeli jedan deo tovara, pretovarili ga na konje i tako nastavili put.

Što smo dalje išli, staza je postajala sve uža. Bili smo prinuđeni da se pripijamo uza zid da ne bismo sa uzane staze skliznuli u strmi ponor. Pri tom je tovar na konjima dodirivao zid, i opasno nas zanosio ka ponoru. Strahovali smo da ćemo pasti i razmrskati se o stene. Onda smo presekli užad na tovaru i tovar se sručio u ponor. Mi smo produžili da jašemo, a kad bismo naišli na uzana mesta na stazi strahovali smo da bismo mogli izgubiti ravnotežu i pasti. U takvim trenucima kao da je neka ruka uzimala uzde vodeći nas opasnim putem.

Pošto se staza još više suzila, odlučili smo da više ne jašemo; ostavili smo konje i pošli pešice, jedan za drugim. U tom trenutku sa vrha čistog, belog zida spuštene su tanka uža. Mi smo se željno i brzo hvatali za ta uža da bismo pomoću njih održavali ravnotežu na stazi. Kako smo išli i uža su se kretala s nama. Staza je konačno postala tako uzana da smo zaključili da je sigurnije ići bez cipela; tako smo se izuli i jedno vreme išli bez cipela. Ubrzo smo uvideli da ćemo sigurnije putovati bez čarapa; skinuli smo i čarape i nastavili put potpuno bosu.

Tada smo se setili onih koji se nisu navikli na lišavanje i tegobe. Gde se takvi nalaze u ovom trenutku? Njih nije bilo u našem društvu. Pri svakoj promeni neki su zaostajali a put su nastavljali samo oni koji su bili naviknuti na tegobe. Teškoće puta su kod takvih samo pojačavale želju da što pre stignu do kraja.

Opasnost da se srušimo u ponor stalno se povećala. Mi smo se još više pripijali uz beli zid, jer se staza toliko suzila da nismo mogli stati na nju ni polovinom stopala. Tada smo se gotovo svom svojom težinom oslonili na užad, kličući: „Imamo podršku odozgo! Imamo podršku odozgo!“ Svi koji su se nalazili na uskoj stazi ponavljali su te reči. Zadrhtali smo kad smo iz ponora čuli glasove veselja i orgijanja. Čuli smo prostačke kletve, vulgarne šale i niske, poročne pesme. Čuli smo ratničke pesme i zabavne melodije. Čuli smo muziku i glasan smeh, pomešan sa psovka, kricima straha i gorkim jecanjem, i više nego ikad brižljivo smo se držali uzane, naporne staze. Često smo bili prinuđeni da se svom težinom oslonimo na užad, koja su se pojačavala ukoliko smo dalje išli.

Primetila sam da je lepi, beli zid bio poprskan krvlju. Taj prizor je u meni izazvao osećanje žaljenja. Međutim, to osećanje trajalo je samo jedan trenutak, pošto sam ubrzo shvatila da je sve onako kako treba da bude. Oni koji nas budu sledili znaće da su drugi prošli uzanom stazom pre njih i uvideće da, pošto su drugi mogli tuda da produže, to i oni sami mogu učiniti. I kad krv bude tekla iz njihovih ranjavih nogu, oni neće pasti od obeshrabrenja, nego će, videvši krv na zidu, znati

da su i drugi pretrpeli iste muke.

Najzad smo došli do jedne velike provalije kojom se završavala naša staza. Nije bilo više ničega na šta bi noga mogla stati i osloniti se. Naš jedini oslonac od sad mora biti uže, čija se debljina toliko povećala da je postalo kao naše telo. Ovde smo jedno vreme, zgranuti i iznureni, zastali u očajanju. Pitali smo šapatom punim straha: „Za šta je pričvršćeno uže?“ Moj suprug se nalazio neposredno ispred mene. Sa njegovog čela kapale su krupne graške znoja, vene na njegovom vratu i slepoočnicama su se udvostručile a sa njegovih usana dopirali su prigušeni uzdasi, puni užasa. Sa mog lica je kapao znoj i ja sam osećala strah kakav nikad ranije nisam osetila. Predstojala nam je strahovita borba. Kad bismo ovde popustili, sve teškoće našeg putovanja bile bi uzaludne.

Pred nama, s druge strane ponora, nalazila se divna poljana sa zelenom travom oko šest palaca. Nisam videla sunce, ali su blistavi, blagi zraci svetlosti, koji su ličili na fino zlato i srebro, pozlaćivali poljanu. Ništa što sam na zemlji videla nije se moglo uporediti sa lepotom i sjajem te poljane. Ali hoćemo li uspeti da stignemo do nje? — bojažljivo smo se pitali. Ako bi se uže prekinulo, mi moramo propasti. Ponovo su se u bolnom šapatu čule reči: „Šta drži uže?“ Jedan trenutak smo se kole bali da li da pokušamo, Zatim smo uzviknuli: „Naša jedina nada jeste da se oslonimo na uže. Ono je bilo naš oslonac za vreme čitavog teškog puta. Ono nas neće ni sada izneveriti.“ Još uvek smo oklevali p očajavali. Tada su izgovorene reči: „Bog drži uže. Ne treba da se bojimo.“ Te reči su zatim ponovili oni iza nas i dodali: „On nas je dovde vodio tako sigurno. On nas ni sada neće napustiti.“

Moj suprug se tada preko užasnog ponora prebacio na divnu poljanu s druge strane. Ja sam prešla odmah posle njega. O, kakvo smo osećanje olakšanja i zahvalnosti Bogu osetili u tom trenutku! Čula sam glasove koji su se pobedonosno uzdizali u slavu Božju. Bila sam srećna, savršeno srećna.

Probudila sam se osetivši da svaki nerv moga tela drhti od straha koji sam preživela prelazeći tešku stazu. Ovaj san nije potrebno objašnjavati. On je učinio toliki utisak na moj duh da će svaka pojedinost koju sam u njemu videla živo iskrsavati pred mojim očima sve dok me služi pamćenje.

NAŠI SASTANCI POD VEDRIM NEBOM

Ništa tako štetno ne utiče na sastanak pod vedrim nebom ili ma koji drugi sastanak posvećen veri i molitvi, od pričanja i površnog razgovora. Ljudi i žene se često okupljaju u grupe i vode razgovore o običnim stvarima koje nemaju veze sa sastankom. Neki neprestano ističu svoje imanje, drugi svoje kuće ili prave planove o zidanju. Neki ispituju karakter drugih i nemaju vremena ni sklonosti da ispituju sopstveno srce, da bi otkrili nedostatke u sopstvenom karakteru, ispravili svoje greške i tvorili svetinju u strahu Božjem. Kad bi svi koji tvrde da su sledbenici Hristovi upotrebili vreme između propovedi za razgovore o istini, razmišljanje o hrišćanskoj nadi, ispitivanje Sopstvenog srca i upućivanje usrdne molitve Bogu, preklinjući Ga za blagoslov, izvršilo bi se mnogo veće delo nego dosad. Nevernici koji lažno optužuju one koji veruju u istinu bili bi pridobijeni zahvaljujući njihovim dobrim razgovorima u Hristu. Naše reči i postupci su plod koji donosimo: „Po rodovima njihovijem poznaćete ih.“

Bog je Izrailjcima dao uputstvo da se skupljaju pred Njim u određenim vremenskim razmacima, na mestu koje On izabere, i da odrede naročite dane kada neće raditi nikakav nepotreban posao, nego će to vreme posvetiti razmišljanju o blagoslovima kojima ih je On obasuo. Sluga i sluškinja, stranac, siročić i udovica, svi su oni imali da se raduju što ih je Bog svojom čudesnom silom spasao ropskih okova i darovao im slobodu. Bilo im je zapovedeno da ne izlaze

pred Gospoda praznih ruku. Oni su morali donositi zaloge svoje zahvalnosti Bogu za milost i blagoslove kojima ih je neprestano obasipao. Žrtve su bile raznolike, već prema tome kako je darodavac cenio blagoslove koje je dobio. Na taj način se otkrivao karakter ljudi. Oni koji su visoko cenili blagoslove kojima ih je Bog obasuo, donosili su i darove u skladu s tim. Oni pak kod kojih su sebičnost i idolopoklonička ljubav prema primljenim darovima oslabili moralne sile, i koji nisu bili nadahnuti žarkom ljubavlju prema plemenitom Darodavcu, donosili su siromašnije darove. Tako su se otkrivala srca. Pored tih naročitih verskih praznika zadovoljstva i radosti, jevrejski narod je morao praznovati i Pashu. Gospod im je obećao da će ih blagosloviti u svakom njihovom dobitku i u svakom delu njihovih ruku ako budu verno poštovali Njegove zapovesti.

„U ovim poslednjim danima, kad je reč o darovima i žrtvi, Bog ništa manje ne traži od svog naroda nego što je tražio od jevrejskog naroda. Oni koje je Bog blagoslovio sredstvima za život, čak ni udovica ni siročić, ne smeju zaboraviti Njegove blagoslove. Naročito oni kojima je Bog dao obilje, moraju Mu vratiti ono što je Njegovo. Oni se moraju pojaviti pred Njim u duhu samopožrtvovanja i doneti svoje darove u skladu sa blagoslovima kojima ih je obasuo. Ali mnogi takvi pokazuju prema Njemu nisku nezahvalnost. Ako Njegov blagoslov počiva na njima i povećava njihov dobitak, oni te blagodati pretvaraju u okove koji ih vezuju za njihovu imovinu. Poslovi ovog sveta imaju prednost, obuzimaju čitavo njihovo biće tako da zapostavljaju pobožnost i verske dužnosti. Oni ne mogu sebi dozvoliti da izađu pred Boga čak nijednom godišnje. Oni pretvaraju blagoslove Božje u prokletstvo. Oni služe sopstvenim prolaznim interesima a zanemaruju Gospodnje zahteve.

Mnogi koji poseduju hiljade ostaju kod kuće godinu za godinom, zauzeti brigama ovoga sveta i njegovim koristima, i smatraju da ne mogu podneti malu žrtvu koja se sastoji u prisustvovanju godišnjim skupovima na kojima se slavi Bog. On ih je blagoslovio u žitnicama, i zalihama, okružio ih blagodatima s leva i s desna, a oni Mu ipak uskraćuju male darove koje On od njih zahteva. Oni vole da služe sami sebi. Njihova duša će biti kao žedna pustinja, bez nebeske rose i kiše. Gospod im je dao dragoceni blagoslov svoje milosti. On ih je oslobodio ropstva greha i okova zabluda i pokazao njihovom zamračenom razumu veličanstvenu svetlost istine. I zar ti dokazi ljubavi i milosti Božje ne treba da izazovu zahvalnost? Zar oni koji tvrde da veruju da je kraj svemu zaista blizu treba da budu slepi za sopstvene duhovne interese i da žive samo za ovaj svet i za ovaj život? Očekuju li da će njihov večni život doći sam po sebi? Oni neće steći snagu ako sa svoje strane ne ulože sve moguće napore.

Mnogi koji tvrde da očekuju dolazak našeg Gospoda u stvari žudno teže zemaljskom dobitku. Oni su slepi za svoje večne interese. Trude se oko onoga što se ne isplati. Oni troše svoj novac na ono što nije hrana. Pokušavaju da se zadovolje blagom koje skupljaju na zemlji, blagom koje mora propasti. I zapostavljaju pripremanje za večnost, što treba da bude glavno i jedino stvarno delo njihovog života.

Svi oni kojima je ikako moguće treba da prisustvuju tim godišnjim skupovima. Svi moraju uvideti da Bog to traži od njih. Ako se ne koriste prednostima koje im je On podario da bi postali snažni u Njemu i u sili Njegove milosti, oni će postajati sve slabiji i sve manje će gajiti želju da se sasvim posvete Bogu. Dođite, braćo i sestre, na te svete sastanke da biste našli Isusa. On će doći na praznik. On će biti prisutan i učiniće za vas ono što je najpotrebnije učiniti. Ne smete držati da su vaša imanja od veće vrednosti nego uzvišeni interesi duše. Sva blaga koja posedujete, ma kako bila dragocena, neće biti dovoljna da njima kupite svoj mir i nadu koji predstavljaju beskrajn dobitak, pa makar vas on koštao svega što imate, muka i patnji čitavog jednog života. Snažno, jasno osećanje o postojanju večnih interesa i spremnost srca da sve podari Hristu — to su blagoslovi

mного vredniji od svih bogatstava, zadovoljstava i slave ovoga sveta.

Ti sastanci pod vedrim nebom su od velike važnosti. Oni i koštaju. Sluge Božje iscrpljuju svoje životne snage da bi pomogli narodu, dok se mnogi drže kao da ne žele pomoć. Iz straha da će izgubiti nešto od zemaljskog dobitka, oni propuštaju dragocene prilike kao da one nemaju nikakvog značaja. Svaki onaj koji tvrdi da veruje u istinu treba da ceni svaku mogućnost koju mu Bog pruža. da bi stekao jasnije saznanje o istini, o Njegovim zahtevima i o potrebi pripremanja za Njegov dolazak. Staloženost, vedrina, poslušnost, poverenje u Boga — to je ono što On traži.

Ne treba da se iscrpljujete preteranim strahovanjima i nepotrebnim brigama. Radite svoj svakodnevni posao, verno ispunjavajući dužnost koju vam je poverilo providenje Božje, i On će se pobrinuti za vas. Isus će produbiti i proširiti vaše blagodati. Morate uložiti napore ako želite da na kraju budete spaseni. Dođite na te sastanke spremni za rad. Ostavite za sobom svoje domaće brige, dođite da nađete Isusa i naći ćete Ga. Dođite sa svojim darovima, u skladu sa blagoslovima koje ste primili. Pokažite svoju zahvalnost prema Tvorcu, koji vam je darovao eve vaše blagodati, dragovoljnim darovima. Niko ne bi trebalo da dođe praznih ruku. „Donesite ove desetke u sprema da bude hrane u mojoj kući, i okušajte me u tome, veli Gospod nad vojskama, hoću li vam otvoriti ustave nebeske i izliti blagoslov na vas da vam bude dosta.“

Cilj sastanka pod vedrim nebom jeste da se odvojimo od svojih poslovnih briga i tereta i da posvetimo nekoliko dana isključivo traženju Gospoda. Ovo vreme treba ispuniti ispitivanje samog sebe, pažljivim istraživanjem srca, skrušenim priznanjem greha i obnavljanjem zaveta Najvišem. Ako bi neko i došao na ove sastanke sa manje dostojnim ciljevima, nadamo se da će ga sam karakter sastanka prinuditi da upravi svoj duh ka pravim ciljevima.

Mnogi ljudi prekomerno rade pripremajući se za sastanke i tako postaju pravi mučenici. To su darežljivi ljudi koji ne žele ni u čemu da pokažu škrtost. Neki vrše obimne pripreme i dolaze toliko zamoreni na sastanak da padaju iscrpljeni čim se završi taj njihov napor i onda se tek vidi koliko su zloupotrebili prirodu. Neki od njih možda nikada ranije nisu prisustvovali sastanku pod otvorenim nebom, i stoga ne znaju kako se za to treba pripremiti. Oni su propustili neke od tih divnih sastanaka kojima su imali nameru da prisustvuju. Mnogo se greši u pogledu tih velikih priprema. Na sastanke pod otvorenim nebom treba doneti zdravu hranu, jednostavno pripremljenu, bez ikakvih začina i masti, i ništa više.

Ako se ljudi pridržavaju pravila zdravlja prilikom spremanja hrane, niko se neće razboleti pripremajući se za ove sastanke. Ako ne budu pravili kolače i torte nego običan grahamov hleb i zadovolje se povrćem, svežim ili konzerviranim, neće se razboleti od priprema niti će biti bolesni za vreme samog sastanka. Niko ne treba da provede ceo sastanak bez nešto tople hrane. Uvek ima poljskih kuhinja u kojima se ova hrana može dobiti.

Braća i sestre ne smeju dozvoliti da se na sastanku razbole. A do toga sigurno neće doći ako se budu dobro oblačili u jutarnjim i večernjim časovima svežine i pazili da se oblače prema vremenu kako bi sačuvali dobru cirkulaciju, ako budu nastojali da dobro spavaju, da uzimaju jednostavnu hranu i da ne jedu između obroka. Tada će se dobro osećati za vreme sastanka, imaće svež duh i biti u stanju da shvate istinu, i vratiće se svojim kućama okrepljeni i duhovno i telesno. Ljudi koji su svakoga dana radili naporne poslove, prekidaju s tim za vreme sastanka i zato treba da uzimaju i manje hrane. Ako ne budu ovako postupili, pretovariće stomake. Želja nam je, naročito, da na ovim sastancima um bude svež i u najboljem zdravlju, kako bi mogao čuti, uvažiti i zapamtiti istinu, tako da je ovi primene u životu posle povratka sa sastanka. Amo se želudac pretovari prekomernim uzimanjem jela, pa bilo ono čak i jednostavno skuvano, mozak mora svojim silama da pomaže organima za varenje. Mozak je onda preopterećen i ljudima je skoro nemoguće da drže otvorene

oči. Usled ovog nezdravog stanja koje dolazi kao posledica prekomernog unošenja hrane, mozak je sasvim paralizovan i nije u stanju da sasluša istinu koju treba zapamtiti, razumeti i upravljati se prema njoj.

Savetovala bih da se bar svakog jutra uzme nešto toplo. Ovo se može postići bez mnogo muke. Možete napraviti kašu. Ako je brašno suviše krupno, prosejte ga i dodajte mleka dok je kaša još topla. Ovo je najukusnija i najzdravija hrana za izlete. Ako vam je hleb suv, nadrobite ga u kašu i tako će vam prijati. Nije dobro uzimati mnogo hladnih jela, jer se tako organizmu oduzima energija radi zagrevanja jela do temperature želuca, budući da bez ovog ne može početi varenje. Drugo, vrlo jednostavno ali dobro jelo je pržen ili kuvan pasulj. Rastvorite izvesnu količinu u vodi, dodajte mleka ili pavlake i načinite kašu koja se može jesti s hlebom kao i kaša od brašna.

Raduje me napredak koji su mnogi postigli u zdravstvenoj reformi, ali me žalosti kad vidim kako mnogi još uvek zaostaju. Ako se neko razboli na sastanku, treba pronaći uzrok i zabeležiti ovaj slučaj. Ne želim da naši sastanci pod otvorenim nebom izgube svoj dobar glas koji uživaju zbog toga što će se pričati da su se ljudi na njima razboljevali. Ako na tim važnim skupovima budemo postupali onako kako treba, načinićemo od njih veliku blagodat i za telesno i za duhovno zdravlje.

JEDAN SVEČANI SAN

U noći 30. aprila 1871. otišla sam na počinak veoma potištena. Tri meseca sam bila u nekom stanju velike obeshrabrenosti. Često sam se s bolom u duši molila za olakšanje. Preklinjala sam Boga da mi podari pomoć i snagu da se spasem ove potištenosti koja je rušila moju veru i nadu i onesposobljavala me za koristan rad. Te doći sam imala jedan san koji je na mene ostavio vrlo blagotvoran utisak. Sanjala sam da se nalazim na jednom vrlo važnom sastanku, kome je prisustvovalo mnogo ljudi. Mnogi su se skrušeno molili i činilo se da im je teško na duši. Preklinjali su Gospoda da im podari naročitu svetlost. Nekolicina njih osećali su veliki duševni strah. Oni su u suzama glasno tražili pomoć i svetlost. Ovom značajnom sastanku su prisustvovala i naša najuglednija braća. Brat A je ničice pao na pod, očevidno u dubokoj potištenosti, dok je njegova žena sedela među ljudima koji su se ravnodušno podsmevali. Ona se ponašala tako kao da je želela da svi vide da se ona podsmeva onima koji su ispoljavali poniznost.

Sanjala sam da je Duh Božji sišao na mene, da sam usred vapaja i molitava ustala, rekavši da je Duh Gospoda Boga na meni. Naređeno mi je da vam kažem da morate početi da radite sami za sebe. Vi se obraćate Bogu i želite da On izvrši ono delo moje je poverio vama. Ako sami učinite ono delo koje treba da učinite, Bog će vam pomoći kad god vam zatreba pomoć. Niste izvršili mnogo šta što vam je Bog ostavio da uradite. Pozivam ste Boga da On to učini. Da ste išle za svetlošću koju vam je podario, On bi vam poslao još veću svetlost. Ali se vi niste obazirali na opomene, savete i ukore koji su vam bili upućivani. Kako onda možete očekivati od Boga da vam podari još više svetlosti i blagoslova, da biste ih opet prezirali i odbacili? Bog nije čovek, s Njim se nije šaliti.

Uzela sam dragocenu Bibliju i okružila je sa više svedočanstava za zajednicu, koja su bila data narodu Božjem. Ovde su, rekoh, izneti slučajevi skoro ovih. Ukazano je na grehe kojih treba da se klone. Oni ovde mogu naći savet koji traže, jer je već dat za slučajeve koji su slični njihovim Bog je odlučio da vam daje zapovest po zapovest, pravilo po pravilo. Ali među vama nema mnogo takvih koji stvarno znaju šta sadrže svedočanstva. Ne poznajete ni Sveto pismo. Da ste dobro proučili Reč Božju, sa željom da živite prema zahtevima Biblije i postignete hrišćansko savršenstvo, svedočanstva vam ne bi bila potrebna. Baš zbog toga što niste hteli da se upoznate za nadahnutom knjigom Božjom, On je pozeleo da dođe do vas jednostavnim, neposrednim svedočanstvima koja su

vam obraćala pažnju na reči nadahnuća kojima se niste pokoravali i pozivala vas da svoj život saobrazite njenim čistim i uzvišenim učenjima.

Namera je Gospodnja da vas opomene, ukori i savetuje preko datih svedočanstava i da vam ulije svest o značaju istine Njegove Reči. Pisana svedočanstva ne daju neku novu svetlost, nego samo podvlače značaj već otkrivenih istina nadahnuća. U Reči Božijoj je tačno određena dužnost čoveka prema Bogu i bližnjima, ali je malo onih koji se pokoravaju datoj svetlosti. Osim ove, nema više nikakvih istina. Ali je Bog svedočanstvima uprostio velike istine koje su već date i otkrio ih narodu na način koji je sam izabrao, da bi probudio njihov um, ostavljajući na njega trajan utisak, tako da ne mogu imati izgovora.

Oholost, samoljublje, sebičnost, mržnja i zavist su zamračili umne sposobnosti i stoga je istina, koja bi vas učinila mudrim za spasenje, izgubila svoju snagu da pridobije duh i da ga vodi. Pošto ljudi nisu gladni ni žedni biblijskog saznanja o čistoti srca i svetosti života, to nisu u stanju da shvate ni najosnovnija načela bogougodnog života. Svedočanstva nisu napisana da bi umanjili važnost Biblije nego baš da bi je uzvisila i privukla k njoj duh ljudi, kako bi ovi shvatili jednostavnu lepotu istine.

Kao što je Reč Božja, rekoh dalje, ograđena onim knjigama i brošurama, tako je i vas ogradio ukorima, savetima, opomenama i ohrabrenjima. Zato treba da prizivate Boga i u strahu duše svoje tražite više svetlosti. Bog me je ovlastio da vam kažem da nijedan zrak svetlosti neće preko svedočanstava obasjati vašu stazu, sve dok ne budete u životu primenili svetlost koja vam je već data. Bog vas je ogradio svetlošću, ali je vi niste cenili već ste je bacili pod noge. Dok su jedni prezreli svetlost, drugi su je zanemarili ili ravnodušno išli za njom. Malo je ovih koji su odlučili u srcu da se pokoraovaju svetlosti koju im je Bog podario.

Neki su kroz svedočanstva primili naročite opomene, ali su već za nekoliko nedelja zaboravili ukore koji su im bili dati. Nekima su svedočanstva ponovljena po nekoliko puta, ali ih oni nisu smatrali toliko važnim da bi im se morali pokoravati. Smatrali su ih zaludnim pričama. Da su hodili prama svetlosti koja im je bila data, izbegli bi mnoge gubitke i iskušenja koja im se čine mučna i stroga. Ali samo sebi mogu prebacivati zbog svega toga. Uzeli su na sebe jaram i sad a im teško pada da ga nose. Nije Hristos stavio taj jaram na njih. Bog je pokazao svoju brigu i ljubav prema njima, ali njihove sebične, zle i neverne duše nisu bile u stanju da sagledaju Njegovu dobrotu i milost. Oni jure i dalje vođeni sopstvenom mudrošću i juriće sve dok ih, savladane iskušenjima i pometene teškoćama, sotona ne uhvati u svoje zamke. Ako budete prihvatili zrake svetlosti koje vam je Bog dao u prošlosti, tada će vam On poslati još veću svetlost.

Uputila sam ih na stari Izrailj. Bog im je podario svoj zakon, ali mu se oni nisu hteli pokoravati. On im je zatim dao ceremonije i obrede da bi na taj način zadržali Boga u svom sećanju. Međutim, oni su bili skloni da brzo zaborave i Njega i Njegove naredbe, pa je bilo neophodno stalno podsticati njihov duh kako bi shvatili svoju obavezu da slušaju i veličaju svog Tvorca. Da su bili poslušni i da su držali Božje zapovesti, ne bi bilo potrebno to mnoštvo ceremonija i obreda.

Kad bi se narod koji tvrdi za sebe da je izabrao blago Božje, pokoravao zapovestima koje su date u Njegovoj Reči, ne bi bila potrebna posebna svedočanstva da ga pozivaju na vršenje dužnosti i da mu objasne koliko je grešno i opasno ne pokoravati se reči Božjoj. Savest je otupela zato što su ljudi odbacili i prezreli svetlost. I etoga će Bog oduzeti narodu svedočanstva, lišiće ga snage i poniziti.

Sanjala sam da je sila Božja tako snažno sišla na mene dok sam govorila, da sam potpuno izgubila snagu, mada nisam imala viđenje. Videla sam kako je moj suprug istupio pored mene pred narod, uzviknuvši: Ovo je čudesna sila Božja. On je načinio od svedočanstava jedno moćno

sredstvo za spasavanje duša, i još silnije će delovati kroz njih no što je do sad to činio. Ko će biti na strani Gospodnjoj ?“

Sanjala sam kako je veliki broj ljudi ustao i odazvao se ovom pozivu. Neki su prkosno sedeli, drugi su pokazivali prezir i podsmeh, dok se nekolicina tako ponašala kao da ih se to ništa ne tiče. Neko mi je pristupio i rekao. „Bog te je podigao i podario ti reči kao nikome ranije, da govoriš narodu i dopreš do srca ljudi. On je tamo podesio tvoja svedočanstva da pomognu ljudima kojima je potrebna pomoć. Neka na tebe ne utiče prezir, ruganje, ukoravanje i prebacivanje. Ako hoćeš da budeš naročito oruđe Božje, ne smeš se oslanjati ni na koga, sem na Njega. Obavi se oko Njega kao loza svojim viticama. On će te pretvoriti u oruđe kojim će narodu pružati svetlost. Svakoga dana moraš dobijati novu snagu od Boga kako bi se okrepila i kako tvoja okolina ne bi pomračila i umanjila Svetlost koju On preko tebe šalje svom narodu. Sotona naročito nastoji da spreči da svetlost ne dođe do naroda Božjeg, a toliko mu je potrebna u opasnostima ovih poslednjih dana.

„Tvoj uspeh leži u tvojoj jednostavnosti. Čim budeš odstupila od nje i počela podešavati svoja svedočanstva da ugone željama ma kog čoveka, tvoje sile će nestati. Danas je skoro sve veštački ulepšano i nestvarno. Svet je prepun svedočanstava datih da očaraju za jedan trenutak i da uzdignu „ja“. Tvoje je svedočanstvo drugačije prirode. Ono se spušta do onog najsitnijeg u životu, održavajući slabu veru da ne umre i ubeđujući vernike da im je dužnost da budu svetlost sveta.

„Bog ti je podario svedočanstva kako bi otpadniku i grešniku pokazala njihovo pravo stanje njihov neuporediv gubitak ukoliko budu i dalje išli putem greha. Bog ti je otkrio ovo u viđenju kao nikom od živih u ovom vremenu tvoja je odgovornost isto tako velika kao što je velika svetlost koju ti je podario. „Ne silom ni krijepošću, nego Duhom, veli Gospod nad vojskama.“ „Podigni glas svoj kao truba, i objavi narodu mojemu bezakonja njegova i domu Jakovljevu grijeha njihove.“

Ovaj san je na mene ostavio snažan utisak. Kad sam se probudila, nestalo je moje potištenosti, moj duh je bio vedar i osetila sam veliki mir. Nije bilo više slabosti koja me je onesposobljavala za rad i ja se osetih tako snažnom i čilom kako se već mesecima nisam osećala. Učinilo mi se kao da je Bog poslao svoje anđele da mi donesu olakšanje. Moje srce je ispunila neizreciva zahvalnost zbog ove velike promene — iz očajanja u svetlost i radost. Zнала sam da je pomoć došla od Boga. Ovaj događaj mi se učinio kao čudo Božje milosti i ja neću biti nezahvalna za ovu Njegovu ljubav.

PONAŠANJE I ODEVANJE PROPOVEDNIKA

Ef. 3, 6. 7; „Da neznabošci kroz jevanđelje postanu sunašljednici i sutjelesnici i zajedničari u obećanju njegovom u Hristu Isusu, kojemu postadoh sluga po daru blagodati Božije, koja mi je dana po činjenju sile njegove.“

„Kojemu postadoh sluga“, ne samo da donosim istinu narodu, nego i da živimo po njoj.

„I da otkrijem svima što je služba tajne od postanja svijeta skrivene u Bogu.“ Stih 9. To se ne odnosi samo na reči koje silaze s jezika, to ne znači samo biti rečit u govoru i molitvi, nego upoznati Hrista, imati Ga u sebi i upoznati s Njim one koji slušaju.

„Kojega mi propovijedamo svjetujući svakoga čovjeka, i učeći svakoj predmudrosti“, ne kao početnici, ne u neznanju, „da pokažemo svakoga čovjeka savršena u Hristu Isusu. Za što se i trudim i borim po njegovoj moći koja u meni silno čini.“ Kol. 1, 28. 29. To je delo Božje, milost od Boga, koju primamo i osećamo i koja blagosilja život i dela i ostavlja trajan utisak na one koji slušaju.

Ali nije samo to u pitanju. Mora se obratiti pažnja i na neke druge stvari, što su neki bili zanemarili, ali što prema svetlosti koja mi je data, ima veliki značaj. Narod gleda i na držanje govornika za propovedaonicom, na njegovo ponašanje i na njegov način govora. Ako ovo sve bude onako kako Bog želi, utisak koji ostavi propovednik ići će u prilog istine; ovo će naročito povoljno

delovati na ljude koji su dotada slušali samo priče. Od velike je važnosti da propovednik bude skroman i dostojanstven u svom ponašanju, koje treba da bude u skladu sa svetim i uzvišenim istinama koje propoveda, kako bi se povoljno uticalo na one koji po prirodi nisu naklonjeni veri.

Brižljivost u odevanju je od velikog značaja. A u tom pogledu je bilo mnogo propusta od strane propovednika koji veruju u sadašnju istinu. Neki su bili čak i neuredni. Ne samo što nisu imali ukusa i urednosti u odevanju i nisu pazili da boja odela bude pristojna i da odgovara propovedniku Hristovom, nego su čak ponekad bili i aljkavi. Neki propovednici nose kaput svetle, a pantalone tamne boje, ili pak taman kaput i svetle pantalone i pojavljuju se pred narodom u neurednom odelu. Sve ovo drži propoved narodu. Propovednik daje ljudima primer urednosti, čistoće i ukusa u odevanju, ili im pak pokazuje da čovek može biti neuredan i bez ikakvog ukusa. A ljudi su skloni da se na to ugledaju.

Crno ili tamno odelo najviše pristoji propovedniku za govornicom i učiniće bolji utisak na ljude nego ako na sebi ima odeću u dve ili tri različite boje.

Ukazano mi je na sinove Izrailjeve u prošlosti, naime da im je Bog dao naročita uputstva u pogledu materijala i kroja odeće onih koji su Mu služili kao sveštenici. Bog nebeski koji održava svet i daje život i disanje jasno je pokazao da Ga oni koji Mu služe mogu slaviti ili pak sramotiti svojim odevanjem. On je Mojsiju dao naročita uputstva u pogledu svega što se odnosi na službu Njemu. Dao je čak uputstva u vezi sa uređenjem njihovih domova i odredio kakvo odelo treba da nose oni koji su vršili dužnost sveštenika u Njegovoj službi. Oni su imali u svemu da budu uredni i naročito da paze na čistoću.

Čitajte uputstva koja su bila data Mojsiju za sinove Izrailjeve kad je trebalo da Bog dođe na goru da im objavi svoj sveti zakon. Šta je prema nalogu datom Mojsiju narod trebalo da uradi? Da se pripremi za treći dan, jer će, rekao je On, trećeg dana sići Gospod na goru da se pojavi pred celim narodom. Trebalo je da postave međe oko gore. „I reče Gospod Mojsiju: idi k narodu, i osveštaj ih danas i sutra, i neka operu haljine svoje.“ Taj veliki i moćni Bog koji je stvorio divni Edem i sve što je lepo u njemu, jeste Bog reda i želi da njegov narod bude uredan i čist. Taj moćni Bog je uputio Mojsija da kaže narodu da opere svoju odeću, kako ne bi bilo nečistoće na njegovim haljinama niti na telu ljudi kad budu izašli pred Gospoda. I Mojsije je sišao s gore među narod i svi su oprali svoje haljine kao što je to Bog naredio.

A da bi pokazao kako treba da budu strogi u pogledu čistoće, Mojsije je imao da stavi jednu umivaonicu između šatora od sastanka i oltara, „i nalij u nju vode.“ Mojsije i Aron i Aronovi sinovi koji su vršili službu Božju morali su oprati svoje ruke i noge u njoj kad bi odlazili u šator od sastanka ili kad bi izlazili pred Gospoda.

To je bila zapovest velikog i moćnog Boga. Na onima koji su dolazili pred Njega nije smelo biti ničeg neurednog niti aljkavog. A zašto sve to? Šta je bio cilj te strogosti? Da li samo to da narod ugodi Bogu? Da li samo zato da bi dobio Njegovo odobravanje? Meni je kao razlog označeno i to da je cilj bio ostaviti dobar utisak kod naroda. Kad oni koji vrše svetu službu ne bi pokazivali brižljivost i poštovanje prema Bogu i svojom odećom i svojim ponašanjem, ljudi bi izgubili strahopoštovanje prema Bogu i Njegovoj svetoj službi. Ako sveštenici budu pokazivali poštovanje prema Bogu time što će paziti na svoj izgled kad budu izlazili pred Njega, to će narodu dati uzvišen pojam o Bogu i Njegovim zahtevima. Tako se ljudima ukazivalo da je Bog svet, da je Njegovo delo sveto i da sve što je u vezi s Njegovim delom mora takođe biti sveto, slobodno od svega što bi ličilo na nečistoću i neurednost. Oni koji stupaju u blizinu Božju moraju odbaciti od sebe svu nečistoću.

Na osnovu svetlosti koja mi je data, vidim da su mnogi bili nepažljivi u ovom pogledu. Mogla bih govoriti o tome kao i Pavle. Ovo se ogleda u zapostavljanju tela i urednosti. To svojevoljno

unižavanje i nehat prema spoljnom izgledu nije ona poniznost koju nebo traži. Ta poniznost znači da ličnost, postupci i odeća onih koji propovedaju svetu istinu Božju treba da odišu urednošću i potpunom čistoćom, tako da sve što je u vezi s nama izaziva poštovanje i naklonost prema našoj svetoj veri. Čak i sama odeća predstavlja preporuku za nevernike. Ona je sama po sebi propoved.

Ali često se javljaju nepravilnosti za samom svetom propovedaonicom. Razgovarajući između sebe za propovedaonicom i to pred narodom, smejući se i ostavljajući utisak da ne osećaju nikakav teret dužnosti ili pak ozbiljnost svog svetog poziva, oni sramote istinu i ono što je sveto spuštaju na nivo ovozemaljskog. Ovi primeri umanjuju kod naroda strahopoštovanje prema Bogu i odvajaju ga od svete dostojanstvenosti jevanđelja za koje je Hristos umro da bi ga učinio velikim. Prema svetlosti koja mi je bila data, Bogu bi bilo ugodno kad bi se propovednici priklonili u molitvi prilikom stupanja na propovedaonicu i ozbiljno zatražili pomoć od Gospoda. Kakav bi utisak ovo izazvalo? Narod bi osetio svu ozbiljnost i strahopoštovanje trenutka. Njihov propovednik se obraća Bogu, on se poverava Bogu pre vo što bi se usudio da stane pred narod. Osećanje svečanosti obuzima ljude a anđeli Božji su prišli vrlo blizu. Stupajući na propovedaonicu, propovednik treba najpre da se obrati Bogu i time će ovima pokazati da je Bog izvor njegove snage.

Propovednik često svojim neurednim odevanjem odbija ljude od ukusa i prefinjenih osećanja. Oni koji greše u ovom pogledu trebalo bi da isprave svoje mane i da budu obazrivi. Usled neurednosti propovednika izgubljeno je nekoliko duša. On je već prvom prilikom ostavio nepovoljan utisak, jer ljudi nikako nisu bili u stanju da njegovu spoljašnost dovedu u vezu sa istinama koje on propoveda. Njegovo odelo je govorilo protiv njega i on je ostavio utisak ,da su ljudi koje on predstavlja vrlo neuredni, jer ni najmanje ne laze na svoje odevanje. „Njegovi slušaoci neće poželeti bilo kakvu vezu sa takvim ljudima.

Prema svetlosti koja mi je data, naš narod je mnogo grešio u ovom pogledu. Propovednici su pokatkad izlazili na propovedaonicu razbarušeni kao da nedeljama nisu takli četku ili češalj. Bog se sramoti time što ljudi koji su se posvetili Njegovoj službi imaju tako neuglednu spoljašnost. Nekada se od sveštenika zahtevala odeća naročitog kroja prilikom služenja u svetinji i svetoj službi. Njihovo odelo je trebalo da odgovara njihovom pozivu i Bog je tačno odredio kako ono treba da izgleda. Umivaonik je bio postavljen između oltara i prisutnih tako da bi svaki pre no što stupi pred Gospoda oprao svoje ruke i noge pred očima ostalih. Kakav je utisak to trebalo da ostavi na narod? To je trebalo da pokaže da se mora odstraniti svaka trunka prašine pre no što neko izađe pred Boga; jer On je toliko uzvišen i svet da će svakog onog ko ne ispuni te uslove sigurno zadesiti smrt.

Međutim, pogledajte kako se danas odevaju neki naši propovednici. Neki koji se bave svetim stvarima nose takvu odeću da to, u izvesnom stepenu, uništava uticaj njihovog rada. Postoji očevidno rđav ukus u pogledu boje i nedostatak urednosti. Kakav utisak stvara takav način odevanja? Takav, da oni svoj rad ne smatraju svetijim ili uzvišenijim od običnog rada, kao što je oranje njive. Propovednik svojim držanjem spušta ono što je sveto na nivo običnih stvari.

Uticaj takvih propovednika nije ugodan Bogu. Ako neko i bude naveden da primi istinu zahvaljujući njihovom trudu, on se često ugleda na ovog propovednika i spušta se do njegovog nivoa. Takve ljude će biti teže prevaspitati i ukazati im na ispravan stav nego obratiti istini ljude koji nikad za nju nisu čuli. Gospod traži od svojih propovednika da budu čisti i sveti, da ispravno prikazuju načela istine svojim sopstvenim životom i da svojim primerom uzdižu druge na visok nivo.

Bog traži da svi koji tvrde da pripadaju Njegovom izabranom narodu, iako nisu učitelji istine, brižljivo neguju svoju ličnu higijenu i čistotu, urednost u svom domu i svemu pomenutom. Mi smo uzor svetu, žive poslanice koje poznaju i čitaju ovi ljudi. Bog zahteva od svih koji ispovedaju

pobožnost, a naročito od onih koji propovedaju istinu drugima, da se uzdržavaju od svega što izgleda da je zlo.

Prema svetlosti koja mi je data, propovedništvo je sveta i uzvišena služba, i oni koji se prihvataju te dužnosti moraju imati Hrista u svom srcu i pokazivati usrdnu želju da Ga dostojno predstavljaju pred narodom u svim svojim postupcima, u odevanju, govoru pa čak i svojim načinom govora. Oni treba da govore sa dostojanstvom. Neki ne ostavljaju na narod onakav utisak kakav bi mogli ostaviti, jer veoma visoko dižu svoj glas i viču iznoseći istinu. Kad se izlaže na takav način, istina mnogo gubi od svoje blagosti, svoje snage i svečanosti. Međutim, ako je jačina glasa pravilno odmerena, ako u njemu ima svečanog prizvuka, ako deluje dirljivo, onda će se učiniti mnogo bolji utisak. Takvim glasom je Hristos poučavao svoje učenike. On im se obraćao na svečan način; govorio je dirljivo. Međutim, šta se postiže glasnim vikanjem? Ono ne pruža narodu nikakvo uzvišenije gledište o istini i ne utiče dublje na njega. Ono samo stvara neprijatan utisak kod slušalaca i zamara govorne organe govornika. Glas ima značajnu ulogu u uticanju na srca slušalaca.

Mnogi koji bi mogli biti korisni ljudi iscrpljuju svoje životne snage i uništavaju pluća i govorne organe načinom na koji govore. Mnogi propovednici su se navikli da žurno izbrbljaju ono što imaju da kažu, kao da ponavljaju kakvu lekciju i da pri tom žure da što brže završe. To nije način na koji treba govoriti. Uz neophodnu brižljivost svaki propovednik može vaspitati sebe da govori jasno i osećajno, a ne da žurno gomila reči, ne dopuštajući sebi ni da predahne. Propovednik treba da govori umereno lagano kako bi njegove misli, prilikom izlaganja, našle mesta u umovima ljudi. Međutim, ako se istina izlaže žurno, onda je ljudi ne mogu zadržati u evom pamćenju i nemaju vremena da se dublje osvedoče o značaju koji ona ima; istina ih se ne dotiče onako kako bi ih se dotakla da je izlagana na drugačiji način.

Govoriti iz grla, izgovarati reči gornjim delovima govornih organa i na taj način ih nadraživati i zamarati — to nije baš najbolji način za očuvanje zdravlja i uvećanje sposobnosti tih organa. Morate udahnuti vazduh punim plućima i prepustiti napor trbušnim mišićima. Pluća moraju biti samo kanal, ali ne smete se na njih osloniti za čitav rad. Ako vam reči dolaze iz dubine, uz pomoć trbušnih mišića, možete sa lakoćom govoriti hiljadama, kao kad biste govorili desetorici.

Neki naši propovednici ubijaju sami sebe dugim, zamornim molitvama i gladnim govorom, dok bi niži ton učinio bolji utisak i uštedeo njihove snage. Ukoliko nastavite tako, ne obazirući se na zakone života i zdravlja, i ako podležete trenutnom raspoloženju, nemojte prebacivati na Boga odgovornost kad jednoga dana budete skrhani. Često gubite vreme i snagu zbog dugačkih uvoda i izvinjenja pre početka propoveda. Umesto da se izvinjavate što eto morate da se obratite narodu, treba da pristupite svom poslu tako kao da vam je Bog naredio da im se obratite. Neki se izvinjavaju po pola sata. Tako vreme prolazi i kad pređu na stvar i žele da izlože načela istine, ljudi su već zamoreni i ne uviđaju snagu načela niti ona ostavljaju utisak na njih. Bitne tačke istine morate izložiti jasno kako bi ih ljudi mogli shvatiti. Oni će tada zapaziti dokaze koje želite da izložite i stanovište koje želite da podržite.

Postoji i druga vrsta propovednika koja se obraća narodu plačnim glasom. Duh Božji nije umekšao srca takvih propovednika i oni smatraju da moraju stvarati utisak spoljnim znacima poniznosti. Takvo držanje ne uzdiže biblijsku službu, nego je uništava i unižava. Propovednici moraju izlagati istinu koja je prožeta toplinom Božje slave. Oni moraju govoriti na takav način da ispravno prikažu Hrista i sačuvaju dostojanstvo propovednika.

Duge molitve koje su upućivali neki propovednici predstavljale su veliki promašaj. Duge molitve nisu ni najmanje na mestu; one škode grlu i govornim organima. A takvi propovednici posle govore da ih je upropastio težak rad. Oni nanose sami sebi štetu tamo gde to nije potrebno.

Mnogo osećaju da molitva više škodi njihovim govornim organima od samog govora. To je posledica neprirodnog položaja tela i načina na koji se drži glava. Oni mogu stajati i govoriti, a da se pri tom ne osećaju rđavo. Položaj pri molitvi mora biti potpuno prirodan. Duga molitva zamara i nije u skladu sa Hristovim jevanđeljem. Pola ili čak četvrt sata je suviše. Nekoliko trenutaka je dovoljno da se vaš slučaj iznese pred Boga i da Mu kažete šta želite. Ljude treba poneti; nemojte ih zamarati i smanjivati njihovo interesovanje za pobožnost i molitvu. Na taj način će oni biti osveženi i osnaženi, a nikako iscrpljeni.

Mnogi čine grešku time što se dugo mole, dugo propovedaju, i to glasno, napregnuto, neprirodnim tonom, uz silno naprezanje. Propovednik na taj način nepotrebno zamara sam sebe i odbija ljude preteranošću svojih napora, što je sasvim izlišno. Propovednici treba tako da govore da dopru do naroda i utiču na njega. Hristova učenja su bila svečana i značajna, Njegov glas milozvučan. Zar onda i mi ne bi trebalo da se potrudimo da nam glas bude prijatan, melodičan? On je posedovao moćan uticaj jer je bio Sin Božji. Mi smo toliko ispod Njega i imamo toliko nedostataka da su naši naponi uvek siromašni, pa makar činili najbolje što možemo. Mi ne možemo postići niti posedovati uticaj koji je Hristos vršio. Međutim, zašto se ne bismo vaspitavali da se približimo našem Uzoru koliko god nam je to moguće, kako bismo vršili najveći mogući uticaj na narod? Naše reči, postupci, ponašanje i odevanje — sve to treba da propoveda. Mi ne smemo govoriti narodu samo rečima, već i svim onim što pripada našoj ličnosti; sve to treba da predstavlja propoved da bismo na ljude ostavili pozitivan utisak i da bi oni preneli istinu i svom domu. Tako će naša vera zablistati pred ljudima jačom svetlošću.

Nikad ranije nisam tako kao danas shvatala uzvišeni karakter dela Božjeg, njegovu svetost i važnost toga da mi budemo dostojni dela. Ja i sama tu potrebu osećam u sebi. Moram se ponovo pripremati, moram dobiti sveto pomazanje, inače neću moći da i dalje poučavam druge. Moram se naučiti da hodim, sa Bogom, shvatiti tajnu pobožnosti i znati da je milost Božja u mom sopstvenom srcu, da je moj život u skladu s Njegovom voljom i da idem Njegovim tragom. Tada će moje reči biti istinite i postupci ispravni.

Međutim, postoji još jedna tačka na koju sam gotovo zaboravila. To je uticaj koji propovednik treba da vrši u svojoj službi. Njegovo delo se ne sastoji samo u tome da stoji za propovedaonicom. Ono tu tek počinje. On mora stupiti u dodir sa raznim porodicama, uvesti kod njih Hrista, držati tamo propovedi, sprovoditi te propovedi u delo svojim postupcima i rečima. Kad posećuje kakvu porodicu, on se mora raspitivati za njene prilike. Je li on pastir stada? Delo pastira se ne završava za propovedaonicom. On mora razgovarati sa svim članovima stada; sa roditeljima — da bi saznao njihovo stanje; sa decom — da bi i njih razumeo. Propovednik mora hraniti stado koje mu je Bog poverio. Bilo bi prijatno doći u kuću i proučavati; ali ako to činite zapostavljajući delo koje vam je Bog poverio, onda zlo činite. Nemojte nikad ući kod neke porodice a da ne sakupite sve njene članove i ne pognete se u molitvi zajedno sa njima pre nego što odete. Raspitajte se za zdravlje njihovih duša. Šta čini vešt lekar? Raspituje se za pojedinosti slučaja i trudi se da odredi lek. Isto tako lekar koji leči duše treba da se raspita za bolesti duše od kojih pate članovi njegovog stada, a zatim da pripremi potrebne lekove i zamoli Velikog Lekara da mu pritekne u pomoć. Pružite im pomoć koja im je potrebna. Takvi propovednici će uživati ono poštovanje i čast koji se duguju propovednicima Hristovim. A zalažući se za druge, oni će održati u životu i sopstvene duše. Oni moraju crpiti snagu od Boga da bi je pružali drugima kojima služe.

Neka bi nam Gospod pomogao da Ga potražimo svim srcem. Želim da svakodnevno sakupljam zrake božanske slave koji dolaze od prestola Božjeg i blistaju sa lica Isusa Hrista, rasprostirući ih svuda oko sebe. Želim da budem prava svetlost u Gospodu.

LJUBAV PREMA DOBITKU

Dragi brate B, dvaput sam počinjala svedočanstvo za tebe, ali ga nisam mogla završiti usled nedostataka vremena. To više ne smem odlagati, jer osećam veliki teret zbog tvog slučaja. Pisala sam jedno svedočanstvo za nekoliko naših propovednika i kad se setim njihovih slučajeva, potpuno uviđam da se nalaze u žalosnom stanju. Tvoj slučaj ne predstavlja izuzetak. Ljubav prema dobitku, ljubav prema novcu ispoljavaju se sve više kod mnogih naših propovednika koji tvrde da su predstavnici Hristovi. Primer koji daju neki od njih je takav da ljudi postaju obeshrabreni.

Neki propovednici upravo stoje na putu napretka dela Božjeg i ljudi koji se na njih ugledaju postaju otpadnici. Pre otprilike dve godine pokazane su mi opasnosti kojima su izloženi naši propovednici i posledice koje njihov način života ima po stvar Božju. Ja sam uopšteno govorila o tim stvarima, međutim, oni koji najviše greše, poslednji su koji ta svedočanstva primenjuju na sebe. Neki su toliko zaslepljeni sopstvenim sebičnim interesima da su izgubili iz vida uzvišeni karakter dela Božjeg.

Brate B, tvoj život je gotovo potpuni promašaj. Ti si imao darove, ali ih nisi upotrebio na najbolji način. Nisi se držao kako treba u svojoj porodici; pustio si da stvari tamo idu kako ne treba, a te iste nedostatke si pokazao i u skupštini. Gospod ti je dao svetlost u pogledu tvojih propusta u porodici i u pogledu puta kojim treba da pođeš da bi okajao prošlost. Bilo ti je ukazano na tvoje nedostatke, ali ti ne uviđaš greh koji činiš ne pripremajući svoju decu za život budućnosti. Ti si opravdavao njihove pogreške, grehe, njihov samovoljni, bezbrižni način života i laskao sebi da će oni postepeno izaći na pravi put.

Ilije tačno predstavlja tvoj slučaj. Neki put si ukoravao svoju decu, govoreći: „Zašto postupate tako bezbožno?“ Međutim, nisi vršio svoju vlast kao otac, kao sveštenik u svom domu, nisi zapovedao, niti je tvoja reč bila zakon u tvojoj porodici. Pogrešno shvaćena ljubav koju ste ti i tvoja žena pokazivali prema deci, navela vas je da zaboravite na svečanu obavezu koja počiva na vama kao roditeljima.

Na tebi, brate B, leži dvostruka obaveza: da kao propovednik Božji upravljáš svojim domom i da potčiniš svoju decu. Međutim, ti si bio zadovoljan njihovim sposobnostima i opravdavao njihove greške. Njihov greh ti nije izgledao tako odvratn. Ožalostio si Boga, skoro upropastio decu zapostavljajući svoju dužnost, i nastavio tim putem iako te je Gospod ukorio i posavetovao. Šteta koju ste kao porodica naneli stvari Božjoj svojim uticajem, u raznim mestima u kojima ste živeli, veća je od dobra koje ste učinili. Sotona te je zaslepio i obmanuo u pogledu tvoje porodice. Ti i tvoja supruga ste vaspitali svoju decu po uzoru na sebe. Vaša deca su postupala onako kako su htela. To je predstavljalo žalosnu smetnju u tvom radu kao propovednika Hristovog, a zapostavljanje dužnosti da potčiniš svoju decu dovelo je do još većeg zla koje može onemogućiti tvoju korisnost. Ti si na izgled služio delu Božjem, dok si u stvari služio samom sebi. Delo Božje propada, a ti revnosno kuješ planove kako da izvučeš korist za sebe. Duše su izgubljene zbog toga što si zapostavljao svoju dužnost. Da si za vreme svoga propovedništva izgrađivao delo Božje, da si pružao primer radeći za stvar Božju ne obazirući se pri tom na sopstveni interes, da si se tom delu posvetio u potpunosti, tvoj način života bi se mogao donekle opravdati, mada ga Bog ne bi ni tada odobrio. Međutim, pošto su tvoji nedostaci postali toliko očevidni u nekim stvarima, pošto je stvar Božja toliko bila oštećena zbog primera koji si davao zapostavljajući dužnost u svojoj porodici, uvredljivo je za Boga da naoko služiš Njegovoj stvari, a da u isti mah i dalje ideš samo za svojim sopstvenim sebičnim interesima.

Ti si često u svom radu budio interesovanje drugih i baš kad je trebalo da se najviše založiš u

korist dela Božjeg, ti si dozvoljavao da te tvoji domaći interesi odvuku od njega. U mnogim slučajevima nisi istrajao u svojim naporima, kako bi se ubedio da su se svi zaista odlučili za ili protiv istine. Ne vodi dobar rat onaj koji, započevši rat protiv sotone, neslavno napušta bojno polje u jeku bitke, pružajući tako neprijatelju mogućnost da još bolje priveže za sebe one koji su se spremali da napuste njegove redove i pređu na stranu Hristovu. Interesovanje koje jednom popusti ne može se nikad više probuditi. Možda će se pridobiti nekolicina, ali će većina ostati ravnodušna i njihova srca nikada neće biti omekšana iznošenjem istine.

Starešina C je izgubio svoj ugled i oslabio silu istine zato što je počeo da špekuliše, i to sa svojom braćom. To je velika uvreda za Boga od strane propovednika Hristovog. Ali si i ti to isto radio. Svoju ljubav prema trgovini pravdao si njegovim primerom. Išao si za svojom koristi i opravdavao to činjenicom da i ostali propovednici čine to isto. Ostali propovednici nisu merilo za tebe. Ako oni ruše svoj ugled i lišavaju se ljubavi Božje i poverenja svoje braće, ne treba ići za njihovim primerom. Hristos je naš ugled, i ti se ne smeš izvinjavati pozivajući se na primer drugih ljudi, sem ako žive onako kako je Hristos živeo. Tvoj uticaj će biti smrtonosan za stvar Božju ako budeš i dalje nastavio tim putem kojim ideš već nekoliko godina. Tvoje trgovanje, torbarenje i uzimanje novca od braće, novca koji nisi zaslužio, veliki su gresi u očima Božjim.

Mnogi ljudi su se lišavali sredstava neophodnih za život svoje porodice da bi te pomogli i ti si primao ovu pomoć. Pavle piše svojoj braći Filibljanima: „Jer ovo da se misli među vama što je u Hristu Isusu.“ „Ne gledajte svaki na svoje, nego i za drugih.“ On takođe piše svojoj braći u Korintu: „Niko da ne gleda što je njegovo, nego svaki da gleda što je drugoga.“ I onda tužno kaže: „Jer ovi traže što je njihovo, a ne što je Isusa Hrista.“

U tebi sve više jača naklonost da gledaš samo na svoju korist i sve tvoje reči odišu srebroljubljem. Pavle opominje svoju braću iz jevrejstva: „Ne budite srebroljupci; budite zadovoljni onijem što imate. Jer on reče: ne ću te ostaviti, niti ću od tebe ostepiti.“ Ti si srebroljublju žrtvovao svoj dobar glas i ugled. Delo Božje je izloženo napadima usled toga što je ovakav duh zavladao propovednicima. Ti si slep i ne vidiš kako je sve ovo mrsko Bogu. Ukoliko si odlučio da nastaviš ovim putem i da grabiš od sveta sve što se može prigrabiti, učini tako, ali nemoj da to bude pod plaštom propovednika Hristovog. Tvoje je vreme ili posvećeno delu Božjem, ili nije. Tvoji sopstveni interesi su došli na prvo mesto. Ti posvećuješ svojim ličnim stvarima suviše mnogo od onog vremena koje bi trebalo da posvetiš delu Božjem, te primaš iz riznice Božje novac koji nisi zaslužio. Spreman si da primiš novac i od onih koji žive gore od tebe. Ti ne gledaš kako ti ljudi žive i ne osećaš prema njima ni milosrđa ni sažaljenja. Ne pitaš se da li oni koji te pomažu, mogu to da čine. Ponekad bi u stvari pre trebalo da ti pomogneš njima, nego oni tebi. Treba da se promeniš, pa će tek onda delo Božje napredovati u tvojoj ruci. Sasvim si se bio posvetio brigama o svojoj kući i svojim njivama. Nisi se predao delu. Svoje stalno zadržavanje kod kuće pravdao si time što je tvojoj deci potrebna nega i briga i da moraš biti s njima da bi živeo prema svetlosti datoju u viđenju. Ali, brate B, da li si ti to činio? Sad se izvinjavaš time da su ti deca odveć velika da bi njima mogao zapovedati i da su izmakla tvojoj kontroli. To nije tačno. Nijedno od tvoje dece nije toliko odraslo da ne treba da sluša svoje roditelje i da se pokorava tvojim naređenjima, i to sve dotle dok borave pod tvojim krovom. Koliko su stari bili sinovi Ilijevi? Oni su bili oženjeni ljudi, a Bog je ipak zahtevao od Ilija, njihovog oca, da ih obuzdava.

Sada su tvoja dva najstarija sina zaista izmakla tvojoj kontroli ali nisu to bila onda kada ti je Bog poslao svetlost, naime da im popuštaš na njihovu propast i da bi trebalo da ih disciplinuješ. Ali ti imaš još troje mlađe dece koja idu putem grešnika, neposlušna su, nezahvalna, neposvećena, deca koja više vole zadovoljstva nego Boga. Tvoj najmlađi sin ide stopama svog brata. Kakav je tvoj stav

prema njemu? Da li ga navikavaš da bude vredan i koristan? Da li si se latio dela u kome si tako strašno mnogo propustio i da li iskupljuješ prošlost? Da li drhtiš dok slušaš Reč Božju?

Tvoj nehat u domu je čudan za čoveka koji poseduje Sveto pismo i Svedočanstva koja su upućena posebno tebi i u kojima je ukazano na tvoje propuste. Tvoj dečko radi sve što mu je volja. Ti ga ne obuzdavaš. Nisi ga vaspitao i naučio da nosi životne terete. On je rđav dečko ali zbog tvoje nemarnosti. Njegov život je prekor za njegovog oca. Ti si znao šta ti je dužnost, ali je nisi Ispunjavao. On nema ni pojma o istini. Smatra da može ići svojim putem, tako da njime vlada sotona. Ti si se pozivao na svoju decu kao na izvinjenje što ostaješ kod kuće ali, brate B, tebi su na prvom mestu bili zemaljski interesi.

Tebi delo Božje ne leži na srcu i stoga nisi davao narodu Božjem primer vredan podražavanja. „U Minesoti su potrebni radnici, a ne samo propovednici koji se šetaju od mesta do mesta kad im je to zgodno. Delu Božjem su potrebni savesni ljudi, koje sebični i zemaljski interesi neće moći odvojiti od posla i dužnosti. Minesota je jedno široko polje rada i u njoj ima mnogo ljudi čiji je duh prijemčiv za istinu. Kad bi skupštine počele odlučno sa radom, i postale disciplinovane, iz njih bi zablistala svetlost koja bi se videla u celoj toj državi. Mogao si da učiniš deset puta više u Minesoti nego što si učinio. Ali se svet postavio između tebe i dela Božjeg i podelio tvoj interes. Tvoje srce se povelu za sebičnim ciljevima i iz njega iščezla sila istine. U tebi treba da se izvrši jedna velika promena kako bi opet postao sposoban za rad. Ti si u stvari uložio vrlo malo stvarnih, usrdnih napora. Ali si se zato revnosno trudio da uzmeš ono što si smatrao da ti pripada. Gledao si na svoje lične interese i koristio si se na štetu drugih. Išao si neko vreme u tom pravcu i s tvojim ugledom je svršeno, ako se ne budeš zaustavio. Mojsije Hal je išao tim putem. On je govorio samo o novcu i grabio sve što je mogao dohvatiti. Istina u njemu nije bila tako duboko ukorenjena da bi pobedila njegovu sebičnost.

B. F. Svuk se nalazio u vrlo bednom stanju kada je prihvatio istinu. Milosrdne duše su se lišile ugodnosti, pa čak i nekih životnih potreba, da bi pomogle ovom propovedniku za koga su mislile da je veran sluga Hristov. Ljudi su sve ovo učinili u dobroj veri, pomažući mu kao što bi pomogli svog Spasitelja. Međutim, baš je to upropastilo ovog čoveka. Njegovo srce nije bilo pravo pred Bogom; on nije imao načela. On se u stvari nije preobrazio. Što je više dobijao, tim je veća bila njegova želja za novcem. Uzimao je sve što god je mogao od svoje braće koja su ga u svojoj darežljivosti toliko pomogla da je stekao jedan lep dom. Onda je postao otpadnik i najljući neprijatelj baš onih ljudi koji su bili najdarežljiviji prema njemu. Ovaj čovek će morati položiti računa o novcu koji je uzeo od iskrenih ljudi koji veruju u istinu. On nije zakidao njih, nego riznicu Božju. Mi mu ne želimo nikakvo zlo, „jer će svako djelo Bog iznijeti na sud i svaku tajnu, bila dobra ili zla“. On je išao putem kojim su ga vodili njegovo srce i njegove oči, ali će mu Bog suditi za sve to. Tada će izaći na videlo sva dela skrivena u tami i obelodaniće se tajne namere srca.

Brate B, ti nisi kao ti ljudi. Mi nećemo da te upoređujemo s njima. Ali, hteli bismo da ti kažemo da se čuvaš da ne pođeš njihovim stopama i da ne postaneš srebro ljubac. Želja propovednika da pribave novac radi sebičnih ciljeva predstavlja zamku koja će ih upropastiti ako tako nastave. Čim počnu da misle samo na svoje, u njima nestaje interesovanje za napredak dela Božjeg i ljubavi za istinu. Njihovo skretanje sa pravog puta je tako postupno i neprimetno, da je često vrlo teško reći kad je u njima došlo do promene.

Smatram da ideš vrlo opasnim putem. Nisi uvideo koliko je potrebno da hodiš u svetlosti koju ti je Bog podario i da se probudiš da bi spasao svoju porodicu, izvršavajući dužnosti oca i sveštenika svoje porodice. Ti nisi poricao svetlost koja ti je bila data, niti si se podigao protiv nje, ali si propustio da živiš po njoj jer ti nije godilo da tako postupaš. Zato si sličan stanovnicima

Miroza. Nisi došao da pomogneš Gospodu, mada je stvar bila važna, jer su u pitanju bili večni interesi tvoje dece. Ti si zanemario svoju dužnost i u tom pogledu si bio lenji sluga. Nisi ozbiljno shvatio kako Bog gleda kad roditelji propuštaju da vaspitaju svoju decu. Da si ovde izvršio reformu, uvideo bi da su isti napori potrebni i u skupštini da bi se i u njoj uspostavili red i disciplina, Tvoj nehat u porodici ogledao se i u tvom delovanju u skupštini. Ti ne možeš graditi crkvu ove dok se ne obratiš.

Zbog zanemarivanja svetlosti koju ti je Bog poslao, dopao si na neki način ropstva i postao podložan sotoninim obmanama. Time si mu otvorio vrata da ti priđe i u drugim pravcima i da te učini slabim čovekom. Sotona je video da te je zaslepio odnosno interesa tvoje porodice, navodeći te da zapostaviš svetlost koju ti je Gospod dao. Sotona te je zaveo i u drugom pravcu. On je podstakao tvoju ljubav prema trgovini, ljubav prema dobitku i tvoje interesovanje se odvojilo od stvari i dela Božjeg. Ljubav prema Bogu i istina postepeno su postajale manje važne. Duše radi kojih je Hristos umro za tebe su manje važne od tvojih prolaznih interesa. Ako produžiš tim pravcem, ubrzo ćeš postati pakostan, razdražljiv i zloban i udaljićeš se od istine kao što su se i drugi udaljili.

Trudiš se da radiš u svom mestu stanovanja, nadajući se da će tu nešto rečeno ili učinjeno što će probuditi tvoju decu. Zapostavio si svoju dužnost. Kad se budeš latio rada koji ti je Gospod poverio, kad se u Duhu Hristovom odlučno rešiš da dovedeš svoju kuću u red, tek tada možeš očekivati da će Bog podržati tvoje napore i uticati na srce članova tvoje porodice. Mada se za svoj ostanak kod kuće izgovaraš svojom decom, nisi radio ono zbog čega si tvrdio da ostaješ kod kuće. Nisi disciplinovao svoju decu. Tvoja supruga u tom pogledu ima nedostataka; prema tome, još je potrebnije da ti vršiš svoju dužnost. Njena ljubav je takve vrste da je navodi da dozvoljava deci da rade šta im se sviđa i da sama biraju sebi društvo, što će ih dovesti do propasti. S obzirom da dozvoljavaš svojoj deci da rade šta hoće, tvoje prisustvo u kući ima teže posledice nego da si van kuće, što takođe ima rđav uticaj na stvar istine.

Bog traži revnosne, nesebične, odane radnike za svoje delo, radnike koji će se prihvatiti raznih grana rada; oni treba, na primer, da skupljaju pretplatnike za časopise, da ih poučavaju da uredno plaćaju svoju pretplatu i da podstiču braću da se pridržavaju sistematskog dobročinstva, Požrtvovanost, samoodricanje, težak rad i nesebično Dobročinstvo — to su obeležja života Hristovog koji je naš uzor u svemu. Dela i karakter pravog propovednika moraju biti u skladu sa životom Hristovim. On je ostavio svoju slavu, svoj visoki položaj, počasti i bogatstva i ponizio se do naših potreba. Mi ne možemo biti isto što i Uzor, ali Ga moramo podražavati. Ljubav prema dušama, radi kojih je Hristos podneo tu veliku žrtvu, treba da podstiče Njegove propovednike na zalaganje i istrajne napore, kako bi mogli biti Njegovi saradnici u spasavanju duša. Tada će delo slugu Božjih biti plodonosno, jer će zaista biti Njegova oruđa. Sila Božja će se u njima odražavati kroz milostivi uticaj Njegovog Duha. Bog želi da se probudiš, da dobiješ snagu kako bi savladaivao smetnje. Nemoj se dati lako obeshrabriti. Ako je potrebno, radi kao što je radio apostol Pavle, u zamoru, u mukama, u straženju, zaboravljajući na slabosti budući duboko odan dušama radi kojih je Hristos umro.

Neki naši propovednici koriste se darežljivošću naše braće da bi sami sebi koristili i čineći to, postepeno gube svoj uticaj. Njihov primer u tim stvarima uništava poverenje koje braća imaju u njih. Oni time zatvaraju vrata tako da pomoć ne mogu dobiti oni kojima je stvarno potrebna i koji su je dostojni. Oni takođe zatvaraju vrata kroz koja bi mogla biti pružena pomoć stvari Božjoj. Mnogi ljudi postaju obeshrabreni kad vide da neki propovednici pokazuju tako malo interesovanja za napredak stvari Božje. Oni ne vide kod njih predanost delu Božjem. Narod Božji se zapostavlja,

a stvar Božja propada zbog nedostatka ispravno vođenog i korisnog rada koji s pravom očekuju od svojih propovednika.

Neka braća, u razočaranju, podaju se osećanju nestrpljenja i očajanja kad kod svojih učitelja zapaze sebičnost i pohlepnost. Narod Božji je više napredovao od mnogih svojih propovednika. Kad propovednici pokazuju duh samopožrtvovanja i ljubavi prema dušama, novčana sredstva neće biti uskraćena stvari Božjoj. Propovednici se moraju uzdići do uzvišenog uzora kao predstavnici Hristovi i tada ćemo doživeti da slava Božja podržava izlaganje istine i duše će biti prinuđene da uvide njenu jasnoću i silu. Stvar Božja mora biti na prvom mestu.

Dragi brate, ti bi mogao učiniti dobro delo. Ti poznaješ istinu i mogao bi biti veliki blagoslov za istinu da si se posvetio radu, bez ikakvih sebičnih interesa. Bog ti je poverio sveti amanet, dragocene darove; i ako budeš veran tom amanetu, verno usavršavajući svoje darove, nećeš se postideti kad dođe Gospodar da zatraži i glavnicu i dobitak. Nije dobro prezirati ili u ma kom smislu zapostavljati svetlost koju je Bog milostivo dao. Moraš nešto preduzeti da bi došao u položaj gde Bog može raditi za tebe.

Za napredak stvari Božje u Minesoti više je zaslužan trud brata Pajersa nego tvoji naponi. Njegov trud je bio naročiti blagoslov za Minesotu. On je čovek osetljive savesti. Strah Božji je pred njim. Slabost ga je teško pritiskala i to ga je navelo da se pita da li se nalazi na putu dužnosti, i da strahuje da Bog nije naklonjen njegovim naporima. Bog ljubi brata Pajersa. On ne ceni sebe dovoljno, strahuje, sumnja i plaši se rada, jer je u njemu stalno prisutna misao da nije dostojan i sposoban da pomaže drugima. Kad bi savladao svoju bojažljivost i imao više poverenja u to da će Bog biti uz njega i osnažiti ga, on bi bio mnogo srećniji i bio bi veći blagoslov za druge. U životu brata Pajersa postoji jedan nedostatak: on ne ume da čita karaktere. On veruje da su drugi isto tako poštteni kao on sam; u nekim slučajevima bio je obmanut. On nema zapažanje koje neki poseduju. Ni ti nisi umeo da čitaš karaktere. Ti si objavljivao mir onima koje je Bog proglasio rđavim. U svojoj starosti i slabosti, brat Pajers se može prevariti. Ipak svi ga moraju visoko poštovati zbog njegovog dela. On je zaslužio ljubav i najnežniju naklonost svoje braće, jer je savestan čovek koji se boji Boga.

Bog ljubi sestru Pajers. Ona je bojažljiva, strašljiva, savesna u vršenju svoje dužnosti, i dobiće nagradu kad Isus dođe, samo ako ostane verna do kraja. Ona se nije hvalisala svojim vrlinama; povlačila se, bila tiha. Pri svem tom, njen život je bio koristan. Ona je svojim uticajem bila blagoslov za mnoge. Sestra Pajers nema dovoljno samopouzdanja. Ona gaji mnoga strahovanja, ali ne spada u grupu nevernih za koje neće biti mesta u carstvu Božjem. Oni koji će se naći van grada su samopouzdanji, hvalisavi i naoko usrdni, ljube na rečima, ali ne na delu i u istini. Njihova srca nisu prava pred Gospodom. Strah Božji nije u njima. Strašljivi i neverni koji će biti kažnjeni drugom smrću, pripadaju onoj vrsti ljudi koja se stidi Hrista na ovom svetu. Oni se plaše da idu pravim putem i da slede Hrista da ne bi pretrpeli novčane gubitke. Oni zapostavljaju svoju dužnost da bi izbegli prekore, iskušenja i opasnosti. Oni koji se ne usuđuju da rade što je pravo da se ne bi izlagali iskušenjima, proganjanima, gubitku i patnjama, jesu kukavice i takvi zajedno za idolopoklonicima, lažljivcima i grešnicima sazrevaju za drugu smrt.

Hristos je u Besedi na gori rekao ko je zaista blažen: „Blago siromašnima duhom, jer je njihovo carstvo nebesko (oni koji ne uzdižu sami sebe, čestiti su i nisu suviše gordi da bi učili, nisu tašti niti teže počastima ovoga sveta); blago onima koji plaču, jer će se utješiti (oni koji se kaju, koji se potčinjavaju i odriču svojih zabluda i grešaka jer se time žalosti duh Božji); blago krotkima, jer će naslijediti zemlju (oni koji su blagi i koji praštaju, oni koji na klevetu ne odgovaraju klevetom, nego pokazuju pokoran duh i ne cene suviše sami sebe). Oni koji poseduju ovde nabrojane osobine ne

samo da će biti blagosloveni od Boga u ovom životu, nego će biti krunisani slavom, čašću i besmrtnošću i u Njegovom carstvu.

STVAR BOŽJA U VERMONTU

Pokazano mi je da su učenici Hristovi Njegovi predstavnici na zemlji; Bog je odredio da oni budu svetiljke u moralnom mraku ovoga sveta, rasute po celoj zemlji, po gradovima i selima, „ugled svetu, anđelima i ljudima“. Ako se pokore učenju koje je Hristos izneo u Besedi na gori, oni će stalno težiti savršenstvu hrišćanskog karaktera i zaista će biti svetlost svetu — oruđe kojim će Bog saopštavati svoju božansku volju, istinu nebeskog porekla, onima koji sede u tami i koji ne poznaju put života i spasenja.

Bog ne može otkriti svoju volju i čuda svoje milosti svetu koji ne veruje ako Njegovi svedoci nisu razasuti po celoj zemlji. Njegov je plan da oni koji su učesnici u tom spasenju preko Isusa Hrista svi budu Njegovi misionari, svetlost čitavom svetu, znak narodima, žive poslanice koje poznaju i čitaju svi ljudi; njihova dela i reči moraju svedočiti o skorom dolasku Spasitelja i pokazivati da nisu uzalud dobili milost Božju. Narod se mora upozoriti da se pripremi za strašni sud. Bog će onima koji su do sada slušali samo bajke pružiti priliku da čuju pouzdanu reč proroštva, i biće dobro ako je oni prime kao videlo koje svetli u tami. On će izneti nepogrešnu reč istine da bi je razumeli svi koji hoće da slušaju; svi mogu uporediti istinu sa praznim pričama koje im izlažu ljudi koji tvrde da shvataju Reč Božju i da su pozvani da poučavaju one u tami.

Da bi povećali broj vernih u Bordovilu, braća su se tamo preselila, ostavljajući svoja mesta lišena snage i uticaja potrebnih da bi se održavali sastanci. To je bilo po volji neprijateljima Boga i istine. Trebalo je da ta braća ostanu na svojim mestima, kao verni svedoci, a njihova dobra dela trebalo je da svedoče o istinitosti njihove vere: oni su svojim životom morali davati primer čistote i sile istine. Njihov uticaj bi ubeđivao i obraćao, ili osuđivao.

Svaki sledbenik Hristov mora izvršiti jedno delo, kao propovednik za Hrista, u svojoj porodici, među svojim bližnjima, u gradu u kome živi. Svi koji se posvete Bogu postaju kanali svetlosti. Bog ih je načinio oruđem pravde preko koga drugima pruža svetlost istine, bogatstva svoje milosti. Nevernici mogu izgledati ravnodušni i bezbrižni; međutim, Bog utiče na njih i ubeđuje njihova srca u stvarnost istine. Međutim, kad naša braća napuštaju bojište, kad se odriču borbe, dozvoljavajući da stvar Božja propada pre nego što Bog kaže: „Napustite ih“, oni će predstavljati samo teret za svaku skupštinu u koju se presele. Oni koje su ta braća napustila, koji su bili obraćeni, često umiruju svoju savest misleći da su, na kraju krajeva, nepotrebno strahovali. Oni dolaze do zaključka da u ispovedanju adventista sedmog dana nema stvarnosti. Sotona likuje kad vidi da je vinograd Božji ili potpuno iskorenjen ili propada. Nije namera Božja da se Njegov narod sakuplja i usredsređuje svoj uticaj samo u jednom mestu.

Brat D se u dobroj veri trudio da ohrabri braću da odu u svoja mesta, ali to nije bilo po Božjoj promisli. Božji putevi nisu naši putevi. On ne gleda onako kako čovek gleda. Oni su imali dobre namere, ali ako bi tako postupili, ne bi mogla biti ostvarena volja Božja u pogledu spasavanja duša.

Bog želi da Njegov narod bude svetlost svetu, so zemlji. Okupljanjem u pojedinim mestima i obrazovanjem velikih skupština oni su suzili svoje polje rada i korisnih napora, i zaista stavljali svoju svetlost pod sud. Božja je namera da svi dobiju svetlost, kako niko ne bi ostao u tami, ne znajući za ova načela, nego da se svi iskušaju i da se odluče za ili protiv njih, da svi budu opomenuti i da nemaju više izgovora. Odlazanje iz pojdinih mesta gde ima malo snage i uticaja i okupljanje u jednom mestu znači povlačenje svetlosti iz mesta gde je ona sijala po Božjoj volji.

Sledbenici Hristovi rasuti po celom svetu nemaju dovoljno jako osećanje odgovornosti i

obaveza koje leže na njima, da svojom svetlošću obasjavaju druge. Čak ako ih ima samo jedno ili dvoje u nekom mestu, oni mogu, mada malobrojni, tako živeti da iskrenošću svoje vere vrše veliki uticaj na neverne. Sledbenici Hristovi ne izvršavaju želju i volju Božju ako zadovoljno ostaju u neznanju odnosno Njegove Reči. Svi treba da proučavaju Bibliju. Hristos je naložio svojim sledbenicima: „Pregledajte pisma, jer vi mislite da imate u njima život vječni; i ona svjedoče za mene.“ Petar nas opominje: „Nego Gospoda Boga svetite u srcima svojijem. A budite svagda gotovi na odgovor svakome koji vas zapita za vaše nadanje.“

Mnogi od onih koji ispovedaju istinu ovih poslednjih dana naći će se lakim. Oni su zanemarili najvažnije stvari. Njihovo obraćenje je površno, a ne duboko, usrdno i potpuno. Oni ne znaju zašto veruju u istinu; veruju samo zato što to i drugi čine. Njima je to dovoljno. Ne mogu da navedu razumno razloge svoje vere. Mnogi su dopustili da im se mozak napuni stvarima manje važnosti, dok su večna pitanja došla na drugo mesto. Njihove su duše zaostale u duhovnom razvitku. Drugi se nisu prosvetili i izgradili iskustvom i znanjem, što je bila njihova prednost i dužnost. Čvrstina i postojanost postoje samo kod onih koji veru ispovedaju iz dubine duše.

Hristos i to raspeti trebalo bi da postane glavni predmet naših misli i da probudi najdublja osećanja naše duše. Istinski sledbenici Hristovi umeće da cene veliko spasenje koje im je On osigurao i ići će za Njim gde god ih bude poveo. Oni će smatrati čašću da nose svaki teret koji Hristos bude stavio na njih. Jedino kroz krst možemo oceniti vrednost ljudske duše. Vrednost ljudi za koje je Hristos umro je tako velika, da je Otac zadovoljan velikom cenom koju je platio za spasenje čoveka, pustivši sina jedinorodnoga da umre radi njihovog spasenja. Kolika je mudrost, kolika milost i kolika je ljubav ovde pokazana. Vrednost čoveka saznaje se samo spoznajom Golgote. Tek u tajni krsta Hristovog možemo shvatiti pravu vrednost čoveka.

Kako je to odgovorna dužnost ujediniti se sa Iskupiteljem sveta u spasavanju ljudi! Ovo delo zahteva samoodricanje, žrtvu, dobrotu, istrajnost, hrabrost i veru. Ali oni koji propovedaju reč i nauku nemaš plodove milosti u svom srcu i životu; oni nemaju vere. I zato njihovi napori donose tako malo plodova. Mnogi koji tvrde za sebe da su propovednici Hristovi pokazuju čudnu ravnodušnost gledajući kako mnogi neobraćeni ljudi propadaju oko njih. Propovednik Hristov nema prava da sedi mirno i da se miri sa činjenicom da je istina nemoćna i da nije u stanju da probudi duše. On bi trebalo da potraži snage u molitvi, da radi i da se moli neumorno. Oni koji pristaju da ostanu bez duhovnih blagoslova, ne boreći se za te blagoslove, pristaju samim tim na sotoninu pobedu. Potrebna je istrajna, jaka vera. Božji propovednik treba da bude u tesnoj zajednici s Hristom i da sledi Njegov primer u svemu — u čistoti života, samoodricanju, dobroti, vrednoći i istrajnosti. Oni treba stalno da imaju na umu da će se jednog dana naći pred izveštajem o svojim neizvršenim dužnostima.

Brat D nije shvatio da je pozivajući braću da dođu u njegovo mesto stavljao terete i na sebe i na skupštinu. Nije video da će biti potrebno mnogo vremena i napora da bi se ta braća održala u položaju da budu od koristi, a ne na smetnji. On je mislio da će, ako bude sakupio ove porodice u svom mestu, moći pomoću njih da obrazuje skupštinu i da se reši tereta i briga. Ali kao što se pokazalo u Bordovilu i Batl Kriku, što više braće pridolazi, sve veći tereti padaju na one radnike kojima je delo Božje na srcu. Ljudi i žene različitih naravi i položaja mogu se sakupljati i živeti u slozi, samo ako cene druge više nego sebe, ako ljube druge kao sebe same, kao što je to Hristos naložio.

Ali je neobično teško imati posla sa ljudima koji nisu pod vlašću Duha Božjeg, nego su izloženi sotoninom uticaju. Sebičnost je tako duboko usađena u srcima ljudi i žena, nepravda tako jaka čak i kod onih koji se smatraju pobožnima, da treba izbegavati stvaranje velikih skupština, jer oni tako

neće biti najsrećniji.

Ljudi koje je brat D stvarno hteo dovesti u Bordovil, bili su oni koje je on smatrao najboljima i sposobnima da daju dobar primer. Ali baš takve ljude je potrebno postaviti kao stražare po čitavom svetu, kako bi oni koji su bez Boga videli kakva sila leži u veri Hristovoj. Takvi ljudi od ugleda su prava so zemlji. Bogu ne bi bilo milo da se oni grupišu i time sužavaju polje svog korisnog rada. Pouzdani ljudi su vrlo retki, iz tog razloga što ljudsko srce gleda samo svoje sebične interese i ne želi da zna ni za šta drugo.

Bogu bi bilo milo kad bi se u Batl Kriku, tom važnom mestu, okupio izvestan broj odabranih ljudi. Kad bi oni hteli da žrtvuju svoje interese radi dobra dela Božjeg, trebalo bi da pođu stopama svog Iskupitelja koji je ostavio svoju slavu, veličinu i presto i postao siromah nas radi, kako bismo se mi obogatili Njegovim siromaštvom. Hristos se žrtvovao radi čoveka, ali čovek sa svoje strane nije voljan niti spreman da se žrtvuje za Hrista. Bilo bi to na slavu Božju kad bi u Batl Krik došao izvestan broj ljudi i žena sa osećanjem odgovornosti, čistog srca, voljnih da ponesu teret, na koje bi se moglo osloniti kao na pouzdana lica, koji će se rado odazvati svakom pozivu za pomoć kad pomoć ureba. Bogu su u Batl Kriku potrebni ljudi na koje se može osloniti, koji će se u svakoj opasnosti naći na pravoj strani, koji će se verno boriti protiv neprijatelja, a ne priključivati onima koji napadaju Božji Izrailj i brane one ljude koji sputavaju ruke slugu Božjih, okrećući svoje oružje baš protiv onih koje po volji Božjoj treba da pomažu. Da bi mogla cvetati, svaka skupština mora imati ljude na koje se može osloniti u danima opasnosti — ljude koji su čvrsti kao čelik — nesebične ljude, kojima je dobro dela Božjeg važnije od svega drugog što je vezano za njihove lične interese i mišljenja.

Skupštine nisu sastavljene uvek samo od čistih i iskrenih hrišćana. Nisu sva imena zapisana u knjigama skupštine dostojna da se tamo nađu. Kad uporedimo život i karakter nekih ljudi, uočavamo razliku kao između zlata i bezvredne troske. Ne bi trebalo tako da bude. Ljudi vrlig života i dobrog ugleda osećali su koliko je važno da se čvrsto drže Isusa i da uzmu život Hristov za ovaj primer i ugled. Potreban je napor da bi se zadobila pobeda nad sebičnošću i da bi se delo Božje stavilo na prvo mesto. Neki su učinili ove napore, obuzdali svoje ja i zadobili značajne pobede. Oni koji prvo gledaju svoje lične interese, žive za svoje ja. Oni su u očima Božjim bezvredna troska.

Brat D se zalagao više nego ijedan za dobro skupštine u svom mestu. Ako je za neko vreme odlazio da radi za druge, stavljali bi na njegova ramena još veće i teže terete kad bi se vratio. I on ih je nosio na svojim ramenima i stenjao pod teretom. Braća D su ponekad zahtevala suviše mnogo i smatrala da treba svima da budu primer i merilo. Njihovo ja nije nestalo u Hristu. Dužnost je nalagala da manje govore o sebi, a da više uzdižu Hrista. Trebalo bi da se sakriju iza Isusa, kako bi se samo On video kao savršeni Uzor koji svi treba da podražavaju.

Gde su bili ljudi na koje bi se čovek mogao osloniti u časovima iskušenja i opasnosti? Gde su bili bogobojažljivi ljudi koji bi se okupili oko zastave kad bi neprijatelj napao narod? Baš neki koji su morali ostati na svojim mestima izneverili su onda kad je njihova pomoć bila najpotrebnija. Oni su svojim postupcima pokazali da im nije stalo do napretka dela i stvari Božje. Neki su smatrali da se od njih traži suviše mnogo i umesto da radosno učine ono što mogu, oni su sedeli u naslonjači sotoninoj i nisu hteli ništa da preduzmu.

Neki su uvek bili zavidni. I brat E je bio jedan od tih ljudi. On je tako tvrdoglav da uporno ide pogrešnim putem, samo zato što misli da bi njegovoj braći godilo kad bi pošao suprotnim. U izvesnim trenucima, on je spreman da učini sve što je u njegovoj moći da bi pomogao delo Božje. Ali on toliko voli da ide sopstvenim putem, da će radije pustiti da delo Božje propadne, no što bi se odrekao svoje namere i pošao drugim putem. Brat E nije čovek na koga se može osloniti. On

podleže kušanjima sotoninim i često je pod njegovom vlašću. Njegovo je srce sebično i nepokoreno. On je ćudljiv, naprasit, čas voli, a čas mrzi. Ponekad je veoma plemenit, a zatim opet ljubomoran, zavidljiv i veoma sebičan. On neće moći usavršiti svoj hrišćanski karakter sve dok se ne bude odupro iskušenjima, potčinio svoju upornu volju, stekao duh poniznosti i postao spreman da uvidi i prizna svoje mane. On je pokatkad bio iskren i revan.

A onda bi ga neki talas odvuкао u suprotnom pravcu i opet bi postao ljubomoran, zavidljiv i nepoverljiv. Njegovo ja i sebični interesi došli bi na prvo mesto i on bi počeo da zamera svima, da misli kako ga drugi ne cene, nego samo gledaju da mu naškode. Bratu E je potreban jedan potpun preobražaj. Nije dovoljno samo ispovedati istinu. Mogu ljudi usvojiti celu istinu, a ipak ne znati ništa — nemati praktičnog saznanja iz svakodnevnog života o svetom uticaju istine na život i srce i o sili istinske pobožnosti.

Istina je sveta i moćna i izvršiće potpunu reformaciju u srcu i životu onih koji se budu posvetili kroz nju. Brat E je sposoban da čini dobro. Ako se bude potčinio i pokorio svoje srce Bogu, moći će zaista da ponese jaram Hristov. On može biti pomoć, a ne smetnja svojoj porodici i drugim ljudima. On slabi delo Božje u Bordovilu zbog nedostataka u hrišćanskom karakteru. Ako bude živeo prema svetlosti koju je primio, ako sa strahom bude gradio svoje spasenje, obasjaće jakom svetlošću put drugim ljudima i proslaviće Boga. Slučaj brata E je primer i za druge u skupštini, koji takođe treba da izvrše preobražaj u svom srcu da bi postali ispravni.

Brat E može biti korisniji u svom životu no što je sada ili što je do sada bio. Njega Bog nije izričito pozvao da bude propovednik. On nije pogodan za ovaj položaj, ali može činiti male usluge Gospodu i pomagati na sastancima. Ako bude sam živeo u svetlosti, pružaće tu svetlost i drugima. On može biti blagoslov drugim ljudima, može ih tešiti i hrabriti u nevoljama. Ali da bi mogao to činiti, mora sam steći više nade i vedrine i ne sme sve gledati u mračnim bojama niti ispoljavati neverovanje. U njegovim rečima pa čak i u njegovom glasu trebalo bi da se ogledaju nada, radost i hrabrost.

Sestra G je podložna bolestima, ne doprinosi svom oporavku. Dozvoljava neprijatelju da zavlada njenim mislima i samo povećava teškoće svojom nepokornošću. Ona pati od telesnih slabosti i trebalo bi da ima saosećanja; međutim, ona samo otežava svoju nevolju nemirnim duhom, ćudljivošću, jadikovanjem, gundanjem i nepotrebnim žalbama koje ne donose nikakvo olakšanje.

Svet je prepun nezadovoljnih duhova koji gube iz vida sreću i blagodati koji su im na dohvatu i stalno teže za nekom srećom i zadovoljstvima koje ne mogu ostvariti. Oni stalno očekuju neko daleko dobro, veće od onog koje već imaju i stoga uvek žive u razočaranju. Oni pokazuju neverovanje i nezahvalnost time što ne obraćaju pažnju na blagodati koje mogu postići. Ne raduju se običnim, svakodnevnim blagoslovima života, kao što je bila mana, data sinovima Izrailjevim.

Hristos kaže i sestri G: „Hodite svi koji ste umorni i natovareni, i ja ću vas odmoriti. Uzmite jaram moj na sebe, i naučite se od mene; jer sam ja krotak i smjieran u srcu, i naći ćete pokoj dušama svojijem. Jer je jaram moj blag, i breme je moje lako.“ Sestra G daje svojim rečima, ponašanjem i primerom pouku koja je sasvim drugačija od one koju nam je dao naš Gospod. Ona mnogo gubi time što propušta blagodeti koje joj stoje na raspolaganju i željno očekuje neku veliku sreću. Njeni naponi ostaju bez nagrade i to njeno neplodno traženje donosi veliku nesreću njoj samoj i svima koji su oko nje. Njen nemir i brižan i ojađen duh vide se na licu i bacaju senku na put drugih. Ova turobnost, neverovanje i nezadovoljstvo mame neprijatelja da dođe sa svojim kušanjima. Svojim stalnim nepoverenjem i nezadovoljstvom ona baca senku oko sebe umesto sjajne sunčeve svetlosti.

Brat G bi trebalo da bude strpljiv i nežan i da je pažljivo štiti od nepotrebnih napora koje ona

nije u stanju da nosi. Ona bi sa svoje strane trebalo da bude na oprezi zbog neprijatelja koji se približava, da bez gundanja uzme ovoj teret i da ga nosi radosno, zaslađujući ga zahvalnošću što nije još teži. Brat G rado gleda sve u crnoj boji. Trebalo bi da bude uvek spreman da čini volju Božju i da koristi na najbolji način ugled koji mu je Bog podario. Trebalo bi da radosno obavlja sve svoje svakodnevne dužnosti i da ne zagorčava sebi život sutrašnjim nevoljama. Od njega se ne traži da vrši dužnost koje ga čekaju iduće nedelje, nego one koje svaki dan donosi sa sobom.

Brat i sestra G treba međusobno da se hrabre i teše rečima: „Dosta je svakom danu zla svoga.“ Ne treba pozajmljivati nevolje od iduće sedmice da bi se njima zagorčavala ova koja je u toku. Ako nevolja i naiđe, Bog će pripremiti svakog blagog i smernog čoveka da je podnese. Kad njegovo providenje bude dozvolilo da ona naiđe, On će nam dati i pomoć da je izdržimo. Uznemirenost i gundanje gomilaju oblake u duši i sprečavaju svetle sunčeve zrake da sijaju na stazu drugih ljudi.

Brat G je bio u stanju da pomogne bratu X i da u isto vreme pomogne i sebi samome: ali se brat X usled sebičnosti nije koristio ovom prednošću a. brat G se lišio iste usled toga što se plašio da ne bi koristio drugima. Brat G nije ljubio svog bližnjeg kao sebe samog i usled velike sebičnosti u nekim stvarima lišio se dobra i Božjeg blagoslova. Sebičnost na kraju nikom ne donosi koristi: jer Bog zna sve i vratiće svakom prema njegovim delima. „Jer šta čovjek posije, ono će i požnjeti.“ „Jer koji s tvrdom sije, s tvrdom će i požnjeti.“

Pomenula sam ove ljude da bih prikazala istinsko stanje još mnogih u skupštini u Bordovilu koji se nalaze u sličnom položaju. Mnogi su došli u ovo mesto i postali teret za brata D, koji je morao da ih drži na pravom putu. Da nisu bili tako zavidljivi i da su ostali u ljubavi Božjoj, oni bi ga podržali, okrepili njegovo srce i poslali ga da radi na spasavanju duša, dok bi ga njihove molitve pratile kao oštri srpovi na njegovom žetvenom polju Lišeni posvećenosti i odanosti prema Bogu, oni su ne samo slabi u veri, nego su i oslabili ruke brata D, uništili njegovu hrabrost i učinili skoro bezuspešnim njegove napore na polju jevanđelja. Iskušenja u kojima se nalazila njegova skupština nepovoljno su uticali na njegov rad u ovom i u drugim mestima, tako su njegovi naponi bili ograničeni samo na njegovo mesto boravka. To ograničavanje delatnosti samo na jedno mesto ima vrlo rđavo dejstvo na revnost i požrtvovanost propovednika Hristovog.

Radnici moraju imati raznovrsnog iskustva ako hoće da napreduju u milosti i poznanju istine. Ovo se najbolje stiče širokom delatnošću u novim poljima, na raznim mestima, gde će doći u dodir sa raznim, različito nastrojenim ljudima i gde će biti potrebno podesiti svoj rad prema željama mnogih i različitih duhova. To nagoni pravog radnika da kod Boga i u Bibliji traži svetlost, snagu i mudrost, kako bi bio u stanju da odgovori potrebama ljudi. Stoga bi trebalo da se upravlja prema savetu koji je dat Timotiju: „Postaraj se da se pokažeš pošten pred Bogom, kao radnik koji se nema šta stidjeti, i pravo upravlja riječju istine.“ „Ko je dakle taj vjerni i mudri sluga kojega je postavio gospodar njegov nad svojima domašnjima da im daje hranu na obrok?“ Potrebna je mudrost da bi se ustanovilo koji će predmet biti najbolji za pruženu priliku.

Brat D se nije razvio u uspešnog radnika. Ostao je duhovni patuljak. Njegov um je bivao sve slabiji, a umne sile nestajale. Sada bi trebalo da postane revnostan radnik. Međutim, umesto da se sav posvetio delu, on služi „oko trpeza“. Pavle je opominjao Timotija: „Nego budi ugled vjernima u riječi, u življenju, u ljubavi, u duhu, u vjeri, u čistoti. Dokle dođem pazi na čitanje i učenje. Ne pusti u nemar dar u sebi koji ti je dat po proroštvu metnuvši starješine ruke na tebe. U ovom se poučavaj, u ovom stoj, da se napredak tvoj pokaže u svemu. Pazi na sebe i na nauku i stoj u tome, jer ovo čineći spašćeš samoga sebe i one koji te slušaju.“

Brat D je vredan i voljan da radi, voljan da ponese terete koji su povezani s njegovim pozivom, ali je suviše mnogo svojih misli i svog vremena posvećivao zemaljskim stvarima. Neki

propovednici se drže krutog dostojanstva koje nije u skladu sa životom Hristovim i ne žele da se koriste svojim telesnim radom kad to prilike zahtevaju, kako bi na taj način olakšali terete onih čije gostoprimstvo uživaju. Telesni rad im neće škoditi, nego samo koristiti. Pomažući drugima, oni će pomoći i sami sebi. Dok neki idu u drugu krajnost. Oni su spremni da rade i da postanu sluge drugima u svemu, čak i u zemaljskim stvarima. Čak i onda kada je potrebno da sve svoje sile i vreme posvete delu Božjem. I tako u stvari zakidaju Bogu službu koju On od njih traži. Na taj način se na beznačajne stvari gubi vreme koje bi trebalo posvetiti delu Božjem.

U tome je grešio brat J. N. Andrus. Vreme i snagu koje je on utrošio na dopisivanje sa svojom braćom, odgovarajući na njihova privatna pisma, trebalo je posvetiti radu na opštoj stvari. Međutim, malo je ljudi koji shvataju odgovornosti koje leže na malom broju propovednika koji nose teret dela. Braća često odvajaju ove ljude od njihovog posla da bi pomogli u njihovim sitnim teškoćama ili da bi rešili neki spor u skupštini, što bi oni mogli i što bi trebalo sami da obave. „Ako li kome od vas nedostaje premudrosti, neka ište u Boga koji daje svakome bez razlike i ne kori nikoga, i da će mu se. Ali neka ište s vjerom, ne sumnjajući ništa.“ On mora biti revan i istrajan. Ako se bude dvoumio i stalno sumnjao da li će Gospod zaista činiti ono što je obećao, neće ništa primiti.

Mnogi očekuju da im njihovi propovednici donesu svetlost od Boga smatrajući, izgleda, da je to lakše nego da sami priđu Bogu i zatraže je od Njega. Takvi ljudi mnogo gube. Kad bi hteli svakoga dana da slede Hrista i da Ga uzmu za svog vođu i savetnika, stekli bi jasno poznanje Njegove volje a time i dragoceno iskustvo. Baš zato što nemaju tog pravog iskustva, braća koja ispovedaju istinu idu u iskrama tuđe baklje, ne priznaju glas Duha Božjeg i ne znaju za Njegovu volju. Stoga ih je lako udaljiti od vere. Oni su nepostojani, zato što su očekivali da drugi steknu iskustvo za njih. Svaki sin i svaka kćer Adamova ima široke mogućnosti da samostalno stekne saznanje o božanskoj volji, da postane savršen hrišćanin i da se očisti kroz istinu. Sramote Boga oni ljudi koji govore da su sledbenici Hristovi, a nemaju iskustveno saznanje o božanskoj volji niti o tajni pobožnosti.

Brat D ima mnoge brige u svom domu. Brojno povećanje skupštine nije umanjilo njegov jaram. Njegova mnogobrojna porodica je veliki teret za njega i smeta mu da postane uspešan radnik. On je zarđao u delu Božjem i potrebno je da tu rđu skine sa sebe. Njegovo svedočanstvo mora oživeti Duhom i silom Božjom. Njegova braća u Bordovilu koja nemaju nikakvu naročitu dužnost u delu, trebalo bi da uoče kome je potrebna pomoć i da mu pomognu. Mnogi zatvaraju oči da ne bi videli koliko dobra bi mogli da učine drugima i svojim nehatom gube blagoslov koji bi mogli dobiti. Ostavili su brata D da sam nosi terete koje bi braća trebalo da ponesu i da to smatraju dužnošću i čašću.

Naša dužnost u ovom svetu je da živimo radi dobra drugih, da blagosiljamo druge, da budemo gostoprimljivi. No često smo samo po cenu izvesnih neugodnosti u stanju da ugostimo one kojima je stvarno potrebna naša briga, blagodat našeg druženja i našeg doma. Neki se klone ovih obaveznih dužnosti. Ali neko ih mora vršiti. I pošto braća uopšte uzev nisu mnogo gostoprimstva i ne učestvuju podjednako u ovim hrišćanskim dužnostima, mali broj ljudi koji ima dobru volju i koji rado prihvata one kojima je potrebna pomoć, nosi veliki deo tereta. Skupština bi trebalo da se pobrine da olakša propovednicima ove vanredne terete. Propovednici koji se aktivno posvećuju saradnji na delu Božjem i rade na spasenju duša moraju da podnose stalne žrtve.

Brat D treba da oživi svoje svedočanstvo milošću Božjom. Njemu je potrebno jedno novo pomazanje, kako bi bio sposoban da shvati veličinu dela i posveti sve svoje biće delu Božjem. Delo Gospodnje je toliko da su Mu potrebni svi Njegovi sledbenici. Svi mogu odsjajivati Njegovom slavom samo ako hoće, Ali većina neće to da čini. Oni ispovedaju veru, ali nemaju dela. Njihova

vera je mrtva, jer je bez dela. Oni se klo«e odgovornosti i tereta i biće nagrađeni prema svojim delima. Baš zato što neki neće da ponesu terete koje bi mogli nositi, da rade ono što mogu raditi, delo je suviše naporno za onaj mali broj ljudi koji mu se posvećuju. Pred njima je toliko dužnosti koje treba izvršiti da oni prekomerno naprežu svoje snage i brzo se troše.

Bog sada traži radnike koji će se potpuno posvetiti Njegovom delu. Propovednici koji se posvete ovom radu treba da crpe snagu iz duha i sile istine koju propovedaju i onda će njihov posao biti delotvoran. Retko je da se narod uzdigne više od svog propovednika. Ako u njemu zavlada duh ovoga sveta, to će imati ogromnog uticaja na druge. Ljudi će se pozivati na njegove mane kao na izgovor za svoju ljubav prema svetu. Ovi umiruju svoju savest, smatrajući da mogu slobodno voleti ovaj život i biti ravnodušni prema svemu duhovnom zato što su i njihovi propovednici takvi. Oni obmanjuju svoje duše i ostaju u prijateljstvu sa taštım svetom, za koji apostol kaže da je neprijatelj Bogu.

Propovednik bi trebalo da daju primer stadu. U njima treba da se ogleda velika ljubav za duše i ista odanost delu koju bi želeli da vide kod naroda. Propovednici u Vermontu su grešili u svom radu. Oni su stalno obilazili jedno isto polje rada da bi pomogli skupštinama, dok je u stvari često baš njima bila potrebna pomoć kako bi se izgradili tako da Bog može blagosloviti njihove napore i učiniti ih plodonosnim. U Vermontu nije bilo nijednog delotvornog, revnosnog radnika koji bi uspešno radio na svim granama dela.

Brat i sestra I su invalidi. Bog im nije poverio veliku odgovornost. Oni moraju mnogo paziti da ne bi izgubili od svog ugleda. Nemaju dece kojoj bi ukazivali roditeljsku ljubav i brigu i nalaze se u opasnosti da postanu uobraženi, sebični i skućeni u svojim gledištima i osećanjima. Sve to rđavo utiče na delo Božje. Oni treba da se trude da se u duhovnom pogledu uzdignu iznad samih sebe i ne smeju sebe smatrati merilom za druge. Ljudi koji nemaju dece kojoj bi posvetili svoje misli i napore, prema kojoj bi bili strpljivi i kojoj bi ukazivali ljubav i praštanje, treba da se čuvaju da ne misle i da se ne trude samo za sebe. Oni nisu pozvani da poučavaju druge roditelje u pogledu vaspitanja dece, jer u tom nemaju iskustva. Međutim, u mnogim slučajevima baš oni koji nemaju dece najradije poučavaju one koji ih imaju, dok se istovremeno često i sami ponašaju kao deca. Oni se ne mogu odvratiti od puta kojim su pošli i često je potrebno imati prema njima više strpljenja nego prema deci. Sebično je odrediti sebi put ili ići izvesnim putem na štetu drugog.

Karakter se ispituje na malim stvarima. Bog je zadovoljan svakodnevnim sitnim postupcima samoodricanja koji se čine vedro i u ljubavi. Mi ne treba da živimo samo za sebe, nego i za druge. Moramo biti blagoslov na taj način što ćemo zaboraviti na sebe i misliti na druge. Treba da gajimo ljubav, praštanje i da budemo širokogruđi.

Malo njih shvata blagodati koje briga, odgovornost i vaspitanje dece unose u porodicu. U mnogim porodicama deca rastu bez ikakve discipline. Roditelji zapostavljaju dragoceni amanet i svetu dužnost, kojom bi, da su je vršili verno i u strahu Božjem, obezbedili nebesko carstvo ne samo deci nego i sami sebi. Dom bez dece je pustinja. Srca onih koji žive u tom domu izlažu se opasnosti da postanu sebična, da gaje ljubav prema sopstvenoj ugodnosti i da se upravljaju prema sopstvenim željama i potrebama. Njihova pažnja je usredsređena na njih same i oni nisu u stanju da gaje ljubav prema drugima. Briga i ljubav prema nemoćnoj deci uklanjaju grubosti iz naše prirode, čine nas nežnima i blagima i razvijaju plemenitije osobine našeg karaktera. Mnogi su telesno, umno i moralno oboleli zbog toga što je njihova pažnja gotovo isključivo usredsređena na njih same. Njih bi iz učmalosti mogli spasti zdrava životna snaga mladih i svežih umova i neumorna energija dece.

Brat C je star. Njemu ne treba više poveravati nikakve dužnosti. On gnjevi Gospoda svojom pogrešno shvaćenom ljubavlju prema svojoj deci. Da bi im ugodio, suviše ih je pomagao novcem.

Trudio se da im ugodu, a naneo im je štetu. Njegova deca nisu mudra i verna u rukovanju novcem, čak vi sa tačke gledišta ovoga sveta. Sa verske tačke gledišta, ona mnogo greše. Njegova deca nemaju obzira prema verskim stvarima. Ona ne ukrašavaju društvo svojim stavom i ugledom u svetu, niti ukrašavaju stvar Božju čistim hrišćanskih moralom i vrlim postupcima u službi Hristovoj. Ona nisu naučena da im samoodricanje i sopstveni rad služe kao zaštita u životu. Zbog toga veliki greh leži na roditeljima. Oni ne disciplinuju svoju decu i ne odgajaju ih za Boga. Oni ih ne poučavaju u samosavlađivanju, čvrstini karaktera i ne ukazuju im na potrebu odlučne, pravilno usmerene volje. U ovom veku se najveći broj dece razvija bez ikakvog vaspitanja. Njima se ne ukazuje na potrebu razvijanja telesnih i umnih snaga u korisnom pravcu, kako bi bili blagoslov društvu i ukras hrišćanskom životu, kako bi tvorili svetinju u strahu Božjem.

Brat DŽ je pogrešio što je svoju imovinu poverio svojoj deci. Natovarivši im je odgovornosti za koje oni nisu dorasli. On je svoj novac ispustio iz ruku a uzimao ga od braće za svoj nedovoljni rad. Način na koji je rukovao svojom imovinom nije bio na slavu Bogu. On je kod svoje dece opravdavao greške koje nisu u skladu sa našom verom i Biblijom. On je u stvari govorio bezbožniku: Biće ti dobro, dok je Bog jasno rekao: Neće ti biti dobro.

Te greške brata DŽ pokazuju veliki nedostatak nebeske mudrosti i zbog njih on nije podesan za uzvišeno delo koje je stavljeno u dužnost vernih propovednika Hristovih. Šta će brat DŽ izneti kad Bog na dan suda bude zatražio računa o njegovoj službi? On je dopustio da ga vodi neposvećeni duh njegove dece i nije smatrao potrebnim da potraži uputstvo i savet od slugu Božjih koji stoje u svetlosti. On se upravljao prema izopačenim naklonostima i njegov sud je bio pogrešan. Išao je kao slep čovek. Njegov način života naneo je štetu i njemu samom i stvari Božjoj.

Vermontu nisu potrebni samo propovednici koji će obilaziti skupštine i moliti se s vremena na vreme. Narodu Božjem u Vermontu stalno su potrebni radnici. Potrebni su vredni, revnosni radnici koji će svojom službom zadovoljavati duhovne potrebe naroda Božjeg. Stvari Božjoj svuda, a naročito u Vermontu, trebaju ljudi koji će nositi terete. Ljudi obilaze stalno ista mesta i postižu malo ili ništa. Provode prijatno vreme u poseti kod svoje braće, i to je često celokupan rezultat, a pri tom smatraju da im treba nadoknaditi izgubljeno vreme.

Dok ovo pišem, izlazi mi pred oči slučaj brata i sestre K. Oni se ne brinu za druge. Ne osećaju da na njima počiva dužnost da nose terete. Pokazano mi je da se brat K nalazi među onima koji smatraju da treba da izvrše jedno delo za Gospoda. To i jeste slučaj, kao i kod mnogih drugih, samo ako oni žele tako da postupe. Postoje revnosni radnici za stvar Božju, koji su stekli iskustva i koji posvećuju svoje vreme i svoje snage službi Božjoj. Takve radnike treba darežljivo potpomagati. Međutim, oni koji samo s vremena na vreme posećuju skupštine — naročito oni koji nemaju porodice koje treba da izdržavaju i koji poseduju dovoljno sredstava — ne treba da iscrpljuju blagajnu Gospodnju.

Brat i sestra K nemaju iskustva u žrtvovanju za istinu, nisu bogati u dobrim delima niti sakupljaju sebi blago na nebu. Oni nemaju decu kojoj bi ukazivali ljubav, brigu i strpljenje. Oni se upravljaju prema sopstvenoj sebičnoj ugodnosti. Njihova srca nisu izvor iz koga ističe živa reka nežnosti i ljubavi. Da su druge blagosiljali blagim rečima ljubavi i delima milosti i dobročinstva, oni bi i sami bili blagosloveni. Njihova korisnost je ograničena na suviše uzano polje. Ako se takvi ljudi ne obrate umom i bićem svojim i ne obnove Duhom Hristovim, neće biti revnosni, usrdni radnici u stvari Iskupitelja. Njegov život predstavlja primer za hrišćane. I njihov život mora biti obeležen samopožrtvovanjem i nesebičnim dobročinstvom. Kod njih se odviše zapaža sebičnost. O, kako malo brat K zna šta znači raditi za Boga, poneti krst Hristov i kći stopama samopožrtvovanog Iskupitelja!

Propovednik Hristov, učitelj istine, pravi pastir je u neku ruku svačiji sluga; njemu su poznate potrebe svih kojima je potrebna pomoć i zna kako će biti koristan ovde ili onde u velikom delu spasavanja duša. Čovek koji tvrdi da ispoveda istinu, a ide tamo gde mu se sviđa i radi kako i kad mu se sviđa, a pri tom se kloni odgovornosti, takav čovek se nosi krst Hristov, niti ispunjava nalog jevanđeljskog propovednika. Malo je njih koji iz iskustva znaju šta znači patiti Hrista radi. Oni žele da budu slični Hristu, ali istovremeno žele da izbegnu siromaštvo i nesreću. Oni bi sa zadovoljstvom bili uz Njega u slavi, ali ne žele da prođu s Njim kroz samoodricanje i patnju.

Brat K nije morao ulagati napore da bi tražio istinu, jer su izabrani ljudi Božji pripremili za njega jasne, ubedljive i očevidne dokaze. Teške probleme istine rešila je nekolicina ljudi koji su, budući odani delu Božjem, ulagali usrdne napore. Post i žarke molitve Bogu pokrenuli su Gospoda da njihovom shvatanju otkrije blago istine. Lukavim protivnicima i hvalisavim Golijatima moralo se odgovoriti, nekad lice u lice, ali češće perom. Sotona je podsticao ljude na žestoko protivljenje, da bi zaslepio oči i zamračio razum narodu Božjem. Bilo je malo takvih kojima je iskreno stalo do dela i istine Božje i takvi su ustali u njihovu odbranu. Takvi ljudi nisu tražili svoju ugodnost, nego su bili voljni da žrtvuju čak i svoj život istine radi.

Ovi istraživači istine stavili su na kocku svoj kapital u snazi i sve što su imali da bi odbranili istinu i raširili svetlost. Dragoceni lanac istine je bio sastavljan karika za karikom dok nije bio gotov, skladan i savršen, dok se sve karike nisu povezale u potpun lanac. Ovi ljudi jakog duha izneli su dokaze i učinili ih tako jasnim da to svaki osnovac može razumeti kako je sad lako ljudima da postanu učitelji istine, mada izbegavaju samopožrtvovanje i samoodricanje.

Ovi istraživači istine patili su radi nje i znali su šta ona košta. Oni su je cenili i osećali se odgovornim da rade na njenom širenju. Samoodricanje i krst leže uvek na putu svakog sledbenika Hristovog. Krst je ono što raspinje prirodne nagone i volju. Ako srce nije potpuno posvećeno Bogu, ako volja, osećanja i misli nisu dovedeni u potpunu potčinjenost volji Božjoj, nećemo moći ostvariti načela čiste vere niti učiniti svoj život sličan životu Hristovom. Tada neće biti iskrene želje za žrtvovanjem ugodnosti i samoljublja, naše telesno biće neće biti raspeto i mi nećemo moći da idemo stopama Hristovim.

Mnogi ljudi u Bordovilu moraju izvršiti jedno delo. Videla sam da neprijatelj užurbano radi na ostvarivanju svojih namera. Ljudi kojima je Bog podario talante bogatstva prebacuju na svoju decu odgovornosti kojima je nebo njih zadužilo, naime da budu pristavi Božji. Umesto da vrate Bogu ono što je Njegovo, ovi smatraju svojim sve što imaju, kao da su to stekli svojom silom i znanjem. Ko im je dao znanje i silu da steknu zemaljsko blago? Ko je natapao njihove njive rosom nebeskom i kišom? Ko im je dao sunce da zagreva zemlju i probudi život u prirodi kako bi sve cvetalo na korist čovečiju? Ljudi kojima je Bog podario darove grčevito se drže svog zemaljskog blaga i ove darove koje im je Bog milostivo podario pretvaraju u prokletstvo, ispunjavajući svoje srce sebičnošću i nepoverenjem prema Njemu, Oni primaju ono što im je Bog pozajmio, ali žele da to bude samo njihovo, zaboravljajući da Gospod ima pravo na to i odbijajući čak da Mu daju dobit koju On zahteva. Bogatstvo donosi mnoge nevolje sledbenicima Hristovim i nanosi im mnoge muke, jer zaboravljaju Boga i ljubav i počinju da služe mamoni. Oni dopuštaju da im zemaljsko blago zagorčava život i da im onemogućuje da usavrše svoj hrišćanski karakter. I kao da sve to još nije dosta, oni donose prokletstvo svojoj deci prenoseći na njih ono što se pokazalo kao prokletstvo njihovog života. Bog je ljudima podario bogatstvo da bi ih prokušao, da bi video da li su voljni da Ga priznaju u Njegovim darovima i da ih upotrebe da bi uvećali Njegovu slavu na zemlji.

Zemlja pripada Gospodu sa svim bogatstvima koje sadrži. Stoka što pase na hiljadama bregova je Njegova. Njemu pripada i sve zlato i srebro. On je poverio svoje blago pristavima da bi njime

pomogli Njegovo delo i veličali Njegovo ime. On ga nije poverio ljudima da bi uzdizali i slavili sami sebe i stekli moć da ugnjetavaju one koji su oskudniji u bogatstvima ovoga sveta. Bog ne prima od ljudi darove zato što su mu oni potrebni, što bez njih ne bi imao slavu i bogatstvo, nego zato što u interesu Njegovih slugu leži da vrate Bogu ono što je Njegovo. On će primiti darove koje Mu prinosi smerno i pokajničko srce i na gradiće darodavce najvećim blagoslovom. On prima darove kao žrtve blagodarne poslušnosti. On traži i prima naše zlato i srebro kao dokaz da sve što imamo pripada Njemu. On traži i prima svu dobit koju smo stekli svojim talantima, kao plodove Njegove ljubavi koja postoji u našem srcu. Bolje je biti poslušan nego prinositi žrtve. Bez čiste ljubavi bedan je najveći dar i Bog ga neće primiti.

Mnogima je srce toliko priraslo za njihova zemaljska blaga da ne uviđaju koliku će korist imati ako budu sticali blago na nebu. Oni ne shvataju da svojim dragovoljnim darovima ne obogaćuju Boga već sebe same. Hristos nam savetuje da tečemo blago na nebu. Za koga? Za Boga, da bi se On obogatio? O, ne! Njegovo je blago celoga sveta i Njegova je sva slava i ove neizmerno bogatstvo nebesko i daje ih kome hoće. „Sabirajte sebi blago nebu.“ Ljudi koje je Bog učinio pristavima tako su zaslepljeni bogatstvom ovoga sveta da ne uviđaju da svojom sebičnošću i pohlepom ne samo što zakidaju Boga u desetku i darovima, nego i sami sebi zakidaju večno blago. Kad bi vršili one zadatke koje im je Bog postavio i za to im dao sredstva, svakoga bi dana uvećavali svoje nebesko blago. Gospodar hoće da oni paze na svaku priliku koja im se ukaže da čine dobro i da celog života koriste svoje bogatstvo radi spasavanja svojih bližnjih i širenja Njegovog dela u svim njegovim vidovima. Postupajući tako, oni samo čine ono što Bog zahteva od njih: vraćaju Bogu ono što je Njegovo. Mnogi namerno zatvaraju svoje oči i srce kako ne bi videli šta je potrebno učiniti za stvar Božju i kako ne bi, pomažući da se ona širi, umanjili svoj dobitak time što bi odvojili kamatu od glavnice. Neki smatraju da je ono što su dali za širenje dela Božjeg čist gubitak. Oni gledaju kako je otišlo toliko i toliko dolara i nezadovoljni su ako ih ne mogu odmah zameniti drugima, tako da im se ne umanji blago. Oni su škrti i nabusiti prema svojoj braći kao i prema svetskim ljudima. Ne ustežu se od toga da nepošteno trguju da bi se koristili na tuđ račun i zaradili nekoliko dolara.

Neki opet strahuju da će izgubiti svoje zemaljsko blago i stoga zanemaruju molitvu i okupljanje radi bogoslužjenja, samo da bi mogli što više vremena posvetiti svome imanju i poslovima. Oni pokazuju delima koji svet više cene. Žrtvuju verske darove koji su bitni za njihov duhovni razvitak, dobrima ovoga života i stoga ne mogu steći saznanje o božanskoj volji. Ne uspevaju da usavrše svoj hrišćanski karakter n ne mogu udovoljiti merilu Božjem. Na prvo mesto dolaze prolazni zemaljski interesi, a od Boga se krade vreme koje bi trebalo posvetiti Njegovoj službi. Bog primećuje sve takve, i oni neće primiti blagoslov, već prokletstvo. Neki predaju svoje imanje u ruke svoje dece i tako gube vlast nad njim. Njihova potajna pobuda je dovesti sebe u položaju da se ne osećaju odgovornim da daju nešto od svoga imanja radi širenja istine. Oni ljube na rečima, ali ne i istinski, delima. Ne shvataju da to ne rukuju svojim novcem, nego Gospodnjim.

Mnogi bi voleli da se duše obrate, ali da do toga dođe bez ikakve žrtve s njihove strane; Čim se dirne u njihov novac, oni se povlače, jer ga više cene od duša za koje je Hristos umro. Kad bi ljudi kojima je Bog podario imanje shvatili dužnosti koje imaju kao Njegovi pristavi, oni bi zadržali u svojim rukama ono što im je Bog pozajmio, kako bi mogli verno izvršavati dužnosti koje stoje pred njima dajući svoj udeo u pomaganju dela Božjeg. Kad bi svi ljudi mogli razumeti plan spasenja i vrednost jedne duše iskupljene krvlju Hristovom, sve bi im drugo bilo od manje važnosti.

Roditelji ne bi smeli nikako poveravati svojoj deci talante koje im je Bog podario, sem ako ne bi bili sasvim uvereni u to da njihova deca imaju veću ljubav i odanost prema stvari Božjoj nego oni sami i da će ta deca revnosnije i usrdnije pomagati razne poduhvate za koje su potrebna novčana

sredstva. Međutim, mnogi predaju svoje imanje deci i čine ih odgovornim zato što ih sotona na to podstiče. Na taj način oni stvarno stavljaju svoj novac u ruke neprijatelja. Sotona podešava stvari kako bi najbolje služile njegovim ciljevima i oduzima delu Božjem novac koji mu je potreban da bi se moglo snažno razvijati. Napori da se istina odnese ljudima nisu ni upola tako energični i obimni kao što bi trebalo da budu. Trenutno se ne čini ni pedeseti deo napora koji bi se mogli učiniti u cilju širenja istine putem rasturanja knjiga i pridobijanjem za istinu onih koji su voljni da priđu.

Vreme milosti za mnoge bliži se kraju. Sotona svakodnevno prikuplja svoju žetvu duša. Mnogi se definitivno odlučuju protiv istine, a mnogi umiru i ne saznajući za nju. Njihov duh nije primio svetlost i njihovi gresi su neokajani. Pa ipak, mnogi koji tvrde da su pobožni gomilaju svoje zemaljske blago i čine napore da bi prigrabili još više. Oni nemaju nikakvog razumevanja za stanje ljudi na koje mogu da utiču i koji propadaju usled nedostatka spoznaje. Dobro usmerenim naporima, učinjenim u ljubavi i smernosti, oni bi mnogo postigli na delu prosvetljivanja i obraćenja svojih bližnjih. Ali mnogi koji bi bili u stanju da učine mnogo dobra govore praktično svojim stavom: „Vaše duše su mi manje važne od mojih zemaljskih interesa.“

Mnogi ljube malo istinu, ali mnogo više ovaj svet. „Po plodovima njihovijem pozvaćete ih.“ Duhovne stvari se žrtvuju radi prolaznih. Plod koji oni donose nije svet i oni neće svojim primerom obratiti grešnike sa njihovog grešnog puta na put istine. Dozvoljavaju da duše idu u propast, mada bi mogli preduzeti ozbiljne napore njih radi, kao što su to činili da bi stekli blago ovoga života. Da bi stekli što više stvari ovoga sveta, koje im zaista nisu potrebne, i koje samo povećavaju njihovu odgovornost i osudu, mnogi se naprežu svim silama i dovode u opasnost svoje zdravlje, duševno zadovoljstvo i mir, ugodnost i sreću svojih porodica. Oni dopuštaju da duše oko njih propadaju, jer se boje da će biti potrebno dati nešto od svog vremena i novca radi njihovog spasenja. Novac je njihov bog. Smatraju da im se neće isplatiti da žrtvuju svoj novac radi spasavanja duša.

Čovek kome je poveren jedan talanat neće odgovarati za pet ili za dva, nego samo za jedan.

Mnogi propuštaju da steknu blago na nebu čineći dobro onim imanjem koje im je Bog pozajmio. Nemaju poverenja u Boga i strahuju od budućnosti. Kao i sinovi Izrailjevi, oni imaju zlo srce neverstva. Bog je podario tom narodu obilje koje je zadovoljavalo sve njegove potrebe; ali on je stalno strahovao šta će se desiti u budućnosti. Prilikom putovanja, ljudi su se žalili i gundali da ih je Mojsije izveo da bi pomorio glađu njih i njihovu decu. Uobražene teškoće su toliko zatvorile njihove oči i srce, da na svom putu nisu videli Božju dobrotu i milosrđe i bili su nezahvalni uprkos Njegovim darovima. Isto je tako neveran i narod Božji u ovom veku bezbožništva i izopačenosti. Ljudi se plaše da će zapasti u oskudicu, da će njihova deca osiromašiti i da neće imati šta da ostave unucima. Ne usuđuju se da se oslone na Boga. Nemaju istinsku veru u Onoga koji ih je obasuo blagodatima i izobiljem života i koji im je dao talante da ih upotrebe za slavu i napredak Njegove stvari.

Mnogi se toliko brinu sami za sebe da ne pružaju Bogu priliku da se pobrine za njih. Kad bi se ponekad našli u nemaštini ili kad bi došli u težak položaj — to bi bilo vrlo korisno za njihovu veru. Kad bi se mirno oslonili na Boga i čekali da On za njih radi, oni bi time pružili Bogu mogućnosti da učini nešto za njih; Njegov blagoslov u nevolji ojačao bi njihovu ljubav prema Njemu i naveo bi ih da steknu uzvišenije shvatanje o upotrebi zemaljskih dobara. Njihova vera bi ojačala, nada bi zasijala, radost bi zamenila zlovolju, sumnju i gundanje. Kod mnogih se vera ne razvija samo zbog nedostatka praktičnog ispoljavanja vere u delima.

Ljubav prema novcu i prijateljstvo prema ovom svetu ne daju životne snage narodu Božjem, kome je ukazana čast da bude jasna i blistava svetlost svetu, da raste u poznanju Boga i da jasno shvata Njegovu volju. Međutim, brige ovoga života i prevara bogatstva ugušuju seme koje je

posejano u srcu i ono ne donosi plodove na slavu Bogu. Narod Božji ispoveda veru, ali to nije živa vera, jer nije potkrepljena delima. Vera bez dela je mrtva, nepotvrđena. Vera neće spasti one koji je ispovedaju, ako je bez dela. I sotona veruje u istinu i drhti; međutim, takva vrsta vere nije vrlina. Mnogi ispovedaju veru, ali ne čine dobra dela. Kad bi oni svoju veru potvrđivali dobrim delima, vršili bi moćan uticaj u korist istine. Ali oni ne umnožavaju darove koje im je Bog poverio. Oni koji žele da umire svoju savest prenoseći imovinu na svoju decu ili, zakidajući stvari Božjoj, dozvoljavaju da njihova imovina pređe u ruke njihove neverne, lakome dece da bi je rasipali, ili gomilali i obožavali — takvi će morati da polože račun Bogu. Takvi su neverni pristavi novca Gospodnjeg. Oni su dozvolili sotonu da ih nadmudri preko njihove dece čijim je dušama zavladao. Sotona je ostvario mnoge svoje ciljeve dok su pristavi Božji zaprepašćeni i kao oduzeti. Oni ne shvataju veliku odgovornost i da će uskoro morati da polože račun.

Sotona gospodari onima koji poseduju imovinu i čiji je um zamračio bog ovoga sveta. Ako takvi ljudi imaju decu koja istinski veruju i onu drugu čija je ljubav potpuno usredsređena na stvari ovoga sveta, oni će pri prenošenju svoje imovine na decu dati veći deo onoj deci koja ne ljube Boga i koja služe neprijatelja pravde, nego onoj koja služe Bogu.

Oni stavljaju u ruke neverne dece ono što će za njih predstavljati zamku i smetnju na putu koji vodi ka potčinjavanju Bogu. Dok daju velike poklone nevernoj deci, oni suviše škrto daruju decu koja dele njihovu veru. Sama ta činjenica treba da zabrine imućne ljude koji tako postupaju. Oni moraju uvideti da su obmane bogatstva izopačile njihovo rasuđivanje. Kad bi mogli da uoče šta utiče na njihov um, shvatili bi da se stvari odvijaju u skladu sa sotoninim namerama i planovima. Umesto da Bog vlada njihovim umom i posvećuje njihovo rasuđivanje, njima je ovladala suprotna sila. Takvi ljudi često zapostavljaju one koji su s njima u istoj veri i često su u odnosu na njih cepidlake i cicije, dok su široke ruke prema deci koja ne veruju, koja ljube ovaj svet, iako znaju da sredstva koja su im poverili neće upotrebiti za napredak stvari Božje. Gospod zahteva od onih kojima je poverio talante da ih upotrebljavaju kako treba, da Njegova stvar bude na prvom mestu. Svi drugi obziri dolaze na drugo mesto.

Talanti, bilo da ih je pet, dva ili jedan, moraju se umnožiti. Oni koji imaju mnogo novca odgovorni su za veliki broj talanta. Međutim, ni srazmerno siromašni ljudi nisu oslobođeni odgovornosti. Ovi koji imaju malo na ovom svetu, smatraju se kao da imaju jedan talanat. Međutim, oni se prevelikom ljubavlju prema tom jednom talentu i zakidanjem dela Božjeg izlažu isto tako sudbonosnoj opasnosti u kakvoj se nalaze bogatiji. Oni tu opasnost ne uviđaju. Primenjuju oštre ukore koje Reč Božja upućuje onima koji ljube ovaj svet samo na bogataše, dok se oni mogu nalaziti i u većoj opasnosti od bogatijih. Bilo da poseduju malo ili mnogo, svi moraju upotrebiti svoje talante tako da Gospodar kad bude došao, može dobiti svoje natrag s dobitkom. Od njih se takođe traži da se posvete Bogu i da se nesebično zalažu za Njegovu stvar i delo. Težeći pre svega carstvu Božjem i Njegovoj pravdi, oni moraju verovati Njegovim obećanjima da će im se sve ostalo dodati. U poređenju sa svim ostalim stvarima, spasavanje duša njihovih bližnjih mora imati prvenstvo. Međutim, uopšte uzev, to nije slučaj. Ako se nešto zapostavlja i trpi —onda je to uvek stvar Božja. Bog je pozajmio ljudima talante ne da bi podstakao njihovu gordost ili da bi ih naveo na zavist, nego da talanti budu upotrebljeni na Njegovu slavu. On je te ljude načinio posrednicima koji će stavljati na raspolaganje sredstva za napredak dela spasavanja ljudi. Hristos im je dao primer svojim životom. On je ostavio svoje nebesko bogatstvo i sjaj i nas radi postao siromah da bismo se mi obogatili Njegovim siromaštvom. Bog ne namerava da novac sipa s neba kao kišu da bi Njegova stvar napredovala. On je poverio ili pozajmio dovoljno sredstava ljudima tako da ne dođe do nestašice ni na jednom polju Njegovog dela. On proverava one koji tvrde da Ga ljube na taj način

što stavlja sredstva u njihove ruke da bi video da li oni više ljube darove od Darodavca. Bog će u svoje vreme otkriti prava osećanja srca.

Za širenje dela Božjeg potrebna su novčana sredstva. Bog se za to pobrinuo tako što je podario obilje svojim pomagačima da bi ga dali svakoj grani dela gde se pojave potrebe u radu na spasavanju duša. Svaka spasena duša je jedan zarađeni talanat. Čovek koji je upoznao istinu, ako je stvarno obraćen, i sam će sa svoje strane dati talante svog ugleda i novca koje mu je Bog podario i time doprineti spasenju svojih bližnjih. On će se revnosno posvetiti velikom delu prosvetljivanja onih koji su još u tami i zabludi. Postaće sredstvo za spasavanje duša. Na taj način se talanti uticaja i novca stalno izmenjuju i uvećavaju. Kad Gospodar bude došao, verni sluga će biti u stanju da Mu vrati i glavnicu i dobitak. On će u svojim plodovima pokazati uvećanje talanata koje vraća Gospodaru. Verni sluga će tako izvršiti ovoj zadatak a Gospodar koji nagrađuje svakoga čoveka prema njegovim delima, vratiće vernom sluzi i glavnicu i dobitak.

Gospodar je u svojoj Reči jasno otkrio svoju volju onima koji poseduju blago. Ali pošto ljudi nisu uvažavali Njegove direktne zapovesti, On im milostivo, putem svedočanstava, predočava opasnost u kojoj se nalaze. On ne daje novu svetlost, nego ih upućuje na svetlost koja je već otkrivena u Njegovoj Reči. Ako se ljudi koji tvrde da ljube istinu i dalje grčevito drže svog bogatstva, ne slušaju Reč Božju i ne nastoje da čine dobro onim što im je On poverio, On će doći i rasuće njihovo blago. Doći će u svom gnevu. On će na razne načine rasejati njihove idole. Javiće se mnogi gubici. Duše sebičnjaka će ostati bez blagoslova. Ali će — „podašna ruka biti bogatija“. Bog će poštovati one koji Njega poštuju.

Bog je dao zavet Izrailju da će mu, ako se bude pokoravao Njegovim zapovestima, poslati dažd na vreme kako bi zemlja davala žetvu i voćnjaci po poljima donosili plodove. On je obećao da će njihova žetva uvek stizati na vreme, da će im zalihe stizati do žetve, da će jesti hleba koliko im je volja i živeti u miru u svojoj zemlji. Uništiće njihove neprijatelje. Neće okrenuti svoje lice od njih, nego će biti s njima, biće njihov Bog, a oni Njegov narod. Ali, ako ne budu slušali Njegove zapovesti, On će sasvim suprotno postupati s njima. Umesto blagoslova, pratiće ih Njegovo prokletstvo. Skršiće njihovu gordost i učiniti da nebo nad njima bude kao gvožđe, a zemlja kao mjed. „Snaga će se vaša trošiti uzalud, jer zemlja vaša neće rađati roda svojega, i drveta po zemlji neće rađati roda svojega. Ako mi uzidete nasuprot i ne htjedbudete slušati me... i ja ću vama ići nasuprot.“

Oni koji sebično drže svoje blago neka se ne čude ako ga ruka Božja bude rasturila. Desiće se da nerazumnom sinu daju ono što je trebalo posvetiti širenju dela i stvari Božje ali nije bilo dato, i taj će sin to rasturiti. Možda će u štali naći mrtvog svog najboljeg konja, ponos taštog srca. Može s vremena na vreme uginuti koja krava. I žetva može da izneveri. Bog može rasturiti bogatstvo koje je dao svojim pristavima, ako ne budu hteli da ga upotrebe na Njegovu slavu. Možda neki neće imati tih gubitaka koji bi ih podsećali na dužnosti koje nisu izvršili, ali sam videla da baš oni mogu biti u beznadežnom položaju.

Isus je opominjao narod: „Čuvajte se od lakomstva, jer niko ne živi onijem što je suviše bogat. Kaza im pak priču govoreći: u jednoga bogatoga čovjeka rodi njiva. I mišljaše u sebi govoreći: što ću činiti? nemam u što sabrati svoje ljetine i reče: evo ovo ću činiti: pokvariću žitnice svoje i načiniću veće; i ondje ću sabrati sva svoja žita i dobro svoje. I kazaću duši svojoj: dušo! imam mnogo imanja na mnogo godina; počivaj, jedi, pij, veseli se. A Bog njemu reče: bezumniče! ovu noć uzeće dušu tvoju od tebe; a što si priprazio čije će biti? Tako biva onome koji sebi teče blago a ne bogati se u Boga. A učenicima svojijem reče: za to vam kažem: ne brinite se dušom svojom šta ćete jesti, ni tijelom u što ćete se obući: duša je pretežnija od jela i tijelo od odijela.“

Te opomene su date radi dobra svih. Da li će se ljudi koristiti datim opomenama? Da li će se upravljati prema njima? Da li će primiti k srcu reči našega Spasitelja i kloniti se primera nemudrog bogataša? On je imao obilje, a imaju ga i mnogi koji govore da veruju u istinu, pa ipak postupaju kao taj jadni nerazumni bogataš. O, kad bi bili mudri i osećali obavezu koja počiva na njima da upotrebe blagoslove koje im je Bog podario kako bi drugima doneli blagoslov, umesto da ga pretvaraju u prokletstvo. Kao i nerazumnom bogatašu, iz priče, Bog će i svakome od njih morati na kraju da kaže: „Bezumniče“.

Ljudi se ponašaju kao da su izgubili razum. Ophrvani su životnim brigama Nemaju vremena da se posvete Bogu, nemaju vremena da Mu služe Radi, radi, radi — to je njihovo geslo. Oni zahtevaju od svih oko sebe da naporno rade i da vode brigu o velikim imanjima. Njihova je želja da ruše da bi sagradili još veće, kako bi imali gde smestiti svoju žetvu. I baš takvi ljudi koje pritiska njihovo bogatstvo, smatraju se sledbenicima Hristovim. Oni samo na rečima veruju da će Hristos skoro doći i da je kraj svemu zaista blizu, ali nemaju duh žrtve. Oni sve dublje tonu u svet. Ostavljaju sebi samo malo vremena za proučavanje Reči života, za razmišljanje i molitvu. Oni ne daju za to mogućnost ni članovima svoje porodice, ni onima koji ih služe. A ipak govore da ovaj svet nije njihov dom, da su na zemlji, samo putnici i došljaci koji se pripremaju za bolju domovinu. Oni su svojim primerom i životom prokletstvo za stvar Božju. Sav njihov hrišćanski život je prazno licemerstvo. Ovi ljube Boga i istinu upravo onoliko koliko to pokazuju svojim delima, i ništa više. Ljudi rade u skladu sa verom koju imaju. „Po rodovima njihovijem poznaćete ih.“ Blago je gde i srce. Njihovo blago je na ovoj zemlji, a na njoj su i njihova srca i misli. „Kakva je korist, braćo moja, ako ko reče da ima vjeru a djela nema? Zar ga može vjera spasti?“ „Tako i vjera ako nema djela, mrtva je po sebi.“ Ako oni koji ispovedaju veru budu to dokazivali i svojim životom, tada ćemo videti da istina nosi u sebi silu koja je u stanju da obrati grešnike i privuče duše ka Hristu.

Prava vera je retka u bogatih ljudi. Retko se nailazi na iskrenu veru, potvrđenu delima. Ali će ljudi koji imaju tu veru uvek imati uticaja. Oni će se ugledati na Hrista; oni će imati onu nesebičnu ljubav i raditi na spasavanju duša kao što je i On činio. Sledbenici Hristovi treba da cene duše kao što ih je On cenio. Oni treba da budu vezani za delo svog Iskupitelja i da rade žrtvujući sve za spasenje duša koje je On iskupio svojom krvlju. Šta znače novac, kuće i zemlja u poređenju sa jednom jedinom dušom?

Hristos je prineo potpunu i savršenu žrtvu koja je dovoljna da spase svakog sina i kćer Adamovu, svakog ko ispolji kajanje zbog kršenja Božjeg zakona i veru u Gospoda našega Isusa Hrista. Ali i pored tako velike žrtve, samo je malo onih koji pristaju da žive u poslušnosti da bi zauvek bili spaseni. Malo je ljudi voljnih da se liše svega kao i On, da pretrpe Njegove patnje i progone i da kao On do iznemoglosti rade na predavanju svetlosti drugima. Malo je onih koji će ići za Njegovim primerom i moliti se Bogu za snagu kako bi podneli iskušenja ovoga života i vršili svoje svakodnevne dužnosti. Hristos je Vojvoda našeg spasenja. Svojim patnjama i svojom žrtvom On je dao primer svim svojim sledbenicima i pokazao da su straženje, molitva i neumorni napori neophodni ako hoće da Mu budu slični po ljubavi koju je On osećao prema palom rodu.

Bogataši umiru duhovno zato što propuštaju da pomognu delo spasavanja duša novcem koji je Bog stavio u njihove ruke. Neki se probude s vremena na vreme i odluče se da „nepravедnim bogatstvom“ načine sebi prijatelje, kako bi na kraju bili primljeni u večne stanove. Ipak ovi njihovi napori nisu istrajni. Oni počinju, ali ubrzo posustaju, jer ne učestvuju svim srcem u tom naporu. Oni nisu bogati u dobrim delima. I dok tako oklevaju da iskorene u sebi ljubav prema zemaljskom blagu, sotona nad njima odnosi pobjedu.

Sotona često općini ljude time što im u najlepšim bojama prikazuje izgled na zaradu putem

patentnih prava ili sličnih poduhvata koji mnogo obećavaju. On ih mami izgledima da lako dođu do zarade. Oni onda počnu da mudruju kako će novcem koji su odlučili da prilože riznici Božjoj još više zaraditi, pa će tako biti u stanju da mnogo više prilože. Nisu u stanju da pomisle da mogu pretrpeti neuspeh. Novac izmiče iz njihovih ruku i oni sa žaljenjem uskoro uviđaju da su pogrešili. Nestalo je sjajnih poslova. Njihove nade se nisu ispunile. Bili su obmanuti. Sotona ih je nadmudrio. Bio je lukaviji od njih i uspeo da privuče njihov novac na svoju stranu i da delo Božje liši sredstava koja bi se upotrebila za pomaganje i širenje istine i spasavanje duša za koje je Hristos umro. Izgubili su sve što su uložili i zakinuli Bogu ono što je trebalo da Mu vrate.

Oni pak kojima je poveren samo jedan talanat izgovaraju se time da nemaju tako mnogo talanata kao oni kojima je povereno mnogo. Kao neverni sluga, oni skrivaju u zemlju taj talanat. Boje se da vrate Bogu ono što im je poverio. Upuštaju se u trgovinu, ali ulažu vrlo malo, pa čak i ništa, u delo Božje. Očekuju da teret dela ponesu oni koji imaju mnogo talanata i smatraju da ne treba ništa da urade za njegov razvoj i uspeh.

Kad Gospodar bude došao da se obračuna sa svojim slugama, nerazumni sluga će zbunjeno priznati: „Znao sam da si tvrd čovjek: žnješ gde nijesi sijao, i kupiš gde nijesi vijao; pa se pobjah (Od čega se pobjah? Da će Gospodar zahtevati od njega jedan deo malog talanta koji mu je poverio) i otidoh te sakrih talanat tvoj u zemlju; i evo ti tvoje. „Gospodar će mu odgovoriti: „Zli i lenjivi slugo, znao si da ja žnjem gde nijesam sijao i kupim gde nijesam vijao: trebalo je dakle moje srebro da daš trgovcima; i ja došavši uzeo bih svoje s dobitkom. Uzmite dakle od njega talant, i podajte onome koji ima deset talanata. Jer svakome koji ima, daće se, i preteći će mu; a od onoga koji nema, i što ima uzeće se od njega. I nevaljalog slugu bacite u tamu najcrnju: ondje gde će biti plač i škrgut zuba.“

Ljudi koji imaju malo ovozemaljskog blaga predstavljeni su čovekom s jednim talantom. Oni strahuju da se povere Bogu. Boje se da će On tražiti od njih nešto što smatraju da je njihovo. Oni skrivaju svoj talanat u zemlju, plašeći se da ga bilo gde ulože, da ih Bog ne bi pozvao da predaju ono što su zaradili. Umesto da odnesu talanat trgovcu, kao što je to Bog naložio, oni ga zakopavaju, ili skrivaju tako da ne koristi ni Bogu ni ljudima. Ovo čine i mnogi koji tvrde da veruju u istinu. Oni obmanjuju sopstvene duše, jer ih je sotona zaslepio. Zakidajući Bogu, oni mnogo više zakidaju sebi samima. Usled pohlepe i zlog srca neverstva, oni se lišavaju nebeskog blaga. Pošto imaju samo jedan talanat, boje se da ga povere Bogu i skrivaju ga u zemlju, smatrajući da su se rešili odgovornosti. Oni vole da vide kako istina napreduje, ali ne pomišljaju na to da i oni moraju biti samopožrtvovani i pomoći delo svojim ličnim naporima i svojim novcem, mada ta nemaju tako mnogo.

Svi treba da pomognu. Za dobro ovih nas zabeležen je slučaj udovice koja je dala svoje dve leptre. Hristos ju je pohvalio za ovu žrtvu koju je prinela i rekao svojim učenicima. „Zaista vam kažem: ova siromašna udovica metnu više od sviju: Jer svi ovi metnuše u prilog Bogu od suviška svojega, a ona od sirotinje svoje metnu svu hranu svoju što imaše.“ Hristos je smatrao njen dar važnijim od bogatih darova imućnih ljudi. Oni su davali od svog izobilja. Nisu se ničega lišili dajući darove. A udovica se lišila osnovnih životnih potreba da bi priložila svoj mali dar. Ona nije mogla znati kako će živeti u budućnosti. Nije imala muža da se brine o njoj. Uzdala se u Boga za sutrašnji dan. Vrednost dara se ne ceni toliko po njegovoj veličini, nego prema razmeri u kojoj je dat, prema pobudama iz kojih je učinjen. Kad Hristos bude došao i plata Njegova s Njim, daće svakome čoveku prema njegovim delima.

Gospodar je svima dao talante, malim i velikim, siromašnim i bogatim; nekima više, nekima manje, prema njihovoj sposobnosti. Bog će blagosloviti revnosne i marljive radnike koji su puni

ljubavi. Njihovo ulaganje će doneti koristi; oni će pridobiti duše za carstvo Božje i obezbediti sebi neprolazno blago. Svi su oruđa i svima su poverena dobra nebeska. Talanti su dodeljeni ljudima prema njihovim sposobnostima.

Bog daje svakom čoveku posao koji treba da izvrši i očekuje da Mu se vrati dobitak u srazmeri sa poverenim talantima. On ne očekuje da čovek kome je poverio jedan talanat donese dobitak od deset. On ne očekuje da siromah daje isti dar kao bogataš. On ne očekuje od slabog i bolesnog iste napore koje očekuje od zdravih. Bog će primiti i jedan talanat ako je upotrebljen onako kako treba, „prema onome što čovek ima, a ne prema onome što nema.“

Bog nas naziva svojim slugama što znači da imamo da izvršimo neki posao i da se prihvatimo odgovornosti. On nam je pozajmio glavnica da bismo je uložili. To nije naša svojina i mi navlačimo na sebe gnjev Božji kad čuvamo za sebe blago Gospodnje ili ga trošimo onako kako nam je volja. Mi smo odgovorni za dobro ili rđavo korišćenje onoga što nam je Bog pozajmio. Ako ova

glavnica koju je Gospod stavio u naše ruke ostane neiskorišćena, ili ako je zakopamo u zemlju, pa bio to i samo jedan talanat, Gospodar će nas pozvati na odgovornost. On zahteva da mu vratimo sa dobitkom ne svoje, nego Njegovo.

Pažljivo će se razgledati svaki talanat koji bude vraćen Gospodu. Postupci slugu Božjih neće se smatrati nevažnim. Svaki će pojedinac biti pozvan da lično odgovara i položi račun o talantima koji su mu bili povereni, da bi se videlo da li ih je umnožio ili zloupotrebio. Nagrada će biti u srazmeri sa zaradom. Kazna će biti u srazmeri sa gubitkom.

Svako treba da se pita: Šta sam primio od Gospoda i kako ću to upotrebiti Njemu na slavu? „Radite“, kaže Hristos, „dok ne dođem.“ Nebeski Gospodar je na putu. Sad nam se pruža dragocena prilika. Talanti su u našoj ruci. Treba li da ih upotrebimo na slavu Božju, ili da ih zloupotrebimo? Danas možemo trgovati s njima, ali se već sutra može završiti vreme našeg kušnja i naš obračun biti zauvek zaključan.

Mi ćemo proslaviti Boga ako svoje talante budemo upotrebili za delo spasavanja duša. Neki se pozivaju na svoj položaj da bi opravdali taštinu, neumerenost, slavloljublje i odvratnu sebičnost. Ako čovek bude zloupotrebio talante koje mu je Gospod pozajmio kao veliki blagoslov, snaći će ga strašna kletva. Mi možemo koristiti svoje bogatstvo da bi njime pomogli delo Božje i olakšali patnje udovica i siročadi. Time stičemo i za sebe bogate blagoslove. Ne samo što ćemo primiti izraze zahvalnosti od onih koje smo obradovali svojim darovima, nego će i sam Gospod, koji je radi toga i stavio blago u naše ruke, učiniti da naše duše budu kao vrt zaliven čija voda nikada ne presušuje. Kad bude došlo vreme žetve, ko će od nas imati tu neiskazanu radost da vidi prikupljene snopove kao nagradu za vernost i nesebično korišćenje talanta koje nam je Gospod podario da bismo ih iskoristili u Njegovu slavu.

Mnogi u Vermontu su propustili da odgovore zahtevima Božjim. Neki su postali beživotni i hladni u duhovnom pogledu jer su neverne sluge, Njihova srca su toliko ispunjena ljubavlju prema ovom svetu da su izgubili ljubav za ono što je nebesko i ostali patuljci u duhovnim dostignućima. To polje je bilo lišeno istinskog rada. Bordovil je postao središte privlačnosti. Svi veliki skupovi su se održavali samo u jednom mestu, što je bilo isto što i stavljati svetlost pod sud, tako da njeni zraci nisu mogli prosvetliti narod u čitavoj državi. Mnogi koji bi mogli imati znanje o istini još uvek su u tami. Svi talanti i naponi su sabrani na jedno mesto. To nije po volji Gospodnjoj. On je naredio da se vest opomene n probe objavi celom svetu i da se Njegov narod, koji je svetlost svetu, razide kako bi postao svedok u moralnoj tami sveta, da bi svojim životom, svojim svedočenjem i svojim primerom bio miris života za život ili smrt za smrt.

Braća D treba da budu na oprezi, kako ne bi svojim planovima ometali namere Božje. Oni su u

opasnosti da suze delo Božje koje je duboko i široko.

Brat D će biti u opasnosti da suviše usko shvati ciljeve dela. Bog mu je podario iskustvo koje bi bilo od vrednosti kad bi ga primenio na pravilan način. Ali postoji opasnost da on to iskustvo prilagodi svojim shvatanjima i to prenese i na druge. Rad brata D nije doneo očekivane rezultate budući da je sve snage svoga uma podređivao jednoj jedinoj misli. On se mnogo bavi svojim nezgodama i stalno opširno govori o njima, mada nisu ni najmanje važne za druge ljude.

On je mnogo mislio o svom zdravstvenom stanju. Usredsredio je sve svoje duhovne sile na ovo pitanje. Govorio je samo o sebi i svojoj bolesti. Bio je čvrsto rešen da po svaku cenu primeni način lečenja koji je sam izmislio i pričinjavao je time mnoge neprijatnosti drugima. On je većinom mislio samo na sebe. Njegova bolest je bila teret njegovih misli i stalan predmet njegovih razgovora. Tim do sitnica utvrđenim načinom života on ipak nije koristio svom zdravlju. Bolje bi bilo da je manje mislio na sebe i da se svakoga dana bavio telesnim radom, čime bi odvratio misli od bolesti.

Iste greške je pokazao i prilikom svog rada na polju jevanđelja. Govoreći narodu, on se toliko izvinjavao i pravio tolike uvode, da su vernici već bili umorni kad bi on prešao na glavni predmet. Propovednici bi trebalo da što više izbegavaju duge uvode.

Brat D je suviše jednostran. Gubi se u sitnicama. On nadugačko objašnjava pitanja koja nemaju nikakvog značaja i koja se razumeju sama po sebi. Međutim, stvarna i važna pitanja trebalo bi učiniti jasnim koliko god to jezik i dokazi dopuštaju. Njih bi trebalo istaći, tako da stoje kao putokazi. Trebalo bi izbegavati trošenje reči na pojedinosti, usled čega slušalac postaje umoran pre no što se dođe do značajnih pitanja.

Brat D ima veliku sklonost usredsređivanju pažnje. Kad se njegove misli upute jednim pravcem, teško je skrenuti ih s njega; on se uporno drži jednog te istog. Njegovi govori često zamaraju slušaoce. Nedostaje mu lak, tečan stil. Navika stalnog vraćanja na jedno isto pitanje, uz izostavljanje svih ostalih, je vrlo neugodna. Trebalo bi da on ovo shvati i da se potruži da izmeni ovu jaku naklonost. Suviše veliko korišćenje jedne umne sposobnosti slabi druge. Ako brat D hoće da bude uspešan radnik na polju jevanđelja, trebalo bi da disciplinuje svoj duh. Prekomeran razvitak ove sposobnosti škodi i njegovom zdravlju i umanjuje korisnost njegovog rada. U njegovoj duhovnoj organizaciji nema harmonije i usled toga strada i njegov organizam.

Bratu D bi bilo od velike koristi kad bi nastojao da bude jednostavan i razumljiv u pisanju. Potrebno je da izbegava dugo bavljenje jednim pitanjem koje nije od značaja. Čak i najbitnije očevidne istine koje su jasne i razumljive same po sebi mogu se mnogim rečima učiniti nejasnim i nerazumljivim.

Može brat D biti zdrav u ovim pitanjima sadašnje istine, a da ipak ne bude u svakom pogledu podesan da svojim pisanjem izlaže francuskom narodu razloge naše nade. On može pomoći u ovom poslu. Ali ovaj predmet bi trebalo da pripreme više njih, a ne samo jedan ili dva čoveka, kako ne bi nosio otisak samo jedne ličnosti. Narodu treba dati istinu koju je pronašlo i izložilo nekoliko ljudi i koju su revnosni istraživači kariku po kariku povezali u jak lanac, tako da je u stanju da zadovolji potrebe mnogih ljudi. Treba biti kratak kako bi se čitalac privukao. Dugi i mnogorečivi članci samo škode istini koju pisac želi da prikaže.

Brat D bi trebalo da manje misli na sebe i manje da govori o sebi. On treba da skriva sebe Od pogleda ljudi, izbegavajući u razgovoru da obraća pažnju na sebe iznoseći svoj način života kao ugled drugima. Trebalo bi da se trudi da bude zaista ponizan, Opasno je što on svoj život i svoje iskustvo smatra višim od života i iskustva drugih.

Brat D bi bio od koristi delu Božjem kad bi u njegovom načinu rada bilo više sklada. Kad bi uvideo i ispravio mane koje ga ometaju u radu, Bog bi ga mogao upotrebiti. Trebalo bi da izbegava

duge propovedi i duge molitve. One nisu blagodat ni njemu ni drugima. On je dugim i preteranim naprežanjem svojih glasnih žica naškodilo svom grlu i plućima i uopšte svom zdravlju mnogo više no što mu je koristio svojim strogim pravilima za jelo i odmor. Teško je lečiti govorne organe oštećene preteranim naprežanjem; a mnoge je to stalo i života. Spokojnim, smirenim i ozbiljnim načinom govora ostaviće se mnogo bolji utisak na skup nego ako se dozvoli da osećanja zavladaju glasom i pokretima. Govornik treba da ostane pri svom prirodnom glasu koliko god je to moguće. Istina je ta koja privlači srca. Ako govornik učini da te istine postanu stvarnost, on će, uz pomoć Duha Božjeg, biti u stanju da ulije slušaocima uverenje da je iskren, ne naprežući pri tom svoje grlo niti pluća, koji su nežni organi.

Brat D je jako vezan za svoj dom. Ali otuda i opasnost da u razgovoru svu svoju pažnju pokloni onim pitanjima koja su važna za njega, ali koja ne interesuju druge ljude, niti im mogu koristiti. On živi jednim načinom života koji je sam po sebi pravilan. Ali se i ovde može videti da ono što je korisno samo po sebi može postati dosadno i neprijatno, ako se mnogo govori samo o tome i ako ljudi nastoje da to iznose u svim prilikama. Tako se javlja opasnost da zaboravimo na važnije stvari.

Braća D bi trebalo da se čuvaju da ne budu dosadni u svom radu. Oni su uglavnom vršili dobar uticaj. Brat D je po prirodi razlošan u zemaljskim stvarima. On je svojim savetima i primerom pomagao ljudima koji su bili skromni i hteli prihvatiti savete. Ali su ljubomora, nepoverenje, pobuna, opadanje i gundanje u skupštini doveli do obeshrabrenosti. Ova braća treba da se čuvaju da ne budu suviše strogi.

Da bismo usavršili ovaj hrišćanski karakter, nije dovoljno živeti samo mirnim životom ispunjenim molitvama, niti pak životom spoljne revnosti i grozničave aktivnosti, a zanemariti pri tome ličnu pobožnost. Današnje vreme zahteva od nas da čekamo na dolazak Gospodnji i revnosno radimo na spasenju svojih bližnjih. „Ne budite u poslu lijeni, budite ognjeni u duhu, služite Gospodu.“ Bog neće primiti ni najuzvišeniju službu, ako se dotični nije prvo posvetio time što je svoju dušu predao Njemu i njegovoj ljubavi. Izvesni ljudi se nalaze u opasnosti da zaborave na Duh Božji i veru Hristovu, i da sve svedu na zamorno ispunjavanje dužnosti i ceremonija.

Mi živimo usred zlog i izopačenog pokoljenja i nismo u stanju da svoje dobre i jasne namere uvek ostvarimo za dobro svih. Ako stalno držimo do svog dostojanstva, nećemo uspeti da pomognemo onima kojima je pomoć najpotrebnija. Sluge Hristove treba da se prilagode potrebama naroda. Oni se ne smeju držati krutih pravila ako hoće sve da pridobiju. Rad treba da bude raznovrstan, kako bi se došlo do ljudi tamo gde se nalaze. „I tako razlikujući, jedne milujte, a jedne sa strahom iz ognja vadite, mrzeći i na haljinu opoganjenu od tijela.“

Apostol savetuje svojoj braći u Korintu: „Ako dakle jedete, ako li pijete, ako li drugo što činite, sve na slavu Božju činite. Ne budite sablazan ni Jevrejima, ni Grcima, ni crkvi Božjoj. Kao što i ja u svačemu svima ugađam, ne tražeći svoje koristi nego mnogijeh, da se spasu.“ 1. Kor. 10, 31—33. „Jer premda sam slobodan od sviju, svima sebe učinih robom, da ih više pridobijem.“ 1. Kor. 9, 10. „Slabima bio sam slab, da slabe pridobijem; svima sam bio sve, da ih više pridobijem.“ Stih 22. „Dužni smo mi dakle jaki slabosti slabijeh nositi, i ne sebi ugađati. I neka svaki od vas ugađa bližnjemu na dobro za dobar ugled. Jer i Hristos ne ugodu sebi, nego kao što je pisano: ruženja onijeh koji tebe ruže padoše na mene.“ Tim. 15 1—3.

Brat i sestra D iz Kanade, grabeći sve više zemaljsko blago, gubili su postepeno veru u Boga i ljubav za ono što je nebesko i božansko. Oni su ove više gubili vezu s nebom i sve se čvršće vezivali za ovaj svet. Pre nekoliko godina oni su voleli da se zalažu za napredak istine i dela Božjeg. Kasnije je u njima ojačala ljubav prema bogatstvu i nisu imali više volje da učine svoj deo radi spasavanja svojih bližnjih. Njihov život nije bio život samoodricanja i dobrih dela Hrista radi.

Oni su učinili vrlo malo za stvar Božju. Šta su učinili sa svojim talantima? Zakopali su ih u zemlju, ulagali ih u imanja. Nisu ponudili trgovcima da bi Gospodaru, kad se bude vratio, predali Njegovo s dobitkom.

Na njima počiva dužnost da uredi svoju kuću i svoje srce. „Sabirajte sebi blago na nebu.“ Njihova srca su prionula za blago ovoga sveta, dok su im pitanja od večne vrednosti došla na drugo mesto. Oni treba ozbiljno da rade na tome da iz svog srca izbace ljubav prema ovom svetu, kako bi na njeno mesto došla ljubav prema onome što je nebesko. Kad bi Božje sluge shvatile svoju dužnost da učine sve što je u njihovoj moći, kako bi ugledom i novcem doprineli spasavanju duša za koje je Hristos umro, bilo bi više nesebičnih napora, i nevernici bi se pokrenuli; oni bi uvideli da ima nečeg stvarnog u istini koja se tako prikazuje i pošli bi za tim primerom.

Brat i sestra L trebalo bi da imaju poverenja u delo ovih poslednjih dana i da usavršavaju svoj hrišćanski karakter, kako bi mogli primiti večnu nagradu kad Isus bude došao. Brat L nema ni duševne ni telesne snage. On postaje nesposoban da nosi velike odgovornosti. Trebalo bi da se posavetuje sa svojom braćom, koja su pouzdana i verna.

Brat L je pristav Božji. Njemu je povereno bogatstvo i on bi trebalo da bude svestan svoje dužnosti da vrati Bogu što je Božje. Ne bi smeo da zaboravi na zahteve koje mu je Bog postavio. Dok živi i dok raspolaže svojim umnim silama, trebalo bi da zadrži imanje koje mu je Bog poverio, a ne da dopušta drugima da ga iskorišćavaju i da ga prisvoje posle njegove smrti.

Sotona je uvek spreman da iskoristi slabosti i nemoć čoveka za svoje ciljeve. On je lukav neprijatelj i prevario je mnoge koji su imali najbolje namere da pomognu delo Božje svojim imanjem. Neki su propustili da uzmu u svoje ruke imovinu koju im je Bog namenio A dok tako propuštaju da obezbede stvari Božjoj blago koje im je On podario, dolazi sotona i prenosi ovo bogatstvo u svoje redove.

Brat L bi trebalo da bude oprezniji. Ljudi koji nisu naše vere izvlače od njega novac pod raznim izgovorima. On ima poverenja u njih, jer smatra da su poštteni. Neće mu biti moguće da dobije nazad sav novac koje je iskliznuo iz njegovih ruku u redove neprijatelja. On bi svoj novac mogao uložiti na siguran način u delo Božje, i time steći blago na nebu. Često nije u stanju da pomogne, iako to želi, jer je nemoćan i ne raspolaže svojim novcem. Kad Gospod zatraži od njega novac, ovaj se nalazi u rukama onih kojima je pozajmio, od kojih neki nemaju uopšte nameru da vrate, dok se drugi ne žure da to učine. Sotona će preko nepoštenih dužnika isto tako potpuno ostvariti svoje ciljeve kao i na neki druga način. Neprijatelj istine i pravde radi na tome da spreči napredak carstva našeg Iskupitelja. On tu svoju nameru ostvaruje preko svojih pomagača. Ako spreči da novac odlazi u riznicu Božju, on je već uspeo u jednom pravcu. On je time zadržao u svojim redovima novac koji bi trebalo da se iskoristi za veliko delo spasavanja duša, i taj mu novac sad pomaže u njegovom radu.

Brat L bi trebalo da pažljivo vodi svoje poslove i da ne dozvoli rasipanje. On je u mogućnosti da bude bogat u dobrim delima, da stvori jednu dobru osnovu za vreme koje dolazi i time zasluži večni život. On ne treba da se osloni na svoj nesigurni sud. Trebalo bi da se savetuje sa svojom iskusnom braćom i potraži mudrost od Gospoda, kako bi svoj posao izvršio onako kako valja. On bi sad stvarno trebalo da ozbiljno pribavi sebi baš onakve „torbe koje neće oveštati, haznu koja se nikad neće isprazniti, na nebesima“.

Brat M je grešio u ovom porodičnom životu. On nije rečima ispoljavao prema svojoj ženi onu ljubav koju je po dužnosti morao pokazivati. Nije razvio u sebi istinsku hrišćansku ljubaznost i učtivost. Nije prema njoj bio uvek onako dobar i izlazio u susret njenim željama kao što mu je bila dužnost. Ona se nije sjedinila s njim u veri i zbog toga su oboje mnogo prepatili. Brat M nije

uvažavao savete i sud svoje žene kao što je trebalo da čini. Ona u mnogo čemu bolje prosuđuje i ispravnije gleda na stvari nego on. Da je zatražio njen savet, ona bi mu svojim jasnim shvatanjem i dobrim rasuđivanjem mnogo pomogla u njegovim poslovima sa susedima. Ne bi trebalo da se stalno poziva na svoje dostojanstvo i da misli da zna sve. Kad bi se savetovao sa svojom ženom i pokazivao naklonost prema njoj svojim ponašanjem, kao i želju da joj izađe u susret, činio bi u stvari samo svoju dužnost. Ako bi njeni saveti dolazili u sukob sa njegovim dužnostima prema Bogu i zahtevima koje On ima prema Njemu, onda bi i mogao da se ne složi s njom, objasnivši joj na najmirniji način da ne može žrtvovati svoju veru niti svoja načela. Sud i savest njegove žene bi mu bili od velike koristi u njegovim zemaljskim poslovima.

Sve dok bude bio nabusit, grub i nepristupačan, neće moći pridobiti svoju ženu za istinu. Treba da se promeni. Treba da postane blag, nežan, plemenit, ljubazan. U njegovo srce treba da uđu radost i sreća i da odatle zrače na članove porodice. On je u svoju porodicu doveo lica čiji će uticaj biti pre prokletstvo nego blagoslov za njegovu ženu. On je time stavio na nju terete koji su se mogli izbeći. Trebalo bi da je pita za savet i da uzme u obzir i njene želje kad god to može učiniti a da ne naškodi svojoj veri.

Brat M je više voleo da ide putem koji je sam izabrao i bio je uporan i tvrdoglav. Često je bio i nepopustljiv. Ne bi trebalo da bude tako. On ispoveda istinu koja posvećuje, umiruje i oplemenjuje, dok je njegova žena ne ispoveda. Trebalo bi da pokaže da istina ima uticaja na njegovu izopačenu prirodu, da ga čini strpljivim nežnim, ljubaznim i punim praštanja. Najbolji put kojim brat M može postati živi misionar u svojoj porodici jeste da živi životom našeg dragog Iskupitelja.

PRENOŠENJE ZEMALJSKOG BLAGA

Dragi brate N, od kad sam s tobom razgovarala na sastanku u Tiaptonu, tvoj slučaj mi je zadavao brige. Jedva sam se uzdržala da ti se lično ne obratim kad sam govorila narodu o Hristovim rečima: „Ne sabirajte sebi blago na zemlji, gdje moljac i rđa kvari, i gdje lupeži potkopavaju i krađu; nego sabirajte sebi blago na nebu, gdje ni moljac ni rđa ne kvari, i gdje lupeži ne potkopavaju i ne krađu. Jer gdje je vaše blago, ondje će biti i srce vaše.“

Sećam se da sam te prepoznala u viđenju koje sam imala pre izvesnog vremena. Mislio si da ti je dužnost da propovedaš Reč drugima; ali ti svojim primerom odvrćaš više ljudi od istine, no što ih privodiš svojim propovedanjem. Ti kažeš da veruješ u najuzvišeniju vest probe, ali tvoja dela ne dokazuju tvoju veru. Imaš istinu u teoriji, ali te ona nije obratila. Istina nije zauzelo celo tvoje srce, niti si je primenio u svom svakodnevnom životu.

Ti se moraš obratiti i preobraziti „obnovljenjem uma svojega“. Kad istina bude osvojila tvoje srce, ona će izvršiti preobražaj u tvom životu. Nevernici će tada uvideti da u istini leži velika sila kad je mogla izvršiti tako vidljivu promenu u jednom čoveku koji ljubi svet, kakav si ti ranije bio. Ti ljubiš ovaj svet. Tvoje blago je ovde, a tvoje srce je kod tvog blaga. I ako sila istine ne odvoji tvoje srce od blaga koje je u ovom svetu, propašćeš zajedno s njim.

Ti ne uviđaš koliko je uzvišeno ovo delo poslednjih dana. Nisi podneo nikakve žrtve za istinu. Ti si tvrdica, zakidao si i zatvarao svoje oči pred potrebama ucveljenih i potrebnih. U tebi se nije probudilo sažaljenje prema onima koje muči nemaština, niti si poželeo da pomogneš delu Božjem svojim imanjem ili da udeliš patnicima. Tvoje je srce kod tvog zemaljskog blaga. Ako ne budeš pobedio u sebi ljubav prema stvarima ovoga sveta, nećeš naći mesta u carstvu nebeskom.

Bogati mladić je pitao Isusa šta treba da čini da bi nasledio život večni. Isus ga je uputio na zapovesti svog Oca, rekavši mu da im se mora pokoravati ako hoće da se spase. Hristos je znao da je to mladiću poznato, ali je ipak podvukao da će imati život ako im se bude pokoravao. Čujte

njegov odgovor: „Sve sam ovo sačuvao od mladosti svoje.“ Isus je sa sažaljenjem i ljubavlju pogledao ovog mladića. Hteo je da mu pokaže da je ipak propustio da primi u svoje srce zapovesti za koje je tako pouzdano tvrdio da im se pokorava. Isus mu reče: „Ako hoćeš savršen da budeš, idi prodaj ove što imaš i podaj siromasima: i imaćeš blago na nebu; pa hajde za mnom.“

Isus je ovom mladiću bez zaobilaženja ukazao, na njegov nedostatak. On kao primer navodi svoj život pun samoodricanja, svoje nošenje krsta. On je ostavio sve radi čovekovog spasenja i zatražio je od mladića da dođe i da se ugleda na njegov primer, uveravajući ga da će tada imati blago na nebu. Da li je srce mladića zadrhtalo od radosti na to uverenje da će zaista naslediti blago na nebu? O, ne! Njegovo zemaljsko blago je bilo njegov idol; ono je zasenilo vrednost večnog nasleđa. On neće krst, neće taj pun samopožrtvovanja život Iskupiteljjev, nego hoće ovaj svet. On ima žarku želju za nebeskim nasleđem, ali neće da pođe k njemu. Njemu je teško da se odluči i izabere, ali se najzad odlučuje da i dalje živi za svoje zemaljsko blago

Ovaj mladić je imao veliko imanje i srcem bio vezan za njega. On nije mogao pristati da to blago prenese na nebo, odvajajući se od njega i čineći njime dobra — donoseći blagoslov udovicama i siročadi i bogateći se tako u dobrim delima. Ljubav ovoga mladića prema zemaljskom blagu bila je veća od ljubavi prema bližnjima i večnom nasleđu. I on je izabrao ono što je ljubio. Odbacio je predlog Hristov da obezbedi sebi blago na nebu, jer nije mogao pristati na uslove. Pobedila je njegovu jaka ljubav prema zemaljskom blagu i on mu je žrtvovao nebo sa svom njegovom slavom. Mladić je bio vrlo žalostan jer je želeo da ima oba sveta; ali je na kraju žrtvovao nebesko radi zemaljskog.

Samo je malo ljudi koji znaju kolika je njihova ljubav prema bogatstvu, dok ne budu iskušani. Mnogi koji misle za sebe da su sledbenici Hristovi pokazuju tada da nisu pripremljeni za nebo. Njihova dela pokazuju da više ljube svoje bogatstvo nego bližnje ili Boga. Kao i onaj mladić, oni pitaju za put koji vodi u život, ali kad im se ukaže na taj put i na njegovu cenu i kad shvate da moraju žrtvovati svoje zemaljsko blago i postati bogati u dobrim delima, oni zaključuju da je nebo suviše skupo. Što je veće njihovo blago na zemlji, to im je teže da uvide da ono ne pripada njima, nego da im je pozajmljeno da bi ga upotreбили na slavu Božju.

Isus koristi ovu priliku da bi svojim učenicima dao jednu značajnu pouku: „A Isus reče učenicima svojijem: zaista vam kažem da je teško bogatome ući u carstvo nebesko. I još vam kažem: lakše je kamili proći kroz iglene uši negoli bogatome ući u carstvo Božije.“

Ovde se vidi moć bogatstva. Moć ljubavi prema blagu ima pogubno dejstvo na ljudsku dušu. Novac ovlada ljudima i čini ih bezumnim. Što god više imaju od ovoga sveta, sve više žele. Sa porastom bogatstva raste i njegov strah od nemaštine. Stalno gomilaju za budućnost. Postaju tvrđice i sebični, bojeći se da im Bog neće dati za buduće potrebe. Ti ljudi su zaista siromašni u Bogu. Nagomilavši bogatstvo, oni se uzdaju u njega i gube veru u Boga i Njegova obećanja.

Siromah koji ima vere i poverenja u Boga, koji se uzda u Njegovu ljubav i brigu, koji je bogat u dobrim delima, razumno trošeći ono što ima i blagosiljajući druge, taj je bogat u Bogu. On oseća da ima dužnosti prema svom susedu koje ne može izbeći, a da time ne odbaci i Božju zapovest: „Ljubi bližnjega svojega kao samoga sebe.“ Siromasi koju su bogati u Bogu smatraju spasenje svojih bližnjih važnijim od sveg zlata i srebra ovoga sveta.

Hristos ukazuje na put kojim oni ljudi koji imaju zemaljsko blago, a nisu bogati u Bogu, mogu steći istinsko blago. On kaže da prodaju ono što imaju i daju siromasima kako bi stekli blago na nebu. Lek koji je predložio bogatašima sastoji se u tome da svoju ljubav prenesu sa zemaljskog blaga na večno nasleđe. Ulažući svoj novac u stvar Božju da bi time pomogli spasavanje duša, blagosiljajući potrebne svojim novcem, oni će postati bogati u dobrim delima i pripremiti dobar

temelj za vreme koje će doći, kako bi stekli život večni. To će biti sigurno ulaganje. Ali mnogi svojim delima pokazuju da se ne usuđuju da svoje imanje povere nebeskoj banci. Oni više vole da svoja sredstva povere na zemlji, nego da ih pošalju ispred sebe na nebo, kako bi njihova srca bila sa nebeskim blagom.

Brate moj, na tebi je dužnost da se boriš da pobediš pohlepu i ljubav prema zemaljskom blagu, a naročito samopouzdanje pošto si prividno imao uspeha u sticanju zemaljskog blaga. Jadni bogataši koji tvrde da služe Bogu zaslužuju samo sažaljenje. Jer dok govore da poznaju Boga, odriču Ga se svojim delima. Kako je velika tama u kojoj se oni nalaze! Oni propovedaju veru u istinu, ali njihova dela se ne slažu sa njihovim rečima. Ljubav prema blagu čini ljude sebičnim strogim i nadmenim. Bogatstvo je moć i često ljubav prema njemu unižava i uništava sve ono što je plemenito i Bogu slično u čoveku.

Bogatstvo donosi velike odgovornosti sa sobom. Oni koji ga stiču nepravednim delima, obmanom u trgovini, tlačanjem udovica i siročadi ili gomilanjem novca ne obzirujući se na potrebe siromašnih, dobiće kaznu o kojoj govori nadahnuti apostol: „Hodite vi sad bogati, plaćite i ridajte za svoje ljute nevolje koje idu na vas. Bogatstvo vaše istruhnu, i haljine vaše pojedose moljci; zlato vaše i srebro zarđa i rđa njihova biće svedočanstvo na vas: izješeće tijelo vaše kao oganj. Stekoste bogatstvo u pošljednje dane. Gle više plata vašijeh poslanika koji su radili njive vaše i vi ste im otkinuli; i vika žetalaca dođe do ušiju Gospoda Savaota.“

Najponizniji i najsiromašniji od istinskih sledbenika Hristovih koji su bogati dobrim delima blagosloveniji su i draži Bogu Od ljudi koji se hvališu svojim bogatstvom. Oni će biti više poštovani na nebu od najvećih careva i velikaša koji se nisu bogatili u Bogu.

Apostol Pavle je savetovao Timotija kako da govori bogatašima: „Bogatima na ovome svijetu zapovijedaj da se ne ponose niti uzdaju u bogatstvo propadljivo, nego u Boga živoga, koji nam sve daje izobilno za užitak; neka dobro čine, neka se bogate u dobrijem djelima, neka budu podašni, zajednični, sabirajući sebi temelj dobar za unapredak, da prime život vječni.“ Ova se opomena odnosi i na tebe brate N, i na mnoge koji govore da veruju u istinu za ove poslednje dane.

Ljudi koji gomilaju novac i ulažu ga u zemlju, zakidajući od članova svoje porodice, ponašaju se kao bezumnici. Oni im je dozvoljavaju da se koriste onim što im je Bog tako bogato podario. Mada imaju velike posede, oni ipak nagone članove svoje porodice da rade preko svojih mogućnosti kako bi zaradili i nagomilali još više. Mozak, snaga i mišići naprežu se do najvećeg stepena radi nagomilavanja bogatstva, a vera i hrišćanske dužnosti se zanemaruju. Raditi, raditi, raditi — to je jedini cilj od jutra do mraka.

Mnogi ne pokazuju iskrenu želju da upoznaju volju Božju i razumeju Njegove zahteve prema njima. Neki od onih koji pokušavaju da odnesu istinu drugima ne pokoravaju se ni sami Reči Božjoj. Što je više ovakvih učitelja u delu Božjem, to će ono imati manje uspeha.

Mnogi kojima je Bog poverio bogatstvo ne pomišljaju da upravo rade protiv sopstvenih interesa time što sebično drže svoje bogatstvo. Apostol im govori da rade za sebe kad se bogate u dobrim delima. Oni time ulažu za sebe i stiču na nebu jedno trajno blago, kako bi dobili život večni. Prilajući za potrebe dela i pomažući siromahe, oni verno vrše onu dužnost koju im je Bog dao i njihova nesebična i plemenita dela ljubavi biće zapisana na nebu. Svako pravedno delo će biti ovekovečeno, mada onaj koji ga čini neće možda ni biti svestan da je učinio nešto značajno. Kad bi se oni koji ispovedaju istinu povelili za primerom Hristovim u svom svakodnevnom životu, iz njih bi sijala svetlost koja bi privela druge ljude Iskupitelju. Tek će na nebu biti potpuno ocenjeni rezultati u spasavanju drugih postignuti sadržajnim, skladnim i pobožnim životom.

Brate moj, ti imaš mnogo da radiš u svojoj porodici da bi joj pokazao da je istina izvršila dobro

delo u tebi, da je imala ublažavajući, oplemenjujući uticaj na tvoj život i karakter i uzdigla ih. Ti govoriš kako veruješ da živimo u poslednjim danima i objavljujemo svetu vest opomene i milosti. Da li to pokazuješ i svojim delima? Bog te prokušava i otkriće prava osećanja tvoga srca.

Bog ti je poverio talante imanja da ih koristiš za unapređenje Njegovog dela, blagosiljaš potrebne i pomažeš nemoćne. Svojim novcem možeš učiniti mnogo više dobra nego tim što se moliš, a čuvaš novac za sebe. Da li si odneo svoje talante trgovcu kako bi, kad Gospodar dođe i zatraži da Mu položiš račun, mogao bez stida da Mu vratiš udvostručeno, i glavnica i dobitak, budući da ih nisi gomilao niti ih sebično zakopao u zemlju, već se njima koristio? Pogledaj na povest svog ranijeg života. Koliko si ljudi usrećio svojim bogatstvom? Koliko si srca učinio zahvalnim svojom darežljivošću? Molim te, pročitaj 58. glavu Knjige proroka Isaije. Da li si razvezao sveze bezbožnosti? Da li si se trudio da razdrešiš remenje od bremena, da otpustiš potlačene, da izlomiš svaki jaram? Da li si prelamao hleb gladnome i uvodio u kuću prognane siromahe? Da li si odenuo gole?

Da si se bogatio tim dobrim delima, mogao bi zatražiti obećanja data u tom poglavlju. „Tada će sinuti vidjelo tvoje kao zora, i zdravlje će tvoje brzo procvasti, i pred tobom će ići pravda tvoja, slava Gospodnja biće ti zadnja straža. Tada ćeš prizivati i Gospod će ti odgovoriti; vikaćeš, i reći će ti: evo me.“ „I ako otvoriš dušu svoju gladnome i nasitiš dušu nevoljnu, tada će zasijati u mraku vidjelo tvoje i tama će tvoja biti kao podne. Jer će te Gospod voditi vazda, i sitiće dušu tvoju na suši, i kosti tvoje krijepiće, i bićeš kao vrt zaliven i kao izvor kojemu voda ne presuše“ Ali ti sad nemaš prava na te obećane blagodati. Ti se nisi posvetio ovome delu. Pogledaj na svoj raniji život i shvati koliko je on lišen svih dobrih, plemenitih i uzvišenih dela. Ti si propovedao istinu, ali nisi živio prema njoj. Tvoj život nije bio uzvišen i posvećen, već prepun sebičnosti i škrtosti. Ti si verno služio sebi. Krajnje je vreme da promeniš svoj put i da usrdno radiš na tome da obezbediš sebi nebesko blago.

Ti si tako mnogo izgubio da ne možeš nikada sve povratiti. Nisi iskoristio svoje mogućnosti da činiš dobro i tvoje neverstvo je zabeleženo u nebeskim knjigama. Život Hristov je bio pun samoodricanja, samopožrtvovanja i nesebičnog dobročinstva. Ti nemaš jasne pojmove o tome kako se treba pripremiti za carstvo Božje. Tvoji su pogledi sasvim jadni. Govoriti nije teško i ne košta ništa. Po delima, po plodovima poznaće se kakvo je ko drvo. Kakve si plodove donosio? Apostol Jakov opominje svoju braću: „Kakva je korist, braćo moja, ako ko reče da ima vjeru, a djela nema? Zar ga može vjera spasti? Ako li, na priliku, brat i sestra goli budu, ili nemaju šta da jedu, i reče im koji od vas: idite s mirom grijte se i nasitite se, a ne da im potreba tjelesne, šta pomaže?“ Tvoje lepe želje, brate moj, neće zadovoljiti njihove potrebe. Delima treba da dokažeš iskrenost svoje plemenitosti i ljubavi. Koliko si puta stvarno postupio po gornjim savetima?

Ti imaš vrlo dobro mišljenje o sebi, ali moraš izvršiti jedno delo koje niko drugi ne može izvršiti za tebe. Moraš izmeniti svoju prirodu, celo tvoje biće mora se preobraziti. Ti ljubiš istinu na reči, ali ne i na delu. Ljubiš malo Gospoda, ali mnogo više svoje blago. Da li bi ti Gospodar, kad bi Mu došao ovakav kakav si sad, rekao: „Dobro si učinio, moj dobri i verni slugo; uđi u radost Gospodara svojega?“ O kakvoj se radosti ovde govori? „Koji mesto određene sebi radosti pretrplje krst, ne mareći za sramotu, i sjede s desne strane prijestola Božijega.“ Radost o kojoj Hristos govori je radost što vidi duše spasene žrtvovanjem svoje slave, časti blaga i samog života. Spasenje čoveka je Njegova radost. Kad se svi iskupljeni budu sabrali u carstvu Božjem, On će videti plodove svojih muka i biće zadovoljan.

Neka bi oni koji saraćuju e Hristom i zajedno s Njim podnose žrtve i samoodricanje, bili sredstva za privoćenje duša Hristu i neka ih vide spasenim, večno spasenim, kako slave Boga i

Jagnje koje ih je iskupilo.

Plisenton, Kansas, 15. okt. 1870.

POSLE HRISTOVOG DOLASKA NEMA VIŠE NIKAKVOG PROVERAVANJA

Brate O, pišući o opasnostima drugih videla sam i tvoj slučaj. Više meseci sam tražila priliku da pišem i tebi i drugima; ali su me poslovi stalno ometali da napišem sva svedočanstva koja su mi bila data o pojedinim licima.

Tvoj slučaj je često tištio moju dušu, ali ipak ne tako određeno da bih ti mogla pisati. Napisala sam vrlo mnogo svedočanstava koja su bila data drugama, i neka od ovih bi se, u mnogim pojedinostima, mogla primeniti i na tebe. Cilj štampanja svedočanstava je taj da oni koji nisu lično pomenuti, a ipak, greše kao i oni koji se ukoravaju, prime ukore upućene drugima. Smatrala sam da nije moja dužnost da ti se lično obratim. Ali pošto sad pišem svedočanstva onima koji se nalaze u opasnosti da zanemare svoje dužnosti prema delu Božjem i usled toga pretrpe štetu i nanesu gubitak sopstvenoj duši, smatram da ne smem propustiti priliku da napišem i tebi.

Poslednje viđenje bilo mi je dato otprilike pre više od dve godine. Tada mi je bilo naređeno da iznesem usmeno i u pismima opšta načela, i da u isto vreme pomenem opasnosti, greške i grehe pojedinih ljudi kako bi svi bili opomenuti, ukoreni i posavetovani. Videla sam da svi treba pažljivo da istraže svoje srce i život, kako bi videli da možda nisu i oni učinili te iste greške za koje se drugi opominju, i da li se opomene date drugima ne odnose i na njih. Ako je tako, trebalo bi da ove savete i opomene smatraju upućene njima samima i da ih primene na sebe kao da se odnose baš na njih.

Ljudi koji ljube ovaj svet i koji su zanemarili svoje dužnosti mogu da vide svoje sopstvene greške u slučajevima drugih koji su bili ukoreni. Bog ima nameru da prokuša veru svih onih koji žele da budu sledbenici Hristovi. On će prokušati iskrenost molitve svih onih koji tvrde da iskreno žele da znaju šta im je dužnost. On će jasno odrediti dužnosti. On će svima dati prilike da razviju ono što im je u srcu. Vodiće se jaka borba između onog „ja“ i milosti Božje. „Ja“ će se boriti za vlast i opiraće se našim naporima da potčinimo volji Hristovoj svoje misli i svoj život, volju i osećanja. Duž celog puta ka večnom životu očekuju nas krst i samoodricanje i stoga je „malo onih koji ga nalaze“.

Bog prokušava karakter svih ljudi. On proverava njihovu ljubav prema Njegovom delu i širenju istine za koju govore da im je neizrecivo dragocena. Onaj koji ispituje srca sudi po rodovima koje ljudi donose, koji su to istinski sledbenici Hristovi koji će se, kao njihov božanski Uzor, odreći časti i blaga ovoga sveta i pristati da budu prezreni, jer cene više od svega ljubav Božju i krst Hristov. Oni će na kraju zadobiti istinsko blago, blago nebesko i njegovu nagradu — večni život.

Oni pak koji ne žele da zaista upoznaju sami sebe pustiće da opomene i ukori odu drugima, ne shvatajući da se oni odnose i na njih i da je u njima ukazano na njihove greške i opasnosti. Zemaljske sebične pobude zaslepljuju um i čine da duša ne može da se obnovi prema božanskom liku. Oni koji se i pored izapočenosti svoje prirode ne budu usprotivili Njegovoj volji, neće ostati u tami, nego će biti obnovljeni saznanjem i istinskom svetlošću i naći slavu u krstu Hristovom.

Pokazano mi je da će mi Bog u pravo vreme, staviti u dužnost da pojedincima kažem kao što je Natan kazao Davidu: „Ti si taj.“ Mnogi očito veruju u svedočanstva upućena drugima, i, slično Davidu, izriču sud kad su u pitanju drugi, dok bi u stvari trebalo da istražuju svoja srca i ispituju svoj sopstveni život, koristeći se opomenama i ukorima datim drugima.

Brate O, pokazano mi je da je tvoja ljubav prema zemaljskom blagu veća nego što i sam misliš. Nisi bio načisto sa svojim dužnostima. A kad Duh Božji deluje na tebe, kako bi te naveo da činiš ono što je u saglasnosti sa voljom i zahtevima Božjim, drugi uticaji koji se ne slažu sa delom

Božjim ne dopuštaju ti da se pokoriš pozivu volje Božje. Ishod je bio taj da tvoja vera nije postala savršena kroz dela. Trebalo bi da odvojiš svoju ljubav od zemaljskog blaga. Bio se nesrećan i zbunjen kad god bi, uprkos tvojih želja i namera, tvoj novac otišao u redove neprijatelja i bio na taj način izgubljen za delo Božje. Gospodar ti je poverio talante imanja da bi ih upotrebio na slavu Njegovu. Ti si Njegov pristav i trebalo bi da budeš veoma oprezan, kako ne bi zanemario svoju dužnost. Ti, po prirodi ljubiš ovaj svet i bićeš spreman da smatraš svojim talante imanja koji su poverena tvom staranju. Ali ćeš uskoro začuti reči: „Daj račun kako si kućio kuću.“

Deca Božja su mudra samo kada se oslanjaju na onu mudrost koja dolazi odozgo i nemaju druge sile do one koja je od Boga. Potrebno je da se odvojimo od prijateljstva i duha ovoga sveta, ako hoćemo da se sjedinimo sa Gospodom i da budemo u Njemu. Naša snaga i naš napredak sastoji se u tome da budemo vezani za Gospoda i da nas On izabere i primi. Svetlo i mrak nikako ne mogu zajedno. Božja je volja da Njegov narod bude izabrani narod, odvojen od sveta i živi primer svetosti, kako bi svetloću koja mu je data prosvetlio, ubedio ili osudio svet. Istina koju smo primili i svetlost koja je obasjala dušu sudiće nam i osuditi nas, ako je budemo ostavili i okrenuli se od nje.

U ovom veku izopačenosti ljudi više vole greh i tamu, nego svetlost i istinu. Dela mnogih ljudi koji se smatraju sledbenicima Hristovim neće izdržati probu, kad budu ispitana u svetlosti koja ih sada obasjava. Zato mnoga i ne prilaze svetlosti, da se ne bi pokazalo da njihova dela nisu učinjena u Bogu. Svetlost otkriva i obasjava zlo skriveno u tami. Ljudi ovoga sveta i sluge Hristove zaista mogu biti slični po spoljnom životu, ali oni služe dva gospodara čiji su interesi suprotni. Svet ne razume i ne uviđa ovu razliku, ali je ta razlika u stvari ogromna.

Hristos kaže: „Nijeste od svijeta, nego vas ja od svijeta izabrah.“ Pravi sledbenici Hristovi ne mogu biti u prijateljstvu sa ovim svetom i u isto vreme živeti po ugledu na Hrista. Naša ljubav prema zemaljskom blagu mora se preneti na nebesko. Kako je samo bilo teško onom mladiću koji je imao veliko imanje da odvoji svoju ljubav od zemaljskog blaga, čak i pošto mu je bio obećan večni život kao nagrada!

Ako ne posvetimo Bogu sve ono što imamo i jesmo, nećemo biti u stanju da shvatimo značaj dela i zbog svoje sebičnosti uskrat ćemo mu ono što Bog nalaže da damo. Ali Onaj koji nam je pozajmio blago da bismo njime pomogli razvoj Njegovog dela često će onda povući od nas svoj blagoslov i na razne načine rasuti novac koji sebično grabimo za sebe, tako da će biti izgubljen i za onoga koji ga drži i za stvar Božju. Taj novac nije dakle koristio ni za ovaj svet ni za onaj koji će tek doći. Bogu je zakinuto, a sotona likuje. Bog hoće da ti, brate O, pažljivo istražiš svoje srce i uništiš u njemu ljubav prema svetlu. Umri za sebe, a živi za Boga. Tada ćeš biti jedan od onih koji su svetlost sveta.

Videla sam da gajiš pogrešna shvatanja u pogledu budućnosti, da su tvoji pogledi o vremenu koje dolazi štetni. Ti pokatkad govoriš i drugama o tim svojim idejama. Ali one nisu u skladu sa našim učenjem. Ti ne tumačiš pravilno Sveto pismo. Kad Isus bude ustao u svetinji nad svetinjama, skinuo svoju odeću posrednika i umesto sveštenečkog obukao odelo osvete, delo za grešnike biće završeno. Tada će nastati ono vreme kad će se čuti poruka: „Do čini nepravdu, neka čini još nepravdu .... i ko je pravedan, neka još čini pravdu; i ko je svet neka se još sveti. I evo ću doći skoro, i plata moja sa mnom, da dam svakome po djelima njegovijem.“

Bog je svima dao svoju Reč da je pretražuju kako bi upoznali put života. Niko neće zalutati, ako se bude pokorio uslovima spasenja naznačenim u Reči Božjoj. Svima je zajamčena milost, kako bi svi mogli obrazovati karakter za večni život. Svi će imati prilike da se odluče za život ili za smrt. Ljudima će se suditi prema svetlosti koja im je bila data. Niko neće odgovarati za svoju tamu i svoje greške ako nije primio svetlost. Nije njihova greška što nisu prihvatili ono što im nije ni bilo dato.

Svi će biti prokušani pre no što Isus napusti svoje mesto u svetinji nad svetinjama. Vreme milosti će se završiti kad se bude završilo posredovanje za grešnika i kad se Hristos obuče u odelo osvete.

Mnogi smatraju da će se vreme milosti produžiti i pošto Isus bude prestao da posreduje u svetinji nad svetinjama. To je sotonsko mudrovanje. Bog prokušava i proverava svet svetlošću koju mu je dao, pre dolaska Hristovog. Karakteri se sada obrazuju za život ili za smrt. Ali će se vreme milosti za one koji budu izabrali život greha i odbacili veliko spasenje koje im je ponuđeno, završiti onda kad se bude završilo i Hristovo posredovanje, dakle upravo pred Njegovo javljanje na oblacima nebeskim.

Oni koji ljube svet, čiji je um telesan i u neprijateljstvu s Bogom teše se da će se vreme milosti produžiti i pošto se Hristos bude pojavio na oblacima. Ovim prijatnim tvrđenjem obmanjuje se telesno srce koje se opire i neće da poslušna. Mnogi će ostati i dalje u telesnom osećanju sigurnosti i produžiće da se bune protiv Boga, tešeći se da će doći još jedno vreme za okajanje greha i da će im se još jednom pružiti prilika da prihvate istinu, koja je danas tako neomiljena i koja ometa njihove prirodne sklonosti i želje. Oni misle da će im se dati prilika za spasenje kad svojim pokoravanjem Hristu i istini ne budu imali više ništa da rizikuju i ništa da izgube.

U Svetom pismu ima takvih stihova koje je vrlo teško razumeti i koje, prema Petrovim rečima, neuki i kolebljivi izvrću na svoju pogibao. Možda u ovom životu nećemo biti u stanju da pronađemo značenje svakog mesta u Svetom pismu, ali nema nijedne značajne tačke praktične istine koja će ostati nerazjašnjena. Kad po Božjem providenju bude nastalo vreme da se svet prokuša istinom za ovo vreme, Njegov Duh će podstaći umove da u postu i molitvi istražuju Sveto pismo, sve dok ne budu pronađene sve karike i ne spoje se u savršeni lanac. Svaka činjenica koja je u vezi sa spasenjem duša postaće tako jasna, da niko neće morati da luta u tami i da greši.

Sledeći lanac proročanstva, jasno smo sagledali i izneli istinu otkrivenu za naše vreme. Mi smo odgovorni za blagodati koje uživamo i za svetlost koja obasjava naš put. Oni koji su živeli u prošlosti odgovorni su za svetlost koja je tada bila poslata da ih obasja. Njihov um je shvatio pojedine tačke Svetog pisma na kojima su se oni merili. Ali oni nisu shvatili ove istine koje mi shvatamo. Nisu bili odgovorni za svetlost koju nisu imali. Oni su imali Bibliju koju i mi imamo, ali trenutak za otkrivanje istina povezanih sa poslednjim događajima svetske istorije, doći će kad na zemlji budu živela poslednja pokoljenja. Sadašnja istina, kojom se prokušava narod ovog naraštaja, nije bila sredstvo za prokušavanje onih pokoljenja koja su živela u davnoj prošlosti. Da je svetlost koju mi sad imamo u pogledu subote bila data još ranijim pokoljenjima, ona bi bila odgovorna Bogu za svetlost koju im je dao.

Kada se hram Božji otvorio na nebu, Jovan je u svetom viđenju ugledao neke ljude koji su sa dubokim strahopoštovanjem posmatrali kovčeg koji je sadržavao zakon Božji. Do posebne probe odnosno četvrte zapovesti nije došlo sve dok se nije otvorio hram Božji na nebu.

Oni koji su umrli pre no što je data svetlost o zakonu Božjem i zahtevima četvrte zapovesti neće biti kriv što su prestupali subotu. Neizmerna je mudrost Božja kojom on šalje svetlost i znanje u pravo vreme. Pre no što dođe da sudi svetu u pravdi, On šalje jednu opomenu kako bi probudio narod i ukazao im na kršenje četvrte zapovesti, kako bi ljudi primili svetlost i pokajali se zbog kršenja Njegovog zakona i pokazali svoju poslušnost prema velikom Zakonodavcu. On se pobrinuo za to da svi koji budu hteli postanu sveti i blaženi. Ovom pokoljenju je bilo dato dovoljno svetlosti, tako da smo u stanju da shvatimo svoje dužnosti i prednosti i da uživamo u dragocenim i uzvišenim istinama i njihovoj jednostavnosti i sili.

Mi smo odgovorni samo za ovu svetlost koja nas obasjava. Našu probu predstavlja držanje zapovesti Božjih i svedočanstvo Isusovo. Ako budemo bili verni i poslušni, Bog će nam se radovati

i blagosloviti nas kao ovoj izabrani narod. Ako u srcima onih koji slede Hrista bude obilje savršene ljubavi, vere i poslušnosti, oni će vršiti moćan uticaj na druge. Iz njih će zračiti svetlost, razgoneći tamu oko njih, oplemenjujući i uzdižući sve koji budu došli u sferu njihovog uticaja i dovodeći poznanju istine sve one koji hoće da prime svetlost i pođu smerno putem pokornosti.

Oni ljudi koji telesno misle nisu u stanju da shvate svetu moć značajnih istina od kojih zavisi njihovo spasenje, jer su se u njima zacarili oholost srca, ljubav prema svetu, ljubav prema ugodnosti, sebičnost, pohlepa, zavist, ljubomora, pohota, mržnja i svako zlo. Kad bi pobedili sve ovo, postali bi učesnici u božanskoj prirodi. Mnoga zanemaruju jasne istine Reči Božje i neće da slede svetlost koja jasno sija na njihovom putu. Oni pokušavaju da prodru u još neotkrivene tajne i nagađaju, govore i prepiru se odnosno pitanja koja nisu obavezni da shvate, jer nemaju nikakve naročite veze sa njihovim spasenjem. Sotona je time obmanuo hiljade ljudi. Oni nisu obraćali pažnju na sadašnju veru i sadašnju dužnost koje su jasne i razumljive svima koji imaju moć rasuđivanja, nego su se bavili sumnjivim teorijama i citatima koje nisu bili u stanju da razumeju te su grešili u pogledu vere. U njihovoj veri došlo je do poremećaja.

Božja je volja da se svi koriste jasnim učenjima Njegove Reči u pogledu čovekovog spasenja. Ako budu „Tvoreci riječi“ (Jak. 1,22) koja je jasna i moćna u svojoj jedinstvenosti, uspeće da usavrše svoj hrišćanski karakter. Oni će se posvetiti istinom i obezbediće sebi večni život smernom pokornošću prema njoj. Bog hoće sluge koji su zaista to, ne samo na reči, nego i na delu. Njihovi plodovi svedočiće o iskrenosti njihove vere.

Brate O, ti ćeš podleći sotoninim iskušenjima, ako se i dalje budeš držao svojih pogrešnih shvatanja. Ti ćeš u veri biti poremećen te ćeš se naći u opasnosti da zbuniš i ostale. Bog hoće da Njegov narod bude jedinstven. Tvoji čudni pogledi će naškoditi tvom ugledu, i ako budeš i dalje ostao pri svome i govorio o njima, odvojićeš se najzad od svoje braće. Ako Bog ima svetlost koja je potrebna za spasenje Njegovog naroda, On će mu je dati, kao što je dao i druge značajne i velike istine. Ne treba da pokrećeš ove stvari. Prepusti Bogu da radi po svojoj volji i da sve ostvari u svoje vreme i na svoj način. Neka bi te Bog osposobio da hodiš u svetlosti kao što je i On u svetlosti.

ODGOVORNOST ZA PRIMLJENU SVETLOST

Pokazan mi je slučaj brata P. On se neko vreme opirao istini. Njegov greh nije u tome što nije prihvatio ono za što je iskreno verovao da je neistina, nego u tome što se nije revno potrudio da dobro prouči i stekne znanje o ono me čemu se protivio. On je smatrao, i to za svagda, da su adventisti sedmog dana kao zajednica na pogrešnom putu. Ovo mišljenje je bilo u sklada se njegovim osećanjima, i on nije uviđao nužnost da se u to i sam uveri istražujući revnosno Sveto pismo u molitvi. Da je tako postupio, bio bi daleko od položaja u kome se sada nalazi. Teško je usvajao dokaze i nije hteo da istražuje Sveto pismo kako bi proverio stvari. Pavle nije smatrao da su zaslužni pohvale oni ljudi koji se opiru učenju dokle god mogu, sve dok ih jasni dokazi ne prinude da se odluče u korist njegovog učenja, koje je on primio od Boga.

Pavle i Sila su sa izvesnim uspehom radili u jevrejskoj sinagoga u Solunu, ali su neverni Jevreji bili vrlo nezadovoljni, te su povelili borbu i podigli veliku uzbunu protiv njih. Ovi odani apostoli su bili prinuđeni da napuste Solun pod okriljem noći i da odu u Veriju, gde su bili radosno primljeni. Oni su pohvalili Verijance, govoreći: „Ovi pak bijahu plemenitiji od onijeh što žive u Solunu; oni primiše riječ sa svijem srcem i svaki dan istraživahu po pismu je li to tako. Tako vjerovali mnogi od njih.“

Brat P nije shvatio životnu važnost ovog pitanja. Nije osećao za svoju dužnost da revno i nezavisno od ma kog čoveka pronade istinu. On je imao visoko mišljenje o starešini R, a nije se

potrudio da se uči od Onoga koji je smeran i krotak u srcu. Nije se dao poučiti, jer je bio samouveren. Naš Spasitelj nema reči pohvale za one koji su u ovim poslednjim danima sporih srca da veruju, kao što nije imao ni za nevernog Tomu koji se hvalio da ne veruje dokazima u koje su verovali učenici Naime, da je Hristos zaista ustao i da im se javio. Toma je kazao: „Dok ne vidim na rukama njegovijem rane od klina, i ne metnem ruke svoje u rebra njegova; neću vjerovati.“ Hristos je pružio Tomi dokaze koje je želeo da ima, ali mu je prekorno rekao: „Pošto me vidje, vjerovao si; blago onima koji ne vidješe i vjerovali.“

Stav koji je zauzeo brat P stvorio je od njega slabića. On je dosta dugo ratovao protiv svega, izuzev subote. U isto vreme, on je bio u prijateljstvu s protivnicima zapovesti, i na njega su računali oni adventisti koji su se uporno borili protiv subote. On nije bio u stanju da im pomogne, jer i sam nije bio odlučan. On je svojim ponašanjem mnoge ljude učvrstio u neverstvu. Njegovo zaostajanje uprkos sve pomoći, dokaza i ohrabrenja koja je imao nije bilo po volji Gospodu. Istovremeno, on je snažio ruke onih koji su se borili protiv istine i Boga.

Možda je sad brat P jak čovek, koji uživa ugled i naklonost kod Božjeg naroda u Majnu zbog svojih dela. Ali on rado veruje da je njegovo zaostajanje neka naročita vrlina, a ne greh koji mora okajati. On je veoma nerado primao pouke koje je Bog hteo da mu pruži. On nije bio vredan učenik i nije napredovao u istini; da se revnosno usavršavao u svetlosti koja mu je data, on bi se osposobio da preuzme na sebe odgovornost, Videla sam da je brat P jedno vreme ulagao napore da bi savladao sam sebe i ograničio svoj apetit. Tada je bio strpljiviji. On se lako uzbuđivao, bio je žestok, razdražljiv, neraspoložen. Jelo i piće su u velikoj meri uzrok za takvo njegovo stanje. Niske strasti dobijaju nadmoć i prevlast nad uzvišenijim snagama uma. Umerenost bi mnogo učinila za brata P, kao što je za njegovo zdravlje potrebno više fizičkog rada i kretanja. Kad se potrudio da savlada sebe, počeo je da se razvija, ali njegovi naponi da se popravi nisu bili praćeni onim blagoslovom koji je mogao imati da je napore ulagao i ranije.

„Umesto da sakuplja sa Hristom u istini, on je suviše dugo rasturao. Nije hteo da napreduje, i uz to stajao na putu napretka drugih nanoseći na taj način štetu. Njegov uticaj je direktno ometao napredak dela koje je Bog stavio u dužnost svojim slugama. Pojmovi brata P o radu i organizaciji bili su u potpunoj suprotnosti sa Božjim planom o radu. Na nebu postoji red i taj red moraju podražavati na zemlji svi oni koji hoće da naslede spasenje. Ukoliko više smrtni ljudi budu težili nebeskom redu i skladu, utoliko će se više približavati onom stupnju koji Bog iziskuje da bi ih mogao učiniti podanicima nebeskog carstva i osposobiti ih za vaznesenje sa zemlje na nebo, baš kao što je i Enoh morao da se pripremi.

Na brata P treba pripaziti. U njegovoj organizaciji nema reda. On nije negovao onu uzdržljivost, brižljivost, i vrednoću koje su potrebne da bi se sačuvali sklad i jedinstvo akcije. Njegov život i vaspitanje u verskim stvarima nanosili su tokom godina veliku štetu njegovoj dragoj deci, i naročito narodu Božjem. On nije odgovorio dužnostima koje nebo nalaže ocu, a posebno propovedniku. Čovek koji nema dovoljno osećanja odgovornosti koja počiva na ocu, da podstiče i zavodi red, disciplinu i poslušnost, neće imati uspeha ni kao propovednik, ni kao pastir stada. Greške koje on čini u upravljanju svojom kućom i porodicom pokazaće se i u njegovom javnom radu, u zajednici Božjoj. Te greške će i dalje postojati zbog toga što se on grubo protivi svakom ukoru i pozivu da se popravi.

U porodici brata P treba da se izvrši velika reforma. Bogu nije po volji sadašnje stanje u njoj, nered, samovolja i tvrdoglavost. Ovakvo stanje u njegovoj porodici mora ometati njegove napore gde god se bude pojavio. Ono takođe obeshrabruje i one ljude koji su voljni da mu pomognu u njegovim naporima za izdržavanje porodice. Ovaj nedostatak nanosi štetu i samoj stvari Božjoj.

Brat P ne obuzdava svoju decu. Bog nije zadovoljan njihovom neposlušnošću i bučnim, nelepim ponašanjem. Sve je ovo došlo kao posledica i prokletstvo: one neobuzdane slobode na koju su adventisti smatrali da imaju prava kao na neku specijalnu povlasticu. Brat i sestra P su želeli spasenje svoje dece. Ali ja sam videla da Bog neće izvršiti nikakvo čudo da bi ih obratio, dok sami roditelji ne postanu svesni dužnosti koje na njima počivaju. Bog je ovim roditeljima dao jedan zadatak, koji oni sad vraćaju Njemu da bi ga izvršio za njih. Kad bi brat i sestra P osećali onaj teret koji bi trebalo da osećaju za svoju decu, oni bi se udružili u svojim naporima da u svojoj porodici uspostave red, poslušnost i zdravu disciplinu.

Brate P, ti si nerado nosio one terete koje bi svaki otac trebalo da nosi u svojoj porodici. Usled toga je teret prepušten majci bio vrlo težak. Voleo si da se kloniš briga i tereta i u domu i van njega. Kada u strahu Božjem i uz veliku ozbiljnost, imajući u vidu strašni sud, budeš odlučio primio na sebe teret koji ti je nebo namenilo i kada budeš učinio sve sa svoje strane, tada se tek duhom i u veri možeš pomoliti Bogu da učini za tvoju decu ono što je van ljudske moći.

Brat P nije razumno trošio svoj novac. On u tome nije slušao glas mudrosti, nego glasove i želje svoje dece. On ne ceni onako kako bi trebalo novac koji je u njegovim rukama i ne troši ga obazrivo na ono što je najpotrebnije, za stvari neophodne za ugodnost i zdravlje. Cela porodica se mora popraviti u tom pogledu. Za život jedne porodice potrebno je mnogo stvari. Nedostatak urednosti i sistema u vođenju domaćih poslova dovodi do upropašćavanja stvari i prouzrokuje velike štete. Svaki član porodice trebalo bi da shvati da je dužan da sa svoje strane doprinese nešto za ugodan, uredan i pravilan život porodice. Svi bi trebalo složno da rade na tome da hrabre jedan drugog, da budu strpljivi i plemeniti, da govore tihim, blagim glasom, da izbegavaju nered i nastoje da što više olakšaju terete majci. Ne sme biti nemarnosti i bežanja od dužnosti. Niko ne sme dopustiti da drugi rade ono što bi trebalo i mogao on sam da uradi. Ovo su možda sitnice, ali ako se te sitnice nakupe, stvara se veliki nered i navlači gnjev Božji. Zanemarivanje malih i sitnih stvari truje sreću u životu. Savesno vršenje malih dužnosti sačinjava zbir sreće koja se može ostvariti u životu. Onaj koji je veran u malom, veran je i u velikom. A ko je nesavestan i neispravan u malim stvarima, takav će biti i u većim. Svaki član porodice trebalo bi da shvati šta se od njega traži i očekuje da uradi. Svi, od šestogodišnjeg deteta pa naviše, trebalo bi da shvate da se od njih traži da nose svoj deo životnih tereta.

Ova deca moraju da se mnogo čemu pouče, a bolje je da to učine sad nego docnije. Bog će raditi za ovu dragu decu, u slozi sa mudro usmerenim naporima njihovih roditelja i podstaći ih da postanu učenici u školi Hristovoj. Isus želi da se ta deca odvoje od taštine ovoga sveta, napuste zadovoljstvo greha i izaberu put smerne poslušnosti. Ako se sada budu odazvala tom milostivom pozivu, primila Isusa kao svog Spasitelja i nastavila, da slušaju Gospoda, On će ih očistiti od greha i podariti im milost i snagu.

Dragi brate P, pouke koje si primio usred štetnih uticaja u Majnu bile su pogubne za tvoju porodicu. Nisi bio onako obazriv u svojim rečima kao što to Bog zahteva da budeš. Nisi unosio istinu u svoju porodicu, nisi učio svoju decu njenim načelima niti zapovestima Božjim kad ustaješ i kad ležeš, kad sediš, kad odlaziš i dolaziš. Nisi shvatio značaj svoga rada u svojstvu oca i propovednika.

Nisi revnosno vršio svoje dužnosti prema deci. Nisi posvećivao dovoljno vremena porodičnoj molitvi i nisi zahtevao da tome prisustvuje cela porodica. Biti suprug znači biti spona porodice. Svi članovi porodice obraćaju se ocu. On je zakonodavac i svojim muževnim ponašanjem treba da daje primer stroge vrline, energije, častnosti, strpljenja, hrabrosti, vrednoće i korisnosti u životu. Otac je u nekom smislu sveštenik doma, koji jutrom i večerom prinosi žrtvu na Božjem oltaru. Ženu i decu

treba pozivati da pristupe ovom prinošenju i da učestvuju u pesmi hvale Bogu. Jutrom i večerom, otac kao sveštenik doma, treba da ispovedi Bogu grehe koje su preko dana počinili on ili njegova deca. Treba ispovedati one grehe koji su izašli na videlo, kao i one koji su ostali u tajnosti i koje je zapazilo samo oko Božje. Ako se otac bude upravljao prema ovome kad god je prisutan, ili ako ga majka bude zamenjivala kada je odsutan, to će porodici doneti veliki blagoslov.

Razlog zašto današnja mladež nema naklonosti prema religiji leži u njenom pogrešnom vaspitanju. Dopustiti deci da ugadaju svojim strastima nije nikakav znak istinske ljubavi prema njima, a isto tako ostaviti nekažnjenom njihovu neposlušnost. Drvo se savija dok je mlado. Ti suviše voliš svoju ugodnost. Ne voliš da te uznemiravaju. Ovde se traži stalan napor, stalna budnost i revna, usrdna molitva. Neka tvoja duša bude uvek spremna za molitvu, da se uzdigne Bogu; ne budi lenj u poslu, već revnog duha služi Gospodu.

Propustio si da objasniš svojoj deci svetost subote i da je poštuješ u svojoj porodici. Tvoja porodica nije svesna toga od kolike je važnosti držati subotu prema zapovesti. Tvoj um nije u stanju da jasno i brzo shvati koliko je visok stupanj na koji se moramo uspeti ako hoćemo da se držimo zapovesti. No Bog će ti pomoći u tvojim naporima, ako ih se prihvatiš najiskrenije. Treba da stekneš potpunu vlast nad samim sobom, onda ćeš tek biti u stanju da vladaš svojom decom kad ispolje neposlušnost. Pred tobom leži veliki zadatak da ispraviš svoje ranije propuste, ali od tebe se ne traži da to savladaš samo svojim snagama. Anđeli će ti pomoći u tom naporu. Ne napuštaj delo, niti ostavljaj teret, nego ga primi s voljom i ispravi svoje ranije propuste. Moraš mnogo više ceniti zahteve koje ti Bog postavlja u pogledu svog svetog dana. Za šest dana koje ti je Bog podario treba da završiš sve što je moguće uraditi. Ne smeš zakinuti Bogu nijedan čas svetog dana. Veliki blagoslov je obećan onima koji umeju da cene subotu i koji shvataju obaveze koje imaju u pogledu njenog svetkovanja. „Ako odvratiš nogu svoju od subote da ne činiš što je tebi drago na moj sveti dan, i ako prozoveš subotu milinom, sveti dan Gospodnji slavnijem, i budeš ga slavio na idući svojim putevima, ni govoreći riječi, tada ćeš se veseliti u Gospodu, i izvešću te na visine zemaljske, i daću ti da jedeš našljedstvo Jakova oca svojega; jer usta Gospodnja rekoše.“

Kad počne subota, moramo brižljivo paziti na sebe, na svoje postupke i reči, kako ne bismo zakidali Boga i koristili se onim vremenom koje pripada samo Njemu. Ne smemo raditi ništa što je u vezi s privređivanjem i što bismo mogli svršiti za ostalih šest dana, niti pak smemo dozvoliti svojoj deci da to čine. Petak je dan pripreme. Njega treba iskoristiti za neophodne pripreme za subotu a onda treba misliti na nju i govoriti o njoj. Ne sme se govoriti ni činiti ništa što bi nebo smatralo kršenjem svete subote. Bog zahteva ne samo da se subotom ne prihvatamo nikakvog fizičkog posla, nego i da naučimo svoj duh da misli samo o svetim pitanjima. Govoriti o ovozemaljskim stvarima znači u stvari kršiti četvrtu zapovest, a isto to važi i za vođenje lakih i beznačajnih razgovora. Ako govorimo o svemu šta nam dođe na um, to su onda prazne reči. Svako okretanje s pravog puta odvodi u ropstvo i navlači osudu.

Brate P, ti bi trebalo da disciplinuješ samoga sebe, kako bi bio u stanju da shvatiš svetost subote i da radiš na tome da je uzdigneš u svojoj porodici i svugde u Božjem narodu gde si je svojim primerom unizio. Treba da promeniš svoje reči i dela, da bi neutralisao svoj raniji uticaj u ovom pravcu. Često si propuštao da slaviš sveti dan subotnji, često si se zaboravljao i govorio prazne reči u sveti dan Božji. Nisi bio na oprezi i tražio si subotom društvo neposvećenih s kojima si govorio o svakodnevnim stvarima, o zaradi i gubitku, stoci, žetvi i zalihama. Ovo škodi i tvom ugledu. Treba da se reformišiš.

Oni koji nisu potpuno obraćeni istinom odmaraju se možda subotom od fizičkog rada, ali misle samo o zemaljskim poslovima i njihov jezik govori ono što je u njihovoj duši. Stoga se njihove reči

odnose na stoku, useve, dobitak i gubitak. Sve ovo predstavlja kršenje subote. Ako mozak razmišlja o zemaljskim stvarima, jezik će to otkriti; jer usta govore od suviška srca.

Naročito propovednici treba da paze kakav će primer pružati u ovom pogledu. Oni treba subotom svesno da se ograniče na to da govore samo o pitanjima vere — da iznose istinu, dužnosti, da govore o nadi i strahovanjima hrišćanina, o iskušenjima, sukobima i nevoljama, o krajnjoj pobjedi, o nagradi koja će se dodeliti.

Propovednici Hristovi trebalo bi da ukoravaju one koji zaborave da je subota sveta. Oni treba blago i svečano da ukore one koji subotom vode ovozemaljske razgovore, a nazivaju se poštovaocima subote. Treba da podstiču na pobožnost u sveti dan Božji.

Neka niko ne smatra da posvećeno vreme može provesti ne koristeći nikome. Bogu je mrsko kad ljudi koji slave subotu prespavaju veći deo ovoga dana. Oni time sramote svog Tvorca i svojim postupkom govore da su šest dana u sedmici suviše dragoceni da bi se u njima mogli odmarati. Moraju da zarađuju novac, makar se radi toga lišavali i nužnog sna, a onda to nadoknađuju spavajući u sveti dan. Oni se onda pravdaju govoreći: „Subota je određena za dan od mora. Neću da se lišavam odmora time što bih išao na sastanak. Meni je potreban odmor.“ Ovi ljudi pogrešno koriste sveti dan. Oni bi baš na taj način trebalo da govore članovima svoje porodice o njegovoj važnosti i da se okupljaju u domu molitve bez obzira da li ih je mnogo ili malo. Trebalo bi da svoje vreme i svoje snage posvete duhovnom uzdizanju, kako bi božanski uticaji primljeni subotom trajali tokom cele sedmice. Od svih dana u sedmici nijedan nije tako pogodan za religiozna razmišljanja i osećanja kao subota.

Videla sam kako subotom celo nebo budno posmatra one koji izvršavaju zahteve četvrte zapovesti i praznuju subotu. Anđeli beleže interesovanje i poštovanje koje oni ukazuju toj božanskoj ustanovi. Oni ljudi koji slave Gospoda Boga u svojim srcima pobožnošću svoje duše i koji se trude da iskoriste svete časove slaveći subotu kako najbolje umeju i slave Boga time što se raduju suboti — ti ljudi primaju od anđela naročiti blagoslov svetlosti i zdravlja i njima je bila podarena naročita snaga. S druge strane, anđeli su okretali svoje lice od onih koji nisu poštovali svetost svetog dana Božjeg i nisu im podarili ni svetlost ni snagu. Videla sam ih pokriveno oblakom, očajne i često turobne. Osećali su da nemaju Duha Božjeg.

Dragi brate P, trebalo bi uvek da budeš oprezan u svojim rečima. Da li te je Bog pozvao da budeš predstavnik Hristov na zemlji i da umesto njega preklinješ grešnike da se izmire s Bogom? To je uzvišena, sveta dužnost. Ova dužnost tek počinje u trenutku kad završiš svoj govor na propovedaonici. Odlazeći sa sastanka ti se ne rešavaš svojih dužnosti, nego si i dalje posvećen delu spasavanja duša. Ti moraš biti živa poslanica koju mogu čitati svi ljudi. Ne treba gledati na svoju ugodnost. Ne treba misliti na zadovoljstva. Spasenje duša je važnije od svega. Na to je delo pozvan propovednik jevanđelja Hristovog. On treba i u toku pauze da čini dobro i da ukrašava svoju veru pobožnim rečima i obazrivim ponašanjem. Često se dešavala da si po završetku izlaganja za propovedaonicom, sedeći sa društvom kod ognjišta, svojim neposvećenim rečima slabio uticaj svojih napora učinjenih za propovedaonicom. Ti moraš živeti onako kako propovedaš drugima da treba da žive, moraš primiti na sebe teret dela kao nikada ranije, moraš poneti odgovornosti kojih bi trebalo da bude svestan svaki propovednik Hristov. Potvrdi svoje napore za propovedaonicom time što ćeš ih produžiti i u privatnom životu. Vodi razborite razgovore o sadašnjoj istini, uzimajući u obzir raspoloženje prisutnih, i u strahu Božjem primenjujući važnu istinu na slučajeve onih ljudi s kojima razgovaraš. Nisi uspevao da vršiš svoju dužnost i u dobro i u zlo vreme, da koriš, kažnjavaš i opominješ, strpljivo i mudro.

Tebi je kao stražaru na zidovima Siona potrebna stalna budnost. Ne smeš popustiti u straženju.

Nauči se da se obraćaš porodicama u njihovom domu. Tako ćeš postići čak i više nego samo radom za propovedaonicom. Pazi na duše kao onaj koji će morati da položi računa. Ne daj prilike nevernici da te optužuju kako si bio nehatan u ovoj svojoj dužnosti i nisi im se lično obratio. Govori savesno sa njima i preklinji ih da pridu istini. „Jer smo mi Hristov miris Bogu i među onima koji se spasavaju i koji ginu: jednima dakle miris smrtni za smrt, a drugima miris životni za život.“ Shvatajući veličinu dela i težinu odgovornosti koja leži na propovednicima, apostol uzvikuje: „I za ovo ko je vrijedan? Jer mi nijesmo kao mnogi koji nečisto propovijedaju riječ Božju, nego iz čistote, i kao iz Boga, pred Bogom, u Hristu govorimo.“

Oni koji Božju Reč izopačuju iznoseći; sa pšenicom i plevu ili ma šta drugo što oni smatraju jevanđeljem, dok rade nasuprot zapovestima Božjem, nisu u stanju da shvate osećanja apostola koji je drhtao pod težinom uzvišene dužnosti i odgovornosti kao propovednik Hristov, pošto je na njemu ležala sudbina duša za koje je Hristos umro. Po mišljenju samozvanih propovednika, nije ni najmanje teško ispuniti obrazac i tako postati propovednik. Ali je apostol smatrao da su za propovednika potrebne veoma visoke osobine.

Dok je za propovedaonicom, propovednik bi trebalo da pazi na svoje ponašanje, a ne da bude nemaran. On ne bi smeo da zaboravi na svoje držanje. Trebalo bi da bude uredan i dostojanstven u najvećoj meri. Bog to zahteva od onih koji su se primili odgovornog posla da primaju reč iz Njegovih usta i da je govore narodu, opominjući i tešeći, već prema prilikama. Njihove reči trebalo bi da budu birane, njihovo izlaganje dosledno. Treba zauvek odbaciti nepromišljene reči koje često upotrebljavaju oni propovednici koji u propovedanju jevanđelja nisu iskreni.

Pokazano mi je, brate P, da si ti po prirodi razdražljiv, da lako padaš u uzbuđenje, da nemaš strpljivosti i blagosti. Kad bi se povela reč o tvojim postupcima, ili bi se od tebe tražilo da izneseš svoj stav o istini, smatrao si da te ne treba požurivati. Ne bi učinio nijedan korak zato što bi drugi želeli da učiniš. Trebalo ti je vremena za to. Kad bi i tvoji slušaoci tako postupali, smatrao bi da su zaslužili ukor. Kad bi svi tako postupali kao ti, Božjem narodu bi bilo potrebno hiljadu godina da učini potrebne pripreme za sud. Bog je bio milostiv prema tvom zaostajanju, ali drugi ne bi trebalo da pođu za tvojim primerom, jer si ti sad slab i nepogodan za rad, a mogao si biti jak i spreman.

Brat R je mogao samo malo učiniti za tebe. On nije mudro postupio. Naročito je pogrešio što se zainteresovao za one koji su mislili da treba da postanu učitelji. On je mogao mnoge ljude privesti istini da se nije latio posla da pomogne jednom propovedniku u Mejnu i da je otišao da radi u novim poljima gde nije bilo adventista. Brat S je polako napredovao i uspeo da ugodu Bogu svojim strpljenjem i istrajnošću; no za njega se mora još mnogo šta učiniti, da bi postao uspešan propovednik i da bi unapredio delo Božje.

Brat R se bio iskreno zainteresovao za tvoj slučaj, ali ti nisi pristao da ti on pomogne. On je za tebe žrtvovao svoje vreme i svoju snagu, u nameri da ti pomogne, ukloni tvoje predrasude i navede te da primiš istinu. Ali su tvoja nepokretnost i tvoje neverovanje iscrpili strpljenje brata R. Tada je on promenio način svoga rada i navalio na tebe da doneseš neku odluku i da počneš da živiš prema svetlosti i istini koju si primio. Ovi revnosni naponi s njegove strane najzad ti se učiniše nepodnošljivi. Ti si pokazao svoju zlu narav; digao si se protiv ovakvog postupanja i osudio njegove napore da ti pomogne. Time si naškodio samom sebi, obeshrabrio brata R i navukao na sebe gnjev Božji. Tvoja osećanja prema bratu R nisu bila hrišćanska. Hvalio si se svojim opiranjem njegovim naporima koja je činio radi tvog dobra. Gospod je blagoslovio napore brata R u stvaranju skupštine u državi Mejn. Ovaj rad je bio naporan i pun iskušenja, ali ti nisi učestvovao u njemu. Nisi ni uviđao koliko si otežavao rad onima koje je Bog poslao da narodu donesu istinu. Ti ljudi su do krajnosti trošili svoje snage da navedu ljude da se odluče u korist istine, dok ste im ti i drugi

propovednici stajali na putu. Bog je radio preko svojih propovednika da ljude privuče istini, dok je sotona radio preko tebe i drugih propovednika da uništi plodove njihovog rada. Upravo su oni ljudi koji su sebe nazivali stražarima, koji je trebalo da poslušaju savet Božji, među prvima prime reč opomene i predaju je narodu, bili poslednji koji su primili istinu. Narod je otišao ispred svojih učitelja. On je primio opomenu čak i pre stražara, jer su ovi bili neverni i spavali na svojim mestima.

Brate P, trebalo bi da gajiš osećanje bratske naklonosti i ljubavi prema bratu R, jer je on samo to zaslužio, a nikako reči osude. Trebalo bi da zameriš samom sebi zato što si se borio protiv Boga. Ali ti si zabavljao sebe i druge pričajući im o njegovim naporima za tebe i svojoj upornosti i smejao se iz sveg srca na sve to.

Svakom propovedniku Hristovom dolikuje da govori samo promišljene reči kojima se ne može ništa zameriti. Videla sam da propovednici Hristovi imaju da izvrše jedno ozbiljno delo. Oni moraju sami učestvovati u njemu. Moraju shvatiti da treba da učine za sebe napore koje niko drugi ne može učiniti za njih. Moraju se truditi da steknu neophodna svojstva, kako bi postali sposobni propovednici Hristovi, kako bi na dan Božji bili bez krivice, čisti od krvi duša, pošto su u strahu Božjem učinili sve što im je bila dužnost. Vernici pomoćnici će kao nagradu od Poglavara pastirskog začuti: „Dobro si učinio, dobri i verni slugo.“ On će tada na njihove glave staviti krunu slave i pozvaće ih da uđu u radost svog Gospodara. Kakva je to radost? Radost koju će osetiti, kad s Hristom budu ugledali iskupljene vernike, kad se budu setili svojih napora za duše, svojih samoodricanja i požrtvovanja, napuštanja zadovoljstava, zemaljske dobiti i svake zemaljske privlačnosti, i prihvatanja pogrda, patnji i poniženja, napornog rada i duhovnih muka, pri pogledu na ljude kako se opiru savetu Božjem na štetu svoje duše; kad se budu setili mučenja svoje duše pred Bogom, svojih suza između „trijema i oltara“, i kako su često bivali gledanje svetu, anđelima i ljudima, kako se sve to sada završilo i oni vide plodove svoga rada, jer su duše spasene njihovim naporima u Hristu. Propovednici koji su bili Hristovi saradnici ulaze u radost svoga Gospoda i zadovoljni su.

„Gledajući na načelnika vjere i svršitelja Isusa, koji mjesto određene sebi radosti pretrplje krst ne mareći za sramotu, i sjede s desne strane prijestola Božjega. Pomislite dakle na onoga koji je takovo protivljenje protiv sebe od grijehnika podnio, da ne oslabe duše vaše i da vam ne dotuži. Jer još do krvi ne dođoste boreći se protiv grijeha.“ Propovednici suviše često zaboravljaju na Začetnika spasenja. Oni smatraju da podnose mnogo, dok u stvari podnose i trpe vrlo malo. Bog će raditi za propovednike, ako Mu oni budu dopustili da radi za njih. Ali ako budu smatrali da su onakvi kakvi treba da budu, da im nije potrebno potpuno obraćanje, ako ne uvide svoje pravo stanje i ne uzrastu do visine merila Božjeg, Njemu će bolje biti bez napora s njihove strane.

Bog zahteva od propovednika da se uzdignu i pokažu dostojni Boga, radnici koji se nemaju čega stideti. Ako ne budu hteli da prihvate ovu disciplinu, Bog će ih otpustiti i odabraće ljude koji neće mirovati sve dok se ne priprave za ovako dobro delo. Naša srca su grešna po prirodi i nisu rada da služe Hristu: trebalo bi stoga da stalno budemo na oprezi, jer u protivnom nećemo moći izdržati teškoće kao dobri vojnici Hristovi. Isto tako, nećemo osećati potrebu da se energično suprotstavljamo bujici greha, nego ćemo lako popuštati nagovaranjima sotoninim. Onda ćemo sami sebi određivati merilo, umesto da prihvatimo čisto i visoko merilo koju je Bog postavio za nas.

Videla sam da propovednici u Mejnu koji slave subotu propuštaju da dobro prouče Bibliju. Oni nisu osetili od kolike je važnosti za njih da marljivo proučavaju Reč Božju kako bi bili pripravnici za svako dobro delo, niti su osećali potrebu da i svoje slušaoce podstaknu na pažljivo proučavanje Svetog pisma. Da u Mejnu nije bilo onog propovednika adventista sedmog dana koji se usprotivio

savetu Božjem, ono što je postignuto moglo se postići sa upola manje napora, i narod bi iz bespuća i pometenosti bio izveden na čistinu i sada bi bio sposoban da se odupre rđavim uticajima. Doprlo bi se do mnogih mesta koja još nisu posećena i ostvario bi se uspešan rad, čime bi mnogi ljudi bili dovedeni do poznanja istine.

Veliki deo napora koji je bio učinjen u Mejn urošćen je na propovednike adventista sedmog dana, kako bi se izveli na pravi put. Bili su potrebni veliki napori da bi se suzbio njihov uticaj koji su vršili dok su se opirali savetu Božjem protiv sopstvenih duša i preprečivali put grešnicima. Sami nisu hteli ući, a svojim savetom i primerom smetali su drugima koji su hteli. Učinjena je greška time što se išlo u ona polja u kojima već žive adventisti koji, opšte uzev, ne smatraju da im je potrebna ikakva pomoć i misle da su u tako dobrom stanju da mogu učiti i druge. Radnika je malo i njihove snage se moraju tako koristiti da se postigne najveća moguća korist. U državi Mejn može se mnogo više postići tamo gde nema nijednog adventiste. Treba ići u nova polja rada i ono vreme, koje je do sada bilo trošeno na zamoran rad za adventiste koji ne žele da se pouče, treba posvetiti tim novim poljima. Treba ići „na puteve i među ograde“ i raditi na obraćanju nevernika. Ukoliko adventisti hoće da dođu i čuju neka dođu. Ostavite im otvorena vrata da uđu ako to žele.

DATUM I MESTO OBJAVLJIVANJA

Svedočanstvo za Crkvu broj 15 prvi put je objavljeno u Batl Kriku, Mičigen, 1868. godine.

Svedočanstvo za Crkvu broj 16 prvi put je objavljeno u Batl Kriku, Mičigen, 1868. godine.

Svedočanstvo za Crkvu broj 17 prvi put je objavljeno u Batl Kriku, Mičigen, 1869. godine

Svedočanstvo za Crkvu broj 18 prvi put je objavljeno u Batl Kriku, Mičigen, 1870. godine.

Svedočanstvo za Crkvu broj 19 prvi put je objavljeno u Batl Kriku, Mičigen, 1870. godine.

Svedočanstvo za Crkvu broj 20 prvi put je objavljeno u Batl Kriku, Mičigen, 1871. godine.